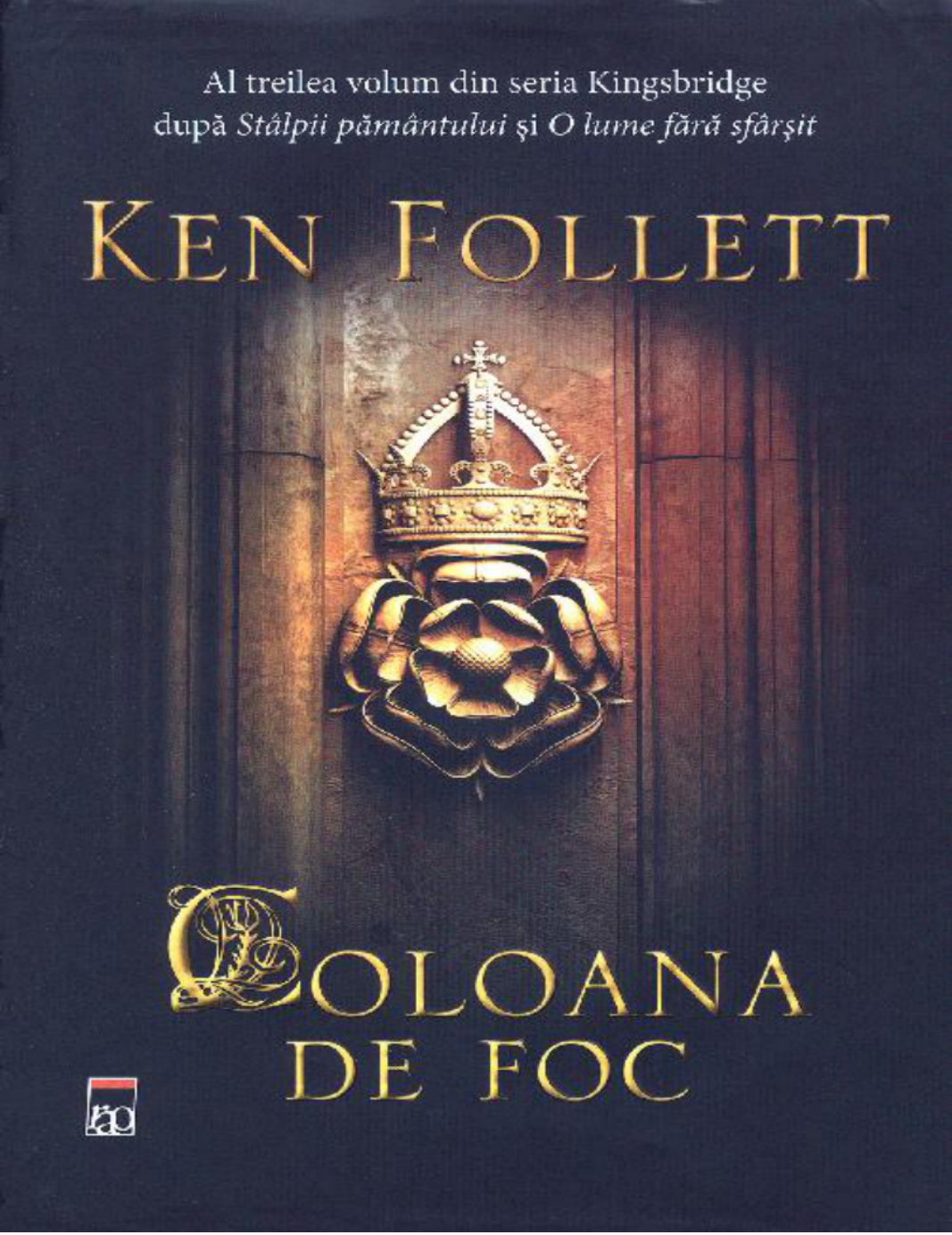
Al treilea volum din seria Kingsbridge
după *Stâlpii pământului* și *O lume fără sfârșit*

KEN FOLLETT

COLOANA DE FOC

Ken Follett, autor al unor romane care au devenit rapid bestselleruri internaționale, s-a născut în 1949 la Cardiff, în Țara Galilor. Licențiat în filosofie la University College din Londra, a lucrat ca ziarist la *Evening News*, precum și ca director de editură la *Everest Books*. Primul său bestseller, *Prin urechile acului*, a obținut Premiul Edgar pentru cel mai bun roman din partea Mystery Writers of America. Follett este membru al mai multor organizații active în domeniul culturii: consultant în cadrul Reading Is Fundamental (RIF) din Marea Britanie, membru al Royal Society of Arts, National Literacy Trust și al Academiei din Țara Galilor, precum și membru în comitetul director al Academiei Naționale a Scriitorilor. A încântat milioane de cititori cu multipremiatele romane istorice *Stâlpii pământului* și *O lume fără sfârșit*, două povești care descriu detaliat Evul Mediu târziu și care se petrec în fictivul oraș Kingsbridge. Romanul *Stâlpii pământului* a fost tradus în peste 30 de limbi, cumulând mai mult de 150 de milioane de exemplare vândute în întreaga lume. Această saga continuă acum cu magnificul roman *Coloana de foc*, a cărui apariție este considerată unul dintre cele mai importante evenimente editoriale ale anului.

„Este o poveste despre spionaj, care are loc în secolul al XVI-lea, în timpul domniei reginei Elisabeta I a Angliei. Înainte au existat multe scenarii de asasinat care o vizau pe regină, oamenii din jurul ei au creat un sistem eficient pentru a o apăra – acesta a fost începutul serviciului secret britanic care mi l-a dat pe James Bond. Am folosit în cercetarea mea pentru *Coloana de foc* nu mai puțin de 228 de cărți. Pornind de la nume și date ale unor bătălii, asasinate și masacre până la detalii despre monede, mâncăruri, coafură, magazine, băuturi, lenjerie și tacâmuri – totul a fost studiat cu meticulozitate, fiind vital pentru obținerea detaliilor corecte."

Ken Follett

„O epopee extraordinară... o capodoperă monumentală... un triumf fără egal al unui talent uluitor!"

ALA Booklist

Ilustrația copertei © Luca Tarlazzi 2017

Continuarea seriei Kingsbridge face furori în toată lumea chiar dinaintea apariției sale. Seducător și electrizant, romanul istoric *Coloana de foc* – al treilea după *Stâlpii pământului* și *O lume fără sfârșit* – ne poartă într-o impresionant periplu, ce debutează puțin înainte de domnia reginei Elisabeta I a Angliei și se continuă până după moartea acesteia, într-o perioadă de tulburătoare transformări istorice. În 1558, vechea catedrală din Kingsbridge este martora unui război al conflictelor religioase, care scindează orașul între catolici și protestanți, între cei toleranți, adepți ai compromisului, și cei tiranici, care își impun ideile chiar cu prețul vieții altora.

Conspirațiile și planurile de înlăturare a reginei Elisabeta duc la apariția primului serviciu secret al țării, iar tărâmul monarhului înconjurat de spioni și de o mână de agenți secreți curajoși, scrie istoria într-un stil propriu.

Adevărata contrapreutare a romanului constă în realizarea atent documentată și neostoit de expresivă a unui portret detaliat al Evului Mediu târziu. Perechea lui Follett aduce în prim-plan atât lupta pentru supremație a politicienilor, cât și bătăliile aprige din sânul Bisericii.

„O tensiune perfect echilibrată… o acțiune temporizată fără cusur… intrigă, violență și pasiune… un roman care înșiruiește, relaxează și ne ține cu sufletul la gură totul la o scară grandioasă!"

Publishers Weekly

„O poveste despre curaj și îndrăzneală… o lectură formidabilă ce amestecă trădare, crimă, onoare, dragoste și senzualitate."

New York Daily News

ISBN 978-606-8505-36-5
www.raobooks.com

Ken Follett

Coloana de foc

Al treilea volum din seria universului *Kingsbridge*

Traducere din limba engleză:
Maria Adam

Cuprins

Personajele

Prolog

Prima parte – 1558

- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8

Partea a doua – de la 1559 la 1563

- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13

Partea a treia – de la 1566 la 1573

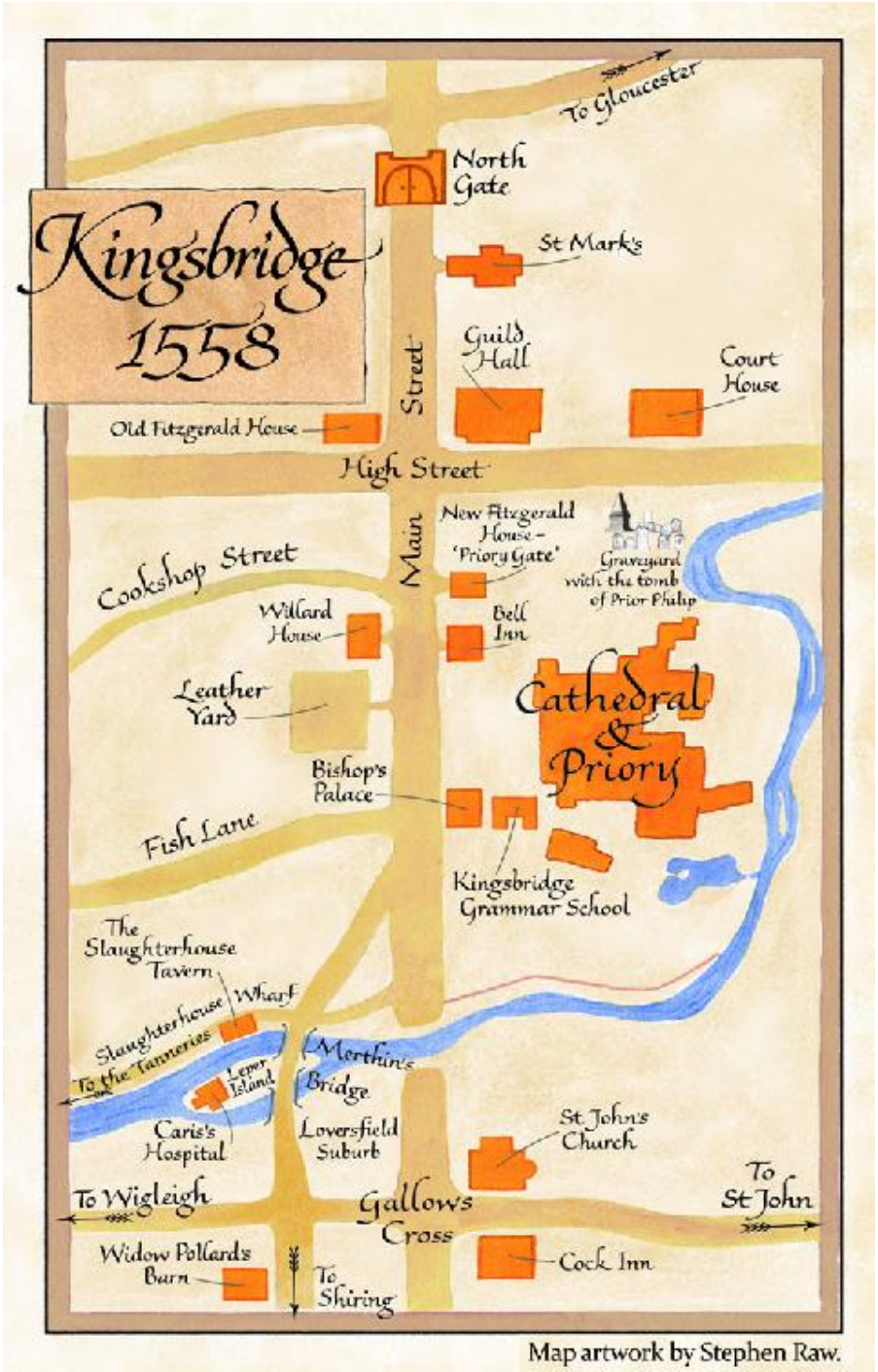
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21

Partea a patra – 1583–1589

- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27

Partea a cincea – 1602–1606
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Epilog – 1620
Mulțumiri
Cine a existat în realitate?

Lui Emanuele:
49 de ani de strălucire.

Map artwork by Stephen Raw.

Personajele

Sper să nu aveți nevoie de asta. Pentru eventualitatea, posibilă, că veți uita un personaj, am adăugat o notă ajutătoare. Știu că, uneori, cititorii lasă cartea din mână și nu-și găsesc un alt moment pentru a relua lectura decât după o săptămână sau mai mult – mie mi se întâmplă – și, atunci, riscă să uite. Așa că iată o listă cu personajele care au în text apariții mai mult decât episodice, în caz că e nevoie…

ANGLIA

Casa Willard
Ned Willard
Barney, fratele său
Alice, mama lor
Malcolm Fife, rândașul
Janet Fife, menajera
Eileen Fife, fiica lui Malcolm și Janet

Casa Fitzgerald
Margery Fitzgerald
Rollo, fratele ei
Sir Reginald, tatăl lor
Lady Jane, mama lor
Naomi, camerista
Sister Joan, străbătușa lui Margery

Casa Shiring
Bart, viconte Shiring
Swithin, tatăl său, conte de Shiring
Sal Brendon, menajeră

Puritanii
Philbert Cobley, armator
Dan Cobley, fiul său
Ruth Cobley, fiica lui Philbert
Donal Gloster, secretar
Părintele Jeremiah, paroh la St John în Loversfield
văduva Pollard

Alții

Friar Murdo, un predicator itinerant
Susannah, contesă de Brecknock, prietenă cu Margery și Ned
Jonas Bacon, căpitanul navei *Hawk*
Jonathan Greenland, secundul navei *Hawk*
Stephen Lincoln, un preot
Rodney Tilbury, judecător

Personaje istorice reale
Mary Tudor, regina Angliei
Elisabeta Tudor, sora sa vitregă, ulterior regină
Sir William Cecil, consilier al Elisabetei
Robert Cecil, fiul lui William
William Allen, conducătorul exilaților englezi catolici
Sir Francisc Walsingham, șeful spionilor

FRANȚA

Familia Palot
Sylvie Palot
Isabelle Palot, mama sa Giles Palot, tatăl său

Alții
Pierre Aumande
Vicontele Villeneuve, student, coleg cu Pierre
Părintele Moineau, tutorele lui Pierre
Nath, camerista lui Pierre
Guillaume de Geneva, predicator itinerant
Louise, marchiză de Nîmes
Luc Mauriac, agent de transporturi
Aphrodite Beaulieu, fata contelui de Beaulieu
René Duboeuf, croitor
Françoise Duboeuf, tânăra sa soție
Marchizul de Lagny, un aristocrat protestant
Bernard Housse, un curtean tânăr
Alison McKay, doamnă de onoare a reginei Mary a Scoției

Membri fictivi ai Casei de Guise
Gaston Le Pin, șeful gărzii palatului familiei de Guise
Brocard și Rasteau, doi dintre bătăușii lui Gaston
Véronique
Odette, camerista lui Véronique
Georges Biron, un spion

Personaje istorice reale: Casa de Guise
François, duce de Guise

Henric, fiul lui François
Charles, cardinal de Lorraine, fratele lui François

Personaje istorice reale: Casa de Bourbon și aliații lor
Antoine, regele Navarrei
Henric, fiul lui Antoine
Louis, prinț de Condé
Gaspard de Coligny, amiral al Franței

Personaje istorice reale: Alții
Henric al II-lea, regele Franței
Caterina de Medici, regina Franței
Copiii lui Henric și ai Caterinei:
Francisc al II-lea, regele Franței
Carol al IX-lea, regele Franței
Henric al III-lea, regele Franței
Margot, regina Navarrei
Mary Stuart, regina Scoției
Charles de Louviers, asasin

SCOȚIA

Personaje istorice reale
James Stuart, fratele vitreg, nelegitim, al reginei Mary a Scoției
James Stuart, fiul reginei Mary a Scoției, ulterior regele James al VI-lea al Scoției și regele James I al Angliei

SPANIA

Familia Cruz
Carlos Cruz
Mătușa Betsy

Familia Ruiz
Jeronima
Pedro, tatăl ei

Alții
Arhidiaconul Romero
Părintele Alonso, inchizitor
Căpitanul „Mână de Fier” Gómez

ȚĂRILE DE JOS

Familia Wolman
Jan Wolman, vărul lui Edmund Willard

Imke, fiica sa

Familia Willemsen
Albert
Betje, soția lui Albert
Drike, fiica lor
Evi, sora lui Albert, văduvă
Matthus, fiul lui Evi

ALTE ȚĂRI

Ebrima Dabo, sclav mandinga
Bella, fabricant de rom în insula Hispaniola

Prolog

Îl spânzurarăm în fața catedralei Kingsbridge. Este locul obișnuit pentru execuții. În fond, dacă nu poți omorî un om în fața lui Dumnezeu, poate că n-ar trebui să-l omori deloc.

Șeriful îl aduse în fața turnului, sub Casa Breslelor, cu mâinile legate la spate. El păși drept, cu fața sa palidă, sfidătoare, fără teamă.

Mulțimea îl batjocori și-l blestemă. El părea să n-o vadă. Dar mă văzu pe mine. Ochii ni s-au întâlnit și, în acel scurt schimb de priviri, încăpea o viață întreagă.

Eu eram responsabil pentru moartea lui și el știa asta.

Îl vânasem timp de zeci de ani. El era atentatorul care ar fi ucis jumătate dintre conducătorii acestei țări, inclusiv cea mai mare parte a familiei regale, printr-un singur act de sălbăticie sângeroasă – dacă nu-l opream eu.

Îmi petrecusem toată viața vânând astfel de potențiali criminali și mulți dintre ei fuseseră executați – nu doar spânzurați, ci chiar trași pe roată și sfârtecați în patru, cea mai cumplită moarte, rezervată celor mai cumpliți ucigași.

Da, făcusem asta de multe ori: să privesc un om murind știind că eu, mai mult decât oricine altcineva, îl adusesem în fața pedepsei cumplite, dar juste. O făcusem pentru țara mea, pe care o iubesc; pentru regele meu, pe care îl servesc; și pentru încă ceva, un principiu: credința că o persoană are dreptul să-și aleagă propria cale către Dumnezeu.

Acesta era ultimul dintre cei mulți pe care-i trimisesem în iad, dar mă făcu să mă gândesc la primul…

În timpul zilei, DOMNUL mergea înaintea lor într-o coloană de fum pentru a-i conduce pe calea lor. În timpul nopții, mergea în fața lor într-o coloană de foc pentru a le face lumină, astfel încât să poată călători și ziua, și noaptea.

Ieșirea 13:21, Cuvântul Domnului

PRIMA PARTE

1558

Capitolul 1

Ned Willard veni la Kingsbridge în timpul unei furtuni de zăpadă.

Navigase din portul Combe în cabina unei barje lente, încărcate cu haine de la Antwerp și cu vin de la Bordeaux. Când observă că vasul se apropiase de Kingsbridge, își înfășură mai strâns în jurul umerilor pelerina sa franțuzească, își trase gluga peste urechi, păși pe puntea deschisă și privi în depărtare.

La început, fu dezamăgit: nu putea să vadă nimic altceva decât ninsoarea. Dar dorința sa arzătoare de a vedea orașul era dureroasă, așa că se holbă mai departe în furtună, sperând. După o vreme, dorința i se împlini și furtuna se domoli. Apăru chiar un petic surprinzător de cer senin. Privind peste vârfurile copacilor, văzu turnul catedralei – o sută douăzeci și patru de metri înălțime, după cum știa orice elev de la școala secundară din Kingsbridge. Îngerul de piatră care veghea asupra orașului din vârful turnului avea astăzi coadă și aripi din zăpadă, astfel că nuanța aripilor sale se transformase din gri-cenușiu în alb strălucitor. În timp ce privea, o rază de soare vremelnică se abătu asupra statuii și străluci în zăpadă, ca o binecuvântare; apoi, furtuna porni din nou și el o pierdu din vedere.

Pentru o vreme nu mai văzu nimic altceva în afara copacilor, dar imaginația sa completa tabloul. Era pe cale să-și revadă mama, după o absență de un an. Nu avea să îi spună cât de dor îi fusese de ea, pentru că un bărbat trebuia să fie independent și pe picioarele sale de la vârsta de optsprezece ani.

Dar cel mai mult îi lipsise Margery. Se îndrăgostise de ea cu o sincronizare catastrofală, doar cu câteva săptămâni înainte de a părăsi Kingsbridge pentru a petrece un an la Calais, portul de pe coasta nordică a Franței, aflat sub control britanic. O cunoștea pe fiica neastâmpărată și inteligentă a lui Sir Reginald Fitzgerald încă din copilărie. Pe măsură ce crescuse, obrăznicia ei căpătase o nouă atractivitate, astfel că se surprinsese holbându-se la ea, în biserică, cu gura uscată și cu respirația tăiată. Ezitase să facă altceva decât să se uite, pentru că ea era cu trei ani mai tânără – dar fata nu avea astfel de inhibiții. Se sărutaseră în cimitirul Kingsbridge, ascunși după movila mormântului starețului Philip, călugărul care ridicase catedrala, cu patru secole în urmă. Nu fusese nimic copilăresc în sărutul lor lung, pasional: apoi ea râsese și fugise.

Dar îl sărutase din nou în ziua următoare. Iar în seara dinainte de plecarea lui în Franța acceptaseră că se îndrăgostiseră.

În primele săptămâni schimbaseră scrisori de dragoste. Nu le spuseseră părinților despre sentimentele lor – părea să fie prea curând

–, așa că nu-și puteau scrie deschis, dar Ned avea încredere în fratele său mai mare, Barney, care devenise intermediarul lor. Apoi Barney părăsise Kingsbridge și plecase la Sevilia. Margery avea și ea un frate mai în vârstă, Rollo; dar ea nu avea încredere în el în felul în care Ned avea încredere în Barney. Și, astfel, corespondența lor încetase.

Lipsa comunicării nu schimbase cu nimic sentimentele lui Ned. Știa ce spun oamenii despre dragostea din tinerețe și se analizase constant, așteptând ca emoțiile sale să se modifice; dar asta nu se întâmplase. După câteva săptămâni la Calais, verișoara sa, Therese, se exprimase explicit că îl adoră și că era dornică să facă aproape orice pentru a i-o dovedi; dar Ned nu prea era tentat. Reflectase la asta cu oarecare surpriză, pentru că nu refuzase niciodată ocazia de a săruta o fată drăguță cu sâni frumoși.

Oricum, altceva îl deranja acum. După ce o refuzase pe Therese, devenise sigur că sentimentele sale pentru Margery nu aveau să se schimbe cât timp era plecat; iar acum se întreba ce urma să se întâmple când avea să o vadă în realitate. Era încă Margery, în carne și oase, la fel de încântătoare pe cât își amintea? Avea să supraviețuiască dragostea lor acestei revederi?

Și ea? Un an însemna foarte mult pentru o fată de paisprezece… deja cincisprezece ani. Poate că sentimentele ei se estompaseră când scrisorile lui încetaseră să mai vină. Poate că sărutase pe altcineva în spatele mormântului starețului Philip. Ned ar fi fost extrem de dezamăgit dacă ea devenise indiferentă în privința lui. Și, chiar dacă încă îl mai iubea, ar fi fost adevăratul Ned la înălțimea amintirilor ei aurite?

Furtuna se domoli din nou și observă că vasul trecea prin dreptul suburbiilor vestice din Kingsbridge. Pe ambele maluri se aflau ateliere pentru meșteșuguri care utilizau multă apă: vopsitorii, maiuri de țesături, fabrici de hârtie și abatoare. Din cauza mirosurilor de la aceste ateliere, în cartierul vestic chiriile erau scăzute.

În față, apăru Insula Leproșilor. Numele era foarte vechi: nu mai fuseseră leproși acolo de secole. În capătul îndepărtat al insulei se afla spitalul Caris, înființat de călugărița care salvase orașul în timpul Marii Ciume. Când vasul se apropie, Ned reuși să vadă, în spatele spitalului, grațioasele curbe-pereche ale podului Merthin, care lega insula de țărm, la nord și la sud. Povestea de dragoste dintre Caris și Merthin făcea parte din legendele locale, fiind transmisă din generație în generație prin poveștile spuse în jurul focului din șemineu.

Vasul trase la o dană de pe un mal aglomerat. Orașul nu părea să se fi schimbat prea mult în anul care trecuse. Locurile de tipul acesta se schimbau foarte lent, presupuse Ned: catedralele, podurile și spitalele erau construite să dăinuie.

Ned purta un sac aruncat peste umăr, iar căpitanul îi aduse acum

singurul său bagaj, un mic cufăr de lemn care conținea câteva haine, o pereche de pistoale și niște cărți. Apucă de cufăr, își luă rămas-bun și păși pe chei.

Se îndreptă către depozitul mare de piatră de pe mal, care era sediul afacerilor familiei sale, dar abia făcuse câțiva pași când auzi o voce scoțiană, familiară, spunând:

– Ei bine, este Ned al nostru. Bine ai venit acasă!

Cea care vorbise era Janet Fife, menajera mamei sale. Ned zâmbi larg, bucuros să o revadă.

– Tocmai cumpăram niște pește pentru cina mamei tale, spuse ea.

Janet era atât de slabă, că părea făcută din bețe, dar îi plăcea să-i hrănească pe oameni.

– Ar trebui să iei și tu câțiva. Îi aruncă o privire drăgăstoasă, apoi adăugă: Te-ai schimbat puțin. Te-ai ascuțit la față, dar umerii ți s-au lărgit. Mătușa Blanche te-a hrănit cum se cuvine?

– Da. Dar unchiul Dick m-a pus să car pietre.

– Asta nu e muncă pentru un student.

– Nu m-a deranjat.

Janet ridică vocea:

– Malcolm, Malcolm, ia uite cine-i aici!

Malcolm era soțul lui Janet și rândașul familiei Willard. Se apropie șchiopătând, traversând docul: fusese lovit de un cal, cu ani în urmă, pe când era tânăr și lipsit de experiență. Strânse cu căldură mâna lui Ned și spuse:

– Bătrânul Acorn a murit.

– Era calul favorit al fratelui meu. Ned își mască un zâmbet: era felul lui Malcolm de a comunica veștile despre animale înaintea celor despre oameni. Mama mea e bine?

– Stăpâna e în formă bună, mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Malcolm. Și la fel era și fratele tău, ultima oară când am primit vești de la el – nu prea scrie, iar scrisorile din Spania fac pe drum o lună sau două. Lasă-mă să te ajut cu bagajul, tinere Ned!

Ned nu dorea să meargă de îndată acasă. Avea un alt plan.

– Ai putea să-mi duci cufărul până acasă? îl întrebă el pe Malcolm. Într-un impuls de moment, inventă o poveste: Spune-le că mă duc până la catedrală să-I mulțumesc Domnului pentru călătoria în siguranță și că vin acasă după aceea.

– Prea bine.

Malcolm se îndepărtă șchiopătând și Ned îl urmă încet, bucurându-se de priveliștea familiară a clădirilor cu care crescuse. Încă ningea ușor. Toate acoperișurile erau albe, dar străzile erau aglomerate de oameni și căruțe, iar sub picioarele lor nu era decât noroi. Ned trecu de celebra tavernă White Horse, scena obișnuitelor bătăi de sâmbătă seara, și urcă pe strada principală către piața catedralei. Trecu de

palatul episcopului și se opri pentru un moment în fața școlii, privind nostalgic. Prin ferestrele sale înguste, ascuțite, văzu rafturile de cărți luminate. Acolo învățase să citească și să socotească, aflase când să lupte și când să fugă și acceptase să fie biciuit cu un mănunchi de nuiele de mesteacăn fără să plângă.

Pe partea sudică a catedralei se afla abația. De când regele Henric al VIII-lea desființase mănăstirile, abația Kingsbridge căzuse într-o stare de degradare tristă, având acoperișurile găurite și zidurile șubrede, cu vegetație crescând prin ferestre. Clădirile îi aparțineau actualului primar, tatăl lui Margery, Sir Reginald Fitzgerald, dar acesta nu făcuse nimic în privința lor.

Din fericire, catedrala era bine întreținută și se înălța la fel de puternică și de mândră ca întotdeauna, simbolul de piatră al unui oraș viu. Ned trecu în navă, prin poarta de vest. Avea să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru călătoria sa în siguranță și astfel transforma în adevăr minciuna pe care i-o spusese lui Malcolm.

La fel ca întotdeauna, biserica era locul ideal pentru afaceri, ca și pentru venerație: Friar Murdo avea o tavă cu sticle cu pământ din Palestina, garantat ca fiind veritabil; un bărbat pe care Ned nu-l recunoscu oferea, pentru un penny, pietre calde ca să-ți încălzești mâinile; iar Puss Lovejoy, tremurând într-o rochie roșie, vindea ceea ce vânduse întotdeauna.

Ned privi arcele bolților, ce păreau brațele unei mulțimi de oameni, îndreptate toate spre cer. De câte ori venea în acest loc, se gândea la bărbații și la femeile care-l construiseră. Mulți dintre ei erau comemorați în *Cartea lui Timothy,* o istorie a abației care se studia la școală: zidarii Tom Builder și fiul său vitreg, Jack; starețul Philip; Merthin Fitzgerald, care construise turnul central și podul; toți pietrarii și toate femeile care făcuseră mortarul, tâmplarii și geamgiii, oameni obișnuiți care realizaseră un lucru extraordinar, ridicându-se deasupra condiției lor umile și creând ceva de o frumusețe eternă.

Ned îngenunche pentru un minut în fața altarului. O călătorie reușită era ceva pentru care trebuia să fii recunoscător. Chiar și pe durata scurtei traversări din Franța în Anglia, oamenii puteau da de bucluc și puteau muri.

Dar nu zăbovi prea mult. Următoarea sa oprire era casa lui Margery.

În partea de nord a pieței catedralei, vizavi de palatul episcopului, era hanul Bell și, lângă acesta, se ridica o casă nouă. Era pământul care aparținuse abației și Ned presupuse că tatăl lui Margery era cel care construia. Urma să fie impresionantă, observă Ned, având ferestre panoramice și multe șemineuri: avea să fie probabil cea mai mare casă din Kingsbridge.

Ned își continuă drumul pe strada principală spre răscruce. Actuala casă a lui Margery se afla pe colț, peste drum de Casa Breslelor. Deși

nu atât de impunătoare pe cât promitea să fie noua casă, era o clădire mare cu cadre de lemn, care ocupa aproape o jumătate de hectar din cel mai scump teren din oraș.

Ned se opri pe treptele de la intrare. Aștepta acest moment de un an, iar acum, că venise, își descoperi sufletul plin de temeri.

Ciocăni.

Ușa fu deschisă de o menajeră mai în vârstă, Naomi, care îl invită în sala mare. Naomi îl cunoștea pe Ned de când se născuse, dar îl privi contrariată, ca și cum ar fi fost un străin dubios; iar când el o întrebă de Margery, Naomi îi spuse că se duce să verifice.

Ned privi pictura cu Hristos pe cruce care atârna deasupra șemineului. În Kingsbridge existau două feluri de picturi; scene biblice și portrete formale ale nobilimii. Ned fusese surprins să vadă, în casele bogate din Franța, picturi ale unor zei păgâni, cum erau Venus și Bacchus, prezentați în păduri fantastice și purtând robe care păreau întotdeauna să cadă de pe ei.

Dar și aici se afla ceva neobișnuit. Pe peretele opus scenei crucificării, se afla o hartă a orașului Kingsbridge. Ned nu văzuse niciodată o astfel de hartă și o studie cu interes. Arăta clar orașul împărțit în patru de strada principală, care mergea de la nord la sud, precum și de strada care mergea de la est la vest. Catedrala și fosta abație ocupau sfertul de sud-est; cartierul urât mirositor al atelierelor, colțul de sud-vest. Erau marcate toate bisericile și câteva case, inclusiv cea a familiei Fitzgerald și cea a familiei Willard. Râul forma frontiera de est a orașului, apoi se răsucea, ca un picior de câine. Odată, formase și frontiera de vest, dar orașul se întinsese dincolo de apă datorită podului Merthin, iar acum, pe celălalt mal, se afla o suburbie întinsă.

Cele două picturi îi reprezentau pe părinții lui Margery, observă Ned: tatăl ei, politicianul, atârnase harta; iar mama ei, o catolică devotată, alesese scena crucificării.

Nu Margery fu cea care apăru în sala mare, ci fratele ei, Rollo. Era mai înalt decât Ned și chipeș, cu părul negru. Deși fuseseră împreună la școală, Ned și Rollo nu fuseseră niciodată prieteni; Rollo era cu patru ani mai mare. Fiind cel mai deștept băiat din școală, fusese numit responsabil pentru elevii mai mici; dar Ned refuzase să-l accepte ca pe un stăpân și nu-i recunoscuse niciodată autoritatea. Pentru a înrăutăți lucrurile, în curând devenise evident că Ned avea să fie la fel de isteț ca Rollo. Între ei avuseseră loc certuri și bătăi, până când Rollo plecase să învețe la Colegiul Kingsbridge și la Oxford.

Ned încercă să-și ascundă neplăcerea și să-și reprime iritarea. Spuse politicos:

– Observ că a apărut o clădire nouă exact lângă han. Tatăl tău construiește o altă casă?

– Da. Locul ăsta e mai degrabă demodat.

– Cred că afacerile merg bine la Combe.

Sir Reginald era șeful vămii din portul Combe. Era o poziție profitabilă, care îi fusese oferită de Mary Tudor când devenise regină, drept mulțumire pentru sprijinul său.

– Așadar, te-ai întors de la Calais, spuse Rollo. Cum a fost?

– Am învățat multe. Tatăl meu a construit acolo un doc și un depozit, care sunt conduse de unchiul meu, Dick.

Edmund, tatăl lui Ned, murise cu zece ani în urmă, iar mama lui conducea afacerile de atunci.

– Ducem minereu de fier, cositor și plumb englezesc de la Combe la Calais și de acolo îl vindem în toată Europa.

Operațiunile din Calais formau baza afacerilor familiei Willard.

– Cum v-a afectat războiul?

Anglia era în război cu Franța. Însă îngrijorarea lui Rollo era vizibil falsă: în realitate, era satisfăcut de pericolul care pândea averea familiei Willard.

Ned minimaliză problema.

– Calais este bine apărat, spuse el, părând mult mai încrezător decât era în realitate. Este înconjurat de forturi care l-au protejat permanent, de când a devenit posesiune britanică, acum două sute de ani. Apoi își pierdu răbdarea și spuse: Margery este acasă?

– Ai vreun motiv să o vezi?

Era o întrebare nepoliticoasă, dar Ned se prefăcu să nu observe. Își deschise sacul și spuse:

– I-am adus un cadou din Franța. Scoase o bucată de mătase de culoarea lavandei, împachetată cu grijă. Cred că i se potrivește culoarea.

– Nu va dori să te vadă.

Ned îngheță: ce însemna asta?

– Sunt destul de sigur că va dori.

– Nu-mi pot imagina de ce.

Ned își alese cuvintele cu grijă:

– O admir pe sora ta, Rollo, și cred că și ea mă place pe mine.

– O să descoperi că lucrurile s-au cam schimbat în lipsa ta, tinere Ned, spuse Rollo condescendent.

Ned nu îl luă în serios. Se gândea că Rollo încerca să fie malițios.

– Oricum, te rog s-o întrebi.

Rollo zâmbi și asta îl îngrijoră pe Ned, pentru că era exact zâmbetul pe care-l afișa de câte ori avea permisiunea de a-l bate pe unul dintre elevii mai tineri din școală.

Rollo spuse:

– Margery este logodită.

– Poftim?

Ned se holbă la el, simțindu-se șocat și rănit de parcă ar fi fost înjunghiat pe la spate. E drept că avusese temeri în privința lui Margery, dar sub nicio formă nu visase la asta.

Rollo continuă să îl privească zâmbind.

Ned spuse primul lucru care-i veni în minte:

– Cu cine?

– Se va mărita cu vicontele Shiring.

– Bart? spuse Ned.

Era incredibil. Dintre toți tinerii din ținut, Bart Shiring, încet la minte și lipsit de umor, era ultimul băiat capabil să-i cucerească inima lui Margery. Posibilitatea ca într-o bună zi să devină conte de Shiring ar fi putut să fie suficientă pentru multe fete – dar nu și pentru Margery, Ned era sigur.

Sau, cel puțin, ar fi fost sigur cu un an în urmă.

– Cumva ai inventat chestia asta? spuse el apoi.

Realiză imediat că era o întrebare prostească. Rollo putea fi viclean și răzbunător, dar nu era prost: n-ar fi inventat o asemenea poveste, de teamă să nu pară prost când adevărul avea să iasă la lumină.

Rollo ridică din umeri.

– Logodna va fi anunțată mâine, la banchetul contelui.

Mâine însemna a douăsprezecea zi de după Crăciun. În cazul în care contele Shiring organizase o petrecere, era sigur că familia Willard fusese invitată, deci Ned avea să se afle acolo pentru a auzi anunțul, dacă Rollo spunea adevărul.

– Îl iubește? îi scăpă lui Ned.

Rollo nu se aștepta la această întrebare și fu rândul lui să rămână blocat.

– Nu văd de ce ar trebui să discut cu tine chestiunea aceasta.

Eschivarea lui îl convinse pe Ned că răspunsul era negativ.

– De ce simt că mă minți?

Rollo se stăpâni și spuse:

– Ar fi mai bine să pleci înainte să fiu obligat să te arunc afară, așa cum obișnuiam să fac.

Ned rămase pe loc cu încăpățânare.

– Nu mai suntem la școală, spuse el. S-ar putea să fii surprins când vei constata care din noi va fi aruncat.

Ar fi vrut să se bată cu Rollo și era suficient de furios încât să nu-i pese cine ar fi câștigat.

Dar Rollo se îndreptă imperturbabil spre ușă și o ținu deschisă.

– Adio, spuse el.

Ned ezită: nu dorea să plece fără să o vadă pe Margery. Dacă ar fi știut unde era camera ei, ar fi putut să alerge în sus, pe scări. Dar ar fi fost de-a dreptul stupid să înceapă să deschidă ușile la întâmplare în casa altcuiva.

Ridică mătasea și o puse înapoi în sac.

– Discuția noastră nu se încheie aici, spuse el. Nu o poți ține închisă la nesfârșit. Tot voi vorbi cu ea.

Rollo ignoră remarca și rămase nerăbdător lângă ușă.

Ned își dorea cu disperare să-l bată pe Rollo, dar reuși cu efort să-și înfrâneze pornirea: erau bărbați acum și nu putea să pornească o luptă pentru o provocare atât de măruntă. Se simți manipulat și ezită o vreme, fără să se poată hotărî ce să facă.

Apoi ieși.

– Nu te grăbi să te întorci, spuse Rollo.

Ned porni la vale, către casa în care se născuse, aflată nu prea departe de cea a familiei Fitzgerald.

Casa familiei Willard se afla vizavi de fațada vestică a catedralei. De-a lungul anilor fusese extinsă conform necesităților, iar acum se întindea pe câteva sute de metri pătrați. Dar era confortabilă, având șeminee masive, o cameră de zi mare, pentru mesele în familie, și paturi bune cu puf. Acest loc însemna acasă pentru Alice Willard și cei doi fii ai săi, plus bunica, mama tatălui lui Ned.

Când Ned ajunse, o găsi pe mama sa în fața salonului pe care-l folosea ca birou când nu se afla la depozitul de pe mal. Ea sări de pe scaunul de la masa de scris, îl îmbrățișă și-l sărută. Era mai plinuță decât fusese cu un an în urmă, observă el imediat; dar se decise să nu-i spună acest lucru.

Apoi privi în jur. Camera nu se schimbase: tabloul ei preferat se afla la locul său, o pictură a lui Hristos și a femeii adultere, înconjurați de o mulțime de farisei ipocriți care doreau să o omoare cu pietre. Lui Alice îi plăcea să-L citeze pe Iisus: „Acela dintre voi care este fără de păcat să arunce primul piatra.” Era și o pictură oarecum erotică, pentru că sânii femeii erau la vedere, o imagine care-i crease lui Ned, odinioară, vise foarte tulburi.

Apoi privi afară, prin fereastra salonului, peste piață, la fațada elegantă a marii biserici, cu liniile lungi ale ferestrelor sale gotice și ale arcelor sale ascuțite. Se aflase acolo în fiecare zi a vieții lui – numai cerul de deasupra ei se schimba odată cu anotimpurile –, oferindu-i un sentiment vag, dar puternic de siguranță. Oamenii se nășteau și mureau, orașele puteau să se dezvolte și să decadă, războaiele începeau și se terminau, dar catedrala Kingsbridge avea să dăinuie până în ziua Judecății de Apoi.

– Așadar, ai fost la catedrală ca să-I mulțumești Domnului, spuse ea. Ești un băiat bun.

El nu putu să o mintă.

– Am fost și la casa familiei Fitzgerald, spuse el. Văzu o urmă de dezamăgire pe fața ei și atunci adăugă: Sper că nu te deranjează că am trecut pe acolo mai întâi.

– Puțin, admise ea. Dar cred că trebuie să-mi amintesc cum e să fii tânăr și îndrăgostit.

Mama lui avea patruzeci și opt de ani. După ce murise Edmund, toată lumea fusese de părere că ea ar trebui să se mărite din nou, dar micuțul Ned, în vârstă de opt ani, fusese terifiat la gândul că ar putea să nimerească un tată vitreg crud. Așa că ea nu se recăsătorise, fiind văduvă de mai bine de zece ani – iar el bănuia că așa va rămâne.

– Rollo mi-a spus că Margery urmează să se mărite cu Bart Shiring, spuse Ned apoi.

– Of, dragule… Mi-era teamă de asta. Bietul Ned! Îmi pare așa de rău!

– De ce are tatăl ei dreptul să-i dicteze cu cine să se mărite?

– Tații se așteaptă să dețină controlul, măcar într-o oarecare măsură. Tatăl tău și cu mine n-am fost nevoiți să ne facem griji pentru asta. N-am avut niciodată o fată… care să trăiască.

Ned știa asta. Mama lui născuse două fete înainte de Barney. Ned era familiarizat cu cele două mici pietre de mormânt din cimitir, aflate în partea de nord a catedralei Kingsbridge.

– O femeie trebuie să-și iubească bărbatul, spuse el. Tu nu ți-ai fi forțat fiica să se mărite cu o brută ca Bart.

– Nu, bănuiesc că n-aș fi făcut-o.

– Ce se-ntâmplă cu oamenii ăștia?

– Sir Reginald crede în ierarhii și în autoritate. Ca primar, e de părere că treaba consilierilor municipali este să ia decizii, apoi să le pună în aplicare. Când tatăl tău era primar, spunea că treaba consilierilor este să conducă orașul, servindu-l.

Ned spuse nerăbdător:

– Astea par a fi două moduri de a privi același lucru.

– Și totuși, nu este așa, spuse mama lui. Sunt două lumi diferite.

(ii)

– Nu mă mărit cu Bart Shiring! îi spuse Margery Fitzgerald mamei sale.

Margery era supărată și furioasă. Timp de douăsprezece luni, așteptase întoarcerea lui Ned, gândindu-se la el în fiecare zi și dorind cu ardoare să-i revadă zâmbetul strâmb și ochii căprui-aurii; iar acum aflase de la servitori că el se întorsese în Kingsbridge și că venise acolo, dar ei nu-i spuseseră, așa că el plecase! Era furioasă pe familia ei pentru că o minți și plânsese de frustrare.

– Nu-ți cer să te măriți astăzi cu vicontele Shiring, spuse Lady Jane. Doar du-te și discută cu el!

Stăteau de vorbă în dormitorul lui Margery. Într-un colț se afla un *prie-dieu,* o masă de rugăciune, unde ea îngenunchea de două ori pe zi, cu fața la un crucifix aflat pe perete, și își număra rugăciunile cu

ajutorul unui șirag de mătănii din fildeș. Restul camerei era foarte luxos: un pat cu baldachin, cu saltea de puf și cu draperii bogat colorate; un cufăr de stejar sculptat, pentru nenumăratele ei rochii; o tapiserie cu o scenă din pădure.

De-a lungul anilor, camera aceea fusese martora multor dispute cu mama ei. Dar Margery era femeie acum. Era minionă, dar puțin mai înaltă și mai robustă decât înverșunata ei mamă; în plus, avea sentimentul că nu mai era inevitabil ca disputa să se termine cu o victorie pentru Lady Jane și cu o umilință pentru Margery.

– Ce sens are? spuse Margery. El a venit să mă curteze. Dacă vorbesc cu el, se va simți încurajat. Și apoi, va fi și mai furios când va realiza adevărul.

– Poți să fii politicoasă.

Margery nu dorea să mai vorbească despre Bart.

– Cum ați putut să-mi ascundeți că Ned a trecut pe aici? spuse ea. Asta nu e cinstit!

– N-am aflat decât după ce a plecat! Numai Rollo l-a văzut.

– Rollo îți îndeplinea poruncile.

– Copiii ar trebui să-și asculte părinții, spuse mama ei. Cunoști porunca: onorează-ți tatăl și mama. Este datoria ta față de Dumnezeu.

Toată scurta ei viață, Margery se luptase cu acest lucru. Știa că Dumnezeu dorea ca ea să fie ascultătoare, dar avea o fire rebelă și independentă – după cum i se spusese de atâtea ori – și găsea că este deosebit de dificil să fie bună.

Oricum, de câte ori i se sublinia asta, ea încerca să își stăpânească firea și devenea ascultătoare. Porunca Domnului era mai importantă decât orice altceva, știa asta.

– Îmi pare rău, mamă, spuse ea.

– Du-te și vorbește cu Bart, insistă Lady Jane.

– Prea bine.

– Piaptănă-ți părul, dragă!

Margery avu o ultimă sclipire de sfidare.

– Părul meu e foarte bine așa, spuse ea și, înainte ca mama sa să poată riposta, părăsi încăperea.

Bart se afla în sală, purtând ciorapi noi, galbeni. Se juca cu unul dintre câini, oferindu-i o bucată de șuncă și luându-i-o apoi din față, în ultima clipă.

Lady Jane o urmă pe Margery pe scări și spuse:

– Condu-l pe lordul Shiring în bibliotecă și arată-i cărțile.

– El nu este interesat de cărți, pufni Margery.

– Margery!

– Mi-ar plăcea să văd cărțile, interveni Bart.

Margery ridică din umeri.

– Urmează-mă, te rog, spuse ea, deschizând drumul către cealaltă

cameră.

Lăsă ușa deschisă, dar mama ei nu îi urmă.

Cărțile tatălui ei erau aranjate pe trei rafturi.

– Pentru Dumnezeu, cât de multe cărți aveți! exclamă Bart. Un bărbat și-ar risipi toată viața pentru a le citi pe toate.

Erau vreo cincizeci, mai multe decât ai putea vedea, în mod normal, în afara universității sau a bibliotecii catedralei, reprezentând, în același timp, un semn de bogăție. Unele erau în latină, altele în franceză.

Margery făcu un efort, încercând să fie o gazdă bună. Luă de pe raft o carte în engleză.

– Asta este *Petrecerea plăcerii,* spuse ea. Asta te-ar putea interesa.

El aruncă o privire și veni mai aproape.

– Plăcerea e un mod excelent de a-ți petrece timpul.

Părea încântat de jocul lui de cuvinte.

Ea păși înapoi.

– Este un poem lung despre educația unui cavaler.

– Ah…

Bart își pierdu interesul pentru carte și, privind de-a lungul raftului, alese *Cartea de bucate.*

– Asta este o carte importantă, spuse el. O soție ar trebui să se asigure că bărbatul ei primește mâncare bună, nu crezi?

– Desigur.

Margery încercă să se gândească la un subiect de conversație. Oare ce îl interesa pe Bart? Războiul, poate.

– Oamenii o învinuiesc pe regină pentru războiul cu Franța, zise ea.

– De ce ar fi vina ei?

– Se spune că Franța și Spania se luptă pentru posesiunile din Italia, un conflict care n-are nimic de-a face cu Anglia, iar noi suntem implicați numai pentru că regina Mary este măritată cu regele Filip al Spaniei și trebuie să-l susțină.

Bart dădu din cap.

– O femeie trebuie să-și urmeze soțul.

– Tocmai din cauza asta o fată trebuie să aleagă cu mare atenție. Această remarcă fu țintită peste capul lui Bart. Margery continuă: Unii oameni spun că regina noastră n-ar fi trebuit să se mărite cu un suveran străin.

Bart părea obosit de acest subiect.

– N-ar trebui să discutăm despre politică. Femeile ar trebui să lase astfel de lucruri în seama bărbaților.

– Femeile au extrem de multe îndatoriri față de bărbații lor, spuse Margery, știind că tonul ei ironic nu va fi priceput de Bart. Trebuie să gătim pentru ei, trebuie să fim conduse de ei, trebuie să lăsăm politica în seama lor… Mă bucur că nu am un bărbat, viața e mai simplă așa.

– Dar orice femeie are nevoie de un bărbat.

– Haide să vorbim despre altceva!

– Vorbesc serios. El își închise ochii, concentrându-se, apoi dădu drumul unui scurt discurs, repetat înainte: Ești cea mai frumoasă femeie din lume și trebuie să-ți spun că te iubesc. Te rog să fii soția mea!

Reacția ei fu viscerală:

– Nu!

Bart o privi derutat: nu știa cum să răspundă. Fusese lăsat să înțeleagă clar că trebuia să se aștepte la un alt răspuns. După o pauză, spuse:

– Dar soția mea va deveni contesă într-o zi!

– Atunci ar trebui să te însori cu o fată care tânjește după asta din toată inima.

– Tu nu dorești?

– Nu, spuse ea. Apoi încercă să-i explice fără răutate. Era dificil: lui Bart, subtilitatea îi scăpa. Bart, ești un bărbat puternic și chipeș și chiar te admir, dar n-aș putea să te iubesc niciodată.

Se gândi la Ned: cu el nu se aflase niciodată în situația de a încerca să găsească un subiect de conversație.

– Mă voi mărita cu un bărbat care este inteligent și grijuliu și care dorește ca soția lui să fie ceva mai mult decât cea mai importantă dintre servitoare.

Apoi se gândi: până și Bart trebuia să înțeleagă acest lucru.

El se mișcă cu o viteză surprinzătoare și o prinse de brațe, ținând-o cu putere.

– Femeilor le place să fie stăpânite, spuse el.

– Cine ți-a spus asta? Crede-mă, mie nu-mi place!

Ea încercă să se desprindă de el, dar nu reuși.

Apoi o trase înspre el și o sărută.

Într-o altă zi, probabil că Margery doar și-ar fi întors fața în altă parte. Nu-i rănise buzele. Dar era încă tristă și furioasă pentru că nu-l întâlnise pe Ned. Capul îi era plin de gânduri despre ce s-ar fi putut întâmpla: cum l-ar fi sărutat și cum i-ar fi atins părul, și cum i-ar fi tras corpul lângă al ei. Prezența lui imaginară era atât de puternică, încât îmbrățișarea lui Bart aproape îi produse panică. Fără să se gândească, îl lovi cu genunchiul sub centură, cât putu de tare.

El strigă de durere și de surpriză, apoi o eliberă din strânsoare și se aplecă, gemând în agonie, cu ochii strâns închiși și cu ambele mâini între coapse.

Margery fugi spre ușă, dar înainte să ajungă acolo, mama ei intră în bibliotecă, fiind evident că ascultase de afară.

Lady Jane privi spre Bart și, înțelegând imediat ce se întâmplase, se întoarse spre Margery spunând:

– Copil prost!

– Nu mă voi mărita cu această brută, strigă Margery.

Apoi intră tatăl ei. Era înalt, cu păr negru, la fel ca și Rollo, dar, spre deosebire de acesta, era foarte pistruiat. Spuse cu răceală:

– Te vei mărita cu oricine hotărăște tatăl tău.

Această declarație amenințătoare o sperie pe Margery, care începu să suspecteze că subestimase hotărârea părinților ei. Era o greșeală să lase indignarea să o domine. Încercă să se calmeze și să gândească logic.

Încă agitată, dar mult mai echilibrată acum, spuse:

– Nu sunt o prințesă! Suntem oameni normali, nu aristocrați. Căsătoria mea nu este o alianță politică. Sunt fata unui comerciant. Oamenii ca noi nu au căsătorii aranjate.

Asta îl înfurie pe Sir Reginald, care se înroși pe sub pistrui.

– Eu sunt un cavaler!

– Nu un conte!

– Sunt descendentul lui Ralph Fitzgerald, care a fost conte de Shiring acum două secole – la fel ca și Bart.

Ralph Fitzgerald fusese fiul lui Sir Gerald și fratele lui Merthin, constructorul de poduri.

– Sângele nobilimii engleze îmi curge prin vine.

Margery observă cu mâhnire că nu se ridica numai împotriva voinței inflexibile a tatălui ei, ci și împotriva mândriei familiei. Nu știa cum ar fi putut să învingă această combinație. Singurul lucru de care era sigură era acela că nu trebuia să arate nicio slăbiciune.

Se întoarse către Bart. Poate că el nu va dori să se însoare cu o mireasă refractară.

– Îmi pare rău, Lord Shiring, spuse ea, dar mă voi mărita cu Ned Willard.

Sir Reginald păru stupefiat.

– Nu, n-ai să o faci, pe Sfânta Cruce!

– Sunt îndrăgostită de Ned Willard.

– Ești prea tânără ca să fii îndrăgostită de oricine! Iar familia Willard este practic protestantă!

– Merg la slujbă la fel ca oricine altcineva.

– Nu contează, te vei mărita cu vicontele Shiring.

– N-o voi face! spuse ea cu o hotărâre liniștită.

Bart păru să își revină.

– Știam eu că ne va face probleme, bombăni el.

Sir Reginald interveni:

– Are nevoie doar de o mână fermă.

– Are nevoie de un bici.

– Gândește-te puțin, Margery, spuse apoi Lady Jane. Vei fi contesă într-o zi, iar fiul tău va fi conte.

– Numai de asta vă pasă, nu-i așa? izbucni Margery. Își auzi vocea ridicându-se într-un strigăt sfidător, dar nu se putu opri: Nu vrei decât ca nepoții tăi să fie aristocrați! Vedea pe fețele lor că presupunerea ei atinsese adevărul. Spuse cu dispreț: Ei bine, nu voi fi o iapă de prăsilă doar pentru a satisface iluziile voastre de mărire!

De îndată ce o spuse, realiză că mersese prea departe. Insulta ei îl atinsese pe tatăl său în punctul cel mai sensibil.

Sir Reginald își scoase cureaua.

Margery se dădu înapoi temătoare, împiedicându-se în masa de scris. Sir Reginald o apucă de după gât cu mâna stângă. Ea observă că un capăt al curelei avea o cataramă de aramă și fu atât de speriată, încât țipă.

Sir Reginald o aplecă peste masă. Ea se răsuci disperată, dar el era puternic și o reținu cu ușurință.

O auzi pe mama sa spunând:

– Te rog să părăsești camera, Lord Shiring.

Asta o sperie și mai tare. Ușa se trânti, apoi auzi cureaua șerpuind prin aer și o simți aterizându-i pe spatele coapselor. Rochia ei era prea subțire pentru a-i oferi orice fel de protecție și țipă din nou, de data asta de durere. Fu lovită din nou, apoi din nou.

Apoi mama ei interveni.

– Cred că e de ajuns, Reginald, spuse ea.

– Cruță nuiaua și distruge copilul, zise tatăl ei.

Era un proverb destul de folosit: toată lumea era de părere că bătaia este în folosul copiilor, cu excepția acestora.

Lady Jane spuse:

– Textul din Biblie spune, de fapt, altceva: „Cel care cruță nuiaua își urăște copilul, dar cel care-l iubește are grijă să-l disciplineze.” Se referă la băieți, nu la fete.

Sir Reginald ripostă cu un alt citat:

– Un alt proverb biblic spune: „Nu ține corecția departe de copil”, nu-i așa?

– Ea nu mai e chiar un copil. În afară de asta, știm amândoi că această abordare nu funcționează cu Margery. Pedeapsa n-o face decât să se încăpățâneze și mai tare.

– Și atunci, ce propui?

– Las-o pe mâna mea. O să vorbesc cu ea după ce se calmează.

– Foarte bine, spuse Sir Reginald și Margery crezu că se terminase totul; dar imediat cureaua șuieră din nou, lovind-o peste picioare, care deja o dureau, și Margery țipă încă o dată.

După aceea auzi cizmele tatălui său tropăind pe podea și ieșind din cameră. De data asta, într-adevăr se terminase.

(iii)

Ned era sigur că avea să o vadă pe Margery la petrecerea contelui Swithin. Părinții ei nu prea puteau să o țină departe. Ar fi fost ca și cum ceva nu era în regulă și toată lumea ar fi vorbit despre faptul că Margery nu fusese acolo.

Șanțurile făcute de roți în noroi erau înghețate bocnă și poneiul lui Ned își alegea cu eleganță traseul pe suprafața înșelătoare. Căldura calului îi încălzea trupul, dar mâinile și picioarele îi erau înțepenite de frig. Lângă el, Alice călărea pe o iapă cu spinarea lată.

Casa contelui de Shiring, New Castle, se afla la douăzeci de kilometri de Kingsbridge. Călătoria dură aproape jumătate din ziua scurtă de iarnă – și îl înnebuni pe Ned de nerăbdare. Trebuia să o vadă pe Margery, nu numai pentru că îi era dor de ea, ci și pentru că, astfel, putea să afle ce se întâmpla.

În față, în depărtare, se vedea New Castle. Castelul fusese nou cu o sută cincizeci de ani în urmă. Recent, contele construise o casă printre ruinele fortăreței medievale. Crenelurile care mai existau, făcute din aceeași piatră gri ca și catedrala Kingsbridge, erau decorate astăzi cu dungi și cu pete de ceață înghețată. Pe măsură ce se apropiau, Ned auzea sunetele petrecerii: urări strigate, râsete și o orchestră de țară – o tobă gravă, o scripcă sprințară și fluieratul mlădios al cimpoiului străbătând atmosfera înghețată. Zgomotul aducea cu el promisiunea unor focuri aprinse, a mâncărurilor calde și a băuturilor reconfortante.

Ned își îndemnă calul la trap, nerăbdător să ajungă și să termine odată cu nesiguranța. Îl iubea Margery pe Bart Shiring? Avea să se mărite cu el?

Drumul ducea direct spre intrare. Pe zidurile castelului umblau țanțoșe ciori, croncănind dușmănos înspre vizitatori. Podul mobil nu mai exista de mult, iar șanțul fusese umplut, dar în casa porții încă mai erau gurile de tragere pentru arcași. Ned călări spre curtea zgomotoasă, plină de oaspeți îmbrăcați strălucitor, cai și căruțe, dar și de servitorii contelui, care alergau încoace și încolo. Ned își încredință poneiul unui grăjdar și se alătură mulțimii care se îndrepta spre casă.

Nu o văzu pe Margery.

În partea îndepărtată a curții, se ridica un conac modern de cărămidă, lipit de vechile clădiri ale castelului, capela pe o parte și distileria pe cealaltă. Ned fusese aici o singură dată în cei patru ani de când era construită și se minună din nou de lungile rânduri de ferestre mari și de multitudinea de hornuri. Mai mare decât casele celor mai înstăriți comercianți din Kingsbridge, era cea mai mare locuință din ținut, deși probabil că existau case și mai mari în Londra, pe care el nu o vizitase niciodată.

Contele Swithin își pierduse statutul în timpul regelui Henric al VIII-lea, pentru că se opusese rupturii regelui de papă; dar norocul contelui revenise cu cinci ani în urmă, odată cu urcarea pe tron a reginei Mary

Tudor, o catolică devotată, astfel că acum era din nou favorizat, bogat și puternic. Iar banchetul promitea să fie pe cinste.

Ned intră în casă și se îndreptă spre sala mare, înaltă cât două etaje. Ferestrele ample făceau încăperea luminoasă chiar și într-o zi noroasă de iarnă. Pe pereții acoperiți cu stejar vopsit erau atârnate tapiserii cu scene de vânătoare. În cele două șeminee uriașe, aflate în capetele încăperii lungi, ardeau bușteni. În galeria care se întindea de-a lungul a trei dintre cei patru pereți, orchestra pe care o auzise de afară cânta de zor. Sus, pe cel de-al patrulea perete, se afla un portret al tatălui contelui Swithin, ținând în mână un sceptru ce simboliza puterea.

Unii dintre oaspeți săltau viguros în dansuri țărănești, în grupuri de câte opt, ținându-se de mâini pentru a forma o horă rotitoare, apoi oprindu-se pentru a sări înainte și înapoi. Alții stăteau de vorbă în grupuri, ridicând vocile pentru a acoperi muzica și bătaia dansatorilor. Ned luă o cupă de lemn cu cidru cald și privi în jur prin sală.

Un grup stătea în picioare departe de dansatori: armatorul Philbert Cobley și familia sa, toți îmbrăcați în gri și negru. Protestanții din Kingsbridge formau un grup semisecret: cu toții știau că se află acolo și puteau bănui cine sunt, dar existența lor nu era recunoscută în mod deschis – ceva asemănător comunității ascunse pe jumătate de bărbați care iubeau bărbații, se gândi Ned. Protestanții nu își recunoșteau credința, pentru că ar fi fost torturați până se deziceau, fiind arși de vii dacă refuzau. Întrebați despre credința lor, se eschivau. Mergeau la slujbele catolice, așa cum erau obligați de lege. Dar se foloseau de fiecare ocazie pentru a obiecta în privința cântecelor obscene, a sutanelor care lăsau pieptul dezvelit și a preoților beți. Și nu exista nicio lege împotriva hainelor terne.

Ned îi cunoștea aproape pe toți cei prezenți în încăpere. Oaspeții mai tineri erau băieții care-i fuseseră colegi la școala secundară din Kingsbridge și fetele pe care le trăgea de cozi duminicile, după slujba de la biserică. Era familiarizat și cu generația mai în vârstă de notabilități locale, care intrau și ieșeau tot timpul din casa mamei lui.

Căutând-o pe Margery, ochii săi se opriră asupra unui străin: un bărbat cu nasul mare, de vreo treizeci de ani, cu părul șaten, care începuse să-i cadă, cu barba tunsă îngrijit, într-o formă ascuțită, care era la modă pe atunci. Scund și subțire, era îmbrăcat cu o haină de un roșu-închis, care era scumpă fără să fie ostentativă. Vorbea cu contele Swithin și cu Sir Reginald Fitzgerald, iar pe Ned îl frapă atitudinea celor două celebrități locale. Cu siguranță, bărbații nu-l plăceau pe distinsul vizitator – Reginald era înclinat spre spate, cu brațele încrucișate pe piept, iar Swithin stătea cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri –, deși îl ascultau cu atenție.

Muzicienii își încheiară numărul cu o înfloritură și, în liniștea relativă, Ned i se adresă fiului lui Philbert Cobley, Daniel, care era cu

vreo doi ani mai mare decât el, un băiat gras, cu o față rotundă, palidă.

– Cine-i bărbatul acela? îl întrebă Ned, arătând către străinul în haină roșie.

– Sir William Cecil. Este administratorul averii prințesei Elisabeta.

Elisabeta Tudor era sora vitregă, mai tânără, a reginei Mary.

– Am auzit de Cecil, spuse Ned. Nu a fost secretar de stat pentru o vreme?

– Ba da.

Pe atunci, Ned era prea tânăr pentru a urmări îndeaproape politica, dar își aminti că mama lui pomenea cu admirație numele lui Cecil. Bărbatul nu era suficient de catolic pentru gustul lui Mary Tudor și, imediat ce devenise regină, aceasta îl concediase, astfel că acum deținea slujba mai puțin importantă de a avea grijă de finanțele Elisabetei.

Dar ce căuta acolo?

Și mama lui Ned ar fi vrut să știe despre Cecil. Un vizitator aducea vești, iar Alice era obsedată de noutăți. Ea le spunea întotdeauna fiilor ei că informația putea reprezenta averea unui om – sau chiar să-l salveze de la ruină. În timp ce se uita în jur după Alice, Ned o observă pe Margery și imediat uită de William Cecil.

Se înfioră la vederea fetei: părea cu cinci ani mai în vârstă, nu doar cu unul. Părul ei cârlionțat, șaten-închis, era prins într-o coafură elaborată și acoperit de o pălărie bărbătească cu o pană semeață. Un mic guler alb, care-i înconjura gâtul, părea să-i lumineze fața. Era micuță, dar nu subțire, iar corsajul țeapăn, la modă, al rochiei de catifea, nu prea îi ascundea postura rotundă, apetisantă. Ca întotdeauna, fața ei era extrem de expresivă. Zâmbi, ridică din sprâncene, înclină din cap și mimă surpriza, apoi, pe rând, nedumerire, dispreț și încântare. El se surprinse holbându-se la ea, așa cum făcea în trecut. Preț de câteva momente, i se păru că nu mai era nimeni altcineva în cameră.

Ieșind din transă, se înghesui în mulțime, avansând în direcția ei.

Ea îl văzu venind. Fața i se lumină de plăcere și asta îl încântă; apoi expresia i se schimbă, mai iute decât vremea într-o zi de primăvară, devenind posomorâtă și îngrijorată. Pe măsură ce Ned se apropia, ochii ei se măreau de frică, părând să-i spună să plece; dar el ignoră acest lucru. Trebuia să vorbească cu ea.

Deschise gura, dar ea vorbi prima.

– Urmărește-mă când se joacă Hunt the Hart{1}, îi spuse ea cu voce joasă. Nu spune nimic acum.

Hunt the Hart era un joc care presupunea ca tinerii să se ascundă și să se caute unii pe alții, jucat la serbări. Ned fu încurajat de invitația ei, dar nu putea să plece înainte să obțină măcar câteva răspunsuri.

– Ești îndrăgostită de Bart Shiring? o întrebă el.

– Nu! Acum pleacă… putem vorbi mai târziu.

Ned era încântat, dar nu terminase.

– Te vei mărita cu el? o întrebă el.

– Nu atâta vreme cât am suficient suflu încât să-i spun „du-te dracului”.

Ned zâmbi.

– Foarte bine. Acum pot să am răbdare.

Apoi se îndepărtă fericit.

(iv)

Rollo observă alarmat interacțiunea dintre sora lui și Ned Willard. E drept că nu durase mult, dar era evident că fusese intensă. Rollo se îngrijoră. Cu o zi înainte, ascultase la ușa bibliotecii când Margery fusese bătută de tatăl ei și era de acord cu mama lor că acest tip de pedeapsă o făcea pe sora lui să fie și mai încăpățânată.

Nu dorea ca sora lui să se mărite cu Ned. Rollo îl displăcuse întotdeauna pe Ned, dar asta chiar era ultima dintre probleme. Mai important era că familia Willard părea tolerantă față de protestanți. Edmund Willard fusese destul de mulțumit când regele Henric se întorsese împotriva bisericii catolice. E adevărat că nu fusese prea tulburat când regina Mary întorsese procesul – dar și asta îl ofensa pe Rollo. Nu putea suporta oamenii care nu luau religia în serios. Autoritatea Bisericii ar fi trebuit să însemne totul pentru ei.

Aproape la fel de important, căsătoria cu Ned Willard nu ar fi adus nimic în plus prestigiului familiei Fitzgerald: n-ar fi însemnat nimic mai mult decât o alianță între două familii prospere de comercianți. În schimb, căsătoria lui Margery cu Bart Shiring i-ar fi dus în rândurile nobilimii. Pentru Rollo, prestigiul familiei Fitzgerald conta mai mult decât orice altceva, în afară de voința Domnului.

Dansul se termină și personalul contelui aduse plăci și estacade pentru a forma o masă de ceai în formă de T, cu bara la un capăt și cu coada T-ului întinzându-se pe toată lungimea sălii; apoi începură să așeze masa. Își îndeplineau treaba cu o oarecare indiferență, se gândi Rollo, azvârlind la întâmplare, pe fața de masă albă, cănile de ceramică și bucățile de pâine. Asta, poate, din cauză că nu exista o femeie care să supravegheze treburile casnice: contesa murise în urmă cu doi ani, iar Swithin nu se recăsătorise.

Un servitor i se adresă lui Rollo:

– Tatăl dumneavoastră vă cheamă, stăpâne Fitzgerald! Se află în biroul contelui.

Bărbatul îl conduse pe Rollo într-o cameră laterală, cu o masă de scris și un raft de registre, evident locul din care contele Swithin își conducea afacerile.

Swithin era așezat pe un scaun uriaș, care părea aproape un tron. Era înalt și chipeș, la fel ca Bart, deși nenumăratii ani de mâncat bine și de băut peste măsură îi cam îngroșaseră talia și îi înroșiseră nasul. Cu patru ani în urmă, își pierduse cea mai mare parte a degetelor de la mâna stângă, în bătălia din pădurea Hartley. Nu făcea nicio încercare să-și ascundă deficiența – de fapt, părea să fie mândru de rana lui.

Tatăl lui Rollo, Sir Reginald, stătea alături de Swithin, cu fața pistruiată aplecată, un leopard lângă un urs.

Se afla acolo și Bart Shiring și, spre consternarea lui Rollo, și Alice, și Ned Willard.

William Cecil se afla pe un taburet jos, în fața celor șase persoane prezente, dar, în ciuda simbolismului scaunului, lui Rollo i se părea că Cecil era conducătorul acelei întâlniri.

Reginald îi spuse lui Cecil:

– Sper că nu te deranjează că ni s-a alăturat și fiul meu. A fost la universitatea Oxford și a studiat legea la Inns of Court în Londra.

– Sunt bucuros să am alături și tânăra generație, spuse Cecil cu amabilitate. Eu îl iau pe fiul meu la întâlniri, deși are numai șaisprezece ani – cu cât încep mai devreme, cu atât mai repede învață.

Studiindu-l pe Cecil, Rollo observă că avea trei negi pe obrazul drept, iar barba lui maronie începuse să încărunțească. Fusese un curtean puternic în timpul domniei lui Edward al VI-lea, pe când avea douăzeci de ani, și, deși nu împlinise încă patruzeci, avea un aer de înțelepciune și o siguranță de sine pe care le puteai atribui unui om mult mai în vârstă.

Contele Swithin schimbă nerăbdător subiectul.

– Am sute de oaspeți în sală, Sir William, zise el. Mai bine spune-mi ce ai de spus și este atât de important încât să mă îndepărteze de la propria mea petrecere.

– Imediat, lordul meu, spuse Cecil. Regina nu este însărcinată.

Rollo scăpă un mormăit de surpriză și de mâhnire.

Regina Mary și regele Filip erau disperați să aibă moștenitori pentru cele două coroane ale lor, Anglia și Spania, dar nu petreceau prea mult timp împreună, fiind ocupați să-și conducă regatele, separate de atâta distanță. Așa că, în ambele țări, fusese mare bucurie când regina Mary anunțase că așteaptă un copil, care avea să se nască anul următor, în martie. Evident, ceva mersese prost.

Tatăl lui Rollo, Sir Reginald, spuse cu tristețe:

– Asta s-a mai întâmplat și altădată.

Cecil clătină din cap.

– Este a doua sarcină falsă a ei.

Swithin părea zăpăcit.

– Falsă? spuse el. Ce vrei să spui?

– Nu a pierdut sarcina, spuse Cecil cu solemnitate.

Reginald explică:

– Își dorește atât de tare un copil, încât se convinge singură că este însărcinată, când de fapt nu este.

– Înțeleg, spuse Swithin. Prostie femeiască.

Alice Willard fornăi dezaprobator, dar Swithin nu observă.

– Trebuie să luăm în considerare probabilitatea, destul de mare, ca regina noastră să nu dea naștere niciodată unui moștenitor, spuse Cecil.

Mintea lui Rollo era răvășită de consecințele acestui fapt. Mult așteptatul copil al reginei Mary, o catolică ferventă, și al devotatului rege al Spaniei ar fi fost crescut, cu strictețe, în spiritul religiei catolice și ar fi fost de încredere pentru familii ca Fitzgerald. Dar dacă Mary ar fi murit fără să lase un moștenitor, orice devenea posibil.

Cecil se gândise la asta de mult, presupuse Rollo.

– Tranziția către un monarh nou este o perioadă periculoasă pentru orice țară, spuse Cecil.

Rollo fu nevoit să-și reprime un sentiment de panică. Anglia s-ar fi putut întoarce la protestantism – și tot ce realizase familia Fitzgerald în ultimii cinci ani ar fi putut să dispară.

– Vreau să plănuiesc o succesiune lină, fără vărsare de sânge, spuse Cecil într-o notă rezonabilă. Am venit aici să vorbesc cu voi, trei lideri locali puternici – contele ținutului, primarul din Kingsbridge și cel mai important comerciant al orașului –, și să vă cer să mă ajutați.

Părea un servitor umil care-și făcea planuri cu mare atenție, dar Rollo putea observa deja că era un revoluționar periculos.

– Și cum propui să te ajutăm? întrebă Swithin.

– Acordându-i sprijinul vostru stăpânei mele, Elisabeta.

Swithin spuse provocator:

– Tu presupui că Elisabeta este moștenitoarea tronului?

– Henric al VIII-lea a lăsat trei copii, spuse Cecil pedant, de parcă n-ar fi fost o informație deja știută. Fiul său, Edward al VI-lea, regele-copil, a murit înainte să poată avea un moștenitor, așa că fata cea mai în vârstă a lui Henric a devenit regină. Logica este imbatabilă. Dacă regina Mary moare fără să aibă copii, așa cum s-a întâmplat și cu regele Edward, următoarea moștenitoare a tronului pe linia de succesiune este cealaltă fată a lui Henric, Elisabeta Tudor.

Rollo decise că era momentul să vorbească. Nu putea lăsa acest nonsens periculos să treacă nesancționat, iar el era singurul avocat din încăpere. Încercă să vorbească la fel de liniștit și de rațional ca Cecil, dar, în ciuda efortului, putea auzi nota alarmistă din vocea sa.

– Elisabeta este nelegitimă! spuse el. Henric n-a fost niciodată căsătorit cu adevărat cu mama ei. Divorțul lui de soția precedentă a fost contestat de către papă.

Swithin adăugă:

– Bastarzii nu pot moșteni proprietăți sau titluri – oricine știe asta.

Rollo tresări. Să o numești pe Elisabeta bastard era o impolitețe care nu era necesară, mai ales în prezența consilierului ei. Lipsa de maniere era ceva obișnuit la Swithin, din păcate. Dar era imprudent, simți Rollo, să intri într-un conflict cu autoritarul Cecil. Bărbatul putea fi într-o fază în care nu se mai bucura de favoruri, dar încă avea aerul liniștit al celor care dețin puterea.

Cecil trecu peste impolitețe și spuse:

– Divorțul a fost ratificat de Parlamentul Angliei, spuse el cu o insistență politicoasă.

– Aud că are înclinații protestante, spuse Swithin.

Ăsta era de fapt miezul problemei, se gândi Rollo.

Cecil zâmbi.

– Mi-a spus de multe ori că, dacă ar deveni regină, cea mai arzătoare dorință a ei ar fi ca niciun englez să nu își mai piardă viața din cauza convingerilor sale religioase.

– Ăsta este un semn bun, spuse Ned Willard. Nimeni nu mai vrea să vadă alți oameni arși pe rug.

Era tipic pentru familia Willard, se gândi Rollo: orice pentru o viață liniștită.

Contele Swithin fu la fel de iritat de răspunsul evaziv.

– Catolic sau protestant? spuse el. Trebuie să fii ori una, ori alta.

– Dimpotrivă, spuse Cecil. Credința ei este toleranța.

Swithin fu indignat.

– Toleranță? spuse el disprețuitor. Erezie? Blasfemie? Lipsă de Dumnezeu?

Furia lui Swithin era justificată, în opinia lui Rollo, dar nu ținea loc de argument juridic. Biserica catolică avea propriile sale idei despre cine ar fi trebuit să fie următorul conducător al Angliei.

– În ochii lumii, adevăratul moștenitor al tronului este Mary, regina Scoției.

– Cu siguranță, nu, îl contrazise Cecil, fiind clar că se aștepta la asta. Mary Stuart nu este mai mult decât nepoata regelui Henric al VIII-lea, în timp ce Elisabeta Tudor este fiica lui.

– Fiica lui nelegitimă.

Ned Willard vorbi din nou:

– Am văzut-o pe Mary Stuart când am fost la Paris. N-am vorbit cu ea, dar am fost într-una dintre camere când a trecut pe acolo. Este înaltă și frumoasă.

Rollo spuse nerăbdător:

– Ce are asta de-a face cu discuția?

Ned insistă:

– Are cincisprezece ani. Privi intens spre Rollo și adăugă: Aceeași vârstă ca sora ta, Margery.

– Nu asta este ideea…

Ned ridică vocea pentru a acoperi întreruperea:

– Unii oameni cred că o fată de cincisprezece ani este prea tânără ca să-și poată alege singură soțul, cu atât mai mult să i se permită să conducă singură o țară.

Rollo trase adânc aer în piept, iar tatăl lui mormăi indignat. Cecil se agită, realizând, fără îndoială, că declarația lui Ned avea o semnificație specială, ascunsă unui om din afară.

Ned adăugă:

– Mi s-a spus că Mary vorbește bine franceza și scoțiana și că abia știe ceva engleză.

– Astfel de considerente nu au valoare legală, spuse Rollo.

Ned insistă:

– Există ceva chiar și mai rău. Mary este logodită cu prințul Francisc, moștenitorul tronului Franței. Poporului englez nu-i place căsătoria actualei regine cu regele Spaniei și vor fi și mai ostili față de o regină care se mărită cu regele Franței.

– Astfel de decizii nu sunt luate de poporul englez, spuse Rollo.

– În orice caz, unde există îndoială, ar putea să fie și luptă, iar poporul ar putea să pună mâna pe scuturi și pe topoare și să-și facă opiniile cunoscute.

Cecil interveni:

– Și asta este exact ceea ce încerc să previn.

Era, de fapt, o amenințare, observă Rollo furios; dar înainte de a putea spune ceva, Swithin vorbi din nou:

– Cum este, ca persoană, fata asta, Elisabeta? N-am întâlnit-o niciodată.

Rollo se agită iritat de această diversiune la chestiunea legitimității, dar Cecil răspunse binevoitor:

– Este cea mai educată persoană pe care am întâlnit-o, spuse el. Poate să converseze în latină la fel de ușor ca în engleză, spaniolă sau italiană și scrie în greacă. Nu este, totuși, o mare frumusețe, dar are un fel de a încânta oamenii, care ajung să o considere minunată. A moștenit tăria de caracter a tatălui ei, regele Henric. Va avea o domnie hotărâtă.

Era evident că Cecil era îndrăgostit de ea, se gândi Rollo; dar ăsta nu era cel mai rău lucru dintre toate. Opozanții Elisabetei trebuiau să se bazeze pe argumente legale, pentru că nu prea existau alte elemente de care să poți ține seama. Părea că Elisabeta era suficient de în vârstă, suficient de înțeleaptă și suficient de hotărâtă ca să domnească în Anglia. O fi fost ea protestantă, dar era suficient de deșteaptă încât să mascheze asta, iar ei nu aveau nicio dovadă.

Posibilitatea de a avea o regină protestantă îl oripila pe Rollo. Cu siguranță că avea să defavorizeze familiile catolice. Familia Fitzgerald

ar fi putut să nu-și recapete niciodată norocul.

Swithin spuse:

– Acum, dacă ar vrea să se mărite cu un bărbat catolic puternic, care să o țină sub control, ar putea fi mai mult decât acceptabilă.

Chicoti lasciv, făcându-l pe Rollo să-și suprime un fior. Cu siguranță, Swithin era încântat de ideea de a ține o prințesă sub control.

– Am să țin minte asta, spuse Cecil sec.

Un clopot sună pentru a-i anunța pe oaspeți să-și ocupe locurile la masă, iar el se ridică.

– Tot ceea ce vă cer este să nu vă grăbiți să judecați. Acordați-i o șansă prințesei Elisabeta.

Reginald și Rollo rămaseră în urmă când ceilalți părăsiră camera. Apoi, Reginald spuse:

– Cred că l-am lămurit corect.

Rollo scutură capul. Erau momente când și-ar fi dorit ca mintea tatălui său să fie ceva mai profundă.

– Cecil știa, înainte de a veni aici, că cetățenii catolici loiali – ca tine și ca Swithin – nu-i vor oferi sprijin Elisabetei.

– Bănuiesc că știa, spuse Reginald. El n-are nicio valoare dacă nu e bine informat.

– Și este, evident, un bărbat inteligent.

– Atunci, de ce a venit aici?

– M-am întrebat asta, spuse Rollo. Cred că a venit ca să evalueze puterea inamicilor săi.

– Oh, spuse tatăl său. Nu m-am gândit la asta.

– Hai să mergem la cină, spuse Rollo.

(v)

Ned fu nerăbdător pe toată durata banchetului. Abia aștepta să se termine masa, pentru a putea începe jocul Hunt the Hart. Dar în timp ce se strângea desertul, mama sa îi prinse privirea și-l chemă la ea.

Ned observă că era adâncită într-o conversație cu Sir William Cecil. Alice Willard era o femeie puternică, bondoacă, purtând o rochie scumpă de la Kingsbridge Scarlet, brodată cu fir de aur, și un medalion cu Fecioara Maria atârnat la gât, pentru a înlătura acuzațiile de protestantism. Ned era tentat să pretindă că nu văzuse chemarea ei. Jocul avea să se desfășoare în timp ce mesele erau strânse, iar actorii se pregăteau să înceapă piesa. Ned nu știa la ce se gândea Margery, dar, orice ar fi fost, nu dorea să rateze. Dar mama lui era la fel de strictă pe cât era de iubitoare și nu ar fi tolerat nesupunerea, așa că decise să i se alăture.

– Sir William dorește să te întrebe câteva lucruri, spuse Alice.

– Sunt onorat, răspunse Ned politicos.

– Vreau să-mi spui câte ceva despre Calais, începu Cecil. Înțeleg că

tocmai te-ai întors de acolo.

– Am plecat cu o săptămână înainte de Crăciun și am ajuns ieri.

– Nu cred că trebuie să vă spun, ție și mamei tale, cât de vital este orașul pentru comerțul Angliei. De asemenea, este și o chestiune de mândrie națională să stăpânim încă o parte din Franța.

Ned încuviință din cap.

– Și foarte supărător pentru francezi, desigur.

– Cum este moralul comunității engleze de acolo?

– Bun, spuse Ned, simțind că începe să se îngrijoreze.

Cecil nu-l interoga dintr-o simplă curiozitate: exista un motiv. Iar acum, că se gândea la asta, i se păru că mama lui era abătută.

– Când am plecat, continuă el, încă sărbătoreau victoria de la Saint-Quentin împotriva francezilor, din august. Făcând asta, simțeau că războiul dintre Anglia și Franța nu-i afectează.

– Prea încrezători, mormăi Cecil.

Ned se agită.

– Calais este înconjurat de forturi: Sangatte, Frethun, Nielles…

Cecil îl întrerupse:

– Și dacă fortăreața ar cădea?

– Orașul are trei sute șapte tunuri.

– Ești foarte atent la detalii. Dar poate populația să reziste unui asediu?

– Au mâncare pentru trei luni.

Ned se asigurase de acest lucru înainte de a pleca, pentru că știa că mama lui o să dorească un raport detaliat. Se întoarse apoi spre Alice.

– Ce se-ntâmplă, mamă?

– Francezii au ocupat Sangatte la întâi ianuarie, spuse Alice.

Ned fu șocat.

– Cum s-a putut întâmpla asta?

– Armata franceză s-a adunat în secret în orașele din vecinătate, îi răspunse Cecil. Atacul a luat prin surprindere garnizoana din Calais.

– Cine conduce forțele franceze?

– François, duce de Guise.

– Scarface{2}?! exclamă Ned. Este o adevărată legendă.

Ducele era cel mai mare general al Franței.

– De acum, orașul ar trebui să fie sub asediu.

– Dar n-a căzut!

– Din câte știm până acum. Dar ultimele mele informații sunt vechi de cinci zile.

Ned se întoarse din nou spre Alice.

– Niciun semn de la unchiul Dick?

Alice clătină din cap.

– Nu poate să trimită un mesaj dintr-un oraș asediat.

Ned se gândi la rudele lui de acolo: mătușa Blanche, o bucătăreasă

mult mai bună decât Janet Fife, deși Ned nu i-ar fi spus niciodată asta lui Janet; vărul Albin, care era de vârsta lui și care-l învățase cuvintele franțuzești pentru părțile intime ale corpului, precum și alte lucruri care nu puteau fi redate; și iubitoarea Therese. Aveau să supraviețuiască?

Alice spuse liniștită:

– Aproape tot ce avem este în Calais.

Ned se agită. Cum era posibil?

– Nu avem nicio încărcătură care se îndreaptă spre Sevilia? întrebă el.

Portul spaniol Sevilia era armurăria regelui Filip, având o poftă neostoită pentru metale. Un văr al tatălui lui Ned, Carlos Cruz, cumpăra pe cât de mult metal putea trimite Alice, transformându-l pe tot în tunuri și în ghiulele de tun pentru nesfârșitele războaie ale Spaniei. Fratele lui Ned, Barney, se afla în Sevilia; locuia și lucra cu Carlos, învățând o altă latură a afacerilor familiei, așa cum făcuse Ned la Calais. Dar călătoria pe mare era lungă și periculoasă, iar vasele erau trimise acolo unde se afla cel mai apropiat depozit plin, respectiv la Calais.

Alice răspunse la întrebarea lui Ned:

– Nu. Pentru moment nu avem niciun vas care să navigheze spre sau dinspre Sevilia.

– Deci, dacă pierdem Calais…

– Pierdem aproape totul.

Ned credea că înțelesese afacerea, dar nu realizase că totul se putea ruina atât de ușor. Se simțea ca și cum un cal de încredere se împiedica și se prăbușea sub el, făcându-l să-și piardă echilibrul în șa. Era un avertisment subit despre cât de imprevizibilă putea fi viața.

Apoi sună un clopot care vestea începutul jocului. Cecil zâmbi și spuse:

– Îți mulțumesc pentru informații, Ned. Este neobișnuit ca un tânăr să fie atât de exact.

Ned se simți flatat.

– Mă bucur că am putut fi de ajutor.

Ruth, sora lui Dan Cobley, o fată drăguță, cu părul galben-auriu, trecu pe lângă el și spuse:

– Hai, Ned, este timpul pentru Hunt the Hart.

– Vin, spuse el, dar nu reuși să se miște.

Se simțea sfâșiat. Era disperat să stea de vorbă cu Margery, dar după veștile pe care le aflase, nu prea mai avea chef de joc.

– Presupun că nu putem face nimic, îi spuse el mamei sale.

– Doar să așteptăm mai multe informații – și ar putea să treacă mult timp până să vină.

Urmă o pauză mohorâtă, apoi Cecil spuse:

– Că tot vorbim, caut un asistent care să mă ajute în munca pe care o fac pentru Lady Elisabeta, un tânăr care să locuiască la palatul Hatfield – ca restul personalului – și care să acționeze în numele meu atunci când trebuie să plec la Londra sau altundeva. Știu că destinul tău este să lucrezi cu mama ta la afacerea familiei, Ned, dar dacă se întâmplă să cunoști vreun tânăr care să-ți semene, inteligent și de încredere, cu privirea ageră în privința detaliilor… anunță-mă.

Ned încuviință din cap.

– Desigur.

Presupunea că Cecil, de fapt, îi oferea lui însuși slujba aceea.

Cecil continuă:

– Ar trebui, de asemenea, să împărtășească atitudinea tolerantă a Elisabetei față de religie.

Regina Mary Tudor arsese pe rug sute de protestanți.

Cu siguranță Ned simțea astfel, după cum Cecil trebuie să fi înțeles încă din timpul discuției din biblioteca contelui, referitoare la succesiunea la tron. Milioane de englezi erau de acord: fie catolici, fie protestanți. Se săturaseră de măcel.

– Elisabeta mi-a spus de multe ori că, dacă ar deveni regină, cea mai arzătoare dorință a ei ar fi ca niciun englez să nu își mai piardă viața din cauza convingerilor sale religioase, continuă Cecil. Cred că acesta este un ideal care merită credința unui om.

Alice privi ușor indignată.

– După cum spuneai, Sir William, fiii mei trebuie să lucreze în afacerea familiei. Du-te, Ned!

Ned se întoarse, căutând-o pe Margery.

(vi)

Contele Swithin angajase o companie ambulantă de actori, iar aceștia construiau acum o platformă înălțată de-a lungul unuia dintre pereții sălii mari, sub tabloul crucificării. În timp ce Margery îi privea, Lady Brecknock se așeză lângă ea, făcând același lucru. O femeie atrăgătoare, de aproape patruzeci de ani, cu un zâmbet cald, Susannah Brecknock era o verișoară a contelui Swithin și un vizitator frecvent la Kingsbridge, unde avea o casă. Margery o mai întâlnise și înainte și o găsea amabilă și nu foarte înfumurată.

Scena fu construită din planșe așezate pe butoaie.

– Pare cam instabilă, spuse Margery.

– La asta mă gândeam și eu, răspunse Susannah.

– Ai idee ce urmează să joace?

– *Viața Mariei Magdalena.*

– Oh!

Maria Magdalena era sfântul patron al prostituatelor. Preoții corectau mereu asta, precizând: prostituate în căință; dar asta nu o

făcea un sfânt mai puțin interesant.

– Dar cum pot să o facă? Toți actorii sunt bărbați.

– N-ai mai văzut până acum o piesă de teatru?

– Nu de genul ăsta, cu scenă și actori profesioniști. Am văzut doar procesiuni și personificări.

– Personajele feminine sunt întotdeauna jucate de bărbați. Nu li se permite femeilor să joace.

– De ce nu? întrebă Margery.

– Oh, presupun că din cauză că suntem ființe inferioare, slabe din punct de vedere fizic și incapabile din punct de vedere intelectual, zise Susannah pe un ton sarcastic.

Margery o plăcu foarte mult pentru modul sincer în care vorbea. Cei mai mulți adulți răspundeau la întrebările stânjenitoare cu platitudini obositoare, dar pe Susannah puteai s-o crezi că spune adevărul gol-goluț. Încurajată, Margery lăsă să-i scape ceea ce o frământa:

– Pe tine te-au obligat să te măriți cu lordul Brecknock?

Susannah ridică din sprâncene și Margery înțelese imediat că mersese prea departe. Spuse repede:

– Îmi pare foarte rău, nu am niciun drept să te întreb asta. Te rog să mă ierți.

O podidiră lacrimile.

Susannah ridică din umeri și spuse:

– Cu siguranță că nu ai dreptul să-mi pui o astfel de întrebare, dar n-am uitat cum e să ai cincisprezece ani. Coborî vocea și adăugă: Cu cine vor să te mărite?

– Bart Shiring.

– Oh, Doamne, biata de tine! spuse ea, chiar dacă Bart era vărul ei de-al doilea.

Simpatia ei o făcu pe Margery să se compătimească și mai mult. Susannah se gândi o clipă, apoi spuse:

– Nu e niciun secret că mariajul meu a fost aranjat, dar nimeni nu m-a forțat. L-am cunoscut și l-am plăcut.

– Îl iubești?

Femeia ezită din nou și Margery înțelese că era împărțită între discreție și compasiune.

– N-ar trebui să-ți răspund la asta.

– Nu, desigur! Te rog să mă scuzi din nou!

– Dar pot să văd că ești tulburată, așa că voi avea încredere în tine, dacă promiți că nu vei repeta niciodată ce-ți voi spune.

– Promit.

– Brecknock și cu mine suntem prieteni, spuse ea. El este drăguț cu mine, iar eu fac tot ce-mi stă în putință ca să-l mulțumesc. Și avem patru copii minunați. Sunt fericită. Făcu o pauză și Margery înțelese că urma răspunsul la întrebarea ei. Apoi, Susannah spuse: Dar știu că

există și un alt fel de fericire, extazul nebun de a adora pe cineva și de a fi adorată, la rândul tău.

– Da!

Margery fu extrem de bucuroasă că Susannah înțelesese.

– Această bucurie specială nu ne este dată tuturor, adăugă ea.

– Dar ar trebui să fie!

Margery nu putea suporta gândul că unei persoane i-ar putea fi interzisă dragostea.

Pentru o clipă, Susannah păru descumpănită.

– Poate, spuse ea liniștită. Poate.

Privind peste umărul lui Susannah, Margery îl văzu pe Ned apropiindu-se, în jiletca sa verde, din Franța. Susannah îi urmări privirea și o întrebă imediat:

– Ned Willard este bărbatul pe care-l dorești?

– Da!

– Bună alegere. Este drăguț.

– Este minunat!

Susannah zâmbi și o urmă de tristețe i se zări pe chip.

– Sper să reușești.

Ned se înclină către ea, iar femeia îl salută plecându-și capul, apoi se îndepărtă.

Actorii atârnau o cortină într-un colț al camerei.

– La ce crezi că folosește cortina? îl întrebă Margery pe Ned.

– Își vor pune costumele în spatele cortinei, cel puțin așa cred. Își coborî vocea și adăugă: Când putem să vorbim? Nu mai pot aștepta foarte mult.

– Jocul trebuie să înceapă. Doar urmărește-mă.

Valetul chipeș al lui Philbert Cobley, Donal Gloster, fu ales să fie vânător. Avea părul ondulat, închis la culoare, și o față senzuală. Dar nu o atrăgea deloc pe Margery – era prea slab –, însă multe fete și-ar fi dorit să fie găsite de el, era sigură de asta.

New Castle era un loc perfect pentru acest joc, având mai multe ascunzători secrete decât o vizuină de iepure. Zonele în care casa cea nouă se îmbina cu vechile construcții erau deosebit de bogate în dulapuri vechi, scări neașteptate, nișe și camere cu forme neregulate. Părea un joc pentru copii, iar Margery se întreba, pe când era mai mică, de ce tinerii de nouăsprezece ani erau atât de nerăbdători să joace. Acum înțelegea că jocul era ocazia pentru ca ei să se sărute și să se țină în brațe.

Donal închise ochii și începu să spună „Tatăl nostru” în latină, iar tinerii se împrăștiară pentru a se ascunde.

Margery știa deja unde să meargă, pentru că studiase mai devreme locurile care se pretau, ca să-și asigure un loc ferit unde să poată vorbi cu Ned. Părăsi sala și alergă de-a lungul unui coridor spre camerele

vechiului castel, fiind sigură că Ned o urmează. La capătul unui coridor, trecu printr-o ușă.

Privind înapoi, îl văzu pe Ned – și, din păcate, pe mulți alții care veneau în direcția aceea. Era un inconvenient: îl dorea pe Ned numai pentru ea.

Trecu printr-o mică magazie și alergă în sus pe o scară răsucită cu trepte de piatră, apoi sări rapid jos. Îi putea auzi pe ceilalți în spatele ei, dar acum se afla în afara razei lor vizuale. Se întoarse spre un pasaj despre care știa că este o fundătură. Era luminat de o singură lumânare, așezată într-un suport de perete. La jumătatea distanței se afla un șemineu uriaș: brutăria medievală, scoasă din uz de multă vreme, cu hornul demolat în timpul construcției noii case. Alături, ascuns de un contrafort de piatră, se afla ușa spre uriașul cuptor, practic invizibilă în semiîntuneric. Margery se strecură în cuptor, trăgându-și rochia după ea. Era surprinzător de curat, observase asta de când cercetase locul. Închise ușa aproape complet și se uită prin crăpătură.

Ned veni alergând prin pasaj, urmat îndeaproape de Bart, apoi de frumoasa Ruth Cobley, care, probabil, era cu ochii pe Bart. Margery mârâi frustrată. Cum putea să-l separe pe Ned de ceilalți?

Ei trecură de cuptor fără să vadă ușa. Un moment mai târziu, ajungând în fundătură, se întoarseră în ordine inversă: Ruth, Bart, apoi Ned.

Margery înțelese că avea o șansă. Bart și Ruth dispărură din raza ei vizuală și Margery strigă:

– Ned!

El se opri și privi în jur contrariat.

Ea deschise ușa cuptorului și șopti:

– Aici, înăuntru!

El nu avu nevoie să i se spună de două ori. Se strecură înăuntru, pe lângă ea, iar fata închise ușa.

Era întuneric beznă, dar ei se așezară genunchi lângă genunchi și obraz lângă obraz, iar ea îi simți trupul. El o sărută, iar ea îi răspunse înfometată. Orice s-ar fi întâmplat, el încă o iubea și, pentru moment, era tot ce o interesa. Îi fusese teamă că el o va uita la Calais. Se gândise că va întâlni franțuzoaice tinere, care erau mai sofisticate și mai incitante decât micuța Marge Fitzgerald din Kingsbridge. Dar el n-o făcuse – ea își dădea seama de asta din felul în care o îmbrățișa, o săruta și o mângâia. Foarte încântată, îi prinse capul în mâini și-și deschise gura pentru limba lui, arcuindu-și corpul lângă al lui.

El se rostogoli peste ea. În acel moment, ea i-ar fi dăruit trupul cu bucurie și i-ar fi oferit virginitatea ei – dar ceva se întâmplă. Se auzi o lovitură, ca și cum piciorul lui ar fi atins ceva, apoi un zgomot care semăna cu un panou de lemn căzând la pământ; imediat, ea reuși să

vadă zidurile cuptorului din jurul lor.

Și ea, și Ned fură suficient de șocați încât să se oprească din ce făceau și să privească în jur: observară imediat că fundul cuptorului se prăbușise. Fiind lipit de un alt loc care era ușor luminat, Margery realiză tremurând că acolo s-ar fi putut afla oameni care să vadă ce făceau ea și Ned. Se ridică imediat și se uită prin gaură.

Din fericire, nu era nimeni. Văzu un zid cu o gură de tragere pentru arcași, prin care pătrundeau ultimele raze de lumină ale zilei târzii. Un mic spațiu din spatele vechiului cuptor fusese pur și simplu închis de construcția casei noi. Nu ducea nicăieri: singura cale de acces era prin cuptor. Pe podea se afla un panou de lemn, care trebuie să fi închis gaura până când Ned îl lovise cu piciorul, în precipitarea sa. Margery auzi voci, dar acestea veneau din curtea de afară. Respiră ușurată: nu fuseseră văzuți.

Se strecură prin gaură și se ridică în micul spațiu. Ned o urmă. Priviră împreună în jur minunându-se, iar Ned spuse:

– Am putea sta aici pentru totdeauna.

Asta o aduse pe Margery înapoi la realitate; realiză cât de aproape fusese să comită un păcat de moarte. Dorința aproape o copleșise, anulând tot ce știa despre bine și rău. Scăpase doar dintr-un noroc.

Intenția ei fusese să-l aducă pe Ned acolo și să-i vorbească, nu să-l sărute.

– Ned, spuse ea, ei vor să mă oblige să mă mărit cu Bart. Ce-o să ne facem?

– Nu știu, zise Ned.

(vii)

Rollo văzu că Swithin deja se îmbătase. Contele era prăvălit într-un scaun imens, dincolo de scenă, cu o cupă în mână. O servitoare tânără îi umplea paharul și, în timp ce ea făcea asta, el o apucă de piept cu mâna ciuntită. Ea țipă cu oroare și se trase în spate, vărsând vinul, iar Swithin râse.

Un actor urcă pe scenă și începu un prolog, explicând că, pentru a spune o poveste despre căință, este necesar să demonstrezi, mai întâi, păcatul și scuzându-se anticipat pentru cazul în care asta ar fi ofensat pe cineva.

Rollo o văzu pe sora sa, Margery, furișându-se în cameră împreună cu Ned Willard și se agită cu un aer dezaprobator. Rollo înțelese că se folosiseră de jocul Hunt the Hart ca să iasă împreună și, fără îndoială, se dedaseră la tot felul de nerușinări.

Rollo nu o înțelegea pe sora lui. Deși lua religia foarte în serios, fusese întotdeauna o fire neascultătoare. Cum putea fi posibil un astfel de lucru? Pentru Rollo, esența religiei era supunerea în fața autorității. Asta era problema cu protestanții: ei credeau că au dreptul să ia

propriile hotărâri. Dar Margery era o catolică devotată.

Pe scenă apăru personajul numit Infidelitate, identificat printr-o pungă pentru scrot{3} de dimensiuni uriașe. El clipi și începu să vorbească din spatele mâinii, privind de la stânga la dreapta de parcă s-ar fi asigurat că nu-l aud alte personaje. Audiența râse, recunoscând o versiune exagerată a unui personaj pe care-l cunoșteau cu toții.

Rollo fusese iritat de discuția cu Sir William Cecil, dar acum se gândea că poate exagerase. Prințesa Elisabeta era probabil protestantă, dar era prea devreme ca să se îngrijoreze pentru asta: totuși, regina Mary Tudor avea doar patruzeci și unu de ani și o sănătate foarte bună, dincolo de sarcinile ei fantomatice; putea să mai domnească încă mulți ani.

Maria Magdalena apăru pe scenă: în mod clar era sfânta înainte de căință. Își făcu apariția într-o rochie roșie, jucându-se cu colierul, clipind din gene către Infidelitate. Buzele îi erau înroșite cu un fel de vopsea.

Rollo fu surprins, pentru că nu văzuse nicio femeie printre actori. Mai mult, deși nu mai văzuse nicio piesă de teatru, era destul de sigur că femeile nu aveau voie să joace. Trupa părea să fie compusă din patru bărbați și un băiat de vreo treisprezece ani. Rollo se agită contrariat către Maria Magdalena; apoi înțelese că avea cam aceleași dimensiuni și constituție precum băiatul mai tânăr.

Adevărul începu să fie înțeles și de audiență și în jur se auziră murmure de admirație și de surpriză. Însă Rollo auzi și câteva proteste, exprimate încet, dar clar, iar când privi în sală, observă că veneau din colțul în care stăteau Philbert Cobley și familia sa. Catolicii erau relaxați în privința pieselor de teatru, mai ales dacă aveau un mesaj religios, dar unii dintre ultraprotestanți le dezaprobau. Un băiat îmbrăcat în femeie era exact ceea ce le trebuia ca să se simtă indignați, în special când personajul feminin juca atât de povocator. Aveau toți fețele împietrite – cu o singură excepție, observă Rollo: tânărul și istețul valet al lui Philbert, Donal Gloster, care râdea din toată inima, precum ceilalți. Rollo și toți tinerii din sat știau că Donal era îndrăgostit de frumoasa fiică a lui Philbert, Ruth. Rollo bănuia că Donal era protestant doar pentru a o câștiga pe Ruth.

Pe scenă, Infidelitatea o cuprinse în brațe pe Maria și o sărută lung și lasciv. Scena stârni hohote de râs, mugete și chiuituri, în special din partea tinerilor, care realizară, acum, că Maria era un băiat.

Dar Philbert Cobley nu înțelese gluma. Era un bărbat ca un taur, scund și lat, cu părul lins și cu barba soioasă. Acum era roșu la față, agitându-și pumnul și strigând ceva ce nu putea fi auzit. La început, nimeni nu-i acordă atenție, dar când actorii terminară, în sfârșit, scena sărutului și zgomotele se stinseră, oamenii începură să se uite spre sursa gălăgiei.

Rollo îl văzu pe contele Swithin sesizând brusc zăpăceala și privind în jur furios. „Iată necazul”, se gândi Rollo.

Philbert se opri din strigat, le spuse ceva oamenilor de lângă el, apoi se îndreptă spre ușă. Familia sa îl urmă. Donal plecă și el, dar Rollo observă că părea nespus de dezamăgit.

Swithin se ridică din scaun și se îndreptă spre ei.

– Rămâi unde te afli! urlă el. Nu am acordat nimănui permisiunea să plece.

Actorii se opriră și se întoarseră să vadă ce se întâmpla în public – o răsturnare a rolurilor pe care Rollo o găsi ironică.

Philbert se opri, se întoarse și țipă spre Swithin:

– Nu vom mai rămâne nicio clipă în plus în acest loc al Sodomei!

Apoi își continuă drumul spre ușă.

– Tu, protestant orgolios! țipă Swithin, alergând spre Philbert.

Fiul lui Swithin, Bart, ieși în calea tatălui său, încercând să-l rețină cu o mână.

– Lasă-i să plece, tată! țipă el. Nu merită.

Swithin îl mătură din cale cu un gest energic și se năpusti asupra lui Philbert.

– Te omor, pentru Dumnezeu!

Îl apucă de gât, încercând să-l stranguleze. Philbert căzu în genunchi, iar Swithin se aplecă peste el, întețind strânsoarea, în ciuda mâinii schilodite.

Toată lumea începu să țipe dintr-odată. Câțiva bărbați și femei trăgeau de mânecile lui Swithin, încercând să-l îndepărteze de Philbert, dar erau reținuți de frica de a răni un conte, chiar și unul care comitea o crimă. Rollo rămase în spate, fără să-i pese dacă Philbert trăia sau murea.

Ned Willard fu primul care acționă decisiv. Îl prinse pe Swithin cu brațul drept în jurul gâtului, punându-și cotul sub bărbia contelui și trăgându-l în sus și în spate. Swithin nu avu de ales, fiind nevoit să pășească înapoi și să elibereze gâtul lui Philbert.

Ned fusese întotdeauna astfel, își aminti Rollo. Fusese un luptător aprig încă de când era doar un băiat mărunțel la școală, fiind gata să sfideze băieții mai în vârstă; iar Rollo fusese obligat să-i servească o lecție sau două cu un mănunchi de nuiele de mesteacăn. Apoi, Ned se maturizase, iar mâinile și picioarele îi crescuseră; și, deși încă era mai scund decât majoritatea, băieții mai mari învățaseră să-i respecte pumnii.

Ned îl eliberă pe Swithin și se îndepărtă, revenind în mulțime. Urlând de furie, Swithin se răsuci în jur, căutându-și atacatorul, dar nu reuși să descopere cine fusese. Ar fi putut să afle, până la urmă, presupuse Rollo, dar până atunci s-ar fi trezit din beție.

Philbert se ridică în picioare, frecându-și gâtul, și se strecură spre

ușă, neobservat de Swithin.

Bart apucă brațul tatălui său.

– Hai să mai bem o cupă cu vin și să privim piesa, spuse el. Într-o clipă trebuie să apară Senzualitatea.

Philbert și suita sa ajunseseră la ușă.

Swithin se uită furios la Bart preț de un lung moment. Părea să fi uitat pe cine ar fi trebuit să fie furios.

Familia Cobley părăsi încăperea, iar ușa masivă de stejar se trânti, închizându-se în urma lor.

Swithin urlă:

– Să meargă piesa!

Actorii își reluară interpretarea.

Capitolul 2

Pierre Aumande își câștiga existența ușurându-i pe parizieni de surplusul de bani, o sarcină care devenea mai ușoară în zile precum cea de astăzi, când sărbătoreau.

Întregul Paris se bucura. O armată franceză cucerise orașul Calais, luându-l înapoi de la barbarii englezi care-l furaseră cumva, cu două sute de ani în urmă. În fiecare cârciumă din oraș, bărbații beau în onoarea lui Scarface, ducele de Guise, marele general care șterse această pată veche de pe mândria națională.

Taverna St Étienne, din cartierul numit Les Halles, nu făcea excepție. Într-un capăt al sălii, un mic grup de tineri juca zaruri, închinând pentru Scarface de fiecare dată când cineva câștiga. Lângă ușă se afla o masă cu câțiva soldați, care sărbătoreau ca și cum ar fi cucerit Calaisul ei înșiși. Într-un colț, o prostituată leșinase pe o masă, cu părul înmuiat într-o baltă de vin.

Asemenea festivități erau oportunități de aur pentru oameni ca Pierre.

Era student la Universitatea Sorbonne. Le spusese colegilor că primește o alocație generoasă de la părinții săi, de acasă, din regiunea Champagne. De fapt, tatăl lui nu-i trimitea nimic. Mama lui își cheltuise agoniseala de o viață ca să-i cumpere un nou trusou pe care să-l poarte la Paris, iar acum nu mai avea niciun chior. Se presupunea că avea să se susțină singur făcând muncă de copist pentru documente legale, așa cum făceau mulți alți studenți. Dar mâna largă a lui Pierre, când era vorba să cheltuie pentru plăcerile pe care i le oferea orașul, făcea bani prin alte mijloace. Astăzi purta o jiletcă la modă, din stofă albastră, croită astfel încât să lase la vedere mătasea albă a cămășii de dedesubt: asemenea haine nu puteau fi plătite nici măcar de echivalentul unui an de muncă de copist.

Privea jocul de zaruri. Jucătorii erau fiii unor cetățeni de vază, bănuia el; bijutieri, avocați și constructori. Unul dintre ei, Bertrand, îi curăța pe ceilalți. La început, Pierre suspectă că Bertrand trișează, la fel ca el însuși, și privi cu atenție, încercând să înțeleagă cum făcea șmecheria. Dar în cele din urmă decise că nu exista nicio înșelătorie. Bertrand se bucura, pur și simplu, de o serie norocoasă.

Și asta îi oferi lui Pierre șansa pe care o aștepta.

Când Bertrand câștigă ceva mai mult de cincizeci de livre, prietenii lui părăsiră taverna cu buzunarele goale. Bertrand ceru o sticlă de vin și o roată de brânză și, în acest moment, Pierre făcu mișcarea.

– Vărul bunicului meu era la fel de norocos ca tine, spuse el, cu o amabilitate relaxată care-l ajutase de nenumărate ori în trecut. Când

juca, câștiga. A luptat la Marignano și a supraviețuit. Pierre inventa povestea pe măsură ce vorbea. S-a căsătorit cu o fată săracă, pentru că era frumoasă și o iubea, apoi ea a moștenit o moară de la un unchi. Fiul lui a ajuns episcop.

– Eu nu sunt norocos mereu.

Bertrand nu era complet idiot, se gândi Pierre, dar era, probabil, suficient de prostănac.

– Pun pariu că a existat o fată care părea să nu te placă, până când, într-o zi, te-a sărutat.

Observase că majoritatea bărbaților avuseseră experiențe de acest fel în tinerețe.

Dar lui Bertrand i se păru că analiza lui Pierre era uimitoare.

– Da! spuse el. Clothilde… cum ți-ai dat seama?

– Ți-am spus. Ești norocos. Se aplecă mai mult și îi spuse cu voce scăzută, ca și cum i-ar fi încredințat un secret. Într-o zi, pe când vărul bunicului meu era deja bătrân, un cerșetor i-a spus secretul norocului său.

Bertrand nu putu rezista curiozității.

– Care era?

– Cerșetorul i-a spus: „Când mama ta era însărcinată, mi-a dat un penny – și din acest motiv ai fost norocos toată viața.” Ăsta e adevărul.

Bertrand păru dezamăgit. Pierre ridică un deget în aer, ca și cum ar fi fost pe cale să facă un truc.

– Apoi, cerșetorul și-a aruncat hainele mizerabile și s-a dovedit că era un înger!

Bertrand părea pe jumătate neîncrezător, pe jumătate cuprins de venerație.

– Îngerul l-a binecuvântat pe vărul bunicului meu, apoi a zburat înapoi în ceruri. Pierre coborî vocea până când deveni o șoaptă: Cred că mama *ta* a dat de pomană unui înger.

Bertrand, care nu era complet beat, spuse:

– Se poate.

– Mama ta este drăguță? întrebă Pierre, știind că foarte puțini oameni ar spune nu.

– Este o sfântă.

– Iată!

Pierre se gândi pentru o clipă la propria mamă și la cât de dezamăgită ar fi fost dacă ar fi știut că el trăia înșelând oamenii pentru bani. „Bertrand și-o cere”, își spuse în sinea lui; era un parior și un bețiv. Dar scuza lui nu o mulțumi, nici măcar în imaginația lui.

Își alungă din minte acest gând – nu era un moment bun pentru a avea îndoieli. Bertrand începea să muște momeala.

Pierre continuă:

– A existat un om mai în vârstă – dar nu tatăl tău – care ți-a dat sfaturi importante, cel puțin o dată.

Ochii lui Bertrand se măriră de surpriză.

– N-am înțeles niciodată de ce m-a ajutat atât domnul Larivière.

– A fost trimis de îngerul tău. Ai scăpat vreodată, ca prin urechile acului, de la moarte sau de la rănire?

– Când aveam cinci ani, m-am rătăcit. M-am decis că drumul spre casă trecea peste râu. Aproape m-am înecat, dar m-a salvat un călugăr care trecea pe acolo.

– N-a fost un călugăr. A fost îngerul tău.

– Uimitor… ai dreptate!

– Mama ta a făcut ceva pentru un înger deghizat și acel înger a vegheat asupra ta de atunci. Știu asta.

Pierre acceptă un pahar de vin și o felie de brânză – mâncarea gratuită era întotdeauna bine-venită.

Studia ca să devină preot, pentru că era o metodă bună de a urca pe scara socială. Dar era la universitate doar de câteva zile când realizase că studenții se împărțeau deja în grupuri cu destine radical diferite. Tinerii copii ai nobilimii și ai comercianților înstăriți aveau să devină abați și episcopi – unii dintre ei știau deja ce abație sau dioceză bine garnisită urmau să conducă, pentru că, deseori, asemenea posturi erau, pur și simplu, proprietatea privată a unui nobil. Pe de altă parte, copiii înzestrați ai comercianților de vinuri și ai doctorilor de provincie urmau să devină preoți de țară.

Pierre aparținea celui de-al doilea grup, dar era hotărât să treacă în primul.

Inițial, împărțirea era abia perceptibilă și, în timpul acelei perioade de început, Pierre se atașă ferm de elită. Se lepădă rapid de accentul său regional și învăță să vorbească tărăgănat, aristocratic. Se bucură de un dram de noroc când bogatul viconte Villeneuve, care își părăsise locuința fără să fie atent să-și ia bani la el, îi ceruse să-i împrumute douăzeci de livre până a doua zi. Erau toți banii pe care îi avea Pierre, dar el sesizase o oportunitate unică.

Îi dădu banii lui Villeneuve ca și cum ar fi fost un nimic. Villeneuve uită să-i returneze datoria a doua zi. Pierre era disperat, dar nu spuse nimic. La cină mâncă crupe, pentru că nu-și permitea să cumpere pâine. Dar Villeneuve uită și în ziua următoare.

Totuși, Pierre nu spuse nimic: știa că, dacă i-ar fi cerut să-i returneze banii, Villeneuve și prietenii săi ar fi înțeles imediat că nu era cu adevărat unul dintre ei. Iar el era mai flămând să fie acceptat în grupul lor decât să mănânce.

După o lună, tânărul nobil îi spuse fără vlagă:

– Ascultă, Aumande, nu cred că ți-am dat înapoi cele douăzeci de livre, nu-i așa?

Cu un uriaș efort de voință, Pierre spuse:

– Dragul meu, n-am nici cea mai vagă idee. Uită de asta, te rog! Apoi adăugă foarte inspirat: Este evident că ai nevoie de ei.

Ceilalți studenți începură să râdă, știind cât de bogat era Villeneuve, și vorba de duh îi asigură lui Pierre poziția de membru al grupului.

Când Villeneuve îi dădu un pumn de monede de aur, el aruncă neglijent banii în buzunar fără să-i numere.

Fusese acceptat, dar asta însemna că trebuia să se îmbrace ca ei, să angajeze trăsuri pentru deplasări, să parieze fără grijă și să ceară mâncare și băutură în taverne fără să-i pese cât costă.

Pierre se împrumuta tot timpul, plătea înapoi numai când era obligat și imita nonșalanța financiară a lui Villeneuve. Dar uneori, avea nevoie de bani lichizi.

Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru proștii ca Bertrand.

Încet, dar sigur, pe măsură ce Bertrand se adâncea în sticla de vin, Pierre introduse în discuția lor o oportunitate de afaceri unică.

Era altfel de fiecare dată. În ziua aceea, el inventă un german tâmpit – prostul din poveste era întotdeauna un străin –, care moștenise niște bijuterii de la o mătușă și dorea să i le vândă lui Pierre pentru cincizeci de livre, fără să-și dea seama că valorau sute de livre. El nu avea cincizeci de livre, îi spuse Pierre lui Bertrand, dar oricine avea își putea înmulți banii de zece ori. Povestea nu trebuia să fie foarte plauzibilă, dar modul în care era spusă era crucial. Pierre trebuia să pară refractar la ideea implicării lui Bertrand, nervos la gândul că Bertrand avea să cumpere bijuteriile, deranjat de sugestia acestuia cum că Pierre ar fi trebuit să ia cincizeci de livre din câștigul lui Bertrand și să se ducă să facă achiziția în numele său.

Când Bertrand îl imploră pe Pierre să ia banii, el fu gata să-i bage în buzunar și să dispară pentru totdeauna din viața lui Bertrand, dar – exact atunci – văduva Bauchene intră în scenă.

Pierre încercă să rămână calm.

Parisul era un oraș cu trei sute de mii de locuitori, iar el se gândise că nu era în pericol să dea din întâmplare peste fostele sale victime, mai ales că încerca să stea departe de locurile pe care le frecventau acestea. Ăsta era ghinion curat!

Își întoarse fața într-o parte, dar nu fu suficient de rapid, iar ea îl observă.

– Tu! țipă ea, arătând spre el.

Pierre era în stare s-o omoare.

Era o femeie atrăgătoare de vreo patruzeci de ani, cu un zâmbet larg și un trup generos. Pierre avea jumătate din vârsta ei, dar o sedusese cu plăcere. În schimb, ea îl învățase cu entuziasm moduri complet noi de a face dragoste și – chiar mai și important – îl împrumuta cu bani de câte ori îi cerea.

Când fiorul aventurii începuse să dispară, ea se săturase să-i tot dea bani. În acest moment, o femeie măritată ar fi trecut totul la pierderi, ar fi zis la revedere și și-ar fi spus că și-a plătit scump lecția. O nevastă nu ar fi dat în vileag lipsa de onestitate a lui Pierre, pentru că asta ar fi însemnat să-și mărturisească adulterul. Dar o văduvă era diferită, înțelesese Pierre când doamna Bauchene se întorsese împotriva lui. Ea se plânsese tare și îndelung oricui dorea să o asculte.

Putea Pierre să prevină ca Bertrand să devină suspicios? Era dificil, dar făcuse lucruri și mai improbabile.

Trebuia să o scoată din tavernă cât mai repede posibil. Cu o voce joasă, îi spuse lui Bertrand:

– Săraca femeie, este complet nebună! Apoi se ridică, se înclină și spuse cu o politețe de gheață: Doamnă Bauchene, sunt servitorul dumneavoastră, ca întotdeauna.

– În acest caz, dă-mi cele o sută douăsprezece livre pe care mi le datorezi.

Asta nu era bine. Pierre dorea cu disperare să arunce o privire spre Bertrand și să-i evalueze reacția, dar asta i-ar fi trădat anxietatea, așa că se forță să nu se uite.

– Vă voi aduce banii mâine-dimineață, dacă veți binevoi să îmi spuneți unde.

Deja beat, Bertrand spuse:

– Mi-ai spus că nu ai nici măcar cincizeci de livre!

Devenea din ce în ce mai rău.

– De ce mâine? zise doamna Bauchene. De ce nu acum?

Pierre se strădui să-și mențină o aparență de nepăsare.

– Cine are atât de mult bănet în pungă?

– Ești un mare mincinos, spuse văduva. Dar pe mine nu mă mai prostești.

Pierre îl auzi pe Bertrand scoțând un mormăit de surpriză – începea să înțeleagă.

Oricum, Pierre încercă. Se ținu foarte bățos și păru ofensat.

– Doamnă, sunt Pierre Aumande de Guise. Poate că recunoașteți numele familiei mele. Vă rog să primiți cele mai calde asigurări că onoarea nu admite minciuna.

La masa de lângă ușă, unul dintre soldații care toastau în cinstea „Calaisului francez” își înălță capul și-l privi pe Pierre cu atenție. Pierre observă că omul își pierduse cea mai mare parte din urechea dreaptă într-o bătălie. Se simți, pentru moment, inconfortabil, dar trebuia să se concentreze la văduvă.

– Nu știu nimic despre numele tău, dar știu că nu ai nicio onoare, tinere vagabond, spuse femeia. Îmi vreau banii.

– Îi voi avea. Te asigur.

– Du-mă la tine acasă acum, spuse ea.

– Mi-e teamă că nu vă pot face pe plac. Mama mea, doamna de Châteauneuf, nu v-ar considera un oaspete convenabil.

– Mama ta nu e doamna de nimic, spuse văduva disprețuitoare.

Bertrand interveni:

– Credeam că ești student și că locuiești la colegiu.

Părea tot mai puțin beat pe măsură ce trecea timpul.

Se terminase, înțelese Pierre: pierduse ocazia cu Bertrand. Se întoarse către tânăr.

– Oh, du-te naibii, spuse el furios. Apoi se răsuci către doamna Bauchene. Simți un fior de regret pentru corpul ei cald și primitor și pentru lascivitatea ei neobosită; apoi deveni fără suflet. Și tu la fel, îi spuse ei.

Își aruncă pelerina pe umeri. Ce pierdere de timp! Va trebui să o ia de la capăt mâine. Dar dacă se întâlnea cu o altă fostă victimă? Se simți trist: fusese o seară ruinată. Se auzi încă un strigăt despre „Calaisul francez". „La dracu' și cu Calais", se gândi Pierre. Apoi păși înspre ușă.

Spre surpriza sa, soldatul cu urechea mutilată se ridică și blocă ieșirea.

Pierre se gândi: „Pentru Dumnezeu, ce mai e acum?"

– Dă-te la o parte, îi spuse Pierre cu aroganță. Asta n-are nimic de-a face cu tine.

Bărbatul rămase nemișcat.

– Te-am auzit spunând că numele tău este Pierre Aumande de Guise.

– Da, așa că mai bine dispari din calea mea, dacă nu vrei să ai necazuri cu familia mea.

– Familia Guise nu-mi va crea niciun necaz, spuse bărbatul cu o încredere liniștită, care-l enervă pe Pierre. Numele meu este Gaston Le Pin.

Pierre se gândi să-l înlăture pe bărbat din calea lui și o ia la fugă. Îl privi pe Le Pin din cap până-n picioare. Bărbatul avea în jur de treizeci de ani; era mai scund decât Pierre, dar lat în umeri, cu ochii duri, albaștri. Urechea tăiată sugera că nu-i erau străine acțiunile violente. Nu putea fi înlăturat cu ușurință.

Pierre se strădui să-și mențină tonul de superioritate.

– Ce vrei, Le Pin? întrebă el.

– Lucrez pentru familia de Guise. Sunt comandantul gărzii locuinței. Inima lui Pierre se opri. Și te arestez în numele ducelui de Guise, pentru utilizarea falsă a unui nume aristocratic.

Văduva Bauchene spuse:

– Știam eu.

– Bunule domn, interveni Pierre, ar trebui să știi…

– Păstrează totul pentru judecător, spuse Le Pin disprețuitor. Rasteau, Brocard, rețineți-l!

Fără ca Pierre să observe, doi dintre soldați se ridicaseră de la masă și stăteau în picioare flancându-l, iar acum îl apucară de brațe. Le simțea mâinile ca pe niște drugi de oțel: Pierre nu se deranjă să se lupte. Le Pin dădu din cap către ei și îl scoaseră pe Pierre din tavernă.

În urma lui, o auzi pe văduvă țipând:

– Sper să te spânzure!

Era întuneric, dar străzile medievale întortocheate și înguste erau pline de cheflii, răsunând de cântece patriotice și de strigătele „Trăiască Scarface". Rasteau și Brocard mergeau repede, astfel că Pierre fu nevoit să se grăbească pentru a ține pasul cu ei și pentru a evita să fie târât pe drum.

Era terifiat gândindu-se la pedeapsa pe care ar fi putut s-o primească: să pretinzi că ești un nobil era o crimă serioasă. Și, chiar dacă ar fi scăpat ușor, ce viitor mai avea? Putea găsi alți proști ca Bertrand sau femei măritate pe care să le seducă, dar cu cât înșela mai mulți oameni, cu atât devenea mai probabil să fie tras la răspundere. Pentru cât timp își mai putea menține acest mod de viață?

Privi spre escorta sa. Rasteau, mai bătrân cu vreo patru sau cinci ani, nu avea nas, ci doar două găuri înconjurate de o cicatrice, fără îndoială rezultatul unei lupte cu cuțitele. Pierre aștepta ca ei să se plictisească, să-și slăbească vigilența și strânsoarea, astfel încât să poată scăpa – să țâșnească și să se piardă în mulțime; dar ei rămaseră atenți, ținându-l ferm.

– Unde mă duceți? întrebă el, dar bărbații nu se deranjară să-i răspundă.

Vorbeau despre lupta cu săbiile, aparent continuând o conversație care începuse la tavernă.

– Uită de inimă, spuse Rasteau. Vârful sabiei poate să alunece pe coaste, iar adversarul scapă cu o zgârietură.

– Și atunci, tu spre ce țintești? Spre gât?

– Este o țintă prea mică. Eu atac la burtă. O lamă în intestine nu omoară un om pe loc, dar îl paralizează. Doare atât de tare, că nu te poți gândi la altceva.

Scoase un chicot ascuțit, un sunet neașteptat de la un om care părea atât de dur.

Pierre descoperi în scurt timp încotro se îndreptau. Cotiră pe Vieille rue du Temple. Pierre știa că acolo își construise familia de Guise noul său palat, ocupând un cvartal întreg. Visa adesea să urce pe treptele lustruite și să intre în sala mare. Dar el fu dus la poarta din grădină și la intrarea prin bucătărie. Coborâră o scară într-un subsol cu miros de brânză, plin de butoaie și de lăzi. Apoi fu aruncat fără menajamente într-o cameră și ușa fu trântită în urma lui. Auzi zăvorul închizându-se. Când încercă ușa, aceasta nu se deschise.

Celula era rece și duhnea ca o privată de berărie. O lumânare de pe

coridor arunca o lumină palidă prin fereastra cu zăbrele a ușii. Pierre observă podeaua de pământ și tavanul arcuit de cărămidă. Singura mobilă era o oală de noapte, care fusese folosită, dar nu și golită – de acolo și mirosul.

Era uimitor cât de repede se transformase viața lui în rahat.

Presupuse că avea să rămână acolo peste noapte. Se așeză cu spatele sprijinit de perete. Dimineață avea să fie dus în fața judecătorului. Trebuia să se gândească ce putea să spună. Avea nevoie de o poveste pe care să o vehiculeze la tribunal. Încă ar mai fi putut să scape de o pedeapsă grea dacă se mișca bine.

Dar, cumva, era prea descurajat ca să viseze la un scenariu. Continuă să se întrebe ce urma să facă după ce povestea avea să se termine. Se bucurase de viață ca și cum ar fi făcut parte din societatea bogată. Pierduse bani la pariurile pe lupte de câini, le oferise bacșișuri exorbitante chelneriților, cumpărase mănuși realizate din piele de ied – totul îi crease o senzație pe care nu avea să o uite niciodată. Trebuia să renunțe la asta?

Cel mai mulțumitor lucru pentru el era felul în care îl acceptaseră ceilalți. Ei nu aveau nici cea mai vagă idee despre faptul că el era un bastard și fiul unui bastard. Nu exista niciun semn de condescendență. Într-adevăr, ei îl chemau, de obicei, când plecau să se distreze. Dacă rămânea în urma celorlalți din vreun motiv, când se mutau dintr-o tavernă în alta, pe teritoriul universității, unul dintre ei ar fi remarcat:

– Unde este Aumande?

Apoi s-ar fi oprit și l-ar fi așteptat să-i ajungă. Amintindu-și acum despre asta, aproape îi veni să plângă.

Își strânse pelerina mai bine în jurul lui. Oare putea să doarmă pe podeaua rece? Când avea să apară în fața curții, și-ar fi dorit să arate ca și cum ar fi putut să fie – de *bona fide* – un membru al familiei de Guise.

Lumina din celulă crescu și pe coridor se auzi un zgomot. Ușa fu descuiată și deschisă larg.

– În picioare, spuse o voce poruncitoare.

Pierre se ridică.

Încă o dată, brațul îi fu prins într-o strânsoare de oțel, care descuraja orice vise de evadare.

Gaston Le Pin stătea în fața ușii. Pierre își adună toate resturile fostei sale aroganțe.

– Presupun că mă eliberați, spuse el. Va trebui să vă cereți scuze.

– Închide gura, se răsti Le Pin.

Îl conduse de-a lungul coridorului, până la scările din spate, apoi traversară parterul și urcară pe o scară grandioasă. Pierre fu complet zăpăcit. Era tratat ca un criminal, dar dus la *piano nobile*{4} al palatului, ca un oaspete.

Le Pin îl introduse într-o cameră cu un covor cu modele, draperii grele de brocart, strălucind de culoare, și o pictură mare cu o femeie voluptuoasă, așezată deasupra șemineului. Doi bărbați bine îmbrăcați erau așezați în fotolii tapițate, discutând în liniște. Între ei se afla o masă mică, cu o carafă de vin, două cupe și o farfurie plină cu nuci, fructe uscate și fursecuri. Bărbații îi ignorară pe nou-veniți și își continuară discuția, fără să le pese dacă cineva asculta.

Era limpede că erau frați, fiind amândoi voinici, cu părul deschis și cu barba blondă. Pierre îi recunoscu – erau cei mai faimoși bărbați din Franța, după rege.

Unul dintre ei avea cicatrice teribile pe ambii obraji, urme de lance care străpunseseră carnea, ajungând direct în gură. Legenda spunea că sulița rămăsese acolo, iar el se dusese în cort și că nici măcar nu gemuse când chirurgul îi scosese lama. Acesta era François, duce de Guise, cunoscut ca Scarface. Mai avea câteva zile până la a treizeci și noua aniversare a sa.

Fratele mai tânăr, născut în aceeași zi, cinci ani mai târziu, era Charles, cardinal de Lorraine. Purta roba de un roșu strălucitor a poziției sale. Fusese numit arhiepiscop de Reims la vârsta de paisprezece ani și deținuse atâtea poziții profitabile în cadrul bisericii, încât era, acum, unul dintre cei mai bogați oameni din Franța, cu un uimitor venit anual de aproximativ trei sute de mii de livre.

Ani întregi, Pierre visase cu ochii deschiși să-i întâlnească pe cei doi. Erau cei mai puternici oameni din țară, în afara familiei regale. În fanteziile lui, îl apreciau în calitate de consilier, îi vorbeau aproape ca unui egal și îi cereau sfatul în probleme politice, financiare și chiar militare.

Dar acum li se înfățișa ca un criminal.

El ascultă conversația celor doi bărbați. Cardinalul Charles spuse liniștit:

– Prestigiul regelui nu s-a refăcut complet după înfrângerea de la Saint-Quentin.

– Dar, cu siguranță, victoria mea de la Calais a ajutat! spuse ducele François.

Charles clătină din cap.

– Am câștigat acea bătălie, dar pierdem războiul.

Pierre era fascinat, în ciuda fricii sale. Franța lupta împotriva Spaniei pentru a stabili cine urma să conducă regatul Neapole, precum și alte state din Peninsula Italică. Anglia luase partea Spaniei. Franța recâștigase Calais, dar nu și regatele italiene. Era o afacere proastă, însă puțini oameni ar fi îndrăznit să spună asta pe față. Cei doi frați erau absolut încrezători în puterea lor.

Le Pin profită de o pauză și spuse:

– Acesta este impostorul, domnii mei!

Cei doi frați își ridicară privirea.

Pierre încercă să se adune. Scăpase din situații mai grele înainte, vorbind convingător și folosindu-se de minciuni. Își spuse că putea să privească această problemă ca pe o oportunitate. Dacă rămânea în alertă și deschis la minte, putea chiar să aibă de câștigat din această confruntare.

– Bună seara, Domniile Voastre, spuse el pe un ton demn. Este o onoare neașteptată.

Le Pin spuse:

– Vorbește numai când ți se permite, rahatule!

Pierre se întoarse spre el.

– Stăpânește-ți limbajul vulgar în prezența cardinalului, spuse el. Altfel, voi avea grijă să primești o lecție.

Le Pin se zbârli, dar ezită să-l lovească pe Pierre în fața stăpânilor lui.

Cei doi frați schimbară o privire și Charles ridică din sprâncene amuzat. Pierre îi surprinsese. Perfect.

Ducele fu cel care vorbi primul:

– Pretinzi că ești un membru al familiei noastre. Asta este o ofensă gravă.

– Vă cer, cu umilință, iertare. Înainte ca vreunul dintre frați să poată răspunde, el continuă: Tatăl meu este fiul nelegitim al lăptăresei din Thonnance-lès-Joinville. Ura faptul că trebuia să spună această poveste, pentru că era adevărată, iar lui îi era rușine. Oricum, era disperat. Continuă: Legenda familiei spune că iubitul ei a fost un tânăr îndrăzneț din Joinville, un văr al familiei de Guise.

Ducele François mormăi sceptic. Fieful familiei de Guise se afla la Joinville, în regiunea Champagne, iar Thonnance-lès-Joinville se afla în apropiere, după cum sugera și numele. Dar multe mame nemăritate dădeau vina pe un aristocrat. Pe de altă parte, adesea era adevărat.

Pierre continuă:

– Tatăl meu a fost educat la școala de gramatică și a ajuns preotul local, datorită unei recomandări din partea tatălui Domniilor Voastre, acum ajuns în rai, odihnească-se în pace!

Pierre știa că acest lucru era perfect credibil. Familiile nobiliare nu-și recunoșteau în mod deschis bastarzii, dar le dădeau, adesea, o mână de ajutor, în mod întâmplător, așa cum s-ar opri un om să scoată un ghimpe din laba unui câine care șchiopătează.

Ducele François spuse:

– Cum ai putea să fii fiul unui preot celibatar?

– Mama mea este menajera lui.

Preoților nu le era permis să se căsătorească, dar ei își luau adesea amante, iar „menajeră” era eufemismul acceptat.

– Deci ești de două ori nelegitim!

Pierre roși, iar emoția lui era reală. N-avea nevoie să se prefacă rușinat în legătură cu nașterea sa. Dar comentariul ducelui îl încurajă, în același timp: sugera că povestea lui era luată în serios.

– Chiar dacă legenda familiei tale ar fi adevărată, spuse ducele, tot nu ai avea dreptul să folosești numele nostru – după cum, desigur, îți dai seama.

– Știu că am greșit, spuse Pierre. Dar toată viața mea am privit cu admirație spre familia de Guise. Mi-aș da sufletul să vă pot servi. Știu că datoria voastră este să mă pedepsiți, dar, vă rog, mai bine folosiți-mă! Dați-mi o sarcină și o voi îndeplini meticulos, vă jur! Voi face orice îmi veți cere… orice.

Ducele clătină din cap disprețuitor.

– Nu-mi pot imagina niciun serviciu pe care ni l-ai putea face.

Pierre fu disperat. Își pusese tot sufletul și toată inima în acest discurs – și dăduse greș.

– De fapt, ar putea fi ceva, interveni cardinalul Charles.

Inima lui Pierre sări de speranță. Ducele François privi spre el ușor iritat.

– Serios?

– Da.

Ducele dădu din mână cu indiferență, un semn care spunea „cum vrei tu”.

– În Paris există protestanți, spuse cardinalul Charles.

Charles era ultracatolic – ceea ce nu era o surpriză, având în vedere cât de mulți bani câștiga de pe urma Bisericii. Și avea dreptate în legătură cu protestanții. Deși Parisul era un oraș puternic catolic, în care predicatorii populari urlau din amvon împotriva ereziei în fiecare duminică, exista o minoritate dispusă să asculte denunțarea preoților care își însușeau veniturile bisericilor lor și nu făceau nimic pentru congregațiile respective. Unii aveau sentimente suficient de puternice în privința corupției Bisericii pentru a-și asuma riscul de a participa la slujbele secrete ale protestanților, chiar dacă asta era o crimă.

Pierre se prefăcu ofensat.

– Astfel de oameni ar trebui omorâți!

– Și vor fi, spuse Charles. Dar, mai întâi, trebuie să-i găsim.

– Pot face asta! spuse Pierre rapid.

– Ne trebuie și numele nevestelor și ale copiilor, ale prietenilor și ale cunoștințelor.

– Câțiva dintre colegii mei, studenți la Sorbonne, au înclinații eretice.

– Întreabă de unde se pot cumpăra cărți și pamflete care aduc critici Bisericii.

Să vinzi literatură protestantă era o crimă care putea fi pedepsită cu moartea.

– O să caut ponturi, spuse Pierre. O să pretind că am îndoieli sincere.

– Cel mai tare vreau să aflu care sunt locurile în care se adună protestanții pentru a îndeplini slujbele lor blasfematoare.

Pierre se agită, lovit de un gând. Era de presupus că nevoia de astfel de informații nu-l lovise pe Charles în ultimele câteva minute.

– Eminența Voastră trebuie să aibă, deja, oameni care fac astfel de anchete.

– Nu ai nevoie să știi despre ei și nici ei despre tine.

Deci Pierre avea să se alăture unui număr necunoscut de spioni.

– Voi fi cel mai bun dintre ei!

– Vei fi bine răsplătit în acest caz.

Pierre abia putea să creadă ce noroc îl lovise. Era atât de ușurat, încât ar fi vrut să plece imediat, înainte ca Charles să se poată răzgândi; dar trebuia să lase o impresie de calm și de încredere.

– Vă mulțumesc pentru că aveți încredere în mine, domnule cardinal.

– Oh, te rog, nu-ți imagina că am încredere în tine! spuse Charles cu un dispreț neglijent. Dar în lupta pentru exterminarea ereziei, ești nevoit să folosești uneltele care îți sunt la îndemână.

Pierre nu dorea să plece în această atmosferă: trebuia să-i impresioneze cumva pe cei doi frați. Își aminti de conversația pe care o aveau când fusese introdus în încăpere. Lăsând la o parte orice precauție, spuse:

– Sunt de acord cu ceea ce spuneați, domnule cardinal, despre necesitatea de a întări reputația Maiestății Sale, regele.

Charles îl privi derutat, neștiind dacă să fie ofensat sau vag amuzat de impertinența lui Pierre.

– Chiar așa? spuse el.

Pierre se afundă și mai tare.

– Ceea ce ne trebuie acum este o celebrare măreață, scumpă și plină de culoare, pentru a-i face să uite rușinea de la Saint-Quentin.

Cardinalul înclină ușor din cap. Încurajat, Pierre spuse:

– Ceva de felul unei nunți regale.

Cei doi frați priviră unul spre celălalt. Apoi ducele François spuse:

– Știi, cred că vagabondul s-ar putea să aibă dreptate.

Charles dădu din cap.

– Am cunoscut oameni mult mai buni care înțelegeau politica mult mai puțin.

Pierre era încântat.

– Vă mulțumesc, Domnia Voastră.

Apoi, Charles își pierdu interesul pentru el, ridică paharul de vin și spuse:

– Poți să pleci.

Pierre se îndreptă spre ușă, apoi ochii îi căzură pe Le Pin. Îi veni o idee și se întoarse.

– Eminența Voastră, i se adresă el lui Charles. Când voi avea adresele la care își organizează slujbele protestanții, ar trebui să vi le aduc dumneavoastră sau să i le înmânez unuia dintre servitori?

Cardinalul se opri, cu paharul la gură.

– Mie personal. Fără nicio excepție. Acum, pleacă, zise el luând o înghițitură de vin.

Pierre prinse privirea lui Le Pin și zâmbi triumfător.

– Vă mulțumesc, Domnia Voastră.

Și ieși.

(ii)

Sylvie Palot îl observase pe tânărul atrăgător cu o zi înainte, în piața de pește. Nu era vânzător de pește, era prea bine îmbrăcat: purta o jiletcă albastră, croită astfel încât să lase la vedere mătasea albă a cămășii de dedesubt. Cu o zi înainte, îl văzuse cumpărând niște somon, dar făcuse totul fără să acorde prea multă atenție, fără interesul adânc al celui care urmează să mănânce ceea ce cumpără. El îi zâmbise de mai multe ori.

I se părea dificil să nu fie mulțumită.

Era un bărbat chipeș, cu părul deschis la culoare și un început de barbă blondă. În plus, avea un aer seducător de încredere în sine. Îi dădea în jur de douăzeci de ani, cu trei ani mai mult decât avea ea.

Ea avea deja un admirator. Printre cunoștințele părinților ei, se găsea și familia Mauriac. Tatăl și fiul erau amândoi scunzi și se amuzau pe seama acestui lucru ca doi oameni spirituali: tatăl, Luc, era încântător și toată lumea îl plăcea; din acest motiv avea, probabil, atât de mult succes ca misit de transporturi. Dar fiul, Georges, care era admiratorul Sylviei, era o imitație palidă: numai glume proaste și gesturi stângace. Fata chiar dorea ca el să plece pentru vreo doi ani și să se maturizeze.

Noul ei admirator de la piața de pește îi vorbi pentru prima dată într-o dimineață rece de ianuarie. Malul Senei era acoperit de zăpadă, iar la suprafața apei din butoaiele negustorilor de pește se formaseră cruste subțiri de gheață. Pescărușii înfometați de iarnă se învârteau pe deasupra, țipând de frustrare la vederea unei asemenea cantități de mâncare. Tânărul spuse:

– Cum poți să-ți dai seama dacă un pește este proaspăt?

– După ochi, spuse ea. Dacă sunt încețoșați, peștele e vechi. Ochii ar trebui să fie limpezi.

– Ca ai tăi, spuse el.

Ea râse: măcar era spiritual. Georges Mauriac nu spunea decât lucruri tâmpite, de genul: „Ai fost sărutată vreodată?”

– Și trebuie să le deschizi branhiile, adăugă ea. Ar trebui să fie roz la interior și umede.

Oh, Doamne! Își duse mâna la gură. Îi oferise ocazia pentru o remarcă nerușinată despre altceva ce putea fi roz la interior și umed și simți că roșește.

El o privi ușor amuzat, dar nu spuse decât:

– O să țin minte asta.

Ea îi aprecie tactul. Nu era ca Georges Mauriac, evident.

El rămase alături de ea în timp ce fata alese și cumpără trei păstrăvi mici, favoriții tatălui ei, pentru care plăti un bănuț și șase penny. Apoi, și când se îndepărtă cu peștele în coș.

– Cum te numești? îl întrebă ea.

– Pierre Aumande. Știu că tu ești Sylvie Palot.

Ei îi plăcea felul direct în care-i vorbea, așa că îi spuse:

– Mă urmăreai?

El ezită, privi jenat și spuse:

– Da. Cred că da.

– De ce?

– Pentru că ești foarte frumoasă.

Sylvie știa că avea o față deschisă, plăcută, cu pielea netedă și ochi albaștri, dar nu era prea sigură dacă era într-adevăr frumoasă, așa că spuse:

– Doar atât?

– Ești foarte receptivă.

Deci, mai era ceva. Nu se putu abține să nu se simtă dezamăgită. Fusese o vanitate din partea ei să creadă, chiar și pentru un moment, că el fusese vrăjit de frumusețea ei. Poate că avea să ajungă cu Georges Mauriac până la urmă.

– Mai bine mi-ai spune despre ce este vorba, spuse ea, încercând să nu-și trădeze dezamăgirea.

– Ai auzit vreodată de Erasmus din Rotterdam?

Sigur că auzise. Sylvie simți cum i se ridică părul pe mână. Pentru câteva minute, uitase că ea și familia ei erau niște criminali care puteau fi executați dacă ar fi fost prinși; dar acum, teama familiară îi reveni.

Nu era atât de proastă încât să răspundă la întrebare, chiar dacă venea de la un bărbat atât de frumușel. Pentru o clipă se gândi la un răspuns evaziv.

– De ce mă întrebi? zise apoi.

– Sunt student la universitate. Ne învață că Erasmus a fost un om nociv, creatorul protestantismului, dar mi-ar plăcea să-i citesc eu însumi scrierile. În bibliotecă nu există cartea lui.

– De unde să știu eu despre astfel de lucruri?

Pierre ridică din umeri.

– Tatăl tău este tipograf, nu-i așa?

Chiar o urmărise. Dar nu era posibil să fi aflat adevărul.

Sylvie și familia ei aveau o misiune de la Dumnezeu. Era datoria lor sfântă să-și ajute compatrioții să învețe despre religia adevărată. Făceau asta vânzând cărți, în special Biblia – desigur, în franceză, astfel încât fiecare să o poată înțelege cu ușurință și să-și dea seama singur ce mult greșea Biserica Catolică; dar aveau și comentarii ale unor erudiți, cum era Erasmus, care explicau lucrurile foarte clar, pentru cititorii care nu erau suficient de inteligenți încât să-și dea seama de lucruri fără ajutor.

De fiecare dată când vindeau o astfel de carte, își asumau un risc enorm: pedeapsa era moartea.

Sylvie răspunse:

– Pentru ce naiba îți închipui că vindem astfel de literatură? Este împotriva legii!

– Unul dintre studenți credea că s-ar putea să aveți.

Deci era doar un zvon – dar era suficient de îngrijorător.

– Ei bine, te rog să-i spui că nu avem.

– Bine, zise el părând dezamăgit.

– Știai că tipografii sunt pasibili să fie percheziționați oricând pentru asemenea cărți? Localul nostru a fost cercetat de mai multe ori. Reputația noastră este fără pată.

– Felicitări!

El mai merse câțiva pași alături de ea, apoi se opri.

– Oricum, a fost o plăcere să te cunosc.

– Așteaptă! spuse Sylvie.

Cei mai mulți dintre clienții care erau interesați de publicațiile interzise erau persoane pe care le cunoșteau, bărbați și femei care veneau alături de ei la slujbele ilegale din locuri discrete. Alți câțiva veneau cu recomandare din partea unor coreligionari cunoscuți. Chiar și aceștia erau periculoși: dacă erau arestați și torturați, probabil că ar fi spus tot.

Dar protestanții trebuiau să-și asume riscul – și mai mare – de a vorbi și cu străini despre credința lor: era singurul mod de a răspândi evanghelia. Treaba Sylviei era să încerce să convertească credincioși catolici și tocmai i se oferise ocazia să facă acest lucru. În plus, dacă îl lăsa să plece, ar fi putut să nu-l mai vadă niciodată.

Pierre părea sincer. Și o abordase cu atenție, de parcă i-ar fi fost cu adevărat frică. Nu părea să fie un palavragiu, un bufon, un prost sau un bețivan: nu găsea nicio scuză ca să-l refuze.

Poate era ea ceva mai doritoare decât de obicei să-și asume riscul, pentru că acest potențial convertit era un tânăr atrăgător, căruia părea să-i placă de ea. Își spuse că această problemă era în afara discuției.

Trebuia să-și pună viața în joc și să se roage pentru protecția

Domnului.

– Vino după-amiază la magazin. Adu patru cărți. Cumpără o copie a *Gramaticii limbii latine.* Orice s-ar întâmpla, nu-l menționa pe Erasmus.

El păru uimit de modul brusc în care se răzgândise, dar spuse:

– În regulă.

– Apoi vino să ne întâlnim la piața de pește la lăsarea serii. Țărmul va fi pustiu la ora aceea. Adu cu tine *Gramatica.*

– Și pe urmă?

– Și pe urmă ai încredere în Dumnezeu.

Ea se întoarse și plecă fără să aștepte un răspuns.

În timp ce se îndrepta spre casă, se rugă să fi făcut ceea ce trebuia.

Parisul era împărțit în trei părți. Secțiunea cea mai mare, numită Orașul, se găsea în partea de nord a râului Sena, cunoscut drept malul drept. Așezarea mai mică de la sud de râu, aflată pe malul stâng, era numită Universitatea sau, uneori, Cartierul Latin, din cauza mulțimii de studenți care vorbeau limba latină. Insula din mijloc se numea Centru{5} și era locul în care locuia Sylvie.

Casa ei se ridica în umbra marii catedrale Notre-Dame. La parterul casei era magazinul, având cărțile așezate în dulapuri cu plasă în față și cu ușile încuiate. Sylvie și părinții ei locuiau la etaj. În spate se afla tiparnița. Sylvie și mama ei, Isabelle, se ocupau, pe rând, de supravegherea magazinului, în timp de tatăl ei, Giles, care nu era un bun vânzător, trudea în atelier.

Sylvie prăji peștele cu ceapă și usturoi în bucătăria de la etaj, apoi îl puse pe masă. Pisica ei, Fifi, apăru de nicăieri. Sylvie îi oferi capul unui păstrăv și pisica începu să-l mănânce delicat, începând cu ochii. Sylvie începu să se îngrijoreze pentru ce făcuse în dimineața aceea. Avea să apară studentul? Sau în locul lui urma să vină un ofițer al magistraturii, cu un grup de oameni înarmați, să aresteze întreaga familie pentru erezie?

Giles mâncă primul și Sylvie îl servi. Era un bărbat masiv, cu brațele și umerii puternici de la ridicarea matrițelor de stejar cu literele de aliaj de plumb. Când era în toane proaste, o putea arunca pe Sylvie în partea cealaltă a camerei doar cu brațul stâng, dar păstrăvul era crocant și delicat și el se afla într-o dispoziție minunată.

Când tatăl ei termină, Sylvie se duse în magazin pentru a mânca și Isabelle, apoi schimbară locurile – dar Sylvie nu avea poftă de mâncare.

După ce termină masa, Sylvie reveni în magazin. Din întâmplare nu erau clienți, iar Isabelle spuse imediat:

– De ce ești atât de îngrijorată?

Sylvie îi povesti despre Pierre Aumande. Isabelle păru temătoare.

– Ar fi trebuit să aranjezi să-l mai întâlnești o dată și să afli mai multe despre el înainte să-i spui să vină la magazin.

– Știu, dar ce motiv aș fi avut să mă întâlnesc cu el?

Isabelle îi aruncă o privire poznașă, iar Sylvie spuse:

– Nu mă pricep să flirtez, știi asta. Îmi pare rău.

– Mă bucur că e așa, spuse Isabelle. Asta din cauză că ești prea onestă. Oricum, trebuie să ne asumăm riscuri, asta e crucea pe care trebuie s-o ducem.

– Sper doar că nu e genul care să aibă un atac de conștiință sau de vinovăție și să-i mărturisească totul confesorului său, spuse Sylvie.

– E mult mai probabil să se sperie și să se retragă. Probabil că nu-l vei mai vedea niciodată.

Nu era tocmai ceea ce spera Sylvie, dar nu mai spuse nimic.

Conversația le fu întreruptă de un client. Sylvie îl privi curioasă. Cei mai mulți oameni dintre cei care intrau în magazin erau bine îmbrăcați, pentru că săracii nu-și permiteau cărți. Hainele acestui tânăr erau practice, dar călcate și bine purtate. Haina lui grea era murdară ca după o călătorie, iar cizmele solide îi erau prăfuite. Probabil că era într-un voiaj. Părea atât obosit, cât și temător. Sylvie se simți cuprinsă de compasiune.

– Aș dori să vorbesc cu Giles Palot, spuse el cu un accent din afara orașului.

– Îl chem eu, spuse Isabelle, apoi trecu din magazin în atelierul din spate.

Sylvie era curioasă. Ce dorea acest călător de la tatăl ei, dacă nu să cumpere o carte?

– Veniți de departe? îl tatonă ea.

Înainte ca bărbatul să-i poată răspunde, un alt client intră în magazin. Sylvie îl recunoscu – era un cleric de la catedrală. Sylvie și mama ei aveau grijă să se închine și să se încline în fața preoților. Giles nu o făcea, dar el era morocănos cu toată lumea.

– Bună ziua, arhidiacon Raphael, suntem foarte bucuroși să vă vedem, ca întotdeauna, spuse Sylvie.

Tânărul cu pelerina murdară păru brusc deranjat. Sylvie se întrebă dacă avea vreun motiv să nu-i placă arhidiaconii.

– Aveți vreo ediție a *Psalmilor?* întrebă Raphael.

– Desigur.

Sylvie descuie un dulap și scoase o versiune în latină, presupunând că Raphael nu dorea traducerea franceză, fie chiar și cea aprobată de Facultatea de Teologie de la Sorbonne. Ea se gândi că arhidiaconul cumpăra un cadou, presupunându-se că el ar fi trebuit să aibă deja întreaga Biblie.

– Acesta va fi un cadou minunat, spuse ea. Marginea legăturii are frunze aurite, iar tipărirea este în două culori.

Raphael răsfoi paginile.

– Este foarte mulțumitoare.

– Cinci livre, spuse Sylvie. Un preț foarte rezonabil.

Pentru oamenii obișnuiți, era o mică avere, dar arhidiaconii nu erau oameni obișnuiți.

În acel moment, intră un al treilea client, iar Sylvie îl recunoscu pe Pierre Aumande. Ea simți cum înflorește de plăcere la vederea feței lui zâmbitoare, dar speră că îl apreciase bine și că era, într-adevăr, discret: ar fi fost o catastrofă dacă ar fi început să vorbească despre Erasmus de față cu arhidiaconul și cu străinul misterios.

Mama sa apăru din spatele magazinului și i se adresă călătorului:

– Soțul meu vă va primi în câteva momente.

Văzând că Sylvie îl servea pe arhidiacon, ea se întoarse spre celălalt client.

– Pot să vă arăt ceva, domnule?

Sylvie încercă să-i atragă atenția mamei sale și deschise larg ochii în semn de avertizare, pentru a-i semnala că ultimul client intrat era studentul despre care tocmai vorbiseră. Isabelle răspunse cu o clătinare aproape imperceptibilă a capului, arătându-i că a înțeles. Mama și fiica deveniseră abile în comunicarea prin semne, fiind obligate de viața alături de Giles.

– Am nevoie de o copie a *Gramaticii limbii latine,* spuse Pierre.

– Imediat.

Isabelle se duse la dulapul corespunzător, luă cartea și o aduse la tejghea.

Giles apăru din spate. Acum erau trei clienți în magazin, dintre care doi erau serviți, așa că el presupuse că al treilea era cel care îl solicitase.

– Da? spuse el.

Avea un fel de a fi arțăgos, motiv pentru care Isabelle încerca să-l țină departe de magazin.

Călătorul ezită, părând să nu mai fie în apele lui.

Giles spuse nerăbdător:

– Ați întrebat de mine?

– Hm… aveți o copie a poveștilor biblice, în franceză, cu ilustrații?

– Sigur că am, spuse Giles. E cea mai bine vândută. Dar ați fi putut să-i cereți asta soției mele, în loc să mă târâți pe mine afară din tipografie!

Sylvie își dori – nu pentru prima oară – ca tatăl ei să poată fi mai amabil cu clienții. Oricum, era ciudat că acest călător îl solicitase pe el, spunându-i pe nume, pentru a veni apoi cu această cerere obișnuită. Sylvie aruncă o privire către mama ei și observă o ușoară agitație, care-i confirmă că și Isabelle sesizase ceva în neregulă.

Ea observă că Pierre asculta conversația, aparent la fel de intrigat ca și ea.

Arhidiaconul spuse morocănos:

– Oamenii ar trebui să audă poveștile biblice de la preoții lor de parohie. Dacă încep să le citească singuri, aproape sigur vor trage concluzii greșite.

Puse pe tejghea monedele de aur pentru a plăti *Psalmii*.

„Sau ar putea trage concluziile corecte”, își spuse Sylvie în sinea ei. În vremuri ca acelea, în care oamenii obișnuiți nu erau capabili să citească Biblia, preoții puteau spune orice – și așa le-ar fi plăcut să rămână lucrurile. Erau înspăimântați de lumina nouă pe care cuvântul Domnului putea să o aducă asupra învățăturilor și practicilor lor.

Pierre spuse servil:

– Foarte adevărat, Sfinția Voastră – dacă i se permite unui umil student să-și exprime o părere. Trebuie să fim fermi sau vom ajunge să avem câte o sectă pentru fiecare cârpaci sau țesător.

Meseriașii independenți, cum erau cârpacii și țesătorii, erau cei mai pasibili să devină protestanți. Munca lor le lăsa timp să gândească singuri, presupuse Sylvie, iar ei nu erau atât de speriați de preoți și de nobili cum erau țăranii.

Dar Sylvie fu surprinsă de lingușitoarea intervenție a lui Pierre, după ce își arătase interesul pentru literatura subversivă. Ea îl privi curioasă și clipi lung spre el.

Avea un stil foarte antrenant.

Sylvie privi în lături și începu să împacheteze *Psalmii* arhidiaconului într-o pânză pătrată, ieftină, legând pachetul cu o sfoară.

Călătorul amendă critica arhidiaconului.

– Jumătate din oamenii din Franța nu apucă să-și vadă preotul, spuse el sfidător.

Era o exagerare, se gândi Sylvie, dar adevărul era că mult prea mulți preoți își foloseau pozițiile pentru a obține venituri, fără să-și viziteze vreodată parohiile.

Arhidiaconul știa asta și nu avea ce să răspundă. Își luă *Psalmii* și plecă îmbufnat.

Isabelle îi spuse studentului:

– Pot să împachetez această *Gramatică* pentru tine?

– Da, te rog.

Bărbatul scoase patru livre.

Giles i se adresă călătorului:

– Dorești cartea asta de povești sau nu?

Călătorul se aplecă asupra cărții pe care i-o arătă Giles, examinând ilustrațiile.

– Nu mă grăbiți, spuse el ferm.

Nu-i fusese frică să se contrazică cu arhidiaconul și nu părea să fie afectat de manierele agresive ale lui Giles. Acest om avea ceva special, în ciuda aspectului lui neîngrijit.

Pierre își luă pachetul și plecă. În magazin se mai afla acum doar un

singur client. Sylvie se simți de parcă pericolul tocmai trecuse.

Călătorul închise cartea cu un pocnet, se îndreptă și spuse:

– Sunt Guillaume din Geneva.

Sylvie o auzi pe Isabelle scoțând un scurt icnet de surpriză.

Atitudinea lui Giles se schimbă. Îi strânse mâna lui Guillaume și spuse:

– Ești mai mult decât bine-venit. Poftește înăuntru!

Îl conduse la etaj, către apartamentul privat.

Sylvie înțelese doar pe jumătate. Știa că Geneva era un oraș protestant independent, dominat de marele Jean Calvin. Dar se afla la vreo patru sute de kilometri distanță, o călătorie de două săptămâni sau chiar mai mult.

– Ce caută bărbatul ăsta aici? întrebă ea.

– Colegiul Pastorilor din Geneva pregătește misionari și îi trimite în toată Europa pentru a predica noua evanghelie, explică Isabelle. Ultimul se numea Alphonse. Tu aveai treisprezece ani.

– Alphonse! spuse Sylvie, amintindu-și de tânărul zelos care o ignorase. N-am înțeles niciodată de ce locuia aici.

– Ei ne aduc operele lui Calvin și alte lucrări, pentru ca tatăl tău să le copieze și să le tipărească.

Sylvie se simți stânjenită. Nu se întrebase niciodată de unde proveneau cărțile cu învățăturile protestante.

– Se întunecă afară, spuse Isabelle. Mai bine ai aduce o copie după Erasmus pentru studentul tău.

– Ce părere ai despre el? întrebă Sylvie în timp ce se îmbrăca.

Isabelle îi oferi un zâmbet cunoscător.

– E un diavol chipeș, nu-i așa?

Întrebarea Sylviei se referea la încrederea pe care o puteau avea în Pierre, nu la aspectul lui; dar, gândindu-se mai bine, nu era dornică să înceapă această discuție, pentru că o speria foarte mult. Murmură un răspuns oarecare și ieși.

Se îndreptă spre nord și traversă râul. Bijutierii și modiștii de pe podul Notre-Dame erau pe punctul să-și închidă magazinele. În partea dinspre oraș, ea trecu pe strada St Martin, principala arteră care ducea de la nord la sud. După câteva minute, ajunse în strada du Mur. Era mai degrabă o alee dosnică decât o stradă. Pe o parte se înălța zidul orașului; pe cealaltă, intrările din spate ale câtorva case și gardul înalt al unei grădini în paragină. Se opri lângă un grajd, în spatele locuinței unei femei bătrâne, care nu avea cal. Grajdul nu avea ferestre și nu era vopsit; avea un aspect răpănos și pe jumătate părăsit, însă era bine construit, cu o ușă masivă și o încuietoare solidă, dar discretă. Giles îl cumpărase cu ani în urmă.

Lângă cadrul ușii, la nivelul șoldului, se găsea o jumătate de cărămidă, ceva mai slăbită. După ce se asigură nu era văzută, Sylvie o

trase afară, băgă mâna în gaură, scoase o cheie și puse cărămida la loc. Răsuci cheia în ușă, intră, apoi închise și blocă ușa în urma ei.

Pe un suport de perete se afla o lampă cu lumânare. Sylvie adusese cu ea o brichetă, care conținea o cremene, o bucată de oțel în forma literei D, care se potrivea perfect pe degetele ei subțiri, câteva așchii de lemn uscat și o bucată de pânză. Când lovi cremenea de bucata de oțel, în cutia brichetei apărură scântei, care aprinseră așchiile de lemn, iar acestea se inflamară rapid. Apoi aprinse un capăt al bucății de cârpă și o folosi pentru a aprinde lampa.

Lumina pâlpâitoare dezvălui un șir de butoaie vechi, stivuite de la podea până la tavan. Cele mai multe erau pline cu nisip și prea grele ca să poată fi ridicate de o singură persoană, dar câteva erau goale. Toate arătau la fel, însă Sylvie știa să le deosebească. Ea mută repede, într-o parte, un rând de butoaie și trecu prin spațiul rămas liber. În spatele butoaielor se aflau lăzi de lemn pline cu cărți.

Momentul cel mai periculos pentru familia Palot era acela în care cărțile erau tipărite și legate în atelierul lui Giles. Dacă se efectua un raid prin acel loc la momentul nepotrivit, ar fi murit cu toții. Dar de îndată ce cărțile erau terminate, erau așezate în lăzi – întotdeauna cu un rând de cărți inocente, aprobate de catolici, la suprafață – și transportate cu căruța în acel depozit, după care atelierul revenea la tipărirea cărților legale. În cea mai mare parte a timpului, stabilimentul de lângă catedrală nu conținea nimic ilegal.

Doar trei persoane știau despre acel depozit: Giles, Isabelle și Sylvie. Fetei nu i se spusese nimic până când nu împlinise șaisprezece ani. Nici măcar lucrătorii din tipografie nu știau despre el, deși erau cu toții protestanți: lor li se spunea că toate cărțile erau trimise la un distribuitor.

Sylvie găsi acum lada însemnată cu „SA” – de la *Sileni Alcibiadis –,* probabil cea mai importantă lucrare a lui Erasmus. Scoase o copie și o înveli într-o pânză pătrată, dintr-o grămadă alăturată, și o legă cu o fundă de sfoară. Puse la loc butoaiele, astfel încât lăzile cu cărți să fie din nou ascunse, și tot ce se putea vedea acum era o încăpere plină pe jumătate cu butoaie.

În timp ce refăcea drumul pe strada St Martin, se întrebă dacă studentul va reapărea. El venise la magazin, așa cum aranjaseră, dar încă putea să se sperie. Mai rău, putea să vină cu vreun ofițer care să o aresteze. Desigur, nu-i era frică de moarte; niciunui creștin adevărat nu-i era; dar era terifiată la gândul torturii. Avea viziuni cu clești înroșiți în foc care îi intrau în carne și trebuia să-și alunge imaginile din minte cu ajutorul rugăciunilor tăcute.

Malul râului era liniștit noaptea. Prăvăliile negustorilor de pește erau închise și pescărușii plecaseră să caute de mâncare prin alte părți. Râul curgea leneș pe lângă mal.

Pierre o aștepta, ținând o lanternă. Fața lui, luminată de dedesubt, părea sinistru de drăguță.

Era singur. Ea înălță cartea, dar nu i-o dădu.

– Nu trebuie să spui nimănui că ai așa ceva, spuse ea. Aș putea fi executată pentru că ți-am vândut-o.

– Înțeleg, spuse el.

– Chiar și tu îți riști viața dacă o accepți de la mine.

– Știu.

– Dacă ești sigur, ia-o și dă-mi înapoi *Gramatica.*

Schimbară rapid pachetele.

– La revedere, spuse Sylvie. Amintește-ți ce ți-am spus.

– Așa o să fac, promise el.

Apoi o sărută.

(iii)

Alison McKay se grăbi pe coridoarele uscate ale palatului Tournelles cu vești uluitoare pentru cel mai bun prieten al ei.

Acesta trebuia să îndeplinească o promisiune pe care ea nu o făcuse niciodată. Deși se așteptau de ani buni la asta, tot era un șoc. Erau vești bune și vești proaste.

Clădirea medievală din partea estică a Parisului era mare și obosită. În ciuda mobilierului bogat, era rece și neconfortabilă. Prestigioasă, dar neglijată, era asemenea ocupantului ei actual, Caterina de' Medici, regina Franței, soția unui rege care își prefera amantele.

Alison păși într-o încăpere laterală și găsi ceea ce căuta.

Doi adolescenți așezați pe podea, lângă fereastră, jucau cărți, luminați de soarele capricios de iarnă. Hainele și bijuteriile lor arătau că fac parte dintre cei mai bogați oameni din lume, dar pariau încântați pe mărunțiș și se distrau de minune.

Băiatul avea paisprezece ani, dar părea mai tânăr. Era pipernicit și mic de statură și părea fragil. Era aproape de pubertate și se bâlbâia când vorbea cu vocea sa spartă. Era Francisc, fiul mai mare al regelui Henric al II-lea și al reginei Caterina. Era moștenitorul tronului Franței.

Fata era o roșcată frumoasă, extraordinar de înaltă pentru cei cincisprezece ani ai ei, depășindu-i pe cei mai mulți bărbați. Numele ei era Mary Stuart și era regina Scoției.

Pe când Mary avea cinci ani și Alison opt, fuseseră mutate din Scoția în Franța, două fetițe înspăimântate, într-o țară străină, unde nu puteau înțelege niciun cuvânt din ce vorbeau cei din jur. Bolnăviciosul Francisc devenise tovarășul lor de joacă, iar cei trei copii dezvoltaseră un puternic atașament reciproc, specific celor care înfruntă împreună pericolele.

Alison era afectuoasă și protectoare cu Mary, care uneori avea

nevoie de supraveghere din cauza tendinței ei de a fi impulsivă și temerară. Ambele fete îl îndrăgeau pe Francisc, tratându-l ca pe un cățeluș sau un pisoi neajutorat. Francisc o adora pe Mary, privind-o ca pe o zeiță.

Acum, triunghiul prieteniei lor era pe cale de a fi zdruncinat sau poate chiar distrus.

Mary ridică privirea și zâmbi, apoi văzu expresia lui Alison și se alarmă.

– Ce se întâmplă? spuse ea, într-o franceză fără nicio urmă de accent scoțian. Ce s-a întâmplat?

Alison scăpă totul:

– Voi doi trebuie să vă căsătoriți în duminica de după Paște!

– Atât de curând? spuse Mary, apoi priviră amândouă spre Francisc.

Mary era logodită cu Francisc încă de când avea cinci ani, exact dinainte să se mute în Franța. Angajamentul era politic, la fel ca toate logodnele regale, iar scopul său era să întărească alianța Franței cu Scoția, împotriva Angliei.

Dar, pe măsură ce creșteau, fetele se îndoiau tot mai mult că avea să devină vreodată realitate. Relațiile dintre cele trei regate se modificau permanent. Cei care făceau jocurile puterii la Londra, Edinburgh și Paris discutau adesea despre alți potențiali miri pentru Mary Stuart. Nimic nu părea să fie sigur – până acum.

Francisc păru îngrozit.

– Te iubesc, îi spuse el lui Mary. Vreau să mă însor cu tine… când o să devin bărbat.

Mary se întinse și îi prinse mâinile cu simpatie, dar el părea zdrobit. Izbucni în lacrimi și sări în picioare.

Alison spuse:

– Francisc…

El scutură din cap neajutorat, apoi alergă afară din cameră.

– Of, Francisc, spuse Mary. Bietul de el!

Alison închise ușa; cele două fete erau acum singure. Alison îi întinse mâna lui Mary și o ajută să se ridice de pe podea. Încă ținându-se de mână, se așezară împreună pe o sofa dintr-o catifea de un maro-castaniu. Rămaseră tăcute o vreme, apoi Alison spuse:

– Cum te simți?

– Toată viața mi s-a spus că sunt regină, spuse Mary. Dar n-am fost niciodată cu adevărat. Am devenit regina Scoției la vârsta de șase zile, iar oamenii n-au încetat niciodată să mă trateze ca pe un copil. Dar mă mărit cu Francisc, iar el devine rege; atunci, eu voi fi regina Franței – un lucru real. Ochii ei străluciră de dorință. Asta este tot ce-mi doresc.

– Dar Francisc…

– Știu. E dulce și îl iubesc, dar să mă întind în pat cu el și… știi tu…

Alison clătină viguros din cap.

– Abia dacă îndrăznesc să mă gândesc la așa ceva.

– Poate că, după ce ne vom căsători, Francisc și cu mine vom putea doar să ne prefacem.

Alison clătină din cap.

– În cazul ăsta, căsătoria ar putea fi anulată.

– Iar eu nu voi mai fi regină.

– Exact.

– De ce tocmai acum? spuse Mary. Ce a adus în actualitate această problemă?

Alison aflase de la regina Caterina, cea mai bine informată persoană din Franța.

– Scarface i-a sugerat regelui.

Ducele de Guise era unchiul lui Mary, fratele mamei ei. Familia era foarte prețuită după victoria de la Calais.

– De ce i-ar păsa unchiului Scarface?

– Gândește-te cum ar crește prestigiul familiei de Guise dacă o femeie din neamul lor ar ajunge regina Franței.

– Scarface este un soldat.

– Da. Asta a fost, cu siguranță, ideea altcuiva.

– Dar Francisc…

– Totul revine la micuțul Francisc, nu-i așa?

– E atât de mic, spuse Mary. Și atât de bolnav… Oare este capabil să facă ceea ce se presupune că un bărbat ar trebui să facă împreună cu soția lui?

– Nu știu, spuse Alison. Dar tu o să afli în duminica de după Paște.

Capitolul 3

Margery și părinții ei se aflau încă în impas când ianuarie deveni februarie. Sir Reginald și Lady Jane erau hotărâți ca Margery să se mărite cu Bart, iar ea declara că nu va rosti niciodată jurămintele.

Rollo era furios pe ea. Avea șansa să introducă familia lor în rândurile nobilimii catolice, iar ea dorea, în schimb, să se alieze cu familia Willard, care avea înclinații protestante. Cum de putea măcar să se gândească la o asemenea trădare – mai ales că regina îi favoriza pe catolici în toate privințele?

Familia Fitzgerald era familia conducătoare a orașului – și ei păreau să fie cea mai bună partidă, se gândi Rollo cu mândrie, în timp ce stăteau în sală, îmbrăcându-se cu cele mai călduroase haine. Clopotul cel mare din turnul catedralei bătea pentru a-i chema la slujbă. Sir Reginald era înalt și slab, iar pistruii de pe față îi confereau un aer de distincție. Puse pe el o mantie grea dintr-o stofă maro-castanie. Lady Jane era micuță și subțire, cu un nas ascuțit și cu ochi săgetători, cărora nu le scăpa nimic. Purta o haină căptușită cu blană albă.

Margery era și ea scundă, dar mult mai plinuță. Era într-o stare de îmbufnare furioasă și nu i se mai permisese să iasă din casă de la petrecerea contelui. Dar nu putea fi ținută ascunsă veșnic; iar în dimineața aceea, episcopul de Kingsbridge avea să oficieze slujba, un aliat puternic pe care familia nu putea risca să-l ofenseze.

Margery se hotărâse să nu pară atât de supărată pe cât era. Îmbrăcase o haină având roșul aprins de Kingsbridge și purta o pălărie asortată. În ultimul an, devenise cea mai drăguță fată din oraș – chiar și fratele ei putea observa asta.

Al cincilea membru al familiei era străbătușa lui Rollo. Fusese călugăriță la abația Kingsbridge și venise să locuiască împreună cu familia Fitzgerald când mănăstirea fusese închisă de regele Henric al VIII-lea. Ea transformase cele două camere ale ei de la ultimul etaj al casei într-o mică mănăstire: dormitorul părea o chilie simplă, iar biroul devenise o capelă. Rollo era îngrozit de devotamentul ei. Toată lumea o numea încă sora Joan. Era, de acum, bătrână și bolnăvicioasă și umbla cu ajutorul a două bastoane, dar insista să meargă la biserică atunci când venea și episcopul Julius. Camerista Naomi ducea la catedrală un scaun pentru sora Joan, întrucât aceasta nu putea să rămână în picioare o oră întreagă.

Ieșiră împreună. Locuiau la răspântia din partea de sus a străzii principale, peste drum de Casa Breslelor, o poziție cu adevărat impunătoare; Sir Reginald se opri un moment și privi în jos către străzile înghesuite ce coborau ca niște scări înspre râu. O ninsoare

ușoară căzuse peste acoperișurile de stuf și peste hornurile fumegânde. „Orașul meu”, părea să spună expresia lui.

În timp ce primarul și familia lui își desfășurau impozanta procesiune la vale, pe strada principală, vecinii lor îi salutau cu respect, cei mai prosperi dintre ei spunând „bună dimineața”, iar cei din clasele inferioare atingându-și în liniște pălăriile.

La lumina zilei, Rollo observă că haina mamei lui era ușor roasă de molii și speră că nimeni nu va observa. Din păcate, tatăl lui nu avea bani pentru haine noi. Afacerile nu mergeau prea bine în portul Combe, unde Sir Reginald era șeful vămii. Francezii capturaseră portul Calais, războiul continua, iar transporturile prin Canalul Mânecii erau minime.

În timp ce se apropiau de catedrală, trecură pe lângă celălalt motiv al crizei financiare a familiei: noua casă, care urma să se numească Priory Gate. Se ridica în partea de nord a pieței, pe un teren care fusese o anexă a abației pe vremea când funcționa mănăstirea. Construcția încetinise până aproape de stagnare. Cei mai mulți dintre constructori plecaseră în alte părți, ca să lucreze pentru oameni care-i puteau plăti. În jur fusese ridicat un gard nefinisat din lemn, pentru a descuraja intrarea curioșilor în clădirea neterminată.

Sir Reginald mai deținea și complexul clădirilor abației, din partea de nord a catedralei: pasajele, dormitoarele și bucătăria călugărilor, mănăstirea de maici și grajdurile. Când Henric al VIII-lea desființase mănăstirile, proprietățile acestora fuseseră oferite sau vândute magnaților locali, iar Sir Reginald obținuse abația. Aceste clădiri vechi fuseseră neglijate zeci de ani și acum se prăbușeau, având cuiburi de păsări și mărăcini crescuți pe culoare. Reginald avea să le vândă, probabil, oferindu-le din nou conciliului clerical.

Între cele două terenuri meschine, catedrala se înălța mândră, neschimbată de sute de ani, asemenea credinței catolice pe care o reprezenta. În ultimii patruzeci de ani, protestanții încercaseră să altereze doctrinele creștine care fuseseră predate atât de mult timp: Rollo se întrebă cum de aveau atâta aroganță. Era ca și cum ai fi încercat să pui ferestre moderne în pereții catedralei. Adevărul era etern, asemenea catedralei.

Intrară pe sub marile arcade din fațada de vest. Înăuntru părea să fie mai frig decât afară. Ca întotdeauna, vederea lungii nave, cu șirurile sale ordonate de coloane identice și arcade, îi dădu lui Rollo sentimentul liniștitor al unui univers aranjat sistematic de o zeitate rațională. În capătul îndepărtat, strălucirea zilei de iarnă lumina vag prin fereastra cu vitraliu, sticla ei colorată înfățișând cum aveau să se termine toate: cu Dumnezeu așezat pentru judecată în ultima zi, cu păcătoșii torturați în iad și cei virtuoși intrând în rai, echilibrul fiind astfel restabilit.

Familia Fitzgerald se deplasă pe culoar înspre încrucișarea de la care începeau rugăciunile. De la distanță îi priviră pe preoții care îndeplineau slujba la altarul înalt. În jurul lor se aflau alte familii de vază din oraș, inclusiv familiile Willard și Cobley, sau din regiune, în special contele Shiring și fiul său, Bart, precum și lordul Brecknock și soția sa.

Cântarea era mediocră. Sutele de ani de muzică corală înălțătoare de la catedrala Kingsbridge se încheiaseră când abația fusese închisă și corul desființat. Unii dintre foștii călugări formaseră un cor nou, dar spiritul dispăruse. Ei nu erau capabili să recreeze disciplina de fier a unui grup care-și dedicase întreaga viață slăvirii Domnului printr-o muzică minunată.

Congregația încă trăia momente dramatice, cum era înălțarea Duhului, ascultând într-o tăcere politicoasă predica episcopului Julius – despre supunere –, dar în cea mai mare parte a timpului, cei prezenți vorbeau între ei.

Rollo fu deranjat când observă că Margery se îndepărtase încet de familia ei și vorbea animat și cu emfază cu Ned Willard – pana de la pălăria ei tremura viguros. Și Ned era bine îmbrăcat, în haina lui albastră din Franța, și era clar emoționat să fie alături de ea. Rollo ar fi vrut să-l lovească pentru o asemenea insolență.

Pentru a compensa, Rollo se duse să stea de vorbă cu Bart Shiring, spunându-și că totul avea să se îndrepte într-un final. Vorbiră despre război. Pierderea portului Calais nu dăunase doar comerțului. Regina Mary și soțul ei străin erau tot mai nepopulari. Rollo tot nu credea că Anglia urma să mai aibă vreodată un monarh protestant, dar Mary Tudor nu făcea bine cauzei catolicismului.

Când slujba se termină, Rollo fu abordat de fiul durduliu al lui Philbert Cobley, Dan. Puritanii Cobley se aflau aici împotriva dorinței lor, Rollo era sigur de asta; bănuia că ei urau statuile și tablourile și că le-ar fi plăcut să-și bage nasul într-un iz de tămâie. Pe Rollo îl înnebunea ideea că oamenii – ignoranți, needucați, stupizi – se bucurau de dreptul de a avea propriile păreri despre religie. Dacă o asemenea idee naivă ar fi câștigat teren, civilizația s-ar fi prăbușit. Oamenilor ar fi trebuit să li se spună ce să facă.

Împreună cu Dan se afla un bărbat subțire, cu fața roșie de frig, pe nume Jonas Bacon, unul dintre căpitanii angajați de comercianții din Kingsbridge.

Dan îi spuse lui Rollo:

– Avem o încărcătură pe care dorim să o vindem. Ai putea fi interesat?

Armatorii de tipul lui Cobley își vindeau deseori anticipat încărcăturile, oferind uneori sferturi sau optimi mai multor investitori. Era o metodă de a strânge bani pentru a finanța drumul și, în același

timp, pentru a micșora riscul. Acționarii puteau primi uneori și de zece ori valoarea investită – sau puteau să piardă totul. În perioade mai prospere, Sir Reginald obținuse profituri uriașe în acest fel.

– S-ar putea să ne intereseze, spuse Rollo.

Nu era sincer. Tatăl său nu dispunea de lichiditățile necesare pentru a investi într-o încărcătură, dar Rollo dorea oricum să afle despre ce era vorba.

– Vasul *St Margaret* se află pe drumul de întoarcere din Marea Baltică și are cala plină de blănuri, care valorează mai mult de cinci sute de lire pe uscat, spuse Dan. Pot să-ți arăt documentele.

Rollo se agită.

– Cum ai putea să știi asta dacă este încă pe mare?

Căpitanul Bacon răspunse la întrebare cu o voce răgușită de anii de strigat împotriva vântului:

– Am depășit-o în largul coastelor Olandei. Vasul meu, *Hawk,* este mai rapid. Am urcat la bord și am luat toate detaliile. *St Margaret* se pregătea să intre în port pentru reparații minore. Dar va ajunge la Combe în două săptămâni.

Căpitanul Bacon avea o reputație proastă. Mulți căpitani aveau. Nu existau martori pentru tot ce făceau marinarii pe mare și mulți oameni spuneau despre ei că sunt hoți și criminali. Dar povestea lui era credibilă. Rollo clătină din cap și se întoarse spre Dan.

– Și de ce vrei să-i vinzi încărcătura acum?

Pe fața rotundă a lui Dan apăru o privire vicleană.

– Avem nevoie de bani pentru o altă investiție.

Nu avea să spună și care. Era ceva normal: dacă dăduse peste o bună oportunitate de afaceri, nu le oferea altora ocazia să intre primii în afacere. În orice caz, Rollo deveni suspicios.

– E ceva în neregulă cu încărcătura voastră?

– Nu. Și ca să dovedim, suntem pregătiți să garantăm că valoarea încărcăturii este de cinci sute de lire. Dar ți-o lăsăm la patru sute.

Era o sumă importantă. Un fermier prosper – proprietar de pământ – putea să facă vreo cincizeci de lire pe an; un comerciant de succes din Kingsbridge ar fi fost mândru de un venit anual de două sute. Patru sute de lire era o investiție uriașă – dar un profit garantat de o sută de lire în două săptămâni era o ocazie importantă.

Și ar fi plătit toate datoriile familiei Fitzgerald.

Din păcate, ei nu dispuneau de cele patru sute de lire. Pur și simplu nu aveau patru sute de lire.

În orice caz, Rollo spuse:

– O să-i prezint chestiunea aceasta tatălui meu.

Era absolut sigur că nu puteau încheia această afacere, dar Sir Reginald ar fi putut să se simtă ofensat dacă Rollo ar fi vorbit cu autoritate în numele familiei.

– Nu trageți de timp, spuse Dan. Am venit prima dată la voi din respect pentru Sir Reginald, care este primar, dar mai sunt și alți oameni care pot intra în afacere. Și avem nevoie de bani mâine.

Dan și căpitanul se îndepărtară.

Rollo privi în jur prin biserică și îl văzu pe tatăl său sprijinit de o coloană canelată.

– Am vorbit cu Dan Cobley, îi spuse el.

– Ah, da?

Sir Reginald nu-i plăcea pe cei din familia Cobley. Puțini oameni îi plăceau. Lăsau impresia că se cred mai sfinți decât alți oameni, iar ieșirea lor de la piesa de teatru îi enervase pe mulți.

– Ce voia?

– Să vândă o încărcătură.

Rollo îi povesti tatălui său toate detaliile. Când termină, Reginald spuse:

– Și sunt pregătiți să garanteze valoarea blănurilor?

– Cinci sute de lire – pentru o investiție de patru sute. Știu că nu avem acești bani, dar m-am gândit că ai vrea să știi despre asta.

– Ai dreptate. Nu avem acești bani. Reginald păru că se gândește o clipă, apoi adăugă: Dar s-ar putea să fac rost de ei.

Rollo se întreba cum. Dar tatăl său era plin de resurse. Nu era genul de comerciant care să-și construiască afacerea treptat, ci era un oportunist atent, nerăbdător să pună mâna pe o afacere neprevăzută.

Era oare posibil să rezolve toate problemele familiei dintr-o lovitură? Rollo abia îndrăznea să spere.

Spre surpriza lui Rollo, Reginald se duse să discute cu familia Willard. Alice era un comerciant de frunte, așa că primarul avea adesea diverse chestiuni de discutat cu ea; dar cei doi nu se plăceau unul pe celălalt, iar relațiile nu se îmbunătățiseră de când Fitzgerald îl respinsese pe tânărul Ned în calitate de potențial ginere. Rollo își urmă intrigat tatăl.

Reginald spuse liniștit:

– Doamnă Willard, aș dori să vorbesc ceva cu dumneavoastră, dacă se poate.

Alice era o femeie scundă, îndesată, cu maniere impecabile.

– Desigur, spuse ea politicos.

– Am nevoie să împrumut patru sute de lire pentru o perioadă scurtă.

Alice îl privi siderată.

– S-ar putea să fie nevoie să mergi la Londra, spuse ea după o pauză scurtă. Sau la Antwerp.

Orașul olandez Antwerp era capitala financiară a Europei.

– Avem un văr la Antwerp, adăugă ea. Dar nu știu dacă va dori să vă împrumute o asemenea sumă de bani.

– Am nevoie astăzi, spuse Sir Reginald.

Alice ridică din sprâncene. Rollo simți un junghi de rușine. Era umilitor să implori după bani o familie pe care o batjocorișeși de curând.

Dar Reginald continuă indiferent:

– Ești singurul comerciant din Kingsbridge care poată să dispună imediat de o asemenea sumă de bani, Alice.

– Pot să te întreb pentru ce ai nevoie de bani? întrebă Alice.

– Am ocazia să cumpăr o încărcătură bogată.

Reginald nu spuse de la cine; Rollo bănui că îi era teamă că Alice ar fi putut încerca să cumpere încărcătură ea însăși.

Reginald adăugă:

– Vasul va ajunge în portul Combe în două săptămâni.

În acest moment, Ned Willard interveni în discuție. Normal, se gândi Rollo amărât, se bucura de imaginea familiei Fitzgerald cerând ajutor familiei Willard. Dar intervenția lui Ned fu strict legată de afacere.

– Și de ce ar dori proprietarul să o vândă în acest moment? spuse el sceptic. Nu are decât să aștepte două săptămâni pentru a valorifica pe deplin încărcătura debarcată.

Reginald păru iritat să fie luat la întrebări de un tinerel, dar își stăpâni neplăcerea și răspunse:

– Vânzătorul are nevoie de bani lichizi imediat, pentru o altă investiție.

– Nu-mi pot asuma riscul de a pierde o asemenea sumă, spuse Alice, cred înțelegi asta.

– Nu este niciun risc, adăugă Reginald. Îți voi înapoia banii în ceva mai mult de două săptămâni.

Asta era absurd, Rollo știa. Întotdeauna exista un risc.

Reginald coborî vocea:

– Suntem vecini, Alice. Ne ajutăm unul pe altul. Eu netezesc calea pentru încărcăturile tale în portul Combe, știi asta. Și tu mă ajuți pe mine. Așa merg lucrurile la Kingsbridge.

Alice păru să dea înapoi și, după o clipă, Rollo înțelese de ce. Vorbele emoționante ale tatălui său despre vecinii care se ajută constituiau, de fapt, o amenințare ascunsă. Dacă Alice nu coopera, Reginald i-ar fi putut crea probleme în port.

Tăcerea se prelungi în timp ce Alice se gândea la asta. Rollo putea să bănuiască la ce se gândea. Nu dorea să acorde împrumutul, dar nu-și putea permite să se contreze cu cineva atât de puternic ca Reginald.

În cele din urmă, Alice spuse:

– O să am nevoie de garanții.

Speranțele lui Rollo se prăbușiră: un om care nu are nimic nu poate oferi garanții. Era un alt mod de a refuza.

– Pun la bătaie postul meu de șef al vămii, spuse Reginald.

Alice scutură din cap.

– Nu pot să dispun de el fără permisiunea regală – și nu ai timp să o obții.

Rollo știa că Alice avea dreptate. Reginald era în pericol să-și arate disperarea.

– Ce spui atunci de abație? zise Reginald.

Alice scutură din cap.

– Nu-mi trebuie case construite pe jumătate.

– Atunci, partea sudică, pasajele și locuințele călugărilor și mănăstirea de maici?

Rollo era sigur că Alice nu avea să accepte toate acestea în chip de garanție. Clădirile vechii abații erau neutilizate de peste douăzeci de ani și erau nereparabile.

Totuși, spre surpriza lui, Alice păru brusc interesată. Ea spuse:

– Poate…

Rollo interveni:

– Dar, tată, știi că episcopul Julius vrea să cumpere înapoi abația pentru consiliul clerical – și tu ai fost, mai mult sau mai puțin, de acord să i-o vinzi.

Pioasa regină Mary încercase să returneze toate proprietățile confiscate de la Biserică de rapacele său tată, Henric al VIII-lea, dar membrii Parlamentului nu aprobaseră legea – prea mulți dintre ei beneficiaseră de ele –, așa că Biserica încerca să le cumpere înapoi ieftin; iar Rollo se gândi că era de datoria bunilor catolici să ajute la înfăptuirea acestui proces.

– E în regulă, spuse Reginald. Nu am de gând să nu-mi plătesc datoria, așa că proprietatea nu va fi confiscată. Episcopul va avea ceea ce dorește.

– Bine, spuse Alice.

Apoi urmă o pauză. Era clar că Alice aștepta ceva, dar nu dorea s-o spună, în cele din urmă, Reginald înțelese și zise:

– Îți voi plăti o dobândă bună.

– Aș dori o dobândă foarte bună, spuse Alice. Doar că a pune dobândă la un împrumut înseamnă cămătă, ceea ce reprezintă o crimă și un păcat.

Avea dreptate – era echivoc. Legile împotriva cămătăriei erau eludate zilnic în toate orașele comerciale ale Europei. Obiecția lui Alice avea în vedere doar salvarea aparențelor.

– Ei bine, sunt sigur că putem găsi o cale să ocolim asta, spuse Reginald, cu tonul poznaș al cuiva care propunea cu nevinovăție o înșelătorie.

– La ce te-ai gândit? spuse Alice cu precauție.

– Să presupunem că îți dau dreptul de folosință a abației pe durata

împrumutului și o închiriez înapoi de la tine?

– Vreau opt lire pe lună.

Ned păru neliniștit. Evident, dorea ca mama lui să se țină departe de această afacere. Și Rollo înțelese de ce: Alice urma să rişte patru sute de lire pentru a câștiga doar opt lire.

Reginald se prefăcu revoltat.

– De ce? Asta înseamnă douăzeci și patru la sută pe an, chiar mai mult!

– Atunci, să lăsăm baltă toată povestea.

Rollo începu să spere. De ce se târguia Alice în legătură cu rata dobânzii? Probabil că urma să-i acorde împrumutul. Rollo observă că Ned părea ușor panicat și bănui că se gândea la același lucru, dar privea această posibilitate cu îngrijorare.

Reginald se gândi un timp, apoi spuse:

– Ei bine, așa să fie.

Îi întinse mâna lui Alice și ea i-o strânse.

Rollo era uimit de inteligența tatălui său. Pentru cineva care nu avea, practic, niciun ban, o investiție de patru sute de lire însemna un triumf al îndrăznelii. Iar încărcătura de pe *St Margaret* avea să revigoreze finanțele familiei. Îi mulțumi cerului pentru nevoia urgentă de bani a lui Philbert Cobley.

– Voi pregăti hârtiile în după-amiaza asta, spuse Alice Willard, apoi se întoarse.

În același moment, apăru Lady Jane.

– Este timpul să mergem acasă, spuse ea. Cina va fi gata în curând.

Rollo privi în jur după sora sa. Margery nu se vedea nicăieri.

(ii)

De îndată ce familia Fitzgerald se îndepărtă și nu mai puteau fi auziți, Ned îi spuse mamei sale:

– De ce ai fost de acord să-i împrumuți atât de mulți bani lui Sir Reginald?

– Pentru că ne-ar fi făcut multe necazuri dacă refuzam.

– Dar s-ar putea să nu plătească! Am putea pierde totul!

– Nu, am rămâne cu abația.

– O grămadă de clădiri care stau să se prăbușească.

– Nu mă interesează clădirile.

– Atunci…? se agită Ned.

– Gândește-te, îi spuse mama lui.

Dacă nu clădirile, atunci ce voia Alice?

– Terenul?

– Mai gândește-te.

– Se află chiar în centrul orașului.

– Exact. Este cel mai prețios loc din Kingsbridge și valorează mult

mai mult de patru sute de lire pentru cineva care știe cum să-l folosească.

– Înțeleg, spuse Ned. Dar ce vrei să faci cu el, să construiești o casă, ca Reginald?

Alice privi disprețuitoare.

– N-am nevoie de un palat. Aș construi o piață acoperită, care să fie deschisă în orice zi a săptămânii, indiferent de vreme. Le-aș închiria spațiu negustorilor – patiserilor, producătorilor de brânză, croitorilor, cizmarilor. Se află chiar lângă catedrală. Va produce bani timp de o mie de ani.

Proiectul era o idee genială, socoti Ned. Din acest motiv se gândise mama lui la ea, și nu el.

În orice caz, o umbră de îngrijorare tot îi rămase: nu avea încredere în familia Fitzgerald.

Un alt gând îi trecu apoi prin minte.

– Ăsta este un plan de urgență în caz că pierdem totul la Calais?

Alice făcuse eforturi uriașe pentru a obține vești de la Calais, dar nu mai aflase nimic din momentul în care francezii ocupaseră orașul. Poate că ei confiscaseră, pur și simplu, proprietățile englezilor, inclusiv aprovizionatul depozit Willard; poate că unchiul Dick se afla în drum spre Kingsbridge cu mâinile goale. Dar orașul prosperase, în principal, datorită negustorilor englezi care aduseseră comerțul și era foarte posibil ca regele Franței să înțeleagă că era mai inteligent să-i lase pe străini să păstreze ceea ce le aparținea și să își continue afacerile.

Din păcate, lipsa veștilor însemna că veștile erau proaste: faptul că niciun englez nu scăpase încă din Calais și nu venise cu informații, în ciuda faptului că trecuse o lună, sugera ideea că puțini mai erau în viață.

– Piața acoperită merită făcută în orice împrejurări, răspunse Alice. Dar, da, mă gândesc că vom avea nevoie de o altă afacere în cazul în care veștile din Calais sunt atât de rele pe cât ne temem.

Ned încuviință din cap. Mama lui gândea întotdeauna în perspectivă.

– Oricum, probabil că nu se va întâmpla, încheie Alice. Reginald nu s-ar fi coborât să mă implore pentru un împrumut dacă nu ar fi avut în vedere o afacere atrăgătoare.

Ned se gândea deja la altceva. Negocierile cu Reginald îi îndepărtaseră temporar gândurile de la singurul membru al familiei Fitzgerald de care era, cu adevărat, interesat.

Privi în jur, dar nu o mai văzu pe Margery. Ea plecase deja, iar el știa unde se dusese. Străbătu nava încercând să nu pară grăbit.

Deși era preocupat de cele întâmplate recent, se minună ca întotdeauna de muzica arcadelor, cele mai coborâte întocmai unor

note grave repetate într-un ritm egal, cele mai mici din galerie și din lucarnă ca niște armonii înalte, în aceeași notă.

Își strânse mai bine pelerina în jurul trupului, păși afară și o luă spre nord, ca și cum s-ar fi îndreptat spre cimitir. Acum ningea mai puternic, iar zăpada se depusese pe acoperișul monumentalului mormânt al abatelui Philip. Era atât de mare, încât Ned și Margery puteau să stea în picioare în spatele lui și să se îmbrățișeze fără frica de a fi observați. Conform legendei, abatele Philip fusese tolerant cu cei care cedau tentației sexuale, așa că Ned își imagină că sufletul călugărului mort cu mult timp în urmă n-avea să fie foarte tulburat din pricina a doi tineri care se sărutau lângă mormântul lui.

Dar Margery se gândise la un loc de întâlnire mult mai bun decât mormântul și îi împărtășise ideea lui Ned în scurta conversație din timpul slujbei. Urmând instrucțiunile ei, Ned se deplasă în jurul locului în care se construia noul palat al tatălui ei. Pe partea cealaltă, verifică dacă nu era cumva observat. Acolo exista o spărtură în gard, iar el trecu prin ea.

Noua casă a lui Sir Reginald avea podele, pereți, scări și acoperiș, dar nu avea uși și ferestre. Ned păși înăuntru și alergă în sus pe scările mari din marmură italienească, până la un palier mai larg. Margery îl aștepta acolo. Era înfofolită într-o haină roșie, mare, dar fața îi era zâmbitoare. O îmbrățișă, apoi se sărutară pasional. Ned închise ochii și îi inspiră mirosul, un parfum cald care se ridica din pielea gâtului.

Când se opriră să respire, el spuse:

– Sunt îngrijorat. Mama tocmai i-a împrumutat tatălui tău patru sute de lire.

Margery ridică din umeri.

– Ei fac tot timpul astfel de lucruri.

– Împrumuturile duc la dispute. Asta ar putea să înrăutățească lucrurile pentru noi.

– Cum ar putea lucrurile să fie mai rele? Sărută-mă din nou!

Ned sărutase câteva fete, dar niciodată în felul acesta. Margery era singura care-i spunea sincer ce dorea. Se presupunea că femeile ar fi trebuit să fie conduse de bărbați, mai ales în relațiile fizice, dar Margery nu părea să știe asta.

– Iubesc felul în care mă săruți, spuse Ned după un timp. Cine te-a învățat?

– Nu m-a învățat nimeni! Ce crezi că sunt? Oricum, nu e ca și cum ar exista un mod standard de a face asta. Asta nu este contabilitate.

– Presupun că e adevărat. Fiecare fată e altfel. Lui Ruth Cobley îi place să-i strângi sânii foarte tare, ca să simtă mai târziu. În timp ce Susan White…

– Oprește-te! Nu vreau să știu despre celelalte fete ale tale.

– Te tachinam. N-a existat nimeni ca tine. De asta te iubesc.

– Și eu te iubesc, spuse ea.

Începură să se sărute din nou. Ned își desfăcu pelerina și deschise nasturii de la haina ei, astfel încât să-și poate lipi trupurile unul de altul. Nu prea simțeau frigul.

Apoi Ned auzi o voce familiară spunând:

– Opriți-vă chiar acum!

Era Rollo.

Inițial, Ned avu un sentiment de vinovăție, dar îl reprimă imediat: nu exista niciun motiv pentru care să nu sărute o fată care-l iubea. O eliberă din îmbrățișare pe Margery și se întoarse cu o lentoare deliberată. Nu-i era frică de Rollo.

– Nu încerca să-mi dai ordine, Rollo. Nu mai suntem la școală.

Rollo îl ignoră și i se adresă lui Margery cu o indignare îndreptățită:

– Vii acasă cu mine chiar acum!

Margery trăise multă vreme cu agresivul său frate mai mare și se obișnuise să se opună voinței lui.

– Du-te înainte, spuse ea pe un ton neutru, care suna puțin forțat. Vin și eu într-un minut.

Rollo se înroși de furie.

– Am spus acum!

Apoi o apucă pe Margery de braț.

– Ia mâinile de pe ea, Rollo, nu e nevoie de forță fizică, spuse Ned.

– Tu să taci din gură! Procedez cum vreau cu sora mea mai mică.

Margery încercă să-i îndepărteze brațul, dar Rollo înteți strânsoarea.

– Oprește-te! Mă doare! spuse ea.

– Te-am avertizat, Rollo, zise Ned.

Nu dorea violență, dar nici nu era dispus să cedeze în fața agresivității lui Rollo.

Rollo smuci brațul lui Margery. Ned îl apucă pe Rollo de haină, îl îndepărtă de Margery și îl îmbrânci, făcându-l să se clatine prin încăpere. Apoi Ned îl văzu pe Bart urcând scările de marmură.

Recăpătându-și echilibrul, Rollo ridică un deget în semn de avertizare, se îndreptă spre Ned și spuse:

– Acum, ascultă-mă!

Apoi îl lovi. Atacul fusese țintit între coapse, dar Ned se deplasă câțiva centimetri și primi lovitura în picior. Deși îl duru, abia dacă observă: era extrem de furios. Se îndreptă spre Rollo cu ambii pumni, lovindu-i capul și pieptul de trei, patru, cinci ori. Rollo se retrase și încercă să contracareze loviturile. Era mai înalt și avea brațele mai lungi, dar Ned era mai furios.

Foarte vag, Ned o auzi pe Margery strigând:

– Opriți-vă! Opriți-vă!

Ned îl trase pe Rollo prin cameră, apoi brusc se simți blocat din spate, înțelese că era Bart. Brațele lui Ned erau ținute strâns pe lângă

corp, de parcă ar fi fost legat cu o funie: Bart era mult mai înalt și mai puternic decât Ned sau Rollo. Ned se luptă furios, dar nu reuși să se elibereze și realiză brusc că era pe cale să primească o bătaie cumplită.

În timp ce Bart îl ținea, Rollo începu să-l lovească. Ned încercă să se lase în jos și să se ferească, dar era țintuit cu putere, iar Rollo îl lovea peste față, în stomac și între picioare, din nou și din nou. Bart râdea încântat. Margery țipa și încerca să-l tragă pe fratele ei, dar fără niciun rezultat: era suficient de furioasă, dar era prea scundă pentru a-l putea opri.

După un minut, Bart se plictisi de joc și se opri din râs. Îl îmbrânci într-o parte pe Ned, care căzu pe podea. Acesta încercă să se ridice, dar, în primele clipe, nu reuși. Avea un ochi închis, dar cu celălalt îi văzu pe Bart și pe Rollo apucând-o pe Margery de câte un braț și târând-o în jos, pe scări.

Ned tuși și scuipă sânge. Un dinte îi căzu pe podea, apoi vomită.

Îl durea totul. Încercă din nou să se ridice, dar era prea dureros. Se întinse pe spate pe marmura rece, așteptând să se domolească durerea.

– Rahat! șopti el. Rahat!

(iii)

– Unde ai fost? o întrebă Lady Jane pe Margery, imediat ce Rollo o aduse acasă.

Margery țipă:

– Rollo l-a bătut pe Ned în timp ce Bart îl ținea… Ce fel de animal face așa ceva?

– Calmează-te, îi spuse mama ei.

– Privește-l pe Rollo, își freacă încheieturile, e mândru de el!

– Sunt mândru că am făcut ceea ce trebuia, spuse Rollo.

– N-ai putut să te lupți cu Ned de unul singur, nu-i așa? Arătă spre Bart, care îl urmase pe Rollo în casă. Ai avut nevoie de ajutorul lui.

– Nu contează asta, spuse Lady Jane. Cineva vrea să te vadă.

– Nu pot să vorbesc cu nimeni acum, spuse Margery.

Nu dorea nimic altceva decât să fie singură în camera ei.

– Nu fi neascultătoare, îi spuse mama ei. Vino cu mine.

Rezistența lui Margery se topi. Îl privise pe bărbatul pe care-l iubea mâncând bătaie și era numai vina ei. Simțea că-și pierduse capacitatea de a face ceea ce era corect. Ridică indiferentă din umeri și o urmă pe mama ei.

Merseră în biroul lui Lady Jane, locul din care aceasta dirija treburile casei și îi îndruma pe servitori. Era o cameră austeră, cu scaune grele, o masă de scris și un *prie-dieu*. Pe masă se afla colecția lui Jane de statuete de sfinți sculptate în fildeș.

Acolo aștepta episcopul de Kingsbridge.

Episcopul Julius era un bătrân slab, având în jur de șaizeci și cinci de ani, cu mișcări încă iuți. Era chel și Margery se gândise întotdeauna că figura lui arată ca un craniu. Ochii săi, de un albastru-deschis, sclipeau de inteligență.

Margery fu uimită să-l vadă. Ce ar fi putut să dorească de la ea?

– Episcopul are ceva să-ți spună, o lămuri Lady Jane.

– Ia loc, Margery, zise Julius.

Ea făcu după cum i se spusese.

– Te știu de când te-ai născut, începu el. Ai fost crescută creștinește, ca un bun catolic. Părinții tăi pot să fie mândri de tine.

Margery nu spuse nimic; abia îl vedea pe episcop. În mintea ei revedea la nesfârșit cum îl lovise Rollo pe Ned.

– Îți spui rugăciunile, mergi la slujbă, te confesezi o dată pe an. Dumnezeu este mulțumit de tine.

Era adevărat. Orice altceva în viața lui Margery părea să fie greșit – fratele ei era odios, părinții ei erau cruzi și ea trebuia să se mărite cu o brută –, dar, cel puțin, simțea că e în bune relații cu Domnul. Asta o consola cumva.

– Și totuși, spuse episcopul brusc, pari să fi uitat tot ce-ai fost învățată.

Acum îi atrase atenția.

– Nu, n-am uitat, spuse ea indignată.

– Vorbește doar când te întrebă episcopul, nu altfel, copil nerușinat, interveni mama ei.

Julius zâmbi cu indulgență.

– E în regulă, Lady Jane. Înțeleg că Margery este supărată.

Margery îl privi. Era o icoană vie a lui Hristos și păstorul lumesc al turmei creștine. Cuvintele lui veneau de la Dumnezeu. De ce o acuza el?

El continuă:

– Se pare că ai uitat de a patra poruncă.

Brusc, Margery se simți rușinată. Știa ce voia să spună. Coborî privirea în podea.

– Spune a patra poruncă, Margery.

Ea murmură:

– Să-ți onorezi tatăl și mama…

– Spune-o mai tare și mai clar, te rog!

Ea își ridică privirea, dar nu se putu uita în ochii lui.

– Să-ți onorezi tatăl și mama, repetă ea.

Julius încuviință din cap.

– În ultima lună, ți-ai dezonorat tatăl și mama, nu-i așa?

Margery consimți dând din cap. Era adevărat.

– Este datoria ta sacră să faci așa cum ți se spune.

– Îmi pare rău, spuse ea pe un ton jalnic.

– Nu este suficient să te căiești, totuși, nu-i așa, Margery? Tu știi asta.

– Ce trebuie să fac?

– Trebuie să încetezi să mai păcătuiești. Trebuie să te supui.

Ea ridică ochii și îi întâlni privirea, în sfârșit.

– Să mă supun?

– Asta este dorința Domnului.

– Chiar este?

– Este.

El era episcopul. El știa ce dorea Dumnezeu. Și tocmai îi spusese. Privi din nou în jos.

– Ar trebui să vorbești cu tatăl tău acum, spuse Julius.

– Chiar trebuie?

– Știi că trebuie. Și cred că știi ce trebuie să spui. Nu-i așa?

Margery se simțea prea copleșită ca să mai poată vorbi, dar înclină capul. Episcopul îi făcu un semn lui Lady Jane, care se duse la ușă și o deschise. Sir Reginald aștepta acolo și intră în cameră. Privind-o pe Margery, spuse:

– Ei bine?

– Îmi pare rău, tată, spuse ea.

– Așa și trebuie, răspunse el.

Urmă o pauză. Cu toții așteptau ca ea să continue. În cele din urmă, spuse:

– O să mă mărit cu Bart Shiring.

– Fată cuminte, spuse tatăl ei.

Margery se ridică.

– Acum pot să plec?

– Poate că ar trebui să-i mulțumești episcopului pentru că te-a adus înapoi pe drumul grației Domnului, zise Lady Jane.

Margery se întoarse către Julius.

– Mulțumesc, șopti ea.

– Foarte bine, spuse Lady Jane. Acum poți să pleci.

Margery părăsi camera.

(iv)

Luni dimineață, Ned privi pe fereastră și o văzu pe Margery. Inima lui începu să bată nebunește.

Stătea așezat la birou, iar pisica lui, Maddy, își freca urechile și capul de glezna lui. Când era abia un pisoi, o numise Madcap. Acum, era deja o doamnă bătrână, mulțumită într-un fel retras și demn să îl vadă din nou acasă.

O văzu pe Margery traversând piața către școala de gramatică. Trei dimineți în fiecare săptămână, ea preda la clasa celor mici, învățându-i numerele și literele, precum și miracolele lui Iisus, pregătindu-i

pentru școala adevărată. Lipsise de la datoria ei toată luna ianuarie, dar acum revenise, presupuse Ned. Rollo era cu ea, aparent pentru a o însoți. Ned se aștepta la asta.

Mai avusese aventuri și înainte. Nu comisese niciodată păcatul trupesc, deși fusese foarte aproape o dată sau de două ori; dar, cu siguranță, fusese foarte îndrăgostit de Susan White și de Ruth Cobley, în momente diferite ale vieții lui. Totuși, de îndată ce se îndrăgostise de Margery, înțelesese că era diferit. Nu dorea doar să o ducă pe Margery în spatele mormântului abatelui Philip ca să o sărute și să o mângâie. Voia și asta, dar mai voia și să petreacă lungi ceasuri alături de ea, să vorbească despre piese de teatru și despre picturi, despre bârfele din Kingsbridge și politica Angliei; sau doar să stea întins lângă ea pe un petic de iarbă, lângă un pârâu, în lumina soarelui.

Își înfrână impulsul de a ieși grăbit din casă și de a o aborda în piață. Avea să vorbească cu ea când urma să se termine cursul, la prânz.

Își petrecu dimineața la depozit, făcând intrări în registre. Fratele lui mai mare, Barney, ura această parte a muncii – Barney se luptase întotdeauna cu literele și nu învățase să citească până la doisprezece ani –, dar lui Ned îi plăcea: bonurile și facturile, cantitățile de cositor, de plumb și de minereu de fier, călătoriile la Sevilia, Calais și Antwerp, prețurile și profiturile. Așezat la masă, cu o pană, o călimară de cerneală și o carte groasă de cotații în față, putea vedea un întreg imperiu de afaceri internațional.

În orice caz, era un imperiu care se afla acum pe marginea prăpastiei. Cea mai mare parte din ceea ce deținea familia Willard în Calais fusese, probabil, confiscată de regele Franței. Stocurile de materiale din Kingsbridge erau valoroase, dar dificil de vândut când transporturile peste Canalul Mânecii erau restricționate de război. Mai mulți angajați fuseseră concediați pentru că nu mai aveau ce să facă. Munca de contabil a lui Ned presupunea să adune ceea ce le rămăsese și să verifice dacă le ajungea pentru a plăti datoriile scadente.

Munca îi era întreruptă constant de oameni care-l întrebau de ce avea ochiul vânăt. Le spuse tuturor adevărul curat, așa cum le spusese și celor din familia sa:

Bart și Rollo îl bătuseră pentru că o sărutase pe Margery. Nimeni nu fusese șocat sau măcar surprins: bătăile cu pumnii nu erau neobișnuite printre tineri, în special la sfârșitul săptămânii, și era ceva firesc să vezi vânătăi luni dimineața.

Bunica fusese indignată.

– Acest Rollo este o vulpe vicleană, spusese ea. A fost un băiețel dușmănos și a devenit un bărbat răzbunător. Să fii atent cu el!

Alice plânsese pentru dintele pierdut al lui Ned.

Când ziua strălucea către amiază, Ned părăsi depozitul și ieși în

strada principală, plină de noroi. În loc să meargă spre casa lui, se îndreptă către școala de gramatică. Clopotul catedralei bătu miezul zilei exact când ajunse acolo. Se simțea cu zeci de ani mai bătrân decât băiatul care plecase de acolo cu doar trei ani în urmă. Dramele în care fusese atât de puternic implicat pe atunci – teste, sporturi, rivalități – păreau acum ridicol de triviale.

Rollo traversă piața către școală. Se afla acolo ca să o escorteze pe Margery acasă, își închipui Ned. Când Rollo îl văzu pe Ned, păru uimit și ușor speriat. Apoi mugi:

– Stai departe de sora mea!

Ned era pregătit pentru asta.

– Obligă-mă să stau departe, țăran cu mintea slabă!

– Vrei să-ți învinețesc și celălalt ochi?

– Aș vrea să încerci.

Rollo se retrase.

– N-o să fac scandal într-un loc public.

– Sigur că nu, spuse Ned disprețuitor. Mai ales acum, când nu-l ai pe prietenul tău, Bart, să te ajute.

Margery ieși din școală.

– Rollo! spuse ea. Pentru numele Domnului, încerci să provoci o altă bătaie?

Ned o privi cu inima bătându-i nebunește. Era micuță, dar absolut încântătoare: avea bărbia ridicată, ochii verzi îi străluceau sfidător, iar vocea ei tânără avea un ton poruncitor.

– Nu ai voie să vorbești cu Ned Willard, îi spuse Rollo. Vino cu mine acum.

– Dar vreau să vorbesc cu el, spuse ea.

– Îți interzic!

– Nu mă apuca de braț, Rollo, spuse ea, ghicindu-i intenția. Mai bine, fii rezonabil. Stai lângă ușa palatului episcopal. De acolo poți să ne vezi, dar nu poți să ne auzi.

– Nu ai ce să-i spui lui Willard.

– Nu fi prost! Trebuie să-i spun ce s-a întâmplat ieri. Nu poți să negi asta, nu-i așa?

– Asta-i tot? spuse Rollo sceptic.

– Îți promit. Dar trebuie să-i spun lui Ned.

– Nu-l lăsa să te atingă.

– Du-te și stai la ușa episcopului.

Ned și Margery îl priviră pe Rollo îndepărtându-se douăzeci de pași; apoi se întoarse și rămase în picioare uitându-se la ei.

– Ce s-a întâmplat ieri, după bătaie? întrebă Ned.

– Am înțeles ceva, spuse Margery, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Ned avu o senzație neplăcută.

– Ce ai înțeles?

– Că este datoria mea sfântă să-mi ascult părinții.

Ea plângea acum. Ned căută în buzunar și scoase o batistă de pânză pe care i-o făcuse mama lui, tivită și brodată cu ghinde. Îi atinse blând obrajii, ștergându-i lacrimile cu ea; dar Margery i-o smulse din mână și își șterse lacrimile cu brutalitate.

– Nu mai este nimic altceva de spus, nu-i așa? spuse ea.

– Oh, ba este!

Ned încercă să își adune gândurile. Știa că Margery era foarte pioasă în inima ei, deși era, în același timp, pasională și hotărâtă.

– Nu este un păcat să te culci cu un bărbat pe care-l urăști?

– Nu, asta nu face parte din învățăturile Bisericii.

– Ei bine, ar trebui.

– Voi, protestanții, vreți să revizuiți legile Domnului.

– Nu sunt protestant! Despre asta e vorba?

– Nu.

– Ce ți-au făcut? Cum te-au convins? Te-au amenințat?

– Doar mi s-a amintit care este datoria mea.

Ned simți că ea îi ascundea ceva.

– De către cine? Cine ți-a amintit?

Margery ezită, gândindu-se dacă să răspundă la această întrebare; apoi ridică ușor din umeri, de parcă n-ar fi avut nicio importanță, și spuse:

– Episcopul Julius.

Ned era oripilat.

– Ei bine, el doar le-a făcut o favoare părinților tăi! Este un vechi prieten al tatălui tău.

– Este icoana vie a lui Hristos.

– Iisus nu ne spune cu cine ar trebui să ne căsătorim!

– Cred că Iisus vrea ca eu să fiu supusă.

– Asta nu are nicio legătură cu dorința lui Dumnezeu. Părinții tăi se folosesc de credința ta pentru a te manipula să faci ceea ce vor ei.

– Îmi pare rău dacă așa gândești.

– Chiar ai să te măriți cu Bart Shiring pentru că așa ți-a spus episcopul?

– Pentru că este dorința Domnului. O să plec acum, Ned. Pe viitor, ar fi mai bine dacă noi doi ne-am vorbi cât mai puțin.

– De ce? Locuim în același oraș, mergem amândoi la aceeași biserică, de ce n-ar trebui să ne vorbim?

– Pentru că inima mea este sfâșiată, spuse Margery, apoi se îndepărtă.

Capitolul 4

Barney Willard mergea pe cheiul aglomerat din Sevilia, încercând să observe dacă venea vreun vas englez pe râul Guadalquivir, odată cu fluxul de dimineață. Era disperat să afle dacă unchiul Dick era încă în viață și dacă familia sa pierduse totul.

De-a lungul râului bătea un vânt rece, dar cerul era senin și de un albastru intens. Soarele dimineții îi încălzea fața bronzată. După această călătorie, simțea că nu s-ar fi putut reacomoda niciodată cu frigul umed și cu semiobscuritatea cețoasă din Anglia.

Sevilia era construită pe un cot al râului. Pe interiorul acestuia, o plajă largă de noroi și nisip se ridica de la marginea apei până la terenul ferm pe care erau îngrămădite, unele lângă altele, sutele de case, palate, biserici și cârciumi ale celui mai aglomerat oraș din Spania.

Plaja era ticsită de oameni, cai și boi, în timp ce mărfurile erau descărcate din nave în căruțe și invers, iar cumpărătorii și vânzătorii se tocmeau, strigând cât de tare puteau. Barney cercetă vasele ancorate, încercând să distingă vocalele largi și consoanele moi ale limbii engleze.

Era ceva în legătură cu navele care-i făcea sufletul să cânte. Nu fusese niciodată mai fericit ca în această călătorie. În ciuda mâncării stricate, a apei de băut grețoase, a santinelor împuțite și a furtunilor îngrozitoare, el iubea marea. Senzația de viteză peste valuri, cu vântul umflând pânzele, era un fior la fel de intens precum dragostea cu o femeie. Ei bine, aproape.

Navele de la marginea apei erau înghesuite unele într-altele, asemenea caselor din oraș. Toate erau ancorate cu prova spre mal și cu pupa spre larg. Barney era obișnuit cu docurile din portul Combe, care avea cinci sau zece nave la ancoră într-o zi aglomerată, dar în Sevilia erau, de obicei, cincizeci.

Barney avea un motiv practic pentru care vizita cheiul atât de devreme. Locuia cu Carlos Cruz, vărul său de-al doilea, care era lucrător în metal. Sevilia fabrica arme pentru nesfârșitele războaie ale regelui Filip al II-lea și niciodată nu exista suficient metal. Carlos cumpăra tot ce putea exporta mama lui Barney: plumb din dealurile Mendip pentru gloanțe, cositor de la minele din Cornwall pentru recipientele de mâncare de la bord și pentru unelte și – cel mai important – minereu de fier. Dar minereuri și metale ajungeau la Sevilia și cu navele altor exportatori, unii din sudul Angliei, alții din nordul Spaniei, iar Carlos trebuia să cumpere și de la ei.

Barney se opri să vadă un vas care tocmai sosea, fiind tras delicat cu

prova spre țărm. Părea familiar și inima lui se umplu de speranță. Vasul avea vreo treizeci de metri lungime și șapte metri lățime și forma suplă obișnuită pentru căpitanii cărora le plăcea viteza. Barney bănui că avea un deplasament de vreo sută de tone. Avea trei catarge, cu un total de cinci pânze dreptunghiulare pentru putere, plus o velă latină triunghiulară și un catarg la mijloc pentru manevrabilitate. Trebuia să fie un vas agil.

Se gândi că ar putea fi *Hawk* al lui Philbert Cobley din Kingsbridge, iar când îi auzi pe marinari strigându-se unul pe altul în engleză, fu sigur. Și atunci, un bărbat mărunt de vreo patruzeci de ani, chel, bronzat și cu o barbă roșcată, trecu înspre plajă, iar Barney îl recunoscu pe Jonathan Greenland, care naviga adesea ca prim ofițer al căpitanului Bacon.

Așteptă până când Jonathan legă o funie de un țăruș adânc înfipt în plajă. Acasă, în Anglia, oamenii de felul lui Jonathan primeau adesea câte un pahar de vin sau două în casa Willard, aflată peste drum de catedrala Kingsbridge, pentru că Alice Willard avea o sete neostoită pentru știri, de oriunde ar fi venit acestea. Pe când era băiat, lui Barney îi plăcuse să-l asculte pe Jonathan, pentru că vorbea despre Africa, Rusia și Lumea Nouă, locuri în care soarele strălucea mereu sau zăpada nu se topea niciodată, iar rapoartele sale despre prețuri și politică erau amestecate cu povești despre trădări și piraterie, răscoale și răpiri.

Povestea preferată a lui Barney era cea în care Jonathan istorisea cum devenise marinar. La vârsta de cincisprezece ani, se îmbătase în taverna Jolly Sailor din portul Combe, într-o sâmbătă seară, și se trezise a doua zi de dimineață la trei kilometri de țărm, în drum spre Lisabona. Nu mai văzuse Anglia timp de patru ani, dar când ajunsese, în sfârșit, înapoi, avea suficienți bani cât să-și cumpere o casă. Spunea această poveste ca să-i avertizeze, dar lui Barney i se părea o aventură minunată și și-ar fi dorit să i se fi întâmplat lui. Acum în vârstă de douăzeci de ani, Barney încă găsea că marea este incitantă.

Când *Hawk* fu legată la mal în siguranță, cei doi bărbați își strânseră mâinile.

– Porți cercel, spuse Jonathan cu un zâmbet de surpriză. Ai devenit exotic. Asta este moda din Spania?

– Nu chiar, zise Barney. E mai mult o chestie turcească. Hai să spunem că e moftul meu!

Purta cercelul pentru că îl făcea să se simtă romantic și pentru că fetele considerau asta incitant.

Jonathan ridică din umeri.

– N-am mai fost la Sevilia până acum, spuse el. Cum este?

– O iubesc – vinul e tare și fetele sunt frumoase, răspunse Barney. Dar ce vești ai despre familia mea? Ce s-a întâmplat la Calais?

– Căpitanul Bacon are o scrisoare pentru tine de la mama ta. Dar nu sunt multe de spus. Încă așteptăm informații credibile.

Barney se întristă.

– Dacă englezii din Calais ar fi fost tratați cu înțelegere și li s-ar fi permis să-și continue traiul și munca acolo, până acum ar fi trimis mesaje. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât devine mai probabil ca ei să fie închiși – sau chiar mai rău.

– Asta spune toată lumea. De pe puntea navei *Hawk,* cineva strigă numele lui Jonathan. Trebuie să mă întorc la bord, spuse el.

– Aveți ceva fier pentru vărul meu, Carlos?

Jonathan neagă din cap.

– Încărcătura asta este de lână. Se auzi strigat din nou, ceva mai nerăbdător acum. O să-ți aduc scrisoarea mai târziu.

– Vino să iei cina cu noi. Suntem în cel mai apropiat cartier al orașului, unde poți vedea tot fumul. Se numește El Arenal, The Sandpit, și este locul în care se fabrică tunurile regelui. Întreabă de Carlos Cruz.

Jonathan se cățără pe o frânghie și se întoarse pe vas, iar Barney plecă.

Nu era surprins de știrile din Calais, mai exact de lipsa lor, dar se simțea dezamăgit. Mama lui își irosise cei mai frumoși ani ai vieții încercând să construiască afacerea familiei, iar faptul că totul putea să fie pur și simplu furat îl scotea din minți pe Barney.

Își termină patrularea pe chei fără să fi găsit minereu de fier de cumpărat. La podul Triana se întoarse și porni spre labirintul îngust de străzi al orașului, agitat acum, când oamenii ieșeau din case și își începeau treburile. Sevilia era mult mai bogată decât Kingsbridge, dar, prin comparație, oamenii păreau mult mai sumbri. Spania era cea mai bogată țară din lume, dar și cea mai conservatoare: erau legi împotriva hainelor în culori stridente. Bogații se îmbrăcau în negru, în timp ce săracii purtau haine de un maro spălăcit. Era ironic, își spuse Barney, gândindu-se cât de mult semănau extremiștii catolici cu extremiștii protestanți.

Acesta era momentul zilei cel mai puțin periculos pentru umblat prin oraș: hoții și pungașii dormeau în general dimineața și lucrau cel mai bine după-amiaza sau seara, când oamenii deveneau neglijenți din cauza vinului.

Barney încetini mersul pe măsură ce se apropia de casa familiei Ruiz. Era o casă impresionantă din cărămidă nouă, cu un rând de patru ferestre mari la etajul principal. Mai târziu în cursul zilei, ferestrele aveau să fie acoperite cu obloane, iar supraponderalul señor Pedro Ruiz, respirând cu greu, avea să stea în spatele uneia dintre ele, ca broasca între trestii, privind trecătorii ca pe un ecran; dar la ora aceea era încă în pat, iar ferestrele și obloanele erau larg deschise

pentru a lăsa să intre aerul răcoros al dimineții.

Ridicând privirea, Barney obținu ceea ce spera: o ocheadă de la fata de șaptesprezece ani a lui señor Ruiz, Jeronima. Reduse și mai mult viteza și se uită la ea, sorbindu-i din ochi pielea albă, valurile bogate de păr întunecat și mai ales ochii căprui, luminoși, accentuați de sprâncenele negre. Ea îi zâmbi și îi făcu un semn discret cu mâna.

Fetele bine-crescute n-ar fi trebuit să stea la ferestre, lăsate singure să salute băieții care treceau; iar ea ar fi dat de necaz dacă ar fi fost descoperită. Dar fata își asuma riscul, în fiecare dimineață pe la ora aceea; și Barney știu, cu emoție, că era cel mai apropiat lucru de flirt pe care îl putea face ea.

Depășind casa, se întoarse și începu să meargă cu spatele, încă zâmbind. Se împiedică, aproape căzu și făcu o figură strâmbă. Ea gânguri, punându-și mâna în fața buzelor roșii.

Barney nu plănuia să se însoare cu Jeronima. La douăzeci de ani, nu era pregătit pentru căsătorie; și, chiar dacă ar fi fost, nu era sigur că Jeronima era aleasa. Dar dorea să ajungă să o cunoască, să o mângâie discret când nu se uita nimeni și să-i fure sărutări. Oricum, acolo, în Spania, fetele erau mult mai strict supravegheate decât acasă, iar în timp ce îi suflă un sărut, se gândi că nu era sigur deloc că va primi unul adevărat.

Apoi ea întoarse capul, de parcă s-ar fi auzit strigată, și o clipă mai târziu dispăru. Fără nicio tragere de inimă, Barney își continuă drumul.

Casa lui Carlos nu era departe și gândurile lui Barney zburară de la dragoste la micul dejun cu o sprinteneală care-l făcu să se simtă ușor rușinat.

Casa familiei Cruz era traversată de o arcadă largă, care dădea într-o curte unde aveau loc lucrările. Grămezi de minereu de fier, cărbune și calcar erau stivuite lângă zidurile curții, despărțite de separatoare din lemn nefinisat. Într-un colț era priponit un bou. În mijlocul curții se ridica furnalul.

Sclavul african al lui Carlos, Ebrima Dabo, întețea focul pentru prima șarjă a zilei, cu fruntea lui întunecată acoperită de transpirație. Barney mai întâlnise africani în Anglia, în special în orașele-porturi cum era Combe, dar aceștia erau liberi: sclavia nu era acceptată de legea engleză. Spania era diferită. În Sevilia existau mii de sclavi: Barney presupunea că reprezentau cam o zecime din întreaga populație. Erau arabi, nord-africani sau nativi americani, iar unii – ca Ebrima – veneau din regiunea Mandinga din Africa de Vest. Barney avea o ușurință de a învăța limbile străine și prinsese câteva cuvinte din Mandinga. Îl auzise pe Ebrima salutând oamenii cu „I be nyaadi?”, ceea ce însemna „Ce mai faci?”

Carlos stătea în picioare, cu spatele spre intrare, studiind o structură

de cărămizi proaspăt ridicată. Auzise despre un model diferit de furnal, unul care permitea suflarea aerului la bază, în timp ce minereul de fier și calcarul se încărcau pe deasupra. Niciunul dintre cei trei bărbați nu mai văzuse așa ceva, dar construiau un prototip experimental, lucrând la el când aveau timp.

Barney i se adresă lui Carlos în spaniolă:

– Astăzi nu există pe chei minereu de fier de cumpărat.

Mintea lui Carlos era la noul furnal. Își scărpina barba neagră, creață.

– Trebuie să găsim o modalitate de a înjuga boul ca să acționeze foalele, zise el.

Barney se agită.

– Nu prea văd cum, dar poți pune un animal să acționeze orice mecanism dacă ai suficiente roți.

Ebrima îl auzi.

– Două seturi de foale, spuse el. Una trage și alta suflă.

– Bună idee, zise Carlos.

Mașina de gătit se afla în curte, ceva mai aproape de casă. Bunica lui Carlos agită o tigaie și spuse:

– Spălați-vă pe mâini, băieți! E gata.

Era străbunica lui Barney și el o striga „mătușa Betsy”, deși în Sevilia i se spunea Elisa. Fusese o femeie bună la suflet, dar nu frumoasă. Fața îi era dominată de un nas mare, strâmb. Spatele îi era lat și avea palme și tălpi mari. Împlinise șaizeci și cinci de ani, o vârstă respectabilă, dar mintea îi era ageră și era cât se poate de activă. Barney își aminti de bunica sa din Kingsbridge spunând:

– Sora mea Betsy era un sac de necazuri când era mică – de-asta a fost nevoie să fie trimisă în Spania.

Era greu de imaginat. Mătușa Betsy era acum precaută și înțeleaptă. Îl avertizase discret pe Barney că Jeronima Ruiz avea ochii clar ațintiți asupra intereselor ei egoiste și că avea să se mărite cu siguranță cu cineva mult mai bogat decât Barney.

Betsy îl crescuse pe Carlos după ce mama lui murise la naștere. Tatăl său murise de curând, cu câteva zile înainte de sosirea lui Barney. Bărbatul trăise de o parte a arcadei, iar Betsy, care stăpânea locul, ocupa cealaltă jumătate a casei.

Masa era în curte. În timpul zilei, mâncau de obicei în aer liber, cu excepția perioadelor în care vremea era extrem de friguroasă. Se așezară în jurul micului dejun: ouă gătite cu ceapă, pâine de grâu și o carafă de vin slab. Erau bărbați puternici, care munceau din greu toată ziua, și mâncară mult.

Ebrima mâncă alături de ei. În casele mari ale familiilor bogate, sclavii nu mâncau niciodată la aceeași masă cu stăpânii lor, dar Carlos era un meșteșugar care lucra cu mâinile, iar Ebrima trudea cot la cot

cu el. În orice caz, Ebrima nu avea pretenția că erau egali.

Barney fu uimit de isteața contribuție a lui Ebrima la schimbul de idei despre noul furnal.

– Știi multe lucruri despre prelucrarea metalelor, îi spuse Barney în timp ce mâncau. Ai învățat de la tatăl lui Carlos?

– Propriul meu tată a fost fierar, spuse Ebrima.

– Oh! Carlos era surprins. Cumva, nu mi-am imaginat niciodată că africanii ar putea să lucreze fierul.

– Cum îți închipuiai că facem săbiile cu care luptăm în războaie?

– Desigur. Atunci… cum ai devenit sclav?

– În războiul cu un regat vecin. Am fost capturat. Acolo de unde vin eu, prizonierii de război devin, în mod natural, sclavi – ajung să lucreze terenul pentru învingători. Dar stăpânul meu a murit, iar văduva lui m-a vândut unui stăpân de sclavi arab… și, după o călătorie lungă, am ajuns în Sevilia.

Barney nu-l mai întrebase pe Ebrima despre trecutul său și era curios. Îi era dor de casă sau prefera Sevilia? Părea să aibă în jur de patruzeci de ani: la ce vârstă ajunsese sclav? Îi era dor de familia lui? Însă acum, Ebrima spuse:

– Pot să vă întreb ceva, domnule Willard?

– Desigur.

– În Anglia aveți sclavi?

– Nu chiar.

Ebrima ezită.

– Ce înseamnă asta… *nu chiar?*

Barney se gândi o clipă, apoi spuse:

– În orașul meu, Kingsbridge, trăiește un giuvaiergiu portughez numit Rodrigo. El cumpără stofe fine, dantele și mătăsuri, apoi coase perle în ele și face voaluri, eșarfe, pălării și alte astfel de nimicuri. Femeile sunt înnebunite după lucrurile lui. Soțiile bărbaților bogați vin din tot vestul Angliei ca să le cumpere.

– Și el a fost sclav?

– Când a venit în oraș, cu cinci ani în urmă, avea un argat din Maroc numit Achmed, care se pricepea la animale. Cum s-a dus repede vestea despre asta, oamenii din zona Kingsbridge au început să-l plătească pe Achmed ca să le vindece caii. După o vreme, Rodrigo a aflat și i-a cerut banii, dar Achmed nu i-a dat. Rodrigo s-a dus la judecător și a pretins că banii erau ai lui, pentru că Achmed era sclavul său; dar judecătorul Tilbury i-a răspuns: „Achmed nu a încălcat nicio lege din Anglia.” Așa că Rodrigo a pierdut, iar Achmed și-a păstrat banii. Acum are propria lui casă și o afacere înfloritoare ca doctor de animale.

– Deci englezii au sclavi, dar dacă sclavii pleacă de la stăpânii lor, aceștia nu-i pot forța să se întoarcă?

– Exact.

Barney observă că Ebrima era intrigat de această noțiune. Poate că visa să meargă în Anglia și să devină un om liber.

Apoi, conversația fu întreruptă. Atât Carlos, cât și Ebrima priviră brusc tensionați spre arcada de la intrare.

Barney le urmări privirea și văzu apropiindu-se trei persoane. În frunte se afla un bărbat mic, cu umerii largi, cu haine scumpe și mustăți unsuroase. Mergând de-o parte și de alta a acestuia, cu un pas sau doi mai în urmă, veneau doi bărbați înalți, care păreau, după hainele lor inexpresive, fie servitori, fie paznici. Barney nu-l mai văzuse pe niciunul dintre cei trei, dar recunoscu genul: arătau ca niște asasini.

Carlos spuse pe un ton grijuliu, neutru:

– Sancho Sanchez, bună dimineața!

– Carlos, prietene, răspunse Sancho.

Lui Barney nu i se păru că ar fi fost prieteni.

Mătușa Betsy se ridică.

– Vă rog, luați loc, señor Sanchez, spuse ea.

Cuvintele ei erau pline de ospitalitate, dar tonul nu era nici pe departe călduros. Permiteți-mi să vă pregătesc micul dejun.

– Nu, mulțumesc, señora Cruz, spuse Sancho. Dar voi servi un pahar de vin.

Ocupă scaunul mătușii Betsy. Tovarășii lui rămaseră în picioare.

Sancho începu o conversație despre prețurile plumbului și ale cositorului, iar Barney deduse că era și el metalurgist. Sancho continuă discuția despre războiul cu Franța, apoi despre o epidemie de febră care cuprinsese orașul, luând viețile bogaților și ale săracilor, fără deosebire. Carlos răspunse încordat și nimeni nu mâncă nimic.

Apoi, în sfârșit Sancho trecu la afaceri.

– Te-ai descurcat bine, Carlos, spuse el pe un ton superior. Când a murit tatăl tău, odihnească-se în pace, nu credeam că vei fi capabil să continui afacerea singur. Aveai douăzeci și unu de ani și îți încheiaseși ucenicia, așa că aveai dreptul să încerci; dar credeam că vei eșua. Ne-a surprins pe toți.

Carlos păru îngrijorat.

– Mulțumesc, spuse el neutru.

– Acum un an, m-am oferit să-ți cumpăr afacerea pentru o sută de escudos.

Carlos se îndreptă de spate, întinse umerii și își săltă bărbia. Sancho ridică mâna într-un semn defensiv.

– Un preț mic, știu, dar atât credeam că merită fără tatăl tău, care să o conducă.

Carlos spuse cu răceală:

– Acea ofertă a fost o insultă.

Cei doi paznici se agitară. Să vorbești despre insulte era ofensator și putea să ducă foarte repede la violență.

Sancho părea conciliant, pe cât de aproape putea fi el de această atitudine, se gândi Barney. Nu se scuză pentru că îl ofensase pe Carlos, dar răspunse mai degrabă înțelegător după ce acesta îl zeflemisi.

– Înțeleg că probabil te-ai simțit insultat, spuse el. Dar eu am doi fii și aș dori să-i dau fiecăruia câte o afacere. Acum sunt pregătit să-ți ofer o mie de escudos. Ca și cum Carlos n-ar fi fost capabil să socotească, Sancho adăugă: Asta înseamnă de zece ori oferta mea inițială.

– Prețul este încă prea mic, spuse Carlos.

Barney i se adresă lui Sancho pentru prima dată:

– De ce nu construiești, pur și simplu, un alt furnal pentru cel de-al doilea fiu al tău?

Sancho privi disprețuitor, de parcă nici nu observase, până atunci, prezența lui Barney. Părea să considere că Barney n-ar trebui să vorbească până când nu i se dădea cuvântul. Carlos răspunse la întrebare:

– Ca și cea mai mare parte a industriilor din Spania, prelucrarea metalelor este controlată de o „corporație”, ceva de genul breslelor din Anglia, doar că puțin mai conservatoare. Corporația limitează numărul furnalelor.

– Reglementările mențin un standard ridicat și îi țin pe operatorii incapabili departe de afacere, adăugă Sancho.

– Și se asigură că prețurile nu sunt subminate de alternative ieftine, bănuiesc, zise Barney.

– Barney, adăugă Carlos, Sancho este în consiliul breslei metalelor din Sevilia.

Sancho nu fu interesat de Barney.

– Carlos, prietene, răspunde-mi la o întrebare simplă: ce preț ai accepta pentru afacerea ta?

Carlos scutură din cap.

– Nu este de vânzare.

Sancho își reținu vizibil o izbucnire de furie și se forță să zâmbească.

– Aș putea să-ți ofer o mie cinci sute.

– N-aș vinde-o nici pentru cincisprezece mii.

Barney observă că mătușa Betsy păru brusc alarmată. Era evident speriată de Sancho și o îngrijora felul în care Carlos intra în conflict cu el.

Carlos îi observă privirea și se strădui să dea un ton mai plăcut vocii sale.

– Dar îți mulțumesc pentru amabilitatea propunerii tale, vecine Sancho, spuse el.

Fusese o încercare bună, dar nu suna prea sincer. Sancho lăsă la o parte amabilitatea de fațadă.

– S-ar putea să regreți asta, Carlos.

Vocea lui Carlos deveni disprețuitoare.

– De ce spui așa ceva, Sancho? zise el. Sună aproape ca o amenințare.

Sancho nici nu confirmă, nici nu negă.

– Dacă afacerea o să meargă prost, vei sfârși prin a-ți dori să fi luat banii.

– Îmi voi asuma riscul. Și acum, te rog să mă scuzi, am de lucru. Armurierul regelui dorește fier.

Sancho părea furios fiindcă fusese trimis la plimbare. Se ridică în picioare.

Mătușa Betsy spuse:

– Sper că ți-a plăcut vinul, señor, este cel mai bun pe care-l avem.

Sancho nu se obosi să răspundă unei astfel de remarci obișnuite, din partea unei femei oarecare.

– Vom discuta din nou în curând, îi spuse el lui Carlos.

Barney îl văzu pe Carlos reținându-și o reacție sarcastică și răspunzându-i cu o înclinare tăcută a capului.

Sancho se întoarse să plece, dar privirea îi căzu pe noul furnal.

– Ce este ăsta? spuse el. Un alt furnal?

– Vechiul meu furnal trebuie înlocuit, spuse Carlos. Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine, Sancho.

Bărbatul nu se mișcă.

– Vechiul tău furnal mi se pare a fi într-o stare perfectă.

– Când cel nou va fi gata, cel vechi va fi demolat. Știu regulile la fel de bine ca tine. La revedere!

– Cel nou arată ciudat, insistă Sancho.

Carlos nu-și mai putu stăpâni iritarea.

– Aduc niște îmbunătățiri proiectului original. Nicio regulă a corporației nu interzice acest lucru.

– Păstrează-ți calmul, fiule. Ți-am pus doar niște întrebări.

– Și eu îți spun, simplu, la revedere.

Sancho nu reacționă în niciun fel la bădărănia lui Carlos, ci continuă să privească noul furnal, timp de un minut întreg. Apoi se întoarse și plecă. Cei doi paznici îl urmară. În tot acest timp, niciunul dintre ei nu scosese vreun cuvânt.

După ce Sancho nu-i mai putea auzi, mătușa Betsy spuse:

– Nu e omul cel mai potrivit ca să ți-l faci dușman.

– Știu, spuse Carlos.

(ii)

În noaptea aceea, Ebrima dormi cu bunica lui Carlos.

În partea bărbătească a casei, Carlos și Barney aveau paturile la etaj, în timp ce Ebrima dormea pe o saltea la parter. În noaptea aceea, Ebrima rămase treaz vreme de o jumătate de oră, până când fu aproape sigur că toată lumea adormise; apoi se ridică și traversă curtea spre partea Elisei. Se strecură în pat lângă ea și făcură dragoste.

Era o femeie albă și urâtă, dar era întuneric, iar trupul ei era moale și cald. Și, chiar mai important, ea fusese întotdeauna bună cu Ebrima. El nu o iubea și nu avea s-o iubească niciodată, dar nu era foarte dificil să-i ofere ceea ce dorea.

Când Elisa adormi, Ebrima rămase treaz și-și aminti de prima dată.

Fusese adus la Sevilia pe o navă de sclavi și vândut tatălui lui Carlos, cu zece ani în urmă. Era singur, îi era dor de casă și era disperat. Într-o duminică, pe când toată lumea se afla la biserică, bunica lui Carlos, pe care Barney o numea „mătușa Betsy", iar Ebrima o numea „Elisa", îl descoperi plângând disperat. Spre uimirea lui, ea îi sărutase lacrimile și îi apăsase capul peste sânii ei moi – și, în disperarea lui după afecțiunea unui om, făcuse dragoste cu ea înfometat.

El înțelese că Elisa se folosea de el. Ea putea să încheie relația lor oricând dorea, dar el nu putea. Oricum, ea era singura ființă umană pe care el o putea ține în brațe. Timp de zece ani din exilul său solitar, ea îi oferise consolare.

Când ea începu să sforăie, el se întoarse în patul lui.

În fiecare noapte, înainte de a adormi, Ebrima se gândea la libertate. Se închipuia în propria casă împreună cu o femeie, care era soția lui, și poate și cu câțiva copii. În viziunea lui, avea în buzunar bani pe care-i câștigase prin muncă și era îmbrăcat în haine pe care le alesese el însuși și le plătise, nu unele deja purtate. Pleca din casă oricând dorea și se întorcea când avea chef și nimeni nu-i ținea socoteală pentru asta. Spera întotdeauna că va adormi și va visa despre asta și, uneori, chiar se întâmpla.

Dormi câteva ore și se trezi de îndată ce se lumină de ziuă. Era duminică. Mai târziu avea să îl însoțească pe Carlos la biserică, apoi să meargă la o tavernă a unui sclav african eliberat și să parieze puținii bani pe care-i avea din bacșișuri – dar acum trebuia să rezolve o treabă personală. Se îmbrăcă și părăsi casa.

Trecu prin poarta de nord a orașului și urmă râul în amonte, pe măsură ce lumina zilei creștea. După o oră ajunse într-un loc izolat, pe care-l mai vizitase înainte, unde râul era mărginit de un crâng. Acolo îndeplini ritualul apei.

Nu fusese observat niciodată acolo, dar oricum nu conta, pentru că părea ca și cum ar fi făcut baie.

Ebrima nu credea în Dumnezeul crucificat. Pretindea că o face pentru că asta îi ușura viața și pentru că fusese botezat creștin acolo,

în Spania, dar el știa mai bine. Europenii nu înțelegeau că existau spirite peste tot, în pescăruși, în vântul de vest și în portocali. Cel mai puternic dintre ei era zeul râului; Ebrima știa asta pentru că fusese crescut într-un sat așezat pe marginea unui râu. Acela era un alt râu, iar Ebrima nu știa la câte mii de kilometri depărtare de casă se afla, dar nu conta, zeul era același.

Când intră în apă, murmurând cuvintele sacre, în suflet i se strecură liniștea și lăsă amintirile să revină din adâncurile memoriei sale. Își aminti de tatăl său, un negru impunător, cu cicatrice negre de arsuri pe pielea maronie, de la accidentele cu metalul topit; mama lui, cu sânii goi, plivind grădina de zarzavat; sora sa, purtând un copil, nepotul lui Ebrima, pe care nu avea să-l vadă niciodată devenind bărbat. Niciunul dintre ei nu știa numele orașului în care trăia acum Ebrima, dar toți venerau același spirit.

În tristețea lui, zeul râului îi oferea mângâiere. Când ritualul se termină, zeul îi oferi darul final: putere. Ebrima ieși din râu, cu apa scurgându-i-se pe piele, și observă că soarele se înălțase. Și știu că, pentru încă o vreme, va putea să îndure.

(iii)

Duminică, Barney se duse la biserică împreună cu mătușa Betsy, cu Carlos și cu Ebrima. Barney se gândi că formau un grup neobișnuit. Carlos părea prea tânăr pentru a fi capul unei familii, în ciuda bărbii lui dese și a umerilor largi. Bunica nu părea nici bătrână, nici tânără: avea părul argintiu, dar își păstrase alura de femeie. Ebrima purta hainele ponosite ale lui Carlos, dar mergea drept și reușea cumva să arate bine îmbrăcat pentru biserică. Barney însuși avea o barbă roșcată și ochii căprui-aurii ai familiei Willard, dar cercelul său era destul de neobișnuit pentru a atrage priviri surprinse, în special din partea femeilor tinere; din acest motiv îl și purta.

Catedrala din Sevilia era mai mare decât cea din Kingsbridge, reflectând bogăția fabuloasă a clerului spaniol. Nava centrală, extrem de înaltă, era flancată de două perechi de abside laterale, plus două rânduri de capele pe margine, făcând clădirea să pară tot atât de largă pe cât era de lungă. Orice altă biserică din oraș ar fi încăput, cu ușurință, în interior. O mie de oameni păreau un grup mic, adunat în fața altarului înalt, iar răspunsurile lor la liturghie se pierdeau în arcadele imense. Catapeteasma era imensă, o desfășurare uriașă de sculpturi aurite, și nu era terminată nici după șaptezeci și cinci de ani de muncă.

Slujba era un eveniment social util, însă și o oportunitate de a-ți curăța sufletul. Toată lumea trebuia să participe, dar mai cu seamă cetățenii de frunte. Era o șansă pentru toți de a vorbi cu oamenii cu care nu s-ar fi întâlnit în alte condiții. O fată respectabilă putea chiar

să discute cu un bărbat singur fără să-și strice reputația, deși părinții i-ar fi supravegheat îndeaproape.

Carlos purta o haină nouă cu guler de blană. Îi spusese lui Barney că intenționa să vorbească în ziua aceea cu tatăl Valentinei Villaverde, fata pe care o adora. Ezitase vreme de un an, știind că întreaga comunitate de afaceri aștepta să vadă dacă avea succes după preluarea afacerii tatălui său; dar acum simțea că așteptase suficient. Vizita lui Sancho îi demonstra că oamenii recunoșteau succesul pe care-l obținuse – și că exista cel puțin o persoană care ar fi dorit să-i preia afacerea. Era un moment propice pentru a o cere pe Valentina. Dacă ea ar fi acceptat, nu numai că ar fi câștigat soția pe care o iubea, dar, prin căsătorie, ar fi intrat în elita Seviliei, ceea ce i-ar fi oferit protecție față de prădătorii ca Sancho.

Întâlniră familia Villaverde de îndată ce intrară pe marile porți vestice ale catedralei. Carlos se înclină adânc în fața lui Francisco Villaverde, apoi zâmbi nerăbdător spre Valentina. Barney observă că ea avea pielea roz și părul deschis la culoare, arătând mai degrabă ca o fată din Anglia decât din Spania. Când aveau să se căsătorească, i se confesase Carlos Iui Barney, avea să îi construiască Valentinei o casă înaltă, răcoroasă, cu fântâni și cu o grădină bogată cu arbori umbroși, astfel încât soarele să nu ofilească niciodată petalele obrajilor ei.

Ea îi zâmbi fericită. Era protejată cu înverșunare de tatăl, de mama și de fratele ei mai mare, dar ei nu o puteau împiedica să-și arate bucuria de a-l vedea pe Carlos.

Și Barney trebuia să curteze pe cineva. Privi în mulțime și îi localiză pe Pedro Ruiz și pe fiica sa, Jeronima – mama fetei murise. Se înghesui printre oameni spre locul în care stăteau aceștia, apoi ajunse lângă ei și se înclină în fața lui Pedro, care răsufla greu după scurtul drum de la casa lor până la catedrală. Pedro era un intelectual, care discuta deseori cu Barney despre posibilitatea ca pământul să se miște în jurul soarelui, mai degrabă decât invers.

Barney era mai interesat de fata lui decât de părerile sale despre lume. Se întoarse cu zâmbetul său luminos spre Jeronima, iar fata îi zâmbi la rândul ei.

– Văd că slujba este condusă de prietenul tatălui tău, arhidiaconul Romero, spuse el.

Romero era un cleric aflat într-o ascensiune rapidă, despre care se spunea că ar fi un apropiat al regelui Filip. Barney știa că Romero era un vizitator frecvent al casei Ruiz.

– Tatălui meu îi place să discute cu el despre teologie, spuse Jeronima. Expresia ei deveni dezgustată și își coborî vocea: Mă cam cicălește.

– Romero? Barney privi îngrijorat către Pedro, dar acesta tocmai se înclina spre un vecin și își luase ochii pentru moment de la fiica sa. Ce

vrei să spui, cum te cicălește?

– Spune că vrea să fie prietenul meu după ce mă mărit. Și mă atinge pe gât. Mi se încrețește pielea.

Era clar, se gândi Barney, că arhidiaconul dezvoltase o pasiune păcătoasă pentru Jeronima. Barney înțelegea oarecum: și el avea aceleași sentimente. Dar știa foarte bine că nu trebuia să spună asta.

– Ce dezgustător, spuse el. Un preot lasciv.

Atenția îi fu atrasă de un personaj care urca la pulpitum{6}, îmbrăcat în roba albă și pelerina neagră a călugărilor dominicani. Urma să țină o predică. Barney nu-l recunoscu pe vorbitor. Era înalt și slab, cu obrajii palizi și o claie bogată de păr drept. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, fiind cam tânăr pentru a predica în catedrală. Barney îl remarcase din timpul rugăciunilor, pentru că părea de-a dreptul posedat de un extaz sfânt, spunând cuvintele latine cu pasiune, cu ochii închiși și cu fața albă ridicată spre cer, în contrast cu majoritatea celorlalți preoți, care se purtau de parcă ar fi îndeplinit o muncă obositoare.

– Cine-i ăsta? întrebă Barney.

Pedro răspunse, îndreptându-și din nou atenția către pețitorul fetei sale:

– Părintele Alonso, spuse el. Este noul inchizitor.

Carlos, Ebrima și Betsy apărură lângă Barney, mișcându-se înainte pentru a-l vedea mai bine pe noul preot.

Alonso începu să vorbească despre febra care omorâse sute de cetățeni în timpul iernii. Era o pedeapsă de la Dumnezeu, spuse el. Oamenii din Sevilia ar fi trebuit să învețe o lecție din asta și să-și examineze conștiințele. Ce păcate teribile comiseseră ca să-și atragă astfel mânia Domnului?

Răspunsul era că toleraseră păgâni printre ei. Tânărul preot se înfierbântă tot mai tare în timp ce enumera păcatele ereticilor. Scuipă vorbele *evreu, musulman, protestant,* de parcă simpla pronunțare a cuvintelor îi lăsa un gust scârbos în gură.

Despre cine vorbea oare? Barney cunoștea istoria Spaniei. În 1492, Ferdinand și Isabella – „monarhii catolici" – le dăduseră un ultimatum evreilor din Spania: să se convertească la creștinism sau să părăsească țara. Ceva mai târziu, și musulmanilor li se oferise aceeași alegere brutală. De atunci, toate sinagogile și moscheile fuseseră transformate în biserici. Barney nu întâlnise niciodată un protestant spaniol.

Se gândi că predica era praf în ochi, însă mătușa Betsy era tulburată.

– Asta este rău, spuse ea cu vocea joasă.

– De ce? zise Carlos. În Sevilia nu sunt eretici.

– Dacă pornești o vânătoare de vrăjitoare, trebuie să găsești și niște vrăjitoare.

– Cum poate să găsească eretici dacă nu există?

– Privește în jurul tău. Va spune că Ebrima este musulman.

– Ebrima este creștin! protestă Carlos.

– Vor spune că a revenit la religia lui inițială, ceea ce constituie păcatul de lepădare, mult mai grav decât dacă n-ar fi fost creștin din capul locului.

Barney se gândi că Betsy avea probabil dreptate: culoarea închisă a pielii lui Ebrima avea să ridice suspiciuni, indiferent de fapte.

Betsy dădu din cap către Jeronima și tatăl ei.

– Pedro Ruiz citește cărțile lui Erasmus și se contrazice cu arhidiaconul Romero în legătură cu învățăturile Bisericii.

– Dar Pedro și Ebrima sunt aici, participă la slujbă! spuse Carlos.

– Alonso va spune că își practică ritualurile păgâne acasă, după lăsarea întunericului, cu obloanele bine închise și cu ușile încuiate.

– Cu siguranță Alonso va avea nevoie de dovezi!

– Ei vor mărturisi.

Carlos păru zăpăcit.

– De ce ar face asta?

– Și tu ți-ai mărturisi erezia dacă ai fi dezbrăcat la pielea goală și legat cu funii care ar fi strânse încet, până când ți-ar pătrunde în piele și ți-ar rupe carnea de pe trup…

– Oprește-te! Am înțeles, se înfioră Carlos.

Barney se întrebă de unde știa Betsy despre torturile Inchiziției.

Alonso ajunse în punctul culminant, chemând fiecare cetățean să se alăture noii cruciade împotriva necredincioșilor care se aflau chiar în mijlocul lor. Când termină, începu comuniunea. Privind fețele din mulțime, Barney se gândi că nimeni nu părea să se simtă foarte confortabil în legătură cu predica. Erau buni catolici, dar doreau o viață liniștită, nu o cruciadă. La fel ca mătușa Betsy, întrevedeau pericolul.

Când slujba se termină și clericii părăsiră biserica în procesiune, Carlos îi spuse lui Barney:

– Vino cu mine când vorbesc cu Villaverde. Simt că am nevoie de un sprijin prietenesc.

Barney îl urmă cu bunăvoință când se apropie de Francisco și se înclină.

– Pot să vă răpesc un moment din timpul dumneavoastră, señor, pentru a discuta o chestiune de mare importanță?

Francisco Villaverde era de aceeași vârstă cu Betsy: Valentina era fiica celei de-a doua soții. Era îngâmfat și mulțumit de sine, dar nu neprietenos. Zâmbi amabil.

– Desigur, zise el.

Barney observă că Valentina părea sfioasă. Anticipa probabil ce urma să se întâmple, chiar dacă tatăl ei nu putea.

Carlos spuse:

– A trecut un an de când a murit tatăl meu.

Barney aşteptă să audă rugăciunea murmurată pentru sufletul acestuia, aceea de a se odihni în pace, care constituia politeţea cuvenită ori de câte ori era menţionat numele unei rude decedate – dar, spre surpriza lui, Francisco rămase tăcut.

Carlos continuă:

– Toată lumea poate să observe că atelierul meu este bine condus şi că întreprinderea este prosperă.

– Trebuie să fii felicitat pentru asta, spuse Francisco.

– Mulţumesc.

– Unde vrei să ajungi, tinere Carlos?

– Am douăzeci şi doi de ani, sunt sănătos şi am o siguranţă financiară. Sunt pregătit să mă căsătoresc. Soţia mea va fi iubită şi va fi bine îngrijită.

– Sunt sigur. Şi…?

– Vă cer umil permisiunea de a vă trece pragul casei, cu speranţa că minunata dumneavoastră fiică, Valentina, m-ar lua în considerare ca peţitor.

Valentina se înroşi puternic. Fratele ei scoase un mormăit ce părea să fie de indignare.

Atitudinea lui Francisco Villaverde se modifică instantaneu.

– Cu siguranţă, nu! spuse el cu o putere surprinzătoare.

Carlos era siderat. Preţ de un moment, nu reuşi să vorbească.

– Cum îndrăzneşti? întrebă Francisco. Fata mea!

Carlos îşi regăsi vocea.

– Dar… pot să întreb de ce? zise el.

Barney îşi puse şi el aceeaşi întrebare. Francisco nu avea niciun motiv să se simtă superior: era fabricant de parfum, o meserie poate doar puţin mai rafinată decât cea de prelucrător de metale. Totuşi, asemenea lui Carlos, îşi manufactura el însuşi produsele şi apoi le vindea. Nu era nobil.

Francisco ezită, apoi spuse:

– Nu ai sângele pur.

Carlos păru uimit.

– Pentru că bunica mea a fost englezoaică? Este ridicol!

Fratele Valentinei se zburli.

– Ai grijă ce vorbeşti!

– N-o să stau aici să fiu făcut ridicol, spuse Francisco.

Barney observă că Valentina era înnebunită. În mod clar, şi ea fusese uimită de acest refuz furios.

– Aşteptaţi o clipă, spuse Carlos disperat.

Francisco fu de neclintit.

– Discuţia s-a încheiat.

Se întoarse și, apucând brațul Valentinei, se îndreptă către poarta de vest. Mama și fratele ei o urmară. Nu avea niciun rost să meargă după ei, Barney știa: n-ar fi făcut altceva decât să-l pună pe Carlos într-o lumină și mai proastă.

Carlos era rănit și furios, observă Barney. Acuzația că ar avea sânge impur era prostească, dar, probabil, nu mai puțin jignitoare. În țara aceea, „impur" însemna, de obicei, evreu sau musulman, dar Barney nu auzise această expresie folosită pentru cineva cu strămoși englezi; totuși, oamenii puteau fi snobi în legătură cu orice.

Ebrima și Betsy li se alăturară. Betsy observă imediat dispoziția lui Carlos și privi întrebătoare spre Barney. El murmură:

– Valentina l-a refuzat.

– La dracu', spuse Betsy.

Deși era furioasă, ea nu păru surprinsă, iar lui Barney îi trecu prin minte că, oarecum, se așteptase la asta.

(iv)

Lui Ebrima îi părea rău pentru Carlos și ar fi vrut să facă ceva ca să-l înveselească. Când ajunseră acasă, el sugeră să încerce noul furnal. Era un moment la fel de bun ca oricare altul, se gândi el, și poate i-ar fi îndepărtat gândurile lui Carlos de la umilința pe care o suferise. Creștinilor le era interzis să lucreze sau să facă afaceri duminica, desigur, dar asta nu însemna chiar muncă; era un experiment.

Lui Carlos îi plăcu ideea. Aprinse cuptorul, iar Ebrima așeză pe bou harnașamentul pe care-l proiectaseră; Barney amestecă minereu de fier măcinat cu var.

Era o problemă cu foalele și fură nevoiți să redeseneze mecanismul acționat de bou. Betsy își abandonă planurile pentru o cină de duminică elegantă și aduse afară pâine și carne de porc sărată, iar cei trei bărbați mâncară stând în picioare. Pe când puseră, din nou, totul în funcțiune, lumina după-amiezii începu să pălească. Când focul se încinse, întețit de perechea de foale, Ebrima începu să încarce cu lopata minereul de fier amestecat cu var.

O vreme, nu păru să se întâmple nimic. Boul se mișca răbdător în cerc, foalele pufăiau și gâfâiau, cuptorul radia căldură, iar bărbații priveau și așteptau.

Carlos auzise despre această metodă de a produce fier de la doi oameni, un francez din Normandia și un valon din Țările de Jos; și Barney auzise vorbindu-se despre ceva similar, de la un englez din Sussex. Toți pretindeau că prin această metodă fierul era produs de două ori mai repede. Asta putea fi o exagerare, dar, chiar și așa, era o idee incitantă. Ei spuneau că fierul topit avea să iasă pe la baza cuptorului, iar Carlos construise un jgheab de piatră care să ducă fluxul de fier topit într-o adâncitură în formă de lingou săpată în

pământul curții. Dar nimeni nu fusese capabil să deseneze un plan al furnalului, așa că proiectul fusese făcut pe ghicite.

Încă nu ieșea niciun fel de fier. Ebrima începu să se întrebe ce anume făcuseră greșit. Poate că hornul ar fi trebuit să fie mai înalt. Cheia era căldura, se gândi el. Poate că ar fi trebuit să utilizeze cărbune de lemn, care ardea cu o temperatură mai mare decât cărbunele, deși era foarte scump într-o țară în care toți copacii erau folosiți pentru a construi corăbiile regelui.

Apoi, începu să funcționeze. O jumătate de lună de fier topit apăru la ieșirea din furnal și începu să curgă în jgheabul de piatră. O protuberanță ezitantă se transformă într-un val lent, apoi într-un șuvoi. Bărbații aclamară. Elisa veni să privească.

Metalul lichid era roșu, apoi deveni rapid gri. Observându-l cu atenție, Ebrima se gândi că arăta mai degrabă a fontă brută și că vor avea nevoie să-l topească din nou, pentru a-l rafina, dar asta nu era o problemă majoră. La suprafața fierului era un strat asemănător sticlei topite, care era, fără îndoială, zgură, și aveau să fie nevoiți să găsească o metodă de a o îndepărta.

Dar procedeul era rapid. Odată ce se pornea, fierul țâșnea de parcă s-ar fi deschis un robinet. Tot ce aveau de făcut era să continue să pună în furnal cărbune, minereu de fier și var, pentru ca o abundență de lichid să curgă pe partea cealaltă.

Cei trei bărbați se felicitară unul pe altul. Elisa le aduse o sticlă de vin. Rămaseră cu paharele în mâini, bând și holbându-se încântați la fier, în timp ce acesta se întărea. Carlos păru ceva mai vesel: își revenea încet din șocul respingerii. Poate că avea să aleagă acel moment pentru a-i spune lui Ebrima că era un om liber.

După câteva minute, Carlos spuse:

– Încarcă furnalul, Ebrima.

Ebrima puse paharul jos.

– Imediat, zise el.

(v)

Noul furnal era un triumf pentru Carlos, dar nu toată lumea era fericită din acest motiv.

Furnalul lucra de la răsărit până la apus, șase zile pe săptămână. Carlos vându fonta unei forje de finețuri, așa că nu avu nevoie să-l rafineze el însuși și se putu concentra asupra producției. Barney se ocupa de asigurarea aprovizionării cu cantitățile tot mai mari de minereu de fier de care aveau nevoie.

Armurierul regelui fu încântat. Se lupta constant să cumpere tot mai multe arme, pentru războaiele din Franța și din Italia, pentru bătăliile maritime cu sultanul Turciei și pentru asigurarea protecției împotriva piraților pentru galioanele sale care veneau din America. Forjele și

atelierele din Sevilia nu puteau produce suficient, iar corporațiile se opuneau extinderii capacităților, așa că armurierul trebuia să cumpere o mare parte din necesar din țări străine – și, din acest motiv, argintul care venea din America și care ajungea în Spania pleca extrem de repede. Era încântat să vadă fierul produs atât de rapid.

Dar alți producători de fier din Sevilia nu erau la fel de bucuroși. Ei vedeau cum Carlos făcea de două ori mai mulți bani decât ei. Trebuia să existe o regulă împotriva acestui lucru? Sancho Sanchez depuse o plângere oficială la corporație. Consiliul urma să ia o decizie.

Barney era îngrijorat, dar Carlos îi spuse că nici corporația nu se putea împotrivi armurierului regelui.

Apoi îi vizită părintele Alonso.

Lucrau în curte când intră Alonso, urmat de un mic alai de preoți mai tineri. Carlos se înclină peste lopata sa și se uită la inchizitor, încercând să pară netulburat, dar nereușind, observă Barney. Mătușa Betsy ieși din casă și rămase cu mâinile ei mari așezate în șoldurile largi, gata să se repeadă la Alonso.

Barney nu-și putea imagina cum ar fi putut fi acuzat Carlos de erezie. Pe de altă parte însă, pentru ce altceva venise Alonso acolo?

Înainte de spune ceva, Alonso privi încet în jurul curții, cu nasul său îngust și ascuțit ridicat în aer, ca o pasăre de pradă. Privirea lui se opri asupra lui Ebrima și, în sfârșit, vorbi:

– Negrul este musulman?

Ebrima însuși răspunse la întrebare:

– În satul în care m-am născut, părinte, nu s-a auzit niciodată despre evanghelia lui Iisus Hristos și nici nu s-a vorbit vreodată despre numele profetului musulman. Am fost crescut în ignoranță păgână, la fel ca strămoșii mei. Dar, după o călătorie lungă, mâna Domnului mi-a arătat calea, iar când am fost învățat adevărurile sfinte, aici, în Sevilia, am devenit creștin, botezat la catedrală, lucru pentru care îi mulțumesc Tatălui meu ceresc în fiecare zi, în rugăciunile mele.

Era un discurs atât de bun, încât Barney presupuse că Ebrima trebuie să-l mai fi folosit măcar o dată înainte.

Dar pentru Alonso nu fu destul.

– Atunci, de ce lucrezi duminicile? spuse el. Oare nu pentru că ziua sfântă, pentru voi, musulmanii, este vinerea?

Carlos interveni:

– Aici nimeni nu lucrează duminica, iar noi lucrăm toată ziua vinerea.

– Furnalul tău a fost văzut aprins în duminica în care am ținut prima mea predică la catedrală.

Barney blestemă în sinea lui. Fuseseră prinși. Privi spre clădirile înconjurătoare: spre curte dădeau numeroase ferestre. Unul dintre vecini făcuse acuzația – probabil un metalurgist invidios, poate chiar

Sancho.

– Dar nu lucram, spuse Carlos. Făceam un experiment.

Suna cam neconvingător, chiar și pentru Barney.

Carlos continuă pe un ton disperat:

– Vezi, părinte, la acest tip de furnal aerul este suflat pe la baza hornului…

– Știu totul despre furnalul tău, îl întrerupse Alonso.

Mătușa Betsy interveni:

– Mă întreb cum de știe un preot totul despre un furnal. Poate că ai vorbit cu rivalii nepotului meu. Cine l-a denunțat, părinte?

Barney observă pe fața lui Alonso că mătușa Betsy avea dreptate, dar preotul nu răspunse la această întrebare. În schimb, continuă ofensiva:

– Bătrâno, tu te-ai născut în Anglia protestantă.

– Cu siguranță, nu, spuse Betsy cu vioiciune. Bunul rege catolic Henric al VII-lea se afla pe tronul Angliei când m-am născut eu. Fiul său protestant, Henric al VIII-lea, încă mai făcea în pat când familia mea a părăsit Anglia și m-a adus aici, la Sevilia. Și nu m-am mai întors niciodată.

Alonso se întoarse spre Barney, iar acesta simți fiorul rece al fricii. Omul acela avea puterea de a tortura și de a omorî alți oameni.

– Asta, sigur, nu este valabil și pentru tine, spuse Alonso. Tu trebuie să fi fost născut și crescut protestant.

Spaniola lui Barney nu era suficient de bună pentru o dispută teologică, așa că dădu un răspuns simplu:

– Anglia nu mai este protestantă și nici eu nu sunt. Părinte, dacă veți cerceta această casă, veți vedea că nu există cărți interzise aici, nici texte eretice, nici covoare de rugăciune musulmane. La capul patului meu se află un crucifix, iar pe perete o imagine a Sfântului Hubert din Liege, sfântul patron al lucrătorilor în metal. Sfântul Hubert a fost cel care…

– Știu cine este Sfântul Hubert.

Alonso părea clar ofensat de sugestia că cineva ar fi putut să-l învețe ceva. Oricum, Barney se gândi că rămăsese fără muniție. Fiecare dintre acuzațiile sale fusese demontată. Tot ceea ce avea era învinuirea că munciseră duminica, ceea ce era interpretabil, iar Carlos și familia sa nu erau, cu siguranță, singurii oameni din Sevilia care încălcaseră această regulă.

– Sper că tot ceea ce mi-ați spus astăzi este purul adevăr, spuse Alonso. Altfel, veți avea soarta lui Pedro Ruiz.

Se întoarse să plece, dar Barney îl opri.

– Ce i s-a întâmplat lui Pedro Ruiz?

Pedro era tatăl Jeronimei. Alonso păru mulțumit că-l șocase.

– A fost arestat, spuse el. În casa lui am găsit o traducere a *Vechiului*

Testament în limba spaniolă, ceea *ce* este ilegal, precum și o copie a scrierii eretice *Principiile religiei creștine* de John Calvin, liderul protestant al abominabilului oraș Geneva. Așa cum este normal, toate posesiunile lui Pedro Ruiz au fost confiscate de Inchiziție.

Carlos nu păru surprins de acest lucru, așa că probabil Alonso nu mințise când spusese că e normal, dar Barney fu șocat.

– Toate posesiunile sale? întrebă el. Cum va trăi fiica lui?

– Prin mila lui Dumnezeu, așa cum o facem toți, spuse Alonso, apoi ieși, urmat de suita sa.

Carlos păru ușurat.

– Îmi pare rău pentru tatăl Jeronimei, spuse el. Dar cred că noi ne-am descurcat mai bine cu Alonso.

– Nu fi atât de sigur, spuse Betsy.

– De ce spui asta? întrebă Carlos.

– Nu-ți aduci aminte de bunicul tău, respectiv bărbatul meu?

– A murit când eram bebeluș.

– Dumnezeu să-l odihnească! El a fost crescut musulman.

Cei trei bărbați se uitară la ea uluiți. Carlos spuse neîncrezător:

– Bărbatul tău era musulman?

– La început, da.

– Bunicul meu, José Alano Cruz?

– Numele lui original a fost Youssef al-Khalil.

– Cum te-ai putut căsători cu un musulman?!

– Când au fost expulzați din Spania, el a decis să se convertească la creștinism în loc să plece. A fost instruit cu privire la religie și a fost botezat adult, la fel ca Ebrima. José a fost noul lui nume. Pentru a pecetlui convertirea sa, a decis să se căsătorească cu o fată creștină. Aceea am fost eu. Aveam treisprezece ani.

– Sunt mulți musulmani care s-au căsătorit cu creștini? întrebă Barney.

– Nu. Ei se căsătoreau în comunitatea lor, chiar și după convertire. José al meu era deosebit.

Carlos fu mult mai interesat de aspectul personal.

– Știai că fusese crescut musulman?

– Nu, la început, nu. Se mutase aici de la Madrid și nu mi-a spus nimic. Dar oamenii vin aici de la Madrid tot timpul și, în cele din urmă, a apărut cineva care-l cunoscuse pe când era musulman. După aceea, n-a mai fost niciodată un secret, deși noi am încercat să păstrăm tăcerea.

Barney nu-și putea înfrâna curiozitatea.

– Aveai treisprezece ani? Îl iubeai?

– L-am adorat. N-am fost niciodată o fată frumoasă, iar el era chipeș și încântător. Era afectuos, bun și grijuliu. Eram în paradis.

Mătușa Betsy era într-o dispoziție propice pentru confidențe.

Carlos spuse:

– Și pe urmă bunicul meu a murit…

– Eram de neconsolat, spuse Betsy. Fusese dragostea vieții mele. N-am dorit niciodată un alt bărbat. Ridică din umeri. Dar aveam copiii de îngrijit, așa că am fost prea ocupată ca să mor de durere. Și apoi, ai fost tu, Carlos, fără mamă, înainte să împlinești o zi.

Barney avu o senzație instinctivă că, deși Betsy vorbea sincer, totuși ascundea ceva. Ea nu dorise un alt bărbat – dar era asta întreaga poveste?

Apoi Carlos înțelese.

– Din cauza asta nu îmi permite Francisco Villaverde să mă căsătoresc cu fiica lui?

– Așa este. Nu-i pasă de bunica ta englezoaică. Bunicul tău musulman este cel pe care-l consideră „impur”.

– La dracu’!

– Și asta nu este cea mai gravă problemă a ta. Evident, și Alonso știe despre Youssef al-Khalil. Vizita de astăzi a fost doar începutul. Credemă, va reveni.

(vi)

După vizita lui Alonso, Barney se hotărî să meargă la familia Ruiz, ca să vadă ce se întâmplase cu Jeronima.

Ușa îi fu deschisă de o femeie tânără, care părea să fie nord-africană și care era, evident, o sclavă. Era probabil frumoasă, se gândi el, dar acum fața îi era umflată și ochii îi erau roșii de plâns.

– Trebuie să o văd pe Jeronima, spuse el cu voce fermă.

Femeia își duse un deget la buze, într-un gest de tăcere, apoi îi făcu semn să o urmeze și îl conduse în spatele casei.

Se aștepta să vadă un bucătar și câteva slujnice pregătind cina, dar bucătăria era rece și tăcută. Își aminti că Alonso spusese că Inchiziția confisca, de obicei, bunurile suspectului, dar Barney nu înțelesese cât de repede se întâmplau toate acestea. Văzu acum că angajații lui Pedro fuseseră deja concediați. Era de presupus că sclava sa avea să fie vândută, ceea ce, probabil, o făcuse să plângă.

– Numele meu este Farah, zise ea.

Barney spuse nerăbdător:

– De ce m-ai adus aici? Unde este Jeronima?

– Vorbește mai încet, spuse ea. Jeronima este sus, cu arhidiaconul Romero.

– Nu-mi pasă. Vreau să vorbesc cu ea, zise Barney și se îndreptă imediat spre ușă.

– Te rog, nu, spuse Farah. Vei provoca probleme dacă Romero te va vedea.

– Sunt pregătit pentru necazuri.

– O să o aduc pe Jeronima aici. O să-i spun că a venit o femeie din vecini, care insistă să-i vorbească.

Barney ezită, apoi încuviință din cap și Farah ieși.

Privi împrejur. Nu existau cuțite, oale, căni sau farfurii. Locul fusese golit. Inchiziția vindea chiar și ustensilele de bucătărie ale oamenilor?

Jeronima apăru după doar câteva minute. Arăta diferit: dintr-odată, părea mult mai în vârstă decât cei șaptesprezece ani ai săi. Fața ei frumoasă era o mască rigidă, ochii îi erau uscați, iar pielea măslinie parcă îi devenise gri. Trupul ei firav tremura de parcă ar fi fost cuprins de febră. El observă uriașul efort de voință pe care-l făcea pentru a-și ascunde tristețea și furia.

Barney se îndreptă spre ea cu intenția de a o îmbrățișa, dar ea se dădu în spate și ridică mâinile, de parcă ar fi dorit să-l împingă deoparte.

El o privi neajutorat și spuse:

– Ce se întâmplă?

– Am fost aruncată pe drumuri, spuse ea. Tatăl meu este în închisoare, iar eu nu am altă familie.

– Cum este tatăl tău?

– Nu știu. Prizonierilor Inchiziției nu li se permite să comunice cu familiile lor sau cu oricine altcineva. Dar sănătatea lui e șubredă – l-ai auzit cum gâfâie chiar și după o plimbare scurtă – și ei probabil că… Îi fu imposibil să mai spună ceva, dar asta dură doar un moment. Privi în jos, inspiră, apoi își redobândi controlul. Probabil că îl vor pune la tortura cu apă.

Barney auzise despre asta. Nările victimei erau acoperite, pentru a-l împiedica să respire pe nas, iar gura îi era deschisă cu forța; apoi i se turnau pe gât o cană după alta de apă. Ceea ce înghițea îi întindea îngrozitor stomacul, iar apa care-i pătrundea pe căile respiratorii îl înneca.

– Asta îl va omorî, spuse Barney oripilat.

– I-au confiscat deja toți banii și toate proprietățile.

– Ce vei face?

– Arhidiaconul Romero s-a oferit să mă ia în personalul casei sale.

Barney se simți zăpăcit – lucrurile se mișcau prea repede. Mai multe întrebări îi apărură în minte în același timp.

– Pe ce post? întrebă el.

– Tocmai discutam despre asta. El vrea să mă ocup de garderoba lui, să-i ordonez și să-i îngrijesc hainele, să-i supraveghez spălătoria.

Să vorbească despre astfel de probleme practice o ajuta, evident, să-și păstreze controlul.

– Nu te duce, îi spuse Barney. Vino cu mine.

Era o ofertă nesăbuită, iar ea știa asta.

– Unde? Nu pot să locuiesc cu trei bărbați. Pentru bunica ta e în

regulă.

– Am o casă în Anglia.

Ea scutură din cap.

– Nu știu nimic despre familia ta. Abia dacă știu câte ceva despre tine. Nu vorbesc engleza. Fața i se înmuie pentru o clipă. Poate că, dacă toate acestea nu s-ar fi întâmplat, m-ai fi curtat și i-ai fi făcut tatălui meu o ofertă formală… și, poate, dacă m-aș fi măritat cu tine, aș fi învățat să vorbesc engleza… Cine știe? Recunosc, m-am gândit la asta. Dar să fug cu tine într-o țară străină… Nu.

Barney observă că ea era mult mai sensibilă decât el. Dar spuse oricum:

– Romero vrea să te facă amanta lui.

Jeronima îl privi pe Barney, iar el văzu în ochii ei o tărie pe care nu o mai remarcase până atunci. Își aminti cuvintele mătușii Betsy: „Jeronima Ruiz are ochii ațintiți clar spre interesele ei egoiste.” Cu siguranță însă, existau limite, într-un târziu, Jeronima răspunse:

– Și ce dacă?

Barney fu șocat.

– Cum poți să spui așa ceva?

– Mă gândesc la asta de patruzeci și opt de ore, de când nu dorm. Nu am alternativă. Știu ce se întâmplă cu femeile fără adăpost.

– Devin prostituate.

Asta nu păru s-o șocheze.

– Așadar, alegerile mele sunt fie să fug cu tine în necunoscut, fie prostituția pe străzi, fie o poziție dubioasă în casa influentă a unui preot corupt.

– Ți-a trecut prin cap, spuse Barney, că e posibil ca Romero însuși să-l fi denunțat pe tatăl tău, cu intenția de a te forța să ajungi în situația asta?

– Sunt convinsă că a făcut-o.

Barney fu din nou uluit – era mereu cu un pas înaintea lui.

– Știu de luni întregi că Romero dorește să mă transforme în amanta lui, spuse ea. Era cea mai groaznică viață pe care mi-o închipuiam pentru mine. Acum este cea mai bună viață la care pot să sper.

– Dar el ți-a făcut asta!

– Știu.

– Și tu o să accepți? O să intri în patul lui și o să-l ierți?

– Să-l iert? În ochii ei căprui apăru o licărire nouă, o privire plină de ură, ca acidul în fierbere. Nu, spuse ea. Aș putea să mă prefac. Dar, într-o zi, voi avea putere asupra lui. Iar când ziua aceea va veni, mă voi răzbuna.

(vii)

Ebrima contribuise în egală măsură la funcționarea furnalului, astfel

că păstrase o speranță secretă că va fi răsplătit de Carlos, care avea să-i redea libertatea. Dar, în timp ce furnalul ardea zile și săptămâni la rând, speranțele lui se topeau și curând realiză că acest gând nici măcar nu-i trecuse prin minte lui Carlos. Încărcând lingouri reci de fier în căruța plată, așezându-le într-o rețea întrepătrunsă, ca să nu alunece la transport, Ebrima se gândea la ce urma să facă mai departe.

Sperase ca oferta lui Carlos să vină spontan, dar, pentru că asta nu se întâmplase, avea să fie nevoit să-l întrebe direct. Nu-i plăcea să cerșească: simplul fapt că îl ruga sugera că nu era îndreptățit să aibă ceea ce-l ruga – dar el *era* îndreptățit, simțea asta cu tărie.

Ar fi putut încerca să o recruteze pe Elisa în sprijinul său. Ea îl iubea și-i dorea numai binele, era sigur de asta; dar mergea afecțiunea ei atât de departe încât să-l elibereze, caz în care el n-ar mai fi fost prin preajmă atunci când dorea dragoste, noaptea?

Pe de altă parte, era probabil mai bine să i se confeseze ei înainte de a-i vorbi lui Carlos. Cel puțin, ar fi știut în ce direcție înclină ea, când avea să se ia decizia.

Și când ar fi trebuit să-i spună? După ce făceau dragoste, într-o noapte? Ar fi putut fi mai înțelept să deschidă subiectul *înainte* de a face dragoste, când inima ei era plină de dorință. El dădu din cap pentru sine și, în acel moment, începu atacul.

Erau șase bărbați și toți aveau pari și ciocane. Nu spuseră nimic, ci începură imediat să-i bată cu parii pe Ebrima și pe Carlos.

– Ce se întâmplă? țipă Ebrima. De ce faceți asta?

Dar ei nu spuseră nimic. Ebrima ridică un braț ca să se ferească și primi o lovitură agonizantă în mână, apoi alta în cap, după care căzu pe jos.

Atacatorul său se duse apoi după Carlos, care se retrăgea prin curte. Ebrima privi, încercând să-și revină din amețeala pe care i-o produsese lovitura în cap. Carlos apucă o lopată, o băgă în metalul topit care ieșea din furnal și trimise o ploaie de picături către atacatorii săi. Doi dintre ei urlară de durere.

Pentru o clipă, Ebrima se gândi că poate el și Carlos ar fi putut să învingă, împotriva șanselor; dar, până să poată Carlos să lopăteze mai mult metal, ultimii doi ajunseră la el și-l doborâră.

Apoi atacară furnalul cel nou, spărgând zidăria de cărămidă cu baroase de fier. Ebrima își văzu creația distrusă și găsi puterea să se ridice în picioare. Se repezi spre atacatori, urlând:

– Nu! Nu puteți face asta!

Îl îmbrânci pe unul dintre ei, care căzu la pământ, și îl trase pe celălalt de lângă prețiosul furnal. Folosi numai mâna dreaptă, pentru că nu mai putea apuca cu stânga, dar era puternic. Apoi fu nevoit să se retragă din fața unui baros care îl țintea pentru a-l lovi mortal.

Disperat să salveze furnalul, apucă o lopată de lemn și se îndreptă

din nou către ei. Îl lovi pe unul în cap, apoi fu lovit din spate, o izbitură care-i ateriză pe umărul drept și îl făcu să scape lopata. Se întoarse cu fața spre atacatorul său și evită următoarea lovitură.

În timp ce se retrăgea, sărind disperat din calea bâtei care-l țintea, văzu cu coada ochiului cum furnalul era demolat. Conținutul se scurse afară, iar cărbunele arzând și minereul înroșit se vărsară pe pământ. Boul începu să mugească panicat, un sunet jalnic, demn de milă.

Elisa ieși din casă alergând și țipând la bărbați:

– Lăsați-i în pace! Plecați de aici!

Atacatorii râseră de femeia bătrână și unul dintre bărbații pe care-i doborâse Ebrima o apucă din spate și o ridică în aer. Era puternic – toți erau – și îi împiedică cu ușurință eforturile și zbaterea.

Doi bărbați stăteau deasupra lui Carlos, unul o ținea pe Elisa și altul îl înghesuia pe Ebrima. Ceilalți doi își continuară munca pe care o efectuau cu baroasele. Sfărâmară mecanismul foalelor, pe care Ebrima, Carlos și Barney îl puseseră la punct atât de greu. Lui Ebrima îi veni să plângă.

Când furnalul și mecanismul foalelor fură distruse, unul dintre ei scoase un cuțit lung și încercă să taie gâtul boului. Nu era ușor: gâtul animalului avea mușchi puternici și bărbatul trebuia să taie prin carne cu cuțitul, timp în care boul încerca să se elibereze dintre ruine. În sfârșit, atinse jugulara. Foalele se opriră brusc. Sângele țâșni din rană ca dintr-o fântână. Boul căzu la pământ.

Și apoi, la fel de repede precum veniseră, cei șase bărbați dispărură.

(viii)

Jeronima devenise o scorpie calculată, se gândi Barney în timp ce părăsea amețit locuința familiei Ruiz. Poate că fusese dintotdeauna dură, dar el nu observase; sau poate că oamenii se transformau în fața unei încercări atât de grele – n-avea de unde să știe. Simțea că nu mai știe nimic. Se putea întâmpla orice: râul putea să se reverse și să înece orașul.

Picioarele îl purtară automat spre casa lui Carlos și acolo suferi un alt șoc: Carlos și Ebrima fuseseră bătuți.

Carlos era așezat pe un scaun, în curte, iar mătușa Betsy îi îngrijea rănile. Un ochi îi era închis, buzele îi erau umflate și sângerânde și stătea aplecat de mijloc, de parcă l-ar fi durut burta. Ebrima era întins la pământ, strângându-și o mână sub brațul celălalt, cu un bandaj pătat de sânge în jurul capului.

În spatele lor se aflau ruinele noului furnal. Fusese dărâmat și transformat într-o grămadă de cărămizi. Mecanismul foalelor era o încurcătură de funii și de lemne de foc. Boul zăcea mort într-un lac de sânge. Era mult sânge într-un bou, se gândi Barney fără nicio legătură.

Betsy îi spăla fața lui Carlos cu o bucată de pânză înmuiată în vin.

Apoi se îndreptă și aruncă bucata de cârpă pe jos, cu o privire dezgustată.

– Ascultați-mă, spuse ea, iar Barney înțelese că așteptase întoarcerea lui pentru a ține acel discurs.

Oricum, el o întrerupse:

– Ce s-a întâmplat aici?

– Nu pune întrebări tâmpite, spuse ea nerăbdătoare. Poți vedea și singur ce s-a întâmplat aici.

– Vreau să spun, cine a făcut asta?

– Niște bărbați pe care nu i-am mai văzut până acum și care, aproape sigur, nu sunt din Sevilia. Întrebarea corectă este cine i-a angajat pentru asta, iar răspunsul este Sancho Sanchez. El este cel bântuit de resentimente din cauza succesului lui Carlos și, totodată, cel care vrea să cumpere afacerea. N-am niciun dubiu că el este cel care i-a spus lui Alonso că Ebrima este musulman și că lucrează duminicile.

– Ce o să facem acum?

Carlos se ridică și răspunse la întrebarea lui Barney:

– O s-o lăsăm baltă.

– Ce vrei să spui?

– Ne-am putea lupta cu Sancho sau ne-am putea lupta cu Alonso, dar nu ne putem lupta cu amândoi.

Se îndreptă spre locul unde zăcea Ebrima, îl apucă de mâna dreaptă – stânga era, evident, rănită – și îl ridică în picioare.

– O să vând afacerea, zise apoi.

– S-ar putea să nu mai fie suficient acum, zise Betsy.

Carlos fu uimit.

– De ce?

– Sancho va fi mulțumit cu afacerea, dar Alonso nu va fi. El are nevoie de un sacrificiu uman. El nu poate să accepte că a făcut o greșeală. Acum, că te-a acuzat, va trebui să te pedepsească.

Barney spuse:

– Tocmai am văzut-o pe Jeronima. Ea crede că-l vor supune pe tatăl ei la tortura cu apă. Toți vom mărturisi erezia dacă ni se întâmplă asta.

– Barney are dreptate, spuse Betsy.

– Ce putem face? întrebă Carlos.

Betsy oftă.

– Părăsiți Sevilia. Părăsiți Spania. Astăzi.

Barney fu șocat, dar înțelese că avea dreptate. Oamenii lui Alonso ar fi putut veni după ei în orice clipă, iar când urma să se întâmple asta, avea să fie prea târziu ca să mai fugă. Privi temător spre intrarea arcuită a curții, temându-se că ar fi putut deja să se afle acolo; dar nu era nimeni, nu încă.

Era oare posibil să plece în ziua aceea? Poate – dacă exista vreun vas care să plece cu refluxul de după-amiază și dacă vasul respectiv avea nevoie de echipaj. Probabil că nu aveau de ales în privința destinației. Barney aruncă o privire spre soare: era trecut de amiază.

– Dacă, într-adevăr, vrem să facem asta, trebuie să ne grăbim, spuse el.

În ciuda situației periculoase în care se aflau, starea lui sufletească se îmbunătăți la gândul plecării pe mare.

Ebrima vorbi pentru prima dată:

– Dacă nu plecăm, suntem morți, spuse el. Iar eu voi fi primul.

– Dar tu, mătușă Betty? întrebă Barney.

– Eu sunt prea bătrână ca să plec departe. Și, în afară de asta, lor nu prea le pasă de mine – sunt femeie.

– Ce vom face?

– Am o cumnată în Carmona. Barney își aminti că Betsy mergea acolo, câteva săptămâni, în timpul fiecărei veri. Pot să plec la Carmona mâine-dimineață. Chiar dacă Alonso află unde sunt, nu cred că se va deranja pentru mine.

Apoi, Carlos se hotărî.

– Barney, Ebrima, luați orice aveți nevoie din casă și reveniți până număr până la o sută.

Niciunul dintre ei nu avea prea multe bunuri. Barney își legă o mică pungă de bani în jurul taliei, pe sub cămașă. Încălță cele mai bune cizme ale lui și îmbrăcă mantia cea groasă. Nu avea spadă: sabia cea lungă era făcută pentru bătălii, proiectată să fie înfiptă în locurile vulnerabile din armura inamicilor, dar era inutilă în lupta de aproape. Barney înveli un pumnal spaniol de vreo șaizeci de centimetri, cu mâner în formă de disc și cu o lamă de oțel cu tăiș dublu. Într-o încăierare de pe stradă, un cuțit ca acela era mult mai periculos decât o spadă.

În curte, Carlos îi aștepta purtând o spadă pe sub noua lui haină cu guler de blană. O îmbrățișă pe bunica lui, care plângea. Barney o sărută pe obraz.

Mătușa Betsy îi spuse lui Ebrima:

– Mai sărută-mă o dată, dragostea mea!

Ebrima o cuprinse în brațe. Barney se agită, iar Carlos spuse:

– Hei…

Mătușa Betsy îl sărută pasional pe Ebrima, cu mâinile îngropate în părul lui negru, în timp ce Carlos și Barney priveau uluiți. După ce sărutul se sfârși, ea spuse:

– Te iubesc, Ebrima. Nu vreau să pleci. Dar nu te pot lăsa să rămâi aici, să mori în camerele de tortură ale Inchiziției.

– Mulțumesc, Elisa, pentru că ai fost atât de bună cu mine, spuse Ebrima.

Se sărutară din nou, apoi Elisa se întoarse și fugi în casă.

Barney se gândi: „Ce dracu'…?"

Carlos părea uimit, dar nu era timp pentru întrebări.

– Să mergem, spuse el.

– O clipă, zise Barney. Îi arătă pumnalul. Dacă ne întâlnim cu oamenii lui Alonso pe drum, eu nu voi fi prins în viață.

– Nici eu, spuse Carlos, atingând mânerul sabiei sale.

Ebrima își trase pelerina, lăsând să se vadă un ciocan de fier îndesat la curea.

Cei trei bărbați plecară, îndreptându-se spre țărm.

Fură atenți să-i observe pe oamenii lui Alonso, dar, pe măsură ce se îndepărtau de casă, pericolul scădea. Oricum, oamenii se holbau la ei, iar Barney realiză că păreau fioroși; Carlos și Ebrima încă erau învinețiți și plini de sânge după bătaie.

După câteva minute, Carlos îi spuse lui Ebrima:

– Bunica?

Ebrima răspunse cu calm:

– Sclavii sunt adesea folosiți pentru sex. Trebuie să știi asta.

– Eu nu știam, zise Barney.

– Noi mai vorbim unii cu alții la piață. Aproape fiecare dintre noi este târfa cuiva. Nu și cei bătrâni, dar sclavii nu prea ajung să îmbătrânească. Privi către Barney și spuse: Pedro Ruiz, tatăl prietenei tale, se culcă cu Farah, deși ea trebuie să stea tot timpul deasupra.

– Din cauza asta plângea? Pentru că l-a pierdut?

– Plângea pentru că acum va fi vândută și un străin o s-o reguleze. Ebrima se întoarse spre Carlos. Francisco Villaverde, care este prea mândru ca să fie socrul tău, cumpără întotdeauna băieți tineri și îi regulează până cresc. Apoi îi vinde câte unui fermier.

Lui Carlos nu-i venea să creadă.

– Deci, în fiecare noapte, după ce adormeam eu, tu te duceai în dormitorul bunicii?

– Nu în fiecare noapte. Numai când mă chema.

– Te deranja? întrebă Barney.

– Elisa este o femeie bătrână, dar e caldă și iubitoare. Iar eu am fost fericit că n-a fost vreun bărbat.

Barney se simți de parcă până atunci fusese un copil. Știuse că preoții puteau să trimită oamenii în închisori și să-i tortureze până la moarte, dar nu și că puteau să le confiște toate bunurile și să le arunce familiile în stradă. Nu-și închipuise că un arhidiacon ar fi luat o fată în casa lui, transformând-o în amanta sa. Și nu avusese nici cea mai vagă idee despre ce făceau bărbații și femeile cu sclavii lor. Era ca și cum trăise până atunci într-o casă cu camere în care nu intrase niciodată, împărțind-o cu oameni ciudați, pe care nu-i văzuse niciodată. Se simțea dezorientat descoperindu-și propria ignoranță. Îl

dezechilibrase. Iar acum, viața lui era în pericol și încerca să părăsească Sevilia, să părăsească Spania, într-o grabă nebună.

Ajunseră la țărm. Ca de obicei, plaja era ticsită de docheri și căruțe. La o primă privire, Barney evaluă că erau ancorate în jur de patruzeci de vase. Refluxul de dimineață era preferat pentru plecări, pentru că vasul ar fi avut în felul acesta o zi întreagă în față pentru a naviga. De obicei însă, una sau două nave plecau și după-amiaza. Oricum, mareea era pe cale să se schimbe: în curând aveau să fie plecate.

Cei trei bărbați se grăbiră către malul apei și trecură în revistă navele, căutând semnele plecării iminente: obloanele închise, căpitanul pe punte, echipajul în acțiune. O navă numită *Ciervo* se deplasa deja de la ancorajul său, echipajul folosindu-se de prăjini lungi pentru a o ține la distanță de obstacolele înconjurătoare. Totuși, încă era timp ca să se îmbarce. Carlos își făcu mâinile pâlnie la gură și strigă:

– Căpitane! N-ai nevoie de trei perechi de brațe puternice pe punte?

– Nu! veni răspunsul. Am echipajul complet.

– Ce spui, atunci, de trei pasageri? Putem plăti.

– Nu e loc!

Probabil că plănuia ceva ilegal, speculă Barney, și nu dorea să aibă ca martori oameni pe care nu-i cunoștea și în care nu avea încredere. Cel mai obișnuit delict, în acele ape, era tranzacționarea ilegală a argintului american, pentru a evita taxele regelui, la Sevilia. Dar nici pirateria nu era neobișnuită.

Se grăbiră de-a lungul malului, dar norocul lor se terminase. Nicio altă navă nu părea să se pregătească de plecare. Barney se simți disperat. Ce aveau să facă acum?

Atinseră limita din aval a portului, care era marcată de o fortăreață numită Turnul Auriu. Aici putea fi întins un lanț, de la un mal la altul, pentru ca atacatorii care veneau în amonte, de pe mare, să nu poată ataca navele ancorate în port.

În afara fortăreței, un recrutor se afla în exercițiul funcțiunii, așezat pe un butoi, chemând tinerii să se înroleze.

– O masă caldă și o sticlă de vin pentru fiecare bărbat care se înrolează acum, strigă el către mulțimea de privitori. Chiar aici se află corabia *José y Maria,* iar cei doi sfinți binecuvântați o veghează atât pe ea, cât și pe toți cei care navighează la bordul ei.

Arătă spre corabie și Barney observă că avea o mână de fier în locul celei adevărate, pe care o pierduse probabil în vreo bătălie.

Barney privi în direcția indicată și văzu un mare galion cu trei catarge, înțesat de tunuri, cu puntea deja aglomerată de tineri.

Recrutorul continuă:

– Plecăm în după-amiaza aceasta către un loc în care se află eretici periculoși, pe care-i vom ucide, și în care fetele sunt tot atât de

doritoare pe cât sunt de drăguțe, după cum pot să vă confirm chiar eu, băieți, din experiența personală, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Din mulțime se auzi un râs cunoscător.

– Nu te vreau dacă ești slab, spuse el cu dispreț. Nu te vreau dacă ești timid. Nu te vreau dacă ești un băiețaș efeminat – și știi ce vreau să spun cu asta. Treaba noastră este numai pentru cei puternici, cei curajoși și cei duri. E pentru bărbați adevărați.

Pe puntea vasului *José y Maria* cineva strigă:

– Toată lumea la bord!

– Ultima șansă, băieți, strigă recrutorul. Ce vreți să faceți? Să stați acasă cu mămica, să mâncați pâine cu lapte și să faceți ce vi se spune? Sau să veniți cu mine, căpitanul „Mână de Fier" Gómez, pentru o viață bărbătească, aventuri și călătorii, faimă și avere. Tot ce aveți de făcut e să treceți pe această pasarelă și lumea e a voastră!

Barney, Carlos și Ebrima se priviră unul pe altul. Carlos spuse:

– Da sau nu?

– Da! zise Barney.

– Da! spuse și Ebrima.

Cei trei bărbați se îndreptară spre navă, urcară pasarela și ajunseră la bord.

(ix)

Două zile mai târziu, ieșeau în largul mării.

Ebrima navigase mulți kilometri, dar întotdeauna fusese captiv, înlănțuit în cală. Să vadă marea de pe punte era o experiență nouă, incitantă.

Recruții nu puteau face altceva decât să speculeze în legătură cu destinația lor, care nu le fusese dezvăluită încă: era un secret militar.

Ebrima mai avea o întrebare suplimentară la care trebuia să-și răspundă: viitorul lui.

Când se îmbarcaseră pe *José y Maria,* fuseseră întâmpinați de un ofițer așezat la o masă, cu un registru în față.

– Numele? întrebase el.

– Barney Willard.

Ofițerul notase în registru, apoi privise către Carlos.

– Numele?

– Carlos Cruz.

Notase numele, aruncase o privire spre Ebrima, apoi lăsase pana din mână. Privind de la Carlos la Barney și înapoi, spusese:

– În armată nu puteți avea un sclav. Un ofițer ar putea, deși trebuie să-l hrănească și să-l îmbrace pe cheltuiala lui. Dar un soldat, evident, nu poate avea un sclav.

Ebrima studiase cu atenție fața lui Carlos. O privire de disperare apăruse în ochii acestuia: văzuse calea de scăpare închizându-se. După

doar o clipă de ezitare, el spusese singurul lucru pe care-l putea spune:

– El nu este sclav. E un om liber.

Inima lui Ebrima se oprise.

Ofițerul dăduse din cap. Sclavii eliberați erau rari, dar, în orice caz, nu complet străini.

– Bine, spusese el. Se uitase apoi la Ebrima și spusese: Numele?

Totul se petrecuse foarte repede și, când se terminase, Ebrima nu fusese sigur unde trebuia să se așeze. Barney nu-l felicitase pentru libertatea lui, iar Carlos nu se purta ca un om care tocmai oferise un dar măreț. În mod clar, Ebrima *era tratat* de armată ca un om liber. Dar cât de adevărat era lucrul acesta?

Era liber sau nu?

El nu putea să-și răspundă.

Capitolul 5

Nunta lui Margery fu amânată.

După căderea portului Calais, Anglia se aștepta la o invazie, iar Bart Shiring fu însărcinat să strângă o sută de oameni înarmați și să păzească portul Combe. Nunta trebuia să aștepte.

Pentru Ned Willard, amânarea însemna speranță.

Orașele cum era Kingsbridge începură să-și repare în grabă zidurile de apărare, iar nobilii să-și fortifice castelele. Porturile își curățau rugina de pe vechile tunuri care dădeau spre mare și îi cereau nobilimii locale să-și îndeplinească îndatoririle pentru apărarea populației împotriva temuților francezi.

Oamenii dădeau vina pe regina Mary Tudor, fiindcă se măritase cu regele Spaniei. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, Calaisul ar fi fost încă englezesc, Anglia nu s-ar fi aflat în război cu Franța și n-ar fi fost nevoie de ziduri de apărare și de tunuri îndreptate spre mare.

Ned se bucura. Atâta vreme cât Margery și Bart rămâneau necăsătoriți, se putea întâmpla orice: Bart se putea răzgândi, putea fi ucis în bătălie sau putea să moară din cauza febrei care bântuia țara.

Margery era femeia pe care și-o dorea Ned – și așa stăteau lucrurile. Lumea era plină de fete atrăgătoare, dar niciuna nu conta: ea era aleasa. Ned nu prea înțelegea cum de era atât de sigur. Dar pur și simplu știa că Margery avea să fie tot timpul acolo, asemenea catedralei.

El privea logodna ei ca pe o retragere, nu ca pe o înfrângere.

Bart și escadronul său se adunară în Kingsbridge pentru a pleca în călătorie, îmbarcați pe o navă, spre portul Combe, în duminica dinaintea săptămânii mari a Paștelui. În dimineața respectivă, la mal se adună o mulțime pentru a-i aclama pe cei care plecau. Ned li se alătură. Dorea să se asigure că Bart avea să plece cu adevărat.

Era frig, însă însorit, iar cheiul părea în sărbătoare. În aval de podul lui Merthin, bărcile și barjele erau ancorate pe ambele maluri și de jur împrejurul Insulei Leproșilor. În partea îndepărtată, în suburbia Loversfield, depozitele și atelierele se înghesuiau într-un spațiu neîncăpător. Începând de la Kingsbridge, râul era navigabil pentru vasele cu pescaj mic, pe toată distanța până la coastă. Kingsbridge era, de multă vreme, unul dintre cele mai importante orașe-târguri din Anglia, iar acum făcea afaceri și cu Europa.

Când Ned ajunse la Slaughterhouse Wharf, o barjă uriașă tocmai ancora la cheiul apropiat. Cu siguranță era vasul care avea să-i ducă pe Bart și pe însoțitorii săi în portul Combe. Douăzeci de bărbați vâsliseră în amonte, ajutați de o singură pânză. Acum se odihneau

aplecați peste vâsle, în timp ce barja era trasă la docuri. Drumul la vale avea să fie mai ușor, chiar și cu o sută de pasageri.

Familia Fitzgerald cobora pe stradă pentru a-i oferi o manifestare de simpatie entuziastă celui care urma să devină ginerele lor. Sir Reginald și Rollo mergeau unul lângă altul, ediția veche și cea nouă a aceleiași cărți – înalți, slabi și pătrunși de propria importanță. Ned îi privi cu ură și dispreț. Margery și Lady Jane veneau în spatele lor, una micuță și atrăgătoare, cealaltă micuță și rea.

Ned era de părere că Rollo o privea pe Margery ca pe un mijloc de a ajunge la putere și la prestigiu. Mulți bărbați aveau această atitudine față de fetele din familiile lor, dar, în ochii lui Ned, acesta era tocmai opusul dragostei. Dacă Rollo își iubea sora, nu simțea nimic mai mult decât emoția pe care o simți față de un cal: chiar dacă îl placi, ești dispus să-l vinzi sau să-l dai la schimb dacă este necesar.

Sir Reginald nu era cu nimic mai bun. Ned bănuia că Lady Jane nu era chiar atât de inumană, dar ar fi pus oricând interesele familiei mai presus de fericirea unui membru al acesteia și, în final, asta o ducea către aceeași cruzime.

Ned o privi pe Margery urcând lângă Bart. El era plin de importanță, mândru s-o aibă ca logodnică pe cea mai frumoasă fată din Kingsbridge.

Ned o cercetă: părea să fie o persoană diferită. Purta haina cea nouă de un stacojiu Kingsbridge și o mică pălărie cu pană. Stătea dreaptă și nemișcată și, deși vorbea cu Bart, fața îi era imobilă. În atitudinea ei, totul exprima hotărâre, nicidecum animație. Drăcușorul poznaș dispăruse.

Dar nimeni nu se putea schimba atât de repede. Drăcușorul trebuia să fie încă acolo, undeva în interior.

Ned știa că ea se simțea mizerabil și asta îl făcea să fie la fel de furios pe cât era de trist. Ar fi vrut să o ia pe sus și să fugă cu ea. Noaptea își imagina că se strecurau împreună afară din Kingsbridge la răsăritul soarelui și că dispăreau în pădure. Uneori, se duceau la Winchester și se căsătoreau cu nume false; sau își croiau drum spre Londra și se apucau de vreo afacere; sau se duceau în portul Combe și luau un vas spre Sevilia. Dar el nu o putea salva dacă ea nu dorea să fie salvată.

Vâslașii debarcară și se înfundară în cea mai apropiată tavernă, Slaughterhouse, pentru a-și domoli setea. De pe barjă coborî un pasager și Ned îl privi surprins. Înfășurat într-o pelerină neîngrijită, ducând un sac de piele uzat, bărbatul avea privirea îngrijorată și stăruitoare a unui călător de drum lung. Era Albin, vărul lui Ned din Calais.

Erau de aceeași vârstă și deveniseră apropiați pe vremea când Ned locuise cu unchiul Dick.

Ned se repezi spre chei.

– Albin? strigă el. Tu ești?

Albin îi răspunse în franceză:

– Ned, în sfârșit! Ce ușurare!

– Ce s-a întâmplat la Calais? Noi încă nu avem nicio informație certă, nici chiar după atâta vreme!

– Numai vești proaste, spuse Albin. Părinții și sora mea sunt morți și am pierdut totul. Coroana Franței a confiscat depozitul și le-a oferit totul comercianților francezi.

– Ne temeam de asta.

Erau știrile de care familia Willard se temuse atâta vreme, iar Ned se simți descurajat. Îi părea rău mai ales pentru mama lui, care-și pierduse munca de o viață. Avea să fie devastată. Dar Albin suferise o pierdere și mai mare.

– Îmi pare rău pentru părinții tăi și pentru Therese.

– Mulțumesc!

– Haide acasă! Trebuie să-i spui mamei mele totul.

Ned se temea de acest moment, dar tot trebuia să se întâmple. Urcară pe strada principală.

– Am reușit cu greu să scap din oraș, spuse Albin. Dar nu aveam niciun ban și, oricum, este practic imposibil să găsești un transport din Franța în Anglia, din cauza războiului. De aceea nu ați primit nicio veste.

– Și cum ai ajuns aici?

– Mai întâi, a trebuit să părăsesc Franța, așa că am trecut granița în Țările de Jos. Dar tot nu-mi permiteam călătoria spre Anglia. Am încercat să ajung până la unchiul nostru din Antwerp.

Ned dădu din cap.

– Jan Wolman, vărul părinților noștri.

Jan îi vizitase în Calais în timp ce Ned se afla acolo, așa că îl cunoscuseră și el, și Albin.

– Prin urmare, am mers pe jos până la Antwerp.

– Asta înseamnă mai mult de o sută cincizeci de kilometri.

– Picioarele mele au simțit fiecare metru. Am greșit drumul de multe ori și aproape că era să mor de foame, dar am ajuns aici.

– Foarte bine. Unchiul Jan te-a primit, fără îndoială…

– A fost minunat. M-a hrănit cu carne de vită și mi-a oferit vin, iar mătușa Hennie mi-a bandajat picioarele. Apoi Jan mi-a plătit traversarea de la Antwerp în portul Combe și o pereche nouă de pantofi și mi-a dat și bani de drum.

– Și iată-te aici!

Ajunseră la ușa casei familiei Willard. Ned îl conduse pe Albin în salon. Alice era așezată la o masă de lângă fereastră, unde avea lumină, scriind într-un registru. În cămin ardea un foc puternic și ea

era înfășurată într-o pelerină căptușită cu blană. „Nimeni nu se încălzește ținând registrele”, spunea ea uneori.

– Mamă, acesta este Albin, a sosit de la Calais.

Alice puse pana jos.

– Bine ai venit, Albin! Se întoarse apoi către Ned. Adu-i vărului tău ceva de mâncare și de băut.

Ned se duse în bucătărie și îi ceru menajerei, Janet Fife, să servească vin și prăjituri.

În salon, Albin își spunea povestea. Vorbea în limba franceză, iar Ned traducea părțile pe care mama lui nu le înțelegea.

Lui Ned îi dădură lacrimile. Silueta masivă a mamei lui păru să se micșoreze în scaun, pe măsură ce detaliile triste ale poveștii erau dezvăluite de Albin: cumnatul ei era mort, împreună cu soția și cu fiica lor; depozitul le fusese oferit negustorilor francezi, cu tot ceea ce conținea; străinii locuiau acum în casa lui Dick.

– Bietul Dick, șopti Alice. Bietul Dick…

– Îmi pare tare rău, mamă, spuse Ned.

Alice făcu un efort să se îndrepte și încercă să-și vină în fire.

– Nu suntem ruinați. Nu chiar. Încă mai am casa asta și patru sute de lire. Și dețin alte șase case lângă biserica St Mark.

Casele de la St Mark erau o moștenire de la tatăl ei și aduceau un mic venit din chirii.

– Este o bogăție mai mare decât obțin cei mai mulți oameni într-o viață întreagă. Apoi, o lovi un gând îngrijorător. Mi-aș fi dorit, totuși, ca suma de patru sute de lire să nu-i fi fost împrumutată lui Sir Reginald Fitzgerald.

– Cu atât mai bine, spuse Ned. Dacă nu plătește, obținem abația.

– Că tot veni vorba despre asta, spuse mama lui. Albin, știi ceva despre un vas englezesc numit *St Margaret?*

– Da. De ce? răspunse Albin. A ajuns la Calais, pentru reparații, cu o zi înainte de atacul francezilor.

– Ce s-a întâmplat cu nava?

– A fost confiscată de coroana franceză, la fel ca toate celelalte proprietăți englezești din Calais – pradă de război. Cala era plină de blănuri. Au fost scoase la licitație pe chei – s-au vândut pentru mai mult de cinci sute de lire.

Ned și Alice se priviră unul pe altul. Asta era o bombă. Alice spuse:

– Deci, spuse Alice, Reginald și-a pierdut investiția. Dumnezeule, nu știu sigur dacă va putea supraviețui acestei nenorociri.

– Și va pierde și abația, spuse Ned.

– Vor fi probleme, zise Alice cu asprime.

– Știu, încuviință Ned. Va protesta. Dar noi vom avea o afacere nouă. Începu să se lumineze. Vom putea începe din nou.

Alice spuse pe un ton amabil:

– Albin, poate că vrei să te speli și să te schimbi cu o cămașă curată. Janet Fife îți va aduce tot ce ai nevoie. Apoi o să luăm cina.

– Mulțumesc, mătușă Alice.

– Eu îți mulțumesc pentru că ai făcut această lungă călătorie și mi-ai relatat, în sfârșit, faptele, așa teribile cum sunt.

Ned cercetă fața mamei sale. Fusese zguduită de vești proaste, deși nu erau cu totul neașteptate. El simți cu disperare nevoia de a face ceva pentru a o înveseli.

– Am putea merge să aruncăm o privire la abație, chiar acum, spuse el. Ne putem imagina cum vom împărți spațiul și alte fleacuri.

Ea rămase apatică, apoi făcu un efort.

– De ce nu? spuse. E a noastră acum.

Și se ridică în picioare. Părăsiră casa și traversară piața spre partea de sud a catedralei.

Tatăl lui Ned, Edmund, fusese primar în Kingsbridge exact când regele Henric al VIII-lea începuse să desființeze mănăstirile. Alice îi spusese lui Ned că Edmund și abatele Paul – care fusese ultimul abate de Kingsbridge, având în vedere cum evoluaseră lucrurile – întrevăzuseră ceea ce avea să urmeze și conspiraseră împreună pentru a salva școala. Separaseră școala de abație și îi acordaseră autonomie, precum și propriile proprietăți. Cu vreo două sute de ani mai devreme, ceva similar se întâmplase cu spitalul Caris, iar Edmund folosise acest lucru ca model. Așa că orașul avea încă o școală puternică și un spital faimos.

Restul abației devenise o ruină.

Ușa principală era închisă, iar pereții se prăbușeau; găsiră un loc prin spatele vechii bucătării, unde putură să se cațăre peste moloz și să intre în clădire.

Și alți oameni mai avuseseră probabil ideea aceasta. Ned observă cenușa unui foc recent, câteva oase împrăștiate și un burduf de vin rupt: cineva își petrecuse o noapte acolo, probabil cu un iubit interzis. În interiorul clădirilor mirosea puternic a putrefacție și peste tot erau excremente de păsări și de rozătoare.

– Și călugării erau atât de curați! spuse Alice cu mâhnire, privind împrejur. Nimic nu este permanent, în afară de schimbare.

În ciuda dărăpănăturilor, Ned avu un puternic sentiment de anticipație. Toate acestea îi aparțineau acum familiei sale. Din ele se putea face ceva minunat. Cât de deșteaptă fusese mama lui că se gândise la așa ceva – și tocmai când familia avea nevoie de un plan de salvare.

Își croiră drum pe coridoare și se opriră în mijlocul grădinii, unde iarba era crescută peste măsură, lângă fântâna ruinată la care călugării obișnuiau să se spele pe mâini. Privind în lungul arcadei, Ned văzu că multe dintre coloane și bolți, parapete și arce erau încă solide, în

ciuda decadelor care trecuseră. Zidarii din Kingsbridge construiseră totul solid.

– Am putea începe de aici, spuse Alice. Vom dărâma o arcadă dinspre zidul de vest, astfel încât oamenii să poată vedea înăuntru, din piață. Putem să împărțim coridoarele în mici magazine, câte unul la fiecare travee.

– Asta ne-ar da douăzeci și patru, spuse Ned numărând. Douăzeci și trei, dacă utilizăm un spațiu ca intrare.

– Publicul poate intra în curtea interioară și poate privi de jur împrejur.

Ned își imagina deja totul, după cum își imagina și mama sa: standuri cu țesături strălucitoare, fructe și legume proaspete, cizme și centuri, brânză și vinuri; proprietarii standurilor strigându-și mărfurile, atrăgându-și clientela, luând bani și făcând schimburi; cumpărătorii îmbrăcați în cele mai bune haine ale lor, strângându-și pungile, privind, atingând și mirosind, în timp ce bârfeau cu vecinii lor. Lui Ned îi plăceau târgurile: de acolo venea prosperitatea.

– La început, nu trebuie să facem prea multe lucrări, continuă Alice. Trebuie doar să curățăm locul, iar negustorii își vor putea aduce propriile mese și orice altceva vor mai avea nevoie. De îndată ce târgul e pus pe picioare și funcționează, producând suficienți bani, ne putem gândi să reparăm zidăria, să schimbăm acoperișul și să pavăm curtea interioară.

Brusc, Ned simți că erau priviți și se întoarse. Ușa sudică a catedralei era deschisă, iar episcopul Julius îi privea cu ochii săi albaștri, cu mâinile ca niște gheare proptite în șoldurile osoase. Ned se simți vinovat, deși nu avea niciun motiv: preoții aveau acest efect, observă el.

Alice îl văzu pe episcop o clipă mai târziu și mormăi surprinsă. Apoi murmură:

– Bănuiesc că am putea, la fel de bine, să terminăm cu asta!

Julius țipă indignat:

– Ce credeți că faceți aici?

– Bună ziua, Sfinția Voastră. Alice se îndreptă spre el și Ned o urmă. Îmi examinez proprietatea.

– În numele Domnului, ce vrei să spui?

– Eu dețin abația acum.

– Nu, nu-i așa! Sir Reginald o deține.

Fața cadaverică a episcopului afișa un dispreț suveran, dar Ned simți că dincolo de fanfaronada sa, era îngrijorat.

– Reginald mi-a acordat abația drept garanție pentru un împrumut pe care nu-l mai poate plăti. A cumpărat încărcătura unei nave numite *St Margaret,* care a fost confiscată de regele Franței, și n-o să-și mai recupereze banii niciodată. Așa că, acum, proprietatea îmi revine mie.

Normal că doresc să fim buni vecini, domnule episcop, și abia aștept să discut planurile mele…

– Stai o clipă! Nu poți executa această garanție.

– Din contră! Kingsbridge este un oraș comercial cu o bună reputație pentru că-și respectă contractele. Prosperitatea noastră depinde de asta. La fel și a domniilor voastre.

– Reginald a promis să vândă abația Bisericii – căreia îi aparține de drept.

– Atunci, Sir Reginald și-a încălcat promisiunea față de Sfinția Voastră când a pus-o drept garanție pentru împrumutul său. În orice caz, aș fi fericită să-ți vând proprietatea, dacă asta este ceea ce dorești.

Ned își ținu răsuflarea. Știa că mama lui nu dorea, cu adevărat, să facă asta.

Alice continuă:

– Plătește-mi suma pe care mi-o datorează Reginald și locul îți aparține. Patru sute douăzeci și patru de lire.

– Patru sute douăzeci și patru de lire? repetă episcopul Julius, de parcă ar fi fost ceva ciudat în legătură cu suma.

– Întocmai.

Abația valora mai mult de atât, se gândi Ned. Dacă Julius avea puțină rațiune, ar fi înhățat această ofertă. Dar poate că el nu avea banii.

Episcopul spuse cu indignare:

– Reginald mi-a oferit-o la prețul pe care l-a plătit pentru ea – optzeci de lire!

– Ăsta ar fi fost un cadou din considerente religioase, nu o tranzacție comercială.

– Și tu ar trebui să faci același lucru.

– Obiceiul lui Reginald de a vinde lucruri pentru mai puțin decât valorează acestea de fapt ar putea fi motivul pentru care, acum, nu mai are niciun ban.

Episcopul schimbă tactica.

– Ce vrei să faci cu ruinele astea?

– Nu sunt sigură, minți Alice. Lasă-mă să mă gândesc la câteva idei, apoi o să vin să vorbim despre ele.

Ned bănui că ea nu dorea să-i ofere lui Julius șansa de a porni o campanie împotriva târgului chiar înainte ca planurile să fie gata.

– Orice vei încerca să faci, eu te voi opri.

„Asta nu se va întâmpla”, se gândi Ned. Fiecare consilier municipal era conștient de faptul că orașul avea nevoie de mai mult spațiu pentru ca cetățenii săi să-și vândă bunurile. Unii dintre ei erau de-a dreptul disperați după astfel de facilități și ar fi fost primii care să închirieze spații în noul târg.

– Eu sper că vom putea să colaborăm, spuse Alice împăciuitoare.

Julius spuse necumpătat:

– Ai putea fi excomunicată pentru asta.

Alice rămase calmă.

– Biserica a încercat toate variantele pentru a-și primi înapoi proprietățile monastice, dar Parlamentul nu permite asta.

– Sacrilegiu!

– Călugării au devenit bogați, leneși și corupți, iar poporul și-a pierdut respectul pentru ei. Din acest motiv, regele Henric a putut să meargă înainte cu desființarea mănăstirilor.

– Henric al VIII-lea a fost un om imoral!

– Vreau să fiu prietenul și aliatul vostru, Sfinția Voastră, dar nu la un preț care mă sărăcește pe mine împreună cu familia mea. Abația îmi aparține.

– Nu, nu-ți aparține, spuse Julius. Îi aparține lui Dumnezeu!

(ii)

Rollo cumpără de băut pentru toți soldații lui Bart Shiring, înainte de îmbarcarea lor spre portul Combe. Nu-și putea permite, dar era dornic să rămână în relații bune cu logodnicul surorii sale. Nu voia ca logodna să fie ruptă. Această căsătorie urma să schimbe norocul familiei Fitzgerald. Margery ar fi devenit contesă și, dacă ar fi dat naștere unui băiat, acesta ar fi devenit conte. Familia Fitzgerald ar fi ajuns astfel aproape aristocratică.

Oricum, încă nu făcuseră saltul mult râvnit: o logodnă nu era o căsătorie. Voluntara Margery și-ar fi putut relua revolta, încurajată de detestabilul Ned Willard. Sau repulsia ei prost ascunsă l-ar fi putut ofensa pe Bart și l-ar fi putut determina să rupă logodna, într-un acces de mândrie rănită. Așa că Rollo cheltui niște bani de care nu dispunea pentru a întări prietenia lui cu Bart.

Nu era ușor. Camaraderia cumnaților trebuia să fie amestecată cu respect și înflorită cu lingușiri. Dar Rollo era perfect capabil să facă asta. Ridicând stacana, spuse:

– Nobilul meu frate! Fie ca grația Domnului să-ți protejeze puternicul braț drept și să te ajute să-i respingi pe putorile de francezi!

Asta pică bine. Soldații aclamară și băură cu toții.

Apoi sună un clopot, iar ei își goliră cănile și se îmbarcară pe barjă. Familia Fitzgerald făcea semne de rămas-bun de pe mal. Când barja dispăru din vedere, Margery și părinții ei plecară spre casă, dar Rollo intră din nou la Slaughterhouse.

În tavernă observase un bărbat care nu sărbătorea, ci stătea singur într-un colț, părând abătut. Recunoscu părul negru și strălucitor, precum și buzele pline ale lui Donal Gloster. Era interesat de Donal: era un bărbat slab, iar oamenii slabi puteau fi utili.

Cumpără două stacane proaspete și se duse să se așeze lângă Donal.

Erau mult prea îndepărtați din punct de vedere social pentru a fi prieteni apropiați, dar erau de aceeași vârstă și urmaseră împreună cursurile școlii de gramatică din Kingsbridge. Rollo ridică berea și spuse:

– Moarte francezilor!

– Nu ne vor invada, spuse Donal, dar bău oricum.

– Ce te face să fii atât de sigur?

– Regele Franței nu-și permite. Pot să vorbească despre invazie și pot să întreprindă raiduri scurte, dar o armată adevărată, care să traverseze Canalul Mânecii, ar costa mult mai mult decât pot ei să cheltuiască.

Rollo se gândi că Donal ar putea să știe despre ce vorbește. Angajatorul lui, Philbert Cobley, era mult mai familiarizat cu costurile legate de nave decât oricine altcineva din Kingsbridge și, în calitate de comerciant internațional, înțelegea, probabil, finanțele coroanei franceze.

– Atunci, trebuie să sărbătorim! spuse el.

Donal mormăi.

– Arăți ca un om care a primit vești foarte proaste, bătrâne coleg, spuse Rollo.

– Chiar așa?

– Nu e treaba mea, desigur…

– Poți foarte bine să afli. Toți vor afla. Curând. Am cerut-o în căsătorie pe Ruth Cobley și ea m-a refuzat.

Rollo era surprins. Toată lumea se aștepta ca Donal și Ruth să se căsătorească. Era cel mai obișnuit lucru din lume ca un ucenic să se căsătorească cu fata șefului său.

– Tatăl ei nu te place?

– Aș fi un bun ginere pentru el, pentru că știu foarte bine afacerea. Dar nu sunt suficient de religios pentru Philbert.

– Ah!

Rollo își aminti piesa de teatru de la New Castle. Lui Donal îi plăcuse, cu siguranță, și păruse reticent când se alăturase familiei Cobley la ieșirea lor revoltată.

– Dar ai spus că Ruth te-a refuzat.

Rollo se gândi că Donal putea fi atrăgător pentru fete, cu aspectul său plăcut, romantic, întunecat.

– Ea spune că-i sunt ca un frate.

Rollo ridică din umeri – iubirea nu are nicio logică.

Donal îl privi strengărește.

– Nu ești prea interesat de fete.

– Nici de băieți, dacă la asta te gândești.

– Mi-a trecut prin minte.

– Nu e cazul!

Adevărul era că Rollo nu înțelegea la ce servea toată agitația aceea. Masturbarea era pentru el o plăcere oarecare, la fel ca mâncatul mierii, dar ideea de a face sex cu o femeie sau cu un alt bărbat părea ușor dezgustătoare. El prefera celibatul. Dacă ar mai fi existat mănăstiri, probabil ar fi devenit călugăr.

– Norocul tău, spuse Donal cu amărăciune. Când mă gândesc la timpul pe care l-am pierdut încercând să fiu bărbatul perfect pentru ea – prefăcându-mă că nu-mi place să beau și să dansez, urmărind în schimb piese de teatru, ducându-mă la slujbele lor plicticoase, vorbind cu mama ei…

Rollo simți cum i se face pielea de găină pe ceafa. Donal spusese *să mă duc la slujbele lor plicticoase.* Rollo știa de mult că familia Cobley aparținea categoriei periculoase de oameni care credeau că pot avea propriile lor păreri despre religie, dar, până atunci, nu găsise nicio dovadă cum că ei practicau cu adevărat profanarea, acolo, în Kingsbridge. Încercă să nu-și arate încântarea bruscă.

– Îmi închipui că slujbele acelea sunt destul de plictisitoare, spuse el, străduindu-se să sune întâmplător.

Donal se retrase imediat.

– Ar fi trebuit să zic „întâlniri”, spuse el. Desigur că nu țin slujbe – asta ar însemna erezie.

– Înțeleg ce vrei să zici, spuse Rollo. Dar nu există nicio lege împotriva oamenilor care se roagă împreună, cântă imnuri sau citesc Biblia.

Donal își ridică stacana la gură, apoi o așeză pe masă.

– Vorbesc prostii, spuse el. În ochi îi apăru o umbră de teamă. Cred că am băut prea mult. Se ridică în picioare cu efort și spuse: Mă duc acasă.

– Nu pleca, spuse Rollo, dornic să afle cât mai multe despre întâlnirile lui Philbert Cobley. Termină-ți băutura.

Dar Donal părea speriat.

– Trebuie să trag un pui de somn, mormăi el. Mulțumesc pentru bere.

Apoi se îndepărtă clătinându-se.

Rollo își bău berea gânditor. Familia Cobley era suspectată de aproape toată lumea că ar avea, în secret, credințe protestante, dar ei erau precauți și nu existase niciodată nici cea mai mică dovadă a unui comportament ilegal. Atâta vreme cât își țineau gândurile pentru ei, nu comiteau nicio crimă. În orice caz, să practici slujbe protestante era cu totul altceva: era un păcat și o crimă, iar pedeapsa era să fii ars de viu.

Donal, beat și amărât, ridicase preț de un moment cortina.

Rollo nu avea prea multe de făcut, pentru că a doua zi Donal avea să nege cu siguranță totul, spunând că era beat. Însă această

informație s-ar fi putut dovedi utilă într-o bună zi.

Se hotărî să-i spună tatălui său despre asta. Își termină băutura și plecă.

Ajunse la reședința familiei de pe strada mare în același timp cu episcopul Julius.

– Le-am oferit soldaților noștri un bun-rămas destul de plăcut, îi spuse el încântat episcopului.

– Asta n-are nicio importanță, spuse Julius irascibil. Am ceva de vorbit cu Sir Reginald.

Părea furios, deși, din fericire, mânia lui nu era îndreptată către familia Fitzgerald.

Rollo îl conduse în sala mare.

– Îl chem imediat pe tatăl meu, spuse Rollo. Vă rog să luați loc aici, în fața focului.

Julius flutură mâna indiferent și începu să umble în sus și în jos cu nerăbdare.

Sir Reginald dormea. Rollo îl trezi și îi spuse că episcopul îl aștepta jos. Reginald mârâi și se ridică din pat.

– Oferă-i o cană cu vin până mă îmbrac, spuse el.

Câteva minute mai târziu, cei trei bărbați erau așezați în sala mare. Julius începu imediat:

– Alice Willard are știri din Calais. Nava *St Margaret* a fost confiscată de francezi, iar încărcătura ei a fost vândută.

Pe Rollo îl cuprinse disperarea.

– Știam eu, spuse el.

Fusese ultima șansă a tatălui său și pierduse. Ce aveau să facă acum?

Sir Reginald clipi cu furie.

– Ce naiba căuta corabia la Calais?

Rollo îi răspunse:

– Jonas Bacon ne-a spus că, atunci când a întâlnit vasul, căpitanul intenționa să intre în port pentru reparații minore. De aici și întârzierea.

– Dar Bacon n-a spus că portul era Calais.

– Nu.

Fața pistruiată a lui Reginald se contorsionă de furie.

– Totuși, știa. Și pot să pariez că știa și Philbert, când ne-a vândut încărcătura.

– Sigur că Philbert știa, escroc protestant, mincinos și ipocrit! spuse Rollo, fierbând de furie. Am fost jefuiți.

– Dacă e așa, nu poți lua banii înapoi de la Philbert? întrebă episcopul.

– Niciodată, spuse Reginald. Un oraș ca al nostru nu le poate permite oamenilor să-și rezilieze contractele, nici chiar atunci când e

vorba de practici fără scrupule. Contractul este sacru.

Rollo, care studiase dreptul, știa că are dreptate.

– Tribunalul trimestrial va susține valabilitatea tranzacției, spuse el.

– Dacă ai pierdut banii, vei putea să o plătești pe Alice Willard? întrebă episcopul Julius.

– Nu.

– Și ai angajat abația ca o garanție pentru împrumut?

– Da.

– Alice Willard mi-a spus, azi-dimineață, că abația este a ei acum.

– Blestemați să-i fie ochii! spuse Reginald.

– Așadar, are dreptate?

– Da.

– Urma să înapoiezi abația Bisericii, Reginald.

– Nu te aștepta la simpatie de la mine, Julius. Am pierdut patru sute de lire.

– Patru sute douăzeci și patru, mi-a spus Willard.

– Corect.

Julius părea să creadă că suma exactă avea o semnificație, iar Rollo se întrebă de ce, dar nu avu șansa să întrebe. Tatăl său se ridică nerăbdător și începu să se plimbe încoace și-ncolo prin cameră.

– O să i-o plătesc lui Philbert pentru asta, jur! Va afla că nimeni nu-l înșală pe Reginald Fitzgerald și scapă nepedepsit. Îl voi face să sufere. Încă nu știu cum…

Rollo avu o strălucire de inspirație și spuse:

– Știu eu.

– Ce anume?

– Știu cum să ne răzbunăm pe Philbert.

Reginald se opri din mers și se uită la Rollo cu ochii îngustați.

– Ce-ți trece prin cap?

– Secretarul lui Philbert, Donal Gloster, era beat azi după-amiază la Slaughterhouse. A fost respins de fata lui Philbert. Băutura i-a dezlegat limba și amărăciunea l-a făcut să fie răutăcios. Mi-a spus că familia Cobley și prietenii lor țin slujbe.

Episcopul Julius păru șocat.

– Slujbe? Fără preoți? Asta înseamnă erezie!

– Imediat ce am încercat să scot mai multe de la el, Donal a schimbat povestea și a spus că sunt doar întâlniri; apoi s-a simțit vinovat și n-a mai spus nimic.

Episcopul zise:

– Suspectez de multă vreme că șobolanii aceia țin slujbe protestante în secret. Dar unde? Și când? Și cine participă?

– Nu știu, spuse Rollo. Dar Donal știe.

– Va spune?

– Poate. Acum, că Ruth l-a refuzat, nu-i mai este loial familiei

Cobley.

– Hai să aflăm!

– Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el. Îl voi lua pe Osmund.

Osmund Carter era șeful gărzii; era un bărbat puternic, cu un comportament brutal.

– Ce-i vei spune lui Donal?

– Îi voi zice că este suspect de erezie și că va fi judecat dacă nu ne spune.

– Și asta o să-l sperie?

– O să facă pe el.

Episcopul Julius spuse gânditor:

– Ăsta ar fi un moment foarte bun să lovim în protestanți. Biserica catolică este, din păcate, în defensivă. Reginei Mary Tudor i-a scăzut popularitatea din cauza pierderii portului Calais. Moștenitoarea sa legală, Mary Stuart, regina Scoției, este pe cale să se mărite la Paris și un bărbat francez îi va stârni pe englezi împotriva ei. Sir William Cecil și acoliții săi se plimbă prin țară încercând să atragă susținători pentru fiica nelegitimă, Elisabeta Tudor, ca moștenitoare a tronului. Așa că reprimarea ereticilor din Kingsbridge va fi un impuls puternic pentru moralul catolicilor.

„Așadar, se gândi Rollo, vom înfăptui voința Domnului și, în același timp, ne vom răzbuna.” Simți cum inima începe să-i fiarbă cu ferocitate.

Era evident că și tatăl lui simțea la fel.

– Fă-o, Rollo, spuse Reginald. Fă-o acum.

Rollo își îmbrăcă haina și părăsi casa.

Casa Breslelor se afla exact peste stradă. Șeriful Matthewson avea o cameră la parter, cu un secretar, Paul Pettit, care scria scrisorile și ținea documentele din dulap în ordine. Pe Matthewson nu te puteai baza întotdeauna că avea să înfăptuiască dorințele familiei Fitzgerald: ocazional, îl sfida pe Sir Reginald, spunându-i că el este în serviciul reginei, nu al primarului. Din fericire, părea că șeriful era plecat atunci din camera lui, iar Rollo nu avea nicio intenție să trimită după el.

În schimb, coborî la subsol, unde Osmund și restul gardienilor se pregăteau pentru serviciul de sâmbătă seara. Osmund purta o cască de piele strânsă pe cap, care îl făcea să arate și mai fioros. Își încheia cizmele lungi până la genunchi.

– Am nevoie să vii cu mine să luăm la întrebări pe cineva, îi spuse Rollo lui Osmund. Tu nu trebuie să spui nimic.

Vru să adauge: „Doar să pari amenințător”, dar asta ar fi fost inutil.

Coborâră împreună în strada principală, în lumina după-amiezii. Rollo se întrebă dacă făcuse bine asigurându-i pe tatăl său și pe episcop că Donal avea să cedeze. Dacă Donal se trezise din amețeală,

ar fi putut fi mai dificil. Ar fi putut să se scuze că vorbise porcării în timp ce era beat și să nege hotărât că ar fi participat vreodată la orice fel de slujbă protestantă. Apoi, ar fi fost foarte dificil ca ei să dovedească totuși ceva.

Trecând de pontoane, Rollo fu salutat de Susan White, una dintre fetele brutarului, care era de vârsta lui. Avea o față în formă de inimă și o fire dulce. Când fuseseră mai tineri, se sărutaseră și încercaseră și alte experimente mai blânde. Atunci realizase Rollo că sexul nu avea asupra lui aceeași putere pe care o avea asupra altor băieți, precum Donal Gloster și Ned Willard, iar flirtul lui cu Susan nu dusese la nimic. Probabil că, într-o zi, avea să se însoare, pentru a avea pe cineva care să aibă grijă de gospodărie, dar, în acest caz, ar fi sperat la cineva cu o poziție socială mai înaltă decât fata unui brutar.

Susan nu avea resentimente față de el: avusese o mulțime de curtezani. Acum părea înțelegătoare.

– Îmi pare rău că ați pierdut încărcătura, spuse ea. Pare atât de nedrept…

– Este nedrept.

Rollo nu fu surprins că povestea se răspândise deja: jumătate din Kingsbridge era implicat, într-un fel sau altul, în comerțul pe mare și toată lumea era interesată de știrile, bune sau rele, cu privire la transporturi.

– Meriți un pic de noroc data viitoare, spuse Susan. În orice caz, asta e ceea ce spun oamenii.

– Sper să fie adevărat.

Susan privi curioasă la Osmund, întrebându-se, evident, ce puneau la cale cei doi. Rollo nu dorea să fie nevoit să-i explice, așa că puse capăt conversației.

– Iartă-mă! Mă grăbesc, zise el.

– La revedere!

Apoi Rollo și Osmund se îndepărtară. Donal locuia în partea de sud-vest a orașului, în cartierul meșteșugăresc, cunoscut sub numele de Tanneries. Nordul și estul erau, de multă vreme, cartierele cele mai dorite. Abația deținuse întotdeauna terenul din amonte de podul Merthin și apa era curată. Consiliul orășenesc îndreptase atelierele în aval și toate întreprinderile murdare din Kingsbridge – tăbăcăriile, vopsitoriile de țesături, spălătoriile de cărbune, fabricile de hârtie – își deversau mizeria în râu, așa cum făceau de veacuri.

A doua zi era duminică și oamenii aveau să schimbe impresii la biserică, reflectă Rollo. Până seara, toată lumea din Kingsbridge urma să știe ce se întâmplase cu *St Margaret*. Era posibil ca unii să empatizeze, ca Susan, dar alții ar fi putut gândi că Sir Reginald fusese un prost lăsându-se înșelat; însă în ambele cazuri, ar fi privit familia Fitzgerald cu un amestec de milă și dispreț. Rollo și-i putea imagina

făcând pe deștepții, după eveniment, și spunând: „Acest Philbert este un tip viclean. Niciodată nu a vândut cuiva o afacere bună. Sir Reginald ar fi trebuit să știe asta.” Gândul îi dădu crampe lui Rollo. Ura ideea că oamenii s-ar fi putut uita de sus la familia lui.

Dar aveau să schimbe placa atunci când Philbert urma să fie arestat pentru erezie. Ar fi fost privit totul ca pedeapsa lui Philbert. Oamenii aveau să spună: „Nu merită să-l înșeli pe Sir Reginald – Philbert ar fi trebuit să știe asta.” Onoarea familiei urma să fie restabilită și, din nou, pieptul lui Rollo avea să se avânte cu mândrie când le-ar fi spus oamenilor numele său.

Dacă îl putea face pe Donal să vorbească…

Rollo deschise drumul către o casă mică, aflată în spatele docurilor. Femeia care îi întâmpină avea aerul senzual al lui Donal. Ea îl recunoscu pe Osmund și spuse:

– Fie-vă milă! Ce-a făcut băiatul meu?

Rollo o împinse în casă și Osmund îi urmă.

– Îmi pare rău că s-a îmbătat, spuse ea. A suferit o dezamăgire teribilă.

– Soțul tău este acasă? o întrebă Rollo.

– E mort.

Rollo uitase acest lucru. Asta făcea lucrurile mult mai ușoare.

– Unde este Donal?

– Îl aduc eu.

Se întoarse să plece, dar Rollo o prinse de braț.

– Când vorbesc cu tine, trebuie să asculți ce-ți spun. Nu ți-am zis să-l aduci. Te-am întrebat unde este.

Ochii ei căprui scăpărară cu furie și, pentru o clipă, Rollo se gândi că-i va spune că face ce vrea în propria casă; apoi, ea se stăpâni, fără îndoială, temându-se că sfidarea ar fi putut înrăutăți lucrurile pentru fiul ei. Coborând ochii, spuse:

– În pat. Prima ușă în capul scărilor.

– Așteaptă aici. Osmund, vino cu mine.

Donal era întins în pat complet îmbrăcat, în afară de ghete. În cameră se simțea un miros de vomă, deși părea că mama lui curățase ce era mai rău. Rollo îl zgâlțâi ca să-l trezească. El se întoarse ametit. Când îl văzu pe Osmund, sări în picioare și spuse:

– Iisuse Cristoase, salvează-mă!

Rollo se așeză pe marginea patului și zise:

– Iisus te va salva dacă spui adevărul. Ai dat de necaz, Donal!

Donal era năucit.

– Ce fel de necaz?

– Nu-ți amintești discuția noastră de la Slaughterhouse?

Donal păru panicat în timp ce încerca să-și amintească.

– Hm… vag…

– Mi-ai spus că ai participat la slujbe protestante împreună cu familia Cobley.

– N-am spus niciodată așa ceva!

– Am vorbit deja cu episcopul Julius. Vei fi judecat pentru erezie.

– Nu!

Rareori o astfel de judecată decidea că oamenii sunt nevinovați. Părerea generală era că, dacă omul ar fi fost nevinovat, nu ar fi dat de belea din capul locului.

– Îți va fi mai bine dacă ne spui adevărul.

– Vă spun adevărul!

– Să scot adevărul de la el cu forța? întrebă Osmund.

Donal păru terifiat.

Apoi, din hol, se auzi vocea mamei lui:

– Nu o să bați pe nimeni, Osmund. Fiul meu este un cetățean care respectă legea și un bun catolic și, dacă îl atingi, tu vei fi cel care va da de bucluc.

Era o cacealma – Osmund nu dăduse niciodată de necaz pentru că bătuse oameni –, dar cuvintele ei îi dădură curaj lui Donal. Părând mai sigur pe sine, el spuse:

– N-am participat niciodată la o slujbă protestantă cu familia lui Philbert Cobley sau cu oricine altcineva.

Doamna Gloster spuse:

– Nu poți să acuzi un om în baza celor spuse la beție și, dacă încerci, te vei face de râs, tinere Rollo.

Rollo înjură în sinea lui: doamna Gloster scotea tot ce era mai bun din el. Înțelese că făcuse o greșeală luându-l la întrebări pe Donal acolo, acasă, cu mama lui alături, care să-i dea curaj. Dar avea să aranjeze asta curând. Nu avea de gând să lase o femeie să stea în calea răzbunării familiei Fitzgerald. Se ridică în picioare.

– Încalță ghetele, Donal. Va trebui să vii cu noi la Casa Breslelor.

Doamna Gloster spuse:

– Vin și eu.

– Nu, nu vii, spuse Rollo.

Ochii doamnei Gloster fulgerară de revoltă.

Rollo adăugă:

– Și, dacă te văd pe acolo, vei fi arestată și tu. Trebuie să fi știut că Donal participă la slujbe blasfematoare – așa că ești vinovată pentru că i-ai ascuns crima.

Doamna Gloster își coborî ochii din nou.

Donal își încălță ghetele.

Rollo și Osmund îl escortară în sus, pe strada principală, până la răspântie, apoi îl introduseră în Casa Breslelor prin intrarea de la subsol. Rollo îl trimise pe unul dintre gardieni să-l aducă pe Sir Reginald, care sosi după câteva minute, însoțit de episcopul Julius.

– Ei bine, tinere Donal, spuse Reginald cu o urmă de cordialitate, sper că ai înțeles că trebuie să spui adevărul despre aceste lucruri.

Vocea lui Donal tremură, dar cuvintele sale fură destul de curajoase:

– Nu știu ce am spus când eram beat, dar știu care este adevărul. Nu am participat niciodată la o slujbă protestantă.

Rollo începu să se îngrijoreze, gândindu-se că, până la urmă, Donal n-avea să cedeze.

– Lasă-mă să-ți arăt ceva, spuse Reginald. Se îndreptă către o ușă masivă, ridică zăvorul greu și o deschise. Vino aici și privește.

Donal se supuse fără nicio tragere de inimă, iar Rollo îl urmă. Priviră interiorul unei camere fără ferestre, cu tavanul înalt și cu podeaua de pământ. Mirosea a sânge învechit și a rahat, asemenea unui abator.

Reginald spuse:

– Vezi cârligul acela din tavan?

Toți ridicară privirea.

– Mâinile îți vor fi legate la spate, spuse Reginald. Apoi, o frânghie legată de încheieturile tale va fi trecută peste cârlig și tu vei fi tras și ridicat cu ea.

Donal gemu.

– Durerea este insuportabilă, desigur, dar, la început, umerii nu-ți vor fi dislocați – nu se întâmplă chiar atât de repede. De picioare îți vor fi atârnate pietre grele, ca să crească durerea din încheieturi. Când vei leșina, vei fi stropit cu apă rece ca să te trezești – nu există nicio eliberare. Pe măsură ce pietrele devin mai grele, durerea devine tot mai atroce. În cele din urmă, brațele îți vor sări din încheieturi. Se pare că asta este partea cea mai îngrozitoare.

Donal se albi, dar nu se dădu bătut.

– Sunt cetățean al orașului Kingsbridge, zise el. Nu mă puteți tortura fără o poruncă regală.

Asta era adevărat: consiliul privat trebuia să acorde permisiunea pentru tortură. Regula era încălcată adesea, dar cetățenii din Kingsbridge își cunoșteau drepturile. Ar fi izbucnit un scandal uriaș dacă Donal ar fi fost torturat fără permisiune.

– Eu pot să obțin permisiunea, tinere prost.

– Atunci, obține-o, spuse Donal cu o voce ascuțită de frică, dar încă hotărâtă.

Rollo se deprimă, gândindu-se că ar fi putut să fie nevoiți să renunțe. Făcuseră tot ce era posibil ca să-l sperie pe Donal suficient încât să mărturisească, dar nu funcționase. Poate că Philbert n-avea să fie pedepsit până la urmă.

Și atunci interveni episcopul Julius:

– Cred că ar fi mai bine ca tu și cu mine să avem o discuție liniștită, Donal. Dar nu aici. Vino cu mine.

– Foarte bine, spuse Donal nervos.

Era înțelegător, dar Rollo bănuia că ar fi fost de acord cu orice l-ar fi putut scoate din acest subsol.

Julius îl însoți pe Donal afară din Casa Breslelor, iar Rollo și Reginald îi urmară la câțiva metri în spate. Rollo se întreba ce avea de gând episcopul. Ar fi putut să salveze onoarea familiei Fitzgerald în cele din urmă?

Coborâră pe strada principală, îndreptându-se spre catedrală. Julius îi introduse printr-o ușă mică, din partea de nord a navei. Corul cânta vecernia. Interiorul bisericii era slab luminat de lumânările care trimiteau umbre mișcătoare pe arcade.

Julius apucă o lumânare, apoi îl conduse pe Donal într-o capelă laterală, cu un mic altar și cu o pictură uriașă cu Iisus răstignit. Așeză lumânarea pe altar, astfel încât să lumineze tabloul. Se întoarse cu spatele spre altar și-l făcu pe Donal să se răsucească spre el, în așa fel încât să-L poată vedea pe Iisus pe cruce.

Julius le făcu semn lui Rollo și lui Reginald să rămână deoparte. Ei rămaseră afară, dar puteau vedea interiorul capelei și puteau auzi ce se vorbea.

– Vreau să uiți pedepsele pământești, îi spuse Julius lui Donal. Poate că vei fi torturat și ars pe rug ca eretic, dar nu de asta ar trebui să te temi în seara asta.

– Chiar așa?

Donal fu tot atât de intrigat pe cât era de speriat.

– Fiule, sufletul tău se află în pericol de moarte. Orice ai fi spus mai devreme la Slaughterhouse… nu are importanță – pentru că Dumnezeu știe adevărul. El știe ce ai făcut. Durerea pe care o vei suferi în iad va fi cu mult mai rea decât orice ți s-ar putea întâmpla pe acest pământ.

– Știu.

– Dar Domnul ne acordă o șansă la iertare, știi? Întotdeauna.

Donal nu spuse nimic. Rollo îi privi fața în lumina tremurătoare a lumânării, dar nu reuși să-i citească expresia.

Julius continuă:

– Trebuie să-mi spui trei lucruri, Donal. Dacă o faci, îți voi acorda iertarea păcatelor și la fel va face și Dumnezeu. Dacă mă minți, vei ajunge în iad. Asta este o decizie pe care trebuie să o iei tu, acum și aici.

Rollo văzu capul lui Donal lăsându-se ușor pe spate, în timp ce ridica privirea către tabloul cu Iisus pe cruce.

– Unde își ține slujbele? întrebă Julius. Când? Și cine participă? Trebuie să-mi spui chiar acum.

Donal scoase un suspin, iar Rollo își ținu respirația.

– Haide să începem cu locul, spuse Julius.

Donal nu spuse nimic.

– Ultima șansă pentru iertare, spuse Julius. Nu te voi mai întreba încă o dată. Unde?

Donal spuse:

– În grajdul de vaci al văduvei Pollard.

Rollo răsuflă ușurat: secretul ieșise le iveală.

Doamna Pollard deținea o mică proprietate la marginea sudică a orașului, pe drumul spre Shiring. În apropiere nu se aflau alte case, de aceea, probabil, nu fuseseră descoperiți protestanții.

– Când? continuă Julius.

– În seara asta, spuse Donal. Întotdeauna sâmbătă seara, la amurg.

– Se strecoară pe străzi la amurg ca să nu fie observați, spuse Julius. Oamenii iubesc întunericul mai mult decât lumina, pentru că intențiile lor sunt diavolești. Dar Domnul îi vede. Aruncă o privire către arcul ascuțit al ferestrei. Este aproape apusul. Sunt acolo acum?

– Da.

– Cine?

– Philbert, doamna Cobley, Dan și Ruth. Sora lui Philbert și fratele doamnei Cobley și familiile lor. Doamna Pollard. Ellis berarul. Frații Mason. Elijah Cordwainer. Asta e tot ce știu. Ar putea fi și alții.

– Bun băiat, spuse Julius. Peste câteva minute, îți voi da binecuvântarea mea și poți să te duci acasă. Ridică un deget amenințător. Să nu spui nimănui că am purtat această discuție. Nu vreau ca oamenii să știe de unde am informațiile. Întoarce-te la viața ta normală. Ai înțeles?

– Da, Sfinția Voastră.

Julius privi către locul în care stăteau Rollo și Reginald, exact lângă capelă. Vocea lui se transformă din joasă și prietenoasă în amenințătoare și poruncitoare:

– Mergeți imediat la grajd! Arestați-i pe eretici – pe toți! Mergeți!

În timp ce Rollo se întoarse să plece, îl auzi pe Donal spunând cu voce scăzută:

– O, Doamne! I-am trădat pe toți, nu-i așa?

Episcopul Julius spuse cu blândețe:

– Le-ai salvat sufletele – dar și pe al tău.

Rollo și Reginald părăsiră în fugă catedrala. Urcară pe strada principală până la Casa Breslelor și îi adunară, în subsol, pe toți bărbații din gardă. Traversară strada până la casa lor și își prinseră săbiile la centură.

Toți gardienii purtau bâte artizanale, de diferite forme și mărimi. Osmund luă un colac de frânghie solidă, pentru a lega mâinile prizonierilor. Doi dintre gardieni aduseră lampioane prinse pe prăjini.

Casa văduvei Pollard se afla la un kilometru și jumătate depărtare.

– Ar fi mai rapid călare, spuse Rollo.

– Nu mult mai rapid prin beznă, îi răspunse tatăl său. Iar zgomotul cailor i-ar avertiza pe protestanți. Nu vreau ca vreunul dintre diavolii aceia să ne scape printre degete.

Porniră cu toții pe strada mare, dincolo de catedrală. Oamenii îi priveau temători. Era clar că cineva se afla în mare necaz.

Rollo se gândi cu îngrijorare că poate cineva prietenos cu protestanții ar fi putut înțelege ceea ce se întâmpla. Un alergător rapid i-ar fi putut avertiza. Își grăbi pasul.

Traversară podul dublu al lui Merthin spre suburbia Loversfield, apoi urmară drumul spre Shiring, către sud. Periferiile orașului erau liniștite și întunecate. Din fericire, drumul era drept.

Casa văduvei Pollard dădea spre stradă, dar grajdul se afla mult în spate, pe o jumătate de hectar de teren. Walter Pollard ținuse o mică turmă pentru lapte. După ce murise, văduva lui vânduse vitele. Din acest motiv, avea la dispoziție un grajd bun, de cărămidă, care stătea gol.

Osmund deschise o poartă largă și urmară, cu toții, poteca pe care o foloseau vacile când se duceau la muls. Dinspre clădire nu se vedea nicio lumină: un grajd de vaci nu are nevoie de ferestre. Osmund îi șopti unuia dintre purtătorii de felinare:

– Înconjoară repede grajdul și verifică dacă mai este vreo ieșire.

Ceilalți se îndreptară către ușa dublă. Sir Reginald își duse degetul la buze, cerându-le să păstreze liniște, și îl ascultară cu toții. Din interior se auzea murmurul câtorva voci, cântând ceva. După un minut, Rollo recunoscu rugăciunea Domnului.

În engleză.

Asta însemna erezie. Nu mai era nevoie de nicio altă dovadă.

Omul cu felinarul se întoarse și șopti:

– Nu mai există vreo altă cale pentru a intra sau ieși.

Reginald încercă ușa. Părea să fie baricadată pe dinăuntru.

Zgomotul îi alertă pe oamenii din grajd și tăcură cu toții.

Patru dintre gardieni se aruncară asupra ușii și această sări în lături. Reginald și Rollo pășiră în interior.

Douăzeci de persoane erau așezate pe patru bănci. În fața lor se afla o masă simplă, pătrată, acoperită cu o pânză albă, pe care erau așezate o bucată de pâine și o cană, probabil conținând vin. Rollo era șocat: celebrau propria variantă a Mesei! Auzise că se întâmplau astfel de lucruri, dar nu crezuse că va vedea vreodată cu ochii lui.

Philbert stătea în picioare, în spatele mesei, purtând o salopetă albă peste vestă și pantaloni. Juca rolul preotului, chiar dacă nu fusese hirotonisit.

Intrușii se holbară la blasfemia care se desfășura în fața lor. Congregația se uită consternată la ei, ambele părți la fel de uimite.

Apoi, Reginald își regăsi vocea.

– Asta este erezie, strigă el. Clar ca lumina zilei. Sunteți arestați. Toți. Făcu o pauză. În special tu, Philbert Cobley.

Capitolul 6

Cu o zi înaintea nunții, Alison McKay fu chemată să o vadă pe regina Franței.

Când sosi convocarea, Alison se afla împreună cu mireasa, Mary Stuart, regina Scoției. Conștiincioasă, Alison o răsese la subraț pe Mary și reușise să-i îndepărteze părul fără nicio picătură de sânge. Tocmai o dădea cu ulei pentru a alina iritarea pielii când se auzi o bătaie în ușă și una dintre doamnele de onoare ale lui Mary își făcu apariția. Era Véronique de Guise: în vârstă de șaisprezece ani, o verișoară îndepărtată și, în consecință, nu foarte importantă, dar compensa asta prin faptul că era frumoasă, chibzuită și atrăgătoare.

– A sosit un paj din partea reginei Caterina, îi spuse ea lui Alison. Maiestatea Sa ar dori să te vadă imediat.

Véronique o urmă pe Alison când aceasta părăsi apartamentele lui Mary, grăbindu-se către camerele mohorâte ale vechiului palat Tournelles, spre apartamentul Caterinei.

– Ce crezi că dorește Maiestatea Sa? întrebă Véronique.

– N-am nici cea mai vagă idee, spuse Alison.

Véronique putea fi pur și simplu curioasă – sau, mai sinistru, un spion care le raporta totul puternicilor unchi ai lui Mary.

– Regina Caterina te place, spuse Véronique.

– Ea place pe oricine se poartă drăguț cu bietul Francisc.

În orice caz, Alison se simți îngrijorată. Persoanele de viță regală nu erau obligate să fie consecvente, iar o convocare urgentă putea să însemne, la fel de bine, vești rele sau vești bune.

În drumul lor fură oprite de un tânăr pe care Alison nu-l recunoscu. El făcu o plecăciune adâncă și îi spuse lui Véronique:

– Ce plăcere să te văd, domnișoară de Guise! Ești ca o rază de soare în acest castel întunecat.

Alison nu-l mai văzuse până atunci. Și-ar fi amintit de el, pentru că era atrăgător, cu plete blonde, și bine îmbrăcat, purtând o vestă de un verde-auriu. Era și încântător, fiind însă mai interesat de Véronique decât de Alison.

– Pot să vă fiu de folos în vreun fel, domnișoară Véronique? zise el.

– Nu, mulțumesc, spuse Véronique cu o urmă de nerăbdare.

El se întoarse apoi spre Alison și se înclină din nou, spunând:

– Sunt onorat să vă cunosc, Miss McKay. Numele meu este Pierre Aumande. Am onoarea de a-l servi pe unchiul domnișoarei de Guise, Charles, cardinalul de Lorraine.

– Chiar așa? spuse Alison. În ce poziție?

– Îl ajut cu bogata sa corespondență.

Era ca și cum Pierre n-ar fi fost nimic mai mult decât un secretar, în care caz părea foarte ambițios din partea lui să se uite la Véronique de Guise. În orice caz, norocul îi favoriza deseori pe cei îndrăzneți, iar domnul Aumande era, cu siguranță, îndrăzneț.

Alison se folosi de ocazie pentru a scăpa de umbra sa.

– N-ar trebui să o las pe Maiestatea Sa să aștepte, spuse ea. La revedere, Véronique!

Se îndepărtă înainte ca Véronique să-i poată răspunde.

O găsi pe regină întinsă pe un divan. În jurul ei se aflau o mulțime de pisoi, rostogolindu-se, făcând tumbe și alergând după capătul unei panglici roz pe care Caterina o agita în fața lor. Ea ridică privirea și-i oferi lui Alison un zâmbet prietenos, iar Alison lăsă să-i scape un oftat de ușurare tăcut: nu dăduse de necaz, din câte părea.

Regina Caterina fusese ștearsă pe când era tânără, iar acum, la patruzeci de ani, se și îngrășase puțin. Dar îi plăcea să se îmbrace bine, iar în ziua aceea purta o rochie neagră acoperită cu perle enorme, nu prea elegantă, dar extravagantă. Mângâie divanul și Alison se așeză, cu pisoii între ele. Alison fu încântată de acest semn de intimitate. Ridică un mic pisoi, alb cu negru, care linse piatra inelului de pe degetul ei, apoi o mușcă cercetător. Avea dinții ascuțiți, dar mușcătura fu prea slabă ca să o doară.

– Cum se simte mireasa în devenire? întrebă Caterina.

– E surprinzător de calmă, răspunse Alison, dezmierdând pisoiul. Puțin nervoasă, dar abia așteaptă ziua de mâine.

– Știe că urmează să-și piardă virginitatea de față cu martori?

– Știe. Este rușinată, dar va suporta asta.

Imediat, prin mintea lui Alison trecu un gând: „Dacă Francisc este capabil.” Își reprimă această idee de teamă să nu o ofenseze pe Caterina.

Însă Caterina exprimă ea însăși această îngrijorare:

– Nu știm sigur dacă bietul Francisc va putea să o facă.

Alison nu spuse nimic: era un teren periculos.

Caterina se înclină în față și spuse cu o voce intensă, scăzută:

– Ascultă-mă. Orice s-ar întâmpla, Mary trebuie să susțină că această căsătorie a fost consumată.

Alison era foarte mulțumită fiindcă avea această conversație intimă și confidențială cu regina Franței – dar întrevăzu problemele.

– Asta ar putea fi dificil.

– Martorii nu vor putea să vadă chiar totul.

– Totuși…

Alison observă că pisoiul îi adormise în poală.

– Francisc trebuie să ajungă deasupra lui Mary și să o facă sau să pretindă că o face.

Alison fu uluită de cuvintele directe folosite de Caterina, dar

înțelese că subiectul era prea important pentru eufemisme imprecise.

– Cine-i va spune lui Francisc ce să facă? întrebă ea, în aceeași notă practică.

– Eu. Dar tu trebuie să vorbești cu Mary. Ea are încredere în tine.

Era adevărat – Alison fu încântată că regina observase asta. Se simți mândră.

– Ce trebuie să-i spun lui Mary?

– Trebuie să anunțe, cu voce tare, că și-a pierdut virginitatea.

– Și dacă ei decid că trebuie să o examineze doctorii?

– Ne vom lua niște precauții. De asta te-am chemat pe tine. Caterina scoase din buzunar un obiect mic. Uită-te la asta.

I-l dădu lui Alison. Era un săculeț minuscul, nu mai mare decât falanga degetului ei mare, făcut dintr-un fel de piele moale, cu o deschizătură îngustă, strânsă deasupra și legată cu un fir subțire de mătase.

– Ce este asta?

– O vezică de lebădă.

Alison era intrigată.

– Acum este goală, spuse Caterina. Mâine-seară ți-o voi da umplută cu sânge. Firul va fi legat foarte strâns pentru a preveni orice scurgere. Mary trebuie să ascundă vezica sub cămașa ei de noapte. După consumarea actului – real sau închipuit –, trebuie să tragă de fir și să verse sângele pe cearșaf, apoi să se asigure că toată lumea îl vede.

Alison încuviință din cap. Asta era bine. Sângele de pe cearșaf era dovada tradițională a consumării actului. Toată lumea avea să știe ce înseamnă și nu aveau să mai existe dubii ulterioare.

Acesta era modul în care femeile de felul Caterinei își exercitau puterea, realiză ea cu admirație. Acționau inteligent, dar invizibil, lucrând în spatele scenei și manevrând evenimentele, în timp ce bărbații își închipuiau că ei dețin controlul.

– Va face Mary asta? întrebă Caterina.

– Da, spuse Alison încrezătoare.

Mary nu ducea lipsă de curaj.

– Dar… ceilalți ar putea să vadă vezica.

– După ce o golește, Mary trebuie să și-o împingă în vagin, cât de mult poate, și să o lase acolo până când prinde un moment de intimitate și o poate arunca.

– Sper să nu cadă.

– Nu va cădea. Știu precis, zise Caterina, schițând un zâmbet lipsit de veselie. Mary nu ar fi prima fată care folosește această șmecherie.

– În regulă.

Caterina luă pisoiul din poala lui Alison și acesta deschise ochii.

– Este totul clar?

Alison se ridică.

– O, da. Este suficient de direct. Va necesita stăpânire de sine, dar Mary are suficientă. Nu vă va dezamăgi.

Caterina zâmbi.

– Bine. Mulțumesc.

Alison păru să se gândească la ceva și se agită.

– Sângele va trebui să fie proaspăt. De unde îl veți lua?

– Oh, nu știu. Caterina legă panglica roz ca un lanț în jurul gâtului pisoiului alb. Mă voi gândi la ceva, spuse ea.

(ii)

Pierre alese ziua nunții regale pentru a vorbi cu formidabilul tată al lui Sylvie Palot despre căsătoria cu mult iubita lui fiică.

În dimineața aceea, toată lumea din Paris se îmbrăcă de sărbătoare. Era duminică, 24 aprilie 1558. Pierre îmbrăcă jacheta sa albastră, croită astfel încât să se vadă căptușeala de mătase albă. Știa că lui Sylvie îi plăcea haina. Era cu mult mai îndrăzneață decât tot ceea ce se purta în cercul de prieteni sobri ai părinților ei. El bănuia că hainele lui făceau parte din farmecul pe care-l exercita asupra ei.

Părăsi colegiul din cartierul universității, de pe malul stâng al râului, și se îndreptă spre nord, către Île de la Cité. Anticiparea sărbătorii părea să umple atmosfera de pe străzile înguste și aglomerate. Vânzătorii de turtă dulce, scoici, portocale și vin își ridicaseră tarabe provizorii pentru a putea profita de mulțime. Un vânzător ambulant îi oferi un pamflet de opt pagini despre nuntă, cu o gravură pe prima pagină, pretinzând că portretizează fericitul cuplu, deși asemănările erau foarte aproximative. Cerșetori, prostituate și muzicanți ambulanți se îndreptau în aceeași direcție ca și Pierre. Parisul iubea procesiunile.

Pierre era încântat de nunta regală. Era o lovitură pentru familia de Guise. Unchii lui Mary, ducele Scarface și cardinalul Charles, erau deja puternici, dar aveau rivali: familiile înrudite Montmorency și Bourbon erau dușmanii lor. În orice caz, această căsătorie avea să propulseze familia de Guise deasupra celorlalte. Prin cursul normal al evenimentelor, nepoata lor, Mary, urma să devină regina Franței și atunci familia de Guise avea să facă parte din familia regală.

Pierre tânjea să împărtășească din puterea lor. Pentru asta, trebuia să facă o treabă bună pentru cardinalul Charles. Adunase deja numele mai multor protestanți din Paris, unii dintre ei prieteni cu familia Sylviei. Îi notase pe toți într-o agendă cu coperte de piele – neagră, potrivită, întrucât toți erau pasibili să fie arși pe rug. Dar ceea ce dorea Charles să știe cel mai mult era locul în care își țineau slujbele protestanții, iar Pierre nu descoperise încă adresa niciunei biserici clandestine.

Era tot mai disperat. Cardinalul îl plătise pentru numele pe care i le

dăduse, dar îi promisese un bonus pentru o adresă. Și nu era vorba doar de bani, deși Pierre avea întotdeauna o nevoie disperată de bani. Charles avea și alți spioni: Pierre nu știa câți, dar știa că nu-și dorea să fie doar unul dintre ei – trebuia să se dovedească, fără îndoială, cel mai bun. Trebuia să devină nu numai util, ci indispensabil pentru cardinal.

Sylvie și familia ei dispăreau în fiecare duminică după-amiază, fără îndoială pentru a participa pe undeva la o slujbă protestantă; dar, frustrant, Giles Palot nu îl invitase încă pe Pierre să-i însoțească, în ciuda aluziilor tot mai evidente. Așa că, în ziua aceea, Pierre plănuise o mișcare drastică. Urma să-i ceară mâna Sylviei. Înțelesese că, dacă familia l-ar fi acceptat ca logodnic al Sylviei, aveau să fie nevoiți să-l ia cu ei la slujbe.

O întrebase deja pe Sylvie: ea era gata să se mărite cu el. Dar tatăl ei nu era ușor de păcălit. Pierre intenționa să vorbească cu Giles în ziua aceea, iar Sylvie fusese de acord. Era o zi potrivită pentru o cerere în căsătorie. Nunta regală avea să le insufle tuturor o dispoziție romantică – poate chiar și lui Giles.

Pierre nu avea nicio intenție să se însoare cu Sylvie, desigur. O nevastă protestantă ar fi pus capăt carierei lui, abia începute, alături de familia de Guise. În afară de asta, nici măcar nu o plăcea: era prea serioasă. Nu, el avea nevoie de o soție care să-l ajute să urce pe scara socială. Îi căzuseră ochii pe Véronique de Guise, o membră a unei ramuri obscure a familiei și, bănuia el, o fată care înțelegea astfel de aspirații. Dacă avea să se logodească cu Sylvie în ziua aceea, urma să-și stoarcă creierul pentru a găsi motive pentru amânarea căsătoriei. Dar era sigur că avea să găsească el ceva.

În străfundurile minții, o voce tăcută, dar iritantă, îi sublinia ideea că era pe cale să sfâșie inima unei tinere foarte drăguțe, ceea ce era pervers și crud.

Victimele sale anterioare, cum era văduva Bauchene, cereau, parcă, mai mult sau mai puțin, să fie înșelate, dar Sylvie nu făcuse nimic ca să merite ceea ce urma să i se întâmple. Ea doar se îndrăgostise de omul care pretindea Pierre că ar fi.

Dar vocea interioară nu-i schimbă planurile. Se afla pe drumul cel bun către bogăție și putere și nu putea permite ca astfel de considerente să-i stea în cale. Vocea observă cât de mult se schimbase de când plecase din Thonnance-les-Joinville și venise la Paris; părea că devenise aproape o altă persoană. „Sper să fie așa, se gândi el. Nu eram nimic altceva decât fiul bastard al unui preot de țară sărac, dar voi deveni un personaj important.”

Traversă Petit Pont spre centru, insula de pe râul Sena pe care se afla catedrala Notre-Dame de Paris. Francisc și Mary aveau să se căsătorească în piața de lângă fațada vestică a marii biserici. Pentru

ceremonie fusese construită o scenă imensă din scânduri, înaltă de patru metri și care ducea de la palatul arhiepiscopal de dincolo de piață până la poarta catedralei, astfel încât poporul Parisului să poată privi ceremonia, dar să nu se poată atinge de familia regală și de invitații lor. În jurul scenei se adunaseră deja spectatori, asigurându-și locuri cu o vizibilitate bună. Într-un capăt al catedralei se găsea un baldachin ondulat, confecționat din nenumărați metri de mătase albastră brodată cu *fleurs de lys*{7}, pentru a feri de soare cuplul de miri. Pierre se înfioră gândindu-se la preț.

Pierre îl observă pe scenă pe Scarface, ducele de Guise; el era maestrul de ceremonii al zilei. Părea să aibă o dispută cu câțiva domni insignifianți, care veniseră devreme pentru a-și asigura locuri bune, poruncindu-le să se mute. Pierre se apropie de scenă și se înclină adânc spre ducele François, dar ducele nu-l observă.

Pierre își croi drum către șirul de case din partea de nord a catedralei. Magazinul de cărți al lui Giles Palot era închis pentru sabat și ușa dinspre stradă era încuiată, dar Pierre cunoștea drumul către intrarea din spate, prin atelier.

Sylvie alergă în jos pe scări ca să-l întâmpine. Asta le oferi câteva momente de singurătate în tipografia liniștită. Ea îi cuprinse gâtul cu brațele și-l sărută cu gura deschisă.

El descoperi că era destul de dificil să măsluiască pasiunea reciprocă. O sărută cu limba energic și îi strânse sânii prin corsajul rochiei, dar nu simți nicio excitare.

Ea întrerupse sărutul pentru a-i spune agitată:

– Este în toane bune! Vino sus!

Pierre o urmă către apartamentul de la etaj. Giles și soția sa, Isabelle, erau așezați la masă, împreună cu Guillaume.

Giles era ca un taur, numai gât și umeri. Arăta de parcă ar fi fost capabil să ridice în spate o casă. Pierre știa, din aluziile pe care i le scăpase Sylvie, că Giles putea fi violent cu familia sa și cu ucenicii. Ce s-ar fi întâmplat dacă Giles ar fi aflat vreodată că Pierre era un spion catolic? Încercă să nu se gândească la asta.

Pierre se înclină mai întâi către Giles, recunoscându-i postura de șef al familiei, și spuse:

– Bună dimineața, domnule Palot. Sper că sunteți bine.

Giles îi răspunse mormăind, ceea ce nu era în mod special ofensator, fiind modul normal în care obișnuia să întâmpine pe oricine.

Isabelle fu mai sensibilă la farmecul lui Pierre. Ea zâmbi când el îi sărută mâna și îl invită să ia loc. La fel ca fiica ei, Isabelle avea un nas drept și o bărbie voluntară, trăsături care sugerau un caracter puternic. Probabil că oamenii o considerau plăcută, dar nu frumoasă, iar Pierre reușea să și-o imagineze seducătoare dacă se afla într-o dispoziție corespunzătoare. Mama și fiica avea personalități

asemănătoare, fiind puternice și îndrăznețe.

Guillaume era un mister: un bărbat palid, de vreo douăzeci și cinci de ani, cu o aură enigmatică. Venise la magazin în aceeași zi cu Pierre și se mutase imediat în locuința familiei de la etaj. Degetele îi erau murdare de cerneală, iar Isabelle spusese vag că era student, deși nu urma cursurile niciunuia dintre colegiile de la Sorbonne – însă Pierre nu-l văzuse niciodată într-o sală de curs. Nu era foarte lămurit dacă era un oaspete invitat sau un chiriaș plătitor. În conversația cu Pierre, nu lăsa să-i scape nimic. Lui Pierre i-ar fi plăcut să-l înghesuie cu întrebări, dar îi era frică să nu pară băgăcios și, astfel, să atragă suspiciuni.

Când Pierre intrase în cameră, îl observase pe Guillaume închizând o carte, cu o atitudine întâmplătoare, care nu părea prea convingătoare; acum, cartea se afla pe masă, cu mâna lui Guillaume așezată deasupra, ca pentru a împiedica pe oricine să o deschidă. Poate că citise cu voce tare pentru restul familiei. Intuiția îi spunea lui Pierre că era o carte protestantă, ilegală. Se prefăcu însă a nu observa.

Când saluturile se încheiară, Sylvie spuse:

– Pierre are ceva să-ți spună, tată, zise ea direct.

– Ei bine, dă-i drumul, băiete, răspunse Giles.

Pierre ura oamenii care i se adresau cu apelativul „băiete”, dar nu era momentul să arate asta.

– Poate că ați prefera să discutați în particular, spuse Sylvie.

– Nu văd de ce, zise Giles.

Pierre ar fi preferat intimitatea, dar își luă o mină indiferentă.

– Aș fi fericit să audă toată lumea.

– Bine, atunci, spuse Giles, iar Guillaume, care se ridicase pe jumătate, se așeză la loc.

Pierre spuse:

– Domnule Palot, cu umilință vă solicit permisiunea de a mă căsători cu Sylvie.

Isabelle scoase un mic țipăt – nu de surpriză, probabil, pentru că trebuie să fi anticipat asta, ci mai degrabă de plăcere. Pierre observă privirea șocată a lui Guillaume și se întrebă dacă nu cumva nutrea visuri romantice, secrete, în legătură cu Sylvie. Giles păru doar enervat că duminica sa liniștită fusese perturbată.

Cu un oftat abia mascat, Giles își îndreptă gândurile spre noua sarcină care tocmai îi apăruse în față: chestionarea lui Pierre.

– Ești student, spuse el batjocoritor. Cum poți să propui o căsătorie?

– Vă înțeleg îngrijorarea, spuse Pierre amabil.

Nu avea să se lase deviat de la calea sa de o simplă grosolănie. Începu să spună minciuni, lucru la care se pricepea de minune:

– Mama mea deține un mic teren în Champagne – doar câteva vii, dar chiriile sunt bune, așa că avem un venit.

Mama sa era menajera – fără nicio lețcaie – a unui preot de țară, iar Pierre trăia doar grației propriei istețimi.

– Când îmi voi termina studiile, sper să urmez profesia de avocat, iar soția mea va fi bine îngrijită.

Partea asta se apropia de adevăr.

Giles nu comentă acest răspuns, dar puse o altă întrebare:

– Care este religia ta?

– Sunt un creștin care caută iluminarea.

Pierre anticipase întrebările lui Giles și pregătise răspunsurile înșelătoare. Spera doar că nu aveau să pară prea lingușitoare.

– Vorbește-mi despre iluminarea pe care o cauți.

Era o întrebare vicleană. Pierre nu putea pretinde pur și simplu că era protestant, pentru că nu făcuse parte niciodată din congregație. Dar trebuia să exprime clar ideea că era gata să se convertească.

– Mă frământă două lucruri, spuse el, încercând să pară îngrijorat și preocupat. În primul rând, Mesa. Am fost învățați că pâinea și vinul sunt transformate în trupul și sângele lui Iisus. Dar ele nu arată ca trup și sânge, nu miros și nu au acest gust, așa că nu înțeleg în ce fel sunt transformate. Îmi pare o falsă filosofie.

Pierre auzise aceste argumente ridicate de colegi de-ai săi, studenți care studiaseră protestantismul. Personal, i se părea aproape de neînțeles ca oamenii să se certe pentru astfel de abstracțiuni.

Giles fu de acord din toată inima cu acest argument, dar nu o spuse.

– Și al doilea lucru?

– Felul în care preoții iau, adesea, banii de zeciuială plătiți de țăranii săraci, folosindu-i pentru a duce o viață de lux, fără să se deranjeze să-și îndeplinească îndatoririle sfinte.

Acesta era un lucru de care se plângeau chiar și cei mai devotați catolici.

– Ai putea fi aruncat în închisoare pentru că ai spus aceste lucruri. Cum îndrăznești să proferezi asemenea erezii în casa mea?

Indignarea lui Giles era prost jucată, dar asta nu o făcea mai puțin amenințătoare.

Sylvie spuse curajoasă:

– Nu te preface, tată, el știe ce suntem.

Giles păru furios.

– Tu i-ai spus? întrebă el, strângând pumnul puternic.

– Ea nu mi-a spus nimic, spuse în grabă Pierre. Este evident.

Giles se înroși.

– Evident?!

– Pentru oricine privește în jur… și observă toate lucrurile care lipsesc din casa voastră. Nu aveți niciun crucifix deasupra patului, nicio statuie a Fecioarei într-o nișă de lângă ușă, niciun tablou al Sfintei Familii deasupra căminului. Soția ta nu are perle cusute în

materialul celor mai bune rochii, deși v-ați putea permite așa ceva. Fata ta poartă o haină maro. Se întinse peste masă și smulse cu o mișcare rapidă cartea de sub mâna lui Guillaume. Deschizând-o, spuse: Și citiți Evanghelia după Matei în limba franceză, într-o duminică după-amiază.

Guillaume interveni pentru prima dată.

– Ne vei denunța? zise el părând speriat.

– Nu, Guillaume. Dacă asta ar fi fost intenția mea, aș fi venit aici cu ofițeri ai gărzii orașului. Pierre își întoarse privirea spre Giles. Vreau să mă alătur vouă. Vreau să devin protestant. Și vreau să mă însor cu Sylvie.

– Te rog, tată, spune da, zise Sylvie. Îngenunche în fața tatălui ei. Pierre mă iubește și eu îl iubesc pe el. Vom fi atât de fericiți împreună! Iar Pierre ni se va alătura în munca noastră de răspândire a adevăratei evanghelii.

Giles își descleștă pumnul și culoarea îi reveni la normal.

– Vrei asta? îl întrebă el pe Pierre.

– Da, spuse Pierre. Dacă mă primiți.

Giles privi spre soția lui. Isabelle încuviință din cap aproape imperceptibil. Pierre bănuia că ea era adevărata putere în familie, în ciuda aparențelor. Giles zâmbi – un lucru rar – și i se adresă lui Sylvie:

– Foarte bine, atunci. Mărită-te cu Pierre și fie ca Domnul să vă binecuvânteze unirea!

Sylvie sări în sus, își îmbrățișă tatăl, apoi îl sărută exuberantă pe Pierre. Printr-o coincidență, dinspre mulțimea adunată în fața catedralei se auziră urale.

– Și ei sunt de acord cu logodna noastră, spuse Pierre și toată lumea râse.

Se îndreptară cu toții spre ferestre, care dădeau spre piață. Procesiunea de nuntă se deplasa pe eșafodajul de scânduri, fiind deschisă de o companie de soldați cunoscută drept „Cei o sută de elvețieni”, ușor de identificat după mânecile în dungi și penele de la pălării. Un grup mare de muzicanți apăru la vedere, cântând din flaute și tobe, apoi se iviră bărbații de la Curte, fiecare dintre ei cu haine noi, o explozie de roșu, auriu, albastru-deschis, galben și violet. Sylvie spuse emoționată:

– Parcă ar face asta pentru noi, Pierre!

Mulțimea tăcu și toți își înclinară capetele pe măsură ce episcopii își făceau apariția, purtând crucifixuri incrustate cu pietre prețioase și relicve sfinte adăpostite în cutii de aur bogat ornamentate. Pierre îl văzu pe cardinalul Charles în roba sa roșie, purtând un potir de aur decorat cu pietre prețioase.

Apoi, în sfârșit, își făcu apariția mirele. Francisc, în vârstă de paisprezece ani, părea terifiat. Era slab și fragil, iar pietrele prețioase

din pălăria și din haina sa nu îl făceau să arate mai regal. Alături de el se afla regele Antoine al Navarrei, capul familiei Bourbon, adversarii familiei de Guise. Pierre bănui că cineva – poate chiar extrem de prudenta regină Caterina – îi oferise lui Antoine această poziție privilegiată ca o contrapondere pentru familia de Guise, care amenința să domine ceremonia.

Apoi, spectatorii parcă înnebuniră văzându-l pe rege însuși, Henric al II-lea, și pe eroul lor de război, ducele Scarface, încadrând mireasa.

Ea purta o rochie de un alb pur.

– Alb? spuse Isabelle din spatele lui Pierre, privind peste umărul lui. Alb este culoarea doliului. Poartă alb?

(iii)

Alison McKay se împotrivise rochiei albe de mireasă. În Franța, albul era culoarea doliului. Se temuse că acest lucru va speria poporul. Și o făcea pe Mary Stuart să arate chiar și mai palidă decât de obicei. Dar Mary putea să fie foarte încăpățânată și avea păreri foarte clare, ca orice adolescent de cincisprezece ani, în special despre îmbrăcăminte. Ea își dorise albul și nu acceptase nici măcar să discute despre alternative.

Și funcționase. Mătasea părea să strălucească, subliniind puritatea virginității lui Mary. Pe deasupra purta o mantie de catifea de un gri-albăstrui palid, care lucea în lumina soarelui de aprilie precum suprafața apei râului ce curgea de-a lungul catedralei. Trena, din același material, era foarte grea, după cum știa foarte bine și Alison, pentru că ea era una dintre cele două fete care o duceau.

Mary purta o coroniță de aur incrustată cu diamante, perle, rubine și safire: Alison bănuia că trebuie să fi fost disperată să scape de greutatea de pe cap. În jurul gâtului, avea un pandantiv enorm, cu pietre prețioase, pe care îl numise „Marele Harry” întrucât era un dar de la regele Henric.

Cu părul său roșu și cu pielea albă, Mary arăta ca un înger, iar oamenii o iubeau. Pe măsură ce avansa pe platforma înaltă, la brațul regelui, murmurul de aprobare se deplasă asemenea unui val leneș în lungul rândurilor de spectatori înghesuiți, ținând pasul cu înaintarea miresei.

Alison era o figură minoră în această galaxie de personaje regale și nobiliare, dar se simțea fericită văzând reflexiile gloriei celei mai bune prietene. Mary și Alison vorbiseră și visaseră la nunțile lor de când își puteau aminti, dar asta umbrea tot ce-și putuseră imagina. Era justificarea existenței lui Mary. Alison se bucură pentru prietena ei și pentru ea însăși.

Ajunseră apoi la platforma acoperită, unde o aștepta mirele.

Când mirele și mireasa se așezară unul lângă altul, deveni comic de

evident că ea era cu treizeci de centimetri mai înaltă decât el, iar dinspre elementele indisciplinate din mulțime se auziră râsete și exclamații batjocoritoare. Apoi, cuplul îngenunche în fața arhiepiscopului de Rouen și tabloul deveni mai puțin hilar.

Regele scoase un inel de pe propriul deget și i-l înmână arhiepiscopului, apoi ceremonia începu.

Mary își rosti răspunsurile cu o voce puternică și clară, în timp ce Francisc vorbi cu voce scăzută, pentru ca mulțimea să nu râdă de bâlbâiala lui.

Alison își aminti, într-o străfulgerare de memorie, că Mary purtase alb și prima oară când se întâlniseră. Părinții lui Alison tocmai muriseră de ciumă și ea locuia în casa rece a mătușii sale văduve, Janice, o prietenă a mamei lui Mary, Marie de Guise. Ca un gest de bunăvoință, orfana fusese dusă să se joace cu regina, în vârstă de patru ani, a Scoției. Camera de copil a lui Mary era un loc cu focuri strălucitoare, perne moi și jucării minunate, iar când se afla acolo, Alison uita că nu mai avea mamă.

Vizitele ei deveniseră frecvente. Micuța Mary o aștepta cu nerăbdare pe prietena ei de șase ani. Alison se simțea salvată din atmosfera solemnă a casei mătușii Janice. După un an fericit, li se spusese că Mary urma să plece să trăiască în Franța. Lui Alison i se frânsese inima. Dar Mary, arătând semne timpurii ale adultului hotărât care avea să devină, izbucnise în accese de furie și insistase ca Alison să o însoțească în Franța; și, în cele din urmă, obținuse ceea ce dorea.

În timpul călătoriei pe marea agitată, împărțiseră aceeași cabină, lipindu-se una de alta pentru a se încuraja în timpul nopții, ceva ce încă mai făceau atunci când erau speriate sau neliniștite. Se ținuseră de mână în timp ce făceau cunoștință cu zeci de personaje franceze îmbrăcate colorat, care râdeau de ele pentru că vorbeau în dialectul scoțian gutural. Totul era înspăimântător de ciudat și fusese rândul lui Alison, care era mai mare, să vină în ajutorul lui Mary, sprijinind-o să învețe nefamiliarele cuvinte franțuzești și manierele rafinate de la Curte și îmbărbătând-o atunci când plângea noaptea. Alison știa că niciuna dintre ele nu va uita vreodată devotamentul reciproc din copilărie.

Ceremonia ajunse la sfârșit. Inelul de aur fu așezat, în sfârșit, pe degetul lui Mary și tinerii fură declarați soț și soție; apoi se porniră uralele.

În acel moment, doi crainici regali, ducând câțiva saci de piele, începură să arunce pumni de monede înspre mulțime. Oamenii își murmurară aprobarea. Cu toții săriră în aer ca să prindă monedele, apoi se aplecară spre pământ ca să le culeagă pe cele căzute pe jos. Cei din alte părți ale pieței își cerură partea și se porniră lupte: cei căzuți fură călcați în picioare, iar cei rămași în picioare fură striviți. Răniții

urlau de durere. Alison considera totul extrem de neplăcut, dar mulți dintre nobilii oaspeți la nuntă râseră zgomotos în timp ce oamenii de rând se luptau furioși pentru mărunțișul ce le fusese aruncat: li se părea mai interesant decât o luptă de tauri. Crainicii aruncară monede până își goliră sacii.

Arhiepiscopul deschise drumul spre catedrală pentru slujba de cununie, urmat de proaspeții căsătoriți, doi oameni care abia depășiseră copilăria și care erau prinși, acum, într-o căsătorie ce era, fără speranță, nepotrivită pentru amândoi. Alison îi urmă, încă purtând trena. În timp ce trecură cu toții din lumina soarelui în obscuritatea rece din interiorul bisericii, ea se gândi că odraslele regale se bucurau de toate lucrurile bune ale vieții, mai puțin de libertate.

(iv)

Sylvie ținea posesiv brațul lui Pierre în timp ce se îndreptau spre sud, peste podul Petit Pont. Acum, el îi aparținea. L-ar fi ținut de braț pentru totdeauna. El era deștept, la fel de deștept ca tatăl ei, și mult mai fermecător. Era extraordinar de chipeș, cu părul său des, ochii castanii și zâmbetul de învingător. Îi plăceau chiar și hainele lui, deși se simțea vinovată pentru că era atrasă de genul de haine sclipitoare pe care protestanții le dezavuau.

Dar mai mult decât orice, ea îl iubea pentru că era la fel de serios ca și ea în legătură cu adevărata evanghelie. Ajunsese de unul singur să pună la îndoială învățăturile perfide ale preoților catolici. Cu doar foarte puțină încurajare din partea ei, el ajunsese să vadă calea spre adevăr. Și era dispus să-și riște viața mergând împreună cu ea la o biserică protestantă, secretă.

Nunta se terminase, iar mulțimea se împrăștiase; familia Palot, incluzându-l acum și pe Pierre Aumande, se îndrepta către propria sa biserică, protestantă.

Acum, că era logodită, Sylvie descoperi că avea griji noi. Cum ar fi fost să se culce cu Pierre? Mama ei îi spusese, cu ani în urmă, când îi apăruse menstruația, ce făceau bărbații și femeile în pat, dar Isabelle fusese neobișnuit de reținută în legătură cu felul în care ajungea să se simtă. Sylvie era dornică să afle, să simtă mâinile lui Pierre peste corpul ei gol, să-i simtă greutatea deasupra ei, să vadă cum arătau părțile lui intime.

Îl cucerise, dar putea oare să-i păstreze dragostea pentru tot restul vieții? Isabelle spunea că Giles nici măcar nu flirtase cu altcineva, dar unii bărbați își pierdeau interesul pentru soțiile lor după o vreme, iar Pierre avea să fie întotdeauna atrăgător și pentru alte femei. Sylvie ar fi putut să aibă de muncit din greu pentru a-l ține la fel de încântat pe cât era acum. Credința lor i-ar fi putut ajuta, mai ales dacă aveau să

lucreze împreună pentru răspândirea evangheliei.

Când aveau să se căsătorească? Ea dorea să se întâmple asta cât mai curând posibil. Pierre menționase că i-ar fi plăcut să o aducă pe mama lui din Champagne pentru ceremonie, dacă se simțea suficient de bine pentru a călători. Fusese puțin evaziv, dar Sylvie evită să-l preseze, simțindu-se rușinată pentru că era atât de nerăbdătoare.

Isabelle era foarte încântată de logodnă. Sylvie avea senzația că mamei ei i-ar fi plăcut să se mărite ea însăși cu Pierre. Nu chiar, desigur, dar totuși…

Tatăl ei era mai mulțumit decât dorea să lase să se vadă, bănuia Sylvie. Părea relaxat și binedispus, ceea ce, pentru el, era cea mai avansată formă de fericire.

Guillaume era într-o dispoziție acră și Sylvie înțelese că, probabil, și el se simțea atras de ea. Poate că-și făurise planuri secrete să o ceară de soție. Ei bine, era prea târziu. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Pierre, poate că l-ar fi plăcut pe Guillaume, care era deștept și serios. Dar el nu s-ar fi uitat niciodată la ea în felul acela care o făcea să i se învârtă capul, să i se înmoaie picioarele și să simtă nevoia de a se așeza.

Ceea ce o mulțumea cel mai tare era fericirea pe care o afișa Pierre în dimineața aceea. Mergea cu pas alert, zâmbea constant și o făcea să râdă cu observații ironice despre casele și oamenii pe lângă care treceau, pe măsură ce avansau în lungul străzii St Jacques spre cartierul universității. Era vizibil încântat să fie logodit cu ea.

Sylvie mai știa și că el era fericit să fie invitat, în sfârșit, la o slujbă protestantă. O întrebase de mai multe ori unde se afla biserica ei și păruse rănit când ea îi spusese că nu-i este permis să știe. Acum, secretul putea fi lăsat la o parte.

Ea era nerăbdătoare să se afișeze cu el. Se simțea mândră și abia aștepta să-l prezinte tuturor. Cu siguranță aveau să-l placă. Ea spera că și el avea să-i placă.

Ieșiră pe poarta St Giles și intrară în suburbii, unde ieșiră din drum pe o cărare abia vizibilă din pădure. O sută de metri mai departe, invizibili din șosea, stăteau doi bărbați voinici care aveau aerul unor străjeri, chiar dacă nu purtau arme. Giles dădu din cap către ei, apoi îndreptă un deget către Pierre, spunând:

– El este cu noi.

Grupul trecu de străjeri fără să se oprească.

– Cine sunt bărbații aceia? o întrebă Pierre pe Sylvie.

– Îi opresc pe cei pe care nu îi cunosc, explică ea. Dacă apar plimbăreți ocazionali care se îndreaptă întâmplător în direcția asta, ei le spun că pădurea este privată.

– Și a cui este pădurea?

– Îi aparține marchizului de Nîmes.

– Face parte și el din congregație?

Ea ezită. Dar acum, îi putea spune. Fără secrete.

– Da.

Sylvie știa că existau mulți aristocrați protestanți. Și ei puteau fi arși pe rug, la fel ca oricine altcineva; totuși, pentru erezie, ca și pentru oricare altă crimă, nobilimea avea șanse mai mari să scape de pedeapsă, prin intervențiile unor prieteni puternici.

Micul grup ajunse la ceea ce părea a fi o cabană de vânătoare nefolosită. Ferestrele de jos erau acoperite, iar buruienile abundente din jurul intrării principale dovedeau că aceasta nu fusese folosită de mulți ani.

Sylvie știa că, în câteva orașe franceze în care protestanții formau majoritatea, aceștia preluaseră bisericile adevărate și își țineau slujbele pe față, protejați deseori de gărzi înarmate. Dar la Paris nu era cazul. Capitala țării era un puternic bastion catolic, în care foarte mulți oameni își câștigau traiul servind Biserica și monarhia. Protestanții erau urâți aici.

Înconjurară clădirea până la o mică ușă laterală și intrară în sala mare, unde, bănuia Sylvie, pe vremuri se ofereau petreceri bogate pentru partidele de vânătoare. Acum încăperea era tăcută și întunecată. Fuseseră așezate rânduri de scaune și bănci, cu fața spre o masă acoperită cu o pânză albă. În sală se aflau aproape o sută de oameni. Ca întotdeauna, pe masă se afla o pâine, așezată pe o farfurie de ceramică, și o cană cu vin.

Giles și Isabelle își ocupară locurile, iar Sylvie și Pierre îi urmară. Guillaume ocupă un scaun solitar, așezat cu fața spre congregație.

Pierre șopti:

– Deci Guillaume este preot?

– Pastor, îl corectă Sylvie. Dar el este vizitator. Bernard este pastorul obișnuit.

Arătă către un bărbat înalt, cu o înfățișare solemnă, având în jur de cincizeci de ani, cu părul argintiu și des.

– Marchizul se află aici?

Sylvie privi în jur și identifică silueta corpolentă a marchizului de Nîmes.

– Rândul din față, murmură ea. Guler alb, mare.

– Cea cu pelerină verde-închis și cu pălărie este fiica lui?

– Nu, aceea este marchiza, Louise.

– E tânără.

– Douăzeci de ani. Este a doua nevastă.

Familia Mauriac se afla acolo, Luc și Jeanne împreună cu fiul lor, Georges, un admirator al Sylviei. Aceasta îl observă pe Georges uitându-se la Pierre cu surpriză și invidie și își dădu seama de pe fața lui că realiza că nu putea concura cu Pierre. Își permise un moment păcătos de mândrie: Pierre era cu mult mai atrăgător decât Georges.

Începură prin a cânta un psalm.

– Fără cor? șopti Pierre.

– Noi suntem corul.

Sylviei îi plăcea la nebunie ideea că era în stare să cânte imnuri în franceză, cu o voce ridicată. Era una dintre bucuriile de a fi adept al adevăratei evanghelii. În bisericile normale, se simțea ca un spectator la o reprezentație, dar aici era un participant activ la spectacol.

– Ai o voce minunată, spuse Pierre.

Era adevărat, iar ea știa; de fapt, era atât de bună, încât se afla frecvent în pericolul de a păcătui prin mândrie, din acest motiv.

Urmară rugăciuni și citate din Biblie, toate în franceză; apoi, comuniunea. Aici, pâinea și vinul nu erau, de fapt, trup și sânge, ci doar simboluri, ceea ce părea să fie mult mai rațional. În cele din urmă, Guillaume ținu o predică înflăcărată despre răutatea papei Paul al IV-lea. În vârstă de optzeci și unu de ani, Paul era un conservator intolerant, care întărise Inchiziția și îi obligase pe evreii din Roma să poarte pălării galbene. Era la fel de urât și de catolici, și de protestanți.

Când slujba luă sfârșit, scaunele fură mutate într-un cerc sumar și începu o altfel de întâlnire.

– Această parte se numește camaraderie, îi explică Sylvie lui Pierre. Schimbăm vești și discutăm tot felul de lucruri. Femeilor le este permis să vorbească.

Începu cu Guillaume, care făcu un anunț ce o surprinse pe Sylvie și pe toți ceilalți: urma să plece din Paris.

Era încântat, spuse el, că îi putuse fi de ajutor pastorului Bernard și celor mai în vârstă pentru a restructura comunitatea conform directivelor trasate de John Calvin la Geneva. Remarcabila răspândire a religiei protestante în Franța, în ultimii ani, se datora, în parte, organizării și disciplinei stricte a comunităților calviniste, cum era cea din suburbia Parisului, St Giles. Guillaume era emoționat în special datorită faptului că ei avuseseră încredere să discute despre întrunirea primului sinod național protestant, din anul următor.

Însă avea o misiune itinerantă și mai existau și alte congregații care aveau nevoie de ajutorul său. Avea să plece duminica următoare.

Nimeni nu se așteptase ca el să rămână la nesfârșit, dar asta fusese puțin cam brusc. Până acum, el nu spusese nimic despre plecarea lui. Sylvie nu se putu abține să nu se gândească la faptul că decizia lui bruscă s-ar fi putut datora logodnei ei. Își spuse, în sinea ei, că se apropia periculos de mult de vanitate și zise repede o rugăciune de umilință.

Luc Mauriac introduse o notă de conflict.

– Îmi pare rău că ne părăsești atât de curând, Guillaume, pentru că există o problemă importantă pe care nu am discutat-o încă: problema

ereziei din interiorul mișcării noastre.

Luc avea aparența certăreață caracteristică multor bărbați nu foarte înalți, dar era, de fapt, un avocat al toleranței. El continuă:

– Mulți dintre noi, în comunitate, am fost șocați când Calvin a ordonat ca Michel Servet să fie ars pe rug.

Sylvie știa despre ce vorbea, la fel ca fiecare om din încăperea aceea. Servet fusese un intelectual protestant care intrase în conflict cu Calvin cu privire la doctrina Sfintei Treimi. Fusese executat la Geneva, spre mâhnirea protestanților de genul lui Luc Mauriac, care considerau că numai catolicii îi omorau pe cei care nu sunt de acord cu ei.

Guillaume spuse nerăbdător:

– Asta s-a întâmplat acum cinci ani.

– Dar problema a rămas nerezolvată.

Sylvie dădu din cap viguros. Era pasionată de acest subiect. Protestanții cereau toleranță din partea regilor și a clericilor care erau în dezacord cu ei: cum era posibil ca ei să-i persecute pe alții? Totuși, mulți dintre ei ar fi dorit să fie la fel de duri precum catolicii sau chiar mai rău.

Guillaume flutură mâna cu nepăsare.

– În rândul mișcării noastre trebuie să existe disciplină.

Era clar că nu dorea să intre în această dispută. Tonul său nepăsător o înfurie pe Sylvie, care spuse, cu vocea ei puternică:

– Dar nu ar trebui să omorâm pe unul sau pe altul.

De obicei, ea nu vorbea în timpul acestor reuniuni. Totuși, deși femeile aveau dreptul să vorbească, tinerii nu erau încurajați să-și exprime părerile. Dar Sylvie era aproape o femeie măritată și nu putea să rămână tăcută când se discuta acest subiect. Ea continuă:

– Când Servet a luptat cu arma scrisului și a rațiunii, ar fi trebuit să fie respins cu scrisul și cu rațiunea – nu cu violență!

Luc Mauriac afișă o aprobare entuziastă, bucuros să fie susținut atât de energic; totuși, unele dintre femeile mai în vârstă priviră dezaprobator.

Guillaume spuse disprețuitor:

– Acestea nu sunt cuvintele tale: îl citezi pe Castellio, un alt eretic.

Avea dreptate: Sylvie repeta o frază din pamfletul lui Sebastian Castellio, *Ar trebui persecutați ereticii?* Dar mai dispunea și de alte resurse. Ea citea toate cărțile pe care le tipărea tatăl său și știa la fel de multe ca Guillaume despre lucrările teologilor protestanți.

– Îl voi cita pe Calvin, dacă preferi, spuse ea. Calvin a scris: „Este necreștinește să folosești armele împotriva celor care au fost expulzați de Biserică.” Desigur, asta a fost atunci când el însuși era persecutat de Biserică.

Observă câteva persoane agitându-se dezaprobator și realiză că

mersese puțin cam departe, sugerând ipocrizia din partea marelui John Calvin.

– Ești prea tânără ca să înțelegi, spuse Guillaume.

– Prea tânără? Sylvie se simți jignită. Niciodată n-ai spus că aș fi prea tânără ca să-mi risc viața vânzând cópii ale cărților pe care le-ai adus de la Geneva!

Mai multe persoane începură să vorbească în același timp și pastorul Bernard se ridică, făcând apel la calm.

– Nu vom rezolva această problemă într-o singură după-amiază, spuse el. Haideți să-i cerem lui Guillaume să-i comunice îngrijorările noastre lui John Calvin, când se întoarce la Geneva.

Luc Mauriac nu fu satisfăcut de această soluție și spuse:

– Dar ne va răspunde Calvin oare?

– Sigur că o va face, spuse Bernard, fără să ofere vreo explicație pentru încrederea sa. Și acum, haideți să ne încheiem reuniunea cu o rugăciune.

Închise ochii, își ridică fața spre cer și începu o rugăciune improvizată.

În liniștea care se lăsă, Sylvie se calmă. Își aminti cu câtă nerăbdare așteptase să li-l prezinte pe Pierre celorlalți și să se audă spunând cuvintele: „logodnicul meu”.

După ce rostiră „amin” la finalul rugăciunii, membrii congregației începură să discute între ei. Sylvie îl conduse pe Pierre prin sală. Ardea de mândrie că are alături un bărbat atât de atrăgător și se străduia din greu să nu pară mult prea mulțumită de sine – dar era dificil: era atât de fericită…

Pierre era le fel de îndatoritor ca întotdeauna. Le vorbi respectuos bărbaților, flirtă nevinovat cu femeile mai în vârstă și le fermecă pe fete. Acordă o atenție deosebită prezentărilor Sylviei, concentrându-se să rețină toate numele, precum și detalii despre locurile în care locuiau și despre munca pe care o făceau. Protestanții erau mulțumiți întotdeauna de un nou convertit și îl făcură să se simtă bine-venit.

Lucrurile merseră prost când Sylvie i-l prezentă pe Pierre Louisei, marchiza de Nîmes. Aceasta era fata unui prosper comerciant de vinuri din Champagne. Era o femeie atrăgătoare, cu un bust mare, care probabil atrăsese atenția marchizului, aflat la vârsta mijlocie. Părea mereu încordată și avea o manieră trufașă de a-i trata pe ceilalți, care se datora, bănuia Sylvie, faptului că nu era o aristocrată prin naștere și se simțea nesigură în rolul său de marchiză. Dar putea fi îngrozitor de sarcastică dacă era deranjată.

Pierre făcu greșeala de a o trata cu familiaritatea celor care provin din același loc.

– Și eu sunt din Champagne, spuse el. Apoi adăugă zâmbind: Suntem amândoi niște țărănoi veniți la oraș.

Nu o spusese serios, desigur. Nu era nimic nesofisticat la el sau la Louise. Remarca sa fusese doar o vorbă de duh, o glumă. Dar își alesese subiectul greșit pentru a glumi. El nu avea de unde să știe, dar Sophie înțelesese că cea mai mare teamă a Louisei era aceea că le-ar putea părea oamenilor doar o țărancă necioplită.

Reacția ei fu imediată. Păli, iar fața îi încremeni într-o expresie de dispreț, își înclină capul spre spate, de parcă ar fi simțit un miros urât. Ridicând vocea astfel încât oamenii din jur să o poată auzi, spuse pe un ton glacial:

– Chiar și în Champagne, ar trebui ca tinerii să fie învățați să fie respectuoși cu cei care le sunt superiori.

Pierre se înroși.

Louise se întoarse și continuă să vorbească liniștită cu altcineva, lăsându-i pe Pierre și pe Sylvie să îi privească spatele.

Sylvie îngheță. Marchiza se pronunțase împotriva logodnicului ei și fata era sigură că nu avea să-și schimbe niciodată părerea. Mai rău, mulți dintre cei prezenți auziseră discuția și, înainte ca sala să se golească, toți aveau să afle. Sylvie se temea că acum era posibil să nu-l mai accepte pe Pierre ca pe unul de-al lor. Îi dispăruse toată mândria.

Apoi privi spre Pierre și văzu pe fața lui o expresie pe care nu o bănuise înainte. Gura îi era strâmbată într-o expresie de furie și din ochi îi țâșnea ura. Arăta de parcă ar fi vrut să o ucidă pe Louise.

„Dumnezeule, se gândi Sylvie, sper să nu se uite niciodată la mine în felul acesta!”

(v)

Până la ora de culcare, Alison fu epuizată. Era sigură că și Mary se simțea la fel, dar încercarea cea mai grea abia acum urma.

Festivitatea fusese exorbitantă chiar și după standardele Parisului regal. După nuntă, avu loc un banchet la palatul episcopului, urmat de un bal. Apoi, întreaga petrecere de nuntă se mută la Palais de la Cité – o călătorie scurtă care dură ore întregi din cauza mulțimilor – pentru un bal mascat cu distracții speciale, printre care doisprezece căluți mecanici pe care puteau călări odraslele regale. În cele din urmă se servi o cină stil bufet, la care fură servite mai multe produse de patiserie decât văzuse Alison vreodată într-o singură încăpere. Iar acum, în sfârșit, totul era liniștit. Mai rămăsese doar o singură ceremonie de îndeplinit.

Gândindu-se la această ultimă îndatorire, lui Alison îi era milă de Mary. Ideea de a se culca cu Francisc așa cum se culcă o femeie cu un bărbat i se părea neplăcută, de parcă urma să o facă cu un frate. Iar dacă ceva mergea prost, avea să fie o catastrofe publică, povestită în fiecare oraș din Europa. Mary și-ar fi dorit să moară. Alison se îngrozi la gândul că prietena sa ar putea suferi o asemenea umilință.

Știa că cei de sânge regal erau nevoiți să poarte această povară – făcea parte din prețul pe care trebuiau să-l plătească pentru viețile lor privilegiate. Iar Mary trebuia să treacă prin toate acestea fără sprijinul mamei ei. Marie de Guise domnea în Scoția, ținându-i locul lui Mary, și nu putea risca să părăsească țara pentru nunta fiicei ei, într-atât de fragilă era stăpânirea monarhiei catolice asupra scoțienilor rebeli și certăreți. Uneori, Alison se întreba dacă n-ar fi fost mai bine dacă era fiica fără griji a unui brutar, mângâindu-se pe holuri cu un ucenic îndrăzneț.

Alison era una dintre doamnele de companie desemnate să spele și să îmbrace mireasa în vederea deflorării. Însă avea nevoie de un moment în care să fie singură cu Mary, înainte de marele pas.

Femeile o dezbrăcară. Mary era nervoasă și tremura, dar arăta minunat: era înaltă, palidă și subțire, cu sâni mici, perfecți, și cu picioare lungi. Femeile o spălară cu apă caldă, îi pieptănară părul pubian deschis la culoare și o acoperiră cu parfum. Apoi o ajutară să îmbrace o cămașă de noapte brodată cu fir de aur. Ea își puse papucii de satin, o bonetă de noapte cu șnur și o pelerină ușoară, din lână subțire, care să-i țină de cald între camera de toaletă și dormitor.

Când fu gata, niciuna dintre femei nu părea să intenționeze să se retragă. Alison se văzu nevoită să-i spună în șoaptă:

– Spune-le să aștepte afară, *trebuie* să vorbesc cu tine singură!

– De ce?

– Ai încredere în mine, te rog!

Mary se ridică la înălțimea momentului.

– Vă mulțumesc, doamnelor, spuse ea. Acum, vă rog să-mi îngăduiți câteva momente doar cu Alison, ca să-mi pregătesc spiritul.

Doamnele priviră revoltate – cele mai multe dintre ele îi erau superioare în rang lui Alison –, dar niciuna nu putea refuza o asemenea cerere din partea miresei și, reticente, se retraseră.

Când, în sfârșit, fură singure, Alison i se adresă lui Mary în aceeași manieră directă ca și regina Caterina:

– Dacă Francisc eșuează, căsătoria nu se va consuma, iar asta înseamnă că poate fi anulată.

Mary înțelese.

– Iar dacă se întâmplă asta, nu voi mai fi niciodată regina Franței.

– Exact.

– Dar nu sunt sigură că Francisc se poate descurca! zise Mary, părând înnebunită.

– Nimeni nu știe, spuse Alison. Așa că, orice se va întâmpla la noapte, tu *vei pretinde* că el a făcut-o.

Mary încuviință din cap și fața ei căpătă una dintre acele expresii hotărâte care se numărau printre motivele pentru care o iubea Alison atât de mult.

– În regulă, spuse ea. Dar mă vor crede oamenii?

– Da. Dacă urmezi sfatul reginei Caterina.

– Din acest motiv te-a chemat la ea ieri?

– Da. Spune că trebuie să te asiguri că Francisc se întinde deasupra ta și se preface, cel puțin, că ți-o trage.

– Asta pot s-o fac, dar s-ar putea să nu fie suficient pentru a-i convinge pe martori.

Alison băgă mâna în robă și scoase obiectul pe care-l purta acolo.

– Regina mi-a dat asta pentru tine, spuse ea. În cămașa ta de noapte se găsește un buzunar pentru ea.

– Ce conține?

– Sânge.

– Al cui?

– Nu știu, spuse Alison, deși putea să ghicească. Nu contează de unde vine, important este unde ajunge – respectiv pe așternuturile patului nupțial. Îi arătă lui Mary capătul firului care închidea punga. O simplă tragere va dezlega nodul.

– Și astfel, vor crede cu toții că mi-am pierdut virginitatea.

– Dar nimeni nu trebuie să vadă sacul – așa că va trebui să-l îndeşi în tine imediat și să-l lași acolo până mai târziu.

Mary păru oripilată și dezgustată, dar numai pentru o clipă; apoi, spiritul ei curajos preluă controlul.

– În regulă, spuse ea, iar Alison își dori să poată plânge.

Apoi se auzi o bătaie în ușă și o voce de femeie rosti:

– Prințul Francisc este pregătit pentru Domnia Voastră, regină Mary.

– Încă ceva, spuse Alison cu voce scăzută. Dacă Francisc eșuează, nu trebuie să spui niciodată, nimănui, adevărul – nici mamei tale, nici confesorului tău, nici măcar mie. Va trebui să zâmbești mereu timid și să spui că Francisc a făcut ceea ce un mire trebuie să facă – și că a făcut-o perfect.

Mary încuviință ușor din cap.

– Da, spuse ea gânditoare. Ai dreptate. Singura cale sigură de a păstra un secret este tăcerea eternă.

Alison o îmbrățișă pe Mary, apoi spuse:

– Nu-ți face griji! Francisc va face tot ceea ce-i ceri. Te adoră.

Mary încercă să se adune.

– Hai să mergem! spuse ea.

Înconjurată de doamnele de onoare, coborî încet scara către etajul principal. Ca să ajungă în dormitorul regal, fu nevoită să treacă prin marea sală de gardă a mercenarilor elvețieni, apoi prin anticamera regelui, și să se lase privită de toți cei pe lângă care trecea.

În mijlocul camerei se afla un pat cu baldachin, acoperit cu așternuturi fine, albe. În fiecare colț al acestuia se aflau draperii grele de brocart și perdele de dantelă, legate de stâlpi. Francisc aștepta în

picioare, îmbrăcat cu o robă minunată peste cămașa de noapte – arăta ca un băiețel care purta o bonetă prea mare pentru capul lui.

Stând în picioare sau așezați în jurul patului, în cameră se aflau vreo cincisprezece bărbați și câteva femei. Unchii lui Mary, ducele François și cardinalul Charles, se aflau și ei acolo, împreună cu regele, regina și câțiva dintre cei mai importanți curteni și preoți.

Alison nu crezuse că aveau să fie atât de mulți. Vorbeau pe un ton scăzut, dar tăcură când o văzură pe Mary.

Ea se opri și spuse:

– Se vor trage perdelele?

Alison încuviință din cap.

– Doar cele de dantelă, spuse ea. Actul trebuie înfăptuit cu martori.

Mary înghiți în sec, apoi își continuă drumul, încercând să fie curajoasă.

Luă mâna lui Francisc și îi zâmbi încurajator. Băiatul părea speriat.

Mary își descălță papucii și lăsă pelerina să-i cadă pe podea. Stând în picioare în fața tuturor acelor oameni complet îmbrăcați, purtând doar o cămașă de noapte din țesătură fină, o privi pe Alison de parcă ar fi urcat pe eșafod.

Francisc părea paralizat. Mary îl ajută să-și dezbrace roba și apoi îl întinse pe pat. Urcară împreună pe salteaua înaltă și se acoperiră cu singurul cearșaf existent.

Alison trase perdelele de dantelă în jurul patului. Asta le oferi doar o umbră de intimitate. Capetele lor erau cât se poate de vizibile, iar forma trupurilor se vedea clar pe sub cearșaf.

Alison abia mai respira când o văzu pe Mary ghemuindu-se lângă Francisc, murmurându-i ceva la ureche, cuvinte pe care nu le putea auzi nimeni altcineva. Îi explica, probabil, ce trebuia să facă sau cum să se prefacă. Începură să se sărute. Așternutul se mișcă, dar nu se putu vedea cu precizie ce se întâmplă. Lui Alison îi părea extrem de rău pentru Mary. Se imagină pe sine făcând dragoste, pentru prima oară, în fața a douăzeci de martori. I se păru imposibil. Dar Mary continua curajoasă. Alison nu putea să citească expresiile de pe fețele tinerilor însurăței, dar bănui că Mary încerca să-l îmbărbăteze pe Francisc și să-l ajute să se relaxeze.

Apoi, Mary se răsuci pe spate și Francisc se urcă deasupra ei.

Lui Alison, tensiunea i se părea de nesuportat. Avea să se întâmple? Și, dacă nu, avea să reușească Mary să pretindă că s-a întâmplat? Puteau fi păcăliți toți acei oameni mai în vârstă?

În cameră se lăsase o tăcere mormântală – nu se auzeau decât cuvintele lui Mary către Francisc, murmurate atât de încet, încât nimeni nu putea înțelege nimic. Puteau fi cuvinte drăgăstoase sau, la fel de bine, instrucțiuni detaliate.

Cele două corpuri se mișcau acum ciudat. După poziția mâinilor

sale, Mary părea că îl ghidează pe Francisc în ea – sau se prefăcea că ar face-o.

Apoi, Mary scoase un strigăt scurt, ascuțit, de durere. Alison nu putu să aprecieze dacă fusese adevărat, dar audiența murmură aprobativ. Francisc păru șocat și se opri din mișcare, dar Mary îl îmbrățișă încurajator pe sub așternut, trăgându-i corpul către al ei.

Apoi, cuplul începu să se miște la unison. Alison nu văzuse niciodată alți oameni făcând asta, așa că nu avea nicio idee dacă părea realist. Privi către fețele bărbaților și ale femeilor din jurul său. Erau încordate, fascinate și rușinate, dar nu sceptice, simți ea. Păreau să creadă că asistă la un act sexual adevărat, nu la o piesă de teatru.

Ea nu știa cât ar fi trebuit să dureze. Nu se gândise să pună această întrebare. Și nici Mary nu o făcuse. Instinctul îi spunea lui Alison că prima dată ar trebui să fie rapid.

După un minut sau două, se văzu o mișcare bruscă, de parcă trupul lui Francisc ar fi avut convulsii – sau Mary își smuci corpul ca să facă să pară astfel. Apoi, cei doi se relaxară și mișcarea încetă.

Publicul continuă să privească în liniște.

Lui Alison i se tăie respirația. O făcuseră? Dacă nu, avea să-și amintească Mary de micul săculeț?

După o pauză, Mary îl împinse pe Francisc de deasupra ei și se ridică. Se agită pe sub așternut, aparent trăgându-și cămașa de noapte în jurul picioarelor, iar Francisc făcu ceva asemănător.

Apoi, Mary rosti pe un ton poruncitor:

– Trageți perdelele de dantelă!

Mai multe doamne se grăbiră să-i îndeplinească porunca.

După ce dantela fu legată, Mary aruncă teatral cearșaful de deasupra.

Pe cel de dedesubt se afla o mică pată roșie, de sânge.

Curtenii izbucniră în aplauze – datoria fusese îndeplinită. Căsătoria fusese consumată și totul era în regulă.

Alison se simți ușurată. Aplaudă și ovaționă împreună cu ceilalți, în timp ce se întreba ce se întâmplase cu adevărat.

N-avea să afle niciodată.

Capitolul 7

Ned se înfurie teribil când Sir Reginald Fitzgerald refuză să semneze hârtiile prin care se făcea transferul proprietății abației către Alice Willard.

Reginald era primarul unui oraș comercial: un astfel de lucru era deosebit de rău pentru reputația orașului. Cei mai mulți cetățeni se aflau de partea lui Alice. Și ei aveau contracte pe care nu-și puteau permite să le vadă încălcate.

Alice fu nevoită să meargă în fața tribunalului pentru a-l obliga pe Sir Reginald să-și îndeplinească promisiunea.

Ned nu avea nicio îndoială că tribunalul avea să susțină valabilitatea contractului, dar întârzierea îl înnebunea. El și mama lui abia așteptau să-și inaugureze piața acoperită. În timp ce așteptau audierile, treceau zile și săptămâni, iar familia Willard nu mai făcea niciun ban. Din fericire, Alice avea un venit modest de la șirul de căsuțe din parohia St Mark.

– Ce rost are? întrebă Ned frustrat. Reginald nu poate câștiga.

– Se păcălește singur, spuse Alice. A făcut o investiție proastă și preferă să dea vina pe oricine în afară de el însuși.

De patru ori pe an, cazurile importante erau judecate la tribunalul trimestrial de către doi judecători de pace, asistați de un secretar. Procesul lui Alice fu stabilit pentru sesiunea din iunie a tribunalului și era primul caz al zilei.

Tribunalul din Kingsbridge era o fostă locuință de pe strada superioară, situată lângă Casa Breslelor. Curtea se așeză în ceea ce fusese odată sala de bal a casei. Celelalte camere erau birourile judecătorilor și ale asistenților. Subsolul funcționa ca închisoare.

Ned sosi la tribunal împreună cu mama sa. Mulți cetățeni ai orașului stăteau în picioare în cameră, discutând. Sir Reginald se afla deja acolo, împreună cu Rollo. Ned se bucură văzând că Margery nu era prezentă: nu dorea ca ea să fie martoră la umilirea tatălui său.

Ned se înclină țeapăn înspre Rollo. Nu mai putea să se poarte prietenos cu familia Fitzgerald: procesul pusese capăt acestei prefăcătorii. Însă o saluta pe Margery când o întâlnea pe stradă. Ea părea mereu rușinată. Însă Ned o iubea și credea că și ea simțea la fel, în ciuda celor întâmplate.

Dan Cobley și Donal Gloster se aflau și ei în sală: în caz că ar fi fost menționată nefericita navă *St Margaret,* familia Cobley ar fi dorit să audă tot ce avea legătură cu acest subiect.

Dan și ceilalți protestanți arestați în hambarul văduvei Pollard fuseseră eliberați pe cauțiune, cu excepția lui Philbert, care era, fără

îndoială, conducătorul. Philbert se afla în celulele de la subsol, fiind interogat de episcopul Julius. Toți aveau să fie judecați a doua zi, însă nu la tribunalul trimestrial, ci la un tribunal bisericesc, independent.

Donal Gloster scăpase de arestare. El nu se afla împreună cu angajatorul său în hambarul văduvei Pollard: povestea care circula prin oraș era că se afla acasă, beat, din fericire pentru el. Chiar dacă Ned ar fi suspectat că Donal fusese cel care trădase, dezvăluind locul în care se ținea slujba protestantă, povestea sa fusese confirmată de mulți oameni, care-l văzuseră ieșind clătinându-se din Slaughterhouse, în după-amiaza respectivă.

Secretarul, Paul Pettit, ceru să se facă liniște, apoi cei doi judecători intrară și își ocupară scaunele, într-unul dintre capetele sălii. Judecătorul principal era Rodney Tilbury, un negustor de haine retras. Purta o jachetă albastră, bogat împodobită, și câteva inele mari. Fusese numit de regina Mary Tudor, fiind un catolic credincios, însă Ned era de părere că acest lucru n-avea nicio relevanță în ziua aceea, pentru că povestea lor nu avea nimic de-a face cu religia. Al doilea judecător, Seb Chandler, era prieten cu Sir Reginald, dar, din nou, Ned nu vedea cum ar fi putut să nege faptele clare ale cazului.

Jurații depuseră jurământul: doisprezece bărbați, toți cetățeni ai orașului Kingsbridge.

Rollo păși imediat în față și spuse:

– Voi vorbi în numele tatălui meu în această dimineață, cu permisiunea Înălțimilor Voastre.

Ned nu fu surprins. Sir Reginald era irascibil. Și foarte susceptibil să-și distrugă propriul caz din cauza temperamentului său nestăpânit. Rollo era la fel de deștept ca Reginald, dar se controla mult mai bine.

Judecătorul Tilbury încuviință din cap.

– Dacă îmi amintesc bine, ai studiat dreptul la Gray's Inn în Londra, domnule Fitzgerald.

– Întocmai, Înălțimea Voastră.

– Foarte bine.

În timp ce erau începute procedurile, intră și episcopul Julius, îmbrăcat în roba sa preoțească. Prezența lui nu constituia un mister. Își dorise clădirile abației pentru sine, iar Reginald îi promisese să i le vândă ieftin. Probabil că spera ca Reginald să găsească o soluție pentru a se strecura pe lângă obligațiile acelui contract.

Alice păși în față. Își prezentă singură cazul și îi înmână secretarului contractul semnat și parafat.

– Sir Reginald nu poate să nege cele trei fapte esențiale, spuse Alice.

Vorbea cu tonul liniștit și rezonabil al celui care nu dorește altceva decât să sublinieze adevărul.

– Primul, că a semnat contractul; al doilea, că a luat banii; și al treilea, că nu a plătit la timpul cuvenit. Cer Curții să decidă asupra

concluziei, destul de evidente, că a pierdut astfel garanția. Pentru că, de fapt, acesta era rolul garanției.

Alice era încrezătoare că va câștiga, iar Ned nu vedea cum ar fi putut un tribunal să judece în favoarea lui Reginald; doar dacă judecătorii erau mituiți – și de unde ar fi putut să scoată Reginald banii pentru mită?

Tilbury îi mulțumi politicos lui Alice și se întoarse către Rollo.

– Ce aveți de spus în legătură cu asta, domnule Fitzgerald? întrebă el. Lucrurile par destul de clare.

Dar Reginald nu-i lăsă timp fiului său să răspundă.

– Am fost înșelat! strigă el.

În explozia de furie care urmă, fața sa pistruiată deveni roz.

– Philbert Cobley știa foarte bine că nava *St Margaret* se dusese la Calais și că era foarte probabil să fie pierdută.

Ned se gândi că acest lucru era, probabil, adevărat. Philbert era la fel de alunecos ca un pește viu. Oricum, solicitarea lui Reginald era revoltătoare. De ce trebuia să plătească familia Willard pentru lipsa de onestitate a lui Philbert?

Fiul lui Philbert, Dan Cobley, strigă:

– Asta este o minciună! Cum am fi putut noi să știm ce va face regele Franței?

– Trebuie să fi știut ceva! țipă spre el Reginald.

Dan îi răspunse cu un citat din Biblie:

– Cartea proverbelor ne spune: „Un om prudent își ascunde cunoașterea."

Episcopul Julius îndreptă un deget osos către Dan și spuse cu furie:

– Asta se întâmplă când proștilor ignoranți li se permite să citească Biblia în limba engleză – citează cuvintele Domnului ca să-și justifice crimele!

Secretarul se ridică și ceru liniște și toți se potoliră.

Tilbury spuse:

– Mulțumesc, Sir Reginald. Chiar dacă ar fi adevărat că Philbert Cobley sau oricare altă terță parte te-a înșelat pentru acești bani, asta nu te eliberează de contractul cu Alice Willard. Dacă aceasta este baza pledoariei, e foarte clar că este greșită, iar Curtea va decide împotriva ta.

„Exact", se gândi Ned cu satisfacție.

Rollo răspunse imediat:

– Nu, Înălțimea Voastră, nu aceasta este argumentația noastră și vă cer iertare pentru intervenția tatălui meu – dar veți înțelege de ce se simte atât de furios.

– Deci care *este* argumentația? Sunt nerăbdător să o aud și sunt convins că și juriul este.

La fel era și Ned. Avea Rollo ceva în mânecă? Era o persoană cărei îi

plăcea să intimideze, dar nu era prost.

– Pur și simplu aceea că Alice Willard se face vinovată de camătă, spuse Rollo. I-a împrumutat lui Sir Reginald patru sute de lire, dar a solicitat să-i fie înapoiate patru sute douăzeci și patru. A cerut dobândă, ceea ce este ilegal.

Brusc, Ned își aminti conversația mamei sale cu episcopul Julius de pe holurile abației ruinate. Alice îi spusese lui Julius suma exactă a datoriei, iar Julius păruse, pentru moment, uimit de aceasta, deși – în cele din urmă – nu comentase nimic. Și iată-l pe Julius la tribunal pentru audiere. Ned se agită îngrijorat. Contractul dintre Alice și Sir Reginald fusese redactat cu atenție, astfel încât să nu existe nicio referire la dobândă; dar definiția cămătăriei era, tradițional, o zonă foarte gri a legii.

Alice spuse cu tărie:

– Nu trebuia plătită nicio dobândă. Contractul precizează că Sir Reginald va plăti o chirie de opt lire pe lună pentru utilizarea, în continuare, a abației, până când împrumutul este returnat sau proprietatea este cedată.

Reginald protestă:

– De ce aș plăti chirie? Nu folosesc niciodată locul acela! Asta nu este decât cămătărie mascată.

– Pe care tu ai propus-o! spuse Alice.

– Am fost îndrumat greșit.

Secretarul îi întrerupse:

– Vă rog! Adresați-vă Curții, nu unul altuia.

Judecătorul Tilbury spuse:

– Mulțumesc, domnule Pettit. Foarte bine.

Rollo interveni:

– Curtea nu poate valida un contract care îi cere uneia dintre părți să comită o infracțiune.

– Da, am înțeles această idee, spuse Tilbury. Deci solicitați Curții să hotărască dacă suma suplimentară care trebuie plătită, conform contractului, este într-adevăr chirie sau este o formă ascunsă de cămătărie?

– Nu, Înălțimea Voastră. Nu vă cerem să luați această decizie. Cu permisiunea voastră, voi aduce un martor cu autoritate care va depune mărturie că aceasta este cămătărie.

Ned era siderat. Despre ce vorbea?

Cei doi judecători părură la fel de nedumeriți. Tilbury spuse:

– Un martor cu autoritate? La cine te gândești?

– Episcopul de Kingsbridge.

Un murmur de surpriză se ridică din rândul mulțimii care asista. Nimeni nu prevăzuse asta. Judecătorul Tilbury păru la fel de uimit ca toți ceilalți. Oricum, după câteva momente spuse:

– Foarte bine. Ce aveți de spus, Sfinția Voastră?

Ned era descurajat: toată lumea știa de partea cui se afla Julius.

Julius păși încet în față, cu capul său chel ridicat, exploatând la maximum măreția poziției lui. După cum era de așteptat, el spuse:

– Așa-zisa chirie este, fără îndoială, dobândă. Sir Reginald nu a folosit terenul și clădirile pe durata respectivă și nici nu a intenționat vreodată să o facă. Asta nu a fost altceva decât o acoperire șubredă a păcatului și a crimei de cămătărie.

Alice interveni:

– Protestez! Episcopul nu este un martor nepărtinitor. Sir Reginald i-a promis lui abația.

– Cu siguranță, nu dorești să-l acuzi pe episcop de lipsă de onestitate, spuse Rollo.

– Te acuz pe tine că întrebi pisica dacă șoarecele ar trebui să scape, replică Alice.

Mulțimea izbucni în râs, apreciind spiritul argumentului. Dar judecătorul Tilbury nu o făcu.

– Această Curte nu prea poate să-l contrazică pe episcop într-o chestiune referitoare la păcate, spuse el cu severitate. Se pare că juriul va trebui să decidă că acest contract nu este valabil.

Păru dintr-odată nefericit, întrucât știa la fel de bine ca oricine că multe dintre contractele dintre comercianții din Kingsbridge ar fi putut fi subminate de o asemenea decizie; dar Rollo îl încolțise.

Acum, Rollo spuse:

– Deja nu mai este doar o problemă de invalidare a contractului, Înălțimea Voastră, spuse el. Privirea de satisfacție răutăcioasă de pe fața lui îl îngrijoră pe Ned. S-a dovedit că Alice Willard, continuă Rollo, se face vinovată de crimă. Vă atrag atenția că este de datoria Curții să impună pedeapsa stabilită prin legea din 1552.

Ned nu știa care era pedeapsa specificată de această lege.

Alice spuse:

– Voi pleda vinovată pentru cămătărie… cu o singură condiție.

– Foarte bine, spuse Tilbury. Care?

– În această sală, se mai află o persoană care este la fel de vinovată ca și mine și care trebuie pedepsită.

– Dacă vă referiți la Sir Reginald, infracțiunea îl are în vedere pe cel care oferă împrumutul, nu pe cel care-l primește…

– Nu mă refer la Sir Reginald.

– Atunci, la cine?

– Episcopul de Kingsbridge.

Julius păru furios.

– Ai grijă ce spui, Alice Willard!

– În luna octombrie a anului trecut, spuse Alice, i-ai vândut în avans văduvei Mercer lâna de la o mie de oi, pentru zece pence bucata.

Văduva Mercer era cel mai mare negustor de lână din oraș.

– Oile au fost tunse în aprilie anul acesta, iar doamna Mercer i-a vândut lâna lui Philbert Cobley, pentru doisprezece pence bucata, doi pence mai mult decât ți-a plătit ție. Ai cedat doi pence pe bucată pentru a avea banii cu șase luni mai devreme. Ai plătit o dobândă anuală de patruzeci la sută.

Din mulțime se ridică un murmur de aprobare. Majoritatea cetățenilor de vază ai orașului erau negustori și înțelegeau procentajele.

Julius spuse:

– Nu eu sunt judecat aici, ci tu.

Alice ignoră remarca.

– În februarie, ai cumpărat piatră de la cariera contelui pentru extinderea castelului tău. Prețul era de trei lire, dar șeful carierei contelui ți-a oferit o reducere de un șiling per liră, pentru plata în avans, pe care tu l-ai acceptat. Piatra a fost livrată cu o barjă, după o lună. De fapt, tu l-ai taxat pe conte cu o dobândă de șaizeci la sută pentru banii pe care i-ai plătit în avans.

Mulțimea începu să se bucure de spectacol, iar Ned auzi râsete și un ropot de aplauze. Pettit strigă:

– Liniște!

Alice continuă:

– În aprilie, ai vândut o moară în Wigleigh…

– Aceste lucruri sunt irelevante, spuse Julius. Nu te poți scuza pretinzând, adevărat sau nu, că și alte persoane au comis crime similare.

Tilbury spuse:

– Episcopul are dreptate în legătură cu asta. Instruiesc juriul să o declare pe Alice Willard vinovată de cămătărie.

Ned mai nutrea slaba speranță că oamenii de afaceri din juriu aveau să protesteze, dar ei nu avură tăria să se opună unei instrucțiuni atât de clare din partea judecătorului și, după câteva clipe, dădură din cap aprobator.

Tilbury spuse:

– Acum, vom lua în considerare problema pedepsei.

Rollo luă cuvântul din nou:

– Legea din 1552 este foarte clară, Înălțimea Voastră. Vinovatul trebuie să piardă atât dobânda, cât și baza împrumutului și, suplimentar, „amenzi și răscumpărări la discreția regelui”, ca să citez cuvintele exacte din lege.

– Nu! strigă Ned.

Mama lui nu trebuia să renunțe la cele patru sute de lire, pe lângă dobândă.

Populația din Kingsbridge simți același lucru și în sală se auzi un

zumzet de revoltă. Paul Pettit ceru din nou liniște.

Mulțimea tăcu în cele din urmă, dar judecătorul Tilbury nu vorbi imediat. Se întoarse către partenerul său, judecătorul Seb Chandler, și purtară o conversație șoptită. Apoi, Tilbury îl chemă pe Pettit să li se alăture. Liniștea deveni încordată. Judecătorii vorbiră cu Pettit, care avea calitatea de avocat calificat, ca toți secretarii de tribunal. Bărbații părură să fie în dezacord, cu Pettit scuturând din cap în semn de împotrivire. Apoi, Tilbury ridică din umeri și se întoarse, Seb Chandler încuviință din cap, iar Pettit reveni la locul său.

În cele din urmă, Tilbury spuse:

– Legea este lege.

Și Ned înțelese brusc că mama sa era ruinată.

– Alice Willard trebuie să renunțe atât la suma împrumutată, cât și la chiria suplimentară sau la dobânda solicitată. Fu nevoit să ridice vocea pentru a acoperi zgomotele de protest: Nicio altă pedeapsă nu mai este necesară.

Ned privi către mama sa: Alice era uluită. Până atunci, fusese sfidătoare. Dar se ridicase împotriva întregii puteri a Bisericii, iar rezistența ei fusese fără speranță. Acum se simțea brusc micșorată: uluită, palidă, nevenindu-i să creadă. Arăta ca cineva care tocmai fusese lovit de un cal în plin galop.

Secretarul spuse:

– Următorul caz.

Ned și mama lui părăsiră tribunalul și coborâră pe strada principală până la casa lor, fără să scoată vreun cuvânt. Viața lui Ned se întorsese pe dos și abia putea să digere implicațiile. Cu șase luni în urmă, fusese sigur că-și va petrece viața ca negustor și că se va însura cu Margery. Acum, rămăsese fără muncă, iar Margery era logodită cu Bart.

Ajunseră în salon, iar Alice spuse:

– Măcar nu vom muri de foame. Încă mai avem casele din St Mark.

Ned nu se așteptase ca mama lui să fie atât de pesimistă.

– Nu poți găsi o cale să pornim din nou?

Alice clătină îngrijorată din cap.

– În curând voi împlini cincizeci de ani – nu mai am energia necesară. În afară de asta, când privesc înapoi la ultimul an, mi se pare că mi-am pierdut rațiunea. Ar fi trebuit să mut o parte din mărfuri în afara portului Calais când a început războiul, în iunie, anul trecut. Ar fi trebuit să dezvolt mai mult legăturile din Sevilia. Și n-ar fi trebuit să-i împrumut banii lui Reginald Fitzgerald, indiferent cât de mult m-ar fi presat. Acum, nu mai există nicio afacere pe care tu și fratele tău să o moșteniți.

– Lui Barney n-o să-i pese, spuse Ned. Oricum, el preferă să fie pe mare.

– Mă întreb pe unde se află acum. Ar trebui să-i spunem și lui, dacă-

l putem găsi.

– Probabil este în armata spaniolă.

Primiseră o scrisoare de la mătușa Betsy. Barney și Carlos intraseră în bucluc cu Inchiziția și fuseseră obligați să părăsească Sevilia în mare grabă. Betsy nu era sigură încotro plecaseră, dar un vecin îi văzuse ascultând un căpitan care făcea recrutări la docuri.

Alice spuse posomorâtă:

– Dar nu știu ce o să te faci tu, Ned. Te-am crescut ca să devii negustor.

– Sir William Cecil a spus că are nevoie de un tânăr care să lucreze pentru el.

Ea se lumină.

– Așa a spus. Uitasem de asta…

– E posibil ca și el să fi uitat.

Alice clătină din cap.

– Mă îndoiesc că uită ceva vreodată.

Ned se întrebă cum ar fi fost să lucreze pentru Cecil, să facă parte din personalul casei Elisabetei Tudor.

– Mă întreb dacă Elisabeta va ajunge regină într-o zi.

Mama lui răspunse cu o amărăciune bruscă:

– Dacă va ajunge, poate că se va descotorosi de câțiva dintre episcopii ăștia aroganți.

Ned începu să vadă o rază de speranță.

– Îi voi scrie lui Cecil pentru tine, dacă vrei, zise Alice.

– Nu știu, spuse Ned. Aș putea, pur și simplu, să apar la poarta lui.

– Iar el ar putea, pur și simplu, să te trimită înapoi acasă.

– Da, spuse Ned. Ar putea.

(ii)

Răzbunarea familiei Fitzgerald continuă și în ziua următoare.

Era o zi fierbinte, dar culoarul vestic al catedralei din Kingsbridge era răcoros după-amiaza. Toți cetățenii de frunte se aflau acolo, pentru judecata Bisericii: protestanții arestați în hambarul văduvei Pollard erau judecați pentru erezie. Toată lumea știa că puțini oameni erau găsiți nevinovați. Principala întrebare era cât de grele aveau să fie pedepsele.

Philbert Cobley risca cele mai grave acuzații. El nu se afla în catedrală când sosi Ned, dar doamna Cobley era acolo, plângând neajutorată. Frumoasa Ruth Cobley avea ochii roșii și fața rotundă a lui Dan arăta neobișnuit de tristă. Sora lui Philbert și fratele doamnei Cobley încercau să le ofere alinare.

Episcopul Julius se ocupa de proces: acesta era tribunalul său. El era și acuzator, și judecător – și nu exista niciun juriu. Alături de el stătea canonicul Stephen Lincoln, un ajutor tânăr, care-i înmâna documente

și lua notițe. Lângă Stephen se afla decanul din Kingsbridge, Luke Richards. Decanii erau independenți de episcopi și nu le ascultau întotdeauna ordinele: Luke era singura speranță la îndurare în ziua aceea.

Unul câte unul, protestanții își mărturisiră păcatele și își renegară credința. Procedând astfel, scăpau de pedepsele fizice. Primiră amenzi, pe care cei mai mulți dintre ei i le plătiră episcopului pe loc.

După spusele lui Julius, Dan Cobley era adjunctul conducătorului, astfel că primi o pedeapsă suplimentară, extrem de umilitoare: trebuia să meargă pe străzile din Kingsbridge îmbrăcat doar în cămașa de noapte, purtând un crucifix și cântând *Tatăl nostru* în latină.

Dar conducătorul era Philbert și toată lumea aștepta să vadă care avea să fie sentința lui.

Brusc, atenția mulțimii se îndreptă către nava bisericii.

Urmând direcția în care priveau toți, Ned îl văzu pe Osmund Carter apropiindu-se, cu casca lui de piele și cu cizmele dantelate până la genunchi. Era însoțit de un alt membru al gărzii și duceau împreună un scaun de lemn, în care era legat cineva. Privind mai atent, Ned observă că în scaun era Philbert Cobley.

Philbert era scund și îndesat și avea o figură impunătoare. Sau avusese. Acum picioarele îi atârnau libere peste marginea scaunului, iar brațele i se legănau haotic pe lângă scaun. Mormăia de durere constant și ochii îi erau închiși. Ned o auzi pe doamna Cobley țipând la vederea lui.

Gardienii lăsară scaunul jos în fața episcopului Julius, apoi se retraseră mai în spate.

Scaunul avea brațe care-l împiedicau pe Philbert să cadă în lateral, mai ales că nu se putea ține drept și aluneca ușor.

Familia sa se grăbi spre el. Dan îl prinse pe sub brațe și îl ridică la loc: Philbert țipă, agonizând. Ruth îl apăsă pe Philbert pe șolduri pentru a-l menține în șezut. Doamna Cobley gemu:

– Oh, Phil, Phil al meu, ce ți-au făcut?

Ned înțelese ce se întâmplase: Philbert fusese torturat în scaunul de tortură, încheieturile mâinilor îi fuseseră legate de doi țăruși, iar gleznele prinse cu funii înfășurate în jurul unei roți dințate. Pe măsură ce roata era învârtită, funia se întindea și corpul victimei era extins, până la agonie. Această formă de tortură fusese concepută pentru că preoților le era interzis să verse sânge.

Era evident că Philbert rezistase, refuzând să-și renege credința în ciuda durerii, așa că tortura continuase până când încheieturile umerilor și ale șoldurilor îi fuseseră dislocate complet. Acum nu era decât un schilod neajutorat.

Episcopul Julius spuse:

– Philbert Cobley a recunoscut că i-a atras pe proștii creduli spre

erezie.

Canonicul Lincoln ridică un document.

– Aici se află mărturisirea semnată, rosti el.

Dan Cobley se apropie de masa judecătorului.

– Arată-mi, spuse el.

Lincoln ezită și privi către Julius. Tribunalul nu avea nicio obligație față de fiul unui om acuzat. Dar Julius nu dorea probabil să provoace și alte proteste din partea mulțimii. Ridică din umeri, iar Lincoln îi dădu hârtiile lui Dan.

Acesta privi ultima pagină și spuse:

– Aceasta nu este semnătura tatălui meu. I-o arătă bărbatului de lângă el. Unii dintre voi cunoașteți scrisul tatălui meu. Și nu este acesta.

Câțiva dintre ei încuviințară din cap.

Julius spuse iritat:

– Evident că nu a fost capabil să semneze fără ajutor.

– Deci l-ați întins până când… Tuși și lacrimile i se rostogoliră pe obraz, dar se forță să continue: L-ați întins până când nu a mai putut să scrie – și, totuși, pretindeți că a semnat asta? rosti Dan.

– Pretindem? Îl acuzi pe episcop de minciună?

– Spun că tatăl meu nu a recunoscut niciodată erezia.

– De unde ai putea tu să știi…

– El nu se considera un eretic și singurul motiv pe care l-ar fi putut avea ca să afirme asta este tortura.

– A fost convins prin rugăciuni specifice pentru greșeala căii alese.

Dan arătă teatral către forma hidoasă a tatălui său.

– Asta i se întâmplă unui om atunci când episcopul de Kingsbridge se roagă pentru el?

– Curtea nu va mai accepta această insolență!

Ned Willard luă cuvântul:

– Unde este scaunul de tortură?

Cei trei preoți îl priviră în tăcere.

– Philbert a fost legat în scaunul de tortură, asta este evident – dar unde? spuse Ned. Aici, în catedrală? În palatul arhiepiscopului? În subsolul tribunalului? Unde este ținut scaunul de tortură? Cred că cetățenii din Kingsbridge au dreptul să știe. În Anglia, tortura este o crimă, cu excepția cazului în care este aprobată de Consiliul Privat. Cine a acordat permisiunea să folosiți tortura în Kingsbridge?

După o pauză lungă, Stephen Lincoln răspunse:

– Nu există niciun scaun de tortură în Kingsbridge.

Ned continuă:

– Deci Philbert a fost torturat în alt loc. Vă închipuiți cumva că asta face ca lucrurile să fie în regulă? Îndreptă degetul către episcopul Julius. Nu contează dacă a fost torturat în Egipt – dacă tu l-ai trimis

acolo, tu ești torționarul.

– Taci imediat!

Ned decise că își atinsese scopul. Se întoarse și se dădu la o parte.

În acel moment, se ridică Dean Luke. Era un bărbat înalt, adus de spate, de patruzeci de ani, cu maniere elegante și cu părul des, grizonant.

– Sfinția Voastră, vă implor să aveți milă, spuse el. Fără îndoială, Philbert este un eretic și un prost, dar este și creștin și, în felul său greșit, el caută să-L slăvească pe Dumnezeu. Niciun om nu ar trebui să fie executat pentru asta.

Se așeză. Din partea cetățenilor care asistau se auzi un murmur general de aprobare. Erau mai mult catolici, dar fuseseră și protestanți sub domnia ultimilor doi monarhi și niciunul dintre ei nu se simțea în siguranță.

Episcopul Julius îi aruncă decanului o privire disprețuitoare, dar nu răspunse solicitării lui.

– Philbert Cobley, spuse el, este vinovat nu numai pentru erezie, ci și pentru răspândirea ereziei. Așa cum se obișnuiește în astfel de cazuri, el este condamnat la excomunicare și la ardere pe rug. Execuția va fi pusă în aplicare de către autoritățile laice mâine, la răsărit.

Existau mai multe metode de execuție. Nobilimea beneficia, în mod obișnuit, de cea mai rapidă, tăierea capului, ceea ce ducea la o moarte imediată când călăul era priceput și dura numai un minut dacă acesta era neîndemânatic și avea nevoie de mai multe lovituri de secure pentru a separa capul de trup. Trădătorii erau spânzurați, eviscerați de vii și apoi rupți în bucăți. Cei care furau Biserica erau jupuiți, pielea fiindu-le îndepărtată cu un cuțit foarte ascuțit în timp ce erau încă în viață: un expert putea să scoată pielea într-o singură bucată. Ereticii erau arși de vii.

Cetățenii orașului nu fură luați complet prin surprindere, dar, oricum, întâmpinară sentința cu o tăcere înspăimântătoare. În Kingsbridge, nimeni nu fusese încă ars de viu. Ned se gândi că fusese depășită o limită înfricoșătoare și înțelese că și vecinii săi simțeau același lucru.

Brusc, se auzi vocea lui Philbert, tare și surprinzător de puternică: probabil că își păstrase ultimele forțe pentru acest moment.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că agonia mea se apropie de sfârșit, Julius – dar a ta nu a început încă, diavol blasfemator!

La această insultă se auzi un suspin de surpriză și Julius sări în picioare șocat; în mod tradițional însă, unui condamnat la moarte i se permitea să vorbească.

– În curând vei ajunge în iad, unde îți este locul, Julius, iar chinurile tale nu se vor sfârși *niciodată*. Și fie ca Domnul să-ți blesteme sufletul

pe vecie!

Blestemul unui om muribund era foarte puternic și, deși Julius disprețuia astfel de superstiții, începu să tremure de furie și de teamă.

– Luați-l! țipă el. Și ieșiți din biserică – acest tribunal a încheiat!

Se întoarse și se repezi prin ușa de sud.

Ned și mama lui se întoarseră acasă într-o tăcere tristă: familia Fitzgerald câștigase. Îl omorâseră pe omul care-i înșelase, furaseră averea familiei Willard și o împiedicaseră pe fata lor să se mărite cu Ned. Era o înfrângere totală.

Janet Fife le servi o cină oarecare, cu șuncă rece. Alice bău câteva pahare de vișinată.

– Te vei duce la Hatfield? îl întrebă ea pe Ned, în timp ce Janet strângea masa.

– Nu m-am hotărât deocamdată. Margery nu este încă măritată.

– Dar, chiar dacă Bart ar muri mâine, ei tot nu o vor lăsa să se mărite cu tine.

– Săptămâna trecută a împlinit șaisprezece ani. Peste cinci ani va putea să se mărite cu oricine dorește.

– Dar nu poți să stai pe loc ca o oaie nătângă atâta vreme. Nu lăsa asta să-ți distrugă viața!

El știu că ea avea dreptate.

Se duse în pat devreme și rămase treaz mult timp. Întâmplările îngrozitoare din ziua aceea aproape îl convinseseră să meargă la Hatfield, dar încă nu se putea hotărî. Ar fi însemnat să renunțe de tot la speranță.

Alunecă în somn spre dimineață și fu trezit de zgomotele de afară. Privind pe fereastra dormitorului, văzu mai mulți bărbați în piață, deplasându-se la lumina unor torțe aprinse. Aduceau lemne uscate pentru execuție. Șeriful Matthewson se afla acolo, un bărbat puternic, purtând spadă, care supraveghea pregătirile: un preot putea să condamne un om la moarte, dar nu putea să pună în aplicare sentința.

Ned își trase o haină peste cămașa de noapte și ieși afară. Aerul dimineții mirosea a fum de lemne.

Familia Cobley se afla deja acolo, iar majoritatea celorlalți protestanți sosiră curând. Mulțimea se adună în câteva minute. La prima geană de lumină, pe măsură ce lumina torțelor părea să pălească, în piața din fața catedralei se adunaseră cel puțin o mie de oameni. Bărbații din gardă îi obligară pe spectatori să păstreze distanța.

Mulțimea era zgomotoasă, dar se făcu liniște când Osmund Carter apăru din direcția Casei Breslelor, împreună cu un alt gardian; cei doi bărbați îl duceau pe Philbert între ei, pe un scaun de lemn. Fură nevoiți să-și croiască drum prin mulțimea de oameni, care se dădeau la o parte cu mare reținere, de parcă ar fi vrut să împiedice deplasarea

scaunului, dar fără să aibă însă curajul de a o face.

Femeile din familia Cobley bociră jalnic în timp ce bărbatul neajutorat fu legat de un stâlp înfipt în pământ. Aluneca întruna în jos, pe picioarele sale inutile, iar Osmund fu nevoit să-l lege mai strâns ca să-l țină în picioare.

Gardienii îngrămădiră lemnul de foc în jurul lui, în timp ce episcopul Julius intona o rugăciune în limba latină.

Osmund apucă una dintre torțele care îi ajutaseră în munca nocturnă. Apoi se propti în fața lui Philbert și privi către șeriful Matthewson, care ținea o mână ridicată, arătându-i lui Osmund că trebuie să aștepte. Matthewson privi apoi spre Julius.

În acel moment de pauză, doamna Cobley începu să țipe, iar familia ei fu nevoită să o țină.

Julius înclină din cap, Matthewson coborî brațul, iar Osmund puse torța între lemnele de la picioarele lui Philbert.

Lemnul uscat se aprinse repede, iar flăcările trosniră cu o vioiciune diavolească. Philbert țipă slab din cauza căldurii. Fumul lemnelor îi înecă pe gardienii cei mai apropiați, care se îndepărtară.

Apoi, apăru un alt miros, unul care fusese odată familiar și bolnăvicios, mirosul cărnii arzând. Philbert începu să țipe de durere. Între urlete, strigă:

– Ia-mă, Iisuse! Ia-mă, Doamne! Acum! Te rog, acum!

Dar Iisus nu-l luă imediat.

Ned auzise că judecătorii mai miloși îi permiteau uneori familiei să atârne un săculeț cu praf de pușcă în jurul gâtului condamnatului, pentru ca sfârșitul să fie mai rapid. Dar Julius, evident, nu permisese această amabilitate. Jumătatea de jos a corpului lui Philbert arsese, dar el încă era în viață. Strigătele lui erau de nesuportat, mai degrabă scheunatul unui animal în agonie decât țipătul unui om terorizat.

În cele din urmă, Philbert tăcu. Poate că îi cedase inima; poate că fumul îl sufocase; poate căldura îi fiersese creierul. Focul continuă să ardă, iar corpul inert al lui Philbert se transformă într-o ruină înnegrită. Mirosul era îngrozitor, dar, cel puțin, zgomotul se oprise. Ned îi mulțumi Domnului că, în sfârșit, se terminase.

(iii)

În scurta mea viață, nu am văzut niciodată ceva atât de îngrozitor. Nu înțeleg cum pot oamenii să facă astfel de lucruri și nu am înțeles de ce Dumnezeu le permite.

Mama mea a spus ceva ce mi-am amintit în toți anii care au urmat: „Când un om este convins că știe dorința lui Dumnezeu și este hotărât să acționeze în consecință, indiferent de costuri, el devine cea mai periculoasă persoană de pe pământ.”

Când spectatorii au început să se îndepărteze de piață, eu am rămas.

Soarele s-a ridicat, deși n-a străLucit peste rămășițele fumegânde, aflate în umbra rece a catedralei. Mă gândeam la Sir William Cecil și la discuția noastră despre Elisabeta, în cea de-a douăsprezecea zi de Crăciun. El spusese: „Ea mi-a zis de multe ori că, dacă ar deveni regină, cea mai fierbinte dorință a sa ar fi aceea ca niciun englez să nu-și mai piardă viața din cauza credinței sale. Cred că acesta este un ideal demn de soarta omului."

Atunci mi se părea o speranță pioasă. Dar, după ceea ce tocmai văzusem, m-am gândit mai bine. Era oare posibil ca Elisabeta să scape de episcopii dogmatici ca Julius și să pună capăt scenelor de felul celei la care tocmai fusesem martor? Ar fi putut să vină vremuri în care oamenii de credințe diferite să nu se omoare unul pe altul?

Dar avea să devină Elisabeta regină la moartea lui Mary Tudor? Asta avea să depindă, bănuiam eu, de cât de mult ajutor urma să primească, Îl avea pe formidabilul William Cecil, dar un bărbat nu era de ajuns. Avea nevoie de o armată de susținători.

Iar eu puteam fi unul dintre ei.

Perspectiva îmi îmbărbătă sufletul. Am privit la cenușa lui Philbert Cobley. Eram convins că n-ar fi trebuit să fie astfel. Existau oameni în Anglia care își doreau să oprească asemenea întâmplări.

Iar eu doream să fiu printre ei. Doream să lupt pentru ideile tolerante ale Elisabetei.

Fără alte arderi.

M-am hotărât să merg la Hatfield.

Capitolul 8

Ned merse de la Kingsbridge la Hatfield, o călătorie de o sută șaizeci de kilometri, fără să știe dacă avea să fie bine primit și să obțină o slujbă – sau dacă urma să fie trimis, în mod rușinos, acasă.

În primele două zile, călători împreună cu un grup de studenți care se îndreptau spre Oxford. Toată lumea călătorea în grupuri: un bărbat singur era în pericol să fie jefuit; o femeie singură era vulnerabilă la pericole chiar și mai grave.

Așa cum îl învățase mama lui, Ned vorbi cu toți cei pe care-i întâlni, adunând informații care ar fi putut să-i fie utile: prețurile pentru lână, piele, minereu de fier și praf de pușcă; vești despre molime, furtuni și inundații; falimente și revolte; nunți și înmormântări aristocratice.

În fiecare noapte se oprea la taverne, deseori împărțind patul, o experiență neplăcută pentru un băiat din clasa negustorilor, obișnuit cu propria cameră. În orice caz, studenții îi fură tovarăși de drum agreabili, trecând de la glume deocheate la discuții teologice și din nou la glume, fără niciun efort. Vremea de iulie era călduroasă, dar cel puțin nu ploua.

În timpul pauzelor din conversație, Ned se gândea îngrijorat la ce îl aștepta la palatul Hatfield. Spera să fie întâmpinat ca tânărul asistent de care tocmai aveau nevoie. Dar Cecil ar fi putut spune: „Care Ned?” Dacă era respins, nu prea știa ce ar fi putut să facă după aceea. Ar fi fost umilitor să se întoarcă la Kingsbridge cu coada între picioare. Poate că avea să se ducă la Londra și să își încerce norocul în marele oraș.

La Oxford se opri la Colegiul Kingsbridge. Înființat de marele abate Philip ca un avanpost al abației Kingsbridge, colegiul devenise independent de mănăstire, dar încă le oferea cazare studenților din Kingsbridge și ospitalitate cetățenilor orașului.

Lui Ned îi fu mult mai dificil să-și găsească tovarăși de drum pentru călătoria de la Oxford la Hatfield. Cei mai mulți oameni mergeau spre Londra, care era în afara drumului său. În timp ce aștepta, fu prins de vraja universității. Își dădu seama că îi plăceau discuțiile animate despre tot felul de subiecte, ca de pildă locul în care se află grădina raiului sau cum de nu cad oamenii de pe pământ dacă acesta este rotund. Cei mai mulți studenți aveau să devină preoți, iar restul medici sau avocați. Mama lui Ned îi spusese mereu că nu putea învăța nimic la universitate care să-i folosească în viața de negustor. Acum, se întreba dacă avusese dreptate. Ea era înțeleaptă, dar nu atotștiutoare.

După patru zile, se alătură unui grup de pelerini care mergeau la

catedrala St Albans. Acest drum dură încă trei zile. Apoi își asumă riscul și străbătu singur ultimii zece kilometri, de la St Albans până la destinația lui.

Regele Henric al VIII-lea confiscase palatul Hatfield de la episcopul de Ely, folosindu-l ca locuință ocazională pentru copiii săi. Ned știa că Elisabeta își petrecuse aici o mare parte din copilărie. Acum, reginei Mary Tudor, sora vitregă mai mare a Elisabetei, îi plăcea să o țină pe aceasta acolo. Hatfield se afla la vreo treizeci de kilometri la nord de Londra, adică o zi de mers pe jos sau o jumătate de zi de mers călare: Elisabeta se afla în afara Londrei, unde ar fi putut să devină o problemă – dar era suficient de aproape pentru a fi supravegheată. Deși nu era chiar un prizonier, nu era liberă să vină și să plece după cum avea chef.

Palatul, aflat pe vârful unei coline, se vedea de la distanță. Părea un hambar uriaș, construit din cărămidă roșie și cu ferestre cu vitralii. În timp ce urca panta spre arcada de la intrare, Ned observă că, de fapt, erau patru clădiri care formau un pătrat și în mijlocul cărora exista o curte suficient de mare pentru a adăposti mai multe terenuri de tenis.

Neliniștea lui crescu atunci când văzu mulțimea agitată din curte, paji, spălătorese și curieri. Înțelese că, deși Elisabeta nu era favorită, era totuși de sânge regal și întreținea o casă uriașă. Probabil că mulți oameni ar fi dorit să lucreze pentru ea; poate că servitorii îi refuzau pe doritori în fiecare zi.

Ned intră în curte și privi în jur. Toată lumea era ocupată și nimeni nu părea să-l observe. Înțelese că Cecil ar fi putut să fie plecat: unul dintre motivele pentru care își dorea un asistent era acela că nu putea să fie prezent la Hatfield în permanență.

Ned se îndreptă spre o femeie în vârstă care curăța liniștită mazăre.

– Bună ziua, doamnă, spuse el politicos. Unde l-aș putea găsi pe Sir William Cecil?

– Întreabă-l pe grăsan, spuse ea, aruncând un deget spre un personaj grav, bine îmbrăcat, pe care Ned nu-l observase până atunci. Tom Parry.

Ned se apropie de bărbat.

– Bună ziua, stăpâne Parry, spuse el. Am venit să-l întâlnesc pe Sir William Cecil.

– Mulți oameni ar dori să-l vadă pe Sir William, răspunse Parry.

– Dacă îi vei spune că Ned Willard din Kingsbridge este aici, va fi bucuros de informație.

– O să știe despre cine-i vorba? întrebă Parry sceptic. Din Kingsbridge?

– Da. Am venit pe jos până aici.

Parry nu fu impresionat.

– Nici nu mă gândeam că ai zburat.

– Vrei să fii atât de amabil încât să-i comunici numele meu?

– Și dacă mă întreabă ce treburi are Ned Willard cu el, ce să-i spun?

– O problemă confidențială pe care am discutat-o împreună cu contele de Shiring în a douăsprezecea zi de Crăciun.

– Sir William, contele și cu tine, spuse Parry. Tu ce făceai, serveai vinul?

Ned zâmbi ușor.

– Nu. Dar subiectul a fost, după cum am menționat, confidențial.

Se gândi că, dacă se supunea în continuare interogatoriului obraznic al bărbatului, ar fi început să pară disperat, așa că încheie conversația brusc.

– Îți mulțumesc pentru amabilitate, spuse el, apoi îi întoarse spatele.

– În regulă, nu-i nevoie să te simți jignit. Vino cu mine!

Ned îl urmă pe Parry în interiorul casei. Locul era mohorât și cumva degradat. Poate că Elisabeta avea venituri regale, dar era evident că nu se obosise să-și renoveze palatul.

Parry deschise o ușă, privi înăuntru și spuse:

– Doriți să-l primiți pe Ned Willard din Kingsbridge, Sir William?

O voce din interior zise:

– Prea bine.

Parry se întoarse spre Ned și spuse:

– Intră.

Camera era mare, fără să fie bogat decorată: un birou de lucru, cu nenumărate registre pe rafturi, care nu părea deloc o cameră de primiri. Cecil era așezat la o masă de scris, înconjurat de pene și cerneală, hârtie și ceară pentru sigilii. Purta o jachetă neagră de catifea, care părea prea călduroasă pentru vară – dar el era sedentar, iar Ned umblase prin soare.

– Ah, da, îmi amintesc, spuse Cecil când îl văzu pe Ned. Băiatul lui Alice Willard.

Tonul său nu era nici prietenos, nici neprimitor, ci doar puțin îngrijorat.

– Mama ta e bine?

– Și-a pierdut toată averea, Sir William, răspunse Ned. Cea mai mare parte a averii noastre se afla în Calais.

– Mulți oameni de treabă au avut aceeași soartă. Am fost nebuni să-i declarăm război Franței. Dar de ce ai venit la mine? Eu nu pot să aduc portul Calais înapoi.

– Când ne-am întâlnit, la banchetul contelui de Shiring, ați spus că sunteți în căutarea unui tânăr ca mine care să vă ajute în munca pe care o faceți pentru Lady Elisabeta. Mama mea v-a spus atunci că intenționez să lucrez pentru afacerea familiei și că, prin urmare, nu sunt disponibil – dar acum nu mai există afacerea aceea. Nu știu dacă ați găsit pe cineva…

– Am găsit, spuse Cecil, iar Ned se simți brusc doborât. Apoi, Cecil adăugă: Dar s-a dovedit a fi o alegere proastă.

Ned se lumină din nou.

– Aș fi foarte onorat și recunoscător dacă m-ați lua în considerare pentru această poziție, spuse el nerăbdător.

– Nu știu, zise Cecil. Aceasta nu este una dintre acele poziții menite să ofere un venit unui curtean. Cere muncă adevărată.

– Sunt pregătit să muncesc.

– Poate, dar – ca să fiu sincer – un băiat cu un trecut de om bogat, a cărui familie s-a prăbușit în momente grele, nu prea face treabă bună în această poziție: este foarte probabil să fie obișnuit să dea ordine el însuși și ar putea să considere ciudat ca cineva să aștepte de la el să facă exact ceea ce i se spune, prompt și conștiincios. El dorește doar banii.

– Eu vreau mai mult decât banii.

– Chiar așa?

– Sir William, cu două săptămâni în urmă am ars pe rug un protestant din Kingsbridge – primul. Ned știa că nu trebuia să pară prea emotiv, dar nu se putu stăpâni. Când l-am privit murind, țipând în agonie, mi-am amintit ce mi-ați spus despre dorința Elisabetei ca niciun englez să nu mai fie omorât din cauza credinței lui.

Cecil încuviință din cap.

– Vreau ca ea să devină regină cândva, spuse Ned cu pasiune. Vreau ca țara noastră să devină un loc în care catolicii și protestanții să nu se mai omoare unul pe altul. Când va veni momentul să o ajutați pe Elisabeta să obțină tronul, vreau să fiu lângă Domnia Voastră. Acesta este adevăratul motiv pentru care mă aflu aici.

Cecil îl cercetă pe Ned, de parcă ar fi încercat să privească în sufletul lui și să stabilească dacă era sincer sau nu. După o lungă pauză, el spuse:

– În regulă. O să-ți ofer o șansă.

– Vă mulțumesc, spuse Ned cu zel. Vă promit că nu veți regreta.

(ii)

Ned încă era îndrăgostit de Margery Fitzgerald, dar se duse la culcare cu Elisabeta în suflet.

Și nici măcar nu era o femeie frumoasă: avea nasul mare și bărbia micuță, iar ochii îi erau prea apropiați. Dar, paradoxal, era irezistibil de atrăgătoare: uimitor de inteligentă, încântătoare ca un pisoi și extrem de pricepută la a flirta fără rușine. Efectul era abia diminuat de caracterul său dictatorial și de rarele accese de furie. Bărbații și femeile o adorau chiar și după ce îi certa cu cruzime. Ned nu întâlnise pe nimeni care să-i semene – nici pe departe. Era copleșitoare.

Vorbea cu el în limba franceză, râdea de latina lui ezitantă și fu

dezamăgită când el nu o putu ajuta să-și exerseze spaniola. Îl lăsă să citească orice carte dintr-ale ei care îi plăcea, cu condiția să o discute apoi cu ea. Îi puse întrebări despre finanțele ei, care lui Ned îi demonstrară clar că înțelegea conturile la fel de bine ca el.

În decurs de câteva zile, învăță răspunsurile la două întrebări esențiale. În primul rând, Elisabeta nu complota împotriva reginei Mary Tudor. De fapt, avea o asemenea oroare față de trădare, încât lui Ned i se părea cu totul imposibil. Oricum, se pregătea metodic să ridice propriile pretenții la tron după moartea lui Mary, oricând ar fi fost asta. Călătoria de Crăciun la Kingsbridge a lui Cecil făcuse parte dintr-un program mai amplu, în care el și alți aliați ai Elisabetei vizitaseră cele mai importante orașe din Anglia pentru a evalua susținerea de care se bucura aceasta – precum și opoziția. Admirația lui Ned pentru Cecil crescu rapid: omul gândea strategic, judecând fiecare problemă prin efectul pe termen lung pe care-l avea asupra destinului prințesei în slujba căreia era.

În al doilea rând, Elisabeta era protestantă, în ciuda afirmației lui Cecil cum că nu avea convingeri religioase foarte puternice. Mergea la Mesă și practica toate ritualurile catolice – după cum era de așteptat din partea ei –, dar asta era doar demonstrativ. Cartea ei favorită era *Parafraze la Noul Testament* de Erasmus. Cel mai elocvent era limbajul ei spurcat. Folosea înjurături pe care catolicii le considerau ofensatoare. Atunci când anturajul impunea politețe, alegea fraze care nu erau atât de blasfematoare: „sânge” în loc de „sângele Domnului”; dar în particular era mult mai profană, spunând: „pe Mesă” și – favorita ei – „corpul Domnului!”

În diminețile în care studia cu tutorele ei, Ned stătea în biroul lui Cecil cu registrele. Elisabeta avea o mulțime de proprietăți și treaba lui Ned era să se asigure că toate chiriile care îi erau datorate se plăteau integral și la timp. După masa de prânz Elisabeta se relaxa, iar uneori stătea de vorbă cu servitorii ei preferați. Se așezau într-o cameră cunoscută drept salonul episcopului, care avea cele mai confortabile scaune, o tablă de șah și un virginal{8}, la care Elisabeta cânta uneori câteva melodii. Guvernanta ei, Nell Baynsford, se afla mereu acolo, iar uneori și Tom Parry, care era trezorierul.

Ned nu făcea parte din acest anturaj intim și exclusivist, dar într-o zi, când Cecil lipsea, fu chemat la o discuție despre planurile pentru cea de-a douăzeci și cincea aniversare a zilei de naștere a Elisabetei, de pe 7 septembrie. Aceasta urma să fie peste doar câteva zile. Ar fi trebuit să încerce să aranjeze o ceremonie mare la Londra, pentru care ar fi fost necesară permisiunea reginei, sau ceva mult mai modest la Hatfield, unde puteau să facă orice doreau?

Erau adânciți în discuție când apăru un vizitator surprinzător.

Auziră mai întâi tropăitul potcoavelor; apoi, mai mulți cai înaintară

prin arcada de la intrare în curtea centrală. Ned se îndreptă spre fereastră și aruncă o privire afară, prin sticla întunecată a vitraliului. Erau șase bărbați, ai căror cai erau puternici, evident animale foarte scumpe. Pajii Elisabetei ieșiră din grajduri pentru a se ocupa de cai. Ned privi mai atent la conducătorul grupului și fu uimit când îl recunoscu.

– Este contele Swithin! spuse el. Ce treabă are aici?

Primul gând al lui Ned fu acela că vizita era legată de apropiatul mariaj al fiului contelui, Bart, cu fata pe care o iubea Ned, Margery. Dar asta nu era decât o fantezie. Chiar dacă logodna fusese ruptă, contele nu s-ar fi deranjat să-l anunțe pe Ned.

Atunci, ce îl aducea acolo?

Vizitatorii fură primiți în casă, luându-li-se pelerinele prăfuite. După câteva minute, un servitor intră în salon, anunțându-l pe contele Swithin, care ar fi dorit să vorbească cu Lady Elisabeta. Aceasta ordonă să fie condus înăuntru.

Contele Swithin era un bărbat masiv cu o voce puternică, iar când intră, umplu camera cu prezența sa. Ned, Nell și Tom se ridicară, însă Elisabeta rămase așezată, poate pentru a sublinia că sângele ei regal conta mai mult decât vârsta lui Swithin. Contele făcu o plecăciune adâncă și începu să vorbească pe un ton familiar, ca un unchi unui nepot.

– Mă bucur să văd că arăți atât de bine și că ești atât de frumoasă, spuse el.

– Este o plăcere neașteptată, răspunse Elisabeta.

Deși cuvintele ei erau măgulitoare, tonul său era îngrijorat. Era evident că nu avea încredere în Swithin – și nici nu trebuia, se gândi Ned. Catolicii loiali ca Swithin prosperaseră sub domnia reginei Mary Tudor și se temeau de revenirea la protestantism, așa că nu doreau ca Elisabeta să devină regină.

– Ești atât de frumoasă! Și ai aproape douăzeci și cinci de ani! continuă Swithin. Un bărbat cu sânge fierbinte ca mine nu poate să nu se gândească la faptul că o asemenea frumusețe n-ar trebui irosită – te rog să mă ierți că spun asta.

– Atunci, ce ar trebui? răspunse Elisabeta cu răceală.

Nu o amuzau niciodată aluziile sexuale vagi, aruncate pe un ton de jovialitate.

Swithin simți răceala Elisabetei și privi spre cei trei servitori care stăteau în picioare, în încăpere. Se întreba în mod clar dacă nu s-ar fi descurcat mai bine fără prezența acestora, ascultând conversația. Fu ușor surprins când ochii îi căzură asupra lui Ned, dar nu îi spuse nimic. Întorcându-se către Elisabeta, continuă:

– Aș putea vorbi în particular cu tine, draga mea?

Să îți asumi o familiaritate nepermisă nu era chiar modul potrivit de

a o fermeca pe Elisabeta. Fiind fata mai tânără (unii spuneau chiar nelegitimă), se simțea extrem de sensibilă la orice manifestare a lipsei de respect. Dar Swithin era prea limitat ca să înțeleagă asta.

Tom Parry spuse:

– Lady Elisabeta nu trebuie să rămână niciodată singură cu un bărbat – aceasta este porunca reginei.

– Nonsens! spuse Swithin.

Ned ar fi vrut ca Cecil să fi fost acolo în timpul acelei vizite. Era riscant pentru servitori să se opună unui conte. Îi trecu prin minte gândul că Swithin aranjase în mod deliberat să vină într-o zi în care niciunul dintre servitorii de rang ai Elisabetei nu se afla la reședință.

Ce punea la cale?

Swithin continuă:

– Elisabeta nu are de ce să se teamă de mine!

Chicoti vesel, iar Ned își simți pielea încreținduse.

Dar Elisabeta se simți jignită.

– Frică? spuse ea, ridicând vocea.

Îi displăcea orice sugestie cum că ar fi o femeie fragilă care are nevoie de protecție.

– De ce ar trebui să-mi fie frică? Sigur că voi vorbi cu tine în particular.

Ezitanți, cei trei servitori părăsiră încăperea.

Când ușa se închise, Tom i se adresă lui Ned:

– Tu îl cunoști, cum este?

– Swithin este un bărbat violent, spuse Ned. Ar trebui să stăm în apropiere.

Înțelese că Tom și Nell așteptau de la el îndrumare. Se gândi rapid, apoi spuse:

– Nell, ai vrea să anunți la bucătărie să trimită vin pentru oaspete? Dacă ar deveni necesar să intrăm în cameră, vinul ar putea fi un pretext foarte bun.

– Ce ar face el dacă ne-am întoarce acolo? întrebă Tom.

Ned se gândi la reacția lui Swithin din momentul în care puritanii părăsiseră piesa de teatru.

– L-am văzut încercând să omoare un om care-l ofensase.

– Domnul să ne ajute!

Ned își sprijini capul de ușă. Putea auzi distinct cele două voci: a lui Swithin era puternică, iar a Elisabetei era pătrunzătoare. Nu putea să înțeleagă cuvintele, dar tonul vocilor era calm, chiar dacă nu foarte amabil. Ned simți că, pentru moment, Elisabeta nu se afla în pericol.

Încercă să-și imagineze ce se întâmpla. Vizita surprinzătoare a lui Swithin trebuia să aibă o legătură cu succesiunea la tron. Era singurul motiv suficient de puternic pentru ca un curtean să se intereseze de Elisabeta.

Ned își aminti că o soluție mult discutată la problema succesiunii era căsătoria Elisabetei cu un catolic puternic. Se presupunea că avea să se lase condusă de bărbatul ei în chestiunile religioase. Ned o cunoștea acum pe Elisabeta suficient de bine pentru a înțelege că un astfel de plan nu ar fi putut funcționa, dar alții se gândeau că ar fi fost posibil. Regele Filip îl propusese pe vărul său, ducele de Savoia, dar Elisabeta refuzase.

Voia Swithin să o ia chiar el de nevastă pe Elisabeta? Era posibil. Putea spera că avea să o seducă pe durata acelei vizite. Mult mai probabil, el se putea gândi că, dacă petrecea suficient de mult timp cu ea, singuri, suspiciunea de adulter ar fi făcut ca mariajul lor să devină singura cale de a-i salva reputația.

N-ar fi fost primul care încerca asta. Pe când Elisabeta avea doar paisprezece ani, Thomas Seymour – un bărbat de patruzeci de ani – se complăcuse într-o ambiguitate sexuală în prezența ei și trăsese sforile pentru a o lua de soție. Seymour sfârșise executat pentru trădare, deși planurile lui în legătură cu Elisabeta nu fuseseră singurul său delict. Ned se gândi că era foarte posibil ca prostănacul conte Swithin să fie pregătit să riște aceeași soartă.

Apoi, tonul vocilor din cameră se modifică. Elisabeta părea acum poruncitoare. Swithin schimbă abordarea, contracarând răceala ei cu o voce atât de amabilă, încât părea aproape impudică.

Dacă s-ar fi întâmplat ceva neplăcut, Elisabeta ar fi putut striga după ajutor. Doar că ea nu accepta niciodată ideea că ar avea nevoie de ajutor. Iar Swithin ar fi fost capabil să o reducă la tăcere oricum.

Nell reveni ducând o tavă cu o carafă de vin, două cupe și o farfurie cu prăjituri. Ned ridică mâna pentru a o opri să intre în cameră.

– Nu încă, murmură el.

Un minut mai târziu, Elisabeta scoase un sunet care păru aproape un strigăt. Fu urmat de un trosnet și de un zăngănit, care, bănui Ned, era bolul de mere aruncat pe podea. Ezită, așteptând ca Elisabeta să strige. Dar nu urmă decât liniște. Ned nu știa ce să facă. I se părea că liniștea e mai sinistră decât orice altceva.

Incapabil să mai suporte incertitudinea, deschise ușa, luă tava de la Nell și păși înăuntru.

În partea îndepărtată a camerei, contele Swithin o ținea pe Elisabeta într-o îmbrățișare de urs, sărutând-o. Cele mai rele temeri ale lui Ned erau justificate.

Elisabeta întorcea capul dintr-o parte în alta, încercând să scape de gura lui, și Ned văzu pumnii ei mici lovind în zadar în spatele lat al lui Swithin. Era evident că ea nu dorea asta. Dar părea să fie singura idee a lui Swithin despre a face curte, se gândi Ned. El își imagina probabil că o femeie ar fi fost copleșită de puterea pasiunii lui, cedând îmbrățișărilor lui, și s-ar fi îndrăgostit de el pentru puternica lui

masculinitate.

Elisabeta nu ar fi putut fi cucerită astfel nici dacă Swithin ar fi fost ultimul bărbat din lume.

Cu voce tare, Ned spuse:

– Câteva răcoritoare pentru dumneavoastră, conte.

Tremura de frică, dar reuși să-și stăpânească vocea, făcând-o să sune jovial.

– Poate un pahar de vișinată?

Așeză tava pe o masă de lângă fereastră. Swithin se întoarse spre Ned, ținând încă strâns cu mâna diformă talia subțire a Elisabetei.

– Ieși afară de aici, rahat mic ce ești! răbufni el.

Încăpățânarea lui îl șocă pe Ned. Cum putea Swithin să continue, mai ales acum, când fusese văzut? Chiar și un conte putea fi executat pentru viol, în special dacă existau trei martori independenți – atât Tom, cât și Nell se aflau în cadrul ușii privind, totuși prea speriați ca să intre în încăpere.

Dar Swithin era foarte tare de cap.

Ned înțelese că el nu putea să renunțe acum, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Cu un efort, își controlă tremurul mâinilor, suficient pentru a turna vin într-o cupă.

– Și bucătăria a trimis, cu bunăvoință, niște prăjituri. Trebuie să fiți foarte înfometat după călătoria aceasta.

Elisabeta spuse:

– Dă-mi drumul la braț, Swithin!

Ea începu să se zbată, dar – chiar dacă el o ținea cu mâna mutilată, cea la care își pierduse două degete și jumătate – ea nu se putu elibera.

Swithin își duse mâna la pumnalul de la centură.

– Părăsește camera imediat, tinere Willard, sau, pentru Dumnezeu, îți voi tăia gâtul!

Ned știa că ar fi fost capabil de așa ceva. La New Castle, în accesele lui de furie, își rănise servitorii în diverse incidente, care fuseseră trecute sub tăcere mai târziu, printr-o combinație de amenințări și de compensații. Iar dacă Ned s-ar fi apărat, ar fi putut fi spânzurat pentru că rănise un conte.

Dar nu o putea părăsi pe Elisabeta acum.

Menționarea cuțitului îi dădu o idee.

– A avut loc o luptă la grajduri, spuse el, trăgând de timp. Doi dintre însoțitorii dumneavoastră s-au luat la ceartă. Servitorii au reușit să-i despartă, dar unul dintre ei pare să fie rănit grav – o rană de cuțit.

– Mincinos nenorocit, spuse Swithin, dar era clar că nu era sigur, iar nehotărârea îi liniști ardoarea.

În spatele lui Ned, Nell și Tom intrară ezitant în cameră. Nell

îngenunche și începu să adune cioburile bolului de fructe spart. Tom susținu povestea lui Ned și spuse:

– Omul dumneavoastră sângerează destul de rău, conte Swithin.

Bunul-simț începu să-l domine pe Swithin, care păru să înțeleagă că nu putea să înjunghie trei dintre servitorii Elisabetei fără să dea de necaz. Iar planul său de seducție se prăbuși. Încă furios, îi dădu drumul Elisabetei. Ea se îndepărtă de el imediat, frecându-și încheietura.

Cu un mârâit de frustrare, Swithin ieși din cameră.

Ned aproape se prăbuși de ușurare. Nell începu să plângă. Tom Parry luă o înghițitură de vin, direct din carafă.

Apoi, Ned spuse:

– Doamna mea, ar trebui să vă retrageți în camerele personale cu Nell și să încuiați ușa. Tom, tu și cu mine ar trebui să dispărem!

– De acord, spuse Elisabeta, dar nu plecă imediat. Se apropie de Ned și spuse pe un ton liniștit: N-a fost nicio luptă la grajduri, nu-i așa?

– Nu. A fost singurul lucru la care m-am putut gândi în agitația momentului.

Ea zâmbi.

– Câți ani ai, Ned?

– Nouăsprezece.

– Ți-ai riscat viața pentru mine. Apoi se ridică pe vârfuri și îl sărută pe buze scurt, dar tandru. Mulțumesc, spuse ea.

În clipa următoare părăsi încăperea.

(iii)

Cei mai mulți oameni făceau baie de două ori pe an, primăvara și toamna, dar prințesele erau pretențioase, iar Elisabeta se îmbăia mult mai des. Era o operațiune majoră, cu servitoare care cărau copăi mari de spălat cu două mânere, pline cu apă caldă, de la focul din bucătărie până la camera ei de baie, grăbindu-se pe scări înainte ca apa să se răcească.

Ea făcu o baie după ziua în care o vizitase Swithin, de parcă ar fi dorit să-și spele dezgustul. Nu mai spusese nimic despre Swithin după ce-l sărutase pe Ned, dar acesta se gândi că-i câștigase încrederea.

Ned știa, totodată, că-și făcuse un dușman din puternicul conte, dar spera că acest lucru nu avea să dureze: Swithin era cunoscut pentru firea sa mânioasă și răzbunătoare, dar, se gândi Ned, avea memoria scurtă. Cu puțin noroc, avea să țină supărarea împotriva lui Ned până când urma să apară un alt motiv care să-l supere.

Sir William Cecil sosise la puțin timp după plecarea lui Swithin și, în dimineața următoare, coborî să lucreze cu Ned. Biroul lui Cecil se afla în aceeași aripă cu apartamentele personale ale Elisabetei. Cecil îl trimise pe Ned la biroul lui Tom Parry, pentru a aduce un registru cu

furnituri pentru o altă casă deținută de Elisabeta. Întorcându-se cu registrul greu în mână, Ned trecu pe coridorul Elisabetei, ale cărui dușumele erau stropite cu apă de către slujnice. Trecând pe lângă apartamentul ei, văzu că ușa era deschisă și – fără să se gândească prea mult – aruncă o privire înăuntru.

Elisabeta tocmai ieșise din baie. Cada în sine era mascată, dar ea păși în cameră pentru a lua o bucată mare de pânză ca să se șteargă. Ar fi trebuit să existe o servitoare în apropierea căzii care să țină prosopul și, desigur, ușa trebuia să fie închisă – dar cineva fusese neglijent, iar Elisabeta devenise nerăbdătoare.

Ned nu văzuse niciodată o femeie goală. Nu avea surori, nu mersese niciodată atât de departe cu o fată și nu vizitase niciun bordel.

Înmărmuri, holbându-se la ea. Apa fierbinte curgea de pe umerii ei delicați spre sânii mici, către șoldurile rotunde și spre coapsele puternice, musculoase. Pielea îi era albă ca laptele, iar părul pubian era de un minunat roșu-auriu. Ned știa că ar fi trebuit să se uite imediat în altă parte, dar era prea încântat și nu se mai putea mișca.

Ea îi prinse privirea și se înfioră, dar numai pentru o clipă. Apoi se întinse și apucă marginea ușii, zâmbindu-i.

O clipă mai târziu, trânti ușa.

Ned se grăbi în lungul coridorului, cu inima bătându-i ca o tobă. Pentru ceea ce tocmai făcuse, putea fi aruncat afară, pierzându-și slujba, pus la stâlp sau biciuit – sau toate trei.

Dar ea îi zâmbise.

Zâmbetul ei fusese cald, prietenos și puțin cochet. Ned își putea imagina o femeie goală zâmbindu-i astfel soțului sau iubitului ei. Zâmbetul părea să spună că această strălucire de drăgălășenie interzisă fusese o favoare pe care ea fusese fericită să i-o acorde.

El nu spuse nimănui ce se întâmplase.

În seara aceea se aștepta la o explozie de furie, dar nu se întâmplă nimic. Elisabeta nu menționă incidentul, nici lui, nici altcuiva. Treptat, Ned deveni sigur că nu avea să fie pedepsit. Apoi începu să se îndoiască și să se întrebe dacă se întâmplase cu adevărat. Părea mai degrabă ceva ce ar fi putut să viseze.

Dar avea să își amintească această imagine tot restul vieții sale.

(iv)

Margery fu sărutată de Bart pentru prima dată în noua lor casă, Priory Gate.

Sir Reginald Fitzgerald, Lady Jane și Rollo îi arătau cu mândrie împrejurimile contelui Swithin. Margery îi urma împreună cu Bart, care se întorsese din misiunea lui din portul Combe, întrucât pericolul unei invazii franceze părea acum să pălească. Margery știa că Reginald îi vânduse consiliului catedralei restul abației, așa cum promisese.

Prețul fusese foarte scăzut, dar suficient ca să plătească terminarea lucrărilor de construcție la noua casă.

Era o structură modernă, impresionantă, aflată în piață, construită din același calcar șters ca și catedrala. Avea șiruri de ferestre mari și hornuri înalte, adunate mănunchi. În interior păreau să existe scări pretutindeni și zeci de șemineuri. Mirosea a vopsea nouă, câteva sobe scoteau fum, iar unele uși nu se închideau bine, dar casa era locuibilă și servitorii mutau deja mobilierul din vechea casă de pe strada principală.

Margery nu dorea să locuiască acolo. Pentru ea, Priory Gate avea să miroasă întotdeauna a vărsare de sânge și a înșelăciune. Philbert Cobley fusese ars de viu, iar Alice Willard fusese ruinată pentru ca acea casă să poată fi terminată. Philbert și Alice comiseseră păcate, desigur, și meritau să fie pedepsiți, dar ascuțitul simț moral al lui Margery nu-i permitea să fie mulțumită de sine cu astfel de distincții încețoșate: sentințele grele fuseseră pronunțate din motive necurate. Episcopul Julius obținuse înapoi abația pentru catedrală, iar tatăl lui Margery câștigase o mulțime de bani care nu-i aparțineau de fapt.

O fată nu trebuia să aibă astfel de gânduri, dar Margery nu se putea abține și asta o înfuria. Comportamentul greșit al episcopilor și al catolicilor de frunte alimenta parțial religia protestantă – nu erau oare capabili să vadă asta? Oricum, ea nu avea ce face în afară de a fierbe în sinea ei.

Când grupul intră în galeria lungă, Bart rămase mai în urmă, o apucă pe Margery de cot și o trase în spate; apoi, când ceilalți dispărură din raza lor vizuală, o sărută.

Bart era înalt, chipeș și bine îmbrăcat, iar Margery știa că ar fi trebuit să-l iubească, pentru că el îi fusese ales ca soț de către părinții ei, cărora Dumnezeu le dăduse autoritate asupra ei. Așa că îl sărută și ea, deschizând gura și lăsându-l să-i exploreze trupul, să-i simtă sânii și chiar să-și apese mâna între picioarele ei. Îi era tare dificil, mai ales că își amintea tot timpul că Ned o sărutase în casa aceea, pe când era construită doar pe jumătate. Încercă să invoce sentimentele care o copleșeau pe când se afla acolo cu Ned. Nu funcționă cu adevărat, dar asta îi făcu supliciul ceva mai suportabil.

Se desprinse din îmbrățișare când îl văzu pe Swithin privindu-i.

– Ne întrebam pe unde ați ajuns voi doi, spuse el, apoi le aruncă un zâmbet conspirativ și le făcu lasciv cu ochiul.

Lui Margery i se păru îngrozitor faptul că el stătuse acolo privindu-i, până când îl observase ea.

Grupul se așeză apoi în camera care urma să fie salonul lui Sir Reginald, pentru a discuta detaliile nunții. Nu mai era decât o lună. Margery și Bart aveau să se căsătorească în catedrala din Kingsbridge și să organizeze un banchet acolo, în casa cea nouă. Margery își

comandase o rochie din mătase albastră și avea să poarte o coafură elaborată, în stilul degajat pe care-l iubea. Contele Swithin dori să afle toate detaliile ținutei ei, de parcă s-ar fi însurat chiar el. Până și părinții ei trebuiau să aibă haine noi și mai erau alte o sută de hotărâri de luat. Aveau să existe distracții, mâncare și băutură pentru oaspeți, iar Sir Reginald urma să le ofere gratuit bere tuturor acelora care veneau la poartă.

Pe când discutau ce piesă ar fi fost potrivită pentru încheierea festivităților, Percy, șeful servitorilor, intră urmat de un tânăr cu hainele prăfuite de drum.

– Un curier de la Londra, Sir Reginald, spuse Percy. M-a asigurat că veți dori să ascultați imediat veștile pe care le aduce.

Sir Reginald privi spre curier.

– Ce este?

– Vă aduc o scrisoare de la Davy Miller, sir.

Miller era reprezentantul de afaceri al lui Reginald la Londra. Curierul scoase un portofel subțire de piele.

– Spune-mi despre ce-i vorba, spuse Sir Reginald nerăbdător.

– Regina este bolnavă.

– Ce probleme are?

– Doctorii spun că are o excrescență malignă în părțile intime, care îi face burta să se umfle.

Rollo spuse:

– Ah, acele sarcini false…

– Este atât de rău, încât uneori își pierde cunoștința.

– Sărmana regină, spuse Margery.

Avea sentimente amestecate față de Mary Tudor. Deși regina era o femeie admirabilă, fiind voluntară și devotată, arderea pe rug a protestanților era profund greșită. De ce nu puteau oamenii să fie devotați și miloși în același timp, la fel ca Iisus?

Rollo spuse îngrijorat:

– Care este pronosticul?

– Am înțeles că ar mai avea de trăit doar câteva luni. Cu siguranță nu-și va reveni.

Margery îl văzu pe Rollo pălind ușor și, o clipă mai târziu, înțelese de ce.

– Sunt cele mai proaste vești posibile, spuse el. Mary Tudor nu are copii, iar tânăra Mary Stuart s-a transformat într-un succesor și mai puțin atrăgător măritându-se cu nenorocitul acela de prinț francez. Asta o face pe Elisabeta Tudor principalul candidat – și astfel toate eforturile noastre de a o ține sub control au eșuat.

Rollo avea dreptate. Margery nu înțelesese la fel de repede ca el, dar, de îndată ce Rollo o spusese, ea pricepu cu un fior că Anglia se afla în pericol de a cădea din nou în mlaștina ereziei.

– Elisabeta nu trebuie să ajungă regină! Asta ar fi o catastrofă, spuse Swithin.

Margery privi spre Bart, care asculta cu un aer plictisit. Viitorul ei soț nu avea răbdare pentru politică. El prefera să vorbească despre cai și câini. Se simți enervată: subiectul discuției era viitorul lor!

Reginald spuse:

– Mary Stuart este măritată cu un prinț francez, iar poporul englez nu mai vrea un alt rege străin.

– Poporul englez nu va avea niciun cuvânt de spus în această chestiune, mârâi Swithin. Spuneți-le acum că viitorul lor monarh va fi Mary Stuart. Până când se va întâmpla asta, se vor obișnui cu ideea.

Margery se gândi că era un mod de gândire bazat pe dorințe, iar tatăl ei dovedi, prin remarca sa următoare, că era de acord.

– Le putem spune orice, spuse Reginald. Dar ne vor crede oare?

– S-ar putea, răspunse Rollo cu un aer meditativ.

Ceea ce spunea avea sens, se gândi Margery.

– În special dacă anunțul ar fi susținut de regele Filip.

– Poate, spuse Sir Reginald. Mai întâi trebuie să-l convingem pe regele Filip să fie de acord.

Margery începu să zărească o rază de speranță.

– Atunci, vom merge să vorbim cu regele Filip, spuse Rollo.

– Unde se află acum?

– La Bruxelles, conducând o armată împotriva francezilor. Dar războiul este aproape terminat.

– S-ar putea să fie nevoie să ne grăbim, dacă regina este atât de bolnavă pe cât ni se spune.

– Într-adevăr. Am putea să traversăm din portul Combe la Antwerp – Dan Cobley are nave care pleacă săptămânal. De la Antwerp la Bruxelles este o zi de drum călare. Ne vom întoarce la timp pentru nuntă.

Era ironic, se gândi Margery, că erau nevoiți să se bazeze pe ultraprotestantul Dan Cobley pentru a-i transporta în această misiune.

– Ne va primi regele Filip? zise apoi Rollo.

Swithin răspunse:

– Mă va primi pe mine. Anglia este unul dintre regatele sale, iar eu sunt unul dintre cei mai importanți nobili. Iar el a stat o dată la New Castle, după căsătorie, pe drumul de la Winchester la Londra.

Reginald, Rollo și Swithin se priviră unul pe altul.

– Prea bine, spuse Reginald. Vom pleca la Bruxelles.

Margery se simți un pic mai bine. Măcar făceau ceva.

Rollo se ridică.

– Mă duc să vorbesc cu Dan în legătură cu nava, spuse el. Nu ne putem permite să pierdem timpul.

(v)

Ned Willard nu dorea să meargă la Kingsbridge pentru nunta lui Margery, dar era nevoit. Ceremonia îi oferea un pretext prea bun pentru misiunea lui sub acoperire.

În octombrie, el refăcu drumul pe care-l făcuse în iulie, dar de data aceasta călare. Misiunea era urgentă. Regina era pe moarte și totul devenise urgent.

Mama lui părea micșorată. Nu atât fizic – încă era destul de solidă –, cât mai ales psihic: părea că își pierduse spiritul cumva. Ned nu o crezuse cu adevărat în iunie, când ea îi spusese: „Voi împlini cincizeci de ani în curând. Nu mai am energia necesară.” Dar, trei luni mai târziu, ea încă era descurajată și letargică. Ned fu sigur acum că Alice n-avea să mai revigoreze niciodată afacerile familiei. Asta îl făcu să strângă din dinți cu furie.

Dar lucrurile aveau să se schimbe. Ned făcea parte din forța care urma să îi distrugă pe oamenii precum episcopul Julius și Sir Reginald. Ned era încântat să facă parte din casa Elisabetei. Atât Cecil, cât și Elisabeta îl plăceau, mai ales de când îl sfidase pe Swithin. Simțea un val de anticipație năvalnică ori de câte ori se gândea la felul în care aveau să schimbe lumea împreună. Dar, în primul rând, trebuia să pună umărul la urcarea Elisabetei pe tronul Angliei.

Ned se opri cu mama lui în mijlocul pieței, așteptând apariția miresei. Un vânt înviorător din nord sufla peste spațiul deschis. Conform tradiției, cuplul avea să schimbe jurămintele în poarta bisericii, apoi să intre în biserică pentru slujba de cununie. Oamenii din Kingsbridge îl salutară pe Ned cu căldură. Cei mai mulți dintre ei considerau că familia lui fusese tratată mult prea nedrept.

Swithin și Bart stăteau în fața mulțimii. Bart purta o vestă nouă, galbenă. Mireasa nu apăruse încă. Avea să arate fericită sau tristă? Avea ea sufletul sfâșiat și viața ruinată pentru că nu se măritase cu Ned? Sau trecuse deja peste dragostea ei pentru Ned și începea să se bucure de noua ei poziție alături de vicontele Bart? Ned nu era sigur care dintre cele două situații i s-ar fi părut mai ușor de suportat.

Dar, de fapt, el nu se afla acolo pentru Margery. Scrută mulțimea, căutându-i pe protestanți. Apoi îl observă pe Dan Cobley și misiunea lui începu.

Arborând o atitudine nepăsătoare, se strecură prin piață pentru a vorbi cu Dan, care stătea în picioare lângă colțul de nord-vest al catedralei. Dan i se păru schimbat, deși trecuseră numai trei luni: pierduse în greutate, iar fața lui părea mai dură, dar și mai flexibilă. Lui Ned îi plăcu schimbarea, pentru că misiunea lui era să-l transforme pe Dan într-un conducător militar.

Nu avea să fie ușor.

Schimbând amabilități, îl trase pe Dan în spatele contrafortului uriaș, apoi i se adresă cu voce joasă:

– Regina luptă pentru viața ei.

– Așa am auzit și eu, spuse Dan îngrijorat.

Ned fu dezamăgit să constate că Dan nu avea încredere în el, dar putea să înțeleagă de ce. Familia Willard trecuse de la catolicism la protestantism și înapoi, mult prea ușor pentru gusturile lui Dan. Acum, Dan nu era sigur unde se situau ei cu adevărat.

Ned continuă:

– Succesiunea tronului este o competiție între Elisabeta Tudor și Mary Stuart. Mary are acum cincisprezece ani și este măritată cu un bărbat bolnăvicios, care e chiar mai tânăr decât ea: ar fi o regină slabă, dominată de unchii ei francezi, familia de Guise, care este ultracatolică. Ar trebui să te temi de ea.

– Dar Elisabeta merge la Mesă.

– Și s-ar putea să facă asta în continuare, chiar și după ce devine regină – nimeni nu știe cu adevărat.

Asta nu era tocmai real. Ca fel ca oricare alt apropiat al Elisabetei, Ned știa că ea ar fi devenit protestantă pe față imediat ce ar fi putut, pentru că era singurul mod prin care putea distruge atotputernicia Bisericii. Dar ei pretindeau altceva pentru a dezarma opoziția. Ned învățase că, în lumea regilor și a curtenilor, nimeni nu spunea tot adevărul, întotdeauna.

Dan zise:

– În acest caz, de ce mi-ar păsa dacă următorul nostru monarh este Elisabeta Tudor sau Mary Stuart?

– Dacă Elisabeta va deveni regină, ea nu-i va arde pe rug pe protestanți pentru credința lor.

Partea asta *era* adevărată.

Furia izbucni în ochii lui Dan la amintirea morții îngrozitoare a tatălui său; dar își stăpâni emoțiile și zise:

– Asta este foarte ușor de spus.

– Încearcă să fii realist. Tu vrei ca măcelul protestanților să înceteze. Elisabeta nu este doar cea mai bună șansă a ta – este singura ta șansă.

Dan nu dorea să creadă asta, bănuia Ned, dar văzu în ochii săi o recunoaștere a adevărului și avu satisfacția de a se simți cu un pas mai aproape de țel.

Ezitant, Dan zise:

– Pentru ce îmi spui toate aceste lucruri?

Ned răspunse întrebării lui Dan printr-o altă întrebare:

– Câți protestanți sunt în Kingsbridge acum?

Dan se încăpățână și rămase tăcut.

– Nu ai încredere în mine, spuse Ned repede. Fii serios!

– Cel puțin două mii, spuse Dan în cele din urmă.

– Poftim? Ned era plăcut surprins. Îmi imaginam că sunt câteva sute cel mult.

– Sunt mai multe grupuri. Și numărul lor a crescut din iunie.

– Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

Dan se întristă.

– Mai mult din cauza celor întâmplate cu mama ta. Le este teamă să facă afaceri. Nicio tranzacție nu mai este sigură acum. Celor mai mulți dintre acești oameni nu le pasă de un martir protestant, dar nu pot să trăiască având o Biserică în stare să le fure banii.

Ned încuviință din cap. Bănuia că Dan avea dreptate. Puțini oameni se aprindeau pentru disputele religioase, dar toată lumea trebuia să aibă din ce să trăiască și, dacă Biserica îi împiedica să facă asta, avea să dea de necaz.

Ned spuse:

– Am venit aici de la Hatfield ca să-ți pun o întrebare, Dan, și aș putea fi în pericol numai pentru că ți-am adresat-o. Așa că, te rog, gândește-te înainte de a-mi răspunde.

Dan păru speriat.

– Nu mă implica în nicio treabă trădătoare!

Era tocmai ceea ce Ned era pe cale să facă. El spuse:

– În afara celor două mii de protestanți, câți bărbați în putere ai putea aduna, după ce moare regina, ca să lupte pentru Elisabeta împotriva susținătorilor lui Mary Stuart?

Dan privi într-o parte.

– Habar n-am.

Ned înțelese că el se eschiva. Se apropie de Dan, insistând asupra subiectului:

– Ce-ar fi dacă un grup de nobili catolici, conduși poate de contele Swithin, ar aduna o armată și ar porni spre Hatfield cu intenția de a o lua prizonieră pe Elisabeta, în timp ce ar aștepta-o pe Mary Stuart și pe unchii ei extremiști să sosească din Franța? Ai sta deoparte și ai lăsa să se întâmple așa ceva?

– Patru sute de bărbați din Kingsbridge nu vor face diferența.

„Deci vorbim despre patru sute”, se gândi Ned. Asta era informația de care avea nevoie. Era încântat: era mai mult decât se așteptase.

– Îți închipui că ești singurul protestant curajos din Anglia? spuse el. Coborî vocea și mai mult și continuă: Fiecare oraș din ținut are grupuri ca al vostru, gata să se îndrepte spre Hatfield și să o apere pe Elisabeta, așteptând doar un cuvânt din partea ei.

Pentru prima dată, fața lui Dan se lumină de speranță – chiar dacă era speranță pentru răzbunare.

– E adevărat ce spui? întrebă el.

Era o exagerare, dar nu chiar un neadevăr. Ned spuse:

– Dacă-ți dorești libertatea de a te ruga în felul despre care crezi cu

atâta pasiune că este cel adevărat – și să faci asta fără să-ți fie teamă, în fiecare clipă, că ai putea fi ars de viu –, atunci trebuie să fii gata să lupți, iar prin asta înțeleg să lupți cu sabia.

Dan clătină din cap gânditor.

– Și mai este încă un lucru pe care trebuie să-l faci, continuă Ned. Urmărește ce pun la cale contele Swithin și Sir Reginald. Trimite-mi un curier rapid la Hatfield de îndată ce observi că fac ceva neobișnuit, cum ar fi să depoziteze arme. Informația obținută la timp este cheia.

Dan nu spuse nimic. Ned îl analiză, așteptând un răspuns și sperând la o încuviințare. Apoi, în sfârșit, Dan spuse:

– Mă voi gândi la ceea ce mi-ai spus.

Apoi se îndepărtă.

Ned se simți frustrat: fusese încrezător că Dan avea să fie dornic să răzbune uciderea tatălui său și să conducă miliția din Kingsbridge în lupta pentru Elisabeta – și chiar îl asigurase pe Sir William Cecil de acest lucru. Poate că fusese prea optimist.

Descurajat, își croi drum înapoi prin piață, îndreptându-se spre locul în care aștepta mama lui. La jumătatea drumului, se trezi față în față cu Rollo Fitzgerald, care îl întrebă:

– Care mai sunt noutățile în legătură cu regina?

Era evident că toată lumea era interesată de acest lucru.

– Este grav bolnavă, spuse Ned.

– Există zvonuri cum că Elisabeta ar intenționa să permită religia protestantă dacă va ajunge regină, zise Rollo, făcând să sune totul ca o acuzație.

– Zvonuri, într-adevăr?

Ned nu avea nicio intenție să intre într-o astfel de dispută. Încercă să-l ocolească pe Rollo, însă acesta i se așeză în cale.

– Sau chiar că dorește să readucă Anglia la erezie, așa cum a făcut-o tatăl ei. Rollo își ridică bărbia agresiv. E adevărat?

– Cine ți-a spus un asemenea lucru?

– Gândește-te la asta, spuse Rollo, care putea să ignore o întrebare la fel de ușor ca Ned. Dacă încearcă, cine i se va opune? Roma, desigur.

– Într-adevăr, spuse Ned. Politica papei față de protestanți este exterminarea.

Rollo își puse mâinile în șolduri și se aplecă în față cu un aer războinic. Scena îi era familiară lui Ned din vremea când erau la școală: aceasta era atitudinea de intimidare a lui Rollo.

– I se va opune și regele Spaniei, care este cel mai bogat și mai puternic om de pe Pământ.

– Se poate.

Poziția Spaniei nu era chiar atât de simplă, dar exista, cu siguranță, un anumit pericol ca regele Filip să încerce să o submineze pe

Elisabeta.

– Și regele Franței, probabil, al doilea cel mai puternic om.

– Hm…

Și acesta era un pericol real.

– Ca să nu-i mai menționez pe regele Portugaliei și pe regina Scoției.

Ned se prefăcu indiferent auzind această argumentație, dar Rollo avea îngrijorător de multă dreptate. Aproape întreaga Europă avea să se întoarcă împotriva Elisabetei dacă ea avea să facă ceea ce Ned știa cu precizie că intenționa să facă. El știa deja toate acestea, însă recapitularea lui Rollo atingea toate punctele sensibile cu un efect devastator.

Rollo continuă:

– Și cine o va sprijini? Regele Suediei și regina Navarrei.

Navarra era un mic regat între Spania și Franța.

– Ai creat un tablou foarte dramatic.

Rollo se apropie la o distanță deloc confortabilă. Era mai înalt și se întinse amenințător deasupra lui Ned.

– Ea ar trebui să fie, într-adevăr, foarte proastă ca să se ia la harță cu atâția bărbați puternici.

Ned spuse:

– Îndepărtează-te cu un pas, Rollo! Dacă nu o faci, îți promit că te voi apuca cu ambele mâini și te voi azvârli cât colo.

Rollo păru să ezite.

Ned puse o mână pe umărul lui Rollo, cu un gest care ar fi putut fi considerat prietenos, și spuse:

– Nu îți mai spun a doua oară.

Rollo împinse mâna lui Ned de pe umărul său, apoi se întoarse cu spatele.

– Asta este modul în care eu și Elisabeta îi tratăm pe cei care vor să ne intimideze, spuse Ned.

Apoi se auzi un urlet de trompete și mireasa își făcu apariția.

Ned își ținu răsuflarea. Margery arăta minunat. Rochia ei avea culoarea cerului, fiind de un albastru-deschis cu un jupon albastru-închis. Avea un guler înalt ce se ridica dramatic în spatele ei, precum un evantai, încadrându-i părul cârlionțat. Boneta ei, incrustată cu pietre prețioase, avea o pană într-o parte.

Ned auzi un grup de fete din apropiere murmurând aprobativ. Aruncând o privire spre ele, observă invidie pe fețele lor. Înțelese brusc că Margery îl cucerise pe omul pe care și-l doreau toate. Bart era probabil cel mai râvnit burlac din ținut. Ele considerau că Margery câștigase marele premiu. Cât era de greșit!

Sir Reginald păși alături de ea, mândru într-o minunată vestă de mătase roșie, brodată cu fir de aur. Ned gândi furios: „A plătit toate

astea cu banii mamei mele.”

Ned studie expresia lui Margery în timp ce traversa piața, părând mică și neajutorată în timp ce se apropia de pietrele masive ale fațadei de vest. La ce se gândea oare? Buzele îi înțepeniseră într-o jumătate de zâmbet și privea de jur împrejur, salutându-și prietenii. Părea încrezătoare și mândră. Dar Ned știa mai bine. Liniștea nu era o stare de spirit care să-i fie proprie. Margery cea naturală era jucăușă, zglobie, amuzată și amuzantă. Nu se simțea râsul în ea în ziua aceea. Juca un rol, precum băiatul care o personificase pe Maria Magdalena în piesa de teatru.

Când trecu pe lângă locul în care stătea el, îi prinse privirea.

Ea nu știuse că el avea să fie acolo și fu șocată. Ochii i se lărgiră de mâhnire, își luă privirea de la el aproape imediat, dar își pierdu stăpânirea de sine. Zâmbetul ei deveni rigid, apoi se împiedică.

Ned păși în față instinctiv pentru a o ajuta, dar se afla la cinci metri distanță de ea. Sir Reginald, aflat lângă fiica lui, îi prinse brațul. Dar reacția lui fu întârziată, iar brațul său nu fu suficient de puternic încât să o salveze. Ea își pierdu echilibrul și căzu în genunchi.

Mulțimea oftă – însemna ghinion. O căzătură pe drumul spre biserică era cel mai nefast semn posibil pentru viața în căsnicie.

Margery rămase în genunchi preț de câteva secunde, trăgându-și răsuflarea și încercând să se adune, în timp ce familia sa se adună în jurul ei. Ned fu unul dintre nenumărații privitori care încercau să se uite peste umerii lor, ca să vadă dacă Margery era în regulă. Cei care se aflau mai departe, în mulțime, întrebau în jurul lor pentru a afla ce se întâmplă.

Apoi Margery se ridică din nou în picioare, părând suficient de sigură pe mersul ei. Fața ei căpătă aceeași expresie controlată. Privi în jur, zâmbind jalnic, amuzată parcă de propria stângăcie.

Păși în față și își continuă drumul spre poarta catedralei.

Ned rămase în același loc. Nu dorea să vadă ceremonia din apropiere. Femeia pe care o iubea își încredința viața unui alt bărbat. Margery era serioasă în legătură cu promisiunile: pentru ea, un jurământ era sacru. Când ea spunea „da”, chiar asta însemna. Ned înțelese că o pierdea pentru totdeauna.

După rostirea jurămintelor, toată lumea intră în catedrală pentru slujba de cununie.

Ned privi la pilaștrii sculptați și la arcele înalte, dar astăzi ritmul etern al șirurilor de coloane și de curbe nu reuși să-i aline sufletul. Bart urma să-i facă viața mizerabilă lui Margery, Ned era sigur asta. Gândul care-i tot revenea și pe care Ned nu-l putea reprima complet, oricât se străduia, era acela că, în noaptea aceea, prostănacul de Bart, cu capul său de lemn și cu vesta sa galbenă, avea să se întindă în pat alături de Margery și să facă împreună cu ea toate lucrurile pe care

Ned și le dorise atât de mult pentru el.

Și apoi, totul se termină – erau soț și soție.

Ned părăsi catedrala. Acum nu mai exista nicio incertitudine și nicio speranță. Trebuia să-și petreacă viața fără ea.

Era sigur că n-avea să mai iubească pe nimeni altcineva. Intenționa să rămână burlac pentru restul vieții sale. Se bucura că, în sfârșit, avea o nouă carieră, care-l solicita atât de mult. Munca lui pentru Elisabeta pusese stăpânire pe el. Dacă nu-și putea petrece viața alături de Margery, avea să și-o dedice Elisabetei. Idealul ei de toleranță religioasă era deranjant de radical, desigur. Aproape întreaga lume gândea că a lăsa pe fiecare să se roage în felul în care dorea era dezgustător de permisiv și complet nebunesc. Dar Ned considera că majoritatea oamenilor erau nebuni și că aceia care credeau în Elisabeta erau singurii sănătoși.

Viața fără Margery avea să fie tristă, dar nu lipsită de sens.

O impresionase pe Elisabeta odată prin felul în care se descurcase cu contele Swithin, iar acum trebuia să o facă din nou, recrutându-i pe Dan Cobley și pe protestanții din Kingsbridge și transformându-i în soldați pentru armata ei.

Se opri în piața bătută de vânt și se uită în jur, căutându-l cu privirea pe Dan, care nu intrase în catedrală pentru slujba de cununie. Era de presupus că Dan își petrecuse ora din urmă gândindu-se la propunerea lui Ned. De cât timp avea nevoie oare? Ned îl descoperi în cimitir și se duse să i se alăture.

Philbert Cobley nu avea mormânt, desigur: ereticii nu beneficiau de o înmormântare creștinească. Dan stătea în fața mormântului bunicilor lui, Adam și Deborah Cobley.

– Am adunat niște cenușă în grabă după execuție, spuse Dan, cu fața scăldată de lacrimi. Am adus-o aici în seara aceea și am îngropat-o în pământ la asfințit. Îl vom revedea în ziua de apoi.

Ned nu îl plăcea foarte tare pe Dan, dar nu putea să nu-i pară rău pentru el.

– Amin, spuse el. Dar mai e multă vreme până la ziua judecății și, între timp, trebuie să înfăptuim lucrarea Domnului aici, pe pământ.

– Te voi ajuta, spuse Dan.

– Ești un om bun! zise Ned, simțindu-se brusc fericit.

Misiunea sa era îndeplinită. Elisabeta avea să fie foarte mulțumită.

– Ți-aș fi spus da imediat, dar am devenit extrem de prudent.

Era de înțeles, se gândi Ned. Dar nu dorea să sape în trecut acum, când Dan se angajase cu o promisiune. Adoptă un ton vioi, practic:

– Va trebui să numești zece căpitani, fiecare responsabil pentru patruzeci de oameni. Nu toți vor avea săbii, dar spune-le să-și găsească pumnale sau ciocane bune. Un lanț de fier se poate dovedi o armă utilă.

– Ăsta este sfatul pe care-l dați tuturor miliției protestante?

– Exact. Avem nevoie de oameni disciplinați. Trebuie să-i duci cumva pe câmp și să-i pui să mărșăluiască. Sună stupid, dar orice îi poate face să se miște la unison este perfect.

Ned nu vorbea din propria experiență, ci repeta ceea ce îi spusese Cecil.

– Am putea fi văzuți dacă mărșăluim, spuse Dan ezitant.

– Nu și dacă sunteți discreți.

Dan încuviință din cap.

– Mai este ceva, spuse el. Vrei să știi ce fac Swithin și familia Fitzgerald?

– Foarte mult.

– Au fost la Bruxelles.

Ned era consternat.

– Poftim? Când?

– Acum patru săptămâni. Știu asta pentru că au călătorit cu una dintre navele mele. I-am dus la Antwerp și i-am auzit angajând un ghid care să-i ducă la Bruxelles. S-au întors tot cu una dintre navele mele. Le era teamă să nu fie cumva nevoiți să amâne nunta, dar au ajuns aici cu trei zile în urmă.

– Regele Filip este la Bruxelles.

– Așa am auzit și eu.

Ned încercă să analizeze noutățile așa cum ar fi făcut-o William Cecil și, în mintea sa, piesele de domino se prăbușiră una după alta. De ce ar fi dorit Swithin și Fitzgerald să-l vadă pe regele Filip? Ca să discute despre cine urma să conducă Anglia după moartea reginei Mary Tudor. Ce-i spuseseră lui Filip? Că Mary Stuart ar fi trebuit să devină regină – și nu Elisabeta Tudor.

Probabil că îi ceruseră lui Filip să o susțină pe Mary.

Și, dacă Filip fusese de acord, Elisabeta era în bucluc.

(vi)

Ned se îngrijoră și mai tare când văzu reacția lui Cecil.

– Nu mă așteptam ca regele Filip să o susțină pe Elisabeta, dar mă așteptam să nu se amestece în treaba asta, spuse Cecil îngrijorat.

– De ce nu ar susține-o pe Mary Stuart?

– Este îngrijorat că Anglia ar putea cădea sub controlul unchilor ei francezi. El nu vrea ca Franța să devină atât de puternică. Așa că, oricât ar dori ca noi să fim catolici din nou, este nehotărât. Nu vreau ca oamenii să discute cu el despre susținerea lui Mary Stuart.

Ned nu se gândise la asta. Era remarcabil cât de des evidența Cecil lucruri la care el nici nu se gândea. Învăța repede, dar simțea că nu avea să stăpânească niciodată ițele încurcate ale diplomației internaționale.

Cecil fu abătut toată ziua, încercând să se gândească la ce ar fi putut să facă sau să spună pentru a-l descuraja pe regele Spaniei să intervină. Apoi, el și Ned se duseră să-l vadă pe contele Feria.

Ned îl mai întâlnise pe Feria o dată, în timpul verii, când curteanul spaniol venise la Hatfield. Elisabeta fusese mulțumită să-l vadă, luând vizita sa ca pe un semn că stăpânul lui, regele Filip, ar fi putut să nu-i fie un opozant implacabil. Pusese la bătaie toată forța farmecului ei față de Feria, iar el plecase pe jumătate îndrăgostit de ea. Oricum, în lumea relațiilor internaționale, nimic nu era ceea ce părea a fi. Ned nu era sigur cât de mult însemna faptul că Feria era fermecat de Elisabeta. Era un diplomat șlefuit, curtenitor cu toată lumea, dar dur dincolo de aparențe.

Cecil și Ned îl găsiră pe Feria la Londra.

Londra era un oraș mic comparativ cu Antwerp, Paris sau Sevilia, dar era inima vieții comerciale tot mai importante a Angliei. De la Londra, un drum mergea către vest, în lungul râului, printre palate și conace cu grădini care se întindeau până pe plajă. La vreo trei kilometri de Londra, se afla orașul Westminster, care era centrul de guvernământ: White Hall, Westminster Yard și palatul St James, unde se aflau nobilimea, consilierii și curtenii adunați pentru emiterea legilor care le permiteau negustorilor să facă afaceri.

Feria avea un apartament în aglomerarea de clădiri aproape identice care formau palatul White Hall. Cecil și Ned avură noroc: îl prinseră exact când se pregătea să se întoarcă la stăpânul lui, la Bruxelles.

Cecil nu vorbea fluent spaniola, dar, din fericire, Feria vorbea bine engleza. Cecil pretinse că tocmai trecea prin fața ușii lui Feria și că se hotărâse să intre să-l salute. Feria, politicos, se prefăcu a-l crede. Dansară unul în jurul celuilalt pentru alte câteva minute, discutând diverse platitudini.

Sub aceste curtoazii se ascundeau multe lucruri importante. Regele Filip credea că este datoria lui sfântă să apere Biserica Catolică: astfel, era perfect posibil ca Swithin și Sir Reginald să fi vorbit cu regele spaniol pentru a i se opune Elisabetei.

După îndeplinirea formalităților, Cecil spuse:

– Între noi fie vorba, Anglia și Spania abia au reușit să învingă Franța și Scoția.

Ned remarcă această accentuare stranie. Anglia avusese prea puțin de-a face cu războiul: Spania era cea care câștiga. Iar Scoția era aproape irelevantă. Dar Cecil îi reamintea lui Feria cine îi erau prietenii.

– Războiul este aproape câștigat, spuse Feria.

– Cred că regele Filip este foarte mulțumit.

– Și foarte recunoscător pentru ajutorul supușilor săi englezi.

Cecil clătină din cap recunoscător, apoi trecu la subiect:

– Apropo, conte, ai vești recente de la Mary Stuart, regina Scoției?

Pe Ned îl surprinse întrebarea: Cecil nu-i spusese din timp ce urma să discute.

Feria fu și el surprins.

– Dumnezeule, nu! spuse el. De ce ți-ai dori ca eu să comunic cu ea?

– Oh, n-am spus că ar trebui… deși eu aș face-o, dacă aș fi în locul tău.

– Pentru ce?

– Ei bine, ar putea să devină următoarea regină a Angliei, chiar dacă este o biată fată.

– Același lucru s-ar putea spune și despre prințesa Elisabeta.

Ned începu să se agite. Feria o judecase greșit pe Elisabeta dacă o considera o biată fată. Poate că nu era așa de isteț cum îl credeau oamenii.

Cecil ignoră remarca.

– De fapt, înțeleg că regelui Filip i s-a cerut să o susțină pe scoțianca Mary în pretențiile ei la tron.

Cecil făcu o pauză, oferindu-i lui Feria șansa de a nega acest lucru. Feria nu spuse nimic, iar Ned trase concluzia că presupunerile sale erau corecte: Swithin și Reginald îi ceruseră lui Filip să o susțină pe Mary Stuart.

Cecil continuă:

– În locul tău, i-aș cere lui Mary Stuart un angajament foarte clar. I-aș cere să garanteze că, sub domnia ei, Anglia nu va schimba tabăra, unindu-și forțele cu Franța și cu Scoția împotriva Spaniei. Mai ales că, în acest moment, aceasta este singura variantă care poate împiedica Spania să câștige războiul.

Ned era uimit. Imaginația lui Cecil scosese la iveală singurul scenariu capabil să-l sperie pe Feria – și pe stăpânul lui, regele Spaniei.

Feria răspunse:

– Cu siguranță, nu te gândești că acest lucru ar fi posibil…

– Cred că este inevitabil, spuse Cecil, deși Ned era sigur că nu gândea astfel. Mary Stuart este, practic, conducătoarea Scoției, deși mama ei acționează ca regent în numele ei. Iar soțul lui Mary este moștenitorul tronului Franței. Cum ar putea ea să le fie neloială ambelor țări? Ea va îndrepta, cu siguranță, Anglia împotriva Spaniei – dacă nu faci ceva pentru a preveni asta.

Feria încuviință din cap gânditor.

– Și bănuiesc că ai o sugestie, spuse el.

Cecil ridică din umeri.

– Cu greu aș putea îndrăzni să ofer un sfat celui mai distins diplomat din Europa.

Și Cecil putea să fie alunecos atunci când era necesar.

– Dar dacă regele Filip chiar ia în considerare cererea catolicilor englezi de a o susține pe Mary Stuart ca moștenitoare a tronului Angliei, cred că Maiestatea Sa ar trebui să pretindă mai întâi o garanție că, odată ajunsă regina Angliei, aceasta nu îi va declara război Spaniei. Ar putea să pună această condiție pentru sprijinul său.

– Ar putea, spuse Feria neutru.

Ned deveni confuz. Cecil ar fi trebuit să-i sugereze lui Feria să nu o susțină pe Mary Stuart. În loc de asta, el părea să explice cum ar fi putut regele Filip să depășească principala problemă. Era, din nou, ceva ce Ned nu putea să vadă?

Cecil se ridică.

– Mă bucur că am avut ocazia să stăm de vorbă, spuse el. Nu doream decât să-ți urez călătorie plăcută.

– Este întotdeauna o plăcere să te întâlnesc. Te rog să-i transmiți respectele mele fermecătoarei Elisabeta.

– Am să-i transmit. O să fie încântată.

De îndată ce ieșiră, Ned spuse:

– Nu înțeleg! De ce i-ai făcut acea sugestie utilă de a-i cere lui Mary Stuart o garanție?

Cecil zâmbi.

– În primul rând, regele Henric al Franței nu-i va permite niciodată nurorii sale să facă o asemenea promisiune.

Ned nu se gândise la asta. Ea avea doar cincisprezece ani: nu putea să facă nimic fără aprobare.

Cecil continuă:

– În al doilea rând, garanțiile ei n-ar avea nicio valoare. Pur și simplu le-ar încălca de îndată ce ar obține tronul. Și nimeni nu ar putea să facă nimic pentru a o împiedica.

– Iar regele Filip va înțelege ambele probleme.

– Sau, dacă nu, contele Feria i le va sublinia.

– Deci, de ce ai făcut-o? întrebă Ned din nou.

– Este cea mai rapidă cale de a-i alerta pe Feria și pe Filip în legătură cu pericolele pe care le implică susținerea lui Mary Stuart. Feria nu va înghiți sugestia mea, dar acum se gândește febril la ce altceva ar putea face pentru a proteja Spania. Și, în curând, Filip se va gândi și el.

– Și ce vor face?

– Nu știu… Dar știu ce *nu* vor face. Nu-i vor ajuta pe contele Swithin și pe Sir Reginald. Nu vor pune greutatea lor în spatele campaniei lui Mary Stuart. Și asta ne dă nouă mult mai multe speranțe.

(vii)

Regina Mary Tudor își părăsi viața pământească elegant, ca un

măreț galion ce părăsește lent docurile.

Pe măsură ce devenea tot mai slăbită, zăcând în pat în apartamentele sale de la palatul St James din Londra, Elisabeta primea la Hatfield tot mai mulți vizitatori. Reprezentanți ai familiilor nobiliare și ale afaceriștilor bogați veniră să-i spună cât erau de nefericiți din cauza persecuțiilor religioase. Alții îi trimiteau mesaje, oferindu-se să facă tot ce le stătea în puteri pentru ea. Elisabeta își petrecea jumătate de zi dictându-le secretarilor și trimițând un morman de note scurte, prin care le mulțumea oamenilor pentru loialitatea lor, strângând astfel prieteniile. Mesajul implicit din toate mesajele era: „Voi fi un monarh energic și îmi voi aminti cine m-a ajutat la început."

Ned și Tom Parry erau responsabili pentru pregătirile militare. Ei ocupară o casă din apropiere, Brocket Hall, și o transformară în cartierul lor general. De acolo luară legătura cu susținătorii Elisabetei din orașele de provincie, pregătindu-se să facă față unei răscoale catolice. Ned adună numărul soldaților pe care-i puteau ridica, socoti cât de mult i-ar fi luat fiecărui grup să ajungă la Hatfield și se luptă să găsească arme pentru toți.

Intervenția alunecoasă a lui Cecil la contele Feria dăduse roade. Feria se întorsese în Anglia în a doua săptămână a lunii noiembrie. Avusese o întâlnire cu consiliul privat – cel mai puternic grup de consilieri ai monarhului – și le spusese tuturor că regele Filip o susținea pe Elisabeta ca moștenitoare a tronului. Regina Mary, atât cât putuse să facă în situația în care se afla, păruse să accepte decizia soțului ei.

Apoi, Feria veni la Hatfield.

Intră, zâmbind generos, un bărbat care aducea vești bune pentru o femeie captivantă. Spania era cea mai bogată țară din lume, iar Feria purta o vestă roșie, festonată delicat pentru a scoate în evidență căptușeala de aur. Pelerina lui neagră avea o căptușeală roșie și o broderie de aur. Ned nu mai văzuse pe nimeni care să arate atât de mulțumit de sine.

– Doamnă, vă aduc un dar, spuse el.

Alături de Elisabeta se mai aflau Cecil, Tom Parry și Ned.

Elisabetei îi plăceau darurile, dar ura surprizele, așa că spuse prudentă:

– Câtă amabilitate!

– Un dar de la stăpânul meu și al vostru, regele Filip, continuă Feria.

Tehnic vorbind, Filip încă era stăpânul Elisabetei, pentru că Mary Tudor încă era în viață, încă era regina Angliei și, deci, soțul ei era regele Angliei. Dar Elisabeta nu fu foarte mulțumită să i se reamintească aceste lucruri. Ned observă semnele – bărbia puțin

ridicată, umbra unei agitații pe fruntea ei palidă, o rigiditate abia perceptibilă a trupului ei în scaunul sculptat în lemn de stejar –, dar lui Feria îi scăpară.

Acesta continuă:

– Regele Filip vă oferă tronul Angliei.

Apoi făcu un pas în spate și se înclină, de parcă ar fi așteptat un ropot de aplauze sau un sărut.

Elisabeta părea calmă, dar Ned observă că analiza intens. Feria adusese vești bune, transmise însă cu o condescendență magnifică. Ce avea să spună Elisabeta?

După o clipă, Feria adăugă:

– Aș putea să fiu primul care vă felicită… Maiestatea Voastră?

Elisabeta înclină capul regește, dar tot nu spuse nimic. Ned înțelese că această tăcere era amenințătoare.

– Am informat consiliul privat despre decizia regelui Filip, adăugă Feria.

– Sora mea este pe moarte și eu sunt pe cale de a deveni regină, spuse Elisabeta. Simt un fel de bucurie înecată – fericire și tristețe în mod egal.

Ned se gândi că probabil pregătise această cuvântare.

Feria continuă:

– Regina Mary, în ciuda bolii sale, a fost capabilă să ratifice alegerea soțului ei.

O schimbare subtilă se petrecu în manierele sale și Ned simți instinctiv că Feria nu mințea.

Feria adăugă:

– Ea vă desemnează moștenitoarea ei, cu condiția să promiteți că veți menține Anglia catolică.

Entuziasmul lui Ned se risipi din nou. Mâinile Elisabetei ar fi fost legate de la începutul domniei ei dacă ar fi acceptat acest lucru. Episcopul Julius și Sir Reginald aveau să continue să facă tot ceea ce le trecea prin cap în Kingsbridge.

Ned aruncă o privire spre Cecil, dar acesta nu părea descurajat. Poate că și el se gândea că Feria mințea. Expresia lui Cecil părea ușor amuzată în timp ce se uita răbdător spre Elisabeta.

Urmă o tăcere lungă, pe care Feria o întrerupse, spunând:

– Pot să le transmit regelui și reginei că sunteți de acord cu decizia lor?

Când Elisabeta vorbi, în sfârșit, vocea ei sună ca o pocnitură de bici:

– Nu, domnule, nu puteți.

Feria arăta de parcă tocmai fusese pălmuit.

– Dar…

Elisabeta nu-i lăsă ocazia să protesteze.

– Dacă voi deveni regină, spuse ea, asta se va întâmpla pentru că am

fost aleasă de Dumnezeu – nu de regele Filip.

Ned ar fi vrut să aclame.

– Dacă voi domni, continuă ea, o voi face cu acordul poporului englez, nu al surorii mele muribunde.

Feria părea lovit de trăsnet.

Dispreţul Elisabetei deveni otrăvitor.

– Iar când voi fi încoronată, voi depune jurământul obişnuit al unui rege al Angliei – şi nu voi adăuga promisiunile suplimentare pe care mi le-a propus contele Feria.

Dintr-odată, contele nu mai ştiu ce să spună.

Ned înţelese că-şi jucase cărţile în ordinea greşită. Feria trebuia să solicite o promisiune pentru susţinerea catolicismului de la Elisabeta *înainte* de a o susţine în faţa consiliului privat. Acum era prea târziu. Ned bănuia că, la prima lor întâlnire, Feria fusese păcălit de manierele încântătoare ale Elisabetei, fiind lăsat să creadă că este o femeie slabă, care ar putea fi manipulată de un bărbat hotărât. Dar ea îl jucase pe el, în loc să fie invers.

Ned îşi dădu seama că Feria înţelese toate acestea într-o clipă. Brusc, păru dezumflat, ca un burduf gol. Arăta de parcă nu mai găsea nimic de spus, care să aibă vreo importanţă.

Elisabeta fu cea care îl scoase din încurcătură.

– Îţi mulţumesc pentru că ai venit să ne vizitezi, conte, spuse ea. Te rog să îi transmiţi cele mai bune urări regelui Filip. Şi, deşi speranţa este slabă, ne vom ruga pentru regina Mary.

Ned se întrebă dacă ea intenţionase să includă şi personalul ei în aceste rugăciuni sau dacă folosea deja regalul „noi”. Cunoscând-o, îşi spuse că, probabil, confuzia fusese intenţionată.

Feria acceptă concedierea cât de graţios o putea face şi ieşi cu spatele din cameră.

Ned rânji fericit. Se gândi la contele Swithin şi îi spuse încet lui Cecil:

– Ei bine, contele Feria nu este primul bărbat care suferă pentru că a subestimat-o pe Elisabeta.

– Nu, spuse Cecil. Şi nu va fi nici ultimul.

(viii)

Când Margery avea nouă ani, îşi anunţase familia că intenţiona să devină călugăriţă.

Fusese impresionată de viaţa plină de devoţiune a mătuşii ei, sora Joan, care trăia la etajul superior al casei cu altarul ei şi cu cărţile sale de rugăciune. Joan avea demnitate şi independenţă, precum şi un scop în viaţă.

Toate mănăstirile de maici fuseseră desfiinţate odată cu celelalte mănăstiri de către regele Henric al VIII-lea, iar regina Mary Tudor nu

reușise să le restabilească; dar nu acesta fusese motivul pentru care Margery își abandonase ambiția. Adevărul era că, de îndată ce ajunsese la pubertate, înțelesese că nu va putea să ducă o viață de celibat. Iubea băieții, chiar și atunci când se purtau stupid. Îi plăceau îndrăzneala, puterea și umorul lor și era excitată de privirile lacome cu care îi priveau trupul. Îi plăcea chiar și faptul că erau orbi la subînțelesuri și la sensuri ascunse: era ceva foarte atrăgător în loialitatea lor și, uneori, fetele erau extrem de alunecoase.

Așa că renunțase la planurile de a deveni călugăriță, dar încă era atrasă de ideea unei vieți devotate unei misiuni. I se confesă sorei Joan în ziua în care trebuia să se mute la New Castle, în timp ce hainele, cărțile și bijuteriile ei erau încărcate într-un căruț cu patru roți, pentru a fi transportate.

– Nu-ți face griji în legătură cu asta, spuse sora Joan, stând așezată pe un scăunel de lemn, cu spatele drept. Era foarte activă pentru vârsta ei. Domnul are un scop pentru tine. Are un scop pentru oricare dintre noi.

– Dar cum pot să aflu care sunt intențiile Lui cu mine?

– Pentru ce? Nu poți să afli! spuse sora Joan. Trebuie doar să aștepți ca El să ți le dezvăluie. Dumnezeu nu poate fi grăbit.

Margery jură să se stăpânească, deși începea să simtă că toată viața ei devenea un exercițiu de autocontrol. Se supusese părinților ei și se măritase cu Bart. Petrecuse ultimele două săptămâni împreună cu soțul ei, într-o casă de pe Insula Leproșilor care-i aparținea contelui, și în tot acest timp Bart se exprimase clar că se aștepta ca Margery să i se supună în același fel în care li se supunea părinților ei. El decisese de unul singur unde să meargă și ce să facă și apoi emisese pur și simplu instrucțiuni pentru ea, de parcă i s-ar fi adresat unui servitor. Ea se așteptase ca mariajul lor să fie mai mult un parteneriat, dar acest gând nu părea să-i fi trecut vreodată prin minte lui Bart. Margery sperase să-l poată schimba treptat, acționând subtil, dar soțul ei îi semăna din păcate tatălui său.

Familia ei o însoți mândră în călătoria la New Castle: Sir Reginald, Lady Jane și Rollo. Acum erau înrudiți cu contele și își savurau legăturile cu aristocrația.

În plus, bărbații abia așteptau să discute cu contele Swithin. Vizita lor la Bruxelles eșuase. Regele Filip păruse să-i asculte și să fie de acord cu punctul lor de vedere, dar altcineva trebuie să fi ajuns la el, pentru că, în cele din urmă, el pusese toată greutatea susținerii sale în sprijinul Elisabetei. Margery văzu că Rollo era profund dezamăgit.

Pe drum, Reginald și Rollo discutară despre ce era de făcut mai departe. Singura reacție care le mai rămăsese era o răscoală armată împotriva Elisabetei, imediat după moartea reginei Mary Tudor. Ar fi trebuit să afle câți oameni putea aduna sub arme contele Swithin și

cine, din rândul nobilimii catolice, putea fi atras să-l susțină pe acesta.

Margery era tulburată. Ea considera religia protestantă drept o erezie arogantă, susținută de oameni care-și imaginau că sunt suficient de inteligenți încât să găsească erori în sutele de ani de învățătură bisericească – dar mai credea și în faptul că oamenii nu ar trebui să se omoare unul pe altul. Pe măsură ce New Castle se ridica în fața lor, mintea ei era cuprinsă de alte griji, mai pământești. Contele Swithin era văduv, așa că Margery – având acum titlul de vicontesă de Shiring – urma să fie doamna casei. Avea doar șaisprezece ani și abia dacă știa câte ceva despre ce implica administrarea unui castel. Vorbi îndelung despre asta cu Lady Jane și își făcu anumite planuri, dar îi era teamă să dea piept cu realitatea.

Bart plecase înainte și, când grupul familiei Fitzgerald sosi la castel, vreo douăzeci de servitori îi întâmpinară în curte. Aceștia aplaudară și aclamară când Margery intră călare, iar ea se simți bine-venită. Poate că le displăcea să lucreze pentru o familie formată doar din bărbați și abia așteptau atingerea unei femei, se gândi Margery cu speranță.

Swithin și Bart ieșiră să-i întâmpine. Bart o sărută, apoi îi veni rândul lui Swithin, care își lăsă buzele să zăbovească pe obrazul ei și își apăsă trupul de al ei. După aceea, Swithin le prezentă o femeie voluptuoasă, având în jur de treizeci de ani.

– Sal Brendon este menajera mea și o să te ajute cu orice ai nevoie, spuse el. Arată-i vicontesei împrejurimile, Sal! Noi, bărbații, avem o mulțime de lucruri de discutat.

În timp ce se întorcea pentru a-i conduce pe Reginald și pe Rollo în casă, contele îi articulă lui Sal o palmă peste fundul ei mare. Femeia nu păru surprinsă sau nemulțumită. Margery și Lady Jane observară acest lucru și priviră una spre alta. Era evident că Sal era mai mult decât o menajeră.

– Vă voi conduce la apartamentele dumneavoastră, spuse Sal. Pe aici.

Margery dorea mai mult decât o vizită. Mai fusese aici și înainte, ultima oară în cea de-a douăsprezecea zi de Crăciun, dar locul era imens și avea nevoie să se familiarizeze din nou cu împărțirea casei.

– Hai să ne uităm la bucătărie mai întâi, spuse ea.

Sal ezită, părând ușor enervată, apoi spuse:

– Cum doriți.

Intrară în casă și se îndreptară spre bucătărie. Aceasta era caldă, plină de aburi și nu prea curată. Un servitor bătrân stătea pe un scăunel, privind la gătit și sorbind dintr-o cană. Când intră Margery, el se ridică încet în picioare.

– Acesta este bucătarul, Mave Brown, spuse Sal.

Pe masă stătea o pisică, ce culegea delicat rămășițele unei bucăți de șuncă. Margery ridică pisica cu o mișcare rapidă și o puse pe podea.

Mave Brown spuse indignat:

– Pisica aceea prinde mulți șoareci.

– Ar prinde și mai mulți dacă n-ai lăsa-o să mănânce șuncă, răspunse Margery.

Bătrânul servitor începu să pregătească o tavă, pe care așeză o bucată de friptură de vită rece, o cană de vin și niște pâine. Margery luă o bucată de friptură și începu să o mănânce.

– Asta este pentru conte, spuse omul.

– Și este foarte bună, răspunse Margery. Cum te numești?

– Colly Knight, zise el. Lucrez pentru contele Swithin de patruzeci de ani, de când eram doar un copil.

O spuse cu un aer de superioritate, de parcă ar fi vrut ca Margery să priceapă că ea nu era decât un nou-venit.

– Eu sunt vicontesa, spuse Margery. Ar trebui să mi te adresezi cu „doamna mea” atunci când îmi vorbești.

Urmă o pauză lungă, apoi Colly spuse:

– Da, doamna mea.

– Acum, să mergem la apartamentele vicontelui, spuse Margery.

Sal Brendon deschise drumul. Trecură prin sala mare, în care o fată de zece sau de unsprezece ani mătura podeaua la întâmplare, ținând mătura cu o singură mână.

– Pune ambele mâini pe mânerul măturii, răbufni Margery când trecură pe lângă ea.

Fata păru uimită, dar făcu ce i se spusese.

Urcară pe scări și merseră în lungul coridorului, până la capătul acestuia. Camera de dormit era pe colț și comunica prin câte o ușă cu cele două camere alăturate. Lui Margery îi plăcu imediat aranjamentul: însemna că Bart putea să aibă un antreu pentru cizmele lui pline de noroi, iar ea putea să aibă un budoar în care cameristele să o ajute cu hainele și cu părul.

Dar camerele erau absolut mizerabile. Ferestrele păreau să nu fi fost spălate de mulți ani. Pe o pătură stăteau întinși doi câini mari, unul mai bătrân și altul mai tânăr. Margery observă pe podea excremente de câine – era evident că Bart își lăsa animalele să facă ce voiau în camerele lui. Pe perete se afla o pictură cu o femeie goală, dar nu existau flori sau alte plante, nici farfurii cu fructe sau stafide, nici boluri cu ierburi uscate și parfumate și nici petale de flori care să înmiresmeze aerul. Pe un scaun se afla o grămadă de rufe, inclusiv o cămașă pătată de sânge, ce părea să fie acolo de mult timp.

– Este dezgustător, îi spuse Margery lui Sal Brendon. Va trebui să curățăm acest loc înainte să-mi deschid cuferele. Du-te să aduci mături și o lopată. În primul rând, trebuie să cureți rahatul de câine.

Sal își puse o mână în șold și o privi revoltată.

– Contele Swithin este stăpânul meu, spuse ea. Ar fi mai bine să

vorbiți cu el.

Ceva explodă în Margery. Ținuse cont prea multă vreme de părerea altora: părinții ei, episcopul Julius, Bart. Nu avea să mai asculte și de Sal Brendon. Toată furia reținută în ultimul an se revărsă brusc din ea. Își trase brațul în spate și o pălmui pe Sal peste față. Pocnetul palmei pe obraz fu atât de puternic, încât unul dintre câini sări ca ars. Sal se retrase cu un strigăt de surpriză.

– Să nu-mi mai vorbești niciodată în felul ăsta! spuse Margery. Cunosc genul tău. Doar pentru că ți-o trage contele când se îmbată, te crezi contesă. Margery văzu o sclipire de recunoaștere în ochii lui Sal, care-i confirmă valabilitatea acuzației. Eu sunt stăpâna casei acum, iar tu mi te vei supune mie. Și dacă îmi faci necazuri, vei pleca atât de repede, încât picioarele tale nu vor atinge pământul până nu ajungi în bordelul din Kingsbridge, unde, probabil, îți este locul.

Sal fu vizibil tentată să o sfideze. Pe figura ei se observa o furie teribilă și ar fi vrut, probabil, să-i întoarcă lovitura. Dar ezită. Înțelese că, dacă noua noră a contelui i-ar fi cerut acestuia să scape de un servitor insolent, în ziua aceea sau în oricare altă zi, el n-ar fi putut să o refuze. Sal își veni în fire și fața i se transformă.

– Eu… vă rog să mă scuzați, doamna mea, spuse ea cu umilință. Voi aduce măturile chiar acum.

Apoi părăsi camera. Lady Jane îi spuse încet lui Margery:

– Foarte bine.

Margery descoperi un bici de călărie pe un scăunel, alături de o pereche de pinteni, și îl ridică. Apoi traversă camera spre locul în care zăceau câinii.

– Ieșiți afară, bestii mizerabile, spuse ea și îi trase fiecăruia câte o lovitură scurtă.

Mai mult uimiți decât răniți, câinii săriră și dispărură din cameră, cu un aer indignat.

– Și să rămâneți afară, spuse Margery.

(ix)

Rollo refuza să creadă că valul se întorcea împotriva lui Mary Stuart. Cum era posibil, se întreba el cu indignare, când Anglia era o țară catolică, iar Mary avea sprijinul papei? Așa că, într-o după-amiază, scrise o scrisoare pentru contele Swithin, care să-i fie trimisă arhiepiscopului de Canterbury, cardinalul Pole.

Scrisoarea solicita binecuvântarea arhiepiscopului pentru o insurecție armată împotriva Elisabetei Tudor.

Violența rămăsese ultima speranță. Regele Filip se întorsese împotriva lui Mary Stuart și o sprijinea acum pe Elisabeta. Asta însemna dezastru pentru Rollo, pentru familia Fitzgerald și pentru adevărata credință catolică din Anglia.

– Asta înseamnă trădare? întrebă Swithin în timp ce ridica pana.

– Nu, spuse Rollo. Elisabeta nu este încă regină, așa că nimeni nu conspiră să se revolte împotriva suveranului.

Rollo știa că, dacă pierdeau și Elisabeta obținea coroana, ea avea să considere asta ca pe o distincție fără importanță. Așa că riscau cu toții execuția. Dar în astfel de momente, bărbații erau nevoiți să ia o hotărâre.

Swithin semnă – nu fără dificultate, pentru că îi era mult mai ușor să îmblânzească un cal sălbatic decât să-și scrie numele.

Pole era bolnav, dar putea, cu siguranță, să dicteze o scrisoare, se gândi Rollo. Ce avea să scrie ca să-i răspundă lui Swithin? Pole era cel mai dur catolic dintre episcopii Angliei și Rollo simțea că el avea să sprijine revolta. În acest caz, acțiunile lui Swithin și ale susținătorilor săi ar fi fost legitimizate de Biserică.

Doi dintre oamenii de încredere ai lui Swithin primiră însărcinarea de a duce scrisoarea la palatul Lambeth, reședința arhiepiscopului de lângă Londra.

Între timp, Sir Reginald și Lady Jane reveniră la Kingsbridge. Rollo rămase cu contele – dorea să se asigure că nu avea să se răzgândească.

În timp ce așteptau răspunsul arhiepiscopului, Swithin și Bart începură să adune o forță de oameni înarmați. Alți conți catolici făceau probabil același lucru, în toată Anglia, se gândi Rollo, iar forțele lor unite aveau să fie de neoprit.

Contele Swithin era domn și stăpân peste o sută de sate din ținutul Shiring, conducând cu aproape aceeași autoritate pe care o arătaseră strămoșii săi în Evul Mediu. Swithin și Bart vizitară personal câteva locuri. Servitorii contelui citiră o proclamație în celelalte sate, iar preoții de parohii transmiseră același mesaj în predicile lor. Bărbații necăsătoriți, între optsprezece și treizeci de ani, fură chemați la New Castle, ordonându-li-se să aducă topoare, coase și lanțuri de fier.

Rollo nu avea nicio experiență cu astfel de lucruri și nu putea să întrevadă ce urma să se întâmple.

Răspunsul îl înfioră. Fiecare sat trimise o jumătate de duzină de tineri, dornici să pornească. Armele improvizate și tinerii care le purtau nu erau de prea mare folos pe câmp, în luna noiembrie. Religia protestantă era o mișcare urbană: nu reușise niciodată să se răspândească în satele mult prea conservatoare. În afară de asta, era cel mai entuziasmant lucru care se întâmpla în generația lor. Toată lumea vorbea despre asta. Băieții cărora nu le dăduse încă barba și bărbații în vârstă se plângeau că nu erau acceptați.

Armata nu putu să rămână prea multe zile la New Castle și, oricum, până la Hatfield era un marș lung, așa că porniră la drum, chiar dacă nu primiră niciun răspuns de la cardinalul Pole. Drumul lor trecea prin Kingsbridge, unde aveau să primească binecuvântarea episcopului

Julius.

Swithin călărea în fruntea coloanei, cu Bart alături de el și cu Rollo în urma lor. Ajunseră la Kingsbridge în cea de-a treia zi. La intrarea în oraș, fură opriți pe podul Merthin de tatăl lui Rollo, Sir Reginald, care era primar. Acesta era însoțit de consilierii orașului.

– Îmi pare rău, îi spuse Reginald lui Swithin. Avem o problemă.

Rollo își îndemnă calul înainte, astfel încât să ajungă în față, lângă Swithin și Bart.

– Care naiba este problema? spuse el.

Tatăl său părea disperat.

– Dacă descălecați și veniți cu mine, vă voi arăta, spuse el.

Swithin spuse irascibil:

– Acesta este un mod foarte inadecvat de a întâmpina o cruciadă sfântă!

– Știu, spuse Reginald. Crede-mă, sunt înmărmurit! Dar vino să vezi.

Cei trei conducători descălecară. Swithin îi adună pe căpitani, le dădu bani și le spuse să trimită la taverna Slaughterhouse după câteva butoaie de bere, ca să-i țină pe oameni fericiți.

Reginald îi conduse în oraș, peste podul dublu, și apoi pe strada principală până în piața orașului. Acolo văzură o priveliște uluitoare.

Prăvăliile din piață erau toate închise; structurile temporare fuseseră îndepărtate, iar piața fusese golită. Patruzeci sau cincizeci de trunchiuri masive de copaci, toate cu diametrul de cincisprezece sau douăzeci de centimetri, fuseseră înfipte bine în pământul înghețat. Mai multe sute de tineri stăteau în jurul parilor, iar Rollo văzu, cu o uimire tot mai mare, că toți purtau săbii de lemn și scuturi.

Era o armată în toiul antrenamentului.

În timp ce priveau, un conducător făcu o demonstrație pe o scenă înălțată, atacând parul cu sabia de lemn și cu scutul, folosind brațul drept și brațul stâng alternativ, într-un ritm care – își putu imagina Rollo – ar fi putut fi foarte eficient pe câmpul de luptă. Când demonstrația se termină, toți ceilalți încercară să-i imite acțiunile schimbându-și locurile.

Rollo își aminti că văzuse exerciții similare la Oxford, când regina Mary Tudor se pregătise să trimită o armată engleză în Franța, pentru a-i sprijini pe spanioli în război. Parii erau denumiți manechine. Erau foarte stabili și greu de dărâmat. La început, își aminti el, mișcările bărbaților neantrenați erau atât de dezordonate, încât, uneori, ratau manechinul cu totul. Însă învățaseră rapid să țintească mai atent și să lovească mai puternic. Îi auzise pe militari spunând că, după doar câteva zile de antrenament pe manechine, un țărănoi fără speranță putea fi transformat pe jumătate într-un soldat periculos.

Rollo îl văzu pe Dan Cobley printre cei care se antrenau și ultima piesă din puzzle se așeză la locul ei: era o armată protestantă.

Ei nu își spuneau așa, desigur. Aveau să pretindă, poate, că se pregăteau să respingă o invazie spaniolă. Sir Reginald și episcopul Julius nu erau nevoiți să-i creadă, dar ce puteau să facă? Cei zece sau doisprezece oameni din garda orașului nu puteau să aresteze și să trimită la închisoare sute de oameni, chiar dacă cei care se antrenau încălcau legea, ceea ce, probabil, nici nu era cazul.

Rollo privi disperat cum tinerii atacau manechinele, devenind rapid concentrați și eficienți.

– Asta nu este doar o coincidență, spuse el. Au auzit despre apropierea armatei noastre și i-au adunat pe ai lor ca să ne împiedice.

– Conte Swithin, dacă armata ta intră în oraș, se va da o bătălie cruntă pe străzi, spuse Reginald.

– Băieții mei de la țară, puternic înarmați, îi vor zdrobi pe acești mizerabili protestanți de oraș.

– Consilierii orașului nu le vor permite oamenilor tăi să intre.

– Treci peste capul acestor lași, spuse Swithin.

– Nu am acest drept. Și au spus că mă vor aresta dacă încerc.

– Lasă-i să o facă. Te vom scoate din închisoare.

– Va trebui să ne croim drum prin luptă peste nenorocitul acela de pod, spuse Bart.

– Putem face asta, răcni Swithin.

– Am pierde o mulțime de oameni.

– Pentru asta au venit.

– Dar cine va cuceri Hatfield după aceea?

Rollo privi fața lui Swithin. Nu-i stătea în caracter să dea înapoi, nici măcar atunci când șansele îi erau împotrivă. Expresia lui arăta o nehotărâre plină de furie.

– Mă întreb dacă același lucru se întâmplă peste tot – vreau să spun, protestanți care se pregătesc pentru luptă, spuse Bart.

Lui Rollo nu-i trecuse prin cap acest lucru. Când îi propusese lui Swithin să ridice o mică armată, ar fi trebuit să-și dea seama că protestanții aveau să gândească în același fel. El prevăzuse o lovitură de stat clară, dar se trezise în schimb în fața unui război civil. Instinctul îi spunea că poporul englez nu dorea un război civil – care s-ar fi putut întoarce, prea bine, împotriva oamenilor care îl stârniseră.

Băieții de la țară ar fi trebuit să fie trimiși acasă.

Doi bărbați ieșiră din hanul Bell și se apropiară în grabă. Observându-i, Reginald își aminti ceva.

– Există un mesaj pentru dumneata, conte. Acești doi oameni au ajuns aici în urmă cu jumătate de oră. Le-am spus că e mai bine să vă aștepte decât să riște să vă rateze pe drum.

Rollo îi recunoscu pe oamenii pe care Swithin îi trimisese la palatul Lambeth. Oare ce spusese arhiepiscopul Pole? Acest lucru se putea dovedi crucial. Cu încurajarea sa, probabil că armata lui Swithin și-ar

fi putut continua drumul spre Hatfield. În lipsa acesteia însă, părea mai înțelept să-i demobilizeze pe oamenii recrutați.

Cel mai în vârstă dintre cei doi curieri vorbi primul.

– Nu avem niciun răspuns din partea cardinalului, spuse el.

Inima lui Rollo se opri.

– Ce vrei să spui prin „niciun răspuns”? întrebă Swithin furios. Trebuie să fi spus ceva.

– Am vorbit cu secretarul lui, canonicul Robinson. Ne-a spus despre cardinal că este prea bolnav ca să citească o scrisoare, cu atât mai puțin să și răspundă.

– Înseamnă că trebuie să fie pe moarte, spuse Swithin.

– Da, stăpâne.

Rollo se gândi că asta însemna o catastrofă. Ultracatolicul cel mai important din Anglia era pe moarte tocmai în acel moment de cotitură pentru istoria țării. Acest lucru schimba totul. Ideea de a o răpi pe Elisabeta și de a trimite după Mary Stuart păruse, până atunci, o acțiune puternică, cu mari șanse de succes. Acum, părea sinucigașă.

„Uneori, reflectă Rollo, soarta pare să fie de partea diavolului.”

(x)

Ned se duse la Londra și bântui prin palatul St James, așteptând vești despre regina Mary Tudor.

Starea ei se înrăutăți dramatic pe 16 noiembrie – o zi pe care protestanții începură să o numească „miercurea speranței” exact înainte de apusul soarelui. În dimineața următoare, înainte de răsărit, Ned se alătură mulțimii adunate în fața înaltului turn al porții din cărămidă roșie. Un servitor ieși în grabă cu un mesaj și rosti în șoaptă:

– S-a dus.

Ned alergă peste drum, la taverna Coach and Horses{9}. El ceru să fie înșeuat un cal, apoi îl trezi pe mesagerul lui, Peter Hopkins. În timp ce Hopkins se îmbrăca, bând apoi o cană de bere în loc de mic dejun, Ned scrise o notă, informând-o pe Elisabeta că Mary Tudor murise. Apoi, trimise curierul la Hatfield.

Întorcându-se la poartă, văzu că mulțimea crescuse.

În următoarele două ore, văzu curteni importanți și curieri mai puțin importanți, grăbindu-se să intre și să iasă. Dar când îl văzu ieșind pe Nicholas Heath, se luă după el.

Heath era, probabil, cel mai puternic om din Anglia. Era arhiepiscop de York, cancelarul reginei Mary și păstrătorul marelui sigiliu. Cecil încercase să-l atragă de partea cauzei Elisabetei, dar Heath rămăsese neimplicat. Acum, era nevoit să aleagă – într-un fel sau altul.

Heath și anturajul său călăriră pe scurta distanță până la Westminster, unde se adunaseră membrii Parlamentului pentru sesiunea de dimineață. Ned alergă în urma lor împreună cu alții. La

Westminster se aduna deja o altă mulțime. Heath anunță că se va adresa Camerei Lorzilor și Camerei Comunelor, apoi se adunară cu toții în Camera Lorzilor.

Ned încercă să se strecoare împreună cu însoțitorii lui Heath, dar fu oprit de un gardian. Ned se prefăcu surprins și spuse:

– O reprezint pe prințesa Elisabeta. Mi-a ordonat să particip și să-i raportez totul.

Gardianul părea dispus să-i facă necazuri, dar Heath auzi altercația și interveni.

– Te-am mai întâlnit, tinere, îi spuse el lui Ned. Împreună cu Sir William Cecil, cred.

– Da, Înălțimea Voastră.

Era adevărat, dar Ned fu surprins că Heath își mai amintea.

– Lasă-l să intre, îi spuse Heath gardianului.

Faptul că membrii Parlamentului erau așezați putea însemna că succesiunea avea să fie rezolvată rapid, mai ales dacă Heath o sprijinea pe Elisabeta. Ea era populară, fiind sora reginei Mary Tudor, și se afla la numai treizeci de kilometri depărtare. Mary Stuart, în schimb, le era necunoscută englezilor, avea un bărbat francez și se afla la Paris. Eficiența o favoriza pe Elisabeta.

Dar Biserica o favoriza pe Mary Stuart.

Dezbaterile Camerei se împleteau cu conversațiile animate din încăpere, în timp ce toată lumea discuta aceeași problemă. Apoi, toți tăcură când se ridică Heath.

– Domnul a chemat-o la El, în această dimineață, pe fosta noastră suverană, regina Mary, spuse el.

Adunarea oftă la unison. Fiecare dintre ei știa asta sau auzise zvonuri, dar confirmarea avu o altă greutate.

– Dar avem motive să ne bucurăm și să-L slăvim pe Dumnezeu Atotputernicul, pentru că ne-a lăsat un moștenitor al coroanei adevărat, legal și corect.

În cameră se lăsă o tăcere mormântală: Heath era pe cale să anunțe următoarea regină. Care dintre ele avea să fie?

– Lady Elisabeta, spuse el, *despre al cărei drept legal și al cărei titlu nu trebuie să ne îndoim!*

Camera explodă într-un vacarm fără margini. Heath continuă să vorbească, dar nimeni nu-l mai auzea. Arhiepiscopul o aprobase pe Elisabeta, numindu-i titlul „legal” – în contradicție directă cu ordinul papei. Totul se terminase.

Câțiva membri ai Parlamentului protestară zgomotos, dar Ned observă că totuși cei mai mulți aclamau. Elisabeta era și alegerea Parlamentului. Poate că lor le fusese teamă să-și dezvăluie sentimentele cât timp problema fusese îndoielnică, dar acum, inhibițiile le dispăruseră. Poate că Cecil subestimase popularitatea

Elisabetei, își spuse Ned. Deși în cameră se vedeau și câteva fețe lungi, oameni care nici nu aplaudau, nici nu ovaționau, ci stăteau tăcuți, cu mâinile încrucișate, aceștia constituiau o minoritate. Ceilalți erau încântați. Războiul civil era evitat, n-aveau să existe regi străini, iar arderile pe rug aveau să înceteze. Ned se surprinse ovaționând și el.

Heath părăsi camera, urmat de cea mai mare parte a Consiliului privat, și se opri pe treptele de afară pentru a repeta proclamația în fața mulțimii adunate acolo.

Anunță, totodată, că o va citi din nou în centrul orașului Londra. Înainte de a pleca, îi făcu semn lui Ned.

– Mă aștept să pleci în grabă la Hatfield cu aceste vești, îi spuse el.

– Da, Sfinția Voastră.

– Îi poți spune reginei Elisabeta că voi fi alături de ea înainte de căderea nopții.

– Vă mulțumesc!

– Nu te opri să sărbătorești înainte de a transmite mesajul.

– Cu siguranță, nu, Sfinția Voastră.

Heath plecă, iar Ned alergă înapoi la Coach and Horses. Câteva minute mai târziu, se afla pe drumul spre Hatfield.

Avea o iapă bună, rezistentă, pe care o mână alternativ la galop și la pas. Îi fu frică să o forțeze prea tare, ca nu cumva să cedeze. Viteza nu era crucială, atât timp cât ajungea înaintea lui Heath.

Pornise pe la mijlocul dimineții și se făcu mijlocul după-amiezii când văzu în fața lui fațada de cărămidă roșie a palatului Hatfield.

Presupuse că Hopkins era deja acolo, așa că toată lumea știa că regina Mary Tudor era moartă. Dar nimeni nu știa cine era următorul monarh.

Când intră în curte, mai mulți servitori strigară la unison:

– Ce vești ai?

Dar Ned decise că Elisabeta trebuia să fie prima care afla. Nu le spuse nimic servitorilor și își păstră o expresie neutră.

Elisabeta se afla în salon, împreună cu Cecil, Tom Parry și Nell Baynsford. Toți se uitară la el într-o liniște încordată când intră în cameră, purtând încă pelerina grea de călătorie.

Ned se îndreptă spre Elisabeta. Încercă să rămână solemn, dar nu se putu abține să nu zâmbească. Ea îi descifră expresia și buzele ei se mișcară într-un zâmbet de răspuns.

– Sunteți regina Angliei, îi spuse el.

Își scoase pălăria, puse un genunchi în podea, apoi făcu o plecăciune adâncă, plină de respect.

– Maiestatea Voastră, spuse el.

(xi)

Eram fericiți pentru că nu aveam nicio idee despre câte necazuri vom

provoca. Nu e vorba numai de mine, desigur: fiind cel mai tânăr participant, eram alături de ceilalți, care erau mai în vârstă, și de un consilier înțelept. Dar niciunul dintre noi nu întrevăzuse viitorul.

Fuseserăm avertizați. Rollo Fitzgerald îmi ținuse o predică despre opoziția pe care regina Elisabeta o va avea de înfruntat și despre conducătorii europeni amărâți care o vor susține. Nu i-am acordat atenție, dar el avea dreptate, ipocritul nenorocit.

Ceea ce am făcut în importantul an 1558 a provocat lupte politice, revolte, războaie civile și invazie. Au fost vremuri, în anii următori, când, în adâncul disperării mele, m-am întrebat dacă meritase. Simpla idee că oamenilor ar trebui să li se permită să se roage după cum doresc a provocat mai multă suferință decât cele zece plăgi în Egipt.

Așa că, dacă aș fi știut atunci ceea ce știu acum, aș fi făcut aceleași lucruri?

La naiba! Da.

PARTEA A DOUA

de la 1559 la 1563

Capitolul 9

Plimbându-se pe Île de la Cité, pe malul sudic, într-o vineri însorită de iunie, cu măreața catedrală pe o parte și cu râul sclipitor pe cealaltă, Sylvie Palot îi spuse lui Pierre Aumande:

– Vrei să te însori cu mine sau nu?

Ea avu satisfacția de a observa o sclipire de panică în privirea lui. Era ceva neobișnuit. Seninătatea lui nu era ușor de deranjat, întrucât reușea întotdeauna să se controleze foarte bine.

El își recăpătă sângele rece atât de repede, încât ea se gândi că i se păruse.

– Sigur că vreau să mă însor cu tine, draga mea, spuse el cu un aer rănit. Cum poți să pui o asemenea întrebare?

Ea regretă imediat. Îl adora și ura să-l vadă supărat, indiferent din ce motiv. El era absolut adorabil în ziua aceea, cu briza râului zbârlindu-i pletele blonde. Dar ea își călі inima și continuă să-l chestioneze:

– Suntem logodiți de mai bine de un an. Este prea mult.

Orice altceva în viața Sylviei mergea foarte bine. Librăria tatălui ei înflorea, iar el plănuia să deschidă un al doilea magazin pe celălalt mal al râului, în cartierul universității. Comerțul lui ilegal cu Biblii în limba franceză și cu alte cărți interzise mergea chiar și mai bine. Nu prea trecea vreo zi în care Sylvie să nu se ducă la depozitul secret din strada du Mur pentru o carte sau două, care să fie vândute unei familii protestante. Comunități protestante noi apăreau ca florile primăvara, în Paris și pretutindeni. În afara faptului că răspândeau adevărata evanghelie, membrii familiei Palot obțineau și profituri sănătoase.

Dar comportamentul lui Pierre o nedumerea și o tulbura.

– Trebuie să-mi termin studiile, iar părintele Moineau refuză să-mi permită să merg mai departe ca student însurat, spuse el acum. Ți-am explicat asta și tu ai fost de acord.

– Pentru un an. Iar peste câteva zile, cursurile se vor închide pentru vară. Avem acordul părinților mei. Avem destui bani. Putem trăi de pe urma librăriei, cel puțin până când vom avea copii. Dar tu nu spui nimic.

– I-am scris mamei mele.

– Nu mi-ai spus asta.

– Aștept să-mi răspundă.

– Ce ai întrebat-o?

– Dacă se simte suficient de bine încât să călătorească până la Paris pentru nunta noastră.

– Și nu se simte?

– Hai să nu ne facem griji pentru asta până nu aflăm.

Sylvie nu fu mulțumită cu acest răspuns, dar o lăsă baltă pentru moment și spuse:

– Unde ar trebui să organizăm ceremonia oficială?

Pierre aruncă o privire către turlele catedralei Notre-Dame, iar ea râse și spuse:

– Nu acolo. Aceea este pentru nobilime.

– La biserica parohială, bănuiesc.

– Și apoi, vom avea adevărata nuntă la biserica noastră.

Prin asta înțelegea vechea cabană de vânătoare din pădure. Protestanții încă nu se puteau ruga la vedere în Paris, deși o făceau în anumite orașe din Franța.

– Bănuiesc că va trebui să o invităm pe marchiză, spuse Pierre cu o grimasă de dezgust.

– Cum clădirea îi aparține soțului ei…

Faptul că Pierre începuse cu stângul relația sa cu marchiza Louise și că, după aceea, nu fusese capabil să-i câștige respectul era o situație nefericită. De fapt, cu cât încerca mai mult să-i intre în grații, cu atât ea devenea mai rece. Sylvie se aștepta ca el să treacă râzând peste asta, dar el nu putea. Chestiunea îl înfuriase și Sylvie înțelese că logodnicul ei, aparent stăpân pe sine, era de fapt extrem de sensibil la orice fel de neplăceri sociale.

Vulnerabilitatea lui o făcu să-l iubească și mai mult, dar o și tulbură, deși nu era sigură din ce motiv.

– Bănuiesc că nu putem evita asta, spuse Pierre pe un ton lejer, dar cu o privire întunecată.

– O să porți haine noi?

Ea știa cât de mult îi plăcea lui să cumpere haine. El zâmbi.

– Ar trebui să am o haină sumbră, de un gri protestant, nu-i așa?

– Da.

El era acum un credincios de nădejde, participând la slujbe în fiecare săptămână. Ajunsese rapid să cunoască pe toată lumea din comunitate și fusese dornic să întâlnească și oameni din alte congregații din Paris. Mergea chiar și la slujbele altor congregații. Dorise foarte mult să meargă la sinodul național din Paris, în luna mai – prima dată când protestanții francezi îndrăzniseră să țină un asemenea congres –, dar aranjamentele erau extrem de secrete și numai protestanții cu state vechi fuseseră acceptați. În ciuda acestui refuz, el fu unanim îmbrățișat de comunitate, ceea ce o încântă pe Sylvie.

– Probabil că există un croitor specializat în haine terne pentru protestanți, spuse el.

– Există: Duboeuf din strada St Martin. Tatăl meu se duce acolo, deși numai atunci când îl obligă mama. Și-ar putea permite câte o

haină nouă în fiecare an, dar el nu vrea să cheltuiască bani pe ceea ce numește zorzoane. Mă aștept să-mi cumpere o rochie de nuntă, dar nu va fi încântat de asta.

– Dacă nu o face el, o voi face eu.

Ea îl apucă de braț, îl opri din mers și îl sărută.

– Ești minunat, spuse ea.

– Iar tu ești cea mai frumoasă fată din Paris. Și din Franța.

Ea râse. Nu era adevărat, deși era atrăgătoare în rochia ei neagră cu guler alb: culorile protestante se potriveau de minune cu părul ei întunecat și cu tenul proaspăt. Apoi, ea își aminti scopul pe care-l urmărea și redeveni serioasă.

– Când vei avea vești de la mama ta…

– Da?

– Trebuie să stabilim o dată. Orice ți-ar spune ea, n-aș vrea să mai aștept.

– Foarte bine.

Preț de o clipă, nu fu sigură că el acceptase cu adevărat și ezită să se bucure.

– Vorbești serios?

– Sigur. Vom stabili o dată. Îți promit!

Ea râse încântată.

– Te iubesc, spuse ea, apoi îl sărută din nou.

(ii)

„Nu știu cât de mult pot să mai trag de asta”, se frământă Pierre, lăsând-o pe Sylvie la ușa librăriei tatălui ei. Porni spre podul Notre-Dame, spre malul drept. Departe de râu nu se mai simțea briza și, curând, transpiră.

O determinase deja să aștepte mult mai mult decât era rezonabil. Tatăl ei era mai morocănos decât de obicei, iar mama ei, care-l simpatizase dintotdeauna pe Pierre, era înclinată să-i vorbească tăios. Chiar Sylvie era reticentă cu el și, mai mult, era nemulțumită. Ei suspectau că el trăgea de timp – și, desigur, aveau dreptate.

Dar ea îi aducea o recoltă atât de bogată… Carnetul lui legat în piele neagră conținea acum sute de nume de protestanți din Paris, precum și adresele la care își țineau slujbele eretice.

Chiar și în ziua aceea îi oferise un bonus: un croitor protestant! El făcuse sugestia pe jumătate în glumă, dar speculația lui fusese corectă, iar prostuța de Sylvie i-o confirmase. Ăsta putea fi un fir neprețuit.

Dosarele cardinalului Charles erau deja burdușite. Surprinzător, Charles nu arestase încă pe niciunul dintre protestanți. Pierre plănuia de mult timp să-l întrebe când intenționa să lovească.

Acum se afla pe drum spre cardinalul Charles, dar mai avea ceva timp la dispoziție. Merse în lungul străzii St Martin până găsi

stabilimentul lui René Duboeuf. Din afară arăta ca o casă obișnuită din Paris, deși ferestrele erau mai mari decât de obicei, iar pe ușă se afla un semn. Intră.

Fu uimit de aerul de curățenie și de ordine. Camera era plină-ochi, dar totul era ordonat: suluri de mătase și stofe de lână pe rafturi, aliniate cu precizie; boluri cu nasturi aranjate după culoare; rânduri de dulapuri marcate cu semne care le indicau conținutul.

Un bărbat chel stătea aplecat deasupra unei mese, tăind cu grijă o lungime de stofă cu o foarfecă uriașă, ce părea foarte ascuțită. În spate, o femeie frumoasă era așezată sub un candelabru din fier, cosând la lumina câtorva lumânări: Pierre se întrebă dacă purta o etichetă pe care scria „nevastă".

Încă un cuplu protestant nu adăuga mare lucru la recolta lui, dar Pierre spera să întâlnească și ceva clienți.

Bărbatul lăsă foarfecă pe masă și veni să-l întâmpine pe Pierre, prezentându-se ca Duboeuf. Privi intens jacheta croită a lui Pierre, părând că o evaluează cu un ochi de expert, și Pierre se întrebă dacă se gândea că e prea ostentativă pentru un protestant.

Pierre își spuse numele.

– Am nevoie de o haină nouă, explică el. Nu prea stridentă. Gri-închis, poate.

– Foarte bine, domnule, spuse croitorul îngrijorat. Poate că cineva m-a recomandat?

– Giles Palot, tipograful.

Duboeuf se relaxă.

– Îl cunosc foarte bine.

– Este pe cale să devină socrul meu.

– Felicitări!

Pierre fu acceptat – acesta era primul pas.

Duboeuf era un om mărunțel, dar ridică sulurile grele de stofă de pe rafturi cu o ușurință exersată. Pierre alese un gri care părea aproape negru.

Spre dezamăgirea lui Pierre, niciun alt client nu intră în croitorie. Pierre se întrebă cum ar fi putut să tragă vreun folos de pe urma croitorului protestant. Nu putea să rămână în atelier toată ziua, așteptând să vadă alți clienți. Putea să supravegheze locul – Gaston Le Pin, comandantul gărzii palatului familiei de Guise, putea găsi un om discret dar urmăritorul nu putea afla numele persoanelor care intrau în atelier, așa că toată povestea ar fi fost inutilă. Pierre își munci creierul: trebuia să existe o cale de a exploata această descoperire.

Croitorul apucă o fâșie lungă de piele fină și începu să măsoare corpul lui Pierre, înfigând ace colorate în aceasta pentru a înregistra lărgimea umerilor, lungimea brațelor și circumferința pieptului și a taliei.

– Aveți un fizic plăcut, domnule Aumande, spuse el. Haina va arăta foarte distins pe dumneavoastră.

Pierre ignoră această mostră de lingușeală negustorească. Cum avea să facă să-i întâlnească pe unii dintre clienții lui Duboeuf?

După ce îi luă toate măsurile, croitorul ridică un carnet de pe un raft.

– Dacă aș avea nevoie de adresa dumneavoastră, domnule Aumande?

Pierre privi la carnet. Desigur, Duboeuf trebuia să știe unde locuiesc clienții lui – altfel ar fi fost prea ușor pentru cineva să comande o haină, apoi să se răzgândească și să nu mai vină niciodată. Și, chiar dacă Duboeuf avea o memorie fenomenală și își putea aminti fiecare client și fiecare comandă, lipsa oricărei înregistrări ar fi putut duce la dispute în legătură cu notele de plată. Nu, ordonatul Duboeuf trebuia să țină un registru.

Pierre trebuia să ajungă să arunce o privire în acel carnet. Toate numele și adresele trebuiau să ajungă în propriul lui registru, cel cu copertele de piele neagră, în care erau înregistrați toți protestanții pe care-i descoperise.

– Adresa, domnule? repetă Duboeuf.

– Stau la College des Ames.

Duboeuf observă că i se golise călimara. Cu un râs ușor jenat, spuse:

– Scuzați-mă o clipă, trebuie să aduc o sticlă de cerneală.

Dispăru printr-o ușă.

Pierre avea o oportunitate de a se uita în carnet. Dar nu înainte de a scăpa de nevastă. Se îndreptă spre fundul camerei și începu să discute cu ea. Avea în jur de optsprezece ani, presupuse el, fiind mult mai tânără decât bărbatul ei, care sărise de treizeci.

– Mă întreb… pot să vă rog pentru o cupă mică de vin? Este o zi foarte uscată.

– Desigur, domnule.

Ea lăsă lucrul și ieși din cameră.

Pierre deschise carnetul croitorului. Așa cum sperase, conținea numele și adresele clienților, împreună cu detalii ale hainelor comandate, materialul ales și sumele de bani datorate sau plătite. Recunoscu unele dintre nume ca fiind ale unor protestanți pe care deja îi identificase. Se simți încântat peste măsură. Acest carnet conținea probabil numele a peste jumătate dintre ereticii din Paris.

Ar fi fost un obiect foarte prețios pentru cardinalul Charles. Ar fi vrut să și-l poată strecura în vestă, dar ar fi fost un gest cu totul nesăbuit. În schimb, încercă să memoreze cât de multe nume putu.

Încă se ocupa cu asta când auzi vocea lui Duboeuf în spatele său:

– Ce faceți?

Croitorul era palid și speriat. Așa și trebuia, se gândi Pierre: făcuse o

greșeală periculoasă lăsând carnetul pe masă. Pierre închise carnetul și zâmbi.

– Simplă curiozitate. Iertați-mă.

Duboeuf spuse cu severitate:

– Carnetul este privat!

Se enervase, observă Pierre. Spuse cu nepăsare:

– Se pare că îi cunosc pe cei mai mulți dintre clienții dumneavoastră. Mă bucur să văd că prietenii mei își plătesc datoriile!

Duboeuf nu râse. Dar ce mai putea să facă?

După o clipă, Duboeuf deschise o sticlă nouă de cerneală, înmuie pana și notă numele și adresa lui Pierre.

Soția sa reveni în cameră.

– Vinul dumneavoastră, domnule, spuse ea, întinzându-i o cupă lui Pierre.

– Mulțumesc, Françoise, spuse Duboeuf.

Pierre observă că ea avea o figură plăcută. Se întrebă ce o atrăsese oare la mai vârstnicul Duboeuf. Posibilitatea unei vieți confortabile alături de un bărbat prosper, poate. Sau putea fi chiar dragoste.

Duboeuf spuse:

– Dacă veți fi atât de amabil să vă întoarceți peste o săptămână, noua dumneavoastră haină va fi gata pentru probă. Vă costă douăzeci și cinci de livre.

– Splendid.

Pierre consideră că aflase suficient de multe de la Duboeuf în ziua aceea. Își bău vinul și își luă rămas-bun.

Vinul nu-i potolise setea, așa că intră în cea mai apropiată tavernă și ceru o carafă de bere. Mai cumpără o coală de hârtie și împrumută o pană și cerneală, în timp ce-și sorbea berea, scrise clar: „René Duboeuf, croitor, strada St Martin. Françoise Duboeuf, nevastă.” Apoi adăugă toate numele și adresele pe care și le putu aminti din carnet. Așteptă să se usuce cerneala, împături foaia și o băgă în vestă. Avea să își transfere informația în carnetul lui negru ceva mai târziu.

Sorbindu-și berea, se întrebă nerăbdător când urma să se folosească de toate acele informații cardinalul Charles. Deocamdată, părea mulțumit să adune nume și adrese, dar avea să vină și vremea pentru a face curățenie. Urma să fie o zi a carnagiului. Pierre ar fi împărtășit triumful lui Charles. Se agită necontrolat pe scăunelul său din tavernă, gândindu-se la sutele de bărbați și de femei care aveau să ajungă în închisoare, torturați și poate arși de vii. Mulți dintre protestanți erau niște îngâmfați plini de ei, iar el ar fi fost bucuros să-i vadă suferind – în special pe marchiza Louise –, însă alții fuseseră buni cu el, făcându-l să se simtă bine-venit la biserica din vechea cabană de vânătoare, invitându-l în casele lor și răspunzând la întrebările sale viclene cu multă onestitate – iar asta îl făcu să se crispeze la gândul că-i înșelase

pe toți. Cu numai optsprezece luni în urmă, cel mai rău lucru pe care-l făcuse fusese să stoarcă de bani o văduvă bogată. Părea că trecuse atât de mult timp de atunci…

Își goli cana și plecă. Strada Saint-Antoine, unde avea loc turneul, era aproape. Parisul petrecea din nou. Tratatul cu Spania fusese semnat, iar regele Henric al II-lea sărbătorea pacea, prefăcându-se că nu pierduse războiul.

Strada Saint-Antoine era cea mai largă stradă din Paris, motiv pentru care era utilizată pentru turniruri. Pe una dintre laturi se întindea masivul și dărăpănatul palat Tournelles, cu ferestrele aglomerate de spectatori cu sânge regal și aristocratic. Culorile hainelor lor scumpe transformau galeria într-un tablou strălucitor. Pe partea cealaltă a drumului, oamenii normali se luptau pentru locuri mai bune, cu îmbrăcămintea lor în cele mai șterse tonuri de maro, ce părea un câmp arat în timpul iernii. Stăteau în picioare sau erau așezați pe scăunele pe care le aduseseră cu ei, sau atârnau periculos pe marginile ferestrelor și ale acoperișurilor. Un turnir era un spectacol grandios, promițând atracția suplimentară a unor răniri grave sau chiar moartea competitorilor de rang înalt.

Când Pierre intră în palat, Odette, o cameristă având în jur de douăzeci de ani, voluptuoasă, dar ștearsă, îi oferi o tavă cu prăjituri. Ea îi zâmbi provocator, arătându-și dinții strâmbi. Avea reputația de a se lăsa ușor, dar Pierre nu era interesat de fete din clasa servitorilor – ar fi putut să aibă una dintre ele acasă, la Thonnance-les-Joinville. În orice caz, fu mulțumit să o vadă, pentru că asta însemna că adorabila Véronique se afla prin apropiere.

– Unde este stăpâna ta? o întrebă el.

Odette se bosumflă și spuse:

– Domnișoara este sus.

Cei mai mulți dintre curteni se aflau la etajul superior, ale cărui ferestre dădeau spre terenul întrecerii. Véronique era așezată la o masă, împreună cu un cârd de fete aristocrate, sorbind un tonic din fructe. Verișoară îndepărtată a fraților de Guise, ea se afla printre cei mai puțin importanți membri ai familiei, dar, în orice caz, era o fată de origine nobilă. Purta o rochie verde-deschis, confecționată dintr-un amestec de mătase și de pânză, atât de ușoară încât părea să plutească în jurul figurii ei delicate. Gândul de a strânge în brațele sale trupul gol al unei asemenea femei îl făcu pe Pierre să simtă că leșină. Cu ea dorea să se însoare – nu cu fata burgheză a unui tipograf protestant.

Véronique îl tratase cu un ușor dispreț când se întâlniseră prima dată, dar treptat devenise mai caldă cu el. Toată lumea știa că este fiul unui preot de țară, dar știau și că este un apropiat al puternicului cardinal Charles, iar asta îi conferea un statut special.

Pierre se înclină spre ea și o întrebă dacă îi place turnirul.

– Nu prea mult, spuse ea.

El îi oferi cel mai fermecător zâmbet al său.

– Nu-ți plac bărbații care călăresc prea repede și se dărâmă unul pe altul de pe cal? Ce ciudat!

Ea râse.

– Prefer să dansez.

– Și eu. Din fericire, diseară este un bal.

– Abia aștept.

– Ard de nerăbdare să te întâlnesc acolo. Acum, trebuie să vorbesc cu unchiul tău, Charles. Scuză-mă.

Îndepărtându-se, se gândi că decursese bine această scurtă întâlnire. O făcuse să râdă, iar ea îl tratase aproape ca pe un egal.

Charles se afla într-o cameră laterală, împreună cu un băiețel care avea părul blond al familiei de Guise. Era nepotul lui, Henric, în vârstă de opt ani, fiul mai mare al lui Scarface. Știind că într-o zi băiatul putea deveni duce de Guise, Pierre se înclină spre el și-l întrebă dacă se simte bine.

– Nu mă lasă să particip la turnir, spuse Henric. Dar pariez că sunt în stare. Sunt un bun călăreț.

Charles spuse:

– Fugi, acum, Henric! Peste o clipă va fi o altă rundă și nu cred că vrei să o ratezi.

Henric plecă, iar Charles îi arătă lui Pierre un scaun.

În acest an și jumătate în care Pierre spionase pentru Charles, relația lor se modificase mult. Charles îi era recunoscător lui Pierre pentru numele și adresele pe care acesta i le adusese. Dosarul cardinalului despre protestanții clandestini din Paris era cu mult mai cuprinzător decât fusese înainte de apariția lui Pierre. Charles putea să fie disprețuitor și arogant, dar se purta la fel cu toată lumea și părea să respecte părerile lui Pierre. Uneori, vorbeau despre probleme politice generale, iar Charles nu desconsidera opiniile lui Pierre.

– Am descoperit ceva, spuse Pierre. Mulți protestanți se folosesc de serviciile unui croitor din strada St Martin, care ține un mic registru cu toate numele și adresele lor.

– O mină de aur! spuse Charles. Dumnezeule, oamenii ăștia devin tot mai obraznici!

– Am fost tentat să-l înhață și să fug cu el pe stradă.

– Nu vreau să te deconspiri încă.

– Nu. Dar într-o zi am să pun mâna pe carnetul acela. Pierre băgă mâna în vestă. Între timp, am notat cât de multe nume și adrese am putut să memorez.

Îi dădu foaia lui Charles, iar acesta citi lista.

– Foarte utilă.

– A trebuit să comand o haină la acest croitor. Pierre umflă prețul:

Patruzeci și cinci de livre m-a costat.

Charles scoase niște monede dintr-o pungă. Îi dădu lui Pierre douăzeci de scuzi de aur, fiecare valorând două livre și jumătate.

– Ar trebui să fie o haină drăguță, spuse el.

– Când îi vom lovi pe toți acești devianți? întrebă Pierre. Avem sute de protestanți parizieni în dosarele noastre.

– Ai răbdare.

– Dar fiecare eretic prins înseamnă un inamic mai puțin. De ce nu scăpați de ei?

– Când îi vom înfrânge, vreau ca toată lumea să afle că familia de Guise le-a făcut asta.

Pentru Pierre, asta avu sens.

– Astfel încât familia să câștige loialitatea ultracatolicilor, bănuiesc.

– Și oamenii care propovăduiesc toleranța – cei nehotărâți, *moderații* – să fie etichetați ca protestanți.

Asta era subtil, se gândi Pierre. Cei mai periculoși dușmani ai familiei de Guise erau oamenii care propovăduiau toleranța. Ei subminau întreaga bază a puterii familiei. Astfel de oameni trebuiau împinși către o extremă sau cealaltă. Subtilitatea politică a lui Charles îl impresionă, la fel ca întotdeauna.

– Dar cum vom ajunge să fim însărcinați să etichetăm erezia?

– Într-o zi, tânărul Francisc va fi rege. Nu încă, sperăm – avem nevoie ca el să-și dobândească independența față de regina Caterina și să cadă complet sub influența soției lui, nepoata noastră, Mary Stuart. Iar când se va întâmpla… Charles flutură foaia de hârtie a lui Pierre… atunci vom folosi asta.

Pierre înlemni.

– N-am realizat că gândiți pe termen atât de lung. Asta-mi creează o problemă.

– De ce?

– M-am logodit cu Sylvie Palot de mai bine de un și am cam rămas fără pretexte.

– Însoară-te cu târfa! spuse Charles.

Pierre era oripilat.

– Nu vreau să rămân înțepenit cu o nevastă protestantă.

Charles ridică din umeri.

– De ce nu?

– Există cineva cu care *aș vrea* să mă însor.

– Oh! Cine?

Era momentul să-i spună lui Charles ce recompensă aștepta pentru munca lui.

– Véronique de Guise.

Charles izbucni în râs.

– Începător impertinent! Tu să te însori cu o rudă de-a mea!? Este o

aroganță diavolească! Nu fi absurd!

Pierre simți că se înroșește din cap până-n picioare. Greșise momentul și, în consecință, fusese umilit.

– Nu m-am gândit că sunt prea ambițios, se apără el. Este doar o rudă îndepărtată.

– Este verișoară de-a doua cu Mary Stuart, care va fi, probabil, regina Franței cândva! Cine te crezi? Charles flutură mâna, concediindu-l. Pleacă de aici!

Pierre se ridică și plecă.

(iii)

Alison McKay se bucura de viață. De când Mary Stuart devenise soția lui Francisc, ceea ce era cu totul altceva decât logodnica lui, statutul ei crescuse și, în consecință, și al lui Alison. Aveau mai mulți servitori, mai multe haine, mai mulți bani. Oamenii se înclinau și-i arătau lui Mary un respect mai adânc și mai deplin. Acum făcea parte incontestabil din familia regală a Franței. Mary iubea asta, la fel și Alison. Iar viitorul le rezerva și mai multe, pentru că, într-o zi, Mary avea să devină regina Franței.

Acum se aflau în cea mai mare încăpere din palatul Tournelles, în fața celei mai mari ferestre, unde soacra Mariei, regina Caterina, își instalase curtea. Caterina purta haine voluminoase cusute cu aur și argint, care costaseră probabil o avere. Era târziu, după-amiază, dar vremea era călduroasă, iar ferestrele erau deschise pentru a lăsa să intre briza răcoroasă.

Regele intră în cameră, aducând cu el un miros de dulciuri calde. Toată lumea – în afară de Caterina – se ridică. Henric părea fericit. Avea aceeași vârstă ca soția lui, patruzeci de ani, și era în mare formă: era chipeș, puternic și plin de energie. Îi plăcea să participe la turnir, iar în ziua aceea câștiga. Îl doborâse chiar și pe Scarface, ducele de Guise, marele său general.

– Încă un tur, îi spuse el Caterinei.

– Se face târziu, protestă ea, vorbind franceza cu un puternic accent italian, de care nu reușise să scape. Și ești obosit. De ce nu te odihnești acum?

– Dar pentru tine lupt! spuse el.

Această mostră de galanterie nu pică prea bine. Caterina privi într-o parte, iar Mary începu să se agite. Toată lumea văzuse deja că Henric purta pe lancea sa panglici în alb și negru, culorile Dianei de Poitiers. Aceasta îl sedusese pe Henric la un an după căsătoria lui, iar Caterina își petrecuse ultimii douăzeci și cinci de ani făcându-se că nu știe. Diane era mult mai în vârstă – avea să împlinească șaizeci de ani peste doar câteva săptămâni –, iar Henric avea acum alte amante, dar Diane fusese dragostea vieții lui. Caterina se obișnuise cu asta, dar el încă o

putea răni din neglijență.

Henric plecă să îmbrace din nou armura și murmurul unei conversații se ridică dinspre doamne. Caterina se aplecă spre Alison. Regina era tot timpul caldă cu Alison, pentru că aceasta era bună prietenă cu bolnăviciosul Francisc. Acum, Caterina era pe jumătate întoarsă cu spatele spre restul grupului, ceea ce le arăta că avea o conversație privată. Spuse cu voce scăzută:

– Au trecut paisprezece luni.

Alison înțelese la ce se referea: de paisprezece luni erau căsătoriți Francisc și Mary.

– Și ea nu este însărcinată, spuse Alison.

– Este ceva în neregulă? Ar trebui să știu.

– Ea spune că nu.

– Dar tu nu o crezi.

– Nu știu ce să mai cred.

– Am avut probleme să rămân însărcinată la început, când m-am măritat, spuse Caterina.

– Într-adevăr?

Alison era uluită. Caterina îi născuse zece copii lui Henric. Regina încuviință din cap.

– Eram înnebunită – mai ales după ce bărbatul meu a fost sedus de Madame.

Așa o numea toată lumea pe Diane.

– Îl adoram – și încă îl ador. Dar ea îi câștigase inima. Credeam că l-aș putea câștiga înapoi cu un copil. El încă venea în patul meu – chiar ea îi ordonase asta, după cum am aflat mai târziu.

Alison se crispă: era dureros să asculte așa ceva.

– Dar nu rămâneam însărcinată.

– Și ce ați făcut?

– Aveam cincisprezece ani, iar familia mea se afla la sute de kilometri depărtare. Mă simțeam disperată. Își coborî vocea și adăugă: I-am spionat.

Alison fu șocată și rușinată de această revelație intimă, dar Caterina avea chef să spună povestea. Remarca negândită a lui Henric „pentru tine mă lupt” o adusese pe regină într-o stare de spirit stranie.

– Mă gândeam că poate fac ceva greșit cu Henric și voiam să văd dacă Madame are o metodă diferită, continuă Caterina. Obișnuiau să meargă în pat după-amiaza. Cameristele mele au găsit un loc de unde puteam să-i privesc.

Ce tablou uimitor, se gândi Alison: regina privind prin gaura cheii la bărbatul ei, aflat în pat cu o amantă.

– A fost foarte dificil pentru mine să privesc, pentru că, evident, el o adora. Și n-am învățat nimic. Jucau unele jocuri despre care eu nu știam nimic, dar, în cele din urmă, o făcea așa cum o făcea și cu mine.

Singura diferență era cât de mult se bucura când era împreună cu ea.

Caterina vorbea cu o voce uscată, amară. Ea nu arăta nicio emoție, dar Alison era pe punctul de a izbucni în lacrimi. „Asta trebuie să-i fi sfâșiat inima Caterinei”, se gândi ea. Ar fi vrut să pună întrebări, dar se temea să deranjeze acel moment de confidențialitate.

– Am încercat tot felul de leacuri, unele de-a dreptul dezgustătoare – cataplasme cu balegă pe vagin, tot felul de lucruri de genul ăsta. Nimic nu funcționa. Apoi, l-am cunoscut pe doctorul Fernel și am descoperit ce mă împiedica să rămân însărcinată.

Alison era fascinată.

– Ce era?

– Penisul regelui este scurt și gros – adorabil, de altfel, dar nu suficient de lung. El nu intra suficient de mult, iar diafragma mea nu fusese niciodată ruptă, așa că sămânța nu pătrundea până la capăt. Doctorul mi-a rupt membrana cu un instrument special și după o lună eram însărcinată cu Francisc. *Pronto.*

De la mulțimea de afară se auziră ovații uriașe, de parcă ascultaseră cu toții povestea și salutau finalul fericit. Alison presupuse că regele încălecase pe cal pentru ultima rundă. Caterina puse o mână pe genunchiul lui Alison, de parcă ar fi dorit să o mai rețină un moment.

– Doctorul Fernel este mort, dar fiul lui este la fel de bun, spuse ea. Spune-i lui Mary să-l viziteze.

Alison se întrebă de ce regina nu-i transmisese acest mesaj direct lui Mary.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Caterina spuse:

– Mary este mândră. Dacă îi las impresia că aș crede că este sterilă, ar putea fi ofensată. Sfaturile de acest gen sunt mai bine primite dacă vin din partea unei prietene decât din partea soacrei.

– Înțeleg.

– Fă acest lucru ca un gest de bunăvoință față de mine.

Era curtenitor din partea reginei să îi ceară ceva ce ar fi putut ordona.

– Desigur, spuse Alison.

Caterina se ridică și se îndreptă spre fereastră. Celelalte persoane din cameră se îngrămădiră în jurul ei, inclusiv Alison, și priviră afară.

Pe mijlocul drumului, două garduri delimitau o pistă lungă, îngustă. Într-unul dintre capete se afla calul regelui, Malheureux; în celălalt, calul lui Gabriel, conte de Montgomery. La mijlocul pistei se afla o barieră, menită să împiedice caii să se ciocnească.

Regele vorbea cu Montgomery în centrul arenei. Vorbele lor nu se puteau auzi de la ferestrele palatului, dar păreau să se contrazică. Turnirul era aproape gata, iar unii dintre spectatori deja plecau, dar Alison presupuse că războinicul rege dorea să mai lupte încă o rundă. Apoi, regele ridică vocea și toată lumea îl auzi spunând:

– Ăsta este un ordin!

Montgomery se înclină în semn de supunere și își puse coiful pe cap. Regele făcu la fel, apoi cei doi bărbați se întoarseră la capetele pistei. Henric își coborî viziera. Alison auzi murmurul Caterinei: „Blocheaz-o închisă, *chérie”,* iar regele trase zăvorul care împiedica viziera să se ridice.

Fără să mai aibă răbdare, Henric dădu pinteni calului înainte să audă sunetul trompetei și atacă. Montgomery făcu același lucru.

Caii erau buiestrași, crescuți pentru război, mari și extrem de puternici; potcoavele lor făceau un zgomot de parcă un titan lovea pământul cu bețe uriașe. Alison își simți pulsul accelerat de exaltare și de teamă. Cei doi călăreți luară viteză. Mulțimea ovaționa sălbatic pe măsură ce caii de război se repezeau unul spre celălalt, cu panglicile fluturând. Cei doi bărbați înclinară lăncile de lemn peste bariera centrală. Armele aveau vârfuri boante: scopul nu era să-ți rănești adversarul, ci doar să-l dărâmi de pe cal. Chiar și așa, Alison era fericită că doar bărbații practicau acest sport. Ea ar fi fost înspăimântată.

În ultimul moment, cei doi bărbați strânseră picioarele cu putere în jurul cailor și se aplecară în față. Se întâlniră cu o lovitură teribilă. Lancea lui Montgomery lovi capul regelui, deteriorând coiful. Viziera regelui zbură în sus și Alison înțelese într-o clipă că impactul rupsese zăvorul vizierei. Lancea se rupse în două.

Inerția uriașă a cailor continuă să-i ducă pe amândoi înainte și, o fracțiune de secundă mai târziu, capătul rupt al armei lui Montgomery lovi din nou fața regelui. Acesta se clătină în șa, părând că și-a pierdut cunoștința. Caterina țipă.

Alison îl văzu pe ducele Scarface sărind gardul și alergând spre rege, urmat de mai mulți nobili. Aceștia opriră calul, apoi îl ridicară pe rege din șa cu mare efort, din cauza armurii grele, și îl coborâră pe pământ.

(iv)

Cardinalul Charles alergă în urma fratelui său, Scarface, iar Pierre îi urmă îndeaproape. Când coiful regelui fu îndepărtat cu grijă, ei văzură imediat că suferise o rană gravă. Fața îi era acoperită de sânge. O așchie de lemn lungă și subțire îi ieșea din ochi. Alte așchii erau înfipte în față și în cap. Rămăsese nemișcat, aparent amorțit de durere și abia conștient. Doctorul său se afla în așteptare, pentru cazul în care apărea un asemenea incident, iar acum îngenunche lângă pacientul lui.

Preț de un lung moment, Charles îl privi intens pe rege.

– Va muri, îi murmură el lui Pierre.

Pierre înlemni. Ce însemna asta pentru familia de Guise, al cărei viitor însemna viitorul său? Planul pe termen lung pe care Charles

tocmai i-l prezentase era acum ruinat. Pierre simți un nivel de anxietate vecin cu panica.

– E prea curând! spuse el. Realiză că vocea lui fusese ciudat de stridentă. Făcând un efort să vorbească mai calm, adaugă: Francisc nu poate să conducă această țară.

Charles se îndepărtă și mai mult de mulțime, pentru a fi sigur că nu sunt auziți, deși acum nimeni nu acorda atenție altcuiva în afara regelui.

– Conform legii din Franța, un rege poate domni de la paisprezece ani. Francisc are cincisprezece.

– Adevărat, zise Pierre, începând să gândească intens. Panica se evaporă și logica începu să-i revină. Dar Francisc va avea nevoie de ajutor, spuse el. Și oricine îi va deveni cel mai apropiat consilier va fi adevăratul rege al Franței. Lăsând la o parte orice precauție, se apropie de Charles și-i spuse cu o voce joasă, pe un ton de urgență: Domnule cardinal, *trebuie să fiți acel om!*

Charles îi aruncă o privire tăioasă, într-un fel pe care Pierre îl recunoscu. Îl surprinsese pe Charles spunând ceva la care acesta nu se gândise.

– Ai dreptate, spuse Charles încet. Dar alegerea normală ar fi Antoine de Bourbon. El este primul prinț de sânge.

Un prinț de sânge era descendentul masculin direct al regelui Franței. Acești oameni constituiau cea mai înaltă aristocrație, în afara familiei regale. Aveau întâietate în fața oricăror alți nobili. Iar Antoine era cel mai în vârstă dintre ei.

– Doamne ferește! spuse Pierre. Dacă Antoine devine principalul consilier al regelui Francisc al II-lea, puterea familiei de Guise se va încheia. „Și la fel și cariera mea”, adăugă el în gând.

Antoine era regele Navarrei, o țară mică aflată între Franța și Spania. Mai important, era capul familiei Bourbon, una dintre marile rivale ale familiei de Guise, alături de familia Montmorency. Politicile religioase erau fluide, însă alianța familiilor Bourbon-Montmorency tindea să fie mai puțin dură cu ereticii decât familia de Guise, fiind, prin urmare, favorizate de protestanți – un gen de sprijin care nu era întotdeauna bine-venit. Dacă Antoine îl controla pe băiatul-rege, familia de Guise avea să-și piardă puterea. Pierre nu suporta să se gândească la asta.

– Antoine este stupid, spuse Charles. Și suspectat că ar fi protestant.

– Și, cel mai important, nu se află în oraș.

– Da. Este la Pau.

Reședința regilor Navarrei se afla pe pantele munților Pirinei, la opt sute de kilometri de Paris.

– Dar mesagerii vor fi pe drum spre el înainte de căderea nopții, spuse Pierre insistent. Îl puteți neutraliza pe Antoine, dar numai dacă

acționați rapid.

– Trebuie să vorbesc cu nepoata mea, Mary Stuart. Ea va fi regina Franței. Ea va trebui să-l convingă pe noul rege să-l refuze pe Antoine ca sfătuitor.

Pierre încuviință din cap. Charles gândea bine, dar Pierre era cu un pas înaintea lui.

– Mary este un copil minunat. Dar nu ne putem baza pe ea într-o problemă atât de importantă ca asta.

– Caterina, atunci.

– Ea este blândă cu protestanții și s-ar putea să nu aibă obiecții cu privire la Antoine. Am o idee mai bună.

– Spune.

Charles îl ascultă pe Pierre de parcă i-ar fi fost egal. Pierre simți un licăr de plăcere. Perspicacitatea sa politică îi câștigase respectul celui mai abil politician din Franța.

– Spuneți-i Caterinei că, dacă vă acceptă pe dumneavoastră și pe fratele dumneavoastră ca principali consilieri ai regelui, îi veți interzice Dianei de Poitiers accesul la Curte pentru tot restul vieții ei.

Charles se gândi îndelung, apoi dădu din cap foarte încet, o singură dată.

(v)

Alison fu încântată în secret de rana regelui Henric. Îmbrăcă haine albe, simple, de doliu și reuși chiar să verse câteva lacrimi, dar asta era doar pentru aparențe. În sufletul ei jubila. Mary Stuart era pe cale să devină regina Franței, iar Alison era cea mai bună prietenă a ei!

Regele fu transportat în palatul Tournelles, iar Curtea se adună în jurul camerei sale de suferință. Dură mult timp până să moară, dar nu existau dubii în legătură cu finalul. Printre doctorii lui se afla Ambroise Paré, chirurgul care scosese capătul suliței din obrazul ducelui François de Guise, lăsând cicatricele care-i aduseseră acestuia porecla Scarface. Paré spuse că, dacă așchia ar fi străpuns doar ochiul regelui, poate că ar fi supraviețuit, în cazul în care rana nu s-ar fi infectat mortal; dar, de fapt, vârful pătrunsese mult mai adânc și intrase în creier. Paré efectuă câteva experimente pe patru criminali condamnați, înfigându-le așchii în ochi pentru a reproduce rana, dar toți muriră și nu mai rămase nicio speranță pentru rege.

Bărbatul de cincisprezece ani al lui Mary Stuart, care urma să fie în curând regele Francisc al II-lea, începu să aibă un comportament infantil. Zăcea în pat, mormăind cuvinte de neînțeles și legănându-se într-un ritm lunatic și fusese reținut ca să nu se lovească cu capul de pereți. Chiar și Mary și Alison, care-i fuseseră prietene din copilărie, acceptară că băiatul era inutil.

Regina Caterina, care nu-l avusese niciodată cu adevărat pe bărbatul

ei, era înnebunită la gândul de a-l pierde. În orice caz, ea își arătă latura nemiloasă, împiedicând-o pe Diane de Poitiers să se apropie de rege. De două ori o văzu Alison pe Caterina adâncită în discuții cu cardinalul Charles, care ar fi putut să-i ofere consolare spirituală, dar, mult mai probabil, o ajuta să planifice o succesiune lină. În ambele ocazii, ei fură însoțiți de Pierre Aumande, chipeșul și misteriosul tânăr care apăruse de nicăieri cu vreun an în urmă și care se afla alături de Charles din ce în ce mai des.

Regelui Henric i se făcu extrem de rău în dimineața zilei de 9 iulie.

Imediat după ora unu, în ziua respectivă, când Mary și Alison se aflau pentru prânz în camerele lor de la castel, intră Pierre Aumande. El se înclină adânc și îi spuse lui Mary:

– Regele se duce rapid. Trebuie să acționăm acum.

Acesta era momentul pe care-l așteptau cu toții.

Mary nu se prefăcu înnebunită sau isterizată. Înghiți în sec, așeză pe masă cuțitul și lingura, își șterse buzele cu un șervet și spuse:

– Ce trebuie să fac?

Alison se simți mândră văzând calmul stăpânei ei.

Pierre spuse:

– Trebuie să vă ajutați soțul. Ducele de Guise se află cu el acum. Vom merge toți la Luvru, împreună cu regina Caterina.

Alison spuse:

– Luați în stăpânire persoana noului rege.

Pierre o privi tăios. Era genul de om, realiză ea, care vedea numai persoanele importante: ceilalți erau invizibili. Acum o privi cu un aer de evaluare.

– Ai perfectă dreptate, spuse el. Regina-mamă este de acord cu unchii stăpânei tale, François și Charles. În acest moment de pericol, Francisc trebuie să caute sprijin la soția lui, regina Mary – la nimeni altcineva.

Alison știa că această teorie nu era decât praf în ochi. François și Charles doreau ca noul rege să se întoarcă spre François și Charles – Mary abia dacă le servea de acoperire. În momentele de nesiguranță care urmau întotdeauna după moartea unui rege, nu omul care avea puterea era noul rege, ci acela care îl avea în mână. Din acest motiv spusese Alison *stăpânirea persoanei* – frază care-l alertase pe Pierre în legătură cu faptul că ea înțelegea ce se întâmpla.

Mary nu și-ar fi dat seama de asta, presupuse Alison; dar nici nu avea importanță. Planul lui Pierre era bun pentru Mary. Aveau să fie mult mai puternici în alianță cu unchii ei. Altfel, Antoine de Bourbon avea să încerce, cu siguranță, să o marginalizeze pe Mary, dacă el l-ar fi controlat pe Francisc. Așa că, atunci când Mary privi întrebătoare spre Alison, aceasta încuviință ușor din cap.

– Foarte bine, spuse Mary.

Apoi se ridică.

Privind figura lui Pierre, Alison văzu că nu-i scăpase mica interacțiune dintre ele.

Alison o însoți pe Mary până la camera lui Francisc, iar Pierre le urmă. Ușa era păzită de soldați. Alison îl recunoscu pe conducătorul lor, Gaston Le Pin, un personaj cu aspect dur, care era șeful mercenarilor familiei de Guise. Ei erau capabili să-l rețină pe Francisc cu forța, dacă era necesar, deduse Alison.

Francisc plângea, dar se îmbrăcă ajutat de servitorii săi. Atât ducele Scarface, cât și cardinalul Charles erau de față, privind cu nerăbdare, iar o clipă mai târziu intră și regina Caterina. Alison realiză că acesta era grupul care prelua puterea. Mama lui Francisc făcuse o înțelegere cu unchii lui Mary.

Alison se întrebă cine ar fi putut încerca să-i oprească. Principalul candidat era ducele de Montmorency, care deținea titlul de conetabil{10} al Franței. Dar aliatul regal al lui Montmorency, Antoine de Bourbon, niciodată ieșit din calcule, nu ajunsese încă la Paris.

Alison observă că familia de Guise se afla într-o poziție puternică. În orice caz, aveau dreptate să acționeze acum – situația se putea schimba rapid. Un avantaj nu era util dacă nu era folosit.

Pierre îi spuse lui Alison:

– Noul rege și noua regină vor ocupa imediat apartamentele regale de la palatul Luvru. Ducele de Guise se va muta în apartamentele Dianei de Poitiers, iar cardinalul Charles va ocupa camerele ducelui de Montmorency.

„Inteligent”, se gândi Alison.

– Astfel, familia de Guise va avea regele *și* palatul.

Pierre păru mulțumit de sine și Alison presupuse că fusese ideea lui.

Ea adăugă:

– Deci, ați neutralizat efectiv facțiunea rivală.

Pierre spuse:

– Nu există o facțiune rivală.

– Sigur că nu, spuse ea. Naiva de mine!

El o privi cu ceva ce aducea a respect. Asta o încântă, în timp ce realiza că era atrasă de acest tânăr încrezător, inteligent. „Tu și cu mine putem fi aliați, se gândi ea, și poate chiar mai mult.” Trăind cea mai mare parte a vieții ei la Curtea Franței, ajunsese să înțeleagă căsătoria în felul în care o făcea nobilimea, ca pe o alianță strategică mai degrabă decât ca pe o legătură de dragoste. Ea și Pierre Aumande ar fi putut forma un cuplu formidabil. Și, până la urmă, nu i-ar fi fost greu deloc să se trezească în fiecare dimineață lângă un bărbat care arăta astfel.

Grupul coborî pe scara cea mare, traversă holul și ieși afară, pe trepte.

În afara porților, mulțimea de parizieni aștepta să vadă ce urma să se întâmple. Ovaționară când îl văzură pe Francisc. Și ei știau că avea să le fie în curând rege.

În curtea din față așteptau trăsuri, păzite de alți bătăuși de-ai familiei de Guise. Alison observă că trăsurile erau astfel așezate încât oricine de afară să vadă cine se urca în ele.

Gaston Le Pin deschise ușa primei trăsuri. Ducele de Guise păși încet în față, împreună cu Francisc. Mulțimea îl recunoscu pe Scarface și toți putură să vadă că el era însărcinat să-l ducă pe rege. Alison realiză că această manevră fusese pregătită cu atenție.

Francisc se îndreptă spre trăsură, urcă singura treaptă și intră fără să se facă de râs, spre marea ușurare a lui Alison.

Caterina și Mary îi urmară. La treaptă, Mary se trase înapoi pentru a o lăsa pe Caterina să intre prima. Dar Caterina clătină din cap și așteptă.

Ținându-și capul sus, Mary păși în trăsură.

(vi)

Pierre își întrebă confesorul:

– Este un păcat să te căsătorești cu o persoană pe care n-o iubești?

Părintele Moineau era un preot de cincizeci de ani, cu fața pătrățoasă.

Biroul său de la College des Ames conținea mai multe cărți decât magazinul tatălui Sylviei. Era un intelectual rafinat, dar se bucura de tovărășia tinerilor și era popular printre studenții săi. Știa totul despre munca pe care o făcea Pierre pentru cardinalul Charles.

– Cu siguranță, nu, spuse Moineau.

Vocea sa plină, baritonală era cumva asprită de dragostea lui pentru vinul din Canare.

– Nobilimea este obligată să facă asta. Pentru un rege ar putea fi un păcat să se însoare cu o persoană pe care o *iubește*.

Chicoti. Îi plăceau paradoxurile, la fel ca tuturor profesorilor.

Dar Pierre era într-o dispoziție gravă.

– Sunt pe cale să distrug viața Sylviei.

Moineau îl îndrăgea pe Pierre și ar fi dorit clar ca intimitatea lor să fie fizică, dar pricepuse repede că Pierre nu era unul dintre acei bărbați care iubeau bărbații și nici nu ar fi făcut niciodată mai mult decât să-l mângâie afectuos pe spate. Acum, Moineau îi prinse tonul și deveni mai sumbru.

– Văd asta, spuse el. Și tu vrei să știi dacă astfel îndeplinești voința Domnului?

– Exact.

Pe Pierre nu-l tulbura prea des conștiința, dar nu-i făcuse niciodată cuiva atât de mult rău pe cât era pe cale să-i facă Sylviei.

– Ascultă-mă, spuse Moineau. Cu patru ani în urmă, s-a comis o greșeală teribilă. Este cunoscută drept pacificarea Augsburgului și este un tratat care îi permite fiecărei provincii germane să aleagă dacă vrea să urmeze erezia luteranismului, dacă asta dorește conducătorul lor. Pentru prima dată, există locuri în lume în care nu este o crimă să fii protestant. Asta este o catastrofă pentru credința creștină.

Pierre spuse în latină: *Cuius regio, eius religio.* Acesta era un slogan al tratatului de la Augsburg și însemna: „Fiecare domeniu cu religia lui."

Moineau continuă:

– Prin semnarea acordului, împăratul Carol Quintul spera să încheie conflictele religioase. Dar ce s-a întâmplat? Mai devreme în acest an, blestemata regină Elisabeta a Angliei le-a impus religia protestantă nenorociților ei de supuși, care sunt lipsiți acum de consolarea jurămintelor sfinte. *Toleranța se răspândește.* Acesta este oribilul adevăr.

– Și noi trebuie să facem orice ne stă în putere ca să o oprim.

– Terminologia ta este foarte corectă: *tot ce ne stă în putere.* Iar acum, avem un rege tânăr, care se află sub influența familiei de Guise. Cerul ne-a trimis o oportunitate să lovim. Uite ce e. Știu cum te simți: niciunui om sensibil nu-i place să vadă alți oameni arzând pe rug. Mi-ai povestit despre Sylvie și ea pare să fie o fată normală. Prea lascivă, poate. Chicoti din nou, apoi reveni la tonul grav: Din cele mai multe puncte de vedere, Sylvie nu este altceva decât victima părinților ei malefici, care au condus-o spre erezie. Dar asta este ceea ce fac protestanții. Îi convertesc pe alții. Iar victimele lor își pierd nemurirea sufletelor.

– Deci, ceea ce spui este că nu voi face nimic rău însurându-mă cu Sylvie și apoi trădând-o.

– Din contră, spuse Moineau. Vei îndeplini voia Domnului. Și vei fi răsplătit în rai, te asigur.

Asta era ceea ce Pierre dorise să audă.

– Mulțumesc, spuse el.

– Domnul să te binecuvânteze, fiul meu, spuse părintele Moineau.

(vii)

Sylvie se căsători cu Pierre în ultima duminică din septembrie.

Cununia catolică avu loc sâmbătă, la biserica parohială, dar pentru Sylvie asta nu conta: era o cerință legală, nimic mai mult. Își petrecură duminica despărțiți. Duminică avu loc adevărata nuntă, la cabana de vânătoare din pădure, care servea ca biserică protestantă.

Era o zi plăcută, care făcea trecerea de la vară la toamnă. Era înnorat, dar nu ploua. Rochia pe care o purta Sylvie era de un gri-deschis și Pierre îi spuse că această culoare îi făcea pielea și ochii să strălucească. Pierre însuși era extraordinar de chipeș în noua lui haină

de la Duboeuf. Pastorul Bernard conduse slujba, iar marchiza de Nîmes le fu martor. Când Sylvie rosti jurămintele, se simți copleșită de un sentiment de serenitate, de parcă viața ei începea atunci, în sfârșit.

După aceea, întreaga comunitate fu invitată în spatele atelierului. Umplură magazinul și apartamentul de la etaj. Sylvie și mama ei își petrecuseră toată săptămâna pregătind mâncare: supă de șofran, plăcinte de porc cu ghimbir, tarte cu brânză și ceapă, pateuri cu cremă de ou și lapte, clătite cu mere, brânză cu gutui. Tatăl Sylviei deveni neobișnuit de binevoitor, turnând vin în paharele cu fundul plat și servind platourile cu mâncare. Toată lumea mâncă și bău stând în picioare, cu excepția cuplului de miri, a marchizului și a marchizei, care avură privilegiul să stea la masă.

Sylvie se gândi că Pierre părea puțin încordat, ceea ce era neobișnuit pentru el: în general, el era cât se poate de relaxat la întrunirile sociale, ascultând cu atenție bărbații și fermecând femeile și neomițând niciodată să spună despre un bebeluș că este minunat, indiferent cum arăta. Dar astăzi, nu avea astâmpăr. Se duse de două ori la fereastră și tresări când clopotele catedralei bătură ora. Sylvie presupuse că era din cauză că se afla la o întrunire protestantă în inima orașului.

– Relaxează-te, îi spuse ea. Asta este doar o petrecere de nuntă obișnuită. Nimeni nu știe că suntem protestanți.

– Desigur, spuse el, zâmbind încordat.

Sylvie se gândea mai mult la noaptea care urma. O aștepta cu nerăbdare, dar era și puțin încordată.

– Să-ți pierzi virginitatea nu doare prea tare și durează numai o clipă, îi spusese mama ei. Unele fete abia simt acest lucru. Și nu te îngrijora dacă nu sângerezi – nu toată lumea sângerează.

De fapt, Sylvie nu era îngrijorată din cauza asta. Ea visa la intimitatea fizică, imaginându-se sărutându-l și atingându-l pe Pierre pentru mulțumirea sufletului ei, fără să fie nevoie să aibă rețineri. Anxietatea ei era legată de spaima că el nu-i va iubi trupul. Simțea că nu era perfectă pentru el. Statuile de femei aveau întotdeauna sânii perfect echilibrați, în timp ce ai ei nu erau chiar identici. Iar femeile dezbrăcate din tablouri aveau părțile intime aproape invizibile, acoperite uneori doar de o fâșie, dar ale ei erau grase și păroase. Cum avea să se simtă el când urma să o privească pentru prima dată? Îi era prea rușine să-i împărtășească aceste griji mamei ei.

Îi trecu prin minte să o întrebe pe marchiza Louise, care era cu doar trei ani mai în vârstă și care avea un bust deosebit de mare. Apoi, pe când se gândea că Louise nu era suficient de abordabilă, gândurile îi fură întrerupte. Auzi voci vorbind tare în magazin, apoi cineva țipă. Ciudat, Pierre se îndreptă din nou spre fereastră, deși zgomotul venise fără îndoială din interiorul clădirii. Sylvie auzi sticlă spărgându-se. Ce

se întâmpla? Se auzea tot mai mult ca și cum s-ar fi desfășurat o luptă. Se îmbătase cineva? Cum puteau să-i strice ziua nunții?

Marchiza și marchizul păreau temători. Pierre pălise. Se așeză cu spatele spre fereastră, privind prin ușa deschisă spre hol și spre scări. Sylvie alergă în capul scărilor. Printr-o fereastră dosnică, văzu câțiva oaspeți fugind prin curtea din spate. În timp ce privea în josul scărilor, un bărbat pe care nu-l cunoștea începu să urce. Purta o vestă de piele și avea o bâtă. Ea realiză cu oroare că era mai rău decât o bătaie de beți între oaspeții de la nuntă – era un raid oficial. Furia i se transformă în frică. Speriată de bruta care urca scările, alergă înapoi în salon.

Bărbatul o urmă. Era scund și bine clădit și își pierduse o mare parte dintr-o ureche: arăta terifiant. Oricum, pastorul Bernard, care era un bărbat firav de cincizeci și cinci de ani, i se așeză în cale și îl întrebă:

– Cine ești și ce vrei?

– Sunt Gaston Le Pin, căpitan al gărzii reședinței familiei de Guise, iar voi sunteți niște eretici blasfematori, spuse bărbatul.

Ridică bâta și îl lovi pe pastor. Bernard se feri din calea loviturii, dar bâta îl atinse între umeri și căzu cu fața la pământ.

Le Pin privi către ceilalți oaspeți, care încercau să se lipească de pereți.

– Mai are cineva vreo întrebare? spuse el.

Nimeni nu mai vorbi. Apoi, încă doi bătăuși intrară în cameră și se plasară în spatele lui Le Pin.

După aceea, fără niciun sens, Le Pin i se adresă lui Pierre:

– Care dintre ei este marchizul?

Sylvie rămase înmărmurită. Ce se întâmpla? Și mai surprinzător, Pierre arătă către marchizul de Nîmes.

Le Pin spuse:

– Și presupun că târfa cu țâțe mari este marchiza?

Pierre încuviință din cap prostește.

Sylvie se simți de parcă lumea tocmai s-ar fi întors cu susul în jos. Nunta ei devenise un coșmar violent, în care nimeni nu era ceea ce păruse să fie.

Marchiza Louise se ridică în picioare și îi spuse indignată lui Le Pin:

– Cum îndrăznești?

Le Pin o pălmui puternic peste față. Ea țipă și se dădu înapoi. Obrazul i se înroși imediat și ea începu să plângă.

Bătrânul marchiz, pe jumătate ridicat din scaun, înțelese că nu avea niciun rost să intervină și se așeză la loc.

Le Pin li se adresă bărbaților care îl urmaseră:

– Luați-i pe ăștia doi și asigurați-vă că nu scapă!

Marchizul și marchiza fură târâți afară din cameră. Pastorul Bernard, încă la podea, arătă spre Pierre și spuse:

– Tu, satană, tu ești un spion!

În mintea Sylviei, totul deveni clar. Ea înțelese cu oroare că Pierre organizase acest raid. Se infiltrase în congregație pentru a-i trăda. Pretinsese că s-a îndrăgostit de ea pentru a le câștiga încrederea. Din cauza asta amânase atât de mult data nunții…

Privi spre el înspăimântată, văzând un monstru acolo unde fusese bărbatul pe care-l iubea. Se simțea ca și cum i-ar fi fost tăiat brațul și privea spre rana sângerândă – doar că ceea ce trăia durea mult mai tare. Nu numai ziua nunții ei fusese ruinată, ci întreaga ei viață. Își dori să moară.

Se îndreptă către Pierre.

– Cum ai putut? țipă ea, avansând spre el fără să știe ce ar vrea să facă. Iuda Iscarioteanul, cum ai putut?

Apoi, ceva o lovi în moalele capului și lumea se întunecă.

(viii)

– Un lucru mă tulbură în legătură cu încoronarea, îi spuse Pierre cardinalului Charles.

Se aflau în vastul palat al familiei de Guise din Vieille rue du Temple, în opulentul salon mic în care Pierre îi întâlnise pentru prima dată pe Charles și pe fratele său însemnat, François. Charles mai cumpărase câteva picturi de atunci, toate cu scene biblice, dar încărcate totuși cu multă sexualitate: *Adam și Eva, Suzana și bătrânii, Soția lui Potifar.*

Uneori, Charles era interesat de ce avea Pierre de spus; alteori, îi cerea să tacă printr-o mișcare de concediere din degetele sale elegante. Astăzi era într-o dispoziție receptivă.

– Continuă.

Pierre cită:

– Francisc și Mary, prin grația Domnului rege și regină a Franței, a Scoției, a Angliei și a Irlandei.

– Așa cum sunt, într-adevăr. Francisc este regele Franței. Mary este regina Scoției. Și, prin dreptul de moștenire și prin autoritatea papei, Mary este regina Angliei și a Irlandei.

– Aceste cuvinte sunt sculptate în noul lor mobilier și gravate pe noile farfurii ale reginei – inclusiv pe cea pentru ambasadorul britanic.

– Asta însemnând că?

– Încurajând-o pe Mary să spună lumii că ea este regina de drept a Angliei, ne-am făcut un dușman din regina Elisabeta.

– Și ce dacă? Elisabeta cu greu ar putea fi o amenințare pentru noi.

– Dar ce am obținut cu asta? Dacă ne facem dușmani, ar trebui să avem un beneficiu din acest lucru. Altfel, nu facem decât să ne rănim singuri.

O privire lacomă apăru pe fața lui Charles.

– Vom domni peste cel mai mare imperiu european de la Carol cel Mare încoace, spuse el. Va fi mai mare decât cel al lui Filip al Spaniei, pentru că dominioanele sale sunt împrăștiate și, prin urmare, imposibil de guvernat, în timp ce noul imperiu francez va fi compact, cu toată bogăția și puterea concentrate. Vom guverna de la Edinburgh la Marsilia și vom controla oceanul de la Marea Nordului până la golful Biscaya.

Pierre își asumă riscul de a-l contrazice.

– Dacă am fi fost serioși în legătură cu asta, zise el, am fi făcut mai bine să ne ascundem intențiile față de englezi. Acum, ei sunt avertizați.

– Și ce vor face? Elisabeta conduce o țară săracă și barbară, care nu are armată.

– Dar are o flotă.

– Nu prea mare.

– Având în vedere însă dificultățile de a ataca o insulă…

Charles făcu gestul său cu degetele, care-i arătă lui Pierre că își pierduse interesul.

– În legătură cu un subiect de mai mare actualitate, spuse el. Îi înmână lui Pierre o foaie de hârtie grea, cu un sigiliu oficial. Uite aici, spuse el. Anularea căsătoriei tale.

Pierre luă hârtia recunoscător. Motivele erau clare – căsătoria nu fusese consumată dar chiar și așa era greu să obții o anulare. Se simți ușurat.

– A mers repede.

– Nu sunt degeaba cardinal. Și ai avut tupeul să mergi până la capăt cu ceremonia.

– A meritat.

Sute de protestanți fuseseră arestați în tot orașul, într-o serie coordonată de raiduri, plănuite de Charles și de Pierre.

– Chiar dacă cei mai mulți dintre ei au scăpat cu amenzi.

– Dacă își reneagă credința, nu-i putem arde de vii – mai ales dacă sunt aristocrați, ca marchizul de Nîmes și soția lui. Pastorul Bernard va muri – el a refuzat să renege, chiar și după tortură. Și am găsit părți din Biblia în franceză în tipografie, așa că tatăl fostei tale neveste nu poate scăpa de pedeapsă prin renegare. Giles Palot va fi ars.

– Ceea ce face din membrii familiei de Guise eroi ai catolicismului.

– Mulțumită ție.

Pierre își înclină capul cu recunoștință, strălucind de mândrie. Satisfacția lui era profundă. Asta era ceea ce își dorise: să fie ajutorul de încredere al celui mai puternic om din țară. Era momentul lui de triumf. Încercă să nu arate cât de fericit era.

Charles continuă:

– Dar mai este un motiv pentru care m-am grăbit să-ți obțin

anularea.

Pierre începu să se agite. Ce mai era acum? Charles era singurul om din Paris care gândea la fel de întortocheat ca Pierre.

Charles adăugă:

– Vreau să te însori cu altcineva.

– Dumnezeule!

Pierre împietri. Nu se așteptase la asta. Gândurile îi zburară imediat la Véronique de Guise. Își schimbase Charles hotărârea și-l lăsa pe Pierre să se însoare cu ea? Inima i se umplu de speranță. Era posibil ca două visuri să devină realitate?

Charles spuse:

– Nepotul meu, Alain, care are numai paisprezece ani, a sedus o cameristă și a lăsat-o însărcinată. El nu se poate însura cu ea.

Speranțele lui Pierre se prăbușiră dureros.

– O cameristă?

– Alain va avea parte de o căsătorie aranjată politic, ca toți bărbații din familia de Guise, cu excepția celor care au avut chemare pentru preoție. Dar aș vrea să am grijă de această cameristă. Sunt sigur că tu înțelegi asta, având în vedere că te-ai născut în împrejurări similare.

Pierre simți că i se face rău. Se gândi că triumful pe care-l obținuse alături de Charles i-ar fi putut ridica statutul social, plasându-l mai aproape de cel de membru al familiei. În schimb, i se reamintea cât de mult în jos era, de fapt.

– Vreți să mă însor cu o cameristă?

Charles râse.

– Nu vorbi de parcă ar fi o sentință la moarte.

– Mai degrabă închisoare pe viață.

Ce putea să facă în legătură cu asta? Lui Charles nu îi plăcea să fie tras pe sfoară. Dacă îi refuza cererea, Pierre putea să-și ia adio de la cariera lui.

– O să-ți oferim o pensie, spuse Charles. Cincizeci de livre pe lună…

– Nu-mi pasă de bani.

Charles ridică sprâncenele din cauza insolenței întreruperii.

– Într-adevăr? Dar de ce îți pasă?

Pierre realiză că exista doar o singură recompensă care putea face să merite sacrificiul.

– Vreau dreptul de a mă numi Pierre Aumande de Guise.

– Însoară-te cu ea și vom vedea.

– Nu. Pierre știa că acum risca totul. Numele meu pe certificatul de căsătorie va trebui să fie Pierre Aumande de Guise. Altfel, nu îl voi semna.

Nu fusese niciodată atât de îndrăzneț față de Charles. Își ținu respirația, așteptând reacția acestuia și temându-se de o explozie.

– Ești un bastard hotărât, nu-i așa? spuse Charles.

– Altfel nu v-aș fi util.

– Asta-i adevărat. Charles rămase gânditor timp de un minut, apoi spuse: Foarte bine. Sunt de acord.

Pierre se înmuie de ușurare.

– De acum încolo, ești Pierre Aumande de Guise, spuse Charles.

– Mulțumesc.

– Fata se află în camera următoare, pe coridor. Du-te și vorbește cu ea. Faceți cunoștință.

Pierre se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Fii drăguț cu ea, adăugă Charles. Sărut-o.

Pierre părăsi camera fără să răspundă. Dincolo de ușă se opri pentru o clipă, simțind că tremură și încercând să asimileze totul. Nu știa dacă să se simtă entuziasmat sau dezamăgit. Scăpase dintr-o căsătorie nedorită doar pentru a cădea în alta. Dar acum era un de Guise!

Își adună puterile. Ar fi fost mai bine să-i arunce o privire viitoarei sale soții. Era dintr-o clasă de jos, evident. Dar putea fi drăguță, având în vedere că-l atrăsese pe Alain de Guise. Pe de altă parte, nu era nevoie de prea mult pentru a atrage interesul sexual al unui băiat de paisprezece ani: dorința era cea mai puternică atracție.

Păși în lungul coridorului până la următoarea ușă și intră fără să bată la ușă.

Pe sofa era așezată o fată, plângând cu capul în mâini. Purta rochia simplă a unei servitoare. Era destul de plinuță, observă Pierre, poate din cauza sarcinii.

Când închise ușa în urma lui, ea ridică privirea.

O cunoștea. Era Odette, camerista lui Véronique. Avea să își amintească veșnic de fata cu care nu-i fusese permis să se căsătorească.

Odette îl recunoscu și-i zâmbi curajoasă printre lacrimi, arătându-și dinții strâmbi.

– Tu ești salvatorul meu? spuse ea.

– Domnul să mă ajute, spuse Pierre.

(ix)

După ce Giles Palot fu ars pe rug, mama Sylviei căzu în depresie.

Pentru Sylvie, asta deveni cea mai șocantă dintre traumele pe care le suferise, mai cutremurătoare chiar decât trădarea lui Pierre, mai tristă chiar decât execuția tatălui ei. În mintea Sylviei, mama ei era o stâncă ce nu se putea sparge niciodată, fundamentul vieții ei. Isabelle îi punea unguent pe rănile copilăriei, o hrănea când îi era foame și calma temperamentul vulcanic al tatălui ei. Însă acum, Isabelle era neajutorată. Stătea întreaga zi în scaunul ei. Dacă Sylvie aprindea focul, Isabelle rămânea cu ochii pironiți în el; dacă Sylvie făcea de mâncare, Isabelle mânca mecanic; dacă Sylvie nu o ajuta să se

schimbe, Isabelle își petrecea toată ziua în lenjerie.

Soarta lui Giles fusese pecetluită atunci când în atelier fusese găsit un teanc de foi proaspăt tipărite din Biblia în franceză. Foile erau pregătite să fie tăiate în pagini și legate în volume, după care ar fi fost duse în depozitul secret din strada du Mur. Dar nu avuseseră timp să le termine. Așa că Giles fusese găsit vinovat, nu numai de erezie, ci și de răspândirea ereziei. Nu existase îndurare pentru el.

În ochii Bisericii, Biblia era cea mai periculoasă dintre cărțile interzise – mai ales dacă era tradusă în franceză sau în engleză, cu note laterale care explicau cum dovedeau anumite pasaje valabilitatea învățăturilor protestante. Preoții spuneau că oamenii normali nu erau capabili să interpreteze corect cuvintele Domnului și că aveau nevoie de îndrumare. Protestanții spuneau că Biblia le deschide oamenilor ochii asupra erorilor preoțimii. Ambele părți considerau citirea Bibliei drept elementul principal al conflictului religios care mătura Europa.

Angajații lui Giles declaraseră că nu știau nimic despre acele foi. Ei lucraseră doar la versiuni ale Bibliei în limba latină și la alte lucrări acceptate, spuseseră ei; Giles trebuie să le fi tipărit cu mâna lui, în timpul nopții, după ce ei plecaseră acasă. Ei fuseseră amendați la fel, dar scăpaseră de pedeapsa cu moartea.

Când un om era executat pentru erezie, toate bunurile îi erau confiscate. Această lege nu era aplicată întotdeauna, iar interpretările puteau să varieze mult – dar Giles pierduse totul, iar nevasta și fiica lui rămăseseră fără nimic. Reușiseră să salveze banii din magazin înainte ca acesta să fie preluat de un alt tipograf. Mai târziu, se întorseseră să se roage pentru hainele lor, dar aflaseră cum fuseseră vândute – era o piață mare pentru hainele la mâna a doua. Acum locuiau cu chirie, într-o singură cameră.

Sylvie era o croitoreasă nepricepută – fusese crescută să vândă cărți, nu să facă haine –, așa că nu putea să se ocupe nici măcar de croitorie, care era, tradițional, ultima resursă a femeilor sărace din clasa de mijloc. Singura slujbă pe care reușise s-o găsească era să spele rufe pentru familiile protestante. În ciuda raidurilor, mulți dintre ei încă aderau la adevărata religie și, după ce își plătiseră amenzile, își refăcuseră rapid congregațiile, găsind locuri noi în care să se roage în secret. Oamenii care o cunoșteau pe Sylvie de dinainte plăteau adesea mai mult decât prețul obișnuit pentru spălătorie, dar tot nu era suficient pentru a întreține două persoane cu mâncare și combustibil. Treptat, banii pe care-i luaseră din magazin fuseseră cheltuiți. Se terminaseră în timpul unei geroase luni decembrie, cu un vânt înghețat care te înjunghia pe străzile înguste ale Parisului.

Într-o zi, în timp ce Sylvie spăla o lenjerie de pat pentru Jeanne Mauriac în apa înghețată a râului Sena – mâinile o dureau atât de tare, de frig, încât nu se putea opri din plâns –, un bărbat care trecu

pe acolo îi oferi cinci bani ca să-i sugă penisul.

Ea refuză din cap, fără să spună un cuvânt, și continuă să spele cearșaful, iar el își văzu de drum.

Dar nu se putu abține să nu se gândească la asta. Cinci bani, șaizeci de penny, un sfert de livră. Ar fi putut cumpăra un braț de lemne, un picior de porc și pâine pentru o săptămână. Și tot ceea ce trebuia să facă era să țină penisul bărbatului în gura ei. Cum ar fi putut să fie mai rău decât ceea ce făcea acum? Ar fi fost un păcat, desigur, dar era greu să-i pese de păcate când mâinile ei erau într-o asemenea agonie.

Luă cearșaful acasă și îl întinse în lungul camerei să se usuce. Ultimele bucăți de lemne erau aproape pe terminate; a doua zi nu avea să mai poată usca lenjeria și nici măcar protestanții nu i-ar fi plătit dacă le-ar fi livrat-o udă.

Peste noapte nu prea reuși să doarmă. Se întreba dacă cineva ar fi dorit-o. Chiar și Pierre se prefăcuse. Nu se considerase niciodată frumoasă, iar acum era slăbănoagă și nespălată. Totuși, bărbatul de pe malul râului o dorise, așa că poate ar fi vrut și alții.

De dimineață, cu ultimii ei bani, cumpără două ouă. Puse pe foc ultimele bucăți de lemne și găti ouăle, unul pentru ea și altul pentru mama ei, cu ultimele rămășițe uscate ale pâinii de săptămâna trecută. Și rămaseră fără nimic. Aveau să moară de foame.

„Dumnezeu îți va da”, spuneau mereu protestanții. Dar nu le dăduse.

Sylvie își împleti părul și se spălă pe față. Nu avea oglindă, așa că nu putu să vadă cum arată. Își întoarse ciorapii pe dos ca să ascundă mizeria, apoi plecă.

Nu era sigură ce urma să facă. Merse în lungul străzii, dar nimeni nu-i propuse nimic. Sigur că nu, de ce ar fi făcut asta? Ea trebuia să le propună. Încercă să le zâmbească bărbaților când treceau pe lângă ea, dar niciunul nu-i răspunse. Unuia dintre ei îi spuse:

– Îți sug penisul pentru cinci bani.

Dar el doar întoarse privirea rușinat și trecu mai departe. Poate că trebuia să le arate sânii, dar era prea frig.

Văzu o tânără într-o haină roșie, ponosită, grăbindu-se pe stradă alături de un bărbat de vârstă mijlocie, bine îmbrăcat, ținându-l de braț de parcă i-ar fi fost frică să nu-l scape. Femeia îi aruncă o privire dură, care putea să însemne recunoașterea unui rival. Sylvie ar fi vrut să stea de vorbă cu ea, dar femeia părea că ar avea intenția să meargă undeva împreună cu bărbatul. Sylvie o auzi spunând:

– E chiar după colț, dragule.

Sylvie realiză că, dacă reușea să găsească un client, nu ar fi avut unde să-l ducă.

Se trezi pe strada du Mur, peste drum de depozitul în care familia Palot își ascundea literatura ilegală. Nu era o zonă prea aglomerată,

dar poate că bărbații preferau să trateze cu prostituatele pe străzile lăturalnice. Apoi, un bărbat o opri și îi spuse:

– Frumoși sâni.

Ea simți cum i se oprește inima. Știa ce trebuia să spună în continuare: „Îți sug scula pentru cinci bani.” Simți că amețește. Chiar era pe cale să facă asta? Dar îi era prea foame și frig.

Bărbatul spuse:

– Cât vrei ca să ți-o trag?

Ea nu se gândise la asta, așa că nu știu ce să răspundă.

Bărbatul păru iritat de ezitarea ei.

– Unde e camera ta? întrebă el. În apropiere?

Sylvie nu putea să-l ducă în locul în care era mama ei.

– Nu am o cameră, spuse ea.

– Vacă proastă, spuse bărbatul, apoi se îndepărtă.

Sylvie simți că izbucnește în plâns. Era o vacă proastă. Nu se gândise la asta.

Apoi privi peste drum, la depozit. Cărțile ilegale fuseseră probabil arse. Noul tipograf ar fi putut să folosească depozitul sau ar fi putut să-l închirieze altcuiva.

Dar cheia poate că încă era în spatele cărămizii slăbite. Poate că depozitul putea deveni camera ei.

Traversă drumul. Trase de cărămida pe jumătate desprinsă de lângă canatul ușii și băgă mâna înăuntru. Cheia se afla acolo. O scoase și puse cărămida la loc.

Curăță cu piciorul niște mizerie din fața ușii depozitului. Întoarse cheia în încuietoare, intră, închise ușa și o blocă în urma ei, apoi aprinse lampa.

Locul arăta neschimbat. Rândurile de butoaie de la podea la tavan se aflau tot acolo. Între ele și zid era suficient loc pentru ca Sylvie să facă ceea ce plănuia. Podeaua era dură, de piatră. Asta avea să fie camera rușinii ei secrete.

Butoaiele păreau prăfuite, ca și cum depozitul n-ar fi fost prea folosit. Sylvie se întrebă dacă butoaiele goale mai erau la locul lor. Încercă să miște unul și acesta se deplasă cu ușurință.

Apoi observă că încă mai existau lăzile de cărți din spatele butoaielor. Prin minte îi trecu o posibilitate bizară. Deschise o cutie. Era plină cu Biblii în limba franceză.

Cum se întâmplase asta? Ea și mama ei presupuseseră că noul tipograf acaparase totul. Dar, în mod clar, nu aflase niciodată despre acest depozit. Sylvie începu să se frământe, gândind rapid. Tatăl ei insistase întotdeauna asupra păstrării secretului. Nici măcar oamenii care lucrau pentru ei nu știau despre acest depozit. Iar lui Sylvie i se atrăsese atenția să nu-i spună lui Pierre decât după căsătorie.

Nimeni nu știa de acest loc în afară de Sylvie și de mama ei.

Așa că toate cărțile se aflau încă acolo – sute de cărți.

Și erau valoroase, dacă putea găsi oameni care aveau curajul să le cumpere.

Sylvie scoase o Biblie în franceză. Valora mult mai mult decât cei cinci bani pe care sperase să-i obțină pe stradă.

La fel ca altădată, o înveli într-o bucată de pânză pătrată și o legă cu o sfoară. Apoi părăsi depozitul, privind cu grijă în jurul ei și ascunzând cheia la loc.

Plecă însuflețită de o nouă speranță. Ajunse înapoi, în camera închiriată, și o găsi pe Isabelle holbându-se la foc.

Cărțile erau scumpe, dar cui ar fi putut să i le vândă Sylvie? Numai protestanților, desigur. Ochii îi căzură asupra așternutului pe care-l spălase cu o zi în urmă. Îi aparținea lui Jeanne Mauriac, o membră a congregației care obișnuia să se roage la cabana de vânătoare din suburbia St Jacques. Bărbatul ei, Luc, era agent de transporturi, orice ar fi însemnat asta. Până acum nu-i vânduse o Biblie, se gândi ea, deși, cu siguranță, își putea permite una. Dar avea el să îndrăznească, la numai șase luni de la raidurile cardinalului Charles?

Așternutul era uscat. O rugă pe mama ei să o ajute să-l împăturească. Apoi, înveli cartea în el și duse pachetul la casa familiei Mauriac.

Își aranjă vizita astfel încât să prindă familia la masa de prânz. Menajera privi la rochia ei jerpelită și îi spuse să aștepte în bucătărie, dar Sylvie era prea disperată ca să fie umilită de o menajeră. Își continuă drumul spre sufragerie. Mirosul coastelor de porc fripte o făcu să o doară stomacul.

Luc și Jeanne stăteau la masă, împreună cu Georges, fiul lor. Luc o întâmpină pe Sylvie cu bucurie: el era tot timpul voios. Jeanne privi într-o parte: ea era baza familiei și, deseori, părea îndurerată de comportamentul vesel al soțului și al fiului ei. Tânărul Georges fusese pe vremuri un admirator al lui Sylvie, dar acum abia se putea forța să o privească. Ea nu mai era fata bine îmbrăcată a unui tipograf de succes: era o sărăntoacă jegoasă.

Sylvie despachetă așternutul și-i arătă cartea lui Luc, care, admise ea, era singurul care ar fi putut dori să o cumpere.

– Dacă îmi amintesc bine, nu aveți încă o Biblie în franceză. Asta este o ediție deosebit de frumoasă. Tatăl meu era mândru de ea. Ia-o, aruncă o privire.

Ea învățase cu mult timp în urmă că era mult mai probabil ca un client să cumpere cartea odată ce o ținea în mâini.

Luc răsfoi volumul admirativ.

– Ar trebui să avem o Biblie în franceză, îi spuse el soției lui.

Sylvie zâmbi spre Jeanne și spuse:

– Cu siguranță ar fi pe placul Domnului.

– Este împotriva legii, spuse Jeanne.

– Este împotriva legii să fii protestant, spuse soțul ei. Putem ascunde cartea. Privi spre Sylvie. Cât costă?

– Tatăl meu obișnuia să o vândă cu șase livre.

Jeanne scoase un sunet de dezaprobare, ca și cum prețul ar fi fost prea mare.

Sylvie puse:

– Din cauza poziției mele, pot să o las la cinci livre.

Apoi își ținu respirația.

Luc părea sceptic.

– Dacă ai putea spune patru…

– S-a făcut, spuse Sylvie. Cartea este a voastră și fie ca Domnul să vă binecuvânteze sufletele!

Luc își scoase punga și numără opt monede de argint, numite testoni, fiecare valorând zece bani, adică jumătate de livră.

– Mulțumesc, spuse Sylvie. Și zece penny pentru așternut.

Ea nu mai avea nevoie de mărunțiș, dar își aminti cât de tare o duruseră mâinile cât îl spălase și i se păru că banii i se cuvin.

Luc zâmbi și îi dădu o monedă mică numită dixain, care valora zece penny.

Apoi Luc deschise din nou cartea.

– Când partenerul meu, Radiguet, o să vadă asta, va fi foarte invidios.

– Nu mai am alta, spuse Sylvie repede.

Raritatea cărților protestante ținea prețul ridicat, iar tatăl ei o învățase să nu lase clienții să afle că erau suficiente.

– Dacă mai găsesc una, o să mă duc să vorbesc cu Radiguet.

– Te rog să o faci.

– Dar nu-i spune cât de ieftin ai cumpărat-o.

Luc zâmbi conspirativ.

– Nu până când nu-ți plătește, în orice caz.

Sylvie îi mulțumi și plecă.

Era atât de slăbită de ușurare, încât nu găsi energia necesară pentru a se bucura. Intră în prima tavernă pe care o găsi și își comandă o cană de bere, pe care o bău repede. Îi ușură durerea din stomac și plecă de acolo cu o stare de spirit mult mai luminoasă.

Când se apropie de casă, cumpără șuncă, brânză, unt, pâine și mere, precum și o carafă mică de vin. Mai luă un sac de lemne de foc și îi dădu unui băiat zece penny ca să i-l care.

Când intră în camera închiriată, mama ei privi uluită cumpărăturile.

– Bună, mamă, spuse Sylvie. Necazurile noastre au luat sfârșit.

(x)

Într-o dispoziție mizerabilă, Pierre se căsători din nou, la trei zile

după Crăciunul anului 1559.

Era hotărât ca acest mariaj să rămână doar o afacere de suprafață: nu dorea nici măcar să pretindă că sărbătorește. Nu invită niciun oaspete și nu organiză niciun banchet de nuntă. Nu dori să lase aparența unui om sărac, așa că purtă noua lui haină gri-închis, care era corespunzător de sumbră, potrivită cu dispoziția lui. Ajunse la biserica parohială exact când ceasul bătea ora hotărâtă pentru ceremonie.

Spre oroarea lui, Véronique de Guise se afla acolo.

Stătea în spatele micii biserici împreună cu o mulțime de cameriste ale familiei de Guise, probabil prietene cu Odette.

Nimic nu putea fi mai rău pentru Pierre decât ca Véronique să fie martoră la umilirea lui. Ea era femeia cu care dorea, cu adevărat, să se însoare. Vorbise cu ea, o fermecase și făcuse tot ceea ce îi stătuse în putere pentru a-i lăsa impresia că se aflau la același nivel social. Asta fusese o fantezie, după cum subliniase atât de brutal cardinalul Charles. Dar, pentru Véronique, să-l vadă pe Pierre căsătorindu-se cu camerista ei era extraordinar de dureros. El își dori să dispară din biserică.

Apoi se gândi la recompensă. La capătul acestei încercări chinuitoare avea să semneze în registru cu numele lui, Pierre Aumande de Guise. Era cea mai mare dorință a lui. Avea să fie recunoscut ca membru al mândrei familii de Guise și nimeni n-avea să mai poată să-i ia asta. Se însura cu o cameristă urâtă, care era însărcinată cu copilul altcuiva, dar urma să fie un de Guise.

Strânse din dinți și își jură că va suporta durerea.

Ceremonia fu scurtă, preotul fiind plătit cu cea mai mică taxă. Véronique și celelalte fete chicotiră în timpul slujbei. Pierre nu înțelegea ce putea fi atât de amuzant și nu se putea abține să nu-și imagineze că râdeau de el. Odette se tot uita la ele peste umăr, în spate, rânjind și arătându-și dinții strâmbi precum pietrele de mormânt într-un vechi cimitir, adunate strâns și înclinate în toate direcțiile.

Când se încheie ceremonia, ea ieși mândră din biserică la brațul unui mire chipeș și ambițios. Părea să fi uitat că el fusese obligat să facă asta, în ciuda voinței lui. Își spunea oare că reușise cumva să-i câștige dragostea și afecțiunea?

De parcă așa ceva ar fi fost posibil.

De la biserică merseră la modesta casă pe care le-o oferise cardinalul Charles. Aceasta se afla lângă taverna St Étienne, în vecinătatea zonei Les Halles, unde parizienii se duceau zilnic să-și facă diverse cumpărături: carne, vin și hainele folosite, pe care le purtau toți, în afara celor bogați. Fără să fie invitate, Véronique și cameristele îi urmară. Una dintre ele avea o sticlă de vin și toate insistară să-i

însoțească în casă și să bea în sănătatea mirelui și a miresei.

Când plecară, făcând multe glume nesărate despre cuplul care abia aștepta să treacă la ceea ce se aștepta de la cuplurile căsătorite în noaptea nunții, Pierre și Odette urcară la etaj. Exista un singur dormitor și un singur pat. Până atunci, Pierre nu-și pusese problema dacă ar trebui sau nu să aibă relații sexuale normale cu nevasta lui.

Odette se întinse pe pat.

– Ei bine, acum suntem căsătoriți, spuse ea. Își aruncă rochia, descoperindu-și nuditatea. Haide să scoatem tot ce e mai bun din asta.

Pierre se simți revoltat. Vulgaritatea brută a poziției ei îl dezgustă dincolo de orice limită. Se îngrozi.

În acel moment, știu că nu va putea să facă sex cu ea, nici atunci, nici în vreo altă zi.

Capitolul 10

Barney Willard ura să fie în armată. Mâncarea era dezgustătoare, lui îi era frig în permanență, cu excepția cazurilor când îi era prea cald, iar pentru lungi perioade de timp, singurele femei pe care le vedea era prostituatele care se țineau după tabără, disperate și triste. Căpitanul responsabil pentru compania lui Barney, Gómez, era un bătăuș puternic, vicios, care se distra folosindu-și mâna de fier pentru a pedepsi încălcările disciplinei. Și, cel mai rău, niciunul nu fusese plătit de luni de zile.

Barney nu putea să înțeleagă cum de avea regele Filip al Spaniei probleme financiare. Era cel mai bogat om din lume, și totuși era permanent falit. Barney văzuse galioanele încărcate cu argint din Peru intrând în portul din Sevilia. Unde se ducea tot acel argint? Cu siguranță, nu la soldați.

După ce părăsise Sevilia, cu doi ani în urmă, *José y Maria* navigă spre un loc numit Țările de Jos, o biată federație de șaptesprezece provincii, aflată pe coasta de nord a Europei, între Franța și Germania. Din motive istorice pe care Barney nu le înțelesese niciodată, Țările de Jos erau conduse de regele Spaniei. Armata lui Filip era staționată acolo și lupta în războiul Spaniei împotriva Franței.

Barney, Carlos și Ebrima erau fierari experimentați și, astfel, fuseseră făcuți tunari, întreținând și folosind marile piese de artilerie. Deși participaseră la câteva acțiuni, tunarii nu erau implicați de obicei în luptele corp la corp, așa că toți trei supraviețuiseră fără să fie răniți.

Tratatul de pace dintre Spania și Franța fusese semnat în aprilie 1559, în urmă cu aproape un an, iar Filip plecase acasă – dar își lăsase armata în urmă. Barney presupuse că regele dorea să se asigure că prosperele Țări de Jos își plăteau taxele. Dar trupele erau plictisite, nemulțumite și rebele.

Compania căpitanului Gómez își avea garnizoana în orașul Kortrijk, pe râul Leie. Cetățenii nu-i plăceau pe soldați. Erau străini, purtau arme, se îmbătau zgomotos și, pentru că nu fuseseră plătiți, jefuiau. În Țările de Jos, exista un curent încăpățânat de insubordonare. Locuitorii doreau ca armata spaniolă să plece și le arătau acest lucru soldaților.

Cei trei prieteni doreau să scape din armată. Barney avea o familie și o casă confortabilă la Kingsbridge și dorea să-i revadă pe cei dragi. Carlos inventase un nou tip de furnal care urma să-l îmbogățească într-o bună zi și simțea nevoia să se întoarcă la industria metalurgică. Barney nu era sigur cum își vedea Ebrima viitorul, dar, cu siguranță, nu-și dorea o viață de soldat. În orice caz, nu era ușor să scape. În

fiecare zi dezertau oameni, dar, dacă erau prinși, puteau fi împușcați. Barney pândea o ocazie de multe luni, dar nu-i apăruse niciuna și începu să se întrebe dacă nu cumva era prea precaut.

Între timp, își petreceau mult prea mult timp prin taverne.

Ebrima era un jucător, riscând obsesiv puținii bani pe care-i avea într-un vis de a se îmbogăți. Carlos obișnuia să bea vin oricând își putea permite. Viciul lui Barney erau fetele. Taverna St Martin din piața veche din Kortrijk avea câte ceva pentru fiecare dintre ei: un joc de cărți, un vin spaniol și o barmaniță drăguță.

Barney o ascultă pe barmaniță, Anouk, plângându-se în franceză în legătură cu soțul ei, iar Carlos trase de un singur pahar toată după-amiaza. Ebrima câștigă ceva bani de la Gómez Mână de Fier și de la alți doi soldați spanioli. Ceilalți jucători beau sănătos, țipând de câte ori câștigau sau pierdeau, dar Ebrima rămânea tăcut. El era un jucător serios, întotdeauna prudent, fără să parieze vreodată la limită. Uneori pierdea, dar de multe ori câștiga pentru că ceilalți își asumau riscuri prostești. Iar în ziua aceea, norocul îi surâdea.

Anouk dispăru în bucătărie și Carlos îi spuse lui Barney:

– Ar trebui să existe dimensiuni standardizate ale ghiulelelor de tun pentru întreaga armată și marină spaniolă. Englezii asta fac. Să produci o mie de ghiulele de aceeași dimensiune este mult mai ieftin decât să faci douăzeci de dimensiuni diferite, pentru douăzeci de tunuri diferite.

Ca de obicei, își vorbeau unul altuia în spaniolă.

Barney spuse:

– Și pe urmă nu te vei găsi niciodată în situația de a încerca să folosești o ghiulea cu doi centimetri prea mare pentru țeava ta – cum ni s-a întâmplat nouă, nu numai o dată.

– Exact.

Ebrima se ridică de la masă.

– Eu am terminat, le spuse el celorlalți jucători. Vă mulțumesc pentru joc, domnilor.

– Stai puțin, spuse Gómez pe un ton arțăgos. Trebuie să ne acorzi o șansă să ne luăm banii înapoi.

Ceilalți doi jucători fură de acord, iar unul strigă:

– Da!

Un altul lovi cu pumnul în masă.

– Mâine poate, spuse Ebrima. Am jucat toată după-amiaza și vreau să beau ceva. Acum pot să-mi permit.

– Haide, încă o mână. Dublu sau nimic.

– Nu ți-au mai rămas destui bani pentru acest pariu.

– Îți rămân dator.

– Datoriile îți fac dușmani.

– Haide!

– Nu, căpitane.

Gómez se ridică în picioare, răsturnând masa. Avea un metru optzeci, era bine proporționat și era înecat în băutură. Ridică vocea:

– Eu spun că da!

Celelalte persoane din tavernă se îndepărtară, observând ce urma să se întâmple.

Barney se îndreptă spre Gómez și îi spuse cu voce scăzută:

– Căpitane, lasă-mă să-ți mai cumpăr o băutură. A ta s-a vărsat.

– Du-te dracului, englezoi sălbatic! mârâi Gómez.

Spaniolii îi considerau pe englezi niște barbari din nord, la fel cum îi considerau englezii pe scoțieni.

– Trebuie să mai joace, adăugă el.

– Nu, nu trebuie, zise Barney, deschizându-și brațele într-un gest care spunea „fii rezonabil”. Jocul trebuie să se sfârșească la un moment dat, nu-i așa?

– Eu spun când se oprește. Eu sunt căpitanul!

Carlos li se alătură.

– Asta nu-i corect, spuse el indignat.

Carlos se enerva repede din pricina nedreptăților, poate pentru că suferise atât de multe el însuși.

– Când se împart cărțile, toți suntem egali, zise el.

Avea dreptate – asta era regula atunci când ofițerii jucau cu soldații de rând.

– Știi asta, căpitane Gómez, și nu poți să pretinzi altceva.

Ebrima spuse:

– Mulțumesc, Carlos, apoi se îndepărtă de masa răsturnată.

– Treci înapoi aici, diavol negru, spuse Gómez.

În rarele ocazii în care Ebrima intra într-o dispută, mai devreme sau mai târziu oponentul lui folosea culoarea pielii ca pe o insultă. Era extrem de previzibil. Din fericire, autocontrolul lui Ebrima era formidabil și nu mușca niciodată momeala. El nu răspunse insultei lui Gómez, ci îi întoarse spatele.

Ca toți bătăușii, Gómez ura să fie ignorat. Furios, îl lovi pe Ebrima pe la spate. Fu o lovitură sălbatică, de bețiv, care îl nimeri pe Ebrima în cap, însă pumnul de la capătul brațului lui artificial din fier fu năprasnic, iar Ebrima se împletici și căzu în genunchi.

Gómez se duse după Ebrima, evident cu intenția să-l lovească din nou. Carlos îl apucă pe căpitan din spate, încercând să-l oprească. Gómez era acum furios și-și pierduse controlul. Începu o luptă. Carlos era puternic, dar Gómez era și mai viguros și reuși să se elibereze din strânsoarea lui Carlos.

Apoi, cu mâna bună își scoase pumnalul.

Apoi interveni și Barney. El și Carlos încercară cu disperare să-l rețină pe Gómez, în timp ce Ebrima, încă amețit, încerca să se ridice

clătinându-se. Gómez îi aruncă pe cei doi atacatori ai săi și se îndreptă spre Ebrima, ridicând mâna care ținea cuțitul.

Barney înțelese cu teamă că asta nu mai era o simplă ceartă între beți: Gómez intenționa să ucidă.

Carlos apucă mâna în care Gómez ținea cuțitul, însă acesta îl mătură într-o parte printr-o lovitură a brațului său de fier.

Dar Carlos îl întârzie pe Gómez timp de două secunde, ceea ce-i permise lui Barney să își scoată propria armă, pumnalul spaniol lung de șaizeci de centimetri, cu plăsele în formă de disc.

Brațul cu cuțit al lui Gómez era în aer, iar mâna sa de fier era într-o parte, pentru echilibru. În față era lipsit de apărare.

În timp ce Gómez cobora cuțitul, țintind gâtul expus al ametitului Ebrima, Barney îl balansă pe al său într-un arc larg și îl înjunghie pe Gómez în partea stângă a pieptului.

Fu o lovitură norocoasă sau, poate, una foarte ghinionistă. Deși Barney lovise cu disperare, lama ascuțită de oțel, cu tăișul dublu, alunecase printre coastele lui Gómez și îi intrase adânc în piept. Grohăitul lui de durere se termină brusc după câteva momente. Barney scoase lama și imediat țâșni un jet de sânge roșu-închis. El înțelese că lama ajunsese la inima lui Gómez. O clipă mai târziu, acesta se prăbuși, cuțitul alunecându-i din degetele neputincioase. Căzu pe podea ca un buștean.

Barney îl privi oripilat. Carlos înjură. Ebrima, revenindu-și din amețeală, spuse:

– Ce am făcut?

Barney îngenunche și luă pulsul lui Gómez. Nu mai exista. Sângele încetase să țâșnească din rană.

– E mort, spuse Barney.

– Am omorât un ofițer, zise Carlos.

Barney îl împiedicase pe Gómez să-l asasineze pe Ebrima, dar acest lucru avea să fie dificil de dovedit. Privind în jur, observă că martorii dispăruseră cât de repede putuseră.

Nimeni nu avea să se deranjeze să investigheze adevărul acestei întâmplări. Era o încăierare dintr-o tavernă, în care un soldat omorâse un ofițer. Armata n-avea să arate niciun fel de milă.

Barney îl observă pe patronul tavernei dându-i instrucțiuni, în dialectul flamand din vest, unui adolescent care plecă în grabă, după câteva momente.

– Vor trimite după garda orașului, spuse el.

– Oamenii sunt încartiruiți probabil la primărie, zise Carlos. În cinci minute vom fi arestați.

– Iar eu voi fi mort, spuse Barney.

– Și eu, spuse Carlos. Te-am ajutat.

– Pentru un african, justiția este foarte strâmbă, adăugă Ebrima.

Fără să mai stea la discuții, alergară spre ușă și ieșiră în piață. Barney observă că soarele apunea în spatele norilor. Asta era bine. Amurgul era la doar câteva minute distanță.

– Îndreptați-vă spre țărm! strigă el.

Se repeziră să traverseze piața și cotiră pe Leiestraat, strada care cobora până la râu. Era o arteră aglomerată în inima unui oraș prosper, plină de oameni și de cai, de căruțe încărcate și de hamali împovărați de pachete grele.

– Mai încet, spuse Barney. Nu dorim ca lumea să-și amintească încotro am apucat-o.

Mergând prea repede, erau cumva suspecți. Oamenii și-ar fi dat seama că sunt soldați, după săbiile pe care le purtau. Hainele lor erau nepotrivite și comune, dar Barney era înalt, cu o barbă stufoasă și roșcată, iar Ebrima era african. Dar în curând avea să se întunece.

Ajunseră la râu.

– Avem nevoie de o barcă, spuse Barney.

Se descurca cu manevrarea tuturor tipurilor de ambarcațiuni: întotdeauna îi plăcuse să navigheze. În jur se vedeau o mulțime de vase, legate la malul apei sau ancorate în mijlocul râului. Oricum, puțini oameni erau suficient de nebuni încât să lase o barcă neprotejată, mai ales într-un oraș plin de trupe străine. Toate vasele mai mari aveau oameni de pază și chiar și bărcile mai mici, cu vâsle, erau legate cu lanțuri și aveau vâslele ascunse.

Ebrima spuse:

– Stați aplecați. Orice s-ar întâmpla, nu vrem ca oamenii să ne vadă.

Se așezară în genunchi, în noroi.

Barney privi disperat în jur. Nu aveau prea mult timp la dispoziție. Cât putea să dureze până când garda orașului avea să înceapă să cerceteze malurile râului?

Puteau să elibereze o barcă mai mică, rupând legătura lanțului din stâlpul de lemn, dar fără vâsle ar fi fost neajutorați, alunecând în josul curentului incapabili să cârmească și fiind ușor de prins. Ar fi fost mai bine să înoate până la o barjă, să-l copleșească pe paznic și să ridice ancora. Dar aveau oare suficient timp? Și cu cât ar fi fost mai valoroasă ambarcațiunea, cu atât urmărirea avea să fie mai intensă.

– Nu știu, poate ar trebui să traversăm podul și să o apucăm pe primul drum care iese din oraș, spuse Barney.

Apoi văzu pluta.

Era o ambarcațiune aproape inutilă, doar o duzină de trunchiuri de copaci legate împreună, cu un mic adăpost în care putea să doarmă un om. Proprietarul stătea pe punte, lăsând curentul să-l ducă la vale, folosind o prăjină lungă pentru a vira. Alături de el se afla o grămadă de lucruri, care păreau, în lumina amurgului, frânghii și găleți ce puteau fi folosite la pescuit.

– Asta-i barca noastră, spuse Barney. Ușor de luat.

Încă în genunchi, se lăsă să alunece în râu. Ceilalți îl urmară.

Apa se adânci repede și, curând, le ajunse până la gât. Pluta era aproape deasupra lor. Toți trei apucară de margine și se săltară pe plută. Auziră vocea bătrânului, țipând de spaimă și de uimire. Apoi Carlos fu deasupra lui, luptându-se cu el pe punte, acoperindu-i gura ca să nu poată striga după ajutor. Barney reuși să apuce prăjina care căzuse, înainte să fie luată de curent, și îndreptă pluta spre mijlocul râului. Îl văzu pe Ebrima rupând cămașa bărbatului și îndesându-i-o în gură pentru a-l face să tacă, apoi apucând o bucată de funie din grămadă și legându-i mâinile și picioarele. Cei trei prieteni lucraseră bine în echipă, reflectă Barney, fără îndoială datorită timpului pe care-l petrecuseră împreună manevrând și trăgând cu tunul greu.

Apoi, Barney privi în jur. Din câte putea să vadă, nimeni nu observase capturarea plutei. Și mai departe?

Barney spuse:

– Vom avea…

– Taci din gură, spuse Ebrima.

– Ce?

– Ai grijă ce spui. Nu dezvălui nimic. El ar putea să înțeleagă spaniola.

Barney înțelese ce dorea. Mai devreme sau mai târziu, bătrânul avea să spună cuiva ce i se întâmplase – doar dacă nu-l ucideau, ceea ce niciunul dintre ei nu dorea să facă. Cineva avea să-i pună întrebări despre cei care-l capturaseră. Cu cât știa mai puțin, cu atât era mai bine. Ebrima era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ceilalți doi și nu era prima dată când înțelepciunea lui le înfrânase impulsurile.

– Dar ce ne facem cu el? întrebă Barney.

– Îl reținem până când ajungem în câmp. Apoi îl lăsăm pe malul râului, legat și cu călușul în gură. Va fi în regulă, dar nu va fi găsit până dimineață. Până atunci, noi vom fi departe.

Planul lui Ebrima avea sens, se gândi Barney.

Și pe urmă, ce aveau să facă? Să călătorească noaptea și să se ascundă ziua, se gândi el: fiecare kilometru mai departe de Kortrijk făcea să fie tot mai dificil pentru autorități să-i găsească. Și pe urmă? Dacă își amintea bine, acel râu se vărsa în Scheldt, care ducea la Antwerp.

Barney avea rude în Antwerp: Jan Wolman, vărul tatălui său, care murise. Dacă se gândea mai bine, și Carlos era rudă cu Jan Wolman. Legătura comercială Melcombe-Antwerp-Calais-Sevilia fusese stabilită de patru veri: tatăl lui Barney, Edmund Willard; fratele lui Edmund, unchiul Dick; tatăl lui Carlos și Jan.

Dacă puteau ajunge la Antwerp, cei trei fugari ar fi fost probabil în siguranță.

Se lăsă întunericul. Barney fusese bucuros că aveau să călătorească noaptea, dar cârmirea plutei era foarte dificilă în întuneric. Bătrânul nu avea un felinar și, oricum, ei nu aveau de gând să aprindă o lumină, de teamă să nu fie observați. Cea mai slabă lumină imaginabilă se strecura printre nori. Uneori, Barney reușea să vadă râul în față, dar alteori nimerea orbește cu pluta în mal și trebuia să o împingă înapoi.

Barney se simțea ciudat și se întreba de ce – apoi își aminti că tocmai omorâse un om. Era ciudat cum acest lucru îi dispăruse din conștiință doar ca să revină ca un șoc. Era într-o stare de spirit la fel de întunecată ca noaptea și se simțea iritat. Gândurile i se întorceau la felul în care căzuse Gómez, de parcă viața îl părăsise dinainte să atingă podeaua.

Nu era prima dată când Barney omorâse pe cineva. Trăsese cu tunul de la distanță în trupele care avansau și văzuse oamenii căzând cu zecile, morți sau răniți mortal; dar, cumva, asta nu-l atinsese, poate pentru că nu le putuse vedea fețele când mureau. Să-l omoare pe Gómez, pe de altă parte, fusese o acțiune oribil de intimă. Barney putea să simtă încă senzația din încheietura mâinii când lama pumnalului său atinsese mai întâi și intrase apoi în trupul lui Gómez. Putea vedea șuvoiul de sânge proaspăt, țâșnind dintr-o inimă încă vie. Gómez fusese un om odios, iar moartea lui era o binecuvântare pentru rasa umană, dar Barney nu se putea simți bine în legătură cu asta.

Luna se ridică, strălucind nesigur prin spărturile norilor. În timpul unei perioade de vizibilitate mai bună, îl lăsară pe bătrân într-un loc care părea, atât cât își puteau da seama, destul de departe de zonele locuite. Ebrima îl duse într-un loc uscat, mult deasupra râului, și îl așeză confortabil. De pe plută, Barney îl auzi pe Ebrima vorbindu-i omului cu voce scăzută, scuzându-se, poate. Era ceva rezonabil: bătrânul nu făcuse nimic ca să merite asta. Barney auzi zornăitul banilor.

Ebrima se urcă pe plută și Barney o împinse de la mal.

Carlos îi spuse lui Ebrima:

– I-ai dat banii pe care i-ai câștigat de la Gómez, nu-i așa?

Ebrima ridică din umeri, în lumina lunii.

– Am furat pluta asta. El din asta trăia.

– Iar acum suntem faliți.

– Tu erai deja falit, spuse Ebrima tăios. Acum sunt și eu.

Barney se mai gândi puțin la urmărire. Nu era sigur cât de energic aveau să fie vânați. Autorităților orașului nu le plăcea crima, dar victima și făptuitorii erau soldați spanioli și consiliul orașului Kortrijk nu avea să cheltuie prea mulți bani ca să vâneze un străin care omorâse un alt străin. Armata spaniolă i-ar fi executat dacă ar fi avut ocazia, dar, din nou, Barney se întrebă dacă le-ar fi păsat suficient de

mult încât să organizeze o vânătoare a criminalilor. Armata ar fi putut, foarte bine, să emită o proclamație și să renunțe repede.

Ebrima rămase tăcut și gânditor pentru o vreme, apoi spuse solemn:

– Carlos, este ceva ce trebuie să clarificăm.

– Ce anume?

– Acum am plecat din armată.

– Dacă nu ne prind, da.

– Când ne-am îmbarcat pe *José y Maria,* tu i-ai spus ofițerului că sunt un om liber.

Carlos spuse:

– Știu.

Barney simți tensiunea. Timp de doi ani, Ebrima fusese tratat ca un soldat obișnuit – unul care arăta exotic, dar nu un sclav, nu mai mult decât oricare dintre ei. Care era acum poziția lui?

Ebrima spuse:

– Sunt un om liber în ochii tăi, Carlos?

Barney observă formula „în ochii tăi". Însemna că Ebrima era un om liber în propriii lui ochi.

Barney nu fu foarte sigur în legătură cu ce simțea Carlos despre asta. Statutul de sclav al lui Ebrima nu mai fusese discutat din momentul îmbarcării pe *José y Maria.*

Urmă o pauză lungă, apoi Carlos spuse:

– Ești un om liber, Ebrima.

– Mulțumesc. Mă bucur că ne înțelegem.

Barney se întrebă ce-ar fi făcut Ebrima dacă răspunsul lui Carlos ar fi fost nu.

Norii începură să se împrăștie. În lumina mai generoasă, Barney reuși să mențină pluta în mijlocul curentului și se deplasară mai repede.

După o vreme, Carlos întrebă:

– Unde duce râul ăsta, în orice caz?

– Antwerp, spuse Barney. Mergem la Antwerp.

(ii)

Ebrima nu prea știa dacă să-l creadă pe Carlos. Nu era înțelept să te încrezi în cuvintele prietenoase ale stăpânului tău: aceasta era o problemă de încredere printre sclavii din Sevilia. Un om care era fericit să te țină prizonier, să te oblige să lucrezi fără plată, să te biciuiască pentru nesupunere și să te violeze oricând dorea nu ar fi ezitat să te mintă. Carlos era diferit de majoritatea – dar cât de diferit? Răspunsul la această întrebare urma să determine restul vieții lui Ebrima.

Capul îl durea de la lovitura lui Gómez. Pipăindu-și țeasta cu grijă, simți o umflătură în locul în care îl lovise mâna de fier. Dar nu se

simțea confuz sau amețit și se gândi că-și va reveni.

Când se crăpă de ziuă, se opriră într-un loc în care râul trecea printr-un desiș. Traseră pluta afară din apă și o mascară cu crengi. Apoi făcură de pază cu rândul, în timp ce doi dintre ei dormeau. Ebrima visă că se trezește în lanțuri.

În dimineața celei de-a treia zile, văzură în depărtare turnul înalt al catedralei din Antwerp. Abandonară pluta, lăsând-o să plutească liber, și străbătură ultimii kilometri pe jos. Ebrima pricepu că nu erau încă în afara pericolului. Ar fi putut fi reținuți imediat și aruncați în închisoare, apoi predați armatei spaniole, pentru a fi judecați sumar și executați rapid pentru uciderea lui Gómez Mână de Fier. Oricum, pe drumurile aglomerate care duceau spre oraș, nimeni nu părea că auzise despre soldații spanioli – unul cu barbă roșcată și altul african – care omorâseră un căpitan în Kortrijk și apoi fugiseră.

Știrile circulau de la un oraș la altul mai ales prin buletinele negustorilor, care transmiteau mai mult informații comerciale. Ebrima nu putea să citească, dar înțelesese de la Carlos că astfel de buletine de știri includeau informații despre crime numai dacă aveau implicații politice: asasinate, lovituri de stat, revolte. O bătaie într-o tavernă, în care toți cei implicați erau soldați străini, ar fi prezentat prea puțin interes.

Antwerp era înconjurat de apă, realiză el, în timp ce explorau suburbiile. Spre vest, se afla albia largă a râului Scheldt. Pe celelalte trei părți, orașul era separat de uscat prin canale cu ziduri. Canalele erau traversate de poduri, fiecare ducând direct spre o poartă fortificată. Se spunea că Antwerp este cel mai bogat oraș din lume, așa că, în mod normal, era bine apărat.

Chiar dacă paznicii nu știau nimic despre ceea ce se întâmplase la Kortrijk, aveau să permită intrarea unor bărbați în zdrențe, înfometați, care purtau săbii? Cei trei prieteni se apropiară cu emoție.

Însă, spre ușurarea lui Ebrima, paznicii nu dădură niciun semn cum că ar fi în căutarea a trei soldați care fugeau din fața justiției. Se uitară chiorâș la aspectul lor – mai ales că purtau hainele cu care se îmbarcaseră pe *José y Maria* în urmă cu doi ani – însă, apoi Barney le spuse că erau rudele lui Jan Wolman și suspiciunea se topi. Paznicii chiar le dădură indicații despre adresa acestuia, aflată lângă înalta catedrală pe care o văzuseră de departe.

Insula era brăzdată de docuri lungi și înguste și străbătută de canale întortocheate. Trecând pe străzile aglomerate, Ebrima se întrebă cum avea să primească Jan Wolman doi veri fără niciun ban în buzunar, însoțiți de un african. Ar fi putut să nu fie cei mai bine-veniți oaspeți neașteptați.

Îi găsiră ușor locuința, o casă înaltă într-un șir de case. Bătură cu teamă la ușă și fură priviți cu suspiciune de către servitori. Imediat

apăru Jan și le ură bun-venit cu brațele larg deschise. Apoi îi spuse lui Barney:

– Arăți exact ca tatăl meu când el era tânăr, iar eu doar un băiețel.

Jan avea și el părul roșcat și ochii căprui-aurii ai familiei Willard.

Ei hotărâseră să nu-l împovăreze pe Jan cu tot adevărul despre fuga lor din Kortrijk. În schimb, îi spuseră că dezertaseră din armata spaniolă pentru că nu fuseseră plătiți. Jan îi crezu și chiar păru să fie de părerea că soldații care nu erau plătiți aveau dreptul să dezerteze.

Pentru că erau hămesiți, Jan le oferi vin, pâine și friptură rece de vacă. Apoi îi trimise să se spele și le împrumută cămăși curate, pentru că, spuse el cu o candoare minunată, miroseau îngrozitor.

Ebrima nu fusese niciodată într-o casă ca a lui Jan. Nu era suficient de mare pentru a fi numită palat, deși avea o mulțime de camere, mai ales pentru o locuință din oraș. Oricum, casa era aglomerată cu mobilă scumpă și diverse alte obiecte: oglinzi mari, de perete, înrămate; covoare turcești; obiecte de sticlă pictată de Veneția; instrumente muzicale; căni și boluri delicate de ceramică, ce păreau să fie mai degrabă decorative decât utile. Chiar și picturile erau într-un fel pe care Ebrima nu-l mai văzuse. Locuitorii Țărilor de Jos păreau să agreeze picturile unor oameni ca ei, care se relaxau cu cărți și cu muzică în camere confortabile, asemănătoare celor în care trăiau, ca și cum ar fi considerat viețile lor mult mai interesante decât cele ale personajelor biblice și ale figurilor legendare, care erau mult mai frecvente în arta spaniolă.

Ebrima primi o cameră mai mică decât cele ale lui Barney și Carlos, dar nu i se ceru să doarmă cu servitorii, iar el trase concluzia, de aici, că Jan nu era sigur de statutul lui.

În seara aceea se așezară la masă cu familia: nevasta lui Jan, Hennie; fiica lor, Imke; și cei trei băieți mai mici, Frits, Jef și Daan.

Folosiră un amestec de limbi: franceza era cea mai folosită în vestul și în sudul Țărilor de Jos, iar în rest se vorbeau diverse dialecte de olandeză. Jan, asemenea multor negustori, se putea descurca în mai multe limbi, printre care spaniola și engleza.

Fata lui Jan, Imke, avea șaptesprezece ani și era atrăgătoare, afișând un zâmbet larg, fericit. Avea părul blond, cârlionțat și părea o variantă mai tânără a lui Hennie. Ea fu interesată imediat de Barney și Ebrima observă cum Carlos se lupta degeaba pentru a-i atrage atenția. Barney avea un zâmbet mai dur, pe care fetele îl plăceau. În opinia lui Ebrima, statornicul și credinciosul Carlos ar fi putut deveni un soț mai bun, dar prea puține fete tinere aveau înțelepciunea de a vedea asta. Ebrima nu era interesat de fetele tinere, dar o plăcea pe Hennie, care părea inteligentă și amabilă.

Hennie îi întrebă cum ajunseseră să se înroleze în armata spaniolă, iar Ebrima începu să spună povestea, într-un amestec de franceză și de

spaniolă, cu câteva cuvinte în dialect, atunci când le știa. Relată totul dramatic și, curând, toți cei aflați la masă îl ascultau cu interes. Introduse detalii despre noul furnal, subliniind că fusese partener egal cu Carlos la proiectarea acestuia. Explică modul în care curentul de aer făcea focul să ardă mai puternic, astfel încât fierul să fie produs în formă topită și să curgă în flux continuu, permițând furnalului să producă o tonă de metal pe zi; iar când menționă asta, îl văzu pe Jan privindu-l cu și mai mult respect.

Familia Wolman era catolică, dar fură oripilați când aflară cum îl tratase Biserica, în Sevilia, pe Carlos. Jan spuse că astfel de lucruri n-aveau să se întâmple niciodată în Antwerp, dar Ebrima se întrebă dacă avea dreptate, având în vedere că bisericile din ambele țări erau conduse de același papă.

Jan fu încântat de furnalul cu tiraj și spuse că ar trebui ca Ebrima și Carlos să discute cu principalul lui furnizor de metale, Albert Willemsen, cât mai repede posibil, de fapt chiar a doua zi.

În dimineața următoare, se duseră împreună într-un cartier mai puțin aglomerat, de lângă docuri. Albert trăia într-o casă modestă, împreună cu soția lui, Betje, cu o fetiță de opt ani, cu un aer serios, Drike, cu sora lui văduvă, care era foarte atrăgătoare, Evi, și cu fiul lui Evi, Matthus, care avea în jur de zece ani. Proprietatea lui Albert semăna izbitor de mult cu fosta casă a lui Carlos din Sevilia, având un pasaj care ducea la atelierul din spate, unde văzură un furnal, precum și grămezi de minereu de fier, piatră de var și cărbuni. El acceptă imediat ca Ebrima, Carlos și Barney să construiască un furnal cu tiraj în curtea din spate, iar Jan promise să le împrumute banii de care aveau nevoie.

În următoarele zile și săptămâni, ajunseră să cunoască bine orașul. Ebrima fu uimit de cât de mult munceau oamenii din Țările de Jos – nu cei săraci, care lucrau din greu oriunde, ci bogații. Jan era unul dintre cei mai bogați oameni din oraș, dar muncea șase zile pe săptămână. Un spaniol care avea atât de mulți bani s-ar fi retras la țară, ar fi cumpărat o fermă și ar fi plătit câțiva asistenți care să colecteze dările de la țărani, astfel încât degetele lui albe și sensibile să nu fie nevoite să atingă banii murdari, în timp ce ar fi căutat o pereche aristocrată pentru fiica lui, în speranța că nepoții lui vor moșteni niște titluri nobiliare. Olandezilor nu părea să le pese prea mult de titluri – lor le plăceau banii. Jan cumpăra fier, bronz, arme și muniții manufacturate; cumpăra lână din Anglia și o transforma în haine de stofă pe care le vindea, din nou, englezilor; cumpăra părți profitabile din încărcături, ateliere, ferme și taverne; și le împrumuta bani acelora care-și extindeau afacerile, episcopilor care-și cheltuiseră veniturile și prinților. Întotdeauna percepea dobândă, desigur. Prohibiția Bisericii cu privire la cămătărie era ignorată aici.

Erezia era un alt lucru care nu-i tulbura pe oamenii din Antwerp. Orașul era plin de evrei, musulmani și protestanți, toți identificându-se bucuroși prin felul în care se îmbrăcau, toți făcând afaceri de pe picior de egalitate. Erau oameni de toate soiurile: roșcați ca Barney, africani ca Ebrima, turci tuciurii cu mustăți stufoase și chinezi gălbejiți cu părul drept, negru-albăstrui. Locuitorii din Antwerp nu urau pe nimeni, cu excepția celor care nu-și plăteau datoriile. Lui Ebrima îi plăcu locul.

Despre libertatea lui Ebrima nu se pomeni nimic. În fiecare zi se ducea cu Carlos și cu Barney în curtea lui Albert și, în fiecare seară, mâncau împreună în casa lui Jan. Duminica, Ebrima se ducea la biserică împreună cu familia, apoi se strecura după-amiaza – când ceilalți bărbați dormeau după vinul pe care-l băuseră la masa de prânz – și găsea un loc în afara orașului unde-și putea face ritualul apei. Nimeni nu-l numea pe Ebrima sclav, dar din celelalte puncte de vedere viața lui era îngrijorător de asemănătoare cu cea pe care o avusese în Sevilia.

În timp ce lucrau în curte, sora lui Albert, Evi, se așeza adesea lângă ei când luau o pauză. Avea în jur de patruzeci de ani și devenise puțin mai grea – ca multe dintre femeile bine hrănite din Țările de Jos, în jurul acestei vârste –, dar încă avea o sclipire distinctă în ochii ei albaștri. Vorbea cu toți, dar mai ales cu Ebrima, care era cam de aceeași vârstă. Avea o curiozitate vie și îl întreba despre viața în Africa, cerându-i tot felul de detalii, care uneori îl obligau să se străduiască să-și amintească. În calitate de văduvă cu copil, își căuta probabil un soț; și fiindcă Barney și Carlos erau prea tineri ca să fie interesați de ea, Ebrima ajunse să se întrebe dacă nu cumva pusese ochii pe el. El nu mai fusese intim cu o femeie de pe vremea când petrecea cu Elisa, dar spera ca asta să fie o situație temporară: cu siguranță, nu intenționa să-și petreacă viața ca un călugăr.

Construirea furnalului dură o lună.

Când fură pregătiți să-l testeze, veniră și familiile lui Jan și a lui Albert ca să privească.

În acel moment, Ebrima realiză că ei nu mai făcuseră asta decât o singură dată până atunci și că nu puteau fi siguri că va funcționa din nou. Toți trei ar fi părut stupizi dacă dădeau greș. Mai rău, un eșec le-ar fi pus în pericol viitorul – ceea ce-l făcu pe Ebrima să realizeze că fusese doar pe jumătate conștient sperând să rămână și să-și câștige existența acolo. Și ura gândul de a se face de râs în fața lui Evi.

Carlos aprinse focul, Ebrima alimentă cu minereu de fier și var, iar Barney mână cei doi cai înhămați care puneau în mișcare mecanismul foalelor.

Ca și prima dată, urmă o așteptare care te făcea să-ți rozi unghiile.

Barney și Carlos începură să se agite cu nervozitate. Ebrima se luptă

să-și păstreze impasibilitatea lui obișnuită, simțindu-se de parcă mizase totul pe o singură carte.

Spectatorii deveniră puțin plictisiți. Evi începu să discute cu Hennie despre problemele pe care le creau copiii adolescenți. Cei trei fii ai lui Jan începură să o alerge pe fata lui Albert prin curte. Soția lui Albert, Betje, le oferi portocale pe o tavă, dar Ebrima era prea încordat ca să mănânce.

Apoi, începu să curgă fierul.

Metalul topit începu să se prelingă, încet, de la baza furnalului, în canalele de piatră pregătite din timp. La început, mișcarea fu agonizant de lentă, dar fluxul deveni tot mai puternic și începu să umple formele de lingouri săpate în pământ. Ebrima turnă mai multă materie primă în partea de sus a furnalului.

Îl auzi pe Albert minunându-se:

– Priviți aici, curge fără oprire!

– Exact, spuse Ebrima. Atât timp cât alimentezi furnalul, acesta va continua să-ți dea fier.

Carlos îi avertiză:

– Este fontă brută, trebuie purificată înainte de a putea fi utilizată.

– Observ asta, spuse Albert. Dar tot este impresionant.

Jan spuse ușor sceptic:

– Vrei să-mi spui că regele Spaniei a strâmbat din nas la invenția asta?

– Mă îndoiesc că regele Filip a auzit măcar despre asta, răspunse Carlos. Dar ceilalți metalurgi din Sevilia s-au simțit amenințați. Spaniolilor nu le place schimbarea. Oamenii care se ocupă de această industrie sunt foarte conservatori.

Jan încuviință din cap.

– Bănuiesc că din această cauză cumpără regele atât de multe tunuri de la străini ca mine – pentru că industria spaniolă nu produce suficiente.

– Și pe urmă se plâng că argintul din America ajunge în Spania doar ca să aibă de unde pleca imediat.

Jan zâmbi.

– Ei bine, noi suntem negustori olandezi, nu granzi spanioli! Haideți să intrăm în casă, să bem ceva și să discutăm afaceri.

Intrară cu toții și se așezară în jurul mesei. Betje le servi bere și cârnați reci. Imke le dădu copiilor stafide, ca să-i facă să stea liniștiți.

Jan spuse:

– Profiturile acestui furnal vor fi folosite, mai întâi, ca să-mi plătiți înapoi împrumutul, cu dobândă.

– Bineînțeles, spuse Carlos.

– După aceea, banii ar trebui să fie împărțiți între Albert și voi. Așa vedeți și voi lucrurile?

Ebrima înțelese că exprimarea „voi” fusese evazivă în mod deliberat. Jan nu știa dacă Ebrima urma să fie considerat partener egal cu Carlos și Barney.

Nu era momentul să fie umil, așa că spuse:

– Noi trei am construit furnalul împreună: Carlos, Barney și cu mine.

Toată lumea privi spre Carlos și Ebrima își ținu răsuflarea. Carlos ezită.

Acesta era adevăratul test, realiză Ebrima. Când se aflau pe plută, pe Carlos nu-l costa nimic să spună „Ești un om liber, Ebrima”, dar acum era ceva diferit. În cazul în care Carlos îl recunoștea pe Ebrima ca pe un egal, de față cu Jan Wolman și cu Albert Willemsen, lucrurile nu s-ar mai fi putut schimba.

Și Ebrima ar fi fost liber.

În cele din urmă, Carlos spuse:

– Atunci, așa să fie, împărțim la patru. Albert, Barney, Ebrima și eu.

Inima lui Ebrima bubui, dar își păstră indiferența pe chip. Prinse privirea lui Evi și observă că femeia părea încântată.

Și atunci, Barney aruncă bomba.

– Pe mine nu mă socotiți, spuse el.

– Despre ce vorbești? zise Carlos.

– Tu și Ebrima ați inventat furnalul, spuse Barney. Eu abia dacă am făcut ceva. Și, oricum, eu nu intenționez să rămân în Antwerp.

Ebrima o auzi pe Imke suspinând. Era dezamăgită: se îndrăgostise de Barney.

– Și unde vrei să te duci, Barney? întrebă Carlos.

– Acasă, spuse Barney. Nu mai știu nimic despre familia mea de mai bine de doi ani. Când am ajuns în Antwerp, Jan mi-a confirmat că mama mea a pierdut totul când a căzut orașul Calais. Fratele meu, Ned, nu mai lucrează în afacerea familiei – nici nu mai există o afacere – și el a devenit un fel de secretar la Curtea reginei Elisabeta. Vreau să-i văd pe amândoi. Vreau să fiu sigur că sunt bine.

– Vrei să te duci la Kingsbridge?

– Aici, în Antwerp, se află o navă din portul Combe, ancorată în acest moment – *Hawk,* a lui Dan Cobley, al cărei căpitan este Jonas Bacon.

– Nu-ți poți permite traversarea, n-ai niciun ban.

– Ieri am vorbit cu ofițerul secund, Jonathan Greenland, pe care-l cunosc de când era copil. Unul dintre membrii echipajului a murit pe drum încoace – fierarul și tâmplarul navei – și eu am primit postul lui doar pentru drumul spre casă.

– Dar din ce o să trăiești în Anglia, dacă afacerea familiei tale s-a dus?

Barney aruncă un rânjet de tipul „cui îi pasă”, care frângea inimile

fetelor ca Imke.

– Nu știu, spuse el. Mă gândesc eu la ceva.

(iii)

Barney îl chestionă pe Jonathan Greenland imediat ce *Hawk* ieși în larg și echipajul fu capabil să se gândească și la altceva în afară de manevrarea navei.

Jonathan își petrecuse ultima iarnă în Kingsbridge și plecase pentru a se alătura echipajului navei doar cu câteva săptămâni în urmă, așa că avea cele mai noi vești. El o căutase pe mama lui Barney, așteptându-se ca Alice să fie la fel de dornică de noutăți cum fusese mereu. O găsise așezată în salonul din față al casei lor mari, privind către fațada de vest a catedralei fără să facă nimic; înconjurată de registre vechi, dar fără să le deschidă. Aparent participa la întrunirile consiliului orașului, dar niciodată nu vorbea. Barney găsi greu de digerat imaginea mamei lui fără să facă afaceri. De când își putea aminti, Alice trăise pentru afaceri, comisioane și profituri; provocarea de a face bani din comerț o absorbise complet. Această transformare era îngrijorătoare.

Sir Reginald Fitzgerald, care instrumentase ruina lui Alice, era încă primar în Kingsbridge și locuia la Priory Gate, noul și uriașul său palat, îi spuse Jonathan. Oricum, episcopul Julius fusese pus la pământ. Regina Elisabeta își încălcase toate promisiunile și readusese Anglia la religia protestantă. Le ceruse tuturor preoților să facă legământul de supremație, jurându-i credință ei, în calitate de guvernator suprem al Bisericii Anglicane: refuzul însemna trădare. Aproape toți clericii de nivel inferior fuseseră de acord, dar cei mai mulți dintre vechii episcopi refuzaseră. Aceștia ar fi putut fi executați, dar Elisabeta jurase să nu mai omoare oamenii pentru credința lor și respecta acest jurământ – cel puțin deocamdată. Cei mai mulți dintre episcopi fuseseră doar înlăturați din posturile lor. Julius trăia împreună cu doi sau trei foști călugări la biserica St Mark, aflată la nord de Kingsbridge. Jonathan îl văzuse beat la hanul Bell, sâmbătă seara, spunând oricui stătea să-l asculte că adevărata credință catolică avea să revină în curând. Era un personaj trist, spuse Jonathan, dar Barney se gândi că maleficul preot merita o soartă mai rea.

Jonathan îi povesti lui Barney despre atracțiile vieții pe mare. Jonathan se simțea acasă la bordul unei nave: era bronzat și deșirat, cu mâinile și picioarele bătătorite și la fel de sprinten ca o veveriță prin copaci. Spre finalul războiului împotriva Franței, *Hawk* capturase o navă franceză. Echipajul împărțise profiturile cu căpitanul Bacon și Dan Cobley, iar Jonathan primise un bonus de șaizeci de lire, peste salariul lui. Cumpărase o casă în Kingsbridge pentru mama lui văduvă și se alăturase din nou echipajului, cu speranța cât mai multor

asemenea isprăvi.

– Dar nu mai suntem în război, spuse Barney. Dacă mai capturați o navă franceză, acum sunteți vinovați de piraterie.

Jonathan ridică din umeri.

– Vom fi în război cu cineva în curând.

Trase de o sfoară, verificând siguranța unui nod care era, evident, cât de strâns se putea, așa că Barney presupuse că nu dorea să fie întrebat prea în detaliu despre piraterie.

Apoi Barney schimbă subiectul și-l întrebă despre fratele lui.

Ned venise la Kingsbridge de Crăciun, purtând o haină neagră nouă și scumpă și părând mai matur decât cei douăzeci de ani ai săi. Jonathan știa că Ned lucra cu Sir William Cecil, care era secretar de stat, iar oamenii din Kingsbridge erau de părere că fratele lui devenea un personaj tot mai puternic la Curte, în ciuda tinereții sale. Jonathan vorbise cu el în catedrală, în ziua de Crăciun, dar nu aflase prea multe: Ned fusese evaziv în legătură cu ceea ce făcea exact pentru regină, iar Jonathan presupusese că era implicat în lumea secretă a diplomației internaționale.

– Abia aștept să-l văd, spuse Barney.

– Îmi imaginez.

– Ar trebui să ajungem în câteva zile.

Jonathan verifică o altă parâmă, apoi privi în altă direcție.

Nimeni nu se aștepta să intre într-o luptă în timpul călătoriei peste Canalul Mânecii, de la Antwerp la Combe, dar Barney simți că trebuie să-și plătească traversarea asigurându-se că armele de pe *Hawk* sunt gata de acțiune.

Navele comerciale aveau nevoie de tunuri la fel de mult ca oricare altă navă. Transportul maritim era o afacere periculoasă. În timp de război, navele unei națiuni combatante puteau ataca legal navele inamicului; iar marile națiuni se aflau în război tot atât de des cât se aflau și în vreme de pace. În timp de pace, aceeași activitate se numea piraterie, dar continua la fel de intens. Fiecare navă trebuia să fie în stare să se apere singură.

Hawk avea douăsprezece tunuri, toate minioane din bronz, tunuri mici care puteau trage cu ghiulele de două kilograme. Minioanele erau tunuri de punte, amplasate imediat sub puntea superioară, câte șase pe fiecare parte. Acestea trăgeau prin găuri pătrate practicate în bordajul de lemn. Proiectul navei fusese modificat pentru a se putea adapta acestor cerințe. Pe navele mai vechi, asemenea guri de tragere pentru tunuri ar fi slăbit serios structura. Dar *Hawk* era concepută ca o caravelă, având un schelet interior din grinzi solide de lemn care asigurau rezistența, cu scândurile chilei fixate pe schelet ca pielea de pe coaste. Acest tip de construcție prezenta avantajul suplimentar că ghiulelele adversarului puteau să facă multe găuri în chilă fără a

scufunda, neapărat, nava.

Barney curăță și unse tunurile, asigurându-se că se mișcă liber pe roți, și făcu mici reparații, folosindu-se de sculele pe care le lăsase în urmă fostul fierar, care murise. Verifică stocurile de muniție: toate tunurile aveau țeava de același calibru și trăgeau cu ghiulele interschimbabile.

Treaba lui cea mai importantă era să păstreze praful de pușcă în stare perfectă. Acesta avea tendința de a absorbi umezeală – mai ales pe mare – și Barney se asigură că de tavanul punții tunurilor erau agățate pungi cu cărbune, care mențineau aerul uscat. Celălalt pericol îl constituiau ingredientele prafului de pușcă – salpetru, cărbune și sulf care se separau, în timp; salpetrul, mai greu, se scufunda la fundul butoiului, făcând amestecul inofensiv. În armată, Barney învățase să întoarcă butoiașele cu fundul în sus, o dată pe săptămână.

Apoi reglă și tunurile. Nu dorea să irosească muniția, dar căpitanul Bacon îl lăsă să tragă câteva lovituri. Toate țevile tunurilor se sprijineau pe pivoți, cu mânerele pe ambele părți, care intrau în suporții canelați din afetul tunului, făcând mai ușoară înclinarea țevii în sus și în jos. Cu țeava la un unghi de patruzeci și cinci de grade – înclinația pentru distanța maximă –, tunurile trăgeau o ghiulea de două kilograme la aproape o milă, aproximativ o mie cinci sute de metri. Unghiul se modifica prin sprijinirea capătului din spate al țevii cu pene de lemn. Cu țeava orizontală, ghiuleaua plescăia în apă la aproape trei sute de metri distanță. Asta îi arăta lui Barney că fiecare șapte grade de elevație pe orizontală adăuga aproximativ două sute de metri la distanța de tragere. Adusese cu el, din armată, un clinometru cu fir de plumb și o scală curbată, pentru măsurarea unghiurilor. Cu brațul mai lung introdus în țeavă, putea măsura cu precizie înclinarea țevii. Pe uscat funcționa foarte bine. Pe mare, mișcarea permanentă a vasului făcea ca tragerea să fie mai puțin precisă.

În cea de-a patra zi, Barney nu mai avu nimic de făcut și se duse pe punte, lângă Jonathan. Traversau un golf. Coasta se afla spre babord{11}, așa cum fusese încă de când *Hawk* părăsise estuarul râului Westerschelde și intrase în Canalul Mânecii. Barney nu era expert în navigație, dar se gândi că, până atunci, ar fi trebuit să aibă coasta Angliei la tribord{12}. Începu să se agite.

– Cât crezi că mai durează până ajungem în portul Combe?

Jonathan ridică din umeri.

– Nu știu.

Lui Barney îi trecu prin minte o posibilitate neplăcută.

– Ne îndreptăm spre portul Combe, nu-i așa?

– În cele din urmă, da.

Starea de neliniște a lui Barney se intensifică.

– Cum adică în „cele din urmă”?

– Căpitanul Bacon nu-mi spune ce intenții are. Și nimănui altcuiva, că tot veni vorba.

– Dar tu pari să gândești că s-ar putea să nu ne îndreptăm spre casă.

– Mă uit la linia coastei.

Barney privi mai atent. Adânc în golf, exact lângă coastă, o insuliță se ridica din apă, având un mic vârf pe care era cocoțată, ca un pescăruș, o biserică elegantă. Lui Barney i se păru familiară și realiză, cu neplăcere, că o mai văzuse de două ori. Se numea Mont St Michel și trecuse pe lângă ea în drumul spre Sevilia, cu trei ani în urmă, și apoi, din nou, în urmă cu doi ani, în călătoria lui din Spania spre Țările de Jos.

– Mergem în Spania, nu-i așa? îl întrebă pe Jonathan.

– Așa se pare.

– Nu mi-ai spus asta.

– Nu știam. Și, în afară de asta, aveam nevoie de un tunar.

Barney putea să bănuiască pentru ce le trebuia un tunar. Și asta explica de ce îl angajase Bacon, deși nu era prea multă treabă pentru un fierar pe nava lui.

– Deci Bacon și cu tine m-ați păcălit să devin membru al echipajului.

Jonathan ridică din umeri din nou.

Barney privi spre nord. Portul Combe se afla la șaizeci de mile în direcția aceea. Își întoarse privirea către biserica de pe insulă. Se afla la vreo doi sau trei kilometri, iar valurile erau de cel puțin un metru. Nu putea să înoate până acolo, știa asta. Ar fi însemnat sinucidere.

După un lung moment de tăcere, spuse:

– Dar după Sevilia ne întoarcem la Combe, nu-i așa?

– Poate că da, spuse Jonathan, sau poate că nu.

Capitolul 11

În timp ce Odette năștea, dureros și zgomotos, Pierre plănuia cum să scape de copil.

Odette suferea pedeapsa Domnului pentru păcatul de încălcare a castității. Merita asta. Pierre se gândi că, în cele din urmă, exista ceva dreptate pe pământ.

Și, imediat ce copilul sosi pe lume, ea se pierdu din nou.

El aștepta la parter, în micuța casă, răsfoindu-și agenda legată în piele neagră, în timp ce moașa o asista pe Odette în dormitor. În fața lui, pe masă, se aflau rămășițele unui mic dejun întrerupt: pâine, șuncă și niște ridichi timpurii. Camera era posomorâtă, cu pereții goi, cu podea din lespezi de piatră, cu un cămin rece și o fereastră micuță care dădea spre o stradă îngustă. Pierre o ura.

În mod normal, el pleca imediat după micul dejun. De obicei se ducea, mai întâi, la palatul familiei de Guise, în Vieille rue du Temple, un loc în care podelele erau de marmură și pe pereți erau atârnate tablouri splendide. Cel mai des își petrecea ziua la palatul Luvru, așteptându-l pe cardinalul Charles sau pe ducele François. După-amiaza, târziu, avea întâlniri frecvente cu membri ai rețelei lui de spionaj, care creștea rapid și care aduceau completări listei lui de protestanți din carnetul cu coperte negre. Rareori se întorcea la micuța casă din Les Halles înainte de ora de culcare. În ziua aceea, oricum, aștepta venirea pe lume a copilului.

Era luna mai, 1560, și erau căsătoriți de cinci luni.

În primele câteva săptămâni, Odette încercase să-l atragă într-o relație sexuală normală. Făcea tot ce putea ca să fie cochetă, dar nu era ceva natural pentru ea, iar când își flutura fundul mare spre el și-i zâmbea, arătându-și dinții strâmbi, lui i se părea de-a dreptul respingătoare. Mai târziu ea începu să-i reproșeze că este impotent, ca o alternativă la homosexualitate. Nicio săgeată nu-și atinse ținta – el se gândi nostalgic la lungile după-amiezi petrecute în patul de puf al văduvei Bauchene –, dar insultele lui Odette erau, oricum, iritante.

Resentimentele lor reciproce se transformară într-un dezgust rece pe măsură ce burta ei creștea, spre sfârșitul iernii grele și începutul primăverii ploioase. Conversația lor se reduse la scurte schimburi de replici despre mâncare, spălarea lenjeriei, bani pentru întreținerea casei și prestațiile cameristei lor adolescente, Nath. Pierre se trezi că se înfurie rapid. Gândul la odioasa lui nevastă otrăvea totul. Perspectiva de a trebui să trăiască nu numai cu Odette, ci și cu copilul ei, odrasla unui alt bărbat, ajunse să devină atât de odioasă, încă îi păru imposibil.

Poate că bebelușul se va naște mort. Spera să fie astfel. Asta ar fi făcut lucrurile mai ușoare.

Odette se opri din țipat și, câteva clipe mai târziu, Pierre auzi scâncetul unui copil. Oftă: dorința nu i se împlinise. Micul bastard suna respingător de sănătos. Îngrijorat, se frecă cu mâinile la ochi. Nimic nu era ușor, nimic nu mergea vreodată așa cum sperase. Întotdeauna apăreau dezamăgiri. Uneori se întreba dacă nu cumva întreaga lui filosofie de viață era defectuoasă.

Își puse carnetul în cufărul pentru documente, îl încuie și își strecură cheia în buzunar. Nu putea să păstreze carnetul la palatul de Guise, pentru că acolo nu avea o cameră a lui.

Se ridică: se hotărâse ce urma să facă în continuare.

Urcă scările.

Odette zăcea în pat, cu ochii închiși. Era palidă și scăldată în transpirație, dar respira normal, fie dormind, fie odihnindu-se. Nath, camerista, rula un cearșaf stropit cu sânge și mucus. Moașa ținea un bebeluș minuscul în mâna stângă și, cu mâna dreaptă, îi spăla capul și fața cu o cârpă pe care o înmuia într-un vas cu apă.

Era o chestie urâtă, roșie și plină de riduri, cu șuvițe de păr negru – și, în plus, făcea un zgomot enervant.

În timp ce Pierre privea, moașa înveli copilul într-o păturică albastră – un dar pentru Odette, își aminti Pierre, de la Véronique de Guise.

– Este băiat, spuse moașa.

El nu observase sexul copilului, chiar dacă-l văzuse dezbrăcat.

Fără să deschidă ochii, Odette spuse:

– Numele lui este Alain.

Pierre simți că ar vrea să o omoare. Nu numai că era de așteptat ca el să crească acel copil, dar ea dorea ca el să-și amintească zilnic de Alain de Guise, tânărul aristocrat răsfățat care era adevăratul tată al bastardului. Ei bine, urma să aibă o surpriză.

– Uitați, luați-l, spuse moașa și îi dădu pachetul lui Pierre.

El observă că pătura de la Véronique era din lână moale, scumpă.

– Nu-i da copilul lui, murmură Odette.

Dar era prea târziu. Pierre ținea deja copilul. Nu cântărea aproape nimic. Pentru o clipă, avu o senzație ciudată, o nevoie bruscă de a proteja acea ființă umană neajutorată; dar își suprimă rapid impulsul. „Nu voi accepta ca viața mea să fie umbrită de acest gunoi inutil”, se gândi el.

Odette se ridică în pat și spuse:

– Dă-mi copilul.

Moașa se întinse după copil, dar Pierre îl reținu.

– Care spuneai că este numele lui, Odette? spuse el pe un ton provocator.

– Nu contează, dă-mi-l!

Ea aruncă păturile, cu intenția evidentă de a se ridica din pat, însă apoi țipă, cu un spasm de durere, și căzu înapoi pe pernă.

Moașa păru îngrijorată.

– Copilul trebuie alăptat acum.

Pierre văzu gura copilului strângându-se într-o formă de supt, deși nu prindea decât aer. Totuși, îl ținu în continuare în brațe.

Moașa făcu o încercare hotărâtă de a-i smulge copilul din brațe. Ținând bebelușul cu o mână, el o pălmui peste față pe moașă cu cealaltă mână, iar aceasta se dădu înapoi. Nath țipă. Odette se ridică din nou, albă de durere. Pierre se îndreptă spre ușă, cu copilul în brațe.

– Vino înapoi! țipă Odette. Pierre, te rog, nu-mi lua copilul!

El ieși, trântind ușa de la dormitor.

Coborî scările, iar copilul țipă. Era o vreme blândă de primăvară, dar el își puse o pelerină, astfel încât să poată ține copilul sub ea. Apoi ieși din casă.

Copilului păru să-i placă mișcarea: când Pierre începu să meargă susținut, acesta se opri din plâns. Asta veni ca o ușurare. Pierre realiză că zgomotul începea să-l deranjeze, de parcă se presupunea că trebuia să facă totuși ceva în legătură cu asta.

Se îndreptă spre Île de la Cité. Era ușor să scape de copil. Exista un loc special în catedrală, în care oamenii lăsau copiii nedoriți, la picioarele statuii Sfintei Ana, mama Mariei și sfânta patroană a mamelor. Din obișnuință, puneau copilul într-un leagăn, astfel încât să fie văzut de toată lumea, și uneori copilul era adoptat de câte un cuplu milos, ca un act de caritate. Altfel, era crescut de călugărițe.

Copilul se mișcă sub brațul lui și, încă o dată, Pierre își suprimă sentimentul irațional că ar trebui să-l iubească și să aibă grijă de el.

Mai dificil era să explice dispariția unui copil de Guise, fie el și bastard; dar Pierre pregătise o poveste. Imediat ce va reveni acasă, le va trimite de acolo pe moașă și pe cameristă. Apoi îi va spune cardinalului Charles că acel copil se născuse mort și că trauma o înnebunise pe Odette, care refuza să accepte că bebelușul murise. Pe drum, Pierre născoci câteva detalii: ea pretindea că alăptează copilul, că îl îmbrăcase în haine noi și că îl pusese în leagăn ca să doarmă.

Charles avea să fie suspicios, dar povestea era plauzibilă și nu avea să existe nicio dovadă pentru nimic. Pierre se gândi că va scăpa cu asta. El înțelesese cândva, în ultimii doi ani, că Charles nu-l plăcea și că nu avea să-l placă niciodată, dar îl socotea prea util ca să se descotorosească de el. Pierre învățase bine lecția: atât timp cât era indispensabil, era în siguranță.

Străzile erau aglomerate ca întotdeauna. Trecu pe lângă o grămadă mare de reziduuri: cenușă, oase de pește, noroi, gunoi de grajd,

pantofi uzați. Îi trecu prin minte că ar putea să lase copilul pe o astfel de grămadă de gunoi, deși trebuia să se asigure că nu-l vede nimeni. Apoi observă un șobolan care rodea fața unei pisici moarte și realiză că și copilul ar putea avea aceeași soartă, fiind însă viu. Nu avu puterea să facă așa ceva. Nu era un monstru.

Traversă râul pe podul Notre-Dame și intră în catedrală; dar când ajunse la navă, începu să aibă îndoieli cu privire la planul lui. Ca de obicei, în marea biserică se aflau mulți oameni: preoți, credincioși, pelerini, negustori ambulanți și prostituate. Merse încet prin biserică, până când ajunse în dreptul capelei laterale care adăpostea altarul sfintei Ana. Putea oare să pună copilul cu discreție pe podea, în fața statuii, fără să fie observat? Nu vedea cum ar reuși să facă asta. Pentru o femeie nefericită, nu prea conta dacă o vedea cineva: nimeni n-ar fi știut cine este, iar ea ar fi putut să se strecoare și să dispară înainte ca cineva să aibă prezența de spirit de a o lua la întrebări. Dar pentru un tânăr bine îmbrăcat, era cu totul altă poveste. Ar fi putut să dea de necaz dacă copilul ar fi început să plângă. Pe sub pelerină, apăsă corpul cald mai aproape de trupul lui, sperând să înăbușe orice zgomot și să-l țină neobservat. Realiză că ar fi trebuit să vină acolo seara târziu sau dimineața foarte devreme – dar ce putea face cu copilul între timp?

O femeie subțire, într-o rochie roșie, îi prinse privirea și el simți o inspirație. Avea să îi ofere bani unei prostituate ca să ia copilul de la el și să-l pună în capelă. O astfel de femeie nu l-ar fi recunoscut și copilul ar fi rămas neidentificat. Era pe punctul să se apropie de cea în rochie roșie când, spre uimirea lui, auzi o voce cunoscută.

– Pierre, dragul meu băiat, ce mai faci?

Era vechiul lui tutore.

– Părinte Moineau! îl salută el oripilat.

Era un dezastru. Dacă țipa copilul, cum putea Pierre să explice ce făcea acolo?

Fața pătrățoasă și roșie a preotului era scăldată într-un zâmbet.

– Sunt bucuros să te văd. Aud că devii un personaj important!

– Ceva de genul ăsta, spuse Pierre. Apoi adăugă disperat: Ceea ce înseamnă, din păcate, că sunt presat de timp și trebuie să plec acum.

Moineau păru înfuriat de această concediere.

– Te rog, nu doresc să te reții, spuse el politicos.

Pierre dorea să-și mărturisească problemele, dar simțea că era mai important să iasă, împreună cu copilul, din catedrală.

– Te rog să mă ierți, părinte, spuse el. Te voi căuta în scurt timp.

– Dacă vei avea timp, spuse Moineau sarcastic.

– Îmi pare rău. La revedere!

Moineau nu spuse la revedere și se întoarse iritat.

Pierre se grăbi prin biserică spre poarta de est. Fu nefericit că-l

ofensase pe Moineau, singura persoană din lume căreia putea să-i destăinuiască problemele lui. Pierre avea stăpâni și servitori, dar nu-și cultivase prietenii; Moineau era singura excepție. Iar acum îl ofensase.

Și-l scoase din minte pe Moineau și reveni pe urmele pașilor săi, pe pod. Își dori să fi fost capabil să arunce copilul în râu – dar ar fi fost văzut. Oricum, știa că părintele Moineau nu l-ar fi asigurat că o astfel de crimă era voința Domnului. Păcatele comise pentru o cauză nobilă puteau fi iertate, dar exista o limită.

Dacă nu putea lăsa copilul la catedrală, era obligat să-l ducă direct la călugărițe. Cunoștea una dintre mănăstirile care funcționau ca orfelinate: se afla în aglomerata zonă de est a orașului, nu departe de palatul familiei de Guise. Se îndreptă în direcția aceea. Ar fi trebuit probabil să aleagă acest plan din primul moment: catedrala fusese o greșeală.

Locul la care se gândea era mănăstirea Sfintei Familii. Pe lângă orfelinat, călugărițele țineau și o școală pentru fete și pentru băieți mici. Pe măsură ce Pierre se apropia, auzea zgomotul inconfundabil al copiilor care se jucau. Urcă treptele din față spre o ușă înaltă, sculptată, și păși într-un hol lung, cu podeaua de piatră.

Scoase copilul de sub pelerină. Avea ochii închiși, dar încă respira. Își agita pumnii micuți în fața lui, de parcă ar fi încercat să-i bage degetul în gură.

După câteva momente, o călugăriță tânără se strecură tăcută în hol. Ea privi spre copil. Pierre se folosi de tonul său cel mai autoritar.

– Trebuie să vorbesc imediat cu maica superioară, zise el.

– Da, domnule, spuse călugărița.

Era politicoasă, dar nu intimidată: Pierre realiză că un bărbat cu un copil în brațe nu putea arăta feroce. Călugărița spuse:

– Pot să vă întreb de ce doriți să o vedeți?

Pierre prevăzuse întrebarea.

– Sunt doctorul Jean de la Rochelle și lucrez la colegiul Sfintei Treimi de la universitate.

Călugărița deschise o ușă și spuse:

– Vă rog să fiți drăguț și să așteptați aici.

Pierre intră într-o cameră mică, plăcută, cu sculpturi de lemn pictate înfățișându-i pe Maria, pe Iosif și pe Iisus. Singura mobilă din încăpere era o bancă de lemn, dar Pierre nu se așeză.

Câteva minute mai târziu, intră o călugăriță mai în vârstă.

– Doctorul Roche? spuse ea.

– De la Rochelle, o corectă Pierre.

Era posibil ca greșeala pe care o făcuse cu numele lui să fie intenționată, se gândi el.

– Iertați-mă, sunt maica Ladoix.

Pierre spuse cu un aer dramatic:

– Mama acestui băiețel este posedată de diavol.

Maica Ladoix fu tot atât de surprinsă pe cât sperase el. Își făcu cruce și spuse:

– Dumnezeu să ne păzească pe toți!

– Mama nu poate să crească acest copil. Va muri.

– Și familia?

– Acest copil este nelegitim.

Maica Ladoix începu să-și revină din uimire și privi la Pierre cu o urmă de scepticism.

– Și tatăl?

– Nu sunt eu, vă asigur, în caz că la asta vă gândiți, spuse el disprețuitor.

Ea păru rușinată.

– Desigur.

– Oricum, este un nobil foarte tânăr. Eu sunt medicul familiei. Evident că nu vă pot spune numele.

– Înțeleg.

Copilul începu să plângă. Aproape automat, maica Ladoix luă legătura din brațele lui Pierre și legănă copilul.

– Este înfometat, spuse ea.

– Fără îndoială, zise Pierre.

– Pătura este foarte moale, trebuie să fi fost foarte scumpă.

Era o aluzie și Pierre își scoase punga. Nu se pregătise pentru această eventualitate, dar, din fericire, avea bani. Numără zece pistoli, care valorau douăzeci și cinci de livre, suficient ca să hrănească bebelușul ani de zile.

– Familia mi-a cerut să vă ofer zece pistoli și să vă garantez aceeași sumă pentru fiecare an în care copilul se va afla aici.

Maica Ladoix ezită și Pierre presupuse că nu știa cât să creadă din povestea lui. Dar să îngrijească un copil nedorit era misiunea ei în viață. Iar zece pistoli erau o mulțime de bani. Luă monedele.

– Mulțumesc, spuse ea. Vom avea mare grijă de micuț.

– Mă voi ruga pentru el și pentru voi.

– Și abia aștept să vă revăd peste un an.

Preț de o clipă, Pierre rămase trăsnit. Apoi realiză că ea se aștepta ca el să se întoarcă cu alți zece pistoli, așa cum promisese. N-avea să se întâmple niciodată.

– Voi fi aici, minți el. Peste un an, începând de astăzi.

El deschise ușa și o ținu pentru călugăriță. Ea părăsi camera și dispăru tăcută în mănăstire.

Pierre ieși cu inima ușoară și se îndepărtă rapid. Era exuberant: scăpase de bastard. Îl aștepta o furtună când avea să ajungă acasă, dar era în regulă: nu mai exista nimic care să-l lege de odioasa Odette. Poate că ar fi putut scăpa și de ea.

Pentru a amâna confruntarea, intră într-o tavernă și comandă o cupă de vin, ca să sărbătorească. În timp ce stătea singur, sorbind din vinul tare și aromat, mintea îi reveni la treburile lui.

Devenise totul mult mai dificil acum decât atunci când începuse. Regele Francisc al II-lea înmulțise procesele împotriva protestanților, poate sub influența soției lui scoțiene, Mary Stuart, dar mult mai probabil influențat de unchii săi din familia de Guise. Persecuțiile tot mai aprige îi făcuseră pe protestanți să devină mult mai precauți.

Câțiva dintre spionii lui erau protestanți care fuseseră arestați și amenințați cu tortura dacă nu deveneau trădători. Dar ereticii se prinseseră de această tactică și nu mai erau, în mod automat, încrezători în coreligionarii lor. Acum, ei nu se cunoșteau adesea decât după numele mic, fără să-și dezvăluie numele de familie sau adresele. Era ca un joc în care mișcările Bisericii erau contracarate, pe rând, de eretici. Oricum, Charles avea răbdare, iar Pierre nu avea odihnă; și era un joc care se termina cu moartea.

Își termină vinul și își continuă drumul spre casă.

Când ajunse acolo, fu uimit să-l vadă pe cardinalul Charles așezat în sufrageria sa, într-o vestă de mătase roșie, așteptându-l.

Moașa stătea în picioare în spatele cardinalului, cu brațele încrucișate la piept, într-o atitudine sfidătoare.

Fără nicio introducere, Charles spuse:

– Ce ai făcut cu copilul?

Pierre trecu peste șoc și se gândi rapid. Odette acționase mai repede decât anticipase el. Subestimase resursele de care dispunea o femeie disperată. Părea că își revenise spectaculos după naștere și îi trimisese un mesaj cardinalului, probabil prin Nath, solicitându-i ajutorul. Nath avusese noroc să-l găsească pe Charles acasă și dornic să vină imediat. Rezultatul era că Pierre se găsea în bucluc.

– Într-un loc sigur, spuse el, răspunzând întrebării cardinalului.

– Dacă ai omorât un copil de Guise, pentru Dumnezeu, vei muri pentru asta, indiferent cât ești de priceput în prinderea ereticilor.

– Copilul este în viață și se simte bine.

– Unde?

Pierre se dădu bătut – nu avea niciun rost să se opună.

– La mănăstirea Sfintei Familii.

Moașa păru triumfătoare. Pierre se simți umilit: acum regreta palma peste față.

– Du-te înapoi și adu-l, spuse Charles.

Pierre ezită. Abia se putea gândi să se întoarcă, dar nu-l putea sfida pe cardinal fără să strice totul.

– Ar fi mai bine să-l aduci înapoi în viață, adăugă Charles.

Pierre înțelese că, dacă acel copil ar fi murit din cauze naturale – așa cum se întâmpla deseori în primele ore de la naștere –, el avea să

fie învinovățit pentru asta și executat pentru crimă.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Așteaptă, spuse Charles. Ascultă-mă! Vei trăi cu Odette și vei avea grijă de ea și de copilul ei pentru tot restul vieții tale. Asta este voința mea.

Pierre tăcu. Nimeni nu putea sfida voința cardinalului Charles. Nici măcar regele.

– Și numele copilului este Alain, spuse Charles.

Pierre încuviință din cap și părăsi casa.

(ii)

Viața lui Sylvie merse bine timp de o jumătate de an.

Cu încasările din vânzarea cărților, ea și mama ei închiriară o căsuță drăguță, cu două dormitoare, în strada Serpente, o stradă din cartierul universității, la sud de râu, și deschiseră un magazin în salonul din față. Vindeau hârtie, cerneală și alte obiecte necesare scrisului, pentru profesori, studenți și pentru publicul educat. Sylvie cumpăra hârtia din Saint-Marcel, o suburbie aflată în afara zidurilor orașului, spre sud, unde producătorii dispuneau de cantitățile nelimitate de apă de care aveau nevoie din râul Bievre. Cerneala o pregătea singură, folosind scoarță de stejar, din excrescențele ca niște negi pe care le culegea de pe scoarța copacilor din pădure. Tatăl ei o învățase rețeta. Cerneala pentru tipografie era diferită, fiind făcută cu ulei pentru a fi mai vâscoasă, dar ea știa cum să prepare și o cerneală mai diluată, pentru scrisul normal. Magazinul nu făcea suficienți bani pentru ca ele să trăiască bine, dar le servea drept acoperire plauzibilă pentru mult mai importantele lor afaceri.

Isabelle își reveni din depresie, dar era mult îmbătrânită. Ororile prin care trecuseră cele două femei păreau să o fi slăbit pe mamă și să o fi întărit pe fiică. Sylvie era acum cea care avea inițiativa.

Sylvie ducea o viață periculoasă, ca eretic și criminal, dar, paradoxal, se simțea fericită. Reflectând la acest lucru, ea bănui că era din cauză că, pentru prima dată în viață, nu avea un bărbat care să-i spună ce să facă. Ea hotărâse să deschidă magazinul, ea alesese să se alăture din nou congregației protestante, ea continua să vândă cărți interzise. Discuta cu mama ei despre toate problemele, dar ea lua deciziile. Și era fericită pentru că era liberă.

Tânjea după un bărbat pe care să-l țină în brațe noaptea, dar nu cu prețul libertății ei. Cei mai mulți bărbați își tratau nevestele ca pe copii, cu singura diferență că femeia putea să muncească mai din greu. Poate că existau pe undeva bărbați care nu-și tratau nevestele ca pe o proprietate, dar ea nu cunoscuse niciunul.

Sylvie inventase nume noi pentru amândouă, astfel încât autoritățile să nu facă legătura între ele și ereticul executat, Giles Palot. Acum își

spuneau Therese și Jacqueline St Quentin. Protestanții înțeleseseră motivul lor și preluaseră înșelătoria. Cele două femei nu aveau prieteni care să nu fie protestanți.

Numele lor îl înșelaseră pe funcționarul primăriei, care venise să inspecteze magazinul după deschidere. El cercetase sediul și pusese o mulțime de întrebări. Ar fi putut să fie chiar unul dintre informatorii lui Pierre Aumande, se gândi Sylvie; deși orice magazin de hârtie ar fi fost cercetat pentru literatură ilegală. În clădire nu existau alte cărți în afara carnetelor și a registrelor și el plecase satisfăcut.

Cărțile de contrabandă se aflau în strada du Mur și Sylvie aducea doar câte una, atunci când avea un cumpărător care aștepta, așa că obiectele incriminatoare nu se aflau niciodată în casă pentru mai mult de câteva ore. Apoi, într-o duminică dimineață din vara anului 1560, se duse la depozit pentru o Biblie de Geneva în limba franceză și descoperi că în ladă mai rămăsese doar una.

Verificând celelalte lăzi, observă că cele mai multe conțineau texte obscure, ca lucrările lui Erasmus, pe care ea nu le putea vinde decât ocazional, unor preoți cu mintea deschisă sau unor studenți curioși de la universitate. Ar fi putut să ghicească: cărțile se aflau încă în depozit pentru că nu se vindeau bine. În afară de Biblie, singura carte suficient de populară era manifestul lui John Calvin, *Instituțiile religiei creștine*. Din acest motiv tipărise tatăl ei mai multe Biblii în septembrie anul trecut, când lovise familia de Guise. Dar acele Biblii, găsite în magazin, îl incriminaseră definitiv pe Giles și fuseseră arse.

Ea realiză că nu-și făcuse niciun plan de viitor. Ce avea să facă acum? Se gândi cu oroare la profesiunea pe care aproape că o adoptase cu o iarnă în urmă, când ea și mama ei fuseseră pe punctul să moară de foame. „Niciodată”, își jură ea.

Pe drumul spre casă trecu pe lângă Les Halles, cartierul în care locuia Pierre. În ciuda repulsiei pe care o simțea pentru el, ea încercase să nu-l piardă din vedere. Stăpânul lui, cardinalul Charles, era responsabil pentru teroarea regală împotriva protestanților din Paris și Sylvie era sigură că Pierre se implica încă în depistarea acestora. Nu mai putea să fie un spion el însuși, pentru că prea multă lume știa cine era, dar devenise, probabil, un șef al acestora.

Sylvie supraveghease discret casa lui Pierre și discutase atent cu oamenii în taverna învecinată din St Etienne. Adeseori, acolo beau oamenii din garda palatului de Guise și uneori reușea să culeagă informații utile despre ce mai punea la cale familia. Ea mai aflase și că Pierre se recăsătorise rapid după anularea mariajului lor. Acum avea o soție numită Odette, un băiețel numit Alain și o cameristă numită Nath: bârfele de la tavernă spuneau că Odette și Nath îl urau pe Pierre. Sylvie nu vorbise încă cu Odette sau cu Nath, dar era bine văzută și spera ca într-o zi să le poată convinge să-i trădeze secretele.

Intre timp, Pierre era supravegheat la Curte de tânăra marchiză de Nîmes, care își nota toți oamenii văzuți stând de vorbă cu el. Până acum, singura ei identificare, de interes moderat, fusese Gaston Le Pin, căpitanul gărzii palatului familiei de Guise, care era și el prea bine cunoscut pentru a funcționa ca spion.

Când ajunse acasă și îi spuse mamei sale că rămăseseră fără Biblii, Isabelle spuse:

– Putem să uităm cărțile și să vindem doar papetărie.

– Cu papetăria nu facem destui bani, spuse Sylvie. Oricum, nu doresc să-mi petrec restul vieții vânzând hârtie și cerneală. Avem misiunea de a le permite apropiaților noștri, bărbați și femei, să citească ei înșiși cuvintele Domnului și să-și găsească propria cale spre adevărata evanghelie. Vreau să fac asta în continuare.

Mama ei zâmbi.

– Bună fată!

– Dar cum vom obține cărțile? Nu le putem tipări. Utilajele tatei aparțin altcuiva acum.

– Trebuie să mai fie și alți tipografi protestanți în Paris.

– Există – am văzut cărțile lor în casele clienților. Și avem suficienți bani din vânzările trecute ca să cumpărăm un stoc nou. Dar nu pot afla cine sunt acești tipografi – este secret, evident. Oricum, ei își pot vinde singuri cărțile, așa că de ce ar avea nevoie de mine?

– Există un singur loc din care se pot cumpăra cantități mari de cărți protestante și acest loc este Geneva.

Isabelle rosti acest lucru de parcă Geneva ar fi fost la fel de departe ca Luna.

Dar Sylvie nu păru să se descurajeze.

– Cât de departe este?

– Nu poți merge acolo! Este departe și este o călătorie periculoasă. Iar tu nu ai mai călătorit niciodată mai departe de împrejurimile Parisului.

Sylvie se prefăcu mai puțin descurajată decât se simțea.

– Alți oameni fac asta. Îți amintești de Guillaume?

– Sigur că îmi amintesc de el. Ar fi trebuit să te măriți cu el.

– N-ar fi trebuit să mă mărit niciodată cu nimeni. Cum ajung oamenii de la Paris la Geneva?

– N-am nicio idee.

– Poate că știe Luc Mauriac.

Sylvie cunoștea bine familia Mauriac. Isabelle încuviință din cap.

– Este agent de transporturi.

– N-am prea înțeles niciodată ce face un agent de transporturi.

– Imaginează-ți că un căpitan vine de la Bordeaux și urcă pe Sena până la Paris cu o încărcătură de vinuri. Apoi primește o încărcătură de haine pe care să o ducă înapoi la Bordeaux, dar umple doar

jumătate din capacitatea navei. Nu dorește să aștepte în zonă; are nevoie de o altă jumătate de încărcătură în cel mai scurt timp. Așa că se duce la Luc, care-i cunoaște pe toți comercianții din Paris și din fiecare port al Europei. Luc îi va găsi căpitanului o încărcătură de cărbune sau de piele, sau de pălării la modă, pe care le dorește cineva din Bordeaux.

– Deci Luc știe cum să ajungă oriunde, inclusiv la Geneva.

– Și îți va spune că o femeie tânără nu poate pleca în această călătorie.

– Vremurile în care bărbații îmi spuneau mie ce pot și ce nu pot să fac s-au încheiat.

Isabelle se uită la ea. Spre uimirea lui Sylvie, în ochii mamei ei apărură lacrimi.

– Ești atât de curajoasă, spuse Isabelle. Abia dacă îmi pot închipui că eu te-am făcut.

Sylvie fu mișcată de emoția mamei ei. Reuși să spună:

– Dar sunt la fel ca tine.

Isabelle îi luă mâna și spuse:

– La fel cum seamănă catedrala cu biserica parohială, poate.

Sylvie nu știu cum să-i răspundă lui Isabelle. Un părinte nu trebuia să arate ca un copil: ar fi trebuit să fie invers. După un moment ciudat, ea spuse:

– E timpul să mergem la slujbă.

Congregația de la cabana de vânătoare găsise o nouă locație pentru ceea ce ei numeau, uneori, templul lor. Sylvie și Isabelle intrară într-o curte mare, în care se puteau închiria cai și căruțe. Purtau haine cafenii, astfel încât să nu arate de parcă ar fi fost îmbrăcate pentru biserică. Afacerea, deținută de un protestant, era închisă în ziua aceea, duminică, dar porțile nu erau încuiate. Intrară într-un grajd, o clădire mare, de piatră. Un tânăr voinic peria coama unui cal. Le privi intens, pregătit să le facă față, apoi le recunoscu și se trase într-o parte, făcându-le loc să treacă.

În partea din spate a grajdului se deschidea o ușă, în capul unei scări care ducea spre un hol mare. Acesta era locul în care se rugau enoriașii. Ca întotdeauna, camera nu avea picturi sau statui și era mobilată simplu, cu scaune și bănci de lemn. Un mare avantaj în locul acela îl constituia lipsa ferestrelor, așa că încăperea era izolată fonic. Sylvie se oprise afară, în stradă, în timp ce congregația cânta cu voce tare, dar nu auzise nimic altceva decât un murmur muzical îndepărtat, ce putea veni dinspre oricare dintre clădirile religioase din jur: biserica parohială, mănăstirea sau școala.

Toată lumea din încăpere o cunoștea pe Sylvie: era un membru important al congregației, grație rolului ei de vânzător de cărți. Mai mult, în timpul sesiunilor de discuții pe care ei le numeau „tovărășie”,

ea avea deseori păreri tranșante, în special în legătură cu subiectul sensibil al toleranței. Părerile ei, la fel ca și superba sa voce, nu puteau trece neobservate. Ea nu avea să ajungă niciodată unul dintre bătrâni, pentru că aceste roluri le erau rezervate bărbaților, dar, în orice caz, era tratată ca unul dintre lideri.

Ea și mama ei ocupară locuri în rândul din față. Sylvie iubea slujbele protestante – deși, spre deosebire de mulți dintre coreligionarii ei, nu disprețuia ritualurile catolice: înțelegea că, pentru mulți oameni, mirosul de tămâie, cuvintele latine și cântecul straniu al corului făceau parte din experiența lor spirituală. În orice caz, ea se simțea mișcată de alte lucruri: limbajul simplu, credințele logice și imnurile pe care le putea cânta singură.

În ziua aceea aștepta nerăbdătoare terminarea slujbei. Luc Mauriac făcea parte din congregație, împreună cu familia lui, și Sylvie ardea de nerăbdare să-l întrebe.

Nu uită de afacerea ei. Imediat după „aminul" final, ea îi dădu ultima ei Biblie în franceză lui Françoise Duboeuf, tânăra nevastă a croitorului, și luă cele cinci livre de la aceasta.

Apoi o abordă pe Louise, tânăra marchiză de Nîmes.

– Curtea regală se mută la Orleans, spuse Louise.

Era ceva normal ca regele și anturajul său să se mute undeva la țară, din când în când.

– Poate că asta va fi o gură de aer pentru protestanții din Paris, spuse Sylvie, plină de speranță. Ce se întâmplă la Orleans?

– Regele a convocat acolo o adunare a stărilor generale.

Aceasta era o adunare națională tradițională.

– Cardinalul Charles și Pierre Aumande pleacă împreună cu ei.

Sylvie se agită.

– Mă întreb ce mizerie nouă mai pun la cale cei doi diavoli.

– Orice ar fi, nu va fi bine pentru noi.

– Fie ca Domnul să ne apere!

– Amin!

Sylvie o părăsi pe Louise și se uită după Luc.

– Trebuie să ajung la Geneva, îi spuse ea.

Luc era un bărbat micuț, cu maniere plăcute, dar la auzul întrebării se foi dezaprobator.

– Pot să te întreb pentru ce, Sylvie? Sau ar trebui să spun Therese…

– Am terminat toate Bibliile în limba franceză și trebuie să cumpăr altele.

– Domnul să te binecuvânteze! spuse el. Îți admir curajul.

Pentru a doua oară în acea dimineață, Sylvie fu mișcată de această admirație neașteptată. Nu se simțea curajoasă, ci doar speriată.

– Fac doar ceea ce trebuie făcut, spuse ea.

– Dar nu poți face asta, spuse Luc. Nu există niciun drum sigur, iar

tu ești o femeie tânără care nu-și poate permite un păzitor înarmat care să o protejeze de bandiți, de proprietari de taverne hoți și de țărani turbulenți, înarmați cu lopeți de lemn.

Sylvie se înfioră la imaginea țăranilor revoltați. De ce vorbeau bărbații atât de des despre viol, de parcă ar fi fost o glumă? Dar refuză să se lase distrasă.

– Uimește-mă, spuse ea. Cum ajung oamenii la Geneva?

– Cel mai rapid ar fi să mergi în susul Senei, de aici până la Montereau, care se află la aproape o sută de kilometri distanță. Restul drumului, încă vreo patru sute de kilometri, este în mare parte peste câmpuri, ceea ce este în regulă dacă nu ai marfă de transportat. Două sau trei săptămâni, dacă nu se ivesc întârzieri serioase, deși apar mereu motive de întârziere. Mama ta va merge cu tine, desigur.

– Nu. Ea trebuie să rămână aici și să țină magazinul deschis.

– Serios, Sylvie, nu poți face asta singură.

– S-ar putea să fie nevoie să o fac.

– Atunci, trebuie să te alături unui grup numeros, în fiecare etapă a călătoriei. Familiile sunt cele mai sigure. Evită grupurile formate numai din bărbați, din motive evidente.

– Desigur.

Toate acestea erau lucruri noi pentru Sylvie. Perspectiva era terifiantă. Se simți naivă pentru că vorbise atât de lejer despre plecarea la Geneva.

– Tot vreau să o fac, spuse ea, încercând să pară mai încrezătoare decât era de fapt.

– În acest caz, care este povestea ta?

– Ce vrei să spui?

– Vei avea însoțitori. Călătorii nu au altceva de făcut decât să vorbească. Îți vor pune întrebări. Nu le poți spune că te duci la Geneva ca să cumperi cărți ilegale. De fapt, ar fi mai bine să nu spui deloc că te duci la Geneva, pentru că toată lumea știe că este capitala mondială a ereziei. Ai nevoie de o poveste.

Sylvie înlemni.

– Mă voi gândi la ceva.

El păru să mediteze câteva clipe, apoi spuse.

– Ai putea pretinde că te afli în pelerinaj.

– Unde?

– Vezelay, care se află la jumătatea drumului spre Geneva. Abația de acolo are relicve ale Mariei Magdalena. Femeile se duc adesea acolo.

– Perfect.

– Când ai vrea să pleci?

– Curând, spuse ea. Nu dorea să piardă prea mult timp făcându-și griji pentru călătorie. Săptămâna aceasta.

– O să găsesc un căpitan de încredere care să te ducă până la Montereau. Măcar o să ajungi în siguranță până acolo. Apoi va trebui să fii descurcăreață.

– Mulțumesc. Ea ezită, întrebându-se dacă ar fi trebuit să spună ceva politicos după ce-l solicitase atât. Ce mai face Georges? Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

– Bine, mulțumesc. Acum se ocupă de deschiderea la Rouen a unei noi filiale a afacerii noastre.

– El a fost întotdeauna isteț.

Luc zâmbi ciudat.

– Îmi iubesc foarte mult fiul, dar el nu a fost niciodată pe măsura ta, Sylvie.

Deși era adevărat, era cumva jenant, așa că Sylvie lăsă cele spuse să treacă fără să comenteze și încheie:

– Îți mulțumesc pentru ajutor. O să te caut la birou mâine, dacă se poate.

– Vino marți dimineață. Până atunci îți voi fi găsit căpitanul.

Sylvie o scoase pe mama sa dintr-un grup de femei. Era nerăbdătoare să ajungă acasă și să se ocupe de pregătirile necesare.

Pe drumul de întoarcere prin strada Serpente, ea găsi un magazin ieftin de stofe și cumpără o măsură de pânză gri, grosolană, urâtă, dar solidă.

– Când ajungem acasă, am nevoie să-mi croiești un costum de călugăriță, îi spuse ea mamei ei.

– Sigur, deși sunt o croitoreasă aproape la fel de nepricepută ca și tine.

– E în regulă. Cu cât este mai simplă, cu atât este mai bună, atât timp cât nu cade de pe mine.

– În regulă.

– Dar mai întâi am nevoie să-mi tund părul. Tot. Trebuie să fie de doar câțiva centimetri, peste tot.

– O să arăți oribil.

– Exact, spuse Sylvie. Asta și vreau.

(iii)

În Orleans, Pierre plănuia o crimă.

Nu avea să înfigă cuțitul el însuși, dar avea să facă lucrurile să se miște.

Cardinalul Charles îl adusese la Orleans tocmai în acest scop. Charles încă era furios pe Pierre pentru încercarea lui de a scăpa de copilul lui Odette, dar după cum calculă Pierre, utilitatea lui îl salvă încă o dată.

În alte circumstanțe, el ar fi tras linia înainte de a comite o crimă. Nu înfăptuise niciodată un asemenea păcat teribil, deși fusese pe

aproape: fusese cât se poate de tentat să-l omoare pe bebelușul Alain, dar nu văzuse nicio modalitate de a scăpa nepedepsit. Fusese responsabil pentru multe morți, inclusiv pentru cea a lui Giles Palot, dar toate fuseseră execuții legale. El știa că era pe punctul de a depăși o limită.

Oricum, avea nevoie să-i recâștige încrederea lui Charles și aceasta era calea prin care o putea face. Și spera că părintele Moineau avea să fie de acord că era voia Domnului. Dacă nu, Pierre era blestemat.

Victima vizată era Antoine de Bourbon, regele Navarrei. Iar asasinatul era un element-cheie al unei lovituri care avea să-i neutralizeze, în același timp, pe cei mai importanți doi dușmani ai familiei de Guise: fratele mai tânăr al lui Antoine, Louis, prințul de Condé; și cel mai important aliat al familiei Bourbon, Gaspard de Coligny, amiral al Franței și, totodată, cel mai energic membru al familiei Montmorency.

Cei trei, care rareori mergeau undeva împreună, tocmai de teama unui asemenea complot, fuseseră atrași la Orleans de promisiunea unei dezbateri despre libertatea credinței, la o întâlnire a stărilor generale. În calitate de lideri ai facțiunii tolerante, ei nu puteau să lipsească de la un asemenea eveniment important. Erau nevoiți să-și asume riscul.

Orleans se afla pe malul nordic al râului Loire, la trei sute de kilometri de mare – dar râul susținea un trafic aglomerat, în special nave cu fundul plat, cu catargele strânse, care se puteau descurca în apele puțin adânci și care puteau trece pe sub poduri. În inima orașului, peste drum de catedrală, se afla un palat nou construit, numit Château Groslot, al cărui mândru proprietar, Jacques Groslot, fusese scos din noua lui casă pentru a face loc familiei regale.

Era o clădire splendidă, se gândi Pierre în timp ce se apropia de ea la revărsatul zorilor, în dimineața crimei. Cărămizile roșii erau amestecate cu negru, într-un model cu romburi, în jurul șirurilor de ferestre înalte. Niște șiruri gemene de scări învăluiau, în curbe în oglindă, intrarea principală. Pierre admiră istețimea inovativă a modului conservator în care era construită clădirea.

Pierre nu stătea aici. Ca de obicei, el era cazat cu servitorii, chiar dacă numele lui era, acum, de Guise. Dar, într-o bună zi, avea să fie proprietarul unui palat ca acela, care să fie numai al lui.

Intră împreună cu Charles de Louviers, asasinul.

Pierre se simțea straniu în compania lui Louviers. Bărbatul era bine îmbrăcat, iar manierele lui erau pline de curtoazie, dar, chiar și așa, era ceva criminal în ținuta umerilor lui și în privirea ochilor săi. Erau mulți criminali, desigur, iar Pierre privise, de câteva ori, cum asemenea oameni erau spânzurați în piața Grève din Paris. Dar Louviers era diferit. El provenea dintr-o familie nobilă – de aici și

particula „de” din numele lui complet – și era dispus să omoare oameni din propria lui clasă socială. Părea ciudat, dar toată lumea era de acord că un prinț de sânge ca Antoine nu putea fi asasinat de un criminal de rând.

Interiorul palatului strălucea de o bogăție nouă. Lambriurile sclipeau, culorile bogate ale tapiseriilor nu avuseseră timp să pălească, iar candelabrele masive nu erau ruginite. Pictura elaborată a tavanelor casetate era vioaie și proaspătă. Domnul Groslot era un politician și om de afaceri local și dorea ca lumea să afle că prospera.

Pierre îl conduse pe Louviers în apartamentul ocupat de regină. Odată ajunși acolo, el îi spuse servitorului să-i comunice lui Alison McKay că sosise.

Alison arăta într-adevăr măreț de când prietena ei apropiată, Mary Stuart, devenise regina Franței. Pierre le privise pe cele două fete, îmbrăcate în rochii neprețuite și strălucind de pietre prețioase, primind plecăciunile adânci și curtoaziile nobilimii cu o înclinare lejeră a capului sau cu un zâmbet de superioritate, și se gândise cât de repede se puteau obișnui oamenii cu statutul orgolios și cu deferența universală – și cât de mult tânjea el să devină obiectul unei asemenea venerații.

Era nepoliticos din partea lui să întrebe de Alison atât de devreme dimineața. Dar ajunsese să o cunoască din ziua – din urmă cu mai bine de un an – în care îi dăduse lui Mary vestea morții iminente a regelui Henric al II-lea. Viitorul lui Alison, ca și al lui, era legat de soarta familiei de Guise. Ea știa că el venea ca emisar al cardinalului Charles și avea încredere în el. Știa că el nu-i irosea timpul.

Câteva minute mai târziu, servitorul îi conduse într-un mic salon lateral. Alison era așezată la o masă rotundă. Era evident că se îmbrăcase în grabă, purtând doar o haină de brocart peste cămașa de noapte. Cu părul ei închis pieptănat în grabă și cu ochii săi albaștri încă grei de somn, era adorabilă.

– Ce mai face regele Francisc? o întrebă Pierre.

– Nu prea bine, spuse ea. Dar el nu este niciodată bine. A avut vărsat de vânt când era copil, după cum știi, iar asta i-a îngreunat creșterea și l-a făcut să fie permanent bolnav.

– Și regina Mary? Îmi imaginez că este încă în doliu după mama sa.

Mama lui Mary Stuart, Marie de Guise, murise la Edinburgh în iunie.

– Atât cât poate să jelească cineva o mamă pe care abia o cunoștea.

– Sper că nici nu se pune problema ca regina Mary să plece în Scoția.

Acesta era un motiv neplăcut de îngrijorare pentru Pierre și pentru frații de Guise. Dacă Mary Stuart decidea, în mod capricios, că dorea să conducă Scoția, ar fi fost dificil pentru cei doi de Guise să o

oprească, pentru că ea era regina Scoției.

Alison nu răspunse imediat, sporindu-i neliniștea lui Pierre.

– Cu siguranță scoțienii au nevoie de o mână fermă, spuse ea.

Nu era răspunsul pe care-l aștepta Pierre, dar era adevărat. Parlamentul lor dominat de protestanți tocmai trecuse o lege prin care celebrarea Mesei devenea o crimă.

– Dar prima îndatorire a lui Mary este aici, în Franța, spuse Pierre.

Din fericire, Alison se declară de acord cu asta.

– Mary trebuie să rămână cu Francisc până când îi naște un fiu, ideal doi. Ea înțelege că asigurarea succesiunii în Franța este mai importantă decât pacificarea răzvrătiților scoțieni.

– În afară de asta, spuse Pierre cu un zâmbet de ușurare, de ce ar dori o femeie care este regina Franței să schimbe asta pentru fi regina Scoției?

– Într-adevăr. Amândouă avem doar amintiri vagi despre Scoția: când am plecat de acolo, Mary avea cinci ani, iar eu aveam opt. Niciuna dintre noi nu vorbește dialectul scoțian. Dar nu m-ai dat jos din pat atât de devreme ca să vorbim despre Scoția.

Pierre pricepu că evitase subiectul principal. „Nu-ți fie teamă, își spuse singur. Ești Pierre Aumande de Guise."

– Totul este pregătit, îi spuse apoi lui Alison. Cei trei dușmani ai noștri se află în oraș.

Ea știu exact ce însemna asta.

– Ne mișcăm imediat?

– Deja o facem. Louis de Bourbon este în custodie, acuzat de înaltă trădare și riscând pedeapsa cu moartea.

Pierre se gândi că era probabil vinovat – nu că ar fi contat.

– Locuința lui Gaspard de Coligny este înconjurată de oameni înarmați, care îl urmează peste tot. Este prizonier, chiar dacă nu cu numele. Gaston Le Pin a reușit asta cu garda locuinței familiei de Guise, o armată privată de câteva sute de oameni. Antoine de Bourbon a cerut să-l vadă pe regele Francisc în această dimineață. Pierre îl arătă pe Louviers cu un gest și adăugă: Iar Charles de Louviers este omul care-l va omorî.

Alison nici nu clipi. Pierre fu impresionat de stăpânirea ei de sine.

– De ce ai nevoie de la mine? întrebă ea.

Louviers vorbi pentru prima dată. Vocea îi era cultivată și precisă, iar accentul era cel al nobilimii.

– Regele trebuie să-mi dea un semnal când este pregătit ca eu să-mi fac datoria.

– De ce? întrebă Alison.

– Pentru că un prinț de sânge nu poate fi omorât decât cu autoritatea regelui.

Ceea ce voia să spună Louviers era că trebuia să fie clar, pentru

toată lumea din cameră, că regele Francisc era responsabil pentru crimă. Altfel, ar fi fost foarte ușor pentru rege, după aceea, să repudieze asasinatul, să-și proclame inocența și să-i execute pe Louviers, pe Pierre, pe cardinalul Charles și pe oricine avea legătură, în mod plauzibil, cu complotul.

– Desigur, spuse Alison, înțelegând repede, ca de obicei.

Pierre continuă:

– Louviers trebuie să aibă câteva momente liniștite cu Maiestatea Sa, ca să poată cădea de acord asupra semnalului. Cardinalul Charles i-a explicat deja regelui acest lucru.

– Foarte bine, zise Alison ridicându-se. Vino cu mine, domnule de Louviers.

Louviers o urmă spre ușă. Acolo, ea se întoarse.

– Ai arma la tine?

El băgă mâna sub haină, scoțând la iveală un pumnal lung de șaizeci de centimetri, într-o teacă atârnată de centura lui.

– Ar fi mai bine să i-l lași domnului Aumande de Guise pentru moment.

Louviers scoase pumnalul și teaca de la centură, le puse pe masă și o urmă pe Alison afară din cameră.

Pierre se duse la fereastră și privi dincolo de piață, la arcele înalte ale fațadei de vest a catedralei. Era nervos și ros de vinovăție. „Fac asta pentru Biserică, își spuse singur, și pentru Dumnezeu, a Cărui casă este, și pentru credința cea veche, autentică."

Când Alison apăru din nou, se simți ușurat. Ea se așeză lângă el, cu umărul atingându-l pe al lui, și privi în aceeași direcție.

– Ăsta este locul în care se ruga Ioana d'Arc în timpul asediului orașului Orleans, spuse ea. Ea a salvat orașul de sălbăticia armatei engleze.

– A salvat și Franța în aceeași zi, spuse Pierre. Așa cum încercăm noi să salvăm Franța astăzi.

– Da.

– Totul merge bine între regele Francisc și Louviers?

– Da. Stau de vorbă.

Dispoziția lui Pierre se schimbă în bine.

– Suntem pe punctul de a scăpa de amenințarea Bourbonilor pentru totdeauna. Nu credeam că voi ajunge să trăiesc ziua asta. Toți dușmanii noștri vor dispărea. Alison nu-i răspunse, dar păru stingherită, ceea ce-l făcu pe Pierre să întrebe: Nu ești de acord?

– Ferește-te de regina-mamă, spuse Alison.

– Ce te face să spui asta?

– O cunosc. Mă place. Când eram copii, obișnuiam să am grijă de Francisc și de Mary – mai ales de el, pentru că era atât de slab… Regina Caterina mi-a fost tot timpul recunoscătoare pentru asta.

– Și…?

– Ea vorbește cu mine și crede că ceea ce facem este greșit.

Spunând „noi”, ea se referea la familia de Guise, înțelese Pierre.

– Greșit? spuse el. Cum așa?

– Ea crede că nu vom stăvili niciodată religia protestantă arzând oamenii pe rug. Asta nu face decât să creeze martiri. Mai degrabă ar trebui să înlăturăm impulsul care-i atrage pe protestanți și să reformăm Biserica Catolică.

Avea dreptate în legătură cu martirii. Nimeni nu-l plăcuse pe ursuzul Giles Palot în timpul vieții sale, dar acum, conform spionilor lui Pierre, el devenise aproape un sfânt. Oricum, reformarea Bisericii era un sfat bun.

– Vorbești despre înlăturarea bogăției și a privilegiilor oamenilor asemenea cardinalului Charles. Asta nu se va întâmpla niciodată, pentru că ei sunt prea puternici.

– Caterina crede că asta este problema.

– Oamenii vor găsi întotdeauna pricină Bisericii. Răspunsul este să-i învățăm că nu au voie să critice.

Alison ridică din umeri.

– N-am spus că regina Caterina are dreptate. Doar cred că trebuie să ne păzim.

Pierre spuse cu scepticism:

– Dacă ar avea vreo putere, da. Dar cu regele însurat cu nepoata familiei de Guise deținem controlul. Nu cred că avem de ce să ne temem de regina-mamă.

– Nu o subestima doar pentru că este femeie. Amintește-ți de Ioana d’Arc.

Pierre se gândi că Alison se înșela, dar spuse:

– Nu subestimez niciodată o femeie!

Și îi oferi cel mai șarmant zâmbet al său.

Alison se întoarse puțin, astfel încât sânii ei să apese pe pieptul lui. Pierre credea cu fermitate că femeile nu făceau niciodată un asemenea gest din întâmplare.

– Suntem la fel, spuse ea. Tu și cu mine. Ne-am dedicat viețile servirii unor oameni importanți. Suntem sfătuitorii unor giganți. Ar trebui să lucrăm întotdeauna împreună.

– Mi-ar plăcea asta.

Ea vorbise despre o alianță politică, dar dincolo de cuvintele ei se ascundea altceva. Tonul vocii ei și privirea îi confirmau că era atrasă de el.

Nu se gândise deloc la dragoste în ultimul an. Dezamăgirea lui fiindcă o pierduse pe Véronique și repulsia față de odioasa Odette nu lăsaseră loc în sufletul lui pentru o altă femeie.

Pentru moment, fu incapabil să se gândească în ce fel ar fi trebuit

să-i răspundă lui Alison. Apoi înțelese că vorbele ei despre colaborarea lor nu erau doar vorbe goale pentru a acoperi un interes romantic. Mult mai probabil era invers: ea flirta cu el pentru a-l atrage într-un parteneriat lucrativ. De obicei, Pierre era cel care se prefăcea că este îndrăgostit de o femeie pentru a obține ceva de la ea. El zâmbi sesizând această ironie, iar ea consideră asta drept o încurajare. Își înclină puțin capul pe spate, astfel încât să fie ușor întoarsă spre fața lui. Invitația era inconfundabilă.

Și totuși, el ezită. Ce avea de câștigat din asta? Răspunsul veni imediat: control asupra reginei Franței. Dacă cea mai bună prietenă a lui Mary Stuart devenea amanta lui, el putea ajunge chiar mai puternic decât ducele François și decât cardinalul Charles.

Se aplecă și o sărută. Buzele ei erau moi și supuse. Ea îi puse brațul pe după gât, trăgându-l mai aproape, și își deschise gura, atingându-l cu limba. Apoi se îndepărtă.

– Nu acum, spuse ea. Nu aici.

Pierre încercă să priceapă ce dorea să spună. Dorea să se culce cu el în altă parte, ceva mai târziu? O fată singură, cum era Alison, nu-și putea sacrifica virginitatea. Dacă se afla despre asta – cum se întâmpla, de obicei, cu astfel de lucruri la Curte –, i-ar fi fost distruse pentru totdeauna posibilitățile de a încheia un mariaj bun.

În orice caz, o virgină din clasa superioară își putea permite foarte bine anumite libertăți cu bărbatul cu care urma să se mărite.

Și atunci, pricepu.

– Oh, nu, spuse el.

– Ce anume?

– Tu nu știi, nu-i așa?

– Ce nu știu?

– Că sunt însurat.

Fața ei împietri.

– Dumnezeule, nu!

– A fost un aranjament al cardinalului Charles. O femeie care avea nevoie rapid de un bărbat, din motivele obișnuite.

– Cine?

– Camerista însărcinată a lui Alain de Guise.

– Da! Auzisem despre asta… oh! Tu ești cel care s-a însurat cu Odette?

Pierre se simți prost și rușinat.

– Da.

– Dar pentru ce?

– Recompensa mea a fost dreptul de a mă numi Pierre Aumande de Guise. Apare în certificatul de căsătorie.

– La naiba!

– Îmi pare rău!

– Și mie îmi pare rău – deși cred că și eu aș fi făcut la fel, pentru un asemenea nume.

Pierre se simțea trist. Câștigase și pierduse foarte repede o oportunitate remarcabilă de a deveni un apropiat al reginei, dar, cel puțin, Alison nu-l disprețuia pentru că se însurase cu Odette. Disprețul ei ar fi însemnat agonie.

Ușa se deschise, iar Pierre și Alison se îndepărtară unul de altul, cu un aer vinovat. Louviers intră în cameră și spuse:

– Totul este aranjat.

Ridică cuțitul de pe masă, își legă teaca la centură și își trase haina peste el ca să acopere arma.

Alison spuse:

– Mă duc să mă îmbrac. Voi doi ar trebui să așteptați în sala de recepții.

Apoi ieși prin ușa interioară. Pierre și Louviers merseră de-a lungul coridorului și apoi printr-un hol, până la o cameră ornamentată cu lambriuri aurite, cu tapet bogat colorat și cu un covor turcesc. Era singura sală de așteptare. În spatele ei se aflau camera de prezentare, în care regele acorda de fapt audiențele, o cameră de gardă ocupată de douăzeci sau treizeci de soldați, apoi, în fine, camera regală.

Ajunseră devreme, dar câțiva curteni se adunaseră deja acolo. Louviers spuse:

– Va dura o oră sau două – nici nu s-a îmbrăcat încă.

Pierre se așeză să aștepte, reflectând la conversația lui cu Alison. Stomacul începu să-l roadă la gândul acid că cea mai bună prietenă a reginei Franței s-ar fi putut mărita cu el dacă el ar fi fost încă singur. Ce echipă ar fi făcut! Erau amândoi deștepți, arătoși, ambițioși. El ar fi putut să ajungă duce. Simți că ratase o oportunitate, de parcă pierduse pe cineva drag, și o urî și mai mult pe Odette. Era atât de vulgară și de lipsită de clasă, încât îl adusese înapoi la nivelul social de care se luptase atât de mult să se îndepărteze. Ea îi distrusese misiunea de o viață.

Camera se umplu treptat. Antoine de Bourbon ajunse pe la mijlocul dimineții. Fața lui era frumoasă, dar slăbită, cu pleoapele grele și cu mustața căzută, ceea ce îi conferea un aer letargic. Cu fratele lui încarcerat și Coligny efectiv în stare de arest, Antoine trebuia să priceapă că acela era un complot serios împotriva lui. Privindu-l, Pierre avu senzația că știa că ar fi putut să moară în ziua aceea. Atitudinea lui părea să spună: „Faceți ce puteți, să vedem dacă îmi pasă.”

Ducele Scarface și cardinalul Charles sosiră și ei. Dând din cap în semn de salut, ei trecură în camerele interioare fără să se oprească.

Câteva minute mai târziu, curtenii care așteptau fură introduși în camera de prezentare.

Regele Francisc stătea pe un tron sculptat elaborat. Se înclina dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi avut nevoie să se sprijine de brațul fotoliului. Fața îi era palidă și umedă. „El nu se simte niciodată bine”, spusese Alison, dar asta părea să fie mai rău decât obișnuita lui fragilitate.

Cardinalul Charles stătea în picioare, alături de tron.

Pierre și Louviers se așezară în fața mulțimii, asigurându-se că regele îi putea vedea clar. Antoine de Bourbon se afla la câțiva pași distanță.

Acum nu aveau nevoie decât ca regele să dea semnalul.

În schimb, Francisc se aplecă spre un curtean, care păși în față și răspunse întrebării ezitante. Pierre nu putea auzi conversația. Regele ar fi trebuit să ordone imediat execuția. Era bizar să rezolve mai întâi o problemă minoră, de parcă această crimă nu ar fi fost decât un alt punct de pe ordinea de zi. Dar regele continuă întrebând un alt curtean despre o altă chestiune aparent minoră.

Cardinalul Charles șopti ceva la urechea regelui, sugerându-i probabil să ducă treaba până la capăt, dar Francisc făcu un gest de concediere cu mâna, de parcă ar fi spus „Ajung și acolo”.

Episcopul de Orleans începu să țină un discurs. Pierre simți că ar fi vrut să-l strângă de gât. Regele se aplecă pe spate în tronul lui și închise ochii. El își imagina probabil că oamenii gândeau că trebuie să se concentreze la ceea ce spunea episcopul. Păru mai degrabă pe punctul să adoarmă… sau chiar să leșine.

După un minut deschise ochii și se uită în jur. Aruncă o privire rapidă spre Louviers și Pierre fu sigur că acela era momentul; dar privirea regelui trecu imediat la altcineva.

Apoi începu să tremure.

Pierre privi cu oroare. Febra era o plagă care răvășise teribil Franța și alte țări europene în ultimii trei ani. Uneori era fatală.

Se gândi: „Dă semnalul, pentru Dumnezeu, apoi n-ai decât să crăpi!”

În schimb, regele dădu să se ridice. Părea însă prea slăbit ca să stea în picioare și căzu înapoi în poziția așezat. Episcopul își continuă discursul, fără să observe sau să-i pese că regele se simțea rău; dar cardinalul Charles avu mai multă prezență de spirit. El îi murmură ceva lui Francisc, care clătină slab din cap în semn de negare. Cu o expresie neajutorată, Charles îl ajută să se ridice în picioare.

Regele se îndreptă spre ușa interioară la brațul cardinalului.

Pierre privi spre Antoine de Bourbon: acesta părea la fel de surprins ca toți ceilalți. În mod cert, acela nu era rezultatul unui complot elaborat de-al său. Pentru moment, se afla în afara pericolului, dar nu știa de ce.

Charles se aplecă spre fratele său, Scarface; dar, spre uimirea lui Pierre, ducele păru profund dezgustat și le întoarse spatele lui Charles

și regelui – o lipsă de curtoazie pentru care un rege mai puternic l-ar fi aruncat în închisoare.

Sprijinindu-se puternic pe Charles, regele Francisc părăsi camera.

(iv)

Pe măsură ce Sylvie urca pe la poalele Alpilor spre Geneva, vremea devenea tot mai rece. Era deja iarnă și ea avea nevoie de o haină de blană. Nu prevăzuse acest lucru.

Erau multe lucruri pe care nu le anticipase. Nu prevăzuse cât de repede aveau să se uzeze pantofii dacă mergea toată ziua, în fiecare zi. Fu uimită de rapacitatea proprietarilor de taverne, mai ales în locurile în care nu exista decât un astfel de stabiliment; cereau prețuri exorbitante, chiar și unei călugărițe. Se așteptase la avansuri nedorite din partea bărbaților și se descurcă rapid cu acestea, dar fu surprinsă să fie asaltată de o femeie, într-o noapte, în dormitorul comun al hanului.

Se simți profund ușurată când turlele bisericilor protestante din Geneva apărură în depărtare. Fu mândră de ea însăși. I se spusese că n-avea să reușească să facă asta, dar ea reușise, cu ajutorul Domnului.

Orașul se înălța pe malul sudic al lacului cu același nume, în locul în care râul Rhone izvora din lac în drumul său spre îndepărtata Mare Mediterană. Pe măsură ce se apropia, observă că era un oraș mic în comparație cu Parisul. Dar toate orașele pe care le văzuse erau mici în comparație cu Parisul.

Priveliștea fu la fel de plăcută pe cât era de bine-venită. Lacul era limpede, munții înconjurători erau de un albastru împestrițat cu alb, iar cerul era de un gri perlat.

Înainte de a se prezenta la poarta orașului, Sylvie își scoase pălăria de călugăriță, își ascunse crucea de pe piept sub veșmânt și își înfășură o eșarfă galbenă în jurul capului și gâtului, astfel încât să nu mai arate ca o călugăriță, ci doar ca o femeie prost îmbrăcată. Fu primită fără necazuri.

Își găsi cazare la un han al cărui stăpân era o femeie. În ziua următoare își cumpără o căciulă de lână roșie. Aceasta îi acoperea tunsoarea scurtă, de călugăriță, și era mult mai călduroasă decât eșarfa galbenă.

Din valea râului Rhone venea un vânt puternic și rece, care încrețea suprafața lacului cu valuri înspumate și înghețа orașul. Oamenii erau la fel de reci ca și vremea, observă Sylvie. Ea ar fi vrut să le spună că nu trebuia să fii morocănos ca să fii protestant.

Orașul era plin de tiparnițe și de vânzători de cărți. Ei produceau Biblii, precum și alte cărți de literatură în engleză, germană și franceză, apoi își trimiteau cărțile să fie vândute în toată Europa. Sylvie intră în cea mai apropiată tipografie de hanul ei și găsi înăuntru

un bărbat și pe ucenicul lui, lucrând la o presă, cu cărți stivuite peste tot în jurul lor. Întrebă care era prețul unei Biblii în franceză.

Tipograful privi spre îmbrăcămintea ei zdrențuită și spuse:

– Prea scumpă pentru tine.

Ucenicul chicoti.

– Vorbesc serios, spuse ea.

– Dar nu pari să îți poți permite, spuse el. Două livre.

– Și dacă vreau să cumpăr o sută?

El se întoarse pe jumătate, pentru a-și arăta dezinteresul.

– Nu am o sută.

– Ei bine, nu o să fac afaceri cu cineva care este atât de apatic, spuse ea pe un ton amar, apoi ieși.

Dar și următorul tipograf se purtă la fel. Era înnebunitor. Sylvie nu putea să înțeleagă de ce nu doreau să-și vândă cărțile. Ea încercă să le spună că venise tocmai de la Paris, dar ei nu o crezură. Le spuse că avea misiunea sfântă de a le duce Biblia catolicilor francezi, prost îndrumați, dar ei râseră.

După o zi nereușită ea reveni la han, simțindu-se frustrată și neajutorată. Bătuse tot drumul acela degeaba? Obosită, adormi greu și se trezi hotărâtă să folosească o altă abordare.

Găsi colegiul pastorilor, închipuindu-și că misiunea lor era să răspândească adevărata evanghelie și că ei aveau să dorească să o ajute. Acolo, în holul clădirii modeste, ea văzu pe cineva cunoscut. Îi trebuiră câteva momente ca să înțeleagă că era tânărul misionar care intrase în librăria tatălui ei cu aproape trei ani în urmă, spunând: „Sunt Guillaume din Geneva.” Ea îl salută cu ușurare.

Cât despre Guillaume, el interpretă apariția ei bruscă în Geneva ca pe un fel de lucrare a Domnului. După ce făcuse două tururi de misionarism în Franța, el îi învăța acum pe cei mai tineri cum să-i calce pe urme. Având un nou mod de viață, cu mult mai ușor, el își pierduse intensitatea și nu mai era la fel de subțire cum fusese când era mai tânăr: de fapt, era grăsun și avea un aer mulțumit. Dar sosirea lui Sylvie îl făcu fericit.

Fu șocat să audă despre trădarea lui Pierre, dar nu reuși să-și ascundă o sclipire de satisfacție pentru că mult mai arătosul său rival se dovedise a fi un trădător. Apoi, în ochii lui apărură lacrimi când ea îi povesti despre martiriul lui Giles.

Când Sylvie îi povesti experiențele sale cu librarii din Geneva, el nu fu surprins.

– Asta este din cauză că-i tratezi ca pe egali, îi spuse el.

Sylvie învățase să pară neînfricată și stăpână pe situație, pentru că era singura cale de a-i descuraja pe bărbați să o agreseze.

– Ce este rău în asta? spuse ea.

– Ei se așteaptă ca o femeie să fie umilă.

– Și în Paris sunt agreate femeile care se poartă supus, dar nimeni nu refuză clienții din acest motiv. Dacă o femeie are bani și ei au marfă de vânzare, ajung să facă afacerea.

– Parisul este diferit.

„Evident”, se gândi ea.

Guillaume acceptă fericit să o ajute. Își anulă cursurile din ziua respectivă și o duse la un librar pe care-l cunoștea. Ea rămase în urmă și îl lăsă pe el să discute.

Sylvie dorea două feluri de Biblii: una suficient de ieftină care să poată fi cumpărată de aproape oricine și o ediție de lux, cu tipăritură și legătură scumpe, pentru clienții mai înstăriți. Urmându-i instrucțiunile, Guillaume se târgui serios, iar ea le obținu pe ambele la un preț pe care îl putea tripla la Paris. Sylvie cumpără o sută de exemplare scumpe și o mie dintre cele ieftine.

Fu încântată să găsească în același atelier și cópii ale psalmilor în traducerea poetului francez Clement Marot. Această lucrare fusese un succes uriaș pentru tatăl ei, iar ea știa că putea să vândă mult mai multe. Cumpără cinci sute.

Ea simți un frison în timp ce privea cum erau scoase lăzile din depozitul din spatele atelierului. Călătoria ei nu se încheiase încă, dar până acum reușise. Refuzase să-și abandoneze misiunea și avusese dreptate. Cărțile acelea aveau să aducă adevărata religie în sufletele a mii de oameni. De asemenea, ele aveau să le hrănească pe ea și pe mama ei timp de un an sau chiar mai mult. Era un triumf.

Dar mai întâi trebuia să le ducă la Paris, iar asta implica un anumit grad de înșelăciune.

Sylvie mai cumpără și o sută de topuri de hârtie, pentru a le vinde în magazinul din strada Serpente. La instrucțiunile ei, Guillaume îi spuse tipografului să acopere cărțile din fiecare ladă cu pachete de hârtie, astfel încât, dacă o ladă era deschisă, din orice motiv, cărțile de contrabandă să nu fie vizibile imediat. Ea ceru ca lăzile să fie inscripționate cu cuvintele italiene „Carta di Fabriano”. Orașul Fabriano era celebru pentru hârtia de foarte bună calitate. Înșelătoria ei putea să treacă de o inspecție de rutină. Dar dacă lăzile ei ar fi făcut obiectul unei cercetări mai serioase, atunci, desigur, era pierdută.

În seara aceea, Guillaume o invită la cină în casa părinților lui.

Ea nu putu refuza invitația, mai ales că el fusese atât de amabil și, fără ajutorul lui, poate că și-ar fi ratat misiunea. Dar se simțea inconfortabil. Știa că el nutrea sentimente romantice pentru ea și că părăsise Parisul atât de brusc doar din cauza logodnei ei cu Pierre. În mod clar, acele sentimente îi reveniseră acum – sau poate că nu-l părăsiseră niciodată.

El era singurul copil al părinților lui și era evident că ei îl iubeau nespus. Erau oameni calzi, amabili și știau, evident, că fiul lor era

fermecat. Sylvie fu nevoită să spună din nou povestea martiriului tatălui ei și a felului în care ea și mama ei își refăcuseră viața. Tatăl lui Guillaume, bijutier, fu atât de mândru de Sylvie, de parcă ar fi fost deja nora lui. Mama lui îi admiră curajul, dar în ochii ei se citea recunoașterea – tristă, dar incontestabilă – a faptului că fiul ei nu reușise să-i câștige inima lui Sylvie.

Ei o invitară să rămână la ei, dar ea refuză, gândindu-se să nu le dea speranțe false.

În noaptea aceea se întrebă de ce nu-l iubea pe Guillaume. Aveau multe în comun. Proveneau din familii prospere din clasa mijlocie. Erau amândoi angajați în răspândirea adevăratei evanghelii. Amândoi trăiseră privațiunile și riscurile călătoriilor lungi. Amândoi cunoșteau pericolul și văzuseră violența. Și totuși, ea îl refuzase pe acest bărbat curajos, inteligent și decent în favoarea unui spion, a unui mincinos cu vorba dulce. Era ceva în neregulă cu ea? Poate că nu era făcută pentru dragoste și căsătorie.

A doua zi, Guillaume o duse la docuri și o prezentă unui barcagiu pe care el îl considera de încredere. Bărbatul mergea la aceeași biserică la care mergea și Guillaume, împreună cu soția și copiii lui. Sylvie se gândi că putea fi de încredere la fel ca oricare alt om.

Acum avea o încărcătură grea, foarte dificil de transportat peste câmpuri cu căruța, așa că trebuia să se întoarcă la Paris cu un vas. Barja avea s-o ducă în aval până la Marsilia, unde avea să fie nevoită să-și transfere cărțile pe o navă oceanică, cu destinația Rouen, pe coasta de nord a Franței. De acolo urma să navigheze în amonte spre Paris.

A doua zi, cărțile ei fură încărcate, iar în dimineața următoare Guillaume o însoți la bord. Ea se simți prost acceptând atât de mult ajutor din partea lui, deși nu avea intenția de a-i oferi ceea ce dorea el cu adevărat. Își spuse că Guillaume fusese un voluntar dornic să ajute și că ea nu-l manipulase, dar se simți vinovată oricum.

– Scrie-mi după ce vinzi toate cărțile, spuse el. Spune-mi ce dorești, iar eu o să aduc personal următoarea livrare la Paris.

Ea nu dorea ca Guillaume să vină la Paris. Ar fi curtat-o insistent, iar ea n-ar fi fost capabilă să-l lase baltă atât de ușor. Ea văzu într-o străfulgerare acest scenariu jenant, dar nu-i putu refuza oferta. Ar fi avut o nouă livrare de cărți fără să mai fie nevoită să facă acea călătorie lungă și periculoasă.

Dar nu ar fi fost necinstit din partea ei să accepte? Ea știa, fără îndoială, de ce făcea el acest lucru. Dar nu se putea gândi numai la ea. Ea și Guillaume împărțeau o datorie sfântă.

– Ar fi minunat, spuse ea. Îți voi scrie.

– Voi aștepta cu nerăbdare scrisoarea ta, spuse el. Mă rog să vină cât mai curând.

– La revedere, Guillaume, spuse Sylvie.

(v)

Alison se temea că regele Francisc era pe moarte. Mary ar fi rămas văduvă, doar o fostă regină, iar Alison n-ar mai fi fost decât prietena unei foste regine. Cu siguranță, meritau mai mult sub soare.

Toată lumea era neliniștită din cauza bolii lui Francisc. Moartea unui rege era întotdeauna un moment de incertitudine teribilă. Încă o dată, frații de Guise aveau să se lupte cu familiile Bourbon și Montmorency pentru dominație; încă o dată, adevărata religie trebuia să se lupte cu erezia; încă o dată, puterea și bogăția aveau să se îndrepte către cei care se mișcau cel mai repede și care luptau cel mai aprig.

Într-o zi, regina Caterina o chemă la ea pe Alison McKay. Regina-mamă purta o impozantă rochie de mătase neagră, cu bijuterii și diamante neprețuite.

– Transmite-i un mesaj prietenului tău, Pierre, spuse ea.

Caterina avea o extraordinară intuiție feminină și ghicise, fără îndoială, sentimentele calde ale lui Alison pentru Pierre. Regina-mamă cunoștea toate bârfele, așa că, probabil, pricepuse că Pierre era căsătorit și că dragostea lor era condamnată.

Alison fusese supărată din cauza mărturisirii lui Pierre. Își permisese să se îndrăgostească de el. Pierre era la fel de inteligent și de fermecător pe cât era de chipeș și de bine îmbrăcat. Ea visase cu ochii deschiși că ei doi ar fi putut să formeze cuplul puternic din spatele tronului, fiind devotați unul altuia, precum și regelui și reginei. Acum, trebuia să uite acest vis.

– Desigur, Maiestatea Voastră, îi spuse ea Caterinei.

– Spune-i că trebuie să-i văd pe cardinalul Charles și pe ducele Scarface în camera de audiențe, peste o oră.

– Despre ce să-i spun că este vorba?

Regina-mamă zâmbi.

– Dacă te întreabă, răspunse ea, spune-i că nu știi.

Alison părăsi apartamentul Caterinei și porni pe coridoarele castelului Groslot. Bărbații se înclinau și doamnele o salutau când trecea. Nu se putu abține să nu se bucure de considerația pe care i-o arătau cu toții, mai ales acum, când știa că putea să nu mai țină mult.

În timp ce mergea, se întrebă ce punea la cale Caterina. Știa că regina-mamă era dură și vicleană. Când Henric murise, Caterina se simțise slabă, așa că se aliase cu frații de Guise; dar asta părea acum o greșeală, pentru că Charles și François o marginalizaseră pe Caterina, dominându-l pe rege prin regina Mary. Alison avea sentimentul că regina Caterina nu avea să mai fie la fel de ușor de prostit a doua oară.

Frații de Guise aveau camere în palat, împreună cu familia regală. Ei înțeleseseră că era crucial să se afle în apropierea regelui. Pierre, în schimb, știa că trebuie să se afle lângă cardinalul Charles. El era cazat la taverna St Joan, lângă catedrală, dar – Alison știa – în fiecare zi el venea acolo, la Groslot, dimineața înainte ca frații de Guise să se trezească, și rămânea până când se duceau la culcare, noaptea. Așa că nu pierdea nimic.

Îl găsi în salonul cardinalului Charles, împreună cu alți câțiva aghiotanți și servitori. Pierre purta o vestă fără mâneci albastră, peste o cămașă albă, brodată cu albastru și cu guler plisat. Era mereu arătos, dar mai ales când era îmbrăcat în albastru.

Cardinalul se afla încă în dormitor, deși era fără îndoială îmbrăcat și primea vizita unor oameni: Charles era oricum, însă nu leneș.

– Îl întrerup, îi spuse Pierre lui Alison, ridicându-se. Ce dorește Caterina?

– Face pe misterioasa, îi spuse Alison. Ambroise Paré l-a examinat pe rege în dimineața asta.

Paré era chirurgul regal.

– Dar, până acum, numai Caterina știe ce a spus.

– Poate că regele își revine.

– Sau poate că nu.

Fericirea lui Alison și cea a lui Mary Stuart depindeau de sănătatea incertă a lui Francisc. Poate că ar fi fost diferit dacă Mary ar fi avut un copil, dar ea nu rămăsese încă gravidă. Îl vizitase pe doctorul recomandat de Caterina, dar nu-i spusese lui Alison ce zicea doctorul.

Pierre spuse gânditor:

– Dacă regele Francisc moare fără să aibă un copil, fratele lui, Charles, va deveni rege.

Alison clătină din cap.

– Dar Charles are abia zece ani, așa că altcineva va trebui să guverneze ca regent, în numele lui.

– Iar această poziție merge automat la primul prinț de sânge, care se întâmplă să fie Antoine de Bourbon.

– Marele nostru dușman.

Alison întrevăzu un coșmar în care familia de Guise își pierdea toată influența, iar ea și Mary Stuart deveneau niște oarecare, în fața cărora lumea abia dacă se mai obosea să se încline.

Alison era sigură că și Pierre avea același coșmar, dar observă că el era deja pregătit să-i facă față. El nu părea niciodată intimidat: iar ei îi plăcea asta. Acum, el spuse:

– Deci, provocarea pentru noi, dacă Francisc moare, va fi să-l neutralizăm pe Antoine. Crezi că asta vrea Caterina să discute cu frații de Guise?

Alison zâmbi.

– Dacă te întreabă cineva, spui că nu știi.

O oră mai târziu, Alison și Pierre stăteau unul lângă altul, împreună cu ducele Scarface și cu cardinalul Charles, în minunatul decor al camerei de audiențe. În căminul masiv ardea focul. Spre surpriza lui Alison, Antoine de Bourbon se afla și el acolo. Rivalii se uitară unul spre altul. Scarface se înroșise de furie, iar Charles își strângea barba într-o șuviță, așa cum făcea când era nervos. Antoine părea înspăimântat.

De ce îi adusese Caterina împreună pe acești dușmani de moarte? Urma să provoace o luptă de gladiatori pentru a decide ce grupare avea să prevaleze după moartea lui Francisc?

Restul persoanelor din cameră erau curteni importanți, cei mai mulți dintre ei membri ai consiliului privat al regelui, toți având un aer uimit. Nimeni nu părea să aibă vreo idee despre ce urma să se întâmple. Urma să fie asasinat Antoine în fața tuturor acelor oameni? Asasinul, Charles de Louviers, nu era de față.

Evident, ceva urma să se întâmple, dar Caterina se străduise din greu să păstreze secretul. Nici chiar Pierre nu știa – iar el, de obicei, știa totul.

Era neobișnuit pentru Caterina, reflectă Alison, să ia inițiativa în felul acesta. Dar regina-mamă putea fi foarte vicleană. Alison își aminti de mica pungă cu sânge proaspăt pe care Caterina i-o dăduse lui Mary Stuart în noaptea nunții. Își aminti și de micuții pisoi și înțelese că regina Caterina avea o latură dură, pe care, de obicei, o ascundea.

Caterina intră în încăpere și toată lumea se aplecă adânc. Alison nu o mai văzuse niciodată arătând atât de dominatoare și înțelese că mătasea neagră și diamantele fuseseră alese în mod deliberat pentru a inspira autoritate. Acum purta aceeași ținută, dar adăugase o pălărie care arăta ca o micuță coroană.

Traversă camera urmată de patru bărbați înarmați, pe care Alison nu-i mai văzuse până atunci. De unde apăruseră? De asemenea, în urma ei veneau doi secretari, cu o masă de scris și o trusă de papetărie.

Caterina se așeză pe tronul pe care-l folosea de obicei Francisc. Cineva oftă. Regina ducea două foi de hârtie în mâna stângă.

Secretarii așezară masa de scris și paznicii se postară în spatele Caterinei.

– Fiul meu Francisc este foarte bolnav, spuse ea.

Alison și Pierre schimbară o privire. Fiul meu? Nu Maiestatea Sa, regele?

Ea continuă:

– Chirurgii nu mai pot face nimic pentru el. Vocea ei se estompă, într-un moment de slăbiciune maternă, și își duse la ochi o batistă de

dantelă. Doctorul Paré mi-a spus că Francisc va muri cu certitudine în următoarele câteva zile.

„Aha, se gândi Alison, e vorba despre succesiune."

Caterina continuă:

– L-am adus pe cel de-al doilea fiu al meu, Charles-Maximilien, de la Château de Saint-Germain-en-Laye, iar el se află aici, cu mine, acum.

Toate erau noutăți pentru Alison: Caterina se mișcase rapid și surprinzător. În momentul periculos în care un rege îi succeda altuia, puterea se înclina de partea celui care avea posesia persoanei noului monarh. Caterina le-o luase cu un pas înainte tuturor.

Alison privi din nou spre Pierre, care rămăsese cu gura căscată de surpriză.

Alături de el, cardinalul Charles șopti furios:

– Niciunul dintre spionii tăi nu ne-a spus despre asta!

Pierre spuse defensiv:

– Sunt plătiți să-i spioneze pe protestanți, nu pe cei din familia regală.

Caterina despărți cele două foi de hârtie din mâna ei și ridică una dintre ele.

– Oricum, spuse ea, regele Francisc a avut suficientă energie cât să semneze condamnarea la moarte a lui Louis de Bourbon, prinț de Condé.

Câțiva curteni oftară. Louis fusese condamnat pentru trădare, dar regele ezitase până atunci să-i semneze sentința de execuție. Să omori un prinț de sânge era o măsură extremă: întreaga Europă avea să fie oripilată. Numai frații de Guise ardeau de nerăbdare să-l vadă pe Louis mort. Dar părea că voia avea să li se împlinească, așa cum se întâmpla de obicei. Era de presupus că regina Caterina urma să se asigure că dominația familiei de Guise avea să continue.

Caterina flutură hârtia. Alison se întrebă dacă regele o semnase într-adevăr. Nimeni nu putea vedea, de fapt.

Antoine spuse:

– Maiestatea Voastră, vă rog! Vă rog să nu-l executați pe fratele meu. Vă jur, este inocent!

– Niciunul dintre voi nu este inocent! răbufni Caterina.

Alison nu o mai auzise niciodată vorbind pe acest ton.

– Principala întrebare care-l preocupă pe rege este dacă *amândoi* ar trebui să muriți.

Antoine era îndrăzneț pe câmpul de bătălie și timid în oricare alt loc, iar acum deveni slugarnic.

– Vă implor, Maiestatea Voastră, zise el. Cruțați-ne viețile! Vă jur că îi suntem loiali regelui.

Alison privi către frații de Guise – abia puteau să-și rețină bucuria. Inamicii lor erau nimiciți la momentul potrivit.

Caterina spuse:

– Dacă regele Francisc moare, iar cel de-al doilea fiu al meu, în vârstă de zece ani, devine regele Carol al IX-lea, cum ai putea tu, Antoine, să acționezi ca regent, când ai luat parte la o conspirație împotriva predecesorului său?

Nu exista nicio dovadă că Antoine și Louis conspiraseră împotriva regelui Francisc, dar Antoine adoptă o altă atitudine.

– Nu doresc să fiu regent, spuse el disperat. Renunț la acest drept. Doar să ne cruțați viața, mie și fratelui meu.

– Ai renunța la dreptul de a deveni regent?

– Desigur, Maiestatea Voastră. Oricare vă este dorința.

Alison suspectă că scopul Caterinei fusese, încă de la începutul întâlnirii, să-l determine pe Antoine să spună ceea ce tocmai spusese. Bănuiala îi fu confirmată de următoarea mișcare a Caterinei.

Regina-mamă ridică apoi cea de-a doua foaie de hârtie.

– În acest caz, vreau să semnezi acest document în fața Curții, astăzi, aici. Stabilește că renunți la dreptul tău la regență în favoarea… unei alte persoane.

Privi cu subînțeles către ducele Scarface, dar nu îl numi.

– Voi semna orice doriți, spuse Antoine.

Alison îl văzu pe cardinalul Charles zâmbind larg. Era exact ceea ce doreau frații de Guise. Aveau să îl controleze pe noul rege și să continue să-și urmeze politica de exterminare a protestanților. Dar Pierre începu să se agite.

– De ce nu face asta pentru ea însăși? îi șopti el lui Alison. De ce să-i implice și pe frații de Guise în complot?

– Poate că vrea să demonstreze ceva, spuse Alison. De când a murit regele Henric, ei au cam ignorat-o.

Caterina îi înmână secretarului documentul, iar Antoine păși în față.

Citi documentul, care era scurt. La un moment dat păru surprins și își ridică privirea către Caterina.

– Doar semnează! spuse ea tăios.

Un secretar înmuie o pană în cerneală și i-o oferi lui Antoine, iar acesta semnă.

Caterina se ridică de pe tron cu condamnarea la moarte în mână. Se îndreptă spre cămin și aruncă documentul peste cărbunii aprinși. Acesta luă foc și dispăru într-o clipă.

Acum, se gândi Alison, nimeni nu avea să mai știe dacă regele Francisc chiar o semnase.

Caterina își reluă locul pe tron. Evident, nu terminase încă. Apoi spuse:

– Accesul la tron al regelui Carol al IX-lea va fi începutul unei epoci de reconciliere în Franța.

Reconciliere? Asta nu i se părea lui Alison ca un fel de împăcare –

părea mai degrabă o victorie răsunătoare pentru familia de Guise.

Caterina continuă:

– Antoine de Bourbon, vei fi numit locotenent al Franței, ca o recunoaștere a dorinței tale de a face compromisuri.

Asta era răsplata lui, se gândi Alison, premiul său de consolare. Dar putea ajuta să-i împiedice să se revolte. Ea privi către frații de Guise. Nu păreau încântați de această evoluție a evenimentelor, dar era un lucru mărunt comparativ cu regența lor.

Caterina continuă:

– Antoine, te rog să citești documentul pe care tocmai l-ai semnat în fața Curții.

Antoine ridică foaia de hârtie și se întoarse spre audiență, părând încântat.

Poate că postul de locotenent al Franței era cel după care tânjise. El începu:

– Eu, Antoine de Bourbon, rege al Navarrei…

Caterina îl întrerupse:

– Treci la partea importantă.

– … renunț la drepturile mele de regență și transfer toate puterile mele în această privință Maiestății Sale regale, regina Caterina, regina-mamă.

Alison oftă. Ducele Scarface sări în picioare.

– Ce? urlă el. Nu mie?

– Nu ție, spuse Antoine liniștit.

Scarface se îndreptă spre el și Antoine îi dădu documentul Caterinei. Scarface se întoarse către ea. Paznicii ei se apropiară, fiind evident preveniți despre această posibilitate. Scarface rămase în picioare neajutorat. Cicatricele de pe fața lui deveniră maronii în timp ce se înroșea de furie.

– Este revoltător! strigă el.

– Taci din gură! șfichiui Caterina. Nu te-am chemat aici ca să vorbești!

Alison era năucită. Caterina îi prostise pe toți și preluase controlul. Se făcuse pe sine monarhul *de facto* al Franței. Noua putere în Franța nu avea să fie de Guise sau Bourbon-Montmorency, ci Caterina însăși. Ea se strecurase printre cei doi giganți și îi anihilase pe amândoi. Cât de întortocheat! Nu existase niciun indiciu despre planul ei. Cu încredere și pricepere, ea realizase o manevră care nu era altceva decât un *coup d'etat*. Deși furioasă și dezamăgită, Alison nu se putea abține, într-un colț al minții, să nu admire strategia Caterinei.

Totuși, Caterina nu terminase încă.

– Și acum, spuse ea, pentru a pecetlui pacea pe care am câștigat-o astăzi, ducele de Guise îl va îmbrățișa pe regele Navarrei.

Pentru Scarface, era cea mai cumplită umilire. Scarface și Antoine

se uitară unul la altul.

– Haideți, vă rog, spuse Caterina. Aceasta este porunca mea.

Antoine se mișcă primul, pășind peste mozaicul multicolor al podelei către Scarface. Cei doi bărbați erau aproape de aceeași vârstă, dar asemănările se opreau aici. Antoine avea un aer apatic, iar acum, pe sub mustață, afișa ceea ce oamenii numesc uneori un rânjet de satisfacție interioară; Scarface era bronzat, jigărit, desfigurat și malefic. Antoine nu era un prost, în orice caz. Se opri la un metru de Scarface, își deschise larg brațele și spuse:

– Mă supun Maiestății Sale, regina-mamă.

Scarface nu putea să spună „Eu nu”.

Se opri lângă Antoine, apoi cei doi bărbați schimbară cea mai scurtă îmbrățișare posibilă, despărțindu-se imediat de parcă le-ar fi fost teamă să nu ia ciumă.

Caterina zâmbi și aplaudă, iar restul curtenilor îi urmară exemplul.

(vi)

În aglomeratul port mediteraneean Marsilia, Sylvie își transferă încărcătura de pe barjă pe o navă comercială oceanică. Aceasta o duse prin strâmtoarea Gibraltar, prin golful Biscaya, unde se simți mizerabil din cauza răului de mare, prin Canalul Mânecii, apoi în amonte pe râul Sena până la Rouen, cel mai important port nordic al Franței.

Orașul era o treime protestant, iar Sylvie participă la o slujbă de duminică ce abia încerca să-și mascheze caracterul și care avea loc într-o biserică adevărată. Ar fi putut să-și vândă toate cărțile acolo. Dar era mai mare nevoie de ele în catolicul Paris. Iar prețurile erau mai mari la Paris.

Era luna ianuarie, 1561, și în Franța veștile erau toate bune. După moartea regelui Francisc al II-lea, mama lui, regina Caterina, preluase frâiele și-i îndepărtase pe frații de Guise din câteva dintre funcțiile lor politice. Emisese reglementări noi, care făceau viața mai ușoară pentru protestanți, deși acestea nu erau încă, oficial, legi. Toți prizonierii religioși fură eliberați, procesele pentru erezie fură suspendate, iar pedeapsa cu moartea pentru erezie fu abolită. Protestanții, despre care Sylvie auzi acum vorbindu-se cu noua lor poreclă, aceea de hughenoți, se bucurară.

Oricum, vânzarea de cărți interzise era erezie agravată și încă era o crimă.

Navigând pe o barjă spre Paris, cu cala plină de cărțile ei, simți speranță și teamă în egală măsură. Ajunse într-o dimineață rece de februarie pe cheiul Grève, unde zeci de vase și de bărci erau amarate de-a lungul malurilor sau ancorate în mijlocul râului.

Sylvie îi trimise un mesaj mamei sale, spunându-i că sosise, și o notă lui Luc Mauriac, anunțându-l că spera să-l vadă cât de curând ca să-i

mulțumească personal pentru ajutorul pe care i-l acordase în planificarea periculoasei ei călătorii. Apoi parcurse pe jos mica distanță de la casa vămii până în piața Grève. Dacă urma să aibă necazuri, acestea aveau să înceapă de aici.

Își aduse chitanțele false, măsluite cu grijă cu ajutorul lui Guillaume, care arătau că achiziționase o sută zece cutii de hârtie de la un fabricant fictiv din Fabriano. Își mai aduse și punga, pregătită să plătească taxele vamale.

Îi arătă funcționarului chitanțele.

– Hârtie? spuse el. Hârtie simplă, fără nimic scris sau tipărit pe ea?

– Mama mea și cu mine le vindem hârtie și cerneală studenților, spuse ea.

– Ai adus foarte multă.

Ea încercă un zâmbet.

– Sunt o mulțime de studenți în Paris – din fericire pentru mine.

– Și te-ai dus foarte departe ca să o aduci. Nu avem fabricanții noștri de hârtie în Saint-Marcel?

– Hârtia italienească e mai bună – și mai ieftină.

– Va trebui să vorbești cu șeful. Îi înapoie chitanțele și arătă spre o bancă. Așteaptă aici, spuse apoi.

Sylvie se așeză cu un sentiment de inevitabilă condamnare. Tot ce aveau de făcut era să deschidă lăzile și să se uite cu atenție! Se simți de parcă fusese deja găsită vinovată și își aștepta sentința. Tensiunea era greu de suportat. Aproape că își dori să o trimită la închisoare și să termine odată.

Încercă să-și distragă gândurile observând felul în care mergeau treburile acolo – realiză că cei mai mulți bărbați care intrau acolo le erau cunoscuți funcționarilor. Hârtiile lor erau înmânate cu o eficiență neglijentă, iar ei își plăteau taxele și plecau. Norocoșii…

După o oră agonizantă, i se indică drumul pe scări, în sus, către un birou mai mare, ocupat de vameșul adjunct, Claude Ronsard, un individ cu o expresie acră, îmbrăcat într-o jachetă maro și cu o pălărie de catifea. În timp ce bărbatul îi adresa aceleași întrebări, ea se gândea nehotărâtă dacă ar fi trebuit să încerce să-i mituiască pe acei funcționari. E drept că nu observase o astfel de manevră la parter, dar nici nu ar fi fost făcută la vedere, presupunea ea.

În cele din urmă, Ronsard spuse:

– Încărcătura ta trebuie verificată.

– Foarte bine, spuse ea, încercând să imprime un ton lejer vocii ei, de parcă ar fi fost un inconvenient minor; dar inima îi bătea cu putere.

Își zornăi discret punga, sugerând o mită, dar Ronsard nu păru să observe. Poate că accepta mită numai de la oamenii pe care-i cunoștea bine. Acum, chiar nu mai știa ce putea să facă pentru a-și salva încărcătura – și, poate, viața.

Ronsard se ridică și părăsiră biroul. Sylvie simțea că tremură și păși ezitant, dar Ronsard nu păru să observe vreun semn al neliniștii ei. Îl chemă pe funcționarul cu care Sylvie vorbise la început și se îndreptară spre barcă, pe chei.

Spre surpriza lui Sylvie, mama ei se afla acolo. Angajase un hamal cu un căruț greu, cu patru roți, care să ducă lăzile la depozitul din strada du Mur. Sylvie îi împărtăși ce se întâmpla și Isabelle păru înfricoșată.

Urcară la bord cu Ronsard și aleseră o ladă pentru a fi descărcată și verificată. Hamalul o cără la țărm și o așeză pe chei. Era confecționată din lemn ușor, prinsă în cuie, iar pe o parte erau inscripționate în italiană cuvintele: „Carta di Fabriano”.

Acum, se gândi Sylvie, era prea puțin probabil să treacă prin tot acel deranj fără a goli lada – și aveau să găsească în interior cele patruzeci de Biblii în franceză de la Geneva, completate cu comentarii protestante inflamatoare pe margini.

Hamalul deschise lada cu o rangă. La suprafață se aflau câteva pachete de hârtie albă.

În acel moment, apăru Luc Mauriac.

– Ronsard, prietene, te căutam, spuse el voios. Luc ducea o sticlă. Am o livrare de vinuri din Jerez și m-am gândit că ai dori să încerci unul, doar ca să te asiguri că este, știi tu, ce ar trebui să fie.

Clipi larg.

Sylvie nu-și putea lua ochii de la ladă. Imediat sub acele teancuri de hârtie, se aflau Bibliile care ar fi condamnat-o.

Ronsard strânse cu căldură mâna lui Luc, apoi luă sticla și îl prezentă pe funcționar.

– Tocmai inspectam încărcătura acestei persoane, spuse el, arătând spre Sylvie.

Luc privi spre Sylvie și se prefăcu surprins.

– Bună ziua, domnișoară, zise el. V-ați întors?? Nu trebuie să-ți faci griji pentru ea, Ronsard. O cunosc bine – le vinde hârtie și cerneală studenților de pe malul stâng.

– Chiar așa?

– Oh, da, garantez pentru ea. Ascultă, bătrâne, tocmai am primit o încărcătură de blănuri de la Marea Baltică și este un lup alb care ar arăta minunat pe doamna Ronsard. Abia dacă îmi pot imagina părul ei pe blana aceea! Dacă îți place, căpitanul ți-o va da ție – ca un gest de bunăvoință, înțelegi ce vreau să spun. Vino cu mine să arunci o privire!

– Fii sigur de asta, spuse Ronsard nerăbdător. Se întoarse către funcționar și adăugă: Semnează-i hârtiile.

Apoi, el și Luc se îndepărtară braț la braț.

Sylvie aproape că leșină de ușurare.

Îi plăti funcționarului taxele vamale. El ceru un scud „pentru cerneală”, un bacșiș evident, dar Sylvie plăti fără să protesteze și plecă fericită.

Hamalul începu să încarce lăzile în căruț.

(vii)

La începutul anului 1561, Ned Willard primi prima sa misiune internațională din partea reginei Elisabeta. Se simți copleșit de povara responsabilității și-și dorea disperat să reușească.

Se duse să-l viziteze pe Sir William Cecil în noua și frumoasa sa casă din Strand și îl găsi stând într-un bovindou{13} din spatele clădirii, care avea vedere spre Covent Garden.

– Vrem ca Mary Stuart să rămână în Franța, spuse Cecil. Dacă se duce în Scoția ca regină, vor apărea necazuri. Echilibrul religios de acolo este precar, iar un monarh catolic puternic va stârni, probabil, un război civil. Și atunci, dacă ea i-ar învinge pe protestanți și ar câștiga războiul civil, și-ar îndrepta atenția spre Anglia.

Ned înțelese. Mary Stuart era regina de drept a Angliei în ochii celor mai mulți monarhi europeni. Ar fi devenit mai mult decât o amenințare pentru Elisabeta dacă ar fi traversat canalul. El spuse:

– Și din același motiv, bănuiesc că familia de Guise o dorește în Scoția.

– Exact. Așa că treaba ta va fi să o convingi că i-ar fi mai bine să rămână acolo unde este.

– Am să fac tot posibilul, spuse Ned, deși, pe moment, nu-și putea imagina cum avea să reușească.

– Te trimitem împreună cu fratele ei.

– Ea nu are niciun frate!

Ned știa că Mary fusese singurul copil al regelui James al V-lea al Scoției și al reginei sale, Marie de Guise.

– Are mulți frați, spuse Cecil cu un pufăit de dezaprobare. Tatăl ei i-a fost necredincios soției sale la un nivel de-a dreptul spectaculos chiar și pentru standardele regale, așa că are cel puțin nouă fii bastarzi.

Cecil, nepotul unui hangiu, avea disprețul unui om de clasă mijlocie pentru genealogiile regale.

– Acesta se numește James Stuart. Mary Stuart îl place, chiar dacă este protestant. Și el dorește ca ea să rămână în Franța, de unde nu poate să provoace multe necazuri. Tu vei poza drept secretarul lui: nu dorim ca francezii să afle că regina Elisabeta intervine în problema aceasta.

James se dovedi a fi un bărbat serios, cu părul de culoarea nisipului, de douăzeci și opt sau douăzeci și nouă de ani; purta o vestă maro-castanie, incrustată cu bijuterii. Toți nobilii scoțieni vorbeau limba

franceză, însă unii o făceau mai bine decât alții: franceza lui James era ezitantă și cu accent puternic, dar Ned era în stare să-l ajute.

Ajunseră la Paris cu o navă, o călătorie relativ ușoară acum, când Anglia și Franța nu se mai aflau în război. Ned fu dezamăgit să afle acolo că Mary Stuart plecase la Reims pentru Paște.

– Dinastia de Guise s-a retras în masă în Champagne ca să-și lingă rănile, îi spuse Sir Nicholas Throckmorton, ambasadorul Angliei.

Throckmorton era un bărbat de patruzeci și ceva de ani, cu ochiul ager, cu o barbă care părea încă tinerească, de un maro roșcat. Purta o jachetă neagră cu guler și manșete plisate, mici, dar foarte bogat brodate.

– Regina Caterina i-a manevrat strălucit la Orleans și de atunci nu a mai întâmpinat nicio opoziție serioasă, ceea ce i-a făcut pe cei din familia de Guise să se simtă frustrați.

– Noi am auzit că au fost revolte protestante de Paște, spuse Ned.

Throckmorton aprobă din cap.

– La Angers, Le Mans, Beauvais și Pontoise, zise el, iar Ned fu impresionat de precizia detaliilor. După cum știi, catolicilor superstițioși le place să țină procesiuni în care obiectele sacre sunt purtate pe străzi. Noi, protestanții iluminați, știm că venerarea imaginilor și a relicvelor constituie păcatul de idolatrie, iar câțiva dintre frații noștri mai pasionali au atacat procesiunile.

Protestanții violenți îl iritau pe Ned.

– De ce nu pot fi mulțumiți doar văzându-și de ale lor, fără idoli, în propriile locuri de rugăciune? Ar trebui să-L lase pe Dumnezeu să-i judece pe cei care nu sunt de acord cu ei.

– Poate, spuse Throckmorton.

El era un protestant mai extremist decât Ned – așa cum erau mulți dintre oamenii-cheie ai Elisabetei, inclusiv Cecil, deși Elisabeta era moderată.

– Dar Caterina pare să le țină sub capac, spuse Ned.

– Da. Ea ezită să răspundă violenței cu violență. Încearcă întotdeauna să evite escaladarea conflictelor. După Paște, oamenii s-au calmat.

– O femeie sensibilă.

– Poate, spuse din nou Throckmorton.

Când Ned se pregătea să plece, Throckmorton spuse:

– La Reims, ferește-te de Pierre Aumande de Guise, un tip cu vreo doi ani mai vârstnic decât tine, care se ocupă de treburile murdare ale familiei.

– De ce ar trebui să mă feresc?

– Este deosebit de otrăvitor.

– Mulțumesc pentru avertisment.

Ned și James călătoriră la Reims pe o navă, care-i duse în amonte

pe Sena și apoi pe Marna: o metodă de călătorie lentă, dar mult mai confortabilă decât să petreci trei sau patru zile în șa. Oricum, în cel mai mare oraș din Champagne îi aștepta o altă dezamăgire: Mary Stuart plecase să-l viziteze pe vărul ei Charles, duce de Lorraine, și se afla pe drum.

Urmând-o, de această dată călare, Ned vorbi cu toți cei pe care-i întâlni, adunând informații ca de obicei. Fu deconcertat să afle că ei nu erau singurii oameni care se duceau după Mary Stuart. Înaintea lor, cu aproape o zi, se afla John Leslie, un preot scoțian care, bănuia el, trebuie să fi fost un trimis al catolicilor scoțieni. Probabil că mesajul lui pentru Mary era contrar celui al lui Ned.

Ned și James o ajunseră, în sfârșit, pe Mary la castelul regal din St Dizier, o fortăreață înconjurată de ziduri și apărată de opt turnuri. Își spuseră numele și fură conduși în sala mare. Câteva minute mai târziu, fură întâmpinați de un tânăr arătos, cu un aer arogant, care păru nemulțumit să-i vadă.

– Eu sunt Pierre Aumande de Guise, spuse el.

James și Ned se ridicară, iar James răspunse:

– O rudă a surorii mele, regina Mary?

– Desigur. Pierre se întoarse spre Ned. Și dumneavoastră, domnule?

– Ned Willard, secretarul lui James Stuart.

– Și ce caută protestanții scoțieni aici?

Ned fu mulțumit că Pierre acceptase povestea lui. Mary ar fi putut fi mai ușor de convins dacă ar fi crezut că mesajul vine de la o rudă din Scoția, mai degrabă decât de la un rival englez.

James ignoră manierele obraznice ale lui Pierre.

– Am venit să vorbesc cu sora mea, spuse el calm.

– În ce scop?

James zâmbi.

– Spuneți-i doar că James Stuart se află aici.

Pierre își ridică nasul în aer.

– O să întreb dacă regina Mary dorește să vă acorde o audiență.

Lui Ned îi fu foarte clar că Pierre avea să facă tot posibilul să împiedice întâlnirea.

James se așeză și se întoarse. Până la urmă, avea sânge regal și deja cheltuise mai multă curtoazie decât ar fi fost necesar pentru un aghiotant tânăr.

Pierre privi suspicios, dar plecă fără să mai spună ceva.

Ned se pregăti să aștepte. Castelul era plin de servitori aducând sau ducând lucruri pentru oaspeții regali, iar aceștia străbăteau permanent sala. Trecu o oră, apoi două.

O femeie tânără, aproape de vârsta lui Ned, intră apoi în sală. Era evident, după rochia ei de mătase roz și după plasa cu perle care-i decora părul întunecat, că nu era o servitoare. În privirea ochilor

albaștri pe care i-o aruncă lui Ned, acesta observă o umbră de vioiciune. Dar când îl văzu pe James, ea zâmbi.

– Ce surpriză! spuse ea. Lord James! Vă mai amintiți de mine? Alison McKay – ne-am întâlnit la nunta lui Mary.

James se ridică și se înclină, iar Ned făcu la fel.

– Sigur că-mi amintesc, spuse James.

– Nu am știut că vă aflați aici!

– I-am spus numele meu unui bărbat numit Pierre și nu mai știu cum.

– Oh! El a fost trimis să țină departe de Mary persoanele ca tine. Dar ea te va primi, desigur. Lăsați-mă să-i spun că sunteți aici, apoi voi trimite pe cineva să vă conducă… pe amândoi.

Îi aruncă lui Ned o privire întrebătoare, iar James explică:

– Secretarul meu, Ned Willard.

Ned se înclină din nou. Alison îi făcu un semn scurt de salut, apoi plecă.

– Acel personaj, Pierre, nici măcar nu i-a spus lui Mary că am ajuns! zise James.

– Am fost avertizat în privința lui.

Câteva minute mai târziu, un servitor îi conduse din sala mare într-un salon mai mic, confortabil. Ned se simți agitat. Aceasta era întâlnirea pentru care călătorise atât de departe. Atât regina lui, Elisabeta, cât și maestrul și mentorul lui, Cecil, își puseseră speranțele în el. Își dorea doar să poată avea mai multă încredere în sine.

Puțin mai târziu intră și Mary Stuart.

Ned o mai văzuse o dată, dar fu uimit din nou de cât era de înaltă – și izbitor de frumoasă. Avea pielea deosebit de palidă și părul roșu. Avea numai optsprezece ani, dar era uluitor de echilibrată și se mișca precum o navă pe o mare calmă, cu capul semeț pe un gât lung și elegant. Perioada ei oficială de doliu se încheiase, dar ea încă purta alb, simbolul tristeții.

Alison McKay și Pierre Aumande de Guise intrară în urma ei.

James se înclină adânc, dar Mary se duse imediat la el și-l sărută.

– Ești isteț, James. De unde ai știut că sunt la St Dizier?

– Mi-a luat ceva timp să te ajung din urmă, spuse el zâmbind.

Mary se așeză și le spuse și lor să se așeze. Apoi zise:

– Mi s-a spus că ar trebui să mă întorc în Scoția ca un soare care răsare, să alung din țară norii tumultului religios.

James spuse:

– Ai vorbit cu John Leslie, presupun.

Era exact lucrul de care se temuse Ned. Leslie ajunsese primul la ea, iar ceea ce îi spusese o fascinase.

– Știi totul! spuse Mary. Era evident că-l admira pe fratele ei vitreg. El spune că, dacă mă duc la Aberdeen, va avea o armată de douăzeci

de mii de oameni pregătiți să mărșăluiască împreună cu mine spre Edinburgh, pentru a răsturna parlamentul protestant într-o furtună de glorie creștină.

James spuse:

– Doar nu crezi asta, nu-i așa?

Ned se temea foarte tare că Mary credea, simțind că era ușor impresionabilă. Ținuta și grația ei erau regești, dar, până atunci, el nu văzuse niciun semn al acelei înțelepciuni sceptice, atât de necesare monarhilor care erau lăudați în permanență.

Mary ignoră veselă întrebarea lui James.

– Dacă mă întorc în Scoția, spuse ea, te voi face arhiepiscop.

Toți cei din cameră fură surprinși de această afirmație: în calitate de regină a Scoției, ea nu numea episcopii – spre deosebire de regele Franței, care avea această putere. Dar James menționă o altă problemă.

– Eu nu sunt catolic, spuse el.

– Dar trebuie să devii, spuse Mary strălucind.

James încercă să reziste stilului ei tineresc. Sumbru, el spuse:

– Am venit aici ca să te determin să devii protestantă.

Ned se agită. *Nu asta* era misiunea. Răspunsul lui Mary fu ferm:

– Eu sunt catolică și familia mea este catolică. Nu pot să mă schimb.

Ned îl observă pe Pierre aprobând din cap. Fără îndoială că ideea unui membru al familiei de Guise care devenea protestant l-ar fi înecat în oroare.

James continuă:

– Dacă nu vei deveni protestantă, vei rămâne măcar tolerantă? Protestanții îți vor oferi loialitatea lor dacă îi lași în pace, să se roage așa cum doresc ei.

Lui Ned nu-i plăcu întorsătura discuției. Misiunea lor era să o convingă pe Mary să rămână în Franța.

Și Pierre părea stânjenit, dar, cu siguranță, dintr-un alt motiv: noțiunea de toleranță era respingătoare pentru ultracatolici.

– Și îi vor trata protestanții pe catolici cu aceeași toleranță? îl întrebă Mary pe James.

Ned interveni pentru prima dată.

– Cu siguranță, nu, spuse el. În Scoția, celebrarea Mesei este acum o crimă.

Pierre îl contrazise:

– Vă înșelați, domnule Willard. Mesa nu este o crimă.

– Parlamentul scoțian a trecut legea!

– Este posibil ca parlamentul autoconstituit să fi aprobat *un document,* îl contrazise Pierre, dar numai un monarh poate transforma un document într-o lege, iar Maiestatea Sa, regina Mary, nu și-a dat acordul regal.

– Tehnic, ai dreptate, acceptă Ned. Doar că nu doresc ca Maiestatea Sa să fie îndrumată greșit în legătură cu faptul că toleranța este dominantă în Scoția.

– Și în numele cui vorbești când spui asta, domnule Willard?

Pierre părea să fi ghicit că Ned era mai mult decât un secretar. Ned nu răspunse întrebării acestuia, ci i se adresă direct lui Mary:

– Maiestatea Voastră, aici, în Franța, sunteți ducesă, aveți pământuri, bani și sprijinul unor rude puternice și bogate. În Scoția, tot ceea ce vă așteaptă este un conflict.

Mary spuse:

– În Franța sunt văduva regelui. În Scoția, sunt regină.

Ned simți că eșua în încercarea lui de a o convinge.

– Ce ar gândi regina Elisabeta, domnule Willard, dacă Maiestatea Sa, regina Mary, s-ar întoarce în Scoția? spuse Pierre.

Era o întrebare capcană. Dacă Ned ar fi răspuns în cunoștință de cauză, s-ar fi trădat ca fiind trimisul Elisabetei.

– Noi, scoțienii, știm doar ce am auzit, răspunse el evaziv. Vă rog să țineți seama de faptul că în Reims sunteți mai aproape de Londra decât suntem noi la Edinburgh.

Pierre nu se lăsă distras de menționarea distanțelor.

– Dar ce aud scoțienii?

Ned răspunse cu grijă:

– Niciunui monarh nu-i place să i se spună că altcineva are pretenții la tronul lui și, aparent, regina Elisabeta a fost nemulțumită când regele Francisc și regina Mary s-au intitulat singuri monarhi ai Angliei și ai Irlandei, la fel ca ai Franței și ai Scoției. Oricum, noi am înțeles că Elisabeta crede cu tărie în dreptul lui Mary de a conduce Scoția și nu-i va sta în cale.

Asta nu era chiar adevărat. Elisabeta era sfâșiată. Credința ei ideologică în întâietatea dreptului de moștenire intra în conflict cu teama ei că Mary avea să devină o rivală la tronul ei. Din acest motiv, dorea ca Mary să rămână liniștită în Franța.

Pierre știa probabil acest lucru, dar pretinse că-l ia în serios pe Ned.

– E bine de știut asta, spuse el, pentru că scoțienii își iubesc regina. Se întoarse spre Mary. O vor întâmpina cu urale și cu focuri de artificii.

Mary zâmbi.

– Da, spuse ea. Cred că așa vor face.

Ned se gândi: „Biată naivă…”

James începu să vorbească, fără îndoială cu intenția de a-i spune cu tact ceea ce Ned îi spusese direct, dar Mary îl întrerupse.

– Este miezul zilei, spuse ea. Haideți să luăm masa. Ne putem continua discuția.

Se ridică și toți făcură același lucru. Ned știu că pierduse, dar mai

făcu o ultimă încercare.

– Maiestatea Voastră, spuse el, cred că ar fi foarte neînțelept din partea voastră să vă întoarceți în Scoția.

– Așa crezi? spuse Mary cu o atitudine regală. Totuşi, cred că mă voi duce.

(viii)

Pierre rămase în Champagne o mare parte a anului următor. Ura asta. La țară era neputincios. Familia de Guise își pierduse influența la Curte și regina Caterina păstra pacea – la limită – între catolici și protestanți; iar el nu putea să facă nimic în legătură cu acest lucru în timp ce se afla la o sută cincizeci de kilometri de Paris. În afară de asta, nu-i plăcea să se afle în apropierea locului său de naștere, unde oamenii știau totul despre originile lui umile.

La sfârșitul lunii februarie 1562, când ducele Scarface se mută de la reședința sa de țară de la Joinville și se îndreptă spre capitală, Pierre îl însoți nerăbdător. Era șansa lui Pierre să revină în joc.

Călătoria începu pe drumurile înguste și prăfuite care șerpuiau printre câmpurile proaspăt arate și printre viile desfrunzite de iarnă. Era o zi rece, dar însorită. Scarface era escortat de două sute de oameni înarmați, conduși de Gaston Le Pin. Unii dintre ei purtau spadele lungi, de modă nouă, numite rapiere{14}. Nu aveau uniforme corespunzătoare, dar mulți dintre ei purtau culorile strălucitoare ale ducelui, roșu și galben. Arătau precum fantoma unei armate invadatoare.

Scarface își petrecu ultima noapte din februarie în satul Donmartin. Acolo i se alătură fratele său mai tânăr, cardinalul Louis, supranumit cardinalul „Sticle”, din cauza dragostei lui pentru vin. Forța armată se mări cu corpul lui Louis de muschetari și archebuzieri. Acestea erau arme de foc cu țeava lungă, numite uneori cap de cârlig, pentru că erau modelate în forma literei J. Erau suficient de ușoare pentru a fi utilizate de la umăr, spre deosebire de muschete, care trebuiau sprijinite pe un suport în formă de furcă, înfipt în pământ.

A doua zi, 1 martie, era duminică. Porniră la drum devreme. Trebuiau să culeagă un escadron de cavalerie grea din orașul Wassy. Până în momentul în care ar fi ajuns în Paris, Scarface ar fi avut suficient de mulți soldați ca să descurajeze orice mișcare a dușmanilor împotriva lui.

Wassy era un oraș mic de pe râul Blaise, care avea forje în suburbii și mori de apă de-a lungul malului râului. Când armata de Guise se apropie de poarta de sud, auziră clopotele. Când clopotele bisericilor băteau într-un moment nepotrivit însemna adesea semn de necaz, așa că Scarface întrebă un trecător ce se întâmplă.

– Sunt protestanții care-și cheamă oamenii la slujbă, spuse omul.

Ducele se înroși de furie, iar cicatricele de pe față i se înnegriră.

– Clopote protestante? spuse el. De unde au făcut rost de clopote?

Trecătorul păru înfricoșat.

– Nu știu, Înălțimea Voastră.

Acesta era genul de provocări protestante care stârneau revolte. Pierre începu să simtă speranță: putea să ducă totul la un incident inflamator.

Scarface spuse:

– Chiar dacă edictul pentru toleranță devine lege – ceea ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată –, ei trebuie să-și țină slujbele lor blasfematoare discret! Ce este discret în toată treaba asta?

Bărbatul nu spuse nimic, dar Scarface nu i se mai adresa lui, ci doar își exprima revolta. Pierre știa de ce era atât de furios. Orașul Wassy era proprietatea lui Mary Stuart și acum, când ea se întorsese în Scoția, Scarface se ocupa de proprietățile ei, în calitate de cel mai în vârstă unchi. Prin urmare, acela era teritoriul lui.

Pierre îl provocă și mai mult.

– Protestanții, la fel ca oricine altcineva din oraș, trebuiau să știe că Înălțimea Voastră veți ajunge în oraș în această dimineață, spuse el. Asta pare, mai degrabă, o insultă personală intenționată.

Gaston Le Pin asculta. El era un soldat care credea în evitarea violenței dacă acest lucru era posibil – ceea ce era, poate, motivul pentru care era încă în viață la treizeci și trei de ani. Acum spuse:

– Am putea ocoli orașul, duce. Nu vrem să riscăm să pierdem niciun om înainte să ajungem la Paris. Avem nevoie să facem o demonstrație de forță acolo.

Lui Pierre nu-i plăcu întorsătura discuției.

– Nu puteți trece cu vederea acest afront, Înălțimea Voastră, murmură el. Va părea o slăbiciune.

– N-am intenția să par slab, spuse Scarface aprig și își îndemnă calul înainte.

Le Pin îi aruncă lui Pierre o privire întunecată, dar soldații săi îl urmară voioși pe Scarface, dispoziția lor modificându-se la posibilitatea de a intra în acțiune. Pierre se hotărî să-i încurajeze cu tact. El rămase în urmă și începu să discute cu un grup.

– Îmi miroase a jafuri, spuse el, iar ei râseră.

Le reamintea astfel că oriunde era violență apăreau și jafurile.

Când intrară în oraș, clopotele se opriră.

– Trimite după preotul parohiei, ordonă ducele.

Mulţimea se mișcă lent în lungul străzii, către centrul orașului. Pe o proprietate înconjurată de ziduri, se aflau o curte regală, un castel și o biserică. În piața orașului, la vest de biserică, îi aștepta escadronul de cavalerie grea pe care veniseră să-l ia: cincizeci de oameni, fiecare cu câte doi cai de război și cu un animal de povară încărcat cu armura.

Caii cei mari pufăiră și se agitară când îi simțiră pe nou-veniți.

Gaston Le Pin le ordonă soldaților ducelui să descalece în piața parțial acoperită și îi plasă pe pușcașii cardinalului Louis în cimitirul din partea de sud a bisericii. O parte dintre oameni intrară în taverna Swan din piață, ca să-și ia micul dejun cu șuncă și bere.

Preotul parohiei veni în grabă, cu firimituri de pâine pe anteriu. Ofițerul castelului se afla imediat în spatele lui.

– Acum, spuneți-mi! începu Scarface. Își țin protestanții slujbele lor blasfematoare în Wassy în dimineața aceasta?

– Da, spuse preotul.

– Nu-i pot opri, spuse ofițerul. Nu vor să asculte.

Scarface spuse:

– Edictul de toleranță – care nu este încă ratificat – permite astfel de slujbe doar în afara orașului.

Ofițerul spuse:

– Strict vorbind, ei nu sunt în oraș.

– Unde se află, atunci?

– Pe teritoriul castelului, care nu este considerat ca făcând parte din oraș, din punct de vedere legal. Cel puțin asta este ceea ce susțin ei.

Pierre comentă:

– O șmecherie legală provocatoare.

Nerăbdător, Scarface spuse:

– Dar unde se află, mai exact?

Ofițerul arătă dincolo de cimitir, spre un hambar mare, dărăpănat, cu găuri în acoperiș, care se sprijinea de zidul castelului.

– Acolo. Acel hambar se află pe terenul castelului.

– Ceea ce înseamnă că este hambarul meu! spuse Scarface furios. Acest lucru este intolerabil.

Pierre văzu o cale de a întărâta spiritele.

– Edictul de toleranță le dă ofițerilor regelui dreptul de a supraveghea adunările protestante, duce. Ați fi în drepturile voastre să vă duceți acolo și să supravegheați slujba.

Încă o dată, Le Pin încercă să evite conflictul.

– Asta ar provoca, cu siguranță, probleme nedorite.

Dar ofițerului îi plăcu ideea.

– Dacă veți vorbi cu ei astăzi, duce, cu soldații ca sprijin, poate că vor fi suficient de speriați pe viitor încât să respecte legea.

– Da, spuse Pierre. Aveți această datorie, duce.

Le Pin își scărpină urechea mutilată, de parcă ar fi avut o mâncărime.

– E mai bine să lași în pace câinii care dorm, spuse el.

Scarface păru îngândurat, cântărind sfaturile contradictorii. Pierre se temea că s-ar putea calma și că ar putea înclina în favoarea abordării precaute a lui Le Pin; apoi, protestanții începură să cânte.

Cântatul împreună nu făcea parte din slujbele catolice obișnuite, dar protestanții iubeau asta, așa că începură să își cânte psalmii tare și cu entuziasm – și în franceză. Sunetul sutelor de voci unite în cântec se întinse clar peste cimitir, până în piața orașului. Indignarea lui Scarface dădu pe afară.

– Ei se cred cu toții preoți! spuse el.

– Insolența lor este insuportabilă, adăugă Pierre.

– Cu siguranță este, spuse Scarface. Și o să le spun acest lucru.

Le Pin interveni:

– În acest caz, lăsați-mă să merg înainte cu doi oameni, ca să le anunț sosirea dumneavoastră. Dacă pricep că aveți dreptul să le vorbiți și sunt dispuși să vă asculte liniștiți, poate că putem evita vărsarea de sânge.

– Foarte bine, spuse Scarface.

Le Pin alese doi oameni înarmați cu săbii.

– Rasteau și Brocard, urmați-mă.

Pierre îi recunoscu: erau cei doi care-l duseseră pe străzile din Paris de la taverna St Etienne la palatul familiei de Guise. Asta fusese cu patru ani în urmă, dar el nu avea să uite niciodată umilința. Zâmbi, gândindu-se cât de sus era acum față de acești bandiți. Cât se schimbase viața lui!

Ei traversară cimitirul și Pierre se duse cu ei.

– Nu ți-am cerut să mă însoțești, mârâi Le Pin.

– Nu te-am întrebat ce vrei, replică Pierre.

Hambarul era o clădire dărăpănată. Câteva scânduri din perete lipseau, ușa atârna strâmbă, iar în față se afla o grămadă mare de zidărie spartă. Când se apropiară, Pierre observă că erau priviți cu intensitate de soldații din fața bisericii și de pușcașii din cimitir.

Psalmul ajunse la sfârșit și, pe măsură ce se apropiau de ușa hambarului, se lăsa liniștea.

Le Pin le făcu semn celorlalți să rămână în spate și deschise ușa.

În interiorul hambarului se aflau aproape cinci sute de bărbați, femei și copii, toți stând în picioare – nu existau strane. Era evident, după îmbrăcămintea lor, că bogații și săracii erau amestecați la întâmplare, spre deosebire de bisericile catolice, în care elita avea locuri speciale. Într-un capăt al hambarului Pierre văzu un amvon improvizat și, în timp ce se uita, un pastor în sutană începu să predice.

O clipă mai târziu, câțiva bărbați de lângă ușă îi observară pe nouveniți și se deplasară să le bareze calea.

Le Pin făcu câțiva pași în spate, pentru a evita o confruntare față în față, fiind imitat imediat de Rasteau și Brocard. Apoi, Le Pin anunță:

– Ducele de Guise vine să vă vorbească. Pregătiți-vă comunitatea să-l primească.

– Liniște! spuse un tânăr cu barbă neagră. Pastorul Morel predică!

– Aveți grijă, îi avertiză Le Pin. Ducele este deja deranjat de faptul că vă țineți slujba ilegal în hambarul lui. Vă sfătuiesc să nu-l înfuriați și mai rău.

– Așteaptă până termină pastorul.

Pierre spuse tare:

– Ducele nu așteaptă după oameni ca voi!

Mai mulți membri ai congregației întoarseră privirile spre ușă. Omul cu barbă neagră spuse:

– Nu puteți intra!

Le Pin păși în față, încet și semnificativ, îndreptându-se direct spre el.

– Voi intra, spuse el.

Tânărul îl împinse pe Le Pin într-o parte, cu o forță surprinzătoare. Le Pin se retrase un pas.

Pierre auzi țipetele de indignare ale soldaților din piață care priveau. Cu coada ochiului, văzu că unii dintre ei începeau să intre în cimitir.

– N-ar fi trebuit să faci asta, spuse Le Pin.

Cu o viteză uluitoare, își repezi pumnul, lovindu-l pe tânăr direct în falcă. Barba nu-i oferi nicio protecție împotriva unei lovituri atât de puternice. Omul căzu.

– Acum! spuse Le Pin. Intru!

Spre încântarea și uimirea lui Pierre, protestanții nu avură inspirația de a-l lăsa să intre. În schimb, apucară pietre și Pierre realiză că greșise presupunând că grămada de moloz era formată doar din resturi căzute din clădirea dărăpănată. Privi neîncrezător. Chiar erau gata să înceapă o luptă cu sute de oameni înarmați?

– La o parte din calea mea, spuse Le Pin, pășind în față.

Protestanții începură să arunce cu pietre.

Le Pin fu lovit de câteva. Una îl lovi în cap și bărbatul căzu. Pierre, care nu purta sabie, se dădu la o parte.

Rasteau și Brocard urlară de furie văzând asaltul asupra căpitanului lor. Amândoi își scoaseră săbiile și avansară.

Protestanții aruncară din nou și cei doi soldați fură loviți de o avalanșă de pietre. Una lovi obrazul lui Rasteau, cel mai bătrân dintre cei doi, cel fără nas. O altă piatră lovi genunchiul lui Brocard, provocându-i căderea. Mai mulți bărbați ieșiră din biserică și apucară pietre.

Rasteau alergă înainte cu spada întinsă, sângerând din rana de la față. Înfipse lama în burta tânărului cu barbă neagră. Omul țipă oribil de durere. Lama subțire trecu prin trupul lui și vârful însângerat ieși pe partea cealaltă. Într-o sclipire a memoriei, Pierre își aminti de Rasteau și de Brocard discutând despre lupta cu sabia, în ziua aceea nenorocită, cu patru ani în urmă. „Uită de inimă, spusese Rasteau. O

lamă în pântec nu omoară un om imediat, dar îl paralizează. Atât de tare, încât nu se mai poate gândi la nimic altceva." Apoi chicotise.

Rasteau își trase lama din intestinele omului, cu un zgomot care-l făcu pe Pierre să simtă că vomită. Apoi protestanții se năpustiră asupra lui Rasteau, șase sau șapte dintre ei, bătându-l cu pietre. Apărându-se cu disperare, Rasteau se retrase.

Soldații ducelui alergau acum cât de repede puteau prin cimitir, sărind peste morminte, scoțându-și armele pe măsură ce se apropiau și strigând pentru răzbunarea camarazilor lor căzuți. Pușcașii cardinalului Louis își pregătiră archebuzele. Mai mulți bărbați ieșiră din hambar și apucară fără frică pietre pe care să le arunce în soldații care avansau.

Pierre observă că Le Pin își revenise după lovitura în cap și se ridica în picioare. El se feri de pietrele aruncate într-un fel care-l făcu pe Pierre să priceapă că se afla, din nou, în deplinătatea facultăților sale. Apoi își scoase spada.

Spre neplăcerea lui Pierre, Le Pin mai făcu o încercare de a preveni vărsarea de sânge. Ridicându-și sabia, strigă:

– Stop! Coborâți armele! Săbiile în teacă!

Nimeni nu-l ascultă. O piatră uriașă fu aruncată către el. Le Pin se feri și apoi atacă.

Pierre fu aproape oripilat de ferocitatea și de viteza atacului lui Le Pin. Lama lui străluci în lumina soarelui. El înjunghia, tăia și zdrobea și, cu fiecare mișcare a brațului său, un om era rănit sau ucis.

Apoi sosiră și ceilalți soldați. Pierre strigă încurajări către cei nou-sosiți:

– Omorâți ereticii! Omorâți blasfematorii!

Măcelul deveni general. Trupele ducelui își croiră drum cu forța în hambar și începură să măcelărească bărbați, femei și copii. Pierre îl văzu pe Rasteau atacând o tânără femeie cu o sălbăticie înspăimântătoare, tăindu-i fața iar și iar cu pumnalul.

Pierre urmă atacul soldaților, având mereu grijă să fie cu câțiva pași în urma liniei frontului: nu era treaba lui să-și riște viața în bătălie. Înăuntru, câțiva protestanți ripostau cu săbii și cu pumnale, dar cei mai mulți erau neînarmați. Sute de oameni țipau în teroare și agonie. În câteva secunde, pereții hambarului fură inundați cu sânge.

Pierre observă că în capătul îndepărtat al hambarului se afla o scară de lemn, care ducea la pătulul pentru fân. Treptele erau pline de oameni, unii dintre ei ducând copii. Din pătul ei evadară prin găurile din acoperiș. În timp ce observa asta, Pierre auzi o rafală de focuri de armă. Doi oameni căzură înapoi prin acoperiș și se striviră de podeaua hambarului. Archebuzierii cardinalului Sticle își foloseau armele.

Pierre se întoarse, își croi drum prin grămada de soldați, care încă intrau, și ieși afară pentru a privi mai bine.

Protestanții încă scăpau prin acoperiș, unii dintre ei încercând să-și croiască drum spre pământ, iar alții sărind pe meterezele castelului. Pușcașii cardinalului trăgeau în cei care scăpaseră. Armele ușoare aveau mecanismul modern de tragere, ușor de amorsat și rapid de încărcat, iar rezultatul era o ploaie constantă de gloanțe care punea la pământ pe aproape oricine se aventura pe acoperiș.

Pierre privi peste cimitir spre piața orașului. Cetățenii alergau spre piață, alertați fără îndoială de zgomotul armelor de foc. În același timp, mai mulți soldați ieșiră din taverna Swan, unii mestecându-și încă micul dejun. Începură incidente când soldații încercară să-i oprească pe cetățeni să vină în ajutorul protestanților. Un cavalerist sună trompeta pentru a-și aduna camarazii.

Apoi, înfruntarea se termină mai repede decât începuse. Gaston Le Pin ieși din hambar cu pastorul, ținându-și prizonierul de braț ca într-un clește de oțel. Alți soldați îl urmară. Fuga oamenilor prin găurile din acoperiș se opri, iar archebuzierii încetară focul. În piața orașului, căpitanii își adunau oamenii în plutoane, pentru a-i ține sub control, ordonându-le celor din oraș să se întoarcă la casele lor.

Privind în hambar, Pierre văzu că lupta se terminase. Protestanții care mai erau în stare să se miște se aplecau peste cei întinși la pământ, încercând să ajute răniții și plângându-și morții. Podeaua era inundată de sânge. Mormăituri de agonie și scâncete de durere înlocuiră țipetele.

Pierre n-ar fi putut spera la ceva mai bun. Observă că fuseseră omorâți vreo cincizeci de protestanți și alți o sută erau răniți. Cei mai mulți fuseseră neînarmați și câțiva erau femei și copii. În câteva zile, vestea avea să se răspândească în toată Franța.

Pierre înțelese dintr-odată că, în urmă cu patru ani, ar fi fost oripilat de măcelul pe care-l văzuse; totuși, astăzi era încântat. Cât de mult se schimbase! Cumva îi fu dificil să înțeleagă cum ar fi putut aproba Dumnezeu acel aspect al noului Pierre. O teamă obscură și nelămurită se strecură în adâncurile minții sale, asemenea sângelui întunecat printre lespezile podelei hangarului. Îndepărtă gândul – aceasta era voia Domnului, trebuia să fie!

Reuși să-și închipuie pamfletele de opt pagini care aveau să curgă în curând din tiparnițele protestante, fiecare cu o îngrozitoare ilustrație gravată pe prima pagină, înfățișând măcelul din hambar. Obscurul oraș Wassy avea să fi subiectul a sute de predici, în toată Europa. Protestanții aveau să formeze miliții înarmate, pretinzând că, altfel, nu puteau fi în siguranță. Catolicii aveau să își adune forțele, în chip de răspuns.

Urma să fie război civil.

Exact ceea ce dorea Pierre.

(ix)

Așezată în taverna St Etienne, cu o farfurie de pește afumat și cu o cană de vin în față, Sylvie se simțea fără speranță.

Avea să se termine vreodată violența? Cei mai mulți francezi nu doreau decât să trăiască în pace cu vecinii lor de ambele religii, dar orice efort de reconciliere era sabotat de oameni ca frații de Guise, pentru care religia era calea spre bogăție și putere.

Ceea ce avea nevoie cel mai mult Sylvie era să afle cât de multe știau autoritățile despre ei. De câte ori putea, venea în locuri ca taverna aceea și vorbea cu oamenii implicați în încercările de prindere a ereticilor: membri ai milițiilor civile, atârnători pe lângă familia de Guise și oricine era asociat cu Pierre. Ea culese o mulțime de informații din bârfele lor neglijente. Dar cel mai mult avea nevoie de un simpatizant din interior.

Își ridică privirea din farfurie și o văzu pe menajera lui, Nath, intrând cu un ochi învinețit. Sylvie făcuse cunoștință cu Nath ca din întâmplare, dar nu-i spusese niciodată mai mult decât bună ziua. Acum reacționă rapid.

– Arată îngrozitor, spuse ea. Permite-mi să-ți cumpăr o cupă de vin să-ți ușureze durerea.

Nath izbucni în lacrimi. Sylvie își puse brațul în jurul fetei. Simpatia ei nu era prefăcută: atât Sylvie, cât și mama ei suferiseră violențe fizice din partea celor doi pumni ai lui Giles Palot.

– Haide, haide, murmură Sylvie.

Chelnerița le aduse niște vin și Nath luă o înghițitură mare.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Ce-ai pățit? întrebă Sylvie.

– M-a lovit Pierre.

– Face asta și cu Odette?

Nath negă din cap.

– E prea speriat. Ea l-ar pocni înapoi.

Nath avea în jur de șaisprezece ani și era mică și subțire, incapabilă, probabil, să lovească un bărbat – la fel cum fusese incapabilă și Sylvie să se lupte cu tatăl ei. Amintirile o înfuriară pe Sylvie.

– Mai bea niște vin, spuse ea.

Nath mai luă o înghițitură.

– Îl urăsc, spuse ea.

Pulsul lui Sylvie se acceleră. De mai bine de un an așteptase un moment ca acesta. Știuse că va veni, dacă avea răbdare, pentru că toată lumea îl ura pe Pierre și, mai devreme sau mai târziu, cineva urma să-l trădeze.

Acum, în sfârșit, apăruse ocazia, dar trebuia să manevreze discuția cu atenție. Nu putea să se arate prea dornică sau să fie totul prea

evident. În orice caz, trebuia să-și asume riscurile.

– Nu ești singura care-l urăște pe Pierre, zise ea cu grijă. Se spune că este principalul spion din spatele persecuției protestanților.

Asta nu era o informație secretă: jumătate din Paris o cunoștea.

– E adevărat, spuse Nath. Are o listă.

Sylvie simți cum i se oprește brusc respirația. Sigur că avea o listă, dar ce știa Nath despre asta?

– O listă? spuse Sylvie cu o voce atât de scăzută, încât deveni aproape o șoaptă. De unde știi?

– Am văzut-o. Un carnet negru, plin de nume și adrese.

Asta era pulbere de aur. Putea fi riscant să încerce să o atragă pe Nath, dar recompensa era irezistibilă. Luând pe loc o decizie, Sylvie apucă taurul de coarne. Prefăcându-se că vorbește fără supărare, ea spuse:

– Dacă vrei răzbunare, ar trebui să le dai lista protestanților.

– Aș face-o dacă aș avea curaj.

Sylvie se gândi: „Chiar ai face-o? Cum te-ai împăca apoi cu propria conștiință?" Dar spuse cu grijă:

– Asta ar fi împotriva Bisericii, nu-i așa?

– Eu cred în Dumnezeu, spuse Nath. Dar Dumnezeu nu este în Biserică.

Sylvie abia mai putea respira.

– Cum poți spune așa ceva?

– Preotul parohiei mi-a tras-o când aveam unsprezece ani. Nici măcar nu-mi crescuse părul între picioare. A fost Domnul acolo? Nu prea cred.

Sylvie își goli cana, o așeză pe masă și spuse:

– Am un prieten care ți-ar da zece scuzi de aur ca să arunce o privire în carnetul acela. Sylvie putea face ușor rost de bani: afacerea făcea profit, iar mama ei ar fi fost de acord să-i cheltuie în felul acesta.

Ochii lui Nath se măriră.

– Zece scuzi de aur?

Era mai mult decât câștiga ea într-un an – mult mai mult.

Sylvie clătină din cap. Apoi adăugă o justificare morală la stimulentul material:

– Bănuiesc că prietenul meu se gândește că acest lucru ar putea salva o mulțime de oameni de la arderea pe rug.

Nath fu mai interesată de bani.

– Dar ai vorbit serios despre cei zece scuzi?

– Oh, absolut, spuse Sylvie, prefăcându-se dintr-odată că abia acum înțelegea că Nath vorbise serios. Dar, cu siguranță… nu ai putea să pui mâna pe carnet… sau ai putea?

– Da.

– Unde se află?

– Îl ține în casă.
– Unde în casă?
– Într-un cufăr pentru documente încuiat.
– Dacă este încuiat, cum vei putea să iei carnetul?
– Pot să descui cufărul.
– Cum?
– Cu un ac, spuse Nath.

(x)

Războiul civil era tot ceea ce sperase Pierre. La un an după masacrul din Wassy, catolicii, conduși de ducele Scarface, se aflau pe punctul de a câștiga. La începutul anului 1563, Scarface asediase Orleans, ultimul bastion protestant, în care se ascundea Gaspard de Coligny. Pe 18 februarie, într-o zi de joi, Scarface verifică lucrările de apărare și anunță că atacul final avea să fie lansat a doua zi.

Pierre era cu el, simțind că victoria totală era acum la îndemână.

La lăsarea serii, se îndreptară spre tabăra lor de la Château des Vaslins. Scarface purta o vestă din piele de bou colorată și o pălărie cu pană albă, înaltă: mult prea vizibilă ca să fie o ținută potrivită pentru câmpul de luptă, dar, în seara aceea, aștepta să se întâlnească cu soția sa, Anna. Fiul lor cel mare, Henric, acum în vârstă de doisprezece ani, se va afla și el la castel. Pierre avusese grijă să-i intre pe sub piele moștenitorului ducelui încă de când se cunoscuseră, în urmă cu patru ani, la turnirul în care regele Henric al II-lea fusese rănit mortal, la ochi.

Trebuiau să traverseze un mic râu, pe o barcă în care nu încăpeau decât trei oameni. Pierre, Scarface și Gaston Le Pin rămaseră în urmă, în timp ce restul anturajului conduse caii pe malul celălalt. Scarface spuse pe un ton de conversație:

– Ați auzit că regina Caterina vrea să facem pace?

Pierre râse disprețuitor.

– Ceri pace atunci când pierzi, nu atunci când câștigi.

Scarface aprobă din cap.

– Mâine vom cuceri Orleans și vom securiza linia râului Loire. De acolo, ne vom îndrepta spre nord, în Normandia, și vom zdrobi rămășițele armatelor protestante.

– Și de asta se teme Caterina, spuse Pierre. Când vom fi cucerit țara și-i vom fi eliminat pe protestanți, dumneata, duce, vei fi mai puternic decât regele. Vei conduce Franța.

„Iar eu voi fi unul dintre consilierii din cercul tău cel mai intim”, se gândi Pierre.

Când toți caii traversară în siguranță pe celălalt mal, cei trei bărbați se urcară în micuța ambarcațiune.

– Nu am nicio veste de la cardinalul Charles, spuse Pierre.

Charles se afla în Italia, în orașul Trento, participând la un conciliu convocat de papa Pius al IV-lea. Scarface spuse nemulțumit:

– Vorbe, vorbe, vorbe! În timp ce noi omorâm eretici.

Pierre îndrăzni să-l contrazică:

– Trebuie să ne asigurăm că Biserica adoptă o politică dură. Altfel, toate triumfurile voastre vor fi subminate de oameni slabi, cu idei de toleranță și de compromis.

Ducele păru îngândurat. Și el, și fratele lui ascultau părerile lui Pierre, care își dovedise de mai multe ori valoarea în privința judecăților politice, nemaifiind tratat ca un începător amărât. Asta îi oferi lui Pierre o satisfacție profundă în timp ce reflectă la acest lucru.

Când Scarface deschise gura ca să răspundă argumentului lui Pierre, se auzi un foc de armă.

Pocnitura părea să vină de pe malul râului pe care tocmai îl părăsiseră. Pierre și Le Pin se întoarseră deodată. Deși era seară, Pierre văzu destul de clar figura celui de la marginea apei. Era un bărbat micuț, de douăzeci și ceva de ani, cu tenul închis la culoare și cu un ciuf de păr zburlit în mijlocul frunții. O clipă mai târziu, acesta dispăru, dar Pierre văzu că avea în mână un pistol.

Ducele Scarface se prăbuși.

Le Pin înjură și se aplecă deasupra lui.

Pierre observă că ducele primise glonțul în spate. Fusese o lovitură ușoară, de la mică distanță, ajutată și de hainele foarte colorate ale ducelui.

– Trăiește, spuse Le Pin.

El privi din nou spre mal și Pierre presupuse că se gândea dacă să vâslească sau să înoate cei câțiva metri, pentru a-l prinde pe trăgător înainte ca acesta să dispară. Apoi se auzi un tropot de copite și Le Pin realiză că omul trebuie să fi avut un cal legat nu departe de locul acela. Toți caii lor se aflau deja pe celălalt mal. Le Pin nu-l mai putea prinde acum. Lovitura fusese bine planificată.

Le Pin țipă către barcagiu:

– Înainte! Du-te înainte!

Barcagiul începu să-și împingă pluta cu mai multă energie, temându-se fără îndoială să nu fie acuzat că face parte din complot.

Rana era exact sub umărul drept al ducelui. Glonțul ratase probabil inima. Sângele se scurgea pe vesta colorată – un semn bun, știa Pierre, pentru că oamenii morți nu mai sângerau.

În orice caz, era posibil ca ducele să nu-și mai revină. Chiar și rănile superficiale se puteau infecta, provocând febră și adesea moartea. Lui Pierre îi venea să plângă. Cum puteau să-și piardă eroicul comandant tocmai când erau pe punctul de a câștiga războiul?

În timp ce barca se apropia de mal, bărbații care așteptau acolo strigară o mulțime de întrebări. Pierre îi ignoră. Avea propriile lui

întrebări. Ce urma să se întâmple dacă Scarface murea?

Tânărul Henric ar fi devenit duce la vârsta de doisprezece ani, aceeași vârstă ca a regelui Carol al IX-lea, fiind prea tânăr pentru a participa la războiul civil. Cardinalul Charles se afla prea departe. Cardinalul Louis era prea beat. Familia de Guise avea să își piardă influența într-o clipă. Puterea era înfricoșător de fragilă.

Pierre se luptă cu disperarea și se forță să gândească în continuare logic. Cu familia de Guise neajutorată, regina Caterina avea să facă pace cu Gaspard de Coligny și să revigoreze edictul de toleranță, blestemată să fie! Familiile Bourbon și Montmorency urmau să revină în favorurile regale, iar protestanților avea să li se permită să-și cânte psalmii cât de tare pofteau. Toate lucrurile pentru care luptase Pierre în ultimii cinci ani aveau să fie pierdute.

Din nou, își reprimă gândurile de disperare fără speranță. Ce putea să facă?

Prima necesitate era aceea de a-și păstra poziția de consilier de bază al familiei.

Imediat ce pluta ajunse la mal, Pierre începu să dea ordine. În situații de criză, oamenii înfricoșați se supuneau oricui părea să știe ce face.

– Ducele trebuie dus la castel cât se poate de repede, fără să fie zdruncinat prea tare, spuse el. Orice hurducătură poate să-i provoace o sângerare fatală. Avem nevoie de o placă plată.

Privi în jur. Dacă devenea necesar, puteau să rupă scânduri din mica barcă. Apoi observă o căsuță în apropiere și arătă spre ea.

– Rupeți ușa din față din balamale și așezați-l pe ea. Apoi, șase oameni să-l care.

Ei se supuseră în grabă, bucuroși că li se spunea ce să facă.

Gaston Le Pin nu era însă la fel de ușor de dominat – așa că Pierre îi făcu doar sugestii, mai degrabă decât să-i ordone.

– Cred că tu ar trebui să iei unul sau doi oameni și cai și să traversați râul înapoi, ca să urmăriți asasinul. Ai reușit să-l vezi bine?

– Mic, întunecat, în jur de douăzeci și cinci de ani, cu un mic ciuf pe frunte.

– Așa am văzut și eu.

– O să mă duc după el. Le Pin se întoarse către acoliții săi și spuse: Rasteau, Brocard, puneți trei cai înapoi în barcă.

– Am nevoie de cel mai bun cal, zise Pierre. Care dintre ei este cel mai rapid?

– Calul de luptă al ducelui, Cannon, dar pentru ce ai nevoie de el? Eu sunt cel care trebuie să-l fugărească pe asasin.

– Sănătatea ducelui este prioritară. Voi pleca înainte la castel, să trimit după chirurgi.

Le Pin sesiză rațiunea.

– Foarte bine.

Pierre încălecă armăsarul și-l mână. Nu era un călăreț excepțional, iar Cannon era foarte voluntar, dar, din fericire, animalul era obosit după o zi lungă și se supuse de bunăvoie voinței lui Pierre. Porni la trap, iar Pierre îl grăbi cu grijă la galop.

Ajunse la castel în câteva minute. Îl lăsă liber pe Cannon și alergă în hol.

– Ducele a fost rănit! țipă el. Va ajunge aici în curând. Trimiteți imediat după chirurgii regali! Apoi pregătiți un pat, la parter, pentru duce.

Fu nevoit să le repete ordinele de mai multe ori servitorilor împietriți.

Ducesa, Anna d'Este, coborî în grabă pe scări, auzind agitația. Soția lui Scarface era o femeie italiancă bine făcută, de treizeci și unu de ani. Căsătoria fusese aranjată și ducele nu-i fusese mai credincios decât era oricare alt bărbat cu bogăție și putere; dar, în orice caz, el o iubea pe Anna și ea pe el.

Tânărul Henric se afla în spatele ei, un băiat frumușel cu părul blond, cârlionțat.

Ducesa Anna nu vorbise niciodată cu Pierre și nici nu știa nimic de existența lui, așa că era important să i se prezinte drept o figură autoritară, pe care te puteai baza în situații de criză. Înclinându-se, spuse:

– Doamnă, tinere domn, îmi pare rău să vă aduc vestea că ducele este rănit.

Henric păru înfricoșat. Pierre își aminti de el la vârsta de opt ani, plângându-se că era considerat prea tânăr ca să participe la turnir. Avea tărie sufletească și putea să devină un succesor demn de războinicul său tată – dar ziua aceea era departe. Acum, băiatul spuse cu o voce panicată:

– Cum? Unde? Cine a făcut-o?

Pierre îl ignoră și i se adresă mamei lui:

– Am trimis după chirurgii regali și le-am ordonat servitorilor dumneavoastră să pregătească un pat, aici, la parter, astfel încât ducele să nu fie cărat sus.

– Cât de gravă este rana? întrebă ea.

– A fost împușcat în spate, iar când l-am ridicat, era inconștient.

Ducesa scăpă un suspin, apoi se controlă.

– Unde este? Trebuie să mă duc la el.

– Va ajunge aici în câteva minute. Le-am ordonat oamenilor să improvizeze o targă. Nu trebuie zdruncinat.

– Cum s-a întâmplat asta? În bătălie?

Henric spuse:

– Tatăl meu nu ar putea fi împușcat niciodată în spate în timpul

unei lupte!

– Șșșt! zise mama lui.

Pierre explică:

– Ai dreptate, prințe Henric! Tatăl vostru nu-i întoarce niciodată spatele inamicului în luptă. Trebuie să vă spun că a fost trădat.

El povesti apoi cum se ascunsese asasinul și cum trăsese de îndată ce bacul părăsise malul.

– Am trimis un grup de soldați să-l urmărească pe bandit.

Henric spuse înlăcrimat:

– Când îl prindem, trebuie jupuit de viu!

Într-o străfulgerare, Pierre înțelese că, dacă Scarface murea, catastrofa putea fi transformată într-un avantaj. Cu viclenie, spuse:

– Jupuit, da – dar nu înainte de a ne spune ale cui ordine le-a îndeplinit. Parcă văd că bărbatul care a apăsat pe trăgaci se va dovedi a fi un nimeni. Adevăratul criminal este cel care l-a trimis.

Înainte să poată spune la cine se gândea, ducesa o făcu pentru el, scuipând numele cu ură:

– Gaspard de Coligny.

Coligny era cu siguranță primul suspect, cu Antoine de Bourbon mort și cu fratele său, Louis, prizonier. Dar adevărul nu prea avea importanță. Coligny avea să devină un personaj urât, foarte util pentru familia de Guise – și mai ales pentru impresionabilul băiat al cărui tată tocmai fusese împușcat. Planul lui Pierre se clădea în mintea lui exact când strigătele care se auzeau de afară îi sugerară că sosise ducele.

Pierre rămase în apropierea ducesei când ducele fu adus înăuntru și așezat în pat. De fiecare dată când Anna își exprima o dorință, Pierre o repeta cu voce tare, ca pe un ordin, lăsând impresia că devenise mâna dreaptă a ducesei. Ea era prea înnebunită ca să-i pese ce punea el la cale și, de fapt, părea să fie bucuroasă să aibă pe cineva alături, care știa ce trebuie făcut.

Scarface își recăpătă cunoștința și fu capabil să le vorbească soției și fiului său. Când sosiră chirurgii, ei declarară că rana nu părea să fie fatală, dar toată lumea știa cât de ușor deveneau astfel de răni letal purulente, așa că nimeni nu se bucură încă.

Gaston Le Pin și cei doi tovarăși ai săi reveniră la miezul nopții, cu mâinile goale. Pierre îl trase pe Le Pin într-un colț al sălii și îi spuse:

– Reluați căutarea dimineață. Mâine nu va mai fi nicio bătălie: ducele nu-și va reveni peste noapte. Asta înseamnă că dispui de o mulțime de soldați care să te ajute. Începeți devreme și întindeți o plasă mare. Trebuie să-l găsim pe micuțul cu ciuf.

Le Pin încuviință din cap.

Pierre rămase toată noaptea lângă patul ducelui. Când se crăpă de ziuă, se întâlni cu Le Pin în hol din nou.

– Dacă îl prindeți pe banditul acela, eu voi fi responsabil de interogatoriu, spuse el. Ducesa a hotărât așa.

Nu era adevărat, dar Le Pin îl crezu.

– Închide-l undeva în apropiere și apoi vino la mine.

– Foarte bine.

Pierre îl văzu plecând împreună cu Rasteau și cu Brocard. Aveau să își recruteze pe drum ajutoarele de care aveau nevoie.

Imediat după aceea, Pierre reveni lângă pat. Ar fi putut fi nevoit să ia decizii rapide și să fie foarte hotărât în următoarele câteva zile.

Le Pin îl trezi la amiază.

– L-am prins, spuse el cu satisfacție.

Pierre se ridică imediat.

– Cine este?

– Spune că numele lui este Jean de Poltrot, senior de Mere.

– Sper că nu l-ai adus aici, la castel?

– Nu – tânărul Henric ar putea încerca să-l omoare. Se află în lanțuri în casa preotului.

Pierre se îmbrăcă rapid și îl urmă pe Le Pin până în satul vecin. Imediat ce rămase singur cu Poltrot, zise:

– Gaspard de Coligny ți-a ordonat să-l omori pe ducele Scarface, nu-i așa?

– Da, spuse Poltrot.

Curând deveni evident că Poltrot ar fi spus orice. Era genul pe care Pierre îl mai întâlnise de multe ori, un fantezist.

Poltrot lucrase probabil ca un fel de spion pentru protestanți, dar oricine putea ghici cine-i spusese să-l omoare pe Scarface. Putea să fie Coligny, după cum zicea uneori Poltrot; putea să fie un alt conducător protestant; sau putea să fi fost chiar ideea lui Poltrot.

În după-amiaza aceea și în următoarele câteva zile, vorbi foarte mult. Cel mai probabil, jumătate din ceea ce spunea era inventat, ca să-i facă pe plac inchizitorului său, iar cealaltă jumătate ca să-l facă pe el să arate mai bine. Povestea pe care o spunea într-o zi era contrazisă de cea pe care o relata în ziua următoare. Era cu totul nedemn de încredere.

Ceea ce nu era o problemă.

Pierre scrise confesiunea lui Poltrot, în care se spunea că Gaspard de Coligny îl plătise ca să-l asasineze pe ducele de Guise, iar Poltrot o semnă.

În ziua următoare, Scarface fu cuprins de o febră puternică și doctorii îi spuseră să se pregătească să-și întâlnească Creatorul. Fratele său, cardinalul Louis, îi dădu ultima împărtășanie, apoi ducele își luă rămas-bun de la Anna și de la tânărul Henric.

Când ducesa și următorul duce ieșiră în lacrimi din camera bolnavului, Pierre spuse:

– Coligny l-a ucis pe Scarface.

Apoi le arătă confesiunea. Rezultatul îi depăși speranțele.

Ducesa deveni furioasă și scuipă cuvintele:

– Coligny trebuie să moară! El trebuie să moară!

Pierre îi spuse că regina Caterina începuse deja tratativele de pace cu protestanții și Coligny avea să scape probabil de pedeapsă, ca parte a oricărei înțelegeri.

În acest punct, Henric deveni aproape isteric, strigând printre plânsetele lui de copil:

– Îl voi ucide! Îl voi ucide chiar eu!

– Cred că o vei face într-o zi, prințe Henric, îi spuse Pierre. Iar când o vei face, îți voi sta alături.

Ducele Scarface muri în ziua următoare.

Cardinalul Louis fu responsabil pentru aranjamentele funerare, dar era mult prea rar suficient de treaz pentru a face ceva, așa că Pierre se ocupă de toate, fără dificultate. Cu sprijinul Annei, el pregăti o manifestare magnifică. Corpul ducelui urma să fie transportat mai întâi la Paris, unde inima lui avea să fie îngropată în catedrala Notre-Dame. Apoi, coșciugul urma să călătorească până în ținutul Champagne cu mare pompă, pentru a fi înmormântat la Joinville. Asemenea funeralii grandioase le erau rezervate de obicei doar regilor. Fără îndoială că regina Caterina ar fi preferat ceva mai puțin ostentativ, dar Pierre nu o consultă. Caterina evita întotdeauna o dispută atunci când se putea și se gândi, probabil, că Scarface nu mai putea face rău acum, chiar dacă beneficia de funeralii regale.

În orice caz, planul lui Pierre de a-l transforma pe Coligny într-un personaj odios nu funcționa chiar simplu. Din nou, Caterina dovedi că putea fi la fel de abilă ca Pierre. Ea îi trimise o copie a confesiunii lui Poltrot lui Coligny, care se retrăsese în regiunea protestantă Normandia, și îi ceru să răspundă acuzației. Ea plănuia deja reabilitarea lui.

Dar familia de Guise nu avea să uite niciodată.

Pierre se duse la Paris înainte să ajungă corpul ducelui, pentru a finaliza aranjamentele. Îl trimisese deja acolo pe Poltrot și îl închisese la Conciergerie, în Île de la Cité, în capătul de vest. Pierre insistă pentru o pază severă. Poporul ultracatolic din Paris îl venerase pe Scarface și, dacă mulțimea ar fi pus mâna pe Poltrot, l-ar fi făcut bucăți.

În timp ce corpul ducelui se afla în drum spre Paris, Coligny dădu o declarație prin care nega implicarea lui în complot și le trimise copii reginei Caterina și altora. Era o apărare puternică și Pierre fu nevoit să admită – numai pentru el, desigur – că era convingătoare. Gaspard era un eretic, nu un prost, iar dacă ar fi plănuit într-adevăr asasinarea lui Scarface, ar fi ales un asasin mai bun decât instabilul Poltrot.

Ultima parte a declarației lui Gaspard era deosebit de periculoasă. El sublinia că în justiția normală ar fi avut dreptul să-și confrunte acuzatorul la tribunal și o ruga pe regina Caterina să supravegheze securitatea lui Poltrot și să se asigure că va supraviețui pentru a putea oferi dovezi pentru o investigație formală.

O anchetă independentă era ultimul lucru pe care îl dorea Pierre.

Pentru a înrăutăți lucrurile, la Conciergerie, Poltrot își retrase confesiunea.

Pierre trebuia să oprească rapid putregaiul. Se duse la Curtea Supremă, numită Parlamentul Parisului, și propuse ca Poltrot să fie judecat imediat. El sublinie că, în cazul în care criminalul rămânea nepedepsit, puteau izbucni revolte atunci când trupul eroului avea să ajungă la Paris. Judecătorii fură de acord.

În zorii zilei de 18 martie, coșciugul ducelui ajunse în suburbiile sudice ale Parisului și fu găzduit la o mănăstire.

În dimineața următoare, Poltrot fu declarat vinovat și condamnat la dezmembrare.

Sentința fu executată în piața Grève, în fața unei mulțimi care aclama frenetic. Pierre se duse acolo pentru a se asigura că avea să moară. Mâinile și picioarele lui Poltrot fură legate de patru cai îndreptați spre cele patru puncte cardinale, iar aceștia fură biciuiți ca să se pună în mișcare. În teorie, membrele i-ar fi fost smulse de pe trup, lăsând rămășițele corpului său să sângereze până la moarte. Dar călăul făcu nodurile de mântuială și frânghiile alunecară. Pierre trimise după o sabie și atunci călăul începu să-i taie mâinile și picioarele lui Poltrot cu sabia. Mulțimea aruncă în el cu ouă, dar deveni totul o procedură penibilă. La un moment dat, în timpul acelei jumătăți de oră, cât dură totul, Poltrot se opri din țipat și-și pierdu cunoștința. În sfârșit, capul lui, cu ciuful distinctiv din frunte, fii tăiat și înfipt într-un par.

În ziua următoare, corpul ducelui Scarface fu adus în oraș.

(xi)

Sylvie Palot privi procesiunea, simțind o undă de optimism.

Procesiunea intră în Paris dinspre sud, prin poarta St Michel, și trecu prin cartierul universității, unde își avea Sylvie magazinul. Cortegiul era deschis de douăzeci și doi de heralzi ai orașului, îmbrăcați în albul de doliu, sunând solemn din clopote de mână și chemându-i pe cetățenii îndurerați să se roage pentru sufletul plecat al marelui erou. Apoi veneau preoți din fiecare parohie a orașului, toți purtând cruci. Urmau două sute de cetățeni de elită, purtând torțe aprinse care trimiteau în sus un nor negru de fum funerar și întunecau cerul. Armatele care-l urmaseră pe Scarface spre atâtea victorii măreațe erau reprezentate de șase mii de soldați, cu steagurile în bernă, bătând

înăbușit în tobele ce sunau ca un bubuit de tun îndepărtat. Apoi venea miliția orașului, cu o mulțime de steaguri negre fluturând în vântul de martie, ce bătea dinspre râul înghețat.

Străzile erau pline de mulțimi de parizieni în doliu, dar Sylvie știa că unii dintre ei erau, ca și ea, entuziasmați în secret pentru că Scarface era mort. Asasinatul adusese pacea, cel puțin pentru moment. În numai câteva zile, regina Caterina se întâlnise cu Gaspard de Coligny pentru a discuta noul edict de toleranță.

Persecuțiile crescuseră în timpul războiului civil, deși protestanții din cercul lui Sylvie beneficiau acum de ceva protecție. Sylvie se așezase într-o zi la masa de scris a lui Pierre, când el era plecat cu Scarface, iar Odette cina cu prietenele ei, și copie fiecare cuvânt din micul carnet negru, în timp ce Nath se juca cu micul Alain, în vârstă de doi ani. Copilul nu putea să vorbească destul de bine încă pentru a trăda secretul vizitei ei.

Cele mai multe nume îi erau necunoscute. Multe puteau fi false, pentru că protestanții știau că puteau fi spionați și dădeau adesea nume inventate și tot felul de informații false: Sylvie și mama ei își spuneau Therese și Jacqueline și nu spuseseră nimănui despre magazinul lor. Sylvie nu avea de unde să știe care dintre numele necunoscute era real.

Oricum, mulți dintre cei din carnet erau prietenii ei și tovarăși de rugăciune. Acei oameni fuseseră avertizați discret. Câțiva părăsiseră congregația de teamă și deveniseră din nou catolici; alții se mutaseră sau își schimbaseră numele; câțiva părăsiseră Parisul și plecaseră spre orașe mai tolerante.

Mai important, pe termen lung, era faptul că Nath devenise un membru obișnuit al congregației din podul grajdului, cântând psalmii tare și acordat. Cu cei zece scuzi de aur în mână, ea vorbi despre plecarea din serviciul lui Pierre, dar Sylvie o convinse să rămână și să continue să spioneze pentru protestanți.

Atmosfera mai sigură era propice pentru vânzarea cărților și Sylvie fu fericită când Guillaume aduse din Geneva noul stoc. Era încă îndrăgostit de Sylvie – ea îl plăcea și era fericită să-l aibă aliat, dar nu putea găsi în sufletul ei dragostea pe care o dorea el. Mama ei era frustrată de respingerea unui candidat aproape ideal: era un tânăr inteligent, prosper, chipeș, care împărtășea aceeași religie și aceleași idealuri: Ce își putea dori mai mult? Sylvie era la fel de nedumerită ca și Isabelle.

În cele din urmă trecu și coșciugul, învelit într-un drapel cu însemnele heraldice ale familiei de Guise, așezat pe un afet de tun tras de șase cai albi. Sylvie nu se rugă pentru sufletul lui Scarface. În schimb, îi mulțumi Domnului pentru că pusese capăt vieții lui. Acum îndrăznea să spere că avea să fie loc și pentru toleranță și înțelegere.

În spatele coșciugului călărea Anna, îmbrăcată complet în alb, însoțită de doamnele ei de onoare pe fiecare parte. Apoi urma un băiat drăguț, cu părul blond, care trebuie să fi fost moștenitorul lui Scarface, Henric. Alături de el, purtând o jachetă albă cu guler de blană, era un bărbat chipeș de douăzeci și cinci de ani, cu părul des și blond.

Sylvie fu copleșită de șoc, dezgust și oroare când îl recunoscu pe bărbatul din partea dreaptă a ducelui de Guise.

Era Pierre.

Capitolul 12

Barney se gândea că insula Hispaniola din Caraibe trebuia să fie cel mai călduros loc de pe pământ.

În vara anului 1563, el încă era tunarul-șef de pe *Hawk,* la trei ani după ce se îmbarcase la Antwerp, dorind să nu meargă mai departe de Combe. Tânjea să ajungă acasă și să-și vadă familia, dar, ciudat, nu era foarte supărat fiindcă fusese păcălit să se alăture echipajului. Viața pe mare era periculoasă și adesea crudă, dar exista ceva la ea care lui Barney i se potrivea perfect. Îi plăcea să se trezească dimineața fără să știe ce avea să aducă ziua respectivă. Tot mai des, avea sentimentul că prăbușirea afacerii mamei lui fusese pentru el eliberatoare.

Singura lui problemă era societatea exclusiv masculină în care se afla. Îi plăcuse întotdeauna compania femeilor, iar ele, la rândul lor, îl găseau atrăgător deseori. Spre deosebire de mulți oameni din echipaj, el nu apela la serviciile târfelor din porturi, care le transmiteau bărbaților, de multe ori, infecții oribile. Îi era dor să se plimbe în lungul străzii cu o fată alături, să flirteze și să caute o șansă de a fura un sărut.

Nava *Hawk* navigase de la Antwerp la Sevilia, apoi în insulele Canare. Urmaseră mai multe călătorii productive, în care transportaseră cuțite și plăci de ceramică și haine de la Sevilia spre insule și aduseseră înapoi butoaie pline cu vin din Canare. Era un comerț pașnic, așa că experiența lui Barney în domeniul artileriei nu fusese necesară, deși el își menținea armamentul în stare perfectă de funcționare. Echipajul se micșorase de la cincizeci la patruzeci de persoane, din cauza accidentelor, a bolilor și a pericolelor vieții normale pe mare – dar nu avuseseră parte de lupte.

Apoi, căpitanul Bacon decise că marile averi se făceau cu sclavi. În Tenerife găsi un pilot portughez numit Duarte, care era familiarizat cu coasta africană, dar și cu traversările transatlantice. Echipajul se împotrivi acestui proiect periculos, mai ales după atâta vreme pe mare, așa că Bacon le promise că se vor întoarce acasă după o singură călătorie și că vor primi un bonus.

Sclavia era industria cea mai importantă în Africa de Vest. Încă dinainte ca cineva să-și aducă aminte, regii și căpeteniile din regiune își vânduseră confrații negustorilor arabi, care-i duceau în târgurile de sclavi din Orientul Mijlociu. Noii negustori europeni intrară într-o piață deja existentă.

Bacon cumpără trei sute douăzeci de bărbați, femei și copii din Sierra Leone. Apoi, *Hawk* se îndreptă spre vest, peste Oceanul Atlantic, către vastele teritorii necartografiate ale Noii Spanii.

Echipajului nu-i plăcu afacerea cu sclavi. Sărmanele victime erau îngrămădite împreună în cală, înlănțuite în condiții mizerabile. Toată lumea putea auzi copiii plângând și femeile jelind. Uneori, cântau cântece triste pentru a se încuraja unii pe alții și asta era și mai rău. La fiecare câteva zile, unul dintre ei murea, iar corpul său era aruncat peste bord fără nicio ceremonie.

– Sunt doar vite, spunea Bacon oricui se plângea – dar vitele nu cântau cântece de jale.

Primii europeni care traversaseră Atlanticul se gândiseră, când debarcaseră, că ajunseseră în India, așa că denumiseră insulele Indiile de Vest. Acum știau mai bine, de când Magellan și Elcano navigaseră în jurul lumii, dar numele se păstrase.

Hispaniola era cea mai dezvoltată dintre nenumăratele insule, între care puține aveau măcar un nume. Capitala, Santo Domingo, fusese primul oraș european din Noua Spanie și avea chiar și o catedrală – dar, spre dezamăgirea lui, Barney nu ajunse să o vadă. Pilotul Duarte îndreptă vasul *Hawk* departe de oraș, pentru că ceea ce făcea nava era ilegal. Hispaniola era guvernată de regele Spaniei, iar negustorilor englezi le era interzis comerțul aici. Așa că Duarte îl sfătui pe căpitanul Bacon să se îndrepte spre coasta de nord, cât mai departe de posibilele forțe de aplicare a legii.

Plantatorii de trestie de zahăr erau disperați după forță de muncă. Barney auzise că aproape jumătate dintre europenii care migraseră în Indiile de Vest muriseră în primii doi ani și că rata mortalității era aproape la fel de mare și printre africani, care păreau mai rezistenți la unele boli din Noua Spanie, însă nu la toate. Prin urmare, plantatorii nu aveau scrupule să cumpere ilegal de la negustorii englezi, așa că a doua zi după ce *Hawk* aruncă ancora într-un port micuț, fără nume, Bacon vându optzeci de sclavi, încasând plata în aur, perle și piei de animale.

Jonathan Greenland, primul ofițer, cumpără provizii din oraș și echipajul se bucură de prima mâncare proaspătă din ultimele două luni.

În ziua următoare, Barney stătea pe punte, în partea cea mai coborâtă de la mijloc, vorbind nerăbdător cu Jonathan. Din locul în care se aflau, puteau vedea cea mai mare parte a micului oraș în care în care debarcaseră. O pasarelă de lemn ducea spre o plajă mică, în spatele căreia se afla o piață. Toate clădirile erau din lemn, mai puțin una, un mic palat construit din calcar coralifer, de un auriu palid.

– Nu-mi place chestia asta ilegală, îi spuse Barney încet lui Jonathan. Am putea sfârși într-o închisoare spaniolă și cine știe cât va dura să scăpăm de acolo?

– Și pentru nimic, spuse Jonathan.

Echipajul nu beneficia de o parte din profiturile comerțului obișnuit,

ci doar din banii obținuți din capturarea corăbiilor, iar el era dezamăgit că toată călătoria fusese pașnică.

În timp ce vorbeau, un tânăr îmbrăcat în negru, ca un cleric, ieși pe ușa principală a palatului și, cu un aer important, traversă piața, coborî pe plajă și continuă să meargă pe chei. Ajungând la pasarelă ezită, apoi păși pe ea și traversă spre punte.

– Trebuie să vorbesc cu șeful vostru, spuse el în spaniolă.

Barney îi răspunse în aceeași limbă:

– Căpitanul Bacon se află în cabină. Cine sunteți?

Bărbatul păru ofensat să fie luat la întrebări.

– Sunt părintele Ignacio și am un mesaj de la Don Alfonso.

Barney presupuse că Alfonso era reprezentantul local al autorității și că Ignacio era secretarul lui.

– Dați-mi mesajul și mă voi asigura că ajunge la căpitan.

– Don Alfonso dorește să-l vadă imediat pe căpitanul vostru.

Barney dorea să evite să ofenseze autoritățile locale, așa că se prefăcu a nu observa aroganța lui Ignacio. Spuse pe un ton liniștit:

– Atunci, sunt convins că va veni. Dacă așteptați un moment, mă duc să-l caut.

Barney se duse în cabina lui Bacon. Căpitanul era îmbrăcat și mânca banane prăjite cu pâine. Barney îi transmise mesajul.

– Poți să vii cu mine, îi spuse Bacon. Spaniola ta e mai bună decât a mea.

Câteva minute mai târziu, coborâră de pe navă pe chei. Barney simți pe față arșița soarelui care se ridica: în ziua aceea avea să fie din nou foarte cald. Îl urmară pe Ignacio pe plajă. Câțiva localnici treziți cu noaptea-n cap se uitară la ei cu un interes viu: în mod cert străinii erau suficient de rari pe acolo încât să-i fascineze.

Când traversară piața prăfuită, Barney văzu cu coada ochiului o fată într-o rochie galbenă. Era africană, având pielea aurie, dar era prea bine îmbrăcată ca să fie sclavă. Rostogoli un butoi mic de la o poartă spre un căruț care aștepta afară, apoi se uită spre vizitatori. Întâlni privirea lui Barney cu o expresie netemătoare, iar el observă cu uimire că avea ochi albaștri.

Cu un efort, Barney își concentră atenția asupra palatului. Doi paznici înarmați, cu ochii îngustați din cauza luminii, priviră liniștiți cum el și Bacon îl urmau pe Ignacio dincolo de poartă. Barney se simțea ca un infractor, ceea ce chiar era, și se întrebă dacă aveau să iasă la fel de ușor precum intraseră.

Palatul era răcoros pe interior, având tavane înalte și podele de piatră. Pereții erau acoperiți cu plăci strălucitoare, albastre și galbene-aurii, pe care Barney le recunoscu ca provenind din atelierele de ceramică din Sevilia. Ignacio îi conduse în sus, pe o scară, și le spuse să se așeze pe o bancă de lemn. Barney își închipui că era un fel de

pedeapsă. Primarul acelui loc nu avea de văzut o mulțime de oameni în fiecare dimineață. Îi făcea să aștepte doar ca să le arate că poate. Barney se gândi că acesta era un semn bun. Nu te obosești să iei în derâdere pe cineva dacă te pregătești să-l arunci în închisoare.

După un sfert de oră, Ignacio își făcu apariția și spuse:

– Don Alfonso vă primește acum.

Apoi îi introduse într-o cameră spațioasă, cu ferestre înalte, cu obloane.

Alfonso era obez: un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu păr argintiu și cu ochi albaștri, așezat într-un scaun ce părea să fie făcut special pentru dimensiunile lui neobișnuite. Două bastoane solide așezate pe o masă alăturată sugerau că nu putea umbla fără ajutor.

Citea un teanc de hârtii și, din nou, Barney se gândi că era doar pentru spectacol. El și Bacon rămaseră în picioare alături de Ignacio, așteptând ca Alfonso să vorbească. Barney simți că Bacon începea să se înfurie. Tratamentul disprețuitor îl deranja. Barney își dorea să rămână calm.

În cele din urmă, Alfonso ridică privirea.

– Sunteți arestați, spuse el. Faceți comerț ilegal.

Era exact de ce se temuse Barney.

El traduse, iar Bacon spuse:

– Dacă încearcă să mă aresteze, *Hawk* va distruge orașul.

Asta era o exagerare: tunurile de pe *Hawk* erau minioane, tunuri mici care nu puteau distruge nicio structură zidită, bine făcută. Erau prea mici chiar și pentru a scufunda o navă – doar dacă nu aveau un noroc chior. Ghiulelele de două kilograme erau destinate să paralizeze un vas inamic distrugându-i catargele și velatura și omorând sau demoralizând echipajul, lăsându-l astfel pe căpitan fără controlul navei. În orice caz, *Hawk* putea produce o mulțime de pagube neplăcute în piața orașului.

Barney se strădui să dea o formă mai conciliantă amenințării lui Bacon. După o clipă, el îi spuse lui Alfonso în spaniolă:

– Căpitanul Bacon vă roagă să-i trimiteți un mesaj echipajului său, prin care să le spuneți că a fost reținut legal și că ei nu trebuie să tragă cu tunurile navei spre oraș, indiferent cât de furioși ar fi.

– Nu asta a spus.

Era evident că Alfonso înțelegea ceva engleză.

– Dar asta a vrut să se înțeleagă.

Bacon spuse nerăbdător:

– Întreabă-l de câți bani e nevoie ca să se lase mituit.

Din nou, traducerea lui Barney avu mai mult tact.

– Căpitanul Bacon vă întreabă cât l-ar costa să obțină o licență de comerț aici.

Urmă o pauză. Avea Alfonso să se înfurie și să îi închidă pentru

mituire și pentru comerț ilegal?

Grăsanul răspunse:

– Cinci scuzi per sclav, plătibili mie.

„Slavă cerului”, se gândi Barney.

Prețul era foarte mare, dar nu nerezonabil. Scudul spaniol era o monedă care valora o optime dintr-o uncie{15} de aur.

– Nu pot plăti mai mult de un scud, spuse Bacon.

– Trei.

– În regulă.

– Încă ceva.

– La dracu’, mârâi Bacon. Am fost de acord prea ușor. Acum o să vină cu niște taxe suplimentare.

Barney spuse în spaniolă:

– Căpitanul Bacon nu va plăti mai mult.

Alfonso zise:

– Ați amenințat că distrugeți orașul.

Barney nu se așteptase la asta.

– Poftim?

– Când autoritățile din Santo Domingo mă vor acuza că permit comerțul ilegal, apărarea mea va fi aceea că am făcut-o ca să salvez orașul de furia sălbaticilor piraților englezi.

Barney traduse, iar Bacon spuse:

– Destul de corect.

– Voi avea nevoie de asta în scris.

Bacon încuviință din cap.

Barney începu să se agite: nu-i plăcea ideea de a mărturisi în scris o crimă, chiar dacă era adevărată. Oricum, nu văzu nicio cale de scăpare.

Ușa se deschise și în încăpere intră fata cu rochie galbenă. Ignacio o privi fără niciun interes. Alfonso îi zâmbi cu căldură. Ea traversă camera spre scaunul lui, cu ușurința unui membru al familiei, și îl sărută pe frunte.

– Nepoata mea, Bella, spuse Alfonso.

Barney presupuse că „nepoată” era un eufemism pentru „fiică nelegitimă”. Părea că Alfonso îi făcuse un copil unei sclave frumoase, iar Barney își aminti cuvintele lui Ebrima: „Sclavii sunt folosiți mereu pentru sex.”

Bella ducea o sticlă, pe care o așeză acum pe masa cu bastoanele.

– M-am gândit că vei avea nevoie de niște rom, spuse ea, vorbind spaniola unei femei educate, doar cu un ușor accent pe care Barney nu-l recunoștea.

Îi aruncă o privire directă, iar el realiză că ochii ei aveau aceeași nuanță de albastru ca aceia ai lui Alfonso.

– Să te bucuri sănătos de ea, spuse fata, apoi ieși cu pas vioi.

– Mama ei era o focoasă, odihnească-se în pace, spuse Alfonso nostalgic. Preț de o clipă rămase tăcut, apoi spuse: Ar trebui să cumpărați romul Bellei. Este cel mai bun. Haideți să-l gustăm!

Barney începu să se relaxeze. Atmosfera se schimbase complet. Acum erau colaboratori, nu adversari.

Secretarul aduse trei pahare dintr-un bufet, apoi scoase dopul sticlei și turnă cantități generoase pentru ceilalți bărbați. Băură cu toții. Era un rom de bună calitate, parfumat, dar mătăsos, care te izbea când îl dădeai pe gât.

– Este o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, Don Alfonso, spuse Bacon.

Alfonso zâmbi.

– Cred că ai vândut optzeci de sclavi.

Barney începu să formuleze o scuză.

– Ei bine, nu eram conștienți de vreo interdicție…

Alfonso îl ignoră.

– Asta înseamnă că îmi datorezi deja două sute patruzeci de scuzi. Poți regla conturile aici și acum.

Bacon se agită.

– Este puțin mai dificil…

Alfonso îl întrerupse înainte ca Barney să aibă timp să traducă.

– Ai primit patru mii de scuzi pentru sclavi.

Barney rămase perplex: el nu știa că Bacon făcuse atât de mulți bani pe sclavi. Căpitanul era secretos în privința banilor.

Alfonso continuă:

– Îți poți permite să-mi plătești două sute patruzeci chiar acum.

Avea dreptate. Bacon scoase o pungă grea și numără cu atenție banii, cea mai mare parte în monede mari, numite dubloni, fiecare conținând un sfert de uncie de aur și, prin urmare, valorând doi scuzi. Fața i se schimonosi într-o grimasă de disconfort, de parcă-l apucase brusc o durere de burtă: îl durea să plătească o mită atât de mare.

Ignacio verifică banii și încuviință din cap spre Alfonso.

Bacon se ridică să plece, dar Alfonso spuse:

– Aș dori să primesc scrisoarea de amenințare înainte să mai vinzi și alți sclavi.

Bacon ridică din umeri.

Barney tresări: proastele maniere îi iritau pe spanioli, care prețuiau formalitățile. El nu dorea ca Bacon să strice totul ofensând sensibilitățile lui Alfonso exact înainte să plece. Se aflau încă sub jurisdicție spaniolă. Spuse politicos:

– Vă mulțumim, Don Alfonso, pentru amabilitatea cu care ne-ați primit. Suntem onorați de curtoazia dumneavoastră.

Alfonso făcu un gest măreț de concediere, iar Ignacio îi conduse afară.

Barney se simți mai bine, deși nu era sigur că scăpaseră cu totul de probleme. În orice caz, dorea să o revadă pe Bella. Se întrebă dacă era măritată sau curtată de cineva. Presupuse că avea în jur de douăzeci de ani – ar fi putut să fie mai tânără, dar pielea neagră dădea mereu o aparență de tinerețe. Era dornic să afle mai mult despre ea. În afara pieței, îi spuse lui Bacon:

– Avem nevoie de rom la bord – aproape l-am terminat. Vrei să cumpăr un butoi de la femeia aceea, nepoata lui, Bella?

Căpitanul nu se lăsă prostit.

– Du-te odată, bastard turbulent ce ești! zise el.

Bacon se duse înapoi spre *Hawk,* iar Barney se îndreptă spre poarta prin care o văzuse ieșind pe Bella mai devreme. Casa era din lemn, dar construită după aceeași schemă ca aceea a lui Carlos Cruz din Sevilia, având o arcadă centrală ce dădea spre atelierul din curtea interioară – o locuință tipică de meșteșugar.

Barney simți mirosul greu de melasă, compusul negru și amar care se producea prin dubla distilare a trestiei de zahăr, fiind folosit în special pentru producerea romului. Presupuse că mirosul venea de la butoaiele mari, aliniate pe o parte a curții. Pe cealaltă parte se aflau butoaie mai mici și sticle stivuite, probabil pentru rom. Curtea se termina cu o mică livadă de lămâi.

În mijlocul spațiului se aflau două rezervoare mari. Unul era pătrat, din scânduri călăfătuite, de înălțime medie, plin cu un compus lipicios care era amestecat de un african cu ajutorul unei padele mari de lemn. Amestecul emana un miros intens de drojdie de bere și Barney presupuse că acela era rezervorul de fermentație. Alături se găsea un cazan de fier așezat deasupra unui foc. Cazanul avea un capac conic, cu o țeavă lungă prin care picura într-o găleată un lichid închis la culoare. Barney presupuse că, în cazanul acela, amestecul fermentat era distilat pentru a produce licoarea.

Bella stătea deasupra găleții, inspirând mirosul. Barney o privi, admirându-i concentrarea. Era subțire, dar robustă, cu mâinile și picioarele lungi. Părea să aibă o rezistență care venea, fără îndoială, de la manevrarea butoaielor. Ceva din fruntea ei înaltă îi amintea de Ebrima și un impuls îl determină să-i vorbească în limba mandinga.

– I be nyaadi?

Ceea ce însemna „Ce mai faci?”

Ea sări surprinsă și se întoarse. Revenindu-și, îi răspunse cu un torent de vorbe în mandinga.

Barney îi răspunse în spaniolă:

– Îmi pare rău, nu vorbesc cu adevărat limba asta. Am învățat câteva cuvinte de la un prieten din Sevilia.

– Mama mea vorbea mandinga, spuse Bella în spaniolă. A murit. M-ai speriat.

– Îmi pare rău.

Ea îl privi gânditoare.

– Nu mulți europeni se obosesc să prindă, fie și câteva cuvinte, într-o limbă africană.

– Tatăl meu ne-a sfătuit să învățăm cât de mult putem din orice limbă cu care venim în contact. El spunea că asta valorează mai mult decât toți banii din bancă.

– Ești spaniol? Nu prea arăți, cu barba aia roșcată.

– Sunt englez.

– N-am mai întâlnit niciun englez până acum.

Ea ridică găleata la nivelul piciorului, o mirosi, apoi vărsă conținutul pe pământ.

– E ceva în neregulă cu romul? întrebă Barney.

– Primele șarje de distilat se aruncă întotdeauna. Sunt otrăvitoare. Poți să le păstrezi și să le folosești pentru curățarea cizmelor, dar dacă faci asta, mai devreme sau mai târziu vreun idiot va încerca să bea și se va omorî singur. Așa că eu le arunc. Atinse capătul țevii cu vârful unui deget zvelt și îl mirosi, apoi zise: Așa e mai bine. Rostogoli un butoi gol până sub țeavă, apoi redeveni atentă la Barney. Vrei să cumperi niște rom?

– Da, te rog!

– Vino cu mine! Vreau să te învăț care este cel mai bun mod de a-l bea.

Îl conduse în capătul îndepărtat al curții. Culese din copaci câteva lămâi de un verde palid și i le dădu lui. Barney o privi fascinat. Toate mișcările ei erau fluide și grațioase. Se opri când în brațele lui se aflau o mulțime de lămâi.

– Ai mâinile mari, spuse ea. Apoi privi mai de aproape și spuse: Dar distruse. Ce s-a întâmplat?

– Urme de arsuri, spuse el. Am fost tunar în armata spaniolă. E ca și cum ai fi bucătar – te alegi întotdeauna cu arsuri minore.

– Păcat, spuse ea. Îți urâțesc mâinile.

Barney zâmbi. Era glumeață, dar lui îi plăcea asta.

O urmă în interiorul casei. Camera de zi avea podeaua din pământ bătătorit și mobila era improvizată, dar ea dăduse strălucire locului cu flori de bougainvillea și cu perne colorate. Nu exista niciun semn al existenței unui bărbat: nicio cizmă în colțul camerei, nicio sabie atârnând într-un cârlig, nicio pălărie cu pană semeață. Ea arătă spre un scaun simplu de lemn și Barney se așeză.

Apoi scoase două pahare înalte dintr-un dulap. Barney fu surprins: sticla era un articol de lux foarte scump. Dar afacerea ei era vânzarea romului și toate băuturile aveau un gust mai bun din pahare de sticlă.

Ea luă lămâile din mâna lui și le tăie în două cu un cuțit, apoi le stoarse sucul într-o cană de ceramică. Știa că el o privește, dar nu

părea să o deranjeze.

Puse două degete de rom în fiecare pahar, apoi amestecă o lingură de zahăr și turnă deasupra sucul de lămâie.

Barney luă un pahar și sorbi. Era cea mai delicioasă băutură pe care o gustase vreodată.

– Oh, pe sufletul meu! spuse el. N-am băut niciodată un rom mai bun!

– Să trimit niște rom pe *Hawk* astăzi după-amiază? Cel mai bun rom al meu costă o jumătate de scud pentru un butoi de o sută cincizeci de litri.

Era foarte ieftin, se gândi Barney, cam la același preț cu berea din Kingsbridge. Era de presupus că melasa costa mai nimic pe insula aceea, care cultiva trestie de zahăr.

– Trimite două butoaie, spuse el.

– S-a făcut.

El mai sorbi puțin din băutura gustoasă.

– Cum te-ai apucat de afacerea asta? o întrebă apoi.

– Când mama mea era pe moarte, Don Alfonso i-a oferit tot ce și-a dorit. Ea i-a cerut să-mi acorde libertatea și să mă aranjeze, astfel încât să am posibilitatea de a-mi câștiga existența.

– Și lui i-a venit ideea asta?

Ea râse cu toată gura.

– Nu. El a sugerat un atelier de cusut. Romul a fost ideea mea. Dar tu? Ce te-a adus pe Hispaniola?

– A fost un accident.

– Chiar așa?

– Ei bine, mai degrabă o serie de accidente.

– Cum așa?

Barney se gândi la Sancho din Sevilia, la *José y Maria,* la uciderea lui Gómez Mână de Fier, la pluta de pe râul Leie, la familia Wolman din Antwerp, apoi la păcăleala căpitanului Bacon.

– E o poveste lungă.

– Mi-ar plăcea să o aud.

– Și mie mi-ar plăcea să ți-o spun, dar trebuie să revin la bordul navei.

– Căpitanul îți lasă vreodată timp liber?

– Seara, de obicei.

– Dacă îți pregătesc cina, îmi spui povestea ta?

Inima lui Barney își acceleră ritmul.

– În regulă.

– În seara asta?

– Da.

Se ridică și, spre surpriza lui, ea îl sărută pe buze, scurt și moale.

– Vino la asfințit, îi spuse apoi.

– Crezi în dragoste la prima vedere? o întrebă Barney pe Bella, trei săptămâni mai târziu.

– Poate, nu știu.

Se aflau în pat, în casa ei, iar soarele tocmai răsărise. Ziua cea nouă era deja călduroasă, așa că aruncară de pe ei așternuturile. Dormeau dezbrăcați: cu clima aceea nu mai era nevoie de îmbrăcăminte de noapte.

Barney nu mai văzuse niciodată ceva atât de minunat ca trupul galben-arămiu al Bellei, întins leneș peste așternutul de pânză, în lumina dimineții. Nu obosea nicicând să o privească, iar pe ea nu o deranja niciodată.

– În ziua în care am fost să vorbesc cu Don Alfonso, zise el, am privit peste piață și te-am văzut ieșind din casa asta, rostogolind un butoi, iar tu ai ridicat privirea și ai întâlnit-o pe a mea – m-am îndrăgostit de tine pe loc, fără să știu nimic despre tine.

– Se putea dovedi că sunt o scorpie.

– La ce te-ai gândit când m-ai văzut holbându-mă la tine?

– Ei bine, acum nu pot să spun prea multe, că ți-o iei în cap.

– Haide, asumă-ți riscul!

– În clipa aceea n-am putut să gândesc deloc. Inima începuse să-mi bată foarte tare și abia mai respiram. Mi-am spus că nu ești decât un bărbat alb cu părul de o culoare ciudată și cu un inel în ureche, nimic pentru care să merite să mă agit. Apoi ai privit în altă parte, de parcă nu m-ai fi văzut cu adevărat, și mi-am închipuit că, într-adevăr, nu era nimic pentru care să mă frământ.

Barney era foarte îndrăgostit de ea și Bella de el – amândoi știau asta, dar el nu avea nicio idee despre ce avea să se întâmple mai departe.

Bacon vânduse aproape toți sclavii, iar cei care-i rămăseseră erau rebuturi, bărbați care se îmbolnăviseră în timpul călătoriei, femei gravide, copii care sufereau după separarea de părinții lor. Cala lui *Hawk* era plină de aur, piei de animale și zahăr. În curând, nava avea să plece spre Europa și se părea că, de data asta, Bacon chiar dorea să ajungă la Combe.

Dorea Bella să plece cu Barney? Ar fi însemnat să renunțe la tot ceea ce știa, inclusiv la afacerea ei de succes. Îi fu teamă să-i pună această întrebare. Nu știa nici măcar dacă Bacon va accepta o femeie la bord pentru călătoria spre casă.

Sau ar fi trebuit ca Barney să renunțe la vechea lui viață și să se stabilească în Hispaniola? Ce-ar fi putut să facă? O putea ajuta pe Bella să-și extindă afacerea cu rom. Putea deveni plantator de trestie de zahăr, poate, deși nu avea vreun capital de investit. Era un pas

uriaș după mai puțin de o lună petrecută în locul acela. Dar era sigur că dorea să-și petreacă viața împreună cu Bella.

Vorbise cu ea despre viitor. Întrebarea nerostită se afla permanent în mintea lui, poate și în a ei. Trebuiau să o înfrunte.

Deschise gura să vorbească, dar exact atunci intră Jonathan Greenland.

– Barney! spuse el. Trebuie să vii acum! Apoi o văzu pe Bella și spuse: Of, Dumnezeule, e minunată!

Era o remarcă stângace, dar frumusețea Bellei putea avea un asemenea efect asupra unui bărbat, altfel inteligent, chiar și când era complet îmbrăcată. Barney își înăbuși un zâmbet și spuse:

– Ieși de aici! Acesta este dormitorul unei doamne!

Jonathan se întoarse cu spatele, dar nu plecă.

– Îmi pare rău, señorita, dar este o urgență, spuse el.

– Este în regulă, răspunse Bella, acoperindu-se cu un cearșaf. Care este urgența?

– Un galion se apropie rapid.

Barney sări din pat și își trase pantalonii.

– Mă întorc, îi spuse el Bellei, în timp ce își îndesa picioarele în cizme.

– Să ai grijă! îi spuse ea.

Barney și Jonathan alergară afară din casă și traversară piața. *Hawk* ridica deja ancora. Cea mai mare parte a echipajului se afla pe punte și pe catarge, desfășurând pânzele. Parâmele de acostare fuseseră dezlegate de la chei, iar cei doi întârziați fură nevoiți să sară peste o gaură de un metru până pe punte.

Odată ajunși în siguranță pe punte, Barney privi peste ape. La un kilometru și jumătate spre est, se afla un galion spaniol, înțesat cu tunuri, care se îndrepta rapid spre ei, cu vântul din pupa. Timp de trei săptămâni, uitaseră de pericolul în care se aflau, și el, și restul echipajului. Dar acum, forțele legii sosiseră.

Echipajul folosi prăjini lungi pentru a-l împinge pe *Hawk* departe de chei, înspre ape mai adânci. Căpitanul Bacon întoarse nava spre vest, iar vântul îi umflă pânzele.

Galionul era înalt în apă, ceea ce sugera că avea puțină încărcătură sau deloc. Avea patru catarge, cu mai multe pânze decât putu număra Barney dintr-o privire, ceea ce-i oferea viteză. Avea puntea largă și un castel la pupă, ceea ce-l făcea relativ greoi de manevrat; dar în linie dreaptă nu avea cum să nu-l prindă pe *Hawk*.

Barney auzi un bubuit îndepărtat și recunoscu imediat o lovitură de tun. Apoi se auzi un pârâit apropiat, o cacofonie de lemn sfărâmat și un cor de strigăte de surpriză din partea echipajului. O ghiulea uriașă trecu la un metru de Barney, traversând lemnăria de la prova, și dispăru.

Ghiuleaua era mult mai mare decât cele de două kilograme cu care era înarmat *Hawk,* așa că galionul avea probabil tunuri mai grele. Chiar și așa, Barney se gândi că tunarul lor trebuie să fi avut mult noroc ca să nimerească ținta din prima, de la o distanță atât de mare.

O clipă mai târziu, *Hawk* vină strâns, dezechilibrându-l pe Barney. Brusc, se temu că nava fusese grav avariată și că era incontrolabilă, poate pe cale să se scufunde. Posibilitatea de a muri pe mare îl înspăimântă – dar numai pe moment. El îl văzu pe căpitanul Bacon învârtind cârma, întorcându-se intenționat spre nord, cu bordul în vânt. Uluirea luă locul fricii: era clar că Bacon realizase că nu putea naviga mai rapid decât spaniolul – dar care era planul de scăpare?

– Încetează să te mai holbezi, idiot nenorocit, țipă Jonathan la Barney. Du-te jos, pe puntea tunurilor, unde îți este locul!

Barney înțelese că era pe punctul de a trăi prima lui luptă pe mare. Se întrebă dacă avea să fie și ultima; își dorea să poată să se mai întoarcă o dată acasă, la Kingsbridge, înainte să moară.

Se mai aflase și înainte în bătaia focului. Era speriat, dar știa să-și controleze frica și să-și îndeplinească rolul.

Se duse mai întâi la bucătărie, la provă. Bucătarul sângera de la o așchie care zburase, dar bucătăria nu fusese avariată, iar Barney reuși să aprindă o lumânare de la foc. Auzi un al doilea bubuit și, tensionat, așteptă lovitura, cuprins din nou de frică; dar ghiuleaua rată ținta.

Jos, în cală, cei câțiva sclavi rămași înțeleseseră ce se întâmplă și începuseră să țipe terorizați, temându-se fără îndoială că aveau să moară în lanțuri pe un vas care se scufunda.

Apoi se auzi o a treia explozie, din nou fără impact, și bănuiala lui Barney se confirmă: prima lovitură fusese norocoasă. Tunarul de pe galion trebuie să fi făcut aceeași deducție, hotărându-se să-și păstreze muniția pentru ocazii mai bune, pentru că nu se mai auzi o a patra explozie.

Barney reveni la mijlocul navei, protejând flacăra cu mâna. Cea mai mare parte a echipajului se afla pe punte sau sus, pe catarge, ajustând pânzele în funcție de ordinele urlate de căpitanul Bacon. Barney alergă spre tambuchi, intrarea acoperită care ducea spre punțile inferioare, și o luă la vale pe scară, ducându-și lumânarea aprinsă.

Echipajul deschisese deja gurile de tragere pentru tunuri și dezlegase parâmele care țineau minioanele în poziție, când nu erau folosite. Acum, grelele afeturi de tun se puteau deplasa în spate, pe roțile lor, din cauza reculului tragerii. Bărbații aveau mare grijă când se deplasau pe puntea tunurilor, atunci când acestea erau dezlegate: cineva care stătea în spatele tunului, în momentul în care trăgea, putea fi rănit grav sau chiar omorât.

Fiecare tun avea alături de el un cufăr, care conținea aproape tot ceea ce avea nevoie pentru tragere: un burduf de piele cu capac,

conținând praf de pușcă; o grămadă de câlți pentru încărcare; un fitil cu ardere lentă confecționat din trei fire împletite de sfoară de bumbac, îmbibat cu salpetru și cu leșie; unelte pentru încărcarea tunului și curățarea lui între trageri; și o găleată cu apă. Muniția se găsea într-un cufăr mare, în mijlocul punții, lângă butoiul cu praf de pușcă.

La fiecare tun se aflau câte doi oameni. Unul folosea un polonic cu mâner lung pentru a scoate cantitatea exactă de praf de pușcă – o cantitate egală cu greutatea ghiulelei, deși tunarii pricepuți făceau mici ajustări, atunci când cunoșteau arma. Celălalt îndesa câlți pe țeavă, apoi ghiuleaua.

În câteva minute, toate tunurile de la tribord fură încărcate. Barney făcu un tur cu lumânarea pentru a aprinde fitilurile cu ardere lentă. Cea mai mare parte a oamenilor înfășurau un fitil în jurul unui băț cu vârful despicat, astfel încât să poată sta departe de tun când aprindeau pulberea.

Barney se apropie de un sabord{16}. *Hawk* se afla acum cu bordul spre briza puternică din est, navigând cu opt sau nouă noduri, în timp ce galionul, mai rapid, se afla la vreo opt sute de metri în urmă, aplecându-se spre tribord.

Barney așteptă. De la această distanță, ar fi putut lovi galionul, provocându-i daune minore, dar nu era cel mai bun mod de a-și folosi armele.

Nava care ataca se apropia cu prova de *Hawk,* așa că nu-și putea utiliza puternicele tunuri din borduri. Două explozii mici îi indicară că tunarul încerca tunurile de la provă, dar Barney văzu, după pleoscăituri, că loviturile erau inofensive.

Oricum, nava mai rapidă avea să ajungă în curând suficient de aproape pentru a se întoarce într-o parte și a-și desfășura tunurile din borduri și atunci *Hawk* avea să dea de necaz. Care naiba era planul căpitanului Bacon? Poate că bătrânul acela prost nu avea niciunul. Barney se luptă să își înăbușe panica.

Un om din echipaj, pe nume Silas, îl întrebă nerăbdător:

– Să tragem, domnule?

Barney își păstră calmul, făcând un efort uriaș.

– Nu încă, spuse el, cu mai multă siguranță decât simțea. Sunt prea departe.

Sus, pe punte, Bacon urlă:

– Nu trageți, tunari!

El nu-l putuse auzi pe Silas, dar instinctul îi spusese că oamenii de pe puntea tunurilor deveneau nerăbdători.

În timp ce galionul se apropia, unghiul de tragere se îmbunătăți. La șase sute de metri, deschise focul.

Se auzi un bubuit și urmă un norișor de fum. Ghiuleaua se mișca

destul de încet pentru a fi vizibilă și Barney o văzu cum își înalță traiectoria. Rezistă tentației de a se lăsa pe vine. Înainte ca ghiuleaua să se apropie, el înțelese că urmă să lovească nava. Dar tunarul spaniol țintise puțin prea sus, iar bila trecu prin velatură. Barney auzi pânze sfâșiate și funii rupte, dar nu părea să fi fost avariată lemnăria.

Barney era pe cale să răspundă, dar ezită când îl auzi pe Bacon urlând o serie de noi ordine. Și atunci, *Hawk* se înclină din nou și se întoarse împotriva vântului. Preț de câteva clipe, avu vântul în spate, dar Bacon continuă rotirea până la o sută optzeci de grade și se îndreptă spre sud, din nou spre insulă.

Fără să fie nevoie să le spună, toți tunarii se duseră la babordul punții tunurilor și încărcară celelalte șase minioane.

Dar ce punea la cale Bacon?

Privind afară, Barney văzu galionul schimbând direcția și rotindu-și prova pentru a intercepta noul curs al lui *Hawk*. Și atunci, înțelese ce făcea Bacon.

Îi oferea lui Barney o țintă perfectă.

Într-un minut sau două, *Hawk* avea să se afle cu bordul spre prova vasului inamic și la trei sute de metri distanță. Barney putea astfel să atace cu toate tunurile, înfigând o ghiulea după alta în prova vulnerabilă a galionului și în lungul întregii sale punți, până la pupă, provocând distrugeri maxime velaturii și echipajului.

Dacă o făcea bine…

Distanța era atât de mică, încât nu avea nevoie de penele care ridicau țevile tunurilor. Trăgând la nivelul minim, bătaia lor ar fi fost tocmai bună. Dar ținta era îngustă.

– Acum, domnule? întrebă Silas.

– Nu, răspunse Barney. Pregătiți-vă și rămâneți calmi!

Îngenunche lângă tunul cel mai din față și privi afară, observând unghiul în care se apropia galionul, cu inima bubuind. Era mult mai ușor pe uscat, când tunul și ținta nu se ridicau și coborau pe valuri.

Nava inamică părea să vireze încet. Barney își stăpâni tentația de a începe să tragă prea devreme. Privi spre cele patru catarge. Avea să tragă atunci când acestea urmau să fie aliniate, astfel încât primul să le obtureze pe celelalte. Sau cu puțin înainte, considerând timpul de care avea nevoie ghiuleaua să străbată distanța.

– Suntem gata când doriți, domnule! spuse Silas.

– Pregătiți-vă! Catargele erau aproape aliniate. Unu, foc!

Îl bătu pe Silas pe umăr.

Silas puse vârful aprins al fitilului la gura de aprindere din țeava tunului.

Explozia fu asurzitoare în spațiul îngust al punții de artilerie.

Tunul sări înapoi, ca urmare a reculului.

Barney privi afară și observă ghiuleaua lovind în castelul de la

prova galionului. Echipajul de pe *Hawk* izbucni în urale.

Barney se duse la următorul tun și-l bătu pe umăr pe tunar.

– Foc! strigă el.

Ghiuleaua acestuia se duse mai sus și lovi în catargele galionului.

Barney auzi uralele puternice de pe punte. Apoi se deplasă în lungul liniei tunurilor, spre pupă, concentrându-se și încercând să temporizeze corect loviturile, până când trase și ultimul tun.

Apoi reveni la primul tun, așteptându-se să-l vadă pe Silas reîncărcând. Spre consternarea lui, Silas și colegul lui își strângeau mâinile, felicitându-se reciproc.

– Încărcați! țipă Barney. Porcii n-au crăpat încă!

Silas apucă în grabă „tirbușonul", o unealtă cu mâner lung și cu o lamă ascuțită, spiralată, în vârf, și o folosi pentru a scoate reziduurile din țeavă. Resturile ieșiră fumegând și scoțând scântei. Silas călcă peste ele cu piciorul gol, aparent fără să simtă durerea. Tovarășul lui apucă un băț lung, cu capătul înfășurat într-o cârpă. Îl înmuie în găleata cu apă, apoi îl băgă pe țeavă pentru a stinge ultimele scântei rămase sau alte fragmente care ardeau, pentru a nu aprinde prematur următoarea încărcătură de praf de pușcă. Retrase buretele și fierbințeala țevii evaporă rapid orice urmă de apă. Apoi, cei doi bărbați reîncărcară tunul.

Barney privi afară. Prova galionului era găurită în două locuri, iar catargul din față era înclinat într-o parte. De pe punte – acum la numai două sute de metri depărtare – se auzeau urletele răniților și țipetele panicate ale supraviețuitorilor. Dar nava era încă funcțională, iar căpitanul își păstrase calmul. Galionul se apropia cu o viteză foarte puțin redusă.

Barney fu dezamăgit văzând cât de mult timp le trebuia tunarilor săi să reîncarce. Știa din experiența bătăliilor că o singură salvă nu câștiga niciodată o luptă. Armatele își reveneau. Dar salvele repetate, una după alta, le decimau rândurile, iar camarazii căzuți le distrugeau moralul celor rămași și-i determinau să fugă în debandadă sau să se predea. Repetiția era totul. Oricum, echipajul de pe *Hawk* era compus din marinari, nu din artileriști, și nimeni nu-i învățase despre importanța reîncărcării rapide, disciplinate.

Galionul se îndrepta acum direct spre *Hawk*. Căpitanul lui nu mai dorea să tragă cu tunurile din borduri. Sigur că nu, se gândi Barney: spaniolii nu doreau să scufunde nava. Ar fi preferat s-o captureze și să-i confiște comoara obținută ilegal. Traseră cu tunurile mici de la prova și câteva lovituri nimeriră velatura; dar *Hawk* era îngust, ceea ce înseamnă că era foarte ușor de ratat. Tactica galionului, observă acum Barney, era să-l tamponeze pe *Hawk* și să-l abordeze.

Când tunurile de pe *Hawk* aveau să fie gata de tragere, galionul urma să ajungă la mai puțin de o sută de metri. Era mai înalt decât

Hawk, iar Barney dorea să lovească mai degrabă puntea decât coca navei, așa că fu nevoit să ridice puțin tunurile. Alergă în lungul liniei, ajustând penele.

Următoarele câteva momente părură nesfârșite. Galionul se deplasa rapid, cu nouă sau zece noduri, cu prova înspumând valurile, părând să se apropie centimetru cu centimetru. Puntea era înțesată de marinari și de soldați, aparent nerăbdători să sară la bordul lui *Hawk* și să-i omoare pe toți. Silas și ceilalți tunari continuau să privească de la galion la Barney și invers: îi mâncau degetele să aprindă praful de pușcă.

– Așteptați comanda mea! țipă el.

O salvă trasă prea repede era cel mai mare cadou pe care i-l puteau face inamicului, permițându-i să se apropie în siguranță, în timp ce tunarii reîncărcau.

Apoi, galionul ajunse la o sută de metri distanță și Barney trase.

Încă o dată, căpitanul Bacon îi oferi ținta perfectă. Galionul se îndreptă direct spre tunurile de pe *Hawk*. De atât de aproape, Barney nu putea să rateze: trase cu toate cele șase tunuri într-o succesiune rapidă, apoi strigă:

– Încărcați! Încărcați!

Privind afară, observă că salva fusese chiar mai reușită decât sperase. O ghiulea lovise probabil catargul principal, pentru că, în timp ce privea, acesta căzu în față, împins de vânt. Viteza galionului scăzu, pe măsură ce pânzele se prăbușeau. Catargul principal căzu peste velatura catargului avariat și acesta începu la rândul său să se prăbușească. Nava se afla acum la numai cincizeci de metri distanță, încă prea departe pentru ca oamenii de la bordul ei să poată sări pe puntea lui *Hawk*. Era avariată – dar, observă Barney, încă își continua cursul de coliziune cu *Hawk,* care ar fi fost abordat oricum.

Dar Bacon acționă din nou întorcându-l pe *Hawk* sub vântul de est, care îi umflă pânzele. Nava căpătă viteză. În câteva clipe, *Hawk* se îndepărtă spre vest.

Galionul avariat nu mai putea ține pasul. Se terminase?

Barney urcă pe punte și echipajul îl ovaționă. Învinseseră. Bătuseră un vas mai mare și mai rapid. Barney era eroul lor, deși el știa că bătălia fusese câștigată, de fapt, de abilitatea lui Bacon și de nava lui agilă.

Barney privi în urmă. Galionul șchiopăta către port, iar Hispaniola se îndepărta deja. La fel și Bella.

Barney se îndreptă spre Bacon, aflat la timonă.

– Încotro ne îndreptăm, căpitane?

– Acasă, spuse Bacon. La Combe. Văzând că Barney nu comentează, el adăugă: Nu asta îți doreai?

Barney privi în urmă, spre Hispaniola, care dispărea în strălucirea

soarelui Caraibelor.

– Da, asta voiam, spuse el.

Capitolul 13

Margery știu că era pe cale să comită o crimă serioasă când apucă mătura și începu să măture podeaua capelei, pregătind-o pentru slujbă.

Micul sat Tench nu avea biserică, cu excepția acestei capele aflate la conac. Contele Swithin se ducea rar la Tench, iar clădirea era în stare proastă, fiind murdară și plină de umezeală. Margery curăță podeaua, deschizând geamul și lăsând să intre aerul proaspăt; și, în lumina amurgului, începu să arate tot mai mult a loc sfânt.

Stephen Lincoln puse lumânări pe altar, de ambele părți ale unui crucifix bătut cu pietre prețioase, pe care îl sustrăsese de la catedrala din Kingsbridge cu mult timp în urmă, în primele zile ale domniei Elisabetei, înainte să fi abandonat oficial preoția. Pe umeri purta un veșmânt preoțesc magnific, pe care-l salvase de la arderea veșmintelor preoțești de către protestanți. Era minunat brodat cu fir de aur și de argint și cu mătase colorată. Broderia descria martiriul lui Thomas Becket. Mai conținea și câteva frunze și, dintr-un motiv oarecare, niște papagali.

Margery aduse din sală un scaun de lemn și se așeză pentru a se pregăti de slujbă.

În Tench nu existau ceasuri, dar toată lumea putea să vadă răsăritul și, în timp ce lumina palidă a dimineții de vară pătrunse prin fereastra dinspre est, transformând griul pereților de piatră în auriu, sătenii intrară în capelă, în grupuri de familie, salutându-și în liniște vecinii. Stephen stătea în picioare cu spatele spre congregație, iar ei priviră fascinați imaginile colorate ale veșmântului său.

Margery știa câți oameni locuiau la Tench, pentru că făcea parte din domeniul contelui de Shiring, și fu foarte mulțumită să vadă că veniseră toți locuitorii, inclusiv cel mai bătrân rezident, bunica Harborough, care era purtată de alții și era singurul membru al congregației care stătea așezat în timpul slujbei.

Stephen începu rugăciunile. Margery închise ochii și lăsă sunetul familiar al cuvintelor latine să-i pătrundă în gânduri și să-i subjuge sufletul în serenitatea prețioasă a simțământului de bine față de lume și față de Dumnezeu.

Călătorind prin comitatul Shiring, uneori cu soțul ei, Bart, alteori fără el, Margery obișnuia să stea de vorbă cu oamenii despre sentimentele lor religioase. Bărbații și femeile o plăceau deopotrivă, fiind mai dispuși să se deschidă în fața ei. Ea îl căuta, în general, pe intendentul satului, care era plătit să aibă grijă de interesele contelui. Acesta știa deja că membrii familiei contelui erau catolici devotați și,

dacă era tratat cu atenție, îi spunea lui Margery de ce parte se situau sătenii. În locurile izolate și sărace, cum era Tench, nu era neobișnuit să fie toți catolici. Și atunci, ea aranjă ca Stephen să le țină o slujbă.

Era o crimă, dar Margery nu își dădea seama cât de periculos era. În cei cinci ani de când Elisabeta ajunsese pe tron, nimeni nu fusese executat pentru că era catolic. Stephen avea impresia, discutând cu alți preoți, că slujbele clandestine, precum cea organizată de ei, erau destul de obișnuite; dar nu exista nicio reacție oficială, nicio campanie pentru a le opri.

Părea că regina Elisabeta era dispusă să tolereze astfel de lucruri. Ned Willard sugerase asta. El venea la Kingsbridge o dată sau de două ori pe an, iar Margery îl vedea de obicei la catedrală; de câte ori îi vorbea, fața și vocea lui provocau gânduri păcătoase în mintea ei. El spunea că Elisabeta nu avea niciun interes să-i pedepsească pe catolici. Oricum, adăuga el, de parcă ar fi dorit să o avertizeze personal, oricine contesta autoritatea Elisabetei în calitate de cap al bisericii Angliei – sau, mai rău, care punea la îndoială dreptul ei la tron – era tratat foarte dur.

Margery nu avea nicio intenție de a face o declarație politică. Totuși, nu se putea simți în siguranță. Se gândi că ar fi fost o greșeală să slăbească vigilența: monarhii se puteau răzgândi.

Teama era mereu prezentă în viața ei, ca un clopot care bătea pentru o înmormântare îndepărtată, dar asta nu o împiedica să-și facă datoria. Era emoționată că fusese aleasă ca agent, având misiunea să păstreze adevărata religie în comitatul Shiring – dar acceptase pericolul. Dacă într-o bună zi ar fi dat de un necaz serios, era sigură că ar fi găsit puterea de a-i face față. Sau aproape sigură.

Congregația de acolo avea să se protejeze mergând mai târziu în cursul dimineții într-un alt sat, în care preotul ținea o slujbă protestantă, folosind cartea de rugăciuni autorizată de Elisabeta, precum și Biblia în limba engleză introdusă de ereticul ei tată, regele Henric al VIII-lea. Erau nevoiți să meargă oricum: dacă nu mergeai la biserică, amenda era de un șiling. Și nimeni din Tench nu-și putea permite să irosească un șiling.

Margery fu prima care primi comuniunea, pentru a-i încuraja pe ceilalți. Apoi se dădu la o parte și privi congregația: fețele lor obosite de țărani se luminară când primiră sacramentele ce le fuseseră negate atât de mult timp. În cele din urmă, bunica Harborough fu adusă în față. Mai mult ca sigur, era ultima oară pentru ea, aici, pe pământ. Fața ei ridată se inundă de bucurie și Margery încercă să își imagineze la ce se gândea. Sufletul ei era salvat, iar ea era împăcată.

Acum, putea muri fericită.

(ii)

Într-o dimineață, în pat, Susannah, văduva contesă de Brecknock, spuse:

– M-aș mărita cu tine, Ned Willard, dacă aș fi cu douăzeci de ani mai tânără. Chiar aș face-o.

Avea patruzeci și cinci de ani și era verișoara contelui Swithin. Ned o cunoștea din vedere, încă din copilărie, dar nu visase niciodată că ar putea deveni iubitul ei. Ea se întinse lângă el, cu mâna pe pieptul lui și cu o pulpă așezată strâns peste genunchii lui. Își putea imagina cu ușurință mariajul cu ea: era deșteaptă și amuzantă și la fel de lascivă ca un cotoi. Avea în pat poziții despre care el nu auzise niciodată și îl făcea să joace jocuri pe care nici nu și le imaginase. Avea o față senzuală, ochii căprui și calzi și sânii plăcuți și moi. Dar, cel mai mult, îl ajuta pe Ned să nu se mai gândească la Margery în pat alături de Bart.

– Dar este o idee foarte proastă, desigur, continuă ea. Am depășit vârsta la care ți-aș putea dărui copii. Aș putea fi de folos carierei unui bărbat tânăr, dar cu Sir William Cecil ca mentor, nu ai nevoie de niciun ajutor. Și nici măcar nu am o avere pe care să ți-o las.

„Și nici nu suntem îndrăgostiți”, se gândi Ned, deși nu o spuse. O plăcea enorm pe Susannah, iar ea îi oferea o plăcere intensă de mai bine de un an, dar nu o iubea cu adevărat și era destul de sigur că nici ea nu-l iubea. Nici nu-și închipuise că o relație de acest fel era măcar posibilă. Învățase multe de la ea.

– În afară de asta, spuse ea, nu sunt sigură că vei uita vreodată de biata Margery.

Singurul neajuns la o iubită mai în vârstă era, după cum aflase Ned, că nu-i puteai ascunde nimic. El nu știa cum de reușea, dar ea ghicea totul, chiar și lucrurile pe care el nu dorea ca ea să le afle. *Mai ales* lucrurile pe care el nu dorea ca ea să le afle.

– Margery este o fată minunată și te merita, continuă Susannah. Dar familia ei a fost prea disperată să se alăture nobilimii și au folosit-o fără rușine.

– Bărbații din familia Fitzgerald sunt mizeria pământului, spuse Ned înverșunat. Îi cunosc mult prea al naibii de bine!

– Fără îndoială! Din păcate, căsătoria nu este legată numai de dragoste. De exemplu, eu chiar trebuie să mă mărit.

Ned fu șocat.

– De ce?

– O văduvă este un inconvenient. Aș putea locui cu fiul meu, dar niciun băiat nu-și dorește cu adevărat ca mama lui să fie permanent prin preajmă. Regina Elisabeta mă place, dar o femeie singură la Curte se presupune că este foarte ocupată. Iar dacă este și atrăgătoare, le face să devină nervoase pe femeile căsătorite. Nu, am nevoie de un bărbat, iar Robin Twyford va fi numai bun.

– Vrei să te măriți cu lordul Twyford?

– Da, așa mă gândeam.

– El știe despre asta?

Ea râse.

– Nu, dar el mă consideră minunată.

– Chiar ești, dar s-ar putea să te irosești cu Robin Twyford.

– Nu mă lua de sus. El are cincizeci și cinci de ani, dar este zburdalnic și deștept și mă face să râd.

Ned realiză că ar fi trebuit să se poarte cu eleganță.

– Draga mea, sper că vei fi foarte fericită, îi spuse el.

– Să fii binecuvântat!

– Te duci la teatru astă-seară?

– Da.

Ei îi plăcea teatrul la fel de mult ca și lui.

– Atunci, ne vedem acolo.

– Dacă Twyford se află acolo, poartă-te frumos cu el. Fără vreo gelozie prostească.

Gelozia lui Ned era îndreptată în altă parte, dar nu spuse asta.

– Promit.

– Mulțumesc, zise ea, sărutându-l pe sfârc.

– Îmi place asta. Apoi, el auzi clopotul de la St Martin-in-the-Fields și adăugă: Dar trebuie să ajung la Maiestatea Sa.

– Nu încă, nu-i adevărat.

Îl sărută și pe celălalt sfârc.

– Dar în curând…

– Nu-ți face griji, spuse ea, rostogolindu-se peste el. Voi fi rapidă.

O jumătate de oră mai târziu, Ned mergea grăbit pe Strand.

Regina Elisabeta nu numise încă un nou episcop de Kingsbridge care să-l înlocuiască pe Julius, iar Ned dorea ca decanul de Kingsbridge, Luke Richards, să primească postul. Decanul Luke era omul potrivit – și era prieten al familiei Willard.

Toți cei de la Curte doreau posturi pentru prietenii lor, dar Ned ezita să o inoportuneze pe regină cu preferințele lui personale. Învățase, în cei cinci ani în serviciul Elisabetei, cât de repede dispărea prietenia ei dacă un curtean pierdea din vedere cine servește pe cine. Așa că își aștepta momentul. Oricum, regina plănuia în ziua aceea ca episcopii să discute cu secretarul de stat, Sir William Cecil, iar Cecil îi spusese lui Ned să fie acolo.

Palatul numit White Hall era o îngrămădire de zeci de clădiri, curți și grădini, incluzând chiar și un teren de tenis. Ned cunoștea drumul către apartamentul regal și trecu repede prin camera de gardă, ajungând în marea sală de așteptare. Fu ușurat să observe că Cecil nu sosise încă. Susannah fusese rapidă, așa cum promisese, și nu-l întârziase pe Ned prea mult.

În camera exterioară se mai afla ambasadorul spaniol, Alvarez de la Cuadra. Se plimba neliniștit și părea furios, deși Ned bănuia că emoția putea fi, cel puțin parțial, un pic prefăcută. Slujba unui ambasador era dificilă, reflectă Ned: când stăpânul lui era pătimaș, el trebuia să preia respectiva emoție, fie că o simțea, fie că nu.

Alvarez ajunse cu numai câteva minute înainte ca secretarul de stat să intre și să-l agațe pe Ned, luându-l după el în camera de prezentare.

Regina Elisabeta avea acum treizeci de ani și-și pierduse prospețimea de fetiță care o făcuse să pară odată aproape frumoasă. Se îngrășase, iar dragostea ei pentru dulciuri îi stricase dinții. Dar astăzi era în toane bune.

– Înainte să trecem la episcopi, haideți să-l vedem pe ambasadorul Spaniei, spuse ea.

Ned presupuse că-l așteptase pe Cecil, dorind probabil să nu fie singură în confruntarea cu Cuadra, care era reprezentantul celui mai puternic monarh din Europa.

Salutul lui Cuadra fu atât de grăbit, încât păru aproape ofensator.

– Un galion spaniol a fost atacat de pirați englezi, îi spuse el reginei.

– Îmi pare foarte rău să aud asta, spuse regina.

– Trei nobili au fost omorâți! Au pierit mai mulți marinari, iar nava a fost avariată grav înainte ca piraților să fugă.

Citind printre rânduri, Ned presupuse că galionul ieșise cel mai rău din confruntare. Mândria regelui Filip era rănită, de aici și furia lui.

Elisabeta spuse:

– Mi-e teamă că nu pot controla ce fac supușii mei atunci când se află pe mare și departe de casă. Niciun monarh nu poate.

Ceea ce spunea Elisabeta era pe jumătate adevărat. Era dificil de controlat comportamentul navelor pe mare, dar cealaltă parte a poveștii era că Elisabeta nici nu se străduia prea tare. Navele comerciale puteau scăpa de pedeapsă pentru crime, uneori la propriu, datorită rolului pe care-l jucau în asigurarea securității regatului. În timp de război, monarhul le putea ordona navelor comerciale să se alăture forțelor marinei regale. Împreună, formau principala apărare a unei națiuni insulare care nu dispunea de armată regulată. Elisabeta era precum proprietarul unui câine fioros, foarte util pentru a-i speria pe intruși.

– Oricum, unde s-a întâmplat asta? continuă regina.

– În largul coastelor insulei Hispaniola.

Cecil, care studiase legea la Gray's Inn, întrebă:

– Și cine a tras primul?

Era o întrebare vicleană.

– Nu am această informație, spuse Cuadra; iar Ned pricepu că asta însemna că spaniolii trăseseră primii.

Cuadra se apropie și mai mult de confirmarea suspiciunii când se

zburli:

– Oricum, o navă a Maiestății Sale, regele Filip, are o justificare perfectă de a trage în orice navă implicată în activități criminale.

– Despre ce fel de crimă vorbim aici? întrebă Cecil.

– Nava engleză nu avea permisiunea de a naviga în Noua Spanie. Nicio navă străină nu poate face asta.

– Și știm ce făcea căpitanul în Lumea Nouă?

– Vindea sclavi!

– Lasă-mă să fiu sigură că înțeleg, spuse Elisabeta, iar Ned se întrebă dacă Cuadra putea auzi, la fel de clar ca el, nota de pericol din vocea ei. O navă engleză, care făcea afaceri nevinovate cu cumpărători doritori din Hispaniola, este atacată de un galion spaniol – și *tu* mi te plângi *mie* pentru că englezii au ripostat?

– Comiteau o crimă numai pentru faptul că se aflau acolo! Maiestatea Voastră știe foarte bine că Sanctitatea Sa, papa, le-a acordat jurisdicție asupra întregii Lumi Noi numai regilor Spaniei și Portugaliei.

Vocea reginei deveni glacială:

– Iar Maiestatea Sa, regele Filip, știe foarte bine că papa nu are autoritatea de a oferi o parte sau alta din pământul Domnului unui monarh sau altuia, după cum poftește el!

– Sfântul părinte, în înțelepciunea lui…

– Pe trupul Domnului! explodă Elisabeta, folosind o înjurătură care-i ofensa profund pe catolicii de felul lui Cuadra. Dacă trag asupra englezilor numai pentru că se află în Lumea Nouă, navele voastre trebuie să-și asume riscurile! Nu mi te plânge mie pentru consecințe. Poți să te retragi!

Cuadra se înclină, apoi privi cu viclenie și spuse:

– Nu doriți să aflați numele navei engleze?

– Spune-mi.

– A fost *Hawk,* cu baza în portul Combe, iar căpitanul ei este Jonas Bacon. Cuadra privi spre Ned. Tunarul-șef este un anume Barnabas Willard.

Ned icni:

– Fratele meu!

– Fratele tău, spuse Cuadra cu o satisfacție evidentă, și, prin înțelegerea generală a legii, un pirat! Se înclină din nou înspre regină. Cu umilință îi doresc Maiestății Voastre o zi bună.

După ce plecă, Elisabeta îl întrebă pe Ned:

– Știai despre asta?

– Parțial, spuse Ned, încercând să-și adune gândurile. Acum trei ani, unchiul meu Jan din Antwerp ne-a scris să ne informeze că Barney s-a îmbarcat spre casă pe nava *Hawk*. De acum bănuiam că a fost deturnat. Dar nu aveam habar că a traversat Atlanticul!

– Sper să ajungă cu bine acasă, spuse regina. Acum, vorbind despre Kingsbridge, pe cine putem numi episcop?

Ned rată indicația, fiind încă ametit de noutățile despre Barney; dar după o pauză, Cecil îl solicită, spunând:

– Ned cunoaște un candidat potrivit.

Ned se scutură și zise:

– Luke Richards. Patruzeci și cinci de ani. Este deja decan.

– Un prieten de-al tău, bănuiesc, spuse regina înfundat.

– Da, Maiestatea Voastră.

– Cum este?

– Un om moderat. Este un bun protestant – deși sinceritatea mă obligă să vă spun, Maiestatea Voastră, că în urmă cu cinci ani era un bun catolic.

Cecil se agită dezaprobator, dar regina Elisabeta râse din toată inima.

– Excelent, spuse ea. Este exact genul de episcop care-mi place!

(iii)

Margery era măritată de cinci ani și în fiecare zi din acești cinci ani se gândise să fugă.

Bart Shiring nu era un soț rău, după standardele generale. Nu o bătuse niciodată și se purta frumos. Ea trebuia să facă sex cu el din când în când, dar cel mai adesea el își căuta plăcerea în altă parte, așa că, din acest punct de vedere, era asemenea celor mai mulți nobili. Era dezamăgit că nu aveau copii, iar bărbații considerau pe atunci că o asemenea lipsă era din vina femeii – dar nu o acuzase de vrăjitorie, cum ar fi făcut alți bărbați. În orice caz, ea îl ura.

Visul ei de evadare lua diferite forme. Se gândi mai întâi să intre într-o mănăstire franceză, dar, desigur, Bart ar fi găsit-o și ar fi adus-o înapoi. Putea să-și taie părul, să se îmbrace ca un băiat și să fugă pe mare; dar pe o navă nu exista intimitate și ar fi fost descoperită din prima zi. Putea să pună șaua pe calul favorit, într-o dimineață, și pur și simplu să nu se mai întoarcă niciodată – dar unde să se ducă? Londra o atrăgea – dar cum să-și câștige existența? Știa prea puține despre felul în care funcționa lumea și era bine cunoscut faptul că fetele care fugeau în orașele mari ajungeau, de obicei, prostituate.

Uneori, era tentată de păcatul sinuciderii.

Ceea ce o ținea în viață era munca ei pentru catolicii năpăstuiți din Anglia. Dădea un sens existenței ei și, în plus, era excitant, chiar dacă era periculos. Fără sat, n-ar fi fost altceva decât o victimă tristă a circumstanțelor. Așa, era o aventurieră, o nelegiuită, un agent secret al lui Dumnezeu.

Când Bart era plecat de acasă, ea era aproape fericită. Îi plăcea să aibă patul numai pentru ea: nimeni care să sforăie, să râgâie sau să se

clatine la coborârea din pat în mijlocul nopții pentru a face pipi în oală. Îi plăcea să fie singură dimineața, când se spăla și se îmbrăca. Îi plăcea budoarul ei, cu micul raft de cărți și cu fire de verdeață în căni. Se putea întoarce în camera ei după-amiaza, să stea singură și să citească poezie sau să studieze Biblia latină, fără să fie întrebată disprețuitor de ce ar face o persoană normală așa ceva.

Dar asta nu se întâmpla destul de des. Când Bart călătorea, se ducea de obicei la Kingsbridge, și atunci Margery mergea cu el, folosindu-se de ocazie pentru a se întâlni cu prietenii și pentru a intra în contact cu catolicii clandestini de acolo. Dar de data asta, Bart plecase în portul Combe, iar Margery se bucura de propria ei companie.

Își făcu apariția la cină. Lordul Swithin se căsătorise a doua oară, cu o fată mai tânără decât Margery, dar contesa adolescentă murise în timpul nașterii primului ei copil, un copil născut mort. Așa că Margery era din nou doamna casei, iar mesele erau responsabilitatea ei. În seara aceea comandase berbec cu scorțișoară și miere. La masă se aflau doar contele Swithin și Stephen Lincoln, care locuia acum la New Castle: oficial, el era secretarul contelui, dar de fapt era preotul contelui. Lincoln ținea slujba în capelă pentru familie și servitori în fiecare duminică, cu excepția zilelor când el și Margery erau plecați, făcând același lucru în altă parte.

Deși toată lumea era discretă, asemenea practici nu puteau rămâne ascunse la nesfârșit. Deja mulți oameni știau sau bănuiau că la New Castle – și probabil în toată Anglia – se țineau slujbe catolice. Puritanii din Parlament – toți bărbați, desigur – erau înfuriați de acest lucru. Dar regina Elisabeta refuza să pună în aplicare legile. Era un compromis pe care Margery începu să-l înțeleagă ca fiind tipic pentru Elisabeta. Regina era o eretică, dar era și o femeie sensibilă, iar Margery îi mulțumea Domnului pentru asta.

Ea părăsi cina ceva mai repede decât de obicei. Avea o scuză adevărată: menajera ei era bolnavă și probabil pe moarte, iar Margery dorea să se asigure că biata femeie era instalată confortabil peste noapte.

Își croi drum spre locuințele servitorilor. Sal Brendon era întinsă într-un alcov, într-o parte a bucătăriei. Ea și Margery trecuseră peste începutul abrupt din urmă cu cinci ani, iar Margery își făcuse din ea un aliat în timp, ajungând în cele din urmă să administreze casa ca o echipă. Din păcate, lui Sal i se dezvoltase un nodul la unul dintre sâni și, în ultimul an, se transformase dintr-o curvuliță grăsună de vârstă medie într-un schelet cu piele.

Tumoarea lui Sal străpunsese pielea și se întinsese spre umăr. Femeia era bine bandajată, în speranța de a opri mirosul. Margery o încurajă să bea niște vișinată și se așeză să vorbească cu ea câteva minute. Sal îi spuse cu o resemnare amară că Swithin nu se mai

deranjase să vină să o vadă de mai multe săptămâni. Simțea că își irosise viața încercând să facă fericit un bărbat nerecunoscător.

Margery se retrase în camera ei și se înveseli cu o carte franțuzească revoltător de amuzantă, numită *Pantagruel*. Giganții din această carte aveau testicule atât de mari, încât ajungeau trei ca să umple un sac. Stephen Lincoln ar fi dezaprobat cartea, dar nu exista niciun pericol în ea. Rămase lângă lumânare timp de o oră, chicotind din când în când; apoi se dezbrăcă.

Dormea într-o cămașă de pânză lungă până la genunchi. Patul ei avea baldachin, dar ținea draperiile trase și legate lângă stâlpi. Casa avea ferestre înalte, iar luna era jumătate, deci camera nu era în întuneric deplin. Se strecură sub pătură și închise ochii.

I-ar fi plăcut să i-l arate pe *Pantagruel* lui Ned Willard. El ar fi fost încântat de invențiile comice și fantastice ale autorului, la fel cum fusese și de piesa cu Maria Magdalena jucată la New Castle. De câte ori dădea peste ceva interesant sau neobișnuit, ea se întreba ce ar fi gândit Ned despre asta.

Deseori se gândea la el noaptea. Ea simțea că aceste idei nesănătoase erau mai secrete dacă stătea întinsă în întuneric. Acum, ea își aminti de ziua în care ea și Ned se sărutaseră și se mângâiaseră prima dată, în vechiul cuptor scos din funcțiune, și își dori să fi mers mai departe atunci. Amintirea o făcu să se simtă încălzită și să se relaxeze. Știa că era un păcat să se atingă acolo, jos, dar – așa cum se întâmpla uneori – sentimentele o copleșiseră. Nu se putu abține să nu-și strângă coapsele, simțind cum cresc valuri de căldură.

După aceea se simți tristă. Se gândi la regretele lui Sal Brendon și se imagină pe sine pe patul de moarte, întrebându-se dacă s-ar fi simțit la fel de amărâtă ca Sal. Ochii i se umplură de lacrimi. Se întinse spre un mic cufăr de lângă pat în care își ținea lucrurile personale și scoase o batistă de pânză brodată cu ghinde. Era a lui Ned: nu i-o dăduse înapoi niciodată. Își îngropă fața în ea, închipuindu-și că se află din nou cu el și că el o mângâie cu blândețe pe obraji, ștergându-i lacrimile.

Apoi auzi o răsuflare.

La New Castle nu existau încuietori, dar ea închidea ușa în mod normal. Oricum, nu o auzise deschizându-se. Poate că o lăsase întredeschisă? Dar cine să intre în tăcere?

Răsuflarea putea fi a unui câine: câinilor de vânătoare ai contelui le era permis să umble noaptea pe coridoare și poate că unul intrase, găsind ușa deschisă. Margery ascultă: respirația era reținută, ca a unui om care încearcă să rămână tăcut – câinii nu puteau face asta.

Deschise ochii și se ridică, cu inima bătându-i accelerat. În lumina argintie a lunii, observă un bărbat în cămașă de noapte.

– Ieși din camera mea, spuse ea cu fermitate, dar cu un tremur în

voce.

Urmă un moment de liniște. Era prea întuneric ca să-l identifice. Se întorsese Bart pe neașteptate? Nu, nimeni nu călătorea după lăsarea întunericului. Nu putea fi un servitor: oricare dintre ei ar fi riscat moartea dacă ar fi intrat în camera unui nobil, pe întuneric. Nu putea fi Stephen Lincoln, pentru că ea era sigură că el nu era atras de patul femeilor – dacă ar fi să păcătuiască astfel, ar face-o cu un băiat drăguț.

Bărbatul spuse:

– Nu te teme!

Era Swithin.

– Pleacă, zise Margery.

El se așeză pe marginea patului.

– Amândoi suntem singuri, spuse el.

Vorba îi era puțin împiedicată, cum era întotdeauna, la sfârșitul serii. Ea se mișcă să se ridice, dar el o opri cu o mână puternică.

– Știi ce vreau, spuse el.

– Nu, nu știu!

Ea se zbătu să scape din strânsoare, dar el era solid și puternic și nu era suficient de beat încât să îi slăbească forțele.

– Îmi place puțină împotrivire, spuse el.

– Lasă-mă în pace! țipă ea.

Cu mâna liberă, trase așternuturile jos. Cămașa ei era adunată în jurul șoldurilor și el privi lacom spre coapsele ei. Irațional, ea se simți rușinată și încercă să-și acopere goliciunea cu mâinile.

– Ah, spuse el cu plăcere. Rușinoasă!

Ea nu mai știu ce să facă pentru a scăpa de el.

Cu o blândețe surprinzătoare, el o apucă de ambele glezne și trase brusc. Ea se simți trasă în jos, pe pat, cu umerii căzându-i înapoi pe saltea. În timp ce ea era încă șocată, el sări în pat și se întinse peste ea. Era greu, iar respirația îi era grețoasă. Îi apucă sânii cu mâna mutilată.

Vocea ei deveni un țipăt ascuțit.

– Pleacă acum sau voi țipa până va afla toată lumea!

– Le voi spune că m-ai sedus, spuse el. Mă vor crede pe mine, nu pe tine.

Ea îngheță. Știa că avea dreptate. Oamenii erau de părere că femeile nu-și puteau controla dorințele, în ce timp bărbații puteau. Margery se gândi că era tocmai pe dos. Dar își putea imagina scenele acuzaților și contraacuzaților, bărbații luându-i partea contelui, iar femeile privind-o cu suspiciune. Bart avea să fie sfâșiat, pentru că-l cunoștea prea bine pe tatăl lui, deși, în cele din urmă, ar fi putut să nu aibă curajul să se ridice împotriva contelui.

Îl simți pe Swithin bâjbâind să-i ridice cămașa de noapte. Poate că era impotent, se gândi ea, cu o speranță disperată. Lui Bart i se

întâmpla uneori, de obicei din cauză că băuse prea mult vin, deși el o învinovățea pe ea întotdeauna, pretinzând că ea îl scotea din funcțiune. Cu siguranță, Swithin băuse foarte mult.

Dar nu prea mult. Îi simți penisul lipindu-se de ea și speranța ei se topi.

Își strânse picioarele, dar el încercă să i le despartă cu forța. Se purta cu stângăcie: fu nevoit să-și sprijine greutatea într-un singur cot, în timp ce-și înfigea cealaltă mână între coapsele ei. Mârâi frustrat. Poate că ar fi putut să îi facă treaba asta suficient de dificilă încât să-și piardă erecția și să renunțe dezgustat.

El șuieră:

– Desfă picioarele, curvă!

Ea le strânse mai tare. Cu mâna liberă, el o lovi peste față, iar ea simți că explodează. El era bine făcut, cu umeri largi și cu brațe puternice, și dăduse multe lovituri la viața lui. Margery nu-și închipuise că o astfel de lovitură putea să doară atât de rău. Se simțea de parcă i-ar fi smuls capul de pe umeri. Gura i se umplu de sânge și, pentru moment, își pierdu toată puterea de rezistență; iar în clipa aceea el îi despărți coapsele și își introduse penisul în ea.

După aceea nu mai dură mult. Ea îndură împingerile lui ametită. Fața o durea atât de tare, încât abia își mai putea simți alte părți ale corpului. Când termină, el se rostogoli de pe ea, respirând greu.

Ea coborî din pat, se duse în colțul camerei și se așeză pe podea, ținându-se de cap. Durerea era insuportabilă. O clipă mai târziu, îl auzi ieșind din cameră, încă gâfâind.

Margery își șterse fața cu batista, care, spre surpriza ei, era încă mototolită strâns în pumnul ei. Când fu sigură că el plecase, reveni în pat și se întinse, plângând încet, până când, în sfârșit, somnul îi aduse binecuvântata liniște.

Dimineață s-ar fi putut gândi că visase, dar jumătate din fața ei era tumefiată. Se privi într-un geam și văzu că era umflată și lipsită de culoare. La micul dejun, inventă o poveste despre cum căzuse din pat: nu-i păsa dacă cineva o credea, dar să-l acuze pe conte nu i-ar fi adus decât și mai multe probleme.

Swithin mâncă un mic dejun sănătos și se purtă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

De îndată ce el plecă de la masă, Margery le spuse servitorilor să părăsească sala și se duse lângă Stephen.

– Swithin a venit în camera mea noaptea trecută, spuse ea cu voce joasă.

– Pentru ce? întrebă el.

Ea se holbă la el. Era preot, dar avea douăzeci și opt de ani și fusese student la Oxford, așa că nu putea fi cu totul inocent.

După o clipă spuse:

– Oh!

– M-a luat cu forța.

– Te-ai luptat?

– Sigur. Dar e mult mai puternic decât mine. Își atinse fața umflată cu vârfurile degetelor, atentă să nu apese. N-am căzut din pat. El a făcut asta.

– Ai țipat?

– L-am amenințat că o s-o fac. El mi-a zis că le va spune tuturor că eu l-am sedus. Și că ei îl vor crede pe el, nu pe mine. Avea dreptate – după cum, probabil, știi.

Stephen păru stânjenit. Urmă un moment de tăcere, apoi Margery spuse:

– Ce ar trebui să fac?

– Roagă-te pentru iertare, spuse Stephen.

Margery se agită.

– Ce naiba vrei să spui?

– Cere-ți iertare pentru păcat! Domnul va fi milostiv.

Margery ridică vocea:

– Care păcat? N-am comis niciun păcat! Eu sunt victima unui păcat – cum îmi poți spune mie să cer iertare?

– Nu țipa! Îți spun că Domnul îți va ierta adulterul.

– Cum rămâne cu păcatul lui?

– Al contelui?

– Da. El a comis un păcat mult mai rău decât adulterul. Ce vei face în legătură cu asta?

– Eu sunt preot, nu polițist.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Asta-i tot? Ăsta este răspunsul tău pentru o femeie care a fost violată de socrul ei? Să-i spui că nu ești polițist?

El își feri privirea.

Margery se ridică.

– Vierme, spuse ea. Vierme mizerabil!

Apoi părăsi camera.

Simțea că e gata să renunțe la religie, dar asta nu dură prea mult. Se gândi la Iov, ale cărui necazuri fuseseră un test pentru credința lui. „Blestemă-L pe Dumnezeu și mori”, îi spusese nevasta lui, dar Iov refuzase. Dacă fiecare om care întâlnea un preot meschin l-ar fi respins pe Dumnezeu, n-ar mai fi rămas prea mulți creștini. Dar ce putea să facă? Bart nu avea să se întoarcă decât a doua zi. Dacă Swithin venea din nou în noaptea aceea?

Își petrecu ziua făcându-și planuri. Îi ordonă tinerei cameriste Peggy să doarmă în camera ei, pe o rogojină, la picioarele patului ei. Era ceva obișnuit ca o femeie singură să aibă o cameristă cu ea în timpul nopții, deși lui Margery nu-i plăcuse niciodată această practică. Acum

îi înțelegea sensul.

Își luă un câine. În jurul castelului erau mereu câțiva cățeluși, iar Margery găsi unul suficient de tânăr încât să poată fi învățat să-i fie loial doar ei. Nu avea nume și ea îl boteză Mick. Acum putea să facă zgomot și, în timp, putea fi dresat să o protejeze.

Se minună de comportamentul lui Swithin în timpul zilei. Îl revăzu la dejun și la cină. El abia îi vorbi, ceea ce era normal; discută în schimb cu Stephen Lincoln despre afacerile curente: Lumea Nouă, proiectarea navelor și indecizia perpetuă a reginei Elisabeta referitoare la viitorul ei soț. Se purta de parcă uitase de oribila crimă pe care o comisese în timpul nopții.

Când se duse la culcare, închise bine ușa și apoi, cu ajutorul lui Peggy, trase un cufăr în fața intrării. Își dorea să fi fost mai greu, dar atunci n-ar fi putut să-l mute.

În sfârșit, își puse o centură peste cămașa de noapte și băgă în ea un mic cuțit într-o teacă. Se decise să-și procure un pumnal mai mare de îndată ce putea.

Biata Peggy era îngrozită, dar Margery nu-i explică acțiunile ei, pentru că asta ar fi însemnat să-l acuze pe conte.

Peggy stinse lumânările și se ghemui pe rogojină. Mick era nedumerit în legătură cu noua lui locuință, dar acceptă schimbarea cu un stoicism canin și se duse să doarmă în fața căminului.

Margery se întinse în pat. Nu putea să stea pe partea stângă din cauza durerii; chiar și atingerea pernei de puf îi rănea fața tumefiată. Se întinse pe spate cu ochii larg deschiși. Știa că nu avea să doarmă, la fel de sigur cum știa că nu putea zbura de la fereastră.

Dacă ar fi putut să depășească măcar noaptea aceea, se gândi ea. A doua zi, Bart avea să fie acasă, iar după aceea ea avea să se asigure că nu mai rămâne niciodată singură cu Swithin. Apoi, în timp ce își spunea asta, realiză că nu era posibil. Bart decidea dacă ea îl însoțea sau nu și nu o întreba mereu ce-și dorește. Probabil că o lăsa acasă atunci când plănuia să se întâlnească cu vreo amantă, să se ducă împreună cu prietenii la vreun bordel sau să se complacă într-un alt fel de distracție la care soția lui ar fi devenit o problemă jenantă. Margery nu se putea împotrivi voinței lui fără o justificare și nici nu-și putea dezvălui motivul. Era prinsă în capcană și Swithin știa asta.

Singura soluție era să-l omoare pe Swithin. Dar dacă făcea asta, urma să fie spânzurată. Nicio scuză nu o putea scăpa de pedeapsă.

Doar dacă nu putea să facă să pară totul un accident…

Ar fi putut Dumnezeu să o ierte? Poate. Cu siguranță Dumnezeu nu dorea ca ea să fie violată.

Pe când se gândea la asta, clanța ușii făcu un mic zgomot, iar Mick lătră nervos.

Cineva încercă să intre. Cu vocea înfricoșată, Peggy spuse:

– Cine să fie?

Mânerul se răsuci din nou, apoi se auzi un pocnet când ușa lovi cufărul aflat la câțiva centimetri distanță.

Margery spuse tare:

– Pleacă!

Auzi afară un mormăit, ca al unui om care face un efort, iar cufărul se mișcă.

Peggy țipă. Margery sări din pat.

Cufărul scârțâi pe podea, iar ușa se deschise suficient de mult pentru a permite unui bărbat să intre. Apoi Swithin intră îmbrăcat în cămașa de noapte.

Mick lătră la el, dar Swithin lovi pieptul câinelui cu piciorul. Mick scânci speriat și o zbughi afară.

Apoi Swithin o văzu pe Peggy și spuse:

– Ieși de aici înainte să te pocnesc și pe tine!

Peggy fugi, iar Swithin păși mai aproape de Margery.

Ea scoase cuțitul din teacă și spuse:

– Dacă nu pleci, te omor.

Swithin o lovi cu mâna stângă peste încheietura mâinii ei drepte, cu o forță de baros. Cuțitul îi zbură din mână. Apoi o apucă de mâini, o ridică de pe podea fără efort și o aruncă înapoi pe pat.

– Desfă picioarele, spuse el, suindu-se deasupra ei. Știi că vrei.

– Te urăsc, spuse ea.

El ridică pumnul.

– Desfă picioarele sau te pocnesc din nou, în același loc.

Ea nu mai putea suporta să-i atingă fața și simți că, dacă o lovea din nou, ar fi murit. Începu să plângă neajutorată și își depărtă coapsele.

(iv)

Rollo Fitzgerald făcu tot posibilul să adune dosare despre puritanii din Kingsbridge. Principala lui sursă de informații era Donal Gloster, secretarul-șef al lui Dan Cobley. Donal avea o dublă motivație: ura familia Cobley pentru că îl refuzaseră ca pețitor al fetei lor și era lacom să primească banii lui Rollo, pentru că Dan îl plătea prost.

Rollo se întâlnea regulat cu Donal, la o tavernă numită Cock at Gallows Cross{17}. Localul era de fapt un bordel, așa că Rollo putea să închirieze o cameră privată, unde să stea de vorbă neobservați. Dacă vreo fată lansa bârfe despre întâlnirile lor, oamenii ar fi presupus că erau homosexuali. Acesta era un păcat și o crimă, dar bărbații care se aflau, de obicei, în termeni de bârfă cu prostituatele nu prea erau în poziția în care să aducă acuzații.

– Dan este supărat din cauza numirii lui Dean Luke ca episcop, spuse Donal într-o zi din toamna a anului 1563. Puritanii cred că Luke se întoarce după cum bate vântul.

– Și au dreptate, spuse Rollo disprețuitor.

Să-ți schimbi credința la fiecare schimbare a monarhului se numea „politică”, iar oamenii care făceau așa ceva se numeau „politicieni”. Rollo îi ura.

– Mă așteptam ca regina să-l aleagă pe Luke, pentru că este maleabil. Pe cine dorește Dan ca episcop?

– Părintele Jeremiah.

Rollo dădu din cap. Jeremiah era paroh la St John din Loversfield, un cartier sudic din Kingsbridge. Fusese dintotdeauna reformator, deși rămăsese în cadrul bisericii. Ar fi devenit un episcop protestant extremist, foarte intolerant cu oamenii care nu urmau vechea cale. Slavă cerului că Dan nu își atinsese scopul!

– Nu s-a dat bătut încă.

– Ce vrei să spui? Decizia e luată. Regina a făcut anunțul. Luke va fi consacrat poimâine.

– Dan are planurile lui. Din cauza asta am vrut să ne întâlnim. Vei fi interesat.

– Continuă.

– Pentru consacrarea unui episcop, clericii îl scot la iveală pe St Adolphus.

– Ah, da.

Catedrala din Kingsbridge păstra oasele lui St Adolphus de secole. Acestea erau ținute în relicvariul cu pietre prețioase care era expus în altar. Pelegrini din toată Europa veneau să se roage la sfânt pentru sănătate și pentru noroc.

– Dar poate că Luke va lăsa oasele la locul lor de data asta.

Donal clătină din cap.

– Luke le va aduce la procesiune, pentru că asta este ceea ce vor oamenii din Kingsbridge. El spune că nimeni nu venerează oasele, așa că nu este idolatrie. Ei doar cinstesc memoria unui om sfânt.

– Întotdeauna face compromisuri acest Luke.

– Puritanii consideră că este blasfemie.

– Nu mă surprinde.

– Duminică vor interveni.

Rollo ridică din sprâncene – devenea interesant.

– Ce intenționează să facă?

– Când oasele vor fi înălțate, în timpul ceremoniei, ei vor pune mâna pe relicvariu și vor desacraliza oasele sfântului – în tot acest timp rugându-se la Dumnezeu să-i trăsnească de moarte dacă dezaprobă.

Rollo era șocat.

– Ar face asta relicvelor care au fost adorate de preoții din Kingsbridge timp de cinci sute de ani?

– Da.

Chiar și regina Elisabeta se cutremura la astfel de lucruri. Mult iconoclasm se pierduse în timpul domniei lui Edward al VI-lea, dar Elisabeta promulgase o lege care făcea o crimă din distrugerea picturilor și a obiectelor aparținând Bisericii. Oricum, interdicția fusese doar parțial eficientă: existau încă o mulțime de ultraprotestanți.

– N-ar trebui să fiu atât de surprins, spuse Rollo.

– M-am gândit că ai vrea să știi.

Avea dreptate în legătură cu asta: un secret era o armă. Dar, mai mult decât atât, deținerea unor informații de care alții nu beneficiau îl umpluse întotdeauna pe Rollo de exaltare. Putea să și le șoptească singur noaptea și să se simtă puternic.

Băgă mâna în buzunar și-i dădu lui Donal cinci monede de aur numite îngeri, fiecare valorând zece șilingi sau o jumătate de liră.

– Bine lucrat, spuse el.

Donal băgă banii în buzunar cu un aer satisfăcut.

– Mulțumesc.

Rollo nu se putu opri să nu se gândească la cei treizeci de arginți ai lui Iuda Iscarioteanul.

– Mai vorbim, spuse el, apoi plecă.

Traversă podul lui Merthin spre centrul orașului și urcă pe strada principală. În aer se simțea mușcătura rece a toamnei, care părea să-i intensifice emoția. Când ridică privirea spre vechile pietre sfinte ale catedralei, se înfioră de oroare la gândul blasfemiei despre care aflase și își jură să o împiedice.

Apoi îi trecu prin minte că ar fi putut face mai mult decât doar să o prevină. Exista oare vreo cale prin care putea transforma acest incident într-un avantaj?

Mergând încet și gândind profund, intră în Priory Gate, palatul tatălui lui. Clădirea aproape că ruinase familia Fitzgerald. Dar, la final, familia Willard fusese cea ruinată. Veche de cinci ani deja, casa își pierduse strălucirea de la început și se banalizase. Griul palid al pietrelor, aduse din aceeași carieră precum cele ale catedralei, se întunecase puțin din cauza ploii englezești și a fumului celor două mii de coșuri din Kingsbridge.

Contele Swithin se afla în vizită, împreună cu Bart și cu Margery. Veniseră pentru consacrarea noului episcop. Stăteau în casa contelui de pe Insula Leproșilor, dar își petreceau cea mai mare parte a timpului la Priory Gate, iar Rollo spera că se aflau acolo acum, pentru că ardea de nerăbdare să-i spună lui Swithin veștile pe care le aflase de la Donal. Contele avea să fie și mai șocat decât Rollo.

Urcă scara de marmură și intră în salonul lui Sir Reginald. Deși în casă existau încăperi mai mari, acesta era locul în care oamenii se adunau pentru a discuta afaceri. Sir Reginald, destul de vârstnic acum

încât să fie sensibil la vremea rece, avea un foc care strălucea permanent. Oaspeții se aflau acolo, iar într-o parte a mesei era o carafă cu vin.

Rollo se simți mândru să-l vadă pe contele ținutului simțindu-se confortabil în casa lor. Știa că și tatăl lui era la fel de mândru, deși nu o spusese niciodată – dar, în prezența lui Swithin, devenea mai rezervat și mai cumpănit în conversație, prezentându-se ca un consilier înțelept și experimentat, reprimându-și latura impulsivă și războinică.

Bart era alături de Swithin, o versiune mai tânără a contelui din punct de vedere fizic, deși cu un caracter mai puțin puternic. Bart îl venera pe puternicul și încăpățânatul său tată, deși era posibil să nu-l egaleze niciodată.

Vechea gardă era încă acolo, se gândi Rollo, în ciuda Elisabetei. Suferiseră înfrângeri, dar nu erau bătuți.

Se așeză lângă sora lui, Margery, și acceptă o cupă de vin de la mama sa. Era vag îngrijorat în legătură cu Margery. Avea doar douăzeci de ani, dar arăta mult mai în vârstă. Pierduse în greutate, nu mai avea culoare în obraji și avea o vânătaie pe față. Ea fusese întotdeauna mândră de aspectul ei, până la a deveni vanitoasă, după părerea lui, dar astăzi purta o rochie ștearsă și avea părul murdar și neîngrijit. El nu avea nicio îndoială că Margery era nefericită, dar nu era sigur de ce. O întrebase direct dacă Bart se purta crud cu ea, însă ea răspunsese fără nicio ezitare:

– Bart este un soț decent.

Poate că era dezamăgită că nu aveau încă un copil. Dar, oricare ar fi fost motivul nefericirii ei, Rollo spera că nu avea să creeze probleme.

Luă o înghițitură de vin și spuse:

– Am niște vești deranjante. Am vorbit cu Donal Gloster.

– Josnic personaj, spuse Sir Reginald.

– Demn de dispreț, dar folositor. Fără el, n-am fi știut că Dan Cobley și puritanii plănuiesc un sacrilegiu duminică, la consacrarea lui Luke Richards, pe care ei îl consideră insuficient de eretic pentru gustul lor.

– Un sacrilegiu? spuse tatăl lui. Ce vor să facă?

Rollo aruncă bomba:

– Să desacralizeze osemintele sfântului.

Urmă un moment de liniște năucită.

– Nu, șopti Margery.

– O să-i înfig sabia în pântec dacă încearcă așa ceva, spuse contele Swithin.

Ochii lui Rollo se măriră. Violența ar fi putut să nu fie de o singură parte: nu se gândise la asta.

Mama lui spuse agitată:

– Dacă omori un om în biserică, Swithin, vei fi executat. Nici măcar

un conte nu poate scăpa cu așa ceva.

Șarmul degajat al lui Lady Jane îi permitea să vorbească direct.

Swithin păru uluit.

– Ai dreptate. La naiba!

– Cred că s-ar putea să se înșele, lordul meu, spuse Rollo.

– Cum așa?

– Da, spuse Lady Jane, arcuindu-și sprâncenele. Spune-ne în ce fel mă înșel, fiul meu deștept.

Rollo se concentră, iar planul se contură în mintea lui în timp ce vorbea:

– Comiterea unei crime premeditate într-o biserică… da, chiar și un conte poate fi executat pentru asta. Dar gândiți-vă! Primarul din Kingsbridge ar putea spune o poveste diferită.

Swithin păru încurcat, dar Reginald zise:

– Continuă, Rollo, devine interesant.

– Orice eveniment poate fi bun sau rău în funcție de punctul de vedere al celui care îl relatează. Gândiți-vă la asta! Un grup de oameni înarmați intră într-un oraș – omoară bărbații, violează femeile și pleacă cu toate bogățiile. Sunt toți niște criminali perverși – doar dacă orașul nu este în Asiria, iar victimele sunt musulmani, caz în care bărbații înarmați nu sunt criminali, ci cruciați și eroi.

Margery spuse dezgustată:

– Și nu ești nici măcar ironic.

Rollo nu înțelese asta.

– Și ce-i cu asta? spuse nerăbdător Sir Reginald.

– Ceea ce se va întâmpla duminică va fi că puritanii vor ataca clericii și vor încerca să fure relicvele în ciuda legii reginei Elisabeta. Atunci, niște creștini credincioși din congregație vor sări în apărarea noului episcop al Elisabetei și vor salva osemintele sfântului. Chiar mai bine dacă nu se folosesc săbii, deși, în mod normal, bărbații vor avea cu ei cuțitele pe care le folosesc zilnic să taie carnea la masă. Din păcate, în agitația care va urma, conducătorul puritanilor din Kingsbridge, Dan Cobley, va fi înjunghiat mortal; dar, întrucât el este principalul instigator la revoltă, se va înțelege că asta a fost voia Domnului. Oricum, va fi imposibil de aflat cine a dat lovitura mortală. Și tu, tată, ca primar în Kingsbridge, îi vei scrie un raport Maiestății Sale, regina, spunându-i ce s-a întâmplat.

Sir Reginald zise gânditor:

– Moartea lui Dan Cobley va fi providențială. El este conducătorul puritanilor.

– Și cel mai mare dușman al familiei noastre, adăugă Rollo.

Margery interveni cu severitate:

– O mulțime de alți oameni vor fi uciși.

Rollo nu fu surprins de dezaprobarea ei. Ea era devotată, însă era de

părere că nu prin violență trebuia promovată credința catolică.

Contele Swithin spuse:

– Are dreptate, este riscant, dar asta nu trebuie să ne împiedice. Zâmbi și adăugă: Femeile se îngrijorează pentru astfel de lucruri. Din cauza asta l-a făcut Dumnezeu pe bărbat stăpân.

(v)

Întinsă în pat și gândindu-se la evenimentele zilei, Margery îi disprețui pe Dan Cobley și pe puritani pentru că plănuiseră o asemenea pângărire – dar se simți aproape la fel de dezgustată de ceea ce intenționau tatăl și fratele ei. Planul lor era să exploateze acest sacrilegiu pentru a da o lovitură politică.

Atât Reginald, cât și Rollo ar fi putut fi răniți în încăierare, dar ea descoperi că era indiferentă în privința acestui pericol. Își pierduse sentimentele pentru ei. Se folosiseră fără milă de ea pentru urcarea lor pe scara socială – în același mod în care planificau să folosească sacrilegiul puritanilor. Faptul că îi ruinaseră viața nu însemna nimic pentru ei. Felul în care o îngrijiseră când fusese copilă fusese similar grijii pe care i-o arătau unui mânz ce promitea să devină un bun cal de povară într-o bună zi. O podidiră lacrimile când se gândi cu nostalgie la copilăria ei, pe când credea că ei o iubesc cu adevărat.

Dar posibilitatea ca Swithin să fie rănit nu o lăsa deloc indiferentă. Își dorea din toată inima ca el să fie ucis sau măcar mutilat atât de rău, încât să nu se mai poată sui niciodată cu forța peste ea. În rugăciunile ei, îl imploră pe Dumnezeu să-l trimită pe Swithin în iad, duminică dimineață. Se duse la culcare imaginându-și vremea în care avea să se elibereze de torționarul ei.

Se trezi înțelegând că doar ea putea face ca aceste speranțe să devină realitate.

Swithin se punea singur în pericol, dar exista o cale prin care ea se putea asigura că avea să fie rănit. Din cauza muncii ei clandestine cu Stephen Lincoln, Rollo și Reginald o priveau ca pe un aliat de nădejde, fără să le treacă vreodată prin minte să ascundă ceva de ea. Margery cunoștea secretul și trebuia să-l folosească.

Se trezi devreme. Mama ei se afla deja în bucătărie, dând ordine personalului pentru mesele zilei. Lady Jane era o persoană receptivă, așa că trebuie să-și fi dat seama că era ceva în neregulă cu viața lui Margery, dar nu spusese nimic. I-ar fi dat sfaturi dacă i le-ar fi cerut, dar nu intervenea neinvitată. Poate că erau lucruri în propria căsătorie pe care prefera să le țină doar pentru ea.

Ea îi ceru lui Margery să meargă pe malul râului și să cumpere niște pește proaspăt. Era o dimineață de sâmbătă ploioasă, așa că Margery îmbrăcă o pelerină mai veche. Înainte să iasă, luă un coș de pește. În piață, comercianții erau la tarabele lor.

Trebuia să-i avertizeze pe puritani despre capcana care-i aștepta, astfel încât ei să meargă la catedrală înarmați, să se poată apăra. Dar nu putea să bată la ușa lui Dan Cobley și să-i spună că avea să-i împărtășească un secret. Un motiv era acela că ar fi fost văzută de trecători – faptul că Margery de Shiring îl vizita pe Dan Cobley ar fi constituit o veste atât de surprinzătoare, încât ar fi făcut ocolul orașului în doar câteva minute. Un alt motiv era acela că Dan n-ar fi crezut-o, suspectând o șmecherie: avea nevoie de o acoperire ca să-i avertizeze.

Nu reuși să se gândească la o ieșire din această dilemă. În timp ce traversa piața, se gândi intens. Reveria îi fu întreruptă de o voce care-i acceleră pulsul:

– Sunt foarte bucuros să te văd!

Ea ridică privirea șocată și înfiorată. Purtând o haină neagră și scumpă, dar arătând la fel ca întotdeauna, Ned Willard se afla în fața ei. Lui Margery îi păru un înger păzitor trimis de Dumnezeu.

Realiză cu neplăcere că ea arăta neglijent, având haina dezonorantă și părul prins cu o cârpă. Din fericire, lui Ned nu păru să îi pese. Rămase acolo de parcă ar fi fost fericit să-i zâmbească la nesfârșit.

– Porți sabie acum, îi spuse ea.

Ned ridică din umeri.

– Curtenii poartă săbii, spuse el. N-am luat niciodată lecții de scrimă ca să știu cum să o folosesc.

Trecând peste surpriză, ea începu să gândească logic. În mod clar, întâlnirea lor era o șansă de a folosi secretul. Dacă oamenii ar fi observat-o vorbind cu Ned, ar fi clătinat din cap cunoscători și ar fi gândit că ea nu trecuse niciodată peste dragostea ei pentru el; și familia ei ar fi gândit la fel dacă ar fi auzit ceva.

Nu prea știa cât de mult să-i spună.

– La ceremonia de consacrare va fi o luptă, începu ea brusc. Dan Cobley vrea să pună mâna pe osemintele sfântului.

– De unde știi asta?

– Donal Gloster i-a spus lui Rollo.

Ned ridică din sprâncene: sigur că el nu știa că mâna dreaptă a lui Dan Cobley era un spion al catolicilor. Dar nu comentă asta, părând să lase descoperirea deoparte, pentru alte speculații.

Margery continuă:

– Rollo i-a spus lui Swithin, iar contele va folosi această scuză ca să înceapă o luptă și să-l ucidă pe Dan.

– În biserică?

– Da. El crede că va scăpa de pedeapsă pentru că va proteja clericii și relicvele.

– Swithin nu este suficient de deștept ca să se gândească la așa ceva.

– Nu, a fost ideea lui Rollo.

– Diavolul!

– M-am tot gândit cum să-i avertizez pe puritani, ca să vină înarmați și să se poată apăra. Acum poți să o faci tu.

– Da, spuse el. Lasă asta în seama mea!

Ea rezistă tentației de a-l îmbrățișa și de a-l săruta.

(vi)

– Trebuie să anulăm ceremonia, spuse decanul Luke când Ned îi povesti ce urma să se întâmple.

– Dar când să o reprogramăm?

– Nu știu.

Se aflau cu toții în altar, stând în picioare lângă unul dintre stâlpii măreți care susțineau turnul. Ridicând privirea, Ned își aminti că acela era turnul lui Merthin, reconstruit de acesta după ce vechiul turn se prăbușise, conform istoriei orașului Kingsbridge, cunoscută drept *Cartea lui Timothy*. Merthin trebuie să-l fi construit cu toată nădejdea, pentru că data de mai bine de două sute de ani.

Ned își întoarse privirea către fața înfricoșată și ochii blânzi și albaștri ai lui Luke. Era un preot care dorea să evite conflictele cu orice preț.

– Nu putem amâna consacrarea, spuse Ned. Ar fi o lovitură politică pentru regina Elisabeta. Oamenii ar spune că puritanii din Kingsbridge au împiedicat-o să numească pe episcopul pe care-l dorea. Ultraprotestanții din alte orașe vor începe să creadă că au și ei dreptul de a alege pe cine vor ca episcop și ar putea să înceapă revolte asemănătoare. Regina ne-ar crucifica pe amândoi dacă am lăsa să se întâmple asta.

– Of, Doamne, spuse Luke. Atunci, va trebui să-l lăsăm pe sfânt la locul lui.

Ned aruncă o privire spre mormântul Sfântului Adolphus. Monumentul era închis cu grilaje de fier încuiate. Un mic grup de pelerini stătea în genunchi, holbându-se la relicvariu, printre gratii. Era un cufăr de aur având forma unei biserici, cu arcade și turnuri, și o scară în spirală. În aur erau incrustate perle, rubine și safire, strălucind în lumina lăptoasă a soarelui care pătrundea prin ferestrele din vest.

– Nu sunt sigur că va fi suficient, spuse Ned. Acum, că au plănuit asta, s-ar putea să dărâme grilajele.

Luke păru panicat.

– Nu se poate să am o revoltă în timpul ceremoniei mele de consacrare!

– Nu, într-adevăr. Asta ar fi aproape la fel de rău ca amânarea, din punctul de vedere al reginei.

– Și atunci, ce facem?

Ned se gândise la ce puteau să facă, dar ezită. Era ceva ce Margery nu-i spusese: ea dorise ca el să-i înarmeze pe puritani, nu să încerce să evite conflictul. Era surprinzător că ea adoptase o asemenea atitudine, mai ales că era împotriva violențelor religioase de orice fel. Acest gând îi trecuse prin minte vag în timp ce vorbise cu ea, însă acum, privind retrospectiv, îi apăru în minte mult mai clar. Se mai punea ceva la cale, dar nu știa ce.

Oricum, nu-și putea baza acțiunile pe asemenea idei neclare. Încercă să nu se mai gândească la Margery. Avea nevoie să-i ofere lui Luke o cale de ieșire sigură.

– Trebuie să scoatem praful de pușcă din tun, îi spuse el.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să scăpăm de relicve.

Luke fu șocat.

– Nu putem să le aruncăm, pur și simplu!

– Sigur că nu putem. Dar le putem îngropa – cu tot fastul necesar. Mâine, la prima oră, țineți o slujbă de înmormântare – doar tu și unul sau doi preoți. În seara asta, pune-l pe George Cox să sape o groapă undeva, în interiorul catedralei – nu spune nimănui unde.

George Cox era groparul.

– Îngroapă oasele în cufărul de aur și pune-l pe George să pună la loc pietrele din pardoseală, astfel încât nimeni să nu-și dea seama că au fost deranjate.

Luke se gândi la aceste lucruri cu un tremur de îngrijorare.

– Când vor sosi oamenii pentru ceremonia de consacrare, totul va fi deja făcut. Da' ce vor spune oare? Vor vedea că sfântul a dispărut.

– Pune o inscripție pe grilajele de fier, care să menționeze că Sfântul Adolphus este îngropat aici, în catedrală. Apoi mărturisește, în predica ta, că sfântul este încă aici, binecuvântându-ne cu prezența lui, dar că a fost îngropat într-un mormânt secret pentru a-i proteja rămășițele împotriva celor care ar dori să le violeze.

– Inteligent, spuse Luke admirativ. Oamenii vor fi mulțumiți, iar puritanii nu vor mai avea ce să obiecteze. Protestul lor va fi ca praful de pușcă ce s-a decantat.

– O comparație foarte bună. Folosește-o în predică.

Luke aprobă din cap.

– Deci, am stabilit, spuse Ned.

– Trebuie să discut despre asta cu consiliul canonic.

Ned își reprimă un impuls de nerăbdare.

– Nu tocmai. Tu ești episcopul ales, zise el zâmbind. Poți ordona asta.

Luke păru stânjenit.

– Întotdeauna este mai bine să le explici oamenilor motivele ordinelor.

Ned se hotărî să nu lupte într-o bătălie ipotetică.

– Fă cum dorești. Eu voi veni aici în zori, să fiu martor la înhumare.

– Foarte bine.

Ned nu era complet sigur că Luke avea să poată duce asta până la capăt. Poate că o reamintire a datoriei lui Luke către Ned ar fi putut ajuta.

– Mă bucur că am reușit să o conving pe regină că ești omul potrivit pentru a fi episcop de Kingsbridge, spuse el.

– Îți sunt profund recunoscător, Ned, pentru încrederea pe care mi-ai acordat-o.

– Cred că vom lucra bine împreună în următorii ani, pentru a preveni dușmăniile religioase.

– Amin!

Luke încă se putea răzgândi în legătură cu toată povestea, dacă vreunul dintre colegii lui ar fi obiectat la ideea înhumării relicvelor, dar Ned nu putea face mai mult pentru moment. Se hotărî să-l vadă pe Luke înainte de căderea serii și să se asigure că urmează planul.

Își luă rămas-bun și trecu prin navă, printre pilonii maiestuoși, arcadele îndrăznețe și ferestrele strălucitoare ale catedralei, gândindu-se cât de mult bine și cât de mult rău văzuse clădirea aceea în ultimii patru sute de ani. Când ieși pe poarta de vest, o văzu din nou pe Margery, revenind spre casă cu coșul plin de pește trecut peste braț. Ea îi prinse privirea și se îndreptă spre el.

Sub portalul catedralei, ea îi spuse:

– Ai făcut-o?

– Cred că am reușit să evit violența, spuse el. L-am convins pe Luke să îngroape osemintele clandestin, mâine-dimineață, astfel încât să nu mai existe niciun motiv pentru luptă.

El se aștepta ca ea să fie mulțumită și recunoscătoare, dar, spre consternarea lui, ea îl privi cu oroare preț de un lung moment, apoi spuse:

– Nu. Nu despre asta este vorba!

– Despre ce naiba vorbești?

– Trebuie să fie o luptă.

– Dar tu ai fost întotdeauna împotriva violenței!

– Swithin trebuie să moară!

– Șșșșt!

El o apucă de cot și o conduse înăuntru. În absida nordică exista o capelă laterală, dedicată Sfintei Dymphna. Nu era un personaj popular, iar capela era goală. Pictura sfintei care fusese decapitată fusese dată jos, pentru a-i calma pe puritani.

Ned se postă în fața lui Margery, ținându-i mâinile.

– Ar fi mai bine să-mi mărturisești ce nu este în regulă, spuse el. De ce trebuie să moară Swithin?

Deși ea nu spuse nimic, el observă, uitându-se la expresia ei, că în interiorul său se dădea o luptă și decise să aștepte.

În cele din urmă, ea zise:

– Când Bart este plecat de acasă, Swithin vine în patul meu noaptea.

Ned o privi îngrozit. Era violată – de către socrul ei. Era obscen și brutal. O furie înfierbântată puse stăpânire pe el și făcu un efort să-și strunească emoțiile și să gândească rațional. Prin minte îi trecură mai multe întrebări, dar răspunsurile erau evidente.

– Tu i te-ai opus, dar el e prea puternic și ți-a zis că, dacă țipi, va spune că tu l-ai sedus – și toată lumea îl va crede pe el.

Pe obrajii ei se scurseră câteva lacrimi.

– Știam că tu vei înțelege.

– Bărbatul ăsta este un animal!

– N-ar fi trebuit să-ți spun. Dar poate că Domnul îi va lua viața lui Swithin mâine.

„Iar dacă nu o va face Dumnezeu, o voi face eu", își jură el, dar nu spuse asta cu voce tare. În schimb, zise:

– O să vorbesc din nou cu Luke. O să mă asigur că va fi o luptă.

– Cum?

– Nu știu. Trebuie să mă gândesc.

– Nu-ți risca viața. Asta ar fi și mai rău.

– Mergi acasă cu peștele, spuse el.

Ea ezită îndelung, apoi zise:

– Ești singura persoană în care am încredere. Singura.

El încuviință din cap.

– Știu, spuse el. Du-te acasă.

Ea își șterse ochii cu mâneca și părăsi catedrala, iar el o urmă afară după un minut.

Dacă l-ar fi văzut pe Swithin în acel moment, ar fi sărit pe el și i-ar fi cuprins gâtul cu mâinile, sufocându-l până la moarte – sau poate că Swithin l-ar fi spintecat cu sabia, deși el era prea nervos ca să-i mai pese de așa ceva.

Se întoarse și privi spre măreața fațadă vestică a catedralei, udată acum de o ploaie englezească măruntă și persistentă. Acolo era poarta prin care oamenii intrau ca să-L găsească pe Dumnezeu: cum putea Ned să se gândească la crimă acolo? Dar abia dacă se putea gândi la altceva.

Se strădui să fie coerent. „Recunoaște, își spuse el, că în lupta cu Swithin s-ar putea să nu învingi și, chiar dacă ai câștiga, ai fi spânzurat pentru că ai omorât un nobil. Dar tu ești deștept, iar Swithin este stupid, așa că născocește o metodă inteligentă de a termina cu el."

Se întoarse și traversă piața. Era aglomerată în fiecare sâmbătă, dar în ziua aceea era înțesată de vizitatorii care veniseră pentru ceremonia

de a doua zi. În mod normal, strecurându-se printre tarabe, el ar fi observat automat creșterile și scăderile de prețuri, lipsurile și abundența, de câți bani dispuneau oamenii și pe ce îi cheltuiau – dar nu acum. Era conștient de cei care îl salutau, dar era prea adâncit în gânduri pentru a răspunde altfel decât cu o vagă fluturare a mâinii sau cu o înclinare absentă a capului. Ajunse acasă și intră.

Din nefericire, mama lui se apropiase de bătrânețe. Alice părea că se scufundase în propria piele și mergea cu ajutorul unui baston. Părea să-și fi pierdut interesul pentru lumea din afara casei: îi adresă lui Ned întrebări superficiale despre munca lui cu regina și abia dacă ascultă răspunsurile. Pe vremuri, ar fi fost dornică să știe despre manevrele politice și ar fi vrut să afle totul despre modul în care Elisabeta își conducea casa.

Oricum, de când plecase Ned de acasă, în dimineața respectivă, părea să se fi schimbat ceva. Mama lui se afla în sala mare, împreună cu cei trei servitori ai lor: Janet Fife, menajera; soțul ei, sărmanul Malcolm; și fata lor de șaisprezece ani, Eileen. Toți păreau foarte animați. Ned presupuse imediat că primiseră vești bune. Imediat ce îl observă, mama lui spuse:

– Barney s-a întors în Anglia!

„Unele lucruri merg bine”, reflectă Ned și reuși să încropească un zâmbet.

– Unde se află?

– A debarcat în portul Combe, cu *Hawk*. Am primit un mesaj: așteaptă doar să-și încaseze plata – pentru trei ani!–, apoi vine acasă.

– Și este bine, sănătos? Ți-am spus că a fost în Lumea Nouă.

– Dar a revenit neatins!

– Ei bine, trebuie să ne pregătim să sărbătorim – taie vițelul cel gras.

Bucuria lui Alice păli.

– Nu avem un vițel. Nici gras, nici de alt fel.

Tânăra Eileen, care nutrise odată o iubire copilărească pentru Barney, spuse încântată:

– Avem un purceluș de șase luni în spate, pe care mama mea plănuia să-l folosească pentru șuncile de iarnă. Îl putem pune la frigare.

Ned era încântat. Familia lui avea să fie din nou împreună.

Dar chinurile prin care trecea Margery îi reveniră în minte în timp ce se așeză, împreună cu mama sa, pentru masa de prânz. Ea vorbea cu însuflețire, imaginându-și aventurile lui Barney în Sevilia, Antwerp și Hispaniola. Ned o lăsă să vorbească, în timp ce el medita.

Ideea lui Margery fusese aceea de a-i avertiza pe puritani, astfel încât aceștia să vină înarmați, în speranța că Swithin avea să fie ucis în încăierarea care ar fi urmat. Dar Ned nu aflase întreaga poveste și,

în ciuda celor mai bune intenții, pusese capăt speranțelor ei. Acum, n-avea să mai existe nicio încăierare: relicvele n-aveau să mai fie arătate la ceremonia de consacrare, puritanii fiind lipsiți astfel de orice motive de protest, iar Swithin de un motiv pentru luptă.

Putea oare Ned să desfacă ceea ce făcuse? Era aproape imposibil. Decanul Luke avea să refuze cu siguranță să revină la programul inițial, pentru a garanta o revoltă.

Ned înțelese că putea să refacă scenariul cu încăierarea spunându-le pur și simplu ambelor părți că relicvele urmau să fie îngropate în zori. Dar mai era o problemă: o încăierare era imprevizibilă. Swithin putea fi rănit – sau putea să nu fie. Ned trebuia să se asigure de asta, pentru binele lui Margery.

Exista vreo cale să transforme ceremonia de a doua zi într-o capcană pentru Swithin?

Ce s-ar fi întâmplat dacă Ned ar fi păstrat planul violent al lui Rollo, dar ar fi eliminat justificarea?

În mintea lui, începu să prindă contur o schemă. Poate că l-ar fi putut atrage pe Swithin la catedrală cu informații false. Dar, desigur, catolicii nu ar fi avut încredere în Ned. Dar în cine ar fi avut încredere?

Apoi își aminti ce-i spusese Margery despre Donal Gloster, care era spion. Rollo ar fi avut încredere în Donal.

Ned începu să simtă speranță din nou.

Părăsi masa din familie de îndată ce putu. Coborî pe strada principală și o luă spre Slaughterhouse Wharf, trecând de ancorajele de la Tanneries, un cartier de pe malul râului, cu industrii urât mirositoare și cu case meschine. Ajuns acolo, bătu la ușa lui Donal Gloster. Îi deschise mama lui Donal, o femeie frumoasă de vârstă mijlocie, care avea buzele pline ale lui Donal și părul lui des și întunecat. Păru îngrijorată.

– Ce vă aduce aici, domnule Willard?

– Bună ziua, doamnă Gloster, spuse Ned politicos. Aș vrea să vorbesc cu Donal.

– Este la muncă. Știți unde se află stabilimentul de afaceri al lui Dan Cobley.

Ned încuviință din cap. Dan avea un depozit jos, lângă docuri.

– N-ar trebui să-l deranjez pe Donal la muncă. Când credeți că va ajunge acasă?

– Va termina la apus. Dar el se duce de obicei la taverna Slaughterhouse înainte de a veni acasă.

– Vă mulțumesc.

– Ce treabă aveți cu el?

– Nu vreau să-i fac niciun rău.

– Mulțumesc, spuse ea cu un aer nesigur, iar Ned bănui că nu-l

credea.

Reveni la malul râului și se așeză pe un colac de frânghie, rumegându-și planul, care era nesigur și periculos, și privind activitatea comercială din jur: navele și căruțele sosind și plecând, încărcând și descărcând grâne și cărbune, piatră de la cariere și lemn din păduri, baloturi de haine și butoaie de vin. Așa prosperase familia lui: cumpărând într-un loc și vânzând în altul, apoi băgând în buzunar diferența de preț. Era o treabă simplă, dar era calea spre bogăție – singura cale, dacă nu erai nobil și nu puteai obliga oamenii să plătească o chirie pentru pământurile pe care le munceau.

După-amiaza se întunecă. Porțile se închiseră și depozitele fură încuiate; oamenii începură să părăsească docurile, nerăbdători să ajungă acasă, la cină, sau la tavernă și la cântece, sau într-o zonă întunecoasă unde îi aștepta o iubită.

Ned îl văzu pe Donal ieșind din clădirea lui Cobley și îndreptându-se spre Slaughterhouse, având aerul unui om care nu trebuia să ia o decizie pentru că făcea același lucru în fiecare zi.

Ned îl urmă în tavernă.

– Am ceva de vorbit în liniște cu tine, Donal, dacă se poate.

În acele zile, nimeni nu refuza o discuție privată cu Ned. Devenise un om puternic și important și toată lumea din Kingsbridge știa asta. În mod ciudat, asta nu-i oferea nicio satisfacție. Unii oameni tânjeau după considerație; alții tânjeau după vin sau trupuri de femei frumoase, sau după viața monahală, de ordine și disciplină. Dar după ce tânjea Ned? Răspunsul îi veni în minte cu o ușurință și o viteză care-l luară prin surprindere: după dreptate.

Ar fi trebuit să se gândească la asta.

El plăti pentru două carafe de bere și se îndreptă împreună cu Donal spre un colț. Imediat ce se așezară, el spuse:

– Duci o viață periculoasă, Donal.

– Ned Willard, întotdeauna cel mai deștept băiat din clasă, spuse Donal cu o strângere din buze, pe un ton acru.

– Nu mai suntem la școală. Acolo eram doar biciuiți pentru greșelile noastre. Acum, putem fi omorâți.

Donal păru intimidat, dar abordă o expresie curajoasă.

– Atunci e bine că eu nu fac greșeli.

– Dacă Dan Cobley și puritanii află despre tine și Rollo, te vor rupe în bucăți.

Donal se albi. După o lungă tăcere, deschise gura să răspundă, dar Ned i-o luă înainte:

– Nu te obosi să negi. Ar fi o pierdere de timp pentru amândoi. Concentrează-te pe ce ai de făcut și te vei asigura astfel că-ți voi păstra secretul.

Donal înghiți în sec și reuși să dea din cap.

– Ceea ce i-ai spus ieri lui Rollo Fitzgerald era corect atunci, dar lucrurile s-au schimbat.

Donal rămase cu gura căscată.

– De unde…?

– Nu-ți bate capul întrebându-te de unde știu ce i-ai spus lui Rollo. Tot ce trebuie să înțelegi este că relicvele sfântului vor fi pângărite în catedrală mâine – dar momentul s-a schimbat. Acum se va face totul în zori, cu doar câțiva oameni prezenți.

– De ce îmi spui asta?

– Ca tu să-i spui lui Rollo.

– Urăști familia Fitzgerald – ți-au ruinat familia.

– Nu încerca să înțelegi asta. Doar fă ce ți-am spus și salvează-ți pielea.

– Rollo va întreba de unde știu de schimbare.

– Spune că l-ai auzit pe Dan Cobley discutând despre asta.

– În regulă.

– Du-te să te întâlnești cu Rollo acum. Trebuie să ai o metodă de a-i da de înțeles că ai nevoie de o întâlnire urgentă.

– Imediat ce-mi termin berea.

– N-ar fi mai bine să fii perfect treaz?

Donal privi cu regret spre carafa lui.

– Acum, Donal, spuse Ned.

Donal se ridică și ieși.

Ned ieși câteva minute mai târziu și urcă din nou pe strada principală. Se simțea neliniștit. Avea un plan, dar acesta presupunea ca mai mulți oameni să facă ceea ce se aștepta el să facă: decanul Luke, Donal Gloster, Rollo Fitzgerald și – cel mai important dintre toți și cel mai de dorit – contele Swithin. Dacă o parte a lanțului se rupea, întregul plan se ducea de râpă.

Iar acum trebuia să mai adauge ultima piesă.

Trecu de catedrală, de hanul Bell și de noul palat al familiei Fitzgerald, numit Priory Gate, apoi intră în Casa Breslelor. Bătu la ușa șerifului Matthewson și intră fără să aștepte invitația. Șeriful mânca o cină cu carne rece și pâine. Când îl văzu pe Ned, își puse jos cuțitul și se șterse la gură.

– Bună seara, domnule Willard. Sper că sunteți bine.

– Foarte bine, șerifule, mulțumesc.

– Pot să vă fiu de folos cu ceva?

– Reginei, șerifule. Maiestatea Sa are o treabă pentru tine în noaptea asta.

(vii)

Rollo își atinse cu nervozitate mânerul sabiei. Nu mai fusese niciodată în luptă. Când era copil, se antrena cu o sabie de lemn,

precum cei mai mulți fii ai familiilor înstărite, dar nu avusese nicio experiență de luptă semnificativă.

Dormitorul lui Sir Reginald era plin de oameni și neluminat, dar nimeni nu se afla în pat. De la ferestre se vedea arhitectura spectaculoasă a fațadelor de vest și de nord ale catedralei Kingsbridge. Era o noapte senină, iar Rollo, cu ochii adaptați la întuneric, văzu la lumina stelelor silueta bisericii, estompată, dar clară. Sub arcadele sale ascuțite, toate intrările și ferestrele păreau pete adânci de întuneric, precum orbitele goale ale unui om căruia i se scoseseră ochii pentru falsificare de bani. Mai sus, turlele, cu sculpturile și basoreliefurile lor, se profilau pe cerul nopții.

Alături de Rollo se mai aflau tatăl lui, Sir Reginald; cumnatul lui, Bart Shiring; tatăl lui Bart, contele Swithin; și doi dintre soldații cei mai de încredere ai lui Swithin. Toți erau înarmați cu spade și pumnale.

Când clopotul catedralei bătuse ora patru, Stephen Lincoln spusese Mesa și le acordase celor șase iertarea de păcate pentru ceea ce erau pe cale să comită. De atunci, pândeau.

Doamna casei, Lady Jane, și Margery se aflau în pat, dar Rollo se îndoia că puteau să doarmă.

Piața, atât de aglomerată și de zgomotoasă în timpul zilei, era acum pustie și tăcută. În partea îndepărtată se aflau școala de gramatică și palatul episcopului, ambele întunecate. Dincolo de acestea, orașul cobora spre râu, acoperișurile apropiate ale caselor părând treptele gigantice ale unei scări.

Rollo spera ca Swithin, Bart și soldații, a căror profesie era violența, să poarte singuri toată lupta.

Prima geană de lumină sparse bolta plină de stele și transformă catedrala din neagră în gri. Imediat după aceea, cineva șopti:

– Acolo.

Rollo văzu o procesiune tăcută ieșind din palatul episcopului, șase siluete întunecate, fiecare purtând câte o lumânare. Acestea traversară piața și intrară în biserică prin poarta de vest, luminile lor dispărând de parcă s-ar fi stins.

Rollo începu să se agite. Dan Cobley și ceilalți puritani trebuiau să fie deja în interiorul catedralei, presupuse el. Poate că se strecuraseră printre ruinele clădirilor monastice și intraseră printr-una dintre ușile de pe fațada îndepărtată, nevăzuți de grupul din Priory Gate. Se simțea neliniștit, neavând nicio siguranță; dar dacă ar fi spus acest lucru acum, dubiile sale ar fi fost luate drept lașitate, așa că tăcu.

Contele Swithin murmură:

– Mai așteptăm un minut. Lăsați-le timp să-și înceapă treburile diavolești.

Avea dreptate. Ar fi fost o greșeală să se grăbească și să năvălească

în biserică înainte ca relicvele să fie scoase și pângărirea să înceapă.

Rollo își imagină preoții mergând spre altarul din capătul estic, descuind grilajele de fier și ridicând relicvariul. Ce ar fi făcut după aceea? Ar fi aruncat oasele în râu?

– În regulă, spuse Swithin.

Deschise drumul, iar ceilalți îl urmară pe scări. Imediat ce ajunseră afară, începură să alerge, pașii lor răsunând ca niște bubuituri în liniștea nopții. Rollo se întreba dacă oamenii din interiorul catedralei îi puteau auzi și dacă aveau suficientă prezență de spirit încât să lase baltă ceea ce făceau și să fugă.

Când Swithin izbi ușa mare, ei își traseră săbiile și se năpustiră înăuntru.

Ajunseseră exact la timp. Decanul Luke stătea în mijlocul navei, în fața altarului mic, pe care ardeau câteva lumânări. Ținea relicvariul de aur în mâini și îl ridică la vedere, pe când ceilalți participanți cântau ceva ce era, fără îndoială, o parte a ritualului lor de proslăvire a diavolului. În lumina slabă, era greu de observat exact câți oameni se aflau în biserică. În timp ce intrușii alergau prin navă către grupul încremenit de lângă altar, Rollo observă că, în podeaua bisericii, fusese săpată o groapă, iar alături era așezată o mare piatră de pardoseală, sprijinită de un pilon. Lângă pilon se afla George Cox, groparul, sprijinit într-o lopată. Asta nu era chiar scena pe care și-o închipuise Rollo, dar nu prea mai conta: atitudinea decanului Luke demonstra clar care erau scopurile sale. În fruntea grupului, contele Swithin îl atacă pe Luke cu sabia ridicată. Acesta se întoarse, încă ținând relicvariul ridicat.

George Cox își ridică lopata și alergă spre conte.

În acel moment, Rollo auzi un strigăt puternic:

– Opriți-vă, în numele reginei!

Nu putea să vadă de unde venea vocea.

Swithin lovi în direcția lui Luke. Acesta sări în spate în ultima clipă, dar sabia îl lovi în brațul stâng, sfâșiindu-i negrul robei și tăind adânc în carnea antebrațului. El țipă de durere și scăpă relicvariul, care lovi podeaua cu un bubuit puternic, împrăștiind pietrele prețioase ce se rostogoliră pe podeaua de piatră.

Rollo observă cu coada ochiului un semn de mișcare în septul sudic. O clipă mai târziu, un grup de zece sau doisprezece oameni năvăliră în navă, agitând săbii și bâte și repezindu-se spre intruși. Aceeași voce repetă ordinul de a se opri, în numele reginei, iar Rollo văzu că bărbatul care urla toate acele ordine inutile era șeriful Matthewson. Ce căuta el acolo?

George Cox învârti lopata, țintind spre capul contelui, dar Swithin se mișcă și lopata îl lovi în umărul stâng. Înfuriat, Swithin îl înjunghie cu sabia și, oripilat, Rollo văzu lama străpungând burta groparului și

ieșindu-i prin spate.

Ceilalți preoți îngenunchează lângă relicvariul prăbușit, încercând să-l protejeze.

Șeriful și oamenii săi se grăbiră spre conte și spre grupul său, iar Rollo observă casca de piele a lui Osmund Carter printre capetele slab luminate. Și mai era cumva și părul roșcat-maroniu al lui Ned Willard?

Gruparea contelui era depășită: erau doi la unu. „Voi muri, se gândi Rollo, dar Domnul mă va răsplăti."

Era pe cale să se arunce în încăierare când îl izbi un gând: prezența surprinzătoare a lui Ned Willard îl făcu să devină suspicios. Asta nu putea fi o cursă, nu-i așa? Unde se aflau puritanii? Dacă ar fi fost ascunși în umbră, până acum ar fi atacat la lumină. Dar Rollo nu văzu decât oamenii contelui într-o parte, oamenii șerifului de cealaltă parte și preoții înfricoșați la mijloc.

Poate că informațiile lui Donal Gloster fuseseră greșite. Dar preoții se aflau acolo, de la răsărit, așa cum prevăzuse Donal, făcând, fără îndoială, ceva sinistru cu relicvele. Cel mai probabil era că Dan Cobley se răzgândise, hotărându-se că un protest într-o biserică goală nu ar fi avut niciun efect. Mult mai greu de înțeles era de ce se aflau acolo oamenii șerifului. Aflaseră cumva vreun zvon despre intențiile contelui? Asta părea imposibil: singurii oameni care știau, din afara familiei, erau cei doi soldați și Stephen Lincoln și toți erau absolut de încredere. Decanul Luke se hotărâse probabil să fie ultraprecaut. O conștiință vinovată era întotdeauna temătoare.

O capcană sau o aventură stupidă ce se terminase cu un fiasco? Nu prea mai conta: lupta era în desfășurare.

Șeriful și contele fură primii care se ciocniră. Swithin trăgea de spada lui, încercând să o scoată din trupul lui George Cox, când arma șerifului coborî peste mâna sa dreaptă. Swithin urlă de durere și dădu drumul mânerului armei sale. Rollo văzu un deget tăiat căzând pe jos, printre pietrele prețioase împrăștiate pretutindeni.

Ned Willard ieși apoi din mulțimea oamenilor șerifului și îl atacă pe Swithin cu sabia ridicată; Rollo se repezi în față și se așeză în calea lui Ned, protejându-l pe contele rănit. Ned se opri brusc și cei doi tineri se pomeniră față în față.

Rollo era mai înalt și mai greu. În școală fusese perfect capabil să-l persecute pe micuțul Neddy Willard, dar numai până când acesta crescuse. Acum, ceva din felul în care acționa și privea Ned îi submină lui Rollo simțul superiorității.

Se mișcară unul în jurul celuilalt cu săbiile în față, căutând o oportunitate. Rollo observă pe fața lui Ned o expresie care aducea a repulsie. „Ce am făcut de te-am determinat să mă urăști?" se întrebă el, dar răspunsul veni dur și rapid: „Am obligat-o pe Margery să se

mărite cu Bart; acuzația de camătă care a ruinat familia Willard; încercarea nereușită de a o împiedica pe Elisabeta să devină regină; toate astea pe lângă bătăile din școală…”

Rollo auzi un muget în spatele lui și privi rapid peste umăr. Îl observă pe contele Swithin încă luptând, în ciuda rănii. Ținea sabia într-un fel ciudat, cu mâna stângă, dar reuși să-i facă o tăietură pe frunte șerifului. Rana era superficială, dar sângera abundent și deranja vederea șerifului. Răniți amândoi, se luptau neîndemânatic, asemenea unor beți.

Privirea în spate a lui Rollo fu o greșeală. Ned atacă brusc și furibund. Se repezi spre Rollo cu sabia sclipind în lumina lumânărilor, în timp ce împungea și se răsucea și tăia. Rollo se apără cu disperare, blocând loviturile și retrăgându-se; apoi simți ceva mișcând sub talpa cizmei drepte – pietre prețioase din relicvariu, realiză el, în ciuda fricii – și piciorul îi alunecă sub el. Căzu pe spate și scăpă sabia. Ambele brațe îi fugiră în lateral, lăsându-i corpul neprotejat; și, în următoarea fracțiune de secundă, își întrevăzu moartea.

Spre uimirea lui, Ned păși pe deasupra lui.

Rollo se ridică în genunchi și privi în spate. Ned îl ataca pe conte cu și mai multă ferocitate, în timp ce șeriful păși într-o parte, încercând să-și șteargă sângele din ochi. Swithin dădu înapoi până când un stâlp îi bloca retragerea. O lovitură a lui Ned smulse arma din mâna stângă a contelui, apoi, dintr-odată, Ned duse vârful sabiei la gâtul contelui.

Șeriful țipă:

– Arestează-l!

Vârful armei lui Ned străpunse pielea de pe gâtul lui Swithin, provocându-i o sângerare, apoi Ned se înfrână. Preț de un moment, Swithin se află la câțiva centimetri de moarte. Apoi, Ned spuse:

– Spune-le oamenilor tăi să arunce armele.

– Predați-vă! Predați-vă! țipă Swithin.

Zgomotul luptei încetă rapid, fiind înlocuit de sunetul metalic al săbiilor căzând pe podeaua de piatră. Rollo privi în jur și îl văzu pe Sir Reginald îngenuncheat, ținându-se de o mână, care sângera.

Apoi Rollo observă că Ned nu-și lua privirea de la Swithin.

– Te arestez, în numele reginei, pentru blasfemie, pângărire și crimă! spuse Ned.

Rollo sări în picioare.

– Nu noi am comis blasfemia!

– Nu? spuse Ned cu o surprinzătoare stăpânire de sine. Dar iată-vă în biserică, având săbiile scoase din teacă. L-ați rănit pe episcopul ales, l-ați omorât pe gropar și ați aruncat pe podea relicvele sfinte.

– Dar voi ce făceați?

– Șeriful și oamenii lui au venit aici ca să-i protejeze pe preoți și relicvele sfinte și a fost foarte bine că au făcut asta.

Rollo era siderat. Cum de ieșiseră toate atât de prost?

– Osmund, leagă-i, apoi du-i la Casa Breslelor și închide-i în temniță, spuse Ned.

Osmund scoase cu promptitudine o bucată de sfoară solidă.

Ned continuă:

– Apoi trimite după chirurg și asigură-te că-l tratează pe decanul Luke mai întâi.

În timp ce-i legau mâinile la spate, Rollo privi spre Ned, pe a cărui față se citea un fel de satisfacție sălbatică. Mintea lui Rollo se zbătu să găsească o explicație. Primise șeriful vreun pont despre intențiile lui Swithin sau decanul Luke îi chemase de frică? Fuseseră anunțați puritanii sau pur și simplu se hotărâseră să nu mai vină?

Plănuise Ned Willard tot acest dezastru?

Rollo nu știa.

(viii)

Contele Swithin a fost executat, iar eu am fost răspunzător pentru moartea lui. Pe atunci, nu aveam nicio idee că era doar primul dintr-o listă lungă.

Rollo, Bart și Sir Reginald au fost pedepsiți cu amenzi grele, dar unul din grup trebuia să moară – iar contele fusese cel care omorâse, de fapt, un om în biserică. Asta era justificarea; dar ceea ce i-a pecetluit, cu adevărat, soarta a fost faptul că încercase să o sfideze pe regina Elisabeta. Regina dorea ca Anglia să înțeleagă foarte clar că doar ea avea dreptul să numească episcopi și că oricine se interpunea în fața prerogativelor ei își risca viața. Oricât ar fi fost de șocant să omoare un conte, ea avea nevoie de moartea lui Swithin.

Eu l-am făcut pe judecător să-i priceapă dorința.

În timp ce mulțimea se aduna în fața catedralei din Kingsbridge pentru execuție, Rollo mă privea cu intensitate și am înțeles foarte clar că bănuia o capcană, dar nu cred că și-a dat seama vreodată.

Sir Reginald se afla și el acolo, cu o cicatrice lungă pe cap, unde părul nu i-a mai crescut niciodată. Rana i-a afectat și creierul, nu numai părul, și nu și-a mai recăpătat niciodată agilitatea. Știu că Rollo m-a condamnat întotdeauna pe mine pentru acest lucru.

Bart și Margery priveau, de asemenea.

L-am văzut pe Bart plângând: Swithin fusese un om rău, dar era tatăl lui.

Margery arăta ca și cum cineva o eliberase dintr-un donjon oribil, scoțând-o la lumina soarelui și la aer curat. Își pierduse acel aspect bolnăvicios și era îmbrăcată cu vechiul ei panaș, deși în culori sumbre, de doliu: la ea, o pălărie neagră cu o pană neagră putea încă să arate jucăuș. Torționarul ei se afla în drum spre iad, unde-i era locul, iar ea se eliberase de el.

Swithin a fost scos din Casa Breslelor; și, fără îndoială, cea mai cumplită parte a pedepsei lui a fost umilitorul marș, în lungul străzii principale, până în piață, în fața unei mulțimi batjocoritoare de oameni pe care el îi disprețuise întotdeauna, cu superioritate. Lui Swithin i-a fost tăiat capul, decapitarea fiind moartea rapidă, milostivă, rezervată nobilimii – și îmi închipui că sfârșitul a venit ca o eliberare.

Se făcuse dreptate. Swithin fusese un criminal și un violator și merita să moară. Dar am descoperit că nu aveam conștiința netulburată. Îl atrăsesem într-o ambuscadă. Într-un fel, moartea sărmanului George Cox fusese din vina mea. Mă amestecasem în treburi care, în mod normal, îi erau rezervate legii sau, dacă aceasta eșua, lui Dumnezeu.

S-ar putea să trec prin chinurile iadului pentru păcatul meu. Dar dacă ar trebui să trăiesc din nou aceleași încercări, aș face la fel, pentru a pune capăt suferinței lui Margery. Am preferat să sufăr eu mai degrabă decât să știu că agonia ei continuă. Bunăstarea ei a fost mai importantă pentru mine decât a mea.

Am învățat, pe parcursul unei vieți lungi, că acesta este adevăratul înțeles al iubirii.

PARTEA A TREIA

de la 1566 la 1573

Capitolul 14

Ebrima Dabo își trăia visul; era liber, bogat și fericit.

Într-o duminică după-amiază din vara anului 1566, el și partenerul lui, Carlos Cruz, plecară din orașul Antwerp la țară. Erau doi locuitori prosperi și bine îmbrăcați ai unuia dintre cele mai bogate orașe din lume. Împreună, erau proprietarii celui mai mare concern producător de fier din Antwerp. Ebrima se gândi că la inteligență erau aproape egali: el era mai bătrân și mai înțelept, dar Carlos avea imaginația îndrăzneață a tinereții. Carlos se însurase cu Imke, fiica vărului său îndepărtat Jan Wolman, și aveau doi copii mici. Ebrima, care urma să împlinească cincizeci peste un an, se însurase cu Evi Dirks, o văduvă de vârsta lui, și avea un fiu vitreg adolescent care lucra la atelierele companiei.

Adesea, Ebrima se gândea nostalgic la satul în care se născuse. Dacă ar fi putut să dea anii înapoi și să evite să fie luat prizonier de război și vândut ca sclav, ar fi avut o viață lungă, liniștită și lipsită de evenimente în satul acela. Când se gândea la aceste lucruri, se întrista. Dar nu se putea întoarce. În primul rând, nu știa cum să ajungă acolo. Dar mai era ceva: știa prea multe lucruri. Mâncase din fructele pomului cunoașterii, ca Eva în miturile creștinilor, și nu se putea întoarce în acea grădină. Vorbea spaniola, franceza și dialectul local olandez din Brabant și nu mai scosese un cuvânt în mandinga de ani de zile. Își atârnase picturi în ulei pe pereții casei, îi plăcea să asculte orchestre de muzicieni cântând piese complicate și era foarte mândru de calitatea vinului său. Era un alt om.

Cu o minte strălucită, muncă grea și noroc își făurise o viață nouă. Tot ceea ce-și dorea acum era să păstreze ceea ce câștigase. Dar se temea că nu va fi capabil.

El și Carlos nu erau singurii oameni care părăseau orașul. Locuitorii din Antwerp se plimbau adesea în zona rurală, în zilele cu vreme frumoasă, însă mulțimile de astăzi erau anormale. Pe îngustul drum de țară se aflau sute de oameni. Ebrima îi cunoștea pe mulți dintre ei: bărbați care-l aprovizionau cu minereu de fier, alții care îi cumpărau fierul, familii care locuiau pe strada lui, proprietari de magazine de la care cumpăra carne, mănuși sau sticlărie. Toți se îndreptau spre același loc, un câmp întins cunoscut ca pășunea lordului Hubert. Era locul de picnic preferat al copiilor lui Carlos. Dar mulțimea de pe drum nu se ducea la picnic.

Erau protestanți.

Mulți aveau cópii ale *Psalmilor* traduși în franceză de poetul Clement Marot, tipărite la Antwerp. Deținerea cărții era o crimă, iar

pedeapsa pentru vânzarea ei era moartea – dar încă era ușor de găsit la prețul de un penny.

Cei mai mulți dintre tineri purtau și arme.

Ebrima bănuia că pășunea lordului Hubert fusese aleasă ca loc de întâlnire pentru că se afla în afara jurisdicției consiliului municipal din Antwerp, așa că garda orașului nu avea autoritate acolo, iar poliția rurală nu avea forțele necesare ca să împrăștie o asemenea mulțime. Chiar și așa, exista întotdeauna pericolul violenței: toată lumea auzise de masacrul de la Wassy. Iar unii dintre bărbații mai tineri se aflau, fără îndoială, într-o dispoziție agresivă.

Carlos era catolic. Ebrima era ceea ce creștinii ar fi numit un păgân, dacă ar fi aflat ce era în sufletul său, dar, desigur, nu știau, pentru că el pretindea că este un catolic devotat, asemenea lui Carlos. Nici măcar soția lui, Evi, nu știa, iar dacă ea se întreba cumva de ce-i plăcea lui să facă acele plimbări pe malul râului, duminică dimineața la răsărit, avea destul tact încât să nu-l chestioneze. Ebrima și Carlos mergeau regulat la biserica parohială și, la marile ocazii, la catedrala din Antwerp. Amândoi se temeau că războiul religios din Țările de Jos le-ar fi putut distruge fericirea, așa cum li se întâmplase multor oameni peste graniță, de pildă în Franța.

Filosofic vorbind, Carlos era un suflet simplu și nu putea să înțeleagă de ce ar fi dorit cineva să urmeze o altă religie. Dar nu putu să nu observe, cu tristețe și îngrijorare, ce anume îi atrăsese spre religia protestantă pe atâția locuitori ai Țărilor de Jos. Religia catolică era credința stăpânilor lor spanioli și mulți olandezi respingeau dominația străină. De asemenea, olandezii erau inovativi, în timp ce biserica catolică era conservatoare în legătură cu orice, grăbită să condamne ideile noi și rezistentă la schimbare. Și, cel mai rău, clericii nu erau binevoitori față de activitățile comerciale care îmbogățiseră atât de mulți locuitori ai Țărilor de Jos, în special activitățile bancare, care nu puteau exista dacă oamenii nu comiteau păcatul cămătăriei. În schimb, influentul John Calvin, conducătorul din Geneva al protestanților până la moartea sa din urmă cu doi ani, permisese aplicarea dobânzii la împrumuturi.

În vara aceea, pe măsură ce un val proaspăt de pastori calviniști itineranți, din Geneva, țineau predici informale în pădurile și pe câmpiile Țărilor de Jos, răspândirea lentă a religiei protestante se transformase într-o inundație.

Persecuțiile erau sălbatice, dar intermitente. Guvernatorul Țărilor de Jos era Margherita, ducesă de Parma, soră vitregă și nelegitimă a regelui Filip al Spaniei.

Ea era înclinată să fie blândă cu ereticii, de dragul vieții ei liniștite, dar fratele ei era hotărât să șteargă erezia de pe suprafața tuturor pământurilor aflate în stăpânirea sa. Când ea deveni prea tolerantă,

inchizitorul-șef, Pieter Titelmans, un bărbat însetat de sânge, intră în acțiune: protestanții fură torturați, mutilați și arși pe rug. Dar politica lui dură nu prea avea sprijin nici măcar din partea catolicilor. În cea mai mare parte a timpului, legile erau aplicate cu blândețe. Oamenii asemenea lui Carlos erau mai interesați să producă și să vândă bunuri. Astfel, noua religie căpătă amploare.

Cât de puternică era acum? Ebrima și Carlos se îndreptau spre întâlnirea în aer liber pentru a afla. Consilierii orașului doreau să afle cât de populară era, de fapt, religia alternativă. În mod normal, era dificil de evaluat, pentru că religia protestantă era pe jumătate ascunsă; întâlnirea deschisă din ziua aceea era o șansă rară de a vedea câți protestanți existau, de fapt. Așa că un consilier le ceruse, neoficial, lui Carlos și lui Ebrima, în calitatea lor de cetățeni catolici devotați, cu statut oficial, să-i numere cu discreție.

Judecând după numărul celor aflați pe drum, erau mai mulți decât se așteptaseră.

În timp ce mergeau, Ebrima întrebă:

– Cum mai avansează pictura?

– Este aproape terminată.

Carlos angajase un artist important din Antwerp ca să picteze o pânză pentru catedrală. Ebrima știa că, în rugăciunile sale, Carlos îi mulțumea lui Dumnezeu pentru darurile Sale și îi cerea să-i permită să le păstreze. La fel ca Ebrima, el nu considera că prosperitatea este asigurată oricum. El menționa adesea povestea lui Iov, bărbatul care avusese totul și pierduse totul, citând: „Domnul a dat, Domnul a luat.”

Ebrima era intrigat de faptul că prietenul lui nu se îndepărtase de Biserică după persecuțiile pe care le suferise în Sevilia. Carlos nu era foarte transparent în legătură cu viața lui spirituală, dar, în timp, Ebrima observase, din indicii și remarci întâmplătoare, că prietenul său Carlos găsea multă alinare în slujbele catolice, într-un mod foarte asemănător cu cel în care găsea Ebrima în ritualul apei. Niciunul dintre ei nu simțea aceleași lucruri în slujbele protestante sobre din bisericile vopsite în alb.

Acum Ebrima spuse:

– La ce subiect te-ai hotărât, în cele din urmă, pentru pictură?

– Miracolul din Cana, când Iisus a transformat apa în vin.

Ebrima râse.

– Povestea ta favorită din Biblie. Mă întreb de ce.

Dragostea lui Carlos pentru vin era de notorietate.

Carlos zâmbi.

– Va fi dezvelită în catedrală săptămâna viitoare.

Teoretic, pictura ar fi trebuit să fie un dar al metalurgiștilor pentru oraș, dar toată lumea știa că fusese cumpărată cu banii lui Carlos. Aceasta era o dovadă a rapidității cu care Carlos devenise unul dintre

cetățenii cei mai influenți din Antwerp. Era amabil, vorbăreț și foarte deștept și ar fi putut ajunge într-o bună zi în consiliul orașului.

Ebrima era un altfel de om: era introvertit și precaut. Era la fel de inteligent ca și Carlos, dar nu avea ambiții politice. De asemenea, prefera să-și păstreze banii pentru sine.

Carlos adăugă:

– După asta vom oferi o mare petrecere. Sper să vină și Evi.

– Desigur.

Auziră cântecul dinainte să ajungă la destinație. Ebrima simți cum i se ridică părul pe ceafă: sunetul era minunat. Era obișnuit cu cântecul corurilor din bisericile catolice – corurile mari din catedrale –, dar ceea ce se auzea era ceva diferit. Nu auzise niciodată mii de voci înălțându-se în același cântec.

Drumul trecea printr-o pădurice, apoi ieșea în vârful unei mici movile, de unde putură să vadă întreaga câmpie. Coborând către un pârâu firav, ei văzură că întreg spațiul, de cinci hectare sau mai mult, era plin de bărbați, femei și copii. În partea îndepărtată, un pastor stătea pe o platformă improvizată, dirijând cântecul.

Imnul era în franceză:

Si seurement, que quand au val viendroye

D'umbre de mort, rien de mal ne craindroye{18}…

Ebrima înțelese cuvintele franțuzești și recunoscu traducerea din latină a familiarului *Psalm 22,* pe care îl auzise în biserică – dar nu în acest fel. Sunetul părea un măreț fenomen natural, făcându-l să se gândească la o adiere peste ocean. Cei prezenți credeau cu adevărat în ceea ce cântau, de parcă ar fi umblat prin valea morții fără să se teamă de nimic.

Ebrima îl observă nu prea departe pe fiul său vitreg, Matthus. Acesta încă mergea la biserică în fiecare duminică împreună cu mama și cu tatăl lui vitreg, dar în ultima vreme începuse să critice Biserica Catolică. Mama lui îl implorase să-și păstreze convingerile pentru sine, dar el nu putea: avea șaptesprezece ani și, pentru el, lucrurile erau fie corecte, fie greșite. Acum, Ebrima fu tulburat să-l vadă împreună cu un grup de tineri, toți purtând bâte și având un aer agresiv.

Carlos îl observă în același moment.

– Băieții ăștia par să caute necazul, spuse el temător.

Dar atmosfera de pe câmpie era senină și plină de voie bună, așa că Ebrima spuse cu speranță:

– Cred că vor fi dezamăgiți, astăzi!

– Ce de oameni! spuse Carlos.

– Câți crezi că sunt?

– Câteva mii.

– Nu știu cum i-am putea număra.

Carlos avea o ușurință mai mare la socoteli.

– Să presupunem că jumătate se află de partea asta a pârâului și jumătate de cealaltă parte. Acum, imaginează-ți o linie de aici și până la predicator. Cât de mulți sunt în sfertul cel mai apropiat? Împarte din nou la patru.

Ebrima făcu o presupunere:

– Cinci sute în fiecare șaisprezecime?

Carlos nu-i răspunse, dar spuse:

– Uite cum vine necazul.

Se holba peste umărul lui Ebrima, iar acesta se întoarse să vadă care era motivul. Observă imediat ce-l neliniștise pe Carlos: pe drumul din pădure venea un grup de clerici și de oameni înarmați.

Dacă veniseră să spargă întrunirea, erau prea puțini. Acea mulțime înarmată, însetată de dreptate, i-ar fi șters de pe fața pământului.

În mijlocul grupului se afla un preot de șaizeci și ceva de ani, care purta o cruce de argint ostentativă peste roba neagră. Pe măsură ce se apropiau, Ebrima văzu că avea un nas puternic, ochii întunecați și hotărâți și gura fixată într-o expresie neclintită. Ebrima nu-l recunoscu, dar Carlos zise:

– Este Pieter Titelmans, decanul din Ronse. Marele inchizitor.

Ebrima privi speriat către Matthus și prietenii lui. Încă nu-l observaseră pe nou-venit. Ce aveau să facă oare când aveau să realizeze că marele inchizitor în persoană venise să le spioneze întâlnirea?

În timp ce grupul se apropia, Carlos spuse:

– Să nu-i stăm în cale… mă cunoaște.

Dar fu prea târziu. Titelmans îi prinse privirea și, observând surpriza, spuse:

– Sunt dezamăgit să te văd în acest cuib de necredincioși.

– Sunt un bun catolic! protestă Carlos.

Titelmans își lăsă capul pe spate, asemenea unui șoim înfometat care tocmai observase o mișcare în iarbă.

– Ce caută un bun catolic la o orgie cu cântece de psalmi a protestanților?

Ebrima răspunse în locul lui:

– Consiliul orașului vrea să știe câți protestanți sunt în Antwerp. Am fost trimiși aici să-i numărăm.

Titelmans păru sceptic și i se adresă lui Carlos:

– De ce aș da crezare cuvintelor acestui etiopian? Probabil că este musulman.

„Dacă ai ști”, se gândi Ebrima. Apoi îl recunoscu pe unul dintre cei din anturajul lui Titelmans, un bărbat de vârstă mijlocie cu părul de o culoare nedefinită și cu privirea rușinată a celui căruia îi place vinul.

– Părintele Huus, aici prezent, mă cunoaște.

Huus era canonic la catedrala din Antwerp.

Huus spuse încet:

– Cei doi bărbați sunt buni catolici, părinte Pieter. Merg la biserica parohială St James.

Psalmul ajunse la final și predicatorul începu să vorbească. Oamenii se înghesuiră pentru a-i auzi vorbele strigate peste câmpie. Alții îl observară pe Titelmans, cu marea lui cruce de argint, și se porniră mormăituri furioase.

Huus spuse nervos:

– Domnule, aici sunt mai mulți protestanți decât ne-am fi imaginat că ar fi posibil, iar dacă izbucnește violența, avem prea puțini oameni ca să vă putem proteja.

Titelmans îl ignoră. Cu un aer viclean, zise:

– Dacă sunteți ceea ce pretindeți că sunteți, îmi puteți spune numele câtorva dintre acești bărbați malefici.

Arătă spre mulțime cu o mișcare largă a mâinii.

Ebrima nu dorea să-și trădeze vecinii în fața unui torționar și știa că și Carlos simțea la fel. Observându-l pe Carlos gata să exprime un protest indignat, i-o luă înainte.

– Desigur, părinte Pieter, spuse el. Vom fi foarte bucuroși să vă dăm câteva nume. Privi în jur, apoi spuse: Pentru moment, nu văd pe nimeni cunoscut, din păcate.

– Nu e credibil. Aici trebuie să fie șapte sau opt mii de oameni.

– Antwerp este un oraș de șaptezeci de mii de oameni. Nu-i cunosc pe toți.

– Oricum, trebuie să recunoști câțiva.

– Nu prea cred. Poate pentru că toți prietenii mei sunt catolici.

Titelmans renunță și Ebrima se simți ușurat: supraviețuise unui interogatoriu.

Apoi, auzi o voce strigând în dialectul olandez din Brabant:

– Carlos! Ebrima! Bună ziua!

Ebrima se întoarse și-l văzu pe Albert Willemsen, cumnatul lui, fierarul care-i ajutase când veniseră prima dată în Antwerp, în urmă cu șase ani. Albert construise un furnal cu tiraj la fel ca al lor și tuturor le mergea bine. Împreună cu acesta se aflau soția sa, Betje, și fiica lor, Drike, care avea acum paisprezece ani, o adolescentă cu figură angelică. Albert și familia lui deveniseră protestanți.

– Nu ți se pare minunat? spuse Albert entuziasmat. Toți acești oameni cântând cuvintele Domnului și nimeni nu le spune să tacă!

Carlos zise încet:

– Ai grijă ce vorbești!

Dar exuberantul Albert nu-l observă pe Titelmans, nici crucea lui.

– Oh, haide, Carlos, ești un om tolerant, nu unul dintre acei habotnici. Nu poți să vezi aici ceva care să-L nemulțumească pe Dumnezeu.

Ebrima îi spuse repezit lui Albert:

– Taci din gură!

Albert păru rănit și nedumerit, apoi Betje, soția lui, arătă spre marele inchizitor, iar Albert păli.

Apoi și alții îl observară pe Titelmans; majoritatea protestanților din apropiere se întoarseră de la predicator și începură să privească. Matthus și prietenii lui se apropiară, cu bâtele în mâini.

– Rămâneți acolo, băieți! strigă Ebrima. Nu am nevoie de voi aici!

Matthus îl ignoră pe tatăl său vitreg și se apropie de Drike. Era un tip masiv, care încă nu se obișnuise cu dimensiunile lui. Expresia de pe fața lui de adolescent era parțial amenințătoare, parțial înspăimântată. Oricum, atitudinea lui față de Drike păru protectoare, iar Ebrima se întrebă dacă nu cumva băiatul era îndrăgostit. „Trebuie să o întreb pe Evi", se gândi el.

Părintele Huus spuse:

– Ar trebui să ne întoarcem în oraș acum, părinte Pieter.

Titelmans părea hotărât să nu plece cu mâna goală. Arătând spre Albert, spuse:

– Spune-mi, părinte Huus, care este numele acestui bărbat?

– Îmi pare rău, domnule, nu îl cunosc pe acest om, spuse Huus.

Ebrima știu că asta era o minciună curajoasă.

Titelmans se întoarse apoi spre Carlos.

– Ei bine, tu îl cunoști, evident. Îți vorbește ca unui prieten vechi. Cine este?

Carlos ezită.

Titelmans avea dreptate, se gândi Ebrima: Carlos nu putea pretinde că nu îl cunoaște pe Albert după un astfel de salut exuberant.

– Haide, haide! spuse Titelmans. Dacă ești un bun catolic, așa cum pretinzi, ar trebui să fii fericit să identifici un astfel de eretic. Dacă nu, va trebui să fii chestionat într-un alt loc, în care avem alte mijloace de a afla adevărul.

Carlos ridică din umeri, iar Ebrima bănui că se gândea la Pedro Ruiz, care suferise tortura cu apă la Sevilia.

Albert spuse curajos:

– N-ar trebui să permit ca prietenii mei să fie torturați din cauza mea, zise el. Numele meu este Albert Willemsen.

– Profesia?

– Fierar.

– Și femeia?

– Nu o amesteca pe ea în asta.

– Nimeni nu este scutit de voința Domnului.

– Nu știu cine sunt ei, spuse Albert disperat. Sunt două prostituate pe care le-am întâlnit pe drum, spuse Albert.

– Nu prea arată a prostituate. Dar voi afla adevărul. Titelmans se

întoarse spre Huus și spuse: Notează acest nume: Albert Willemsen, fierar.

Apoi își ridică poalele robei, se întoarse și se îndreptă în direcția din care venise, urmat de micul său anturaj.

Ceilalți îl priviră plecând.

– Rahat! exclamă Carlos.

(ii)

Turnul de nord al catedralei din Antwerp avea mai mult de o sută treizeci de metri înălțime. Fusese proiectat pentru a fi unul dintr-o pereche de turnuri, dar cel de sud nu mai fusese construit. Ebrima se gândi că părea mult mai impresionant de unul singur, un deget singuratic, arătând direct spre cer.

Nu putu să nu se simtă copleșit când intră în navă. Îngustul culoar central se afla sub un acoperiș care părea imposibil de înalt. Uneori, îl făcea să se întrebe dacă Dumnezeul creștin nu era cumva real, până la urmă. Apoi își amintea că nimic din ceea ce puteau construi ei nu se putea compara cu puterea măreață a râului.

Deasupra altarului înalt se afla mândria orașului, o sculptură imensă a lui Iisus crucificat între cei doi hoți. Antwerp era bogat și cultivat, iar catedrala sa era plină de picturi, sculpturi, vitralii și obiecte prețioase. Iar prietenul și partenerul lui Ebrima, Carlos, îmbogățea astăzi comoara existentă.

Ebrima spera ca acest lucru să compenseze cumva întâlnirea îngrozitoare cu respingătorul Pieter Titelmans. Să îl ai dușman pe marele inchizitor nu era puțin lucru.

În partea de vest a capelei dedicate lui Urban, sfântul patron a podgorenilor, atârna noua pictură, acoperită cu o bucată de catifea roșie. Scaunele din capela cea mică fuseseră rezervate pentru prietenii și familia lui Carlos și pentru oficialii breslei fierarilor. Așezați în apropiere, nerăbdători să vadă noua pictură, se aflau vreo sută de vecini și de parteneri de afaceri, toți îmbrăcați cu cele mai bune haine.

Ebrima îl văzu pe Carlos strălucind de fericire. Era așezat pe locul de onoare din biserica aceasta, care reprezenta centrul spiritual al orașului. Această ceremonie urma să confirme că el aparținea acelui loc. Se simțea iubit, respectat și în siguranță.

Părintele Huus urma să oficieze slujba de sfințire. În scurta lui predică, el sublinie ce creștin bun era Carlos, crescându-și copiii în credință și cheltuindu-și banii pentru a îmbogăți catedrala. El sugeră chiar că destinul lui Carlos era să joace un rol în conducerea orașului, într-o bună zi. Ebrima îl plăcea pe Huus. Acesta predica deseori împotriva religiei protestante, dar predica era tot ceea ce era dispus să facă. Ebrima era sigur că el nu era dornic să-l ajute pe Titelmans și că făcea asta numai sub amenințare.

În timpul rugăciunilor, copiii începură să se agite. Pentru ei era dificil să asculte pe cineva vorbind atât de mult timp, chiar și în limba lor, cu atât mai mult în latină. Carlos le făcu semn să tacă: era un părinte indulgent.

Când slujba se termină, Huus îi ceru lui Carlos să păşească în faţă şi să dezvelească pictura.

Carlos apucă perdeaua de catifea roşie, apoi ezită. Ebrima se gândi că era pe cale să ţină un discurs, ceea ce ar fi fost o greşeală: oamenii obişnuiţi nu vorbeau în biserică decât dacă erau protestanţi. Apoi, Carlos trase perdeaua de catifea, emoţionat la început, apoi cu mai multă hotărâre. În cele din urmă, perdeaua căzu ca o cascadă purpurie şi pictura fu dezvăluită.

Nunta era înfăţişată ca având loc într-o casă mare, de oraş, care ar fi putut să fie casa unui bancher din Antwerp. Iisus era aşezat în capul mesei, îmbrăcat într-o robă albastră. Alături de el stătea gazda petrecerii, un bărbat cu umerii largi, cu o barbă neagră şi stufoasă, asemănătoare cu a lui Carlos; iar alături de Carlos stătea o femeie cu zâmbetul cald, care ar fi putut să fie Imke. Din grupul de oameni care stăteau în zona navei se ridică un zumzet de comentarii şi, pe măsură ce identificară şi alte personaje printre oaspeţi, apărură zâmbete şi râsete: era şi Ebrima, cu o pălărie în stil arăbesc, cu Evi alături de el, într-o rochie care-i accentua bustul mare; bărbatul bogat îmbrăcat de alături de Imke era, evident, tatăl ei, Jan Wolman; iar cănile de vin golite erau examinate de un intendent înalt şi subţire, cu o figură dezamăgită, care îi semăna lui Adam Smits, cel mai cunoscut negustor de vinuri din Antwerp. Mai apărea şi un câine, care semăna leit cu câinele de vânătoare al lui Carlos, Samson.

Pictura arăta bine în capelă, agăţată de pietrele vechi ale catedralei, în lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele de sud. Robele oaspeţilor bogaţi străluceau în nuanţe de portocaliu, albastru şi verde-deschis, în contrast cu albul feţei de masă şi al zidurilor palide ale sălii de mese.

Carlos era vizibil încântat. Părintele Huus îi strânse mâna şi se îndepărtă. Toată lumea dorea să-l felicite pe Carlos, aşa că începu să dea ocol mulţimii, zâmbind şi acceptând laudele concetăţenilor săi. În cele din urmă, bătu din palme şi spuse:

– Atenţie, toată lumea! Sunteţi invitaţi la mine acasă! Şi vă promit că vinul nu se va termina!

Străbătură cu toţii într-o lungă procesiune străzile întortocheate din centrul oraşului, până la casa lui Carlos. El îi conduse la etajul de sus, unde mâncarea şi vinul se aflau deja pe mese, în marea sală de primire. Oaspeţii intrară cu entuziasm. Fură însoţiţi şi de câţiva protestanţi, care nu fuseseră la catedrală, inclusiv Albert şi familia lui.

Ebrima apucă o cupă şi luă o înghiţitură lungă. Vinul lui Carlos era

întotdeauna bun. Se șterse la gură cu mâneca. Vinul îi încălzi sângele și-l făcu să se simtă puțin amețit. Vorbi amabil cu Jan Wolman despre afaceri, cu Imke despre copiii ei și, scurt, cu Carlos, despre un client care întârziase cu plata facturilor: clientul se afla acolo, bucurându-se de ospitalitatea lui Carlos, iar Ebrima se gândi că era momentul să-l chestioneze în legătură cu banii – dar Carlos nu dorea să-și strice buna dispoziție. În scurt timp, oaspeții deveniră exuberanți. Copiii se certau, iar adolescenții încercau să le înghesuie pe tinerele fete; bărbații însurați flirtau cu nevestele prietenilor lor. Petrecerile erau la fel peste tot, se gândi Ebrima, chiar și în Africa.

Apoi, intră Pieter Titelmans.

Ebrima realiză acest lucru atunci când peste încăpere se așternu tăcerea, pornind de la ușă și împrăștiindu-se spre toate cele patru colțuri. În timp ce vorbea cu Albert despre calitățile tunurilor din fontă în comparație cu cele din bronz, realizară amândoi că se întâmpla ceva și ridicară privirile. Titelmans stătea în cadrul ușii, purtând uriașa lui cruce de argint. Era însoțit din nou de părintele Huus și de patru oameni înarmați.

Ebrima spuse:

– Ce mai vrea diavolul ăsta?

Albert răspunse cu o nervozitate lipsită de speranță:

– Poate că a venit să-l felicite pe Carlos pentru pictură.

Carlos își croi drum prin mulțimea tăcută și i se adresă lui Titelmans pe un ton prietenos.

– Bună ziua, părinte Pieter, spuse el. Bine ați venit în casa mea! Doriți o cupă de vin?

Titelmans ignoră invitația.

– Există vreun protestant pe aici? întrebă el.

– Nu prea cred, spuse Carlos. Tocmai ne-am întors de la catedrală, unde am dezvelit…

– Știu ce ați făcut la catedrală, îl întrerupse Titelmans cu grosolănie. Este vreun protestant pe aici?

– Vă pot asigura că, din câte știu eu…

– Ești pe punctul să mă minți. Pot să miros asta.

Buna dispoziție a lui Carlos începu să dispară.

– Dacă nu mă credeți, de ce mă mai întrebați?

– Ca să te testez. Acum, taci din gură!

Carlos izbucni:

– În propria mea casă?!

Titelmans ridică vocea astfel încât toată lumea să-l poată auzi:

– Am venit aici să-l văd pe Albert Willemsen.

Titelmans părea să nu fie sigur care dintre ei era Albert – îl văzuse doar pentru câteva minute, pe pășunea lordului Hubert – și, pentru o clipă, Ebrima speră că toți aveau să pretindă că el nu se afla acolo. Dar

mulțimea nu avu suficientă prezență de spirit și, într-adevăr, se întoarseră, în mod stupid, și se uitară direct la Albert.

După o clipă de ezitare înfricoșată, Albert păși în față. Pe un ton de bravadă, el spuse:

– Ce treabă aveți cu mine?

– Și soția ta, spuse Titelmans, arătând cu mâna.

Din păcate, Betje se afla în apropierea lui Albert, iar Titelmans ghicise corect. Palidă și speriată, Betje păși în față.

– Și fiica ta.

Drike nu se afla lângă părinții ei, iar Titelmans nu-și putea aminti cu siguranță cum arăta fata de paisprezece ani.

– Copilul nu se află aici, minți Carlos curajos.

Poate că ea putea fi salvată, se gândi Ebrima cu speranță.

Dar ea nu dorea să fie salvată.

– Eu sunt Drike Willemsen, se auzi o voce de fetiță.

Inima lui Ebrima se opri.

O văzu apoi lângă fereastră, într-o rochie albă, vorbind cu fiul lui vitreg, Matthus, și ținând în brațe pisica lui Carlos.

– Ea este doar un copil, părinte, spuse Carlos. Cu siguranță…

Dar Drike nu terminase de vorbit.

– Și sunt protestantă, spuse ea sfidătoare. Iar pentru asta îi mulțumesc Domnului.

Dinspre oaspeți se înălță un murmur de admirație și de descurajare.

– Vino aici, spuse Titelmans.

Ea traversă încăperea cu capul sus, iar Ebrima se gândi: „Of… La naiba.”

– Luați-i pe toți trei, le spuse Titelmans însoțitorilor săi.

Cineva țipă:

– De ce nu ne lăsați în pace?

Titelmans privi furios în direcția strigătului, dar nu reuși să vadă cine vorbise. Oricum, Ebrima știu: recunoscuse vocea tânărului Matthus.

Un alt bărbat strigă:

– Da. Plecați înapoi, la Ronse!

Ceilalți oaspeți începură să-și manifeste aprobarea și să-și strige propriile îndemnuri. Soldații lui Titelmans escortară familia Willemsen afară din sală. Când Titelmans se întoarse să-i urmeze, Matthus aruncă o bucată de pâine, care îl lovi pe acesta în spate. Dar preotul se prefăcu a nu observa. Apoi, o cupă zbură prin aer și lovi peretele în apropierea lui, stropindu-i roba. Huiduielile se întețiră și deveniră mai dure. Titelmans abia reuși să-și mențină demnitatea pe măsură ce se grăbea să iasă pe ușă, înainte ca altceva să-l amenințe.

Mulțimea râse și îi aplaudă ieșirea. Dar Ebrima știa că nu era nimic de râs.

(iii)

Arderea pe rug a tinerei Drike fu programată două săptămâni mai târziu.

Evenimentul fu anunțat la catedrală. Titelmans spuse că Albert și Betje își renegaseră credințele protestante și îi ceruseră iertarea Domnului, implorând să fie primiți înapoi în turma bisericii. El știa, probabil, că mărturisirile lor nu erau sincere, dar fu nevoit să-i lase să scape cu o amendă. Oricum, spre oroarea tuturor, Drike refuzase să renunțe la religia ei.

Titelmans nu lăsă pe nimeni să o viziteze în închisoare, dar Albert mitui paznicii și reuși să intre oricum. În orice caz, nu reuși să o facă să se răzgândească. Cu idealismul celor foarte tineri, ea insistă că este pregătită să moară, că nu vrea să-L trădeze pe Dumnezeu.

Ebrima și Evi se duseră să-i vadă pe Albert și pe Betje în ziua dinaintea execuției. Doreau să le ofere sprijin și alinare prietenilor lor, dar fu zadarnic. Betje plângea fără încetare, iar Albert abia mai reușea să vorbească. Drike era singurul lor copil.

În ziua aceea, în pavajul din centrul orașului fu înfipt un stâlp, în umbra catedralei, a elegantei clădiri a pieței mari și a măreței, neterminatei clădiri a primăriei. Lângă rug fu descărcată o căruță de lemne uscate.

Execuția era programată la răsăritul soarelui, iar mulțimea se adună înainte de revărsatul zorilor. Ebrima observă că starea de spirit era sumbră. Când erau executați criminali odioși, ca hoții și violatorii, spectatorii își băteau joc de ei și le aclamau agonia; dar asta nu avea să se întâmple în ziua aceea. Mulți dintre cei din mulțime erau protestanți și se temeau că așa ceva li se putea întâmpla și lor. Catolicii, cum era Carlos, erau furioși pe necazurile pe care le provocau protestanții și se temeau că războiul religios din Franța avea să se reverse și asupra Țărilor de Jos; dar puțini dintre ei credeau că era corect să arzi pe rug o fetiță.

Drike fu scoasă din clădirea primăriei de către Egmont, călăul, un bărbat înalt, îmbrăcat într-o salopetă de piele și ducând o torță aprinsă. Ea purta rochia albă în care era îmbrăcată când fusese arestată. Ebrima observă imediat că Titelmans, în aroganța lui, făcuse o greșeală. Ea arăta ca o virgină, ceea ce și era, fără îndoială; și avea frumusețea palidă a portretelor Fecioarei Maria. La vederea ei, se auzi un oftat colectiv. Ebrima îi spuse soției lui, Evi:

– Acesta va deveni un martiriu.

Îi aruncă o privire lui Matthus și observă că băiatul avea lacrimi în ochi.

Una dintre cele două porți vestice ale catedralei se deschise și Titelmans își făcu apariția în fruntea unui mic grup de preoți, care

arătau ca un cârd de ciori negre.

Doi soldați o legară pe Drike de stâlp și îngrămădiră bucățile de lemn de foc în jurul picioarelor ei.

Titelmans începu să vorbească în fața mulțimii despre adevăr și erezie. Ebrima realiză că omul nu-și dădea seama de efectul pe care-l avea asupra oamenilor. Tot ceea ce era legat de el îi ofensa: tonul lui disprețuitor, aspectul lui arogant și faptul că nu era din orașul acela.

Apoi, Drike începu să vorbească. Vocea ei înaltă se ridică peste strigătele lui Titelmans. Cuvintele ei erau în franceză:

Dumnezeul meu, ia-mă sub puternica Ta oblăduire

El este păstorul meu și nu voi duce lipsă de nimic.

Era psalmul pe care mulțimea îl cântase pe pășunea lordului Hubert, psalmul douăzeci și doi – *Dumnezeu este păstorul meu.* Emoția cuprinse mulțimea ca un val crescând. Ochii lui Ebrima se umplură de lacrimi. Alți oameni din mulțime plângeau fără să se mai ferească. Toți aveau sentimentul că participă la o tragedie sacră.

Titelmans era furios. I se adresă călăului, iar Ebrima, care se afla suficient de aproape, îl auzi spunând:

– Ar fi trebuit să-i smulgi limba!

Pentru smulgerea limbii exista o unealtă specială, ca un clește. Fusese proiectată pentru pedepsirea mincinoșilor, dar era folosită uneori și pentru reducerea la tăcere a ereticilor, astfel încât să nu se mai poată adresa mulțimilor înainte de a fi executați.

Egmont spuse ursuz:

– Numai dacă îmi specificați asta, în mod special.

Drike continuă:

– *En tect bien seur, joignant les beaulx herbages,*

Coucher me faict, me meine aux clairs rivages[19].

Fata privi în sus, iar Ebrima fu sigur că ea vedea deja pășunile verzi și apele limpezi care te așteptau în viața de apoi, indiferent de religie.

– Smulge-i falca! spuse Titelmans.

– Foarte bine, spuse Egmont.

Cu siguranță Egmont era un om cu sensibilitatea tocită, dar această instrucțiune îl ofensă chiar și pe el și nu se obosi să-și ascundă disprețul. În orice caz, îi dădu torța unui soldat.

Lângă Ebrima, Matthus se întoarse spre mulțime și țipă:

– Vor să-i smulgă falca!

– Taci din gură! spuse mama lui înfricoșată, dar vocea puternică a lui Matthus ajunsese deja departe.

Imediat se auzi un mârâit colectiv de furie. Vorbele lui Matthus fură repetate de mulțime până când află toată lumea.

Matthus strigă:

– Las-o să se roage!

Apoi țipătul fu repetat de toată lumea:

– Las-o să se roage! Las-o să se roage!

– O să dai de necaz! spuse Evi.

Egmont se îndreptă spre Drike și îi puse mâinile pe față. Apoi îi băgă degetele în gură și prinse ferm falca, astfel încât să poată smulge oasele din încheieturi.

Ebrima simți brusc o mișcare violentă în spatele său, apoi Egmont fu lovit în ceafa de o piatră aruncată de Matthus.

Era o piatră mare, bine țintită și aruncată cu putere de brațul unui tânăr de șaptesprezece ani. Ebrima auzi bufnitura când atinse țeasta lui Egmont. Călăul înțepeni, de parcă și-ar fi pierdut pentru moment cunoștința, și mâinile îi căzură de pe fața lui Drike. Toată lumea aclamă.

Titelmans văzu cum evenimentele îi scăpau de sub control.

– Bine, nu contează, aprindeți focul! spuse el.

– Nu! strigă Matthus.

Imediat fură aruncate mai multe pietre, dar își ratară ținta.

Egmont își luă torța înapoi și o puse între lemnele de foc. Bețele uscate se aprinseră rapid.

Matthus îl împinse pe Ebrima și ieși din mulțime alergând spre Drike. Evi strigă:

– Oprește-te!

Dar fiul ei o ignoră.

Soldații își traseră săbiile din teacă, dar Matthus fu prea rapid pentru ei. El aruncă lemnul aprins departe de picioarele lui Drike, apoi fugi, dispărând din nou în mulțime.

Soldații porniră după el, cu săbiile ridicate. Oamenii din mulțime se dădură la o parte din fața lor, speriați. Evi se tângui:

– Îl vor omorî!

Ebrima înțelese că nu exista decât o singură cale de a-l salva pe băiat și aceasta era să stârnească o revoltă generală. N-ar fi trebuit să fie prea dificil: mulțimea era deja aproape de acest punct.

Ebrima se împinse înainte și alții îl urmară, îngrămădindu-se în jurul rugului, acum neapărat. Ebrima își scoase pumnalul și tăie funiile cu care era legată Drike. Albert își făcu apariția și o ridică – fata nu cântărea prea mult –, apoi dispărură în mulțime.

Oamenii se întoarseră către preoți, înghesuindu-i. Soldații renunțară să-l mai urmărească pe Matthus și se întoarseră să-i apere pe preoți.

Titelmans se repezi spre catedrală și preoții îl urmară. Mersul lor se transformă imediat în fugă. Mulțimea îi lăsă să scape, batjocorindu-i zgomotos. Oamenii îi priviră trecând prin arcada din piatră sculptată elaborat, împingând ușa de lemn și, în sfârșit, dispărând în obscuritatea bisericii.

(iv)

Albert și familia lui părăsiră orașul Antwerp în noaptea aceea.

Ebrima era unul dintre puținii oameni care știau că ei plecau spre Amsterdam. Era un oraș mai mic, aflat mult mai la nord-est și, astfel, mai îndepărtat de centrul puterii spaniole de la Bruxelles – din acest motiv, creștea și prospera foarte rapid.

Ebrima și Carlos cumpărară atelierul lui Albert, plătindu-i în aur – acesta îl luă cu el, în coburi încuiați aflați pe spinarea unui ponei.

Îndrăgostitul Matthus ar fi dorit să plece cu ei, iar Ebrima – care își amintea, deși cu tristețe, de puterea dragostei adolescentine – l-ar fi lăsat; dar Albert le spuse că Drike era prea tânără ca să se mărite și că trebuia să mai aștepte un an. Matthus se putea duce atunci la Amsterdam ca să o ceară în căsătorie, dacă încă își mai dorea acest lucru. Matthus jură că așa avea să facă, dar mama lui spuse:

– Vom vedea.

Titelmans plecă în liniște. Nu mai existară alte confruntări, nici alte arestări. Catolicii din Antwerp disprețuiau extremismul și poate că preotul ajunsese să înțeleagă asta. Sau poate că doar trăgea de timp.

Ebrima își dorea ca și protestanții să plece în liniște, dar ei păreau să fi devenit mai încrezători, dacă nu mai aroganți. Cereau toleranță și dreptul de a se ruga așa cum doreau, dar nu erau niciodată mulțumiți cu asta, se gândi el exasperat. Convingerea lor era aceea că rivalii lor nu doar că greșeau, ci erau de-a dreptul malefici. Practicile catolice – felul în care europenii venerau de sute de ani – erau blasfematoare, spuneau ei, și trebuiau abolite. Ei nu practicau toleranța pe care o propovăduiau.

Ceea ce-l îngrijora pe Ebrima era faptul că stăpânii spanioli și aliații lor din preoțime păreau să piardă stăpânirea autorității. Ura și violența fierbeau sub viața aparentă a orașului. Ca toți antreprenorii, el nu dorea decât pace și stabilitate, ca să poată face afaceri.

În cea de a douăzecea zi a lunii august, când tocmai se ocupa cu afacerile, negociind cu un cumpărător în atelierul său de fierărie și transpirând în căldura verii, problemele răbufniră din nou.

Auzi agitație pe stradă: pași alergând, sticlă spartă și strigătele răgușite ale unor bărbați surescitați. Se grăbi afară să vadă ce se întâmplă, iar Carlos și Matthus îl însoțiră. Vreo două sute de tineri, inclusiv o mână de fete, se grăbeau în lungul străzii. Aveau cu ei scări, scripeți și funii, dar și unelte mai primitive, precum baroase de lemn, bare de fier și bucăți de lanț.

– Ce aveți de gând să faceți? țipă Ebrima la ei, dar nimeni nu răspunse la întrebarea lui.

Sticla pe care o auzise Ebrima spărgându-se era o fereastră de la casa părintelui Huus, care locuia pe aceeași stradă unde se afla și atelierul de fierărie; dar asta părea să fi fost doar o distracție trecătoare, căci gloata se îndrepta spre centrul orașului într-o

dispoziție ce părea să urmărească un scop precis.

– Ce naiba pun la cale? zise Carlos.

Ebrima ar fi putut să ghicească, dar spera că se înșală.

Cei trei bărbați urmară mulțimea în piața orașului din care fusese salvată Drike. Tinerii se adunaseră în centrul orașului, iar unul dintre ei ceru binecuvântarea Domnului, vorbind olandeza din Brabant. Printre protestanți, oricine se putea ruga, nu numai preoții, folosindu-și propria limbă, nu doar latina. Ebrima se temu că oamenii veniseră în piața orașului pentru că acolo se înălța catedrala – iar temerea lui se dovedi adevărată. Când rugăciunea se termină, toți se întoarseră ca unul, urmând cu certitudine un plan pregătit dinainte, și se îndreptară spre catedrală.

Intrarea era o arcadă gotică aflată sub o ogivă. Pe tympanum{20} era sculptată o scenă cu Dumnezeu în rai, iar sectoarele concentrice ale arcadei erau pline de îngeri și sfinți. Aflat alături de Ebrima, Carlos oftă cu oroare când grupul începu să atace sculpturile cu ciocanele și cu armele lor improvizate. În timp ce distrugeau lucrarea din piatră, strigau citate din Biblie, făcând scripturile să sune precum blestemele.

Carlos strigă la ei:

– Opriți-vă! Vor începe răzbunările!

Dar nimeni nu-l băgă în seamă.

Ebrima observă că pe Matthus îl mânca pielea să li se alăture. Când băiatul făcu un pas înainte, Ebrima îi prinse brațul într-o strânsoare de fier.

– Ce va crede mama ta? spuse el. Ea se roagă aici! Oprește-te și gândește-te la asta!

– Îndeplinesc lucrarea Domnului! țipă Matthus.

Rebelii descoperiră că marile uși ale catedralei erau încuiate: probabil că preoții îi văzuseră venind. Ebrima se simți ușurat: cel puțin distrugerile pe care le puteau provoca aveau să fie limitate. Poate că acum aveau să se calmeze. Îi eliberă brațul lui Matthus.

Dar gloata începu să ocolească biserica pe la nord, căutând o altă cale de a pătrunde înăuntru. Privitorii îi urmară. Spre consternarea lui Ebrima, găsiră o ușă laterală neîncuiată: preoții, în panica lor, probabil că o trecuseră cu vederea. Gloata se îngrămădi să intre în biserică, iar Matthus se smulse de lângă Ebrima.

Când Ebrima ajunse înăuntru, protestanții alergau deja în toate direcțiile, țipând triumfători și aruncându-se asupra fiecărei sculpturi și picturi. Păreau să fie beți cu toții, deși nu din cauza vinului: erau posedați de o frenezie distructivă. Atât Carlos, cât și Ebrima țipară la ei să se oprească, iar un alt cetățean mai în vârstă se alătură acestui efort – dar totul fu în zadar.

În altar se aflau câțiva preoți și Ebrima îi văzu pe câțiva fugind prin poarta de sud. Unul dintre ei făcu exact pe dos și se îndreptă către

invadatori, ridicând ambele mâini ca pentru a-i opri. Ebrima îl recunoscu pe părintele Huus.

– Sunteți copiii Domnului, spunea el întruna, îndreptându-se direct spre tinerii atacatori. Opriți-vă și haideți să discutăm!

Un flăcău voinic se năpusti asupra lui, doborându-l la podea, iar ceilalți trecură peste el.

Apoi traseră jos obiectele prețioase atârnate și le aruncară într-o grămadă de pe mijlocul culoarului, unde fetele care urlau le dădură foc cu ajutorul lumânărilor aprinse de la un altar. Statuile de lemn fură zdrobite, cărțile vechi fură rupte, iar veșmintele scumpe fură sfâșiate – iar resturile fură aruncate în flăcări.

Ebrima se îngrozi, nu numai din cauza distrugerilor, ci și din cauza inevitabilelor consecințe. Acest lucru nu avea să rămână nepedepsit. Era cea mai jignitoare provocare, atât pentru regele Filip, cât și pentru papa Pius, cei mai puternici doi oameni din Europa. Antwerp avea să fie pedepsit. Putea să treacă multă vreme până atunci, pentru că roțile politicii internaționale se mișcau greoi – dar când avea să se întâmple, urma să fie îngrozitor.

Câțiva din grup deveniră chiar mai hotărâți – fiind evident că plănuiseră dinainte acest lucru – și se adunară în jurul altarului înalt, ținta lor fiind masiva sculptură. Își așezară rapid scările și troliurile în pozițiile pe care le stabiliseră dinainte. Carlos era îngrozit.

– Îl vor pângări pe Hristos crucificat! spuse el.

Privi cu oroare cum tinerii aruncară funii în jurul lui Iisus, trăgând de picioare ca să slăbească structura. Continuară să urle despre idolatrie, dar până și pentru păgânul Ebrima fu clar că protestanții erau cei care înfăptuiau o blasfemie acolo. Lucrând cu troliurile cu tensiuni determinate și întinzând frânghiile, reușiră în cele din urmă să îl încline în față pe Iisus muribund. Sculptura se rupse de la genunchi și, în sfârșit, fu smulsă de la locul său și aruncată pe podea, cu fața în jos. Încă nemulțumiți, protestanții atacară monumentul căzut cu ciocanele, zdrobindu-i mâinile și capul cu o bucurie ce părea satanică.

Cei doi hoți sculptați, crucificați de ambele părți ale lui Iisus, erau bătuți în cuie și păreau acum să privească întristați spre corpul zdrobit de pe podea.

Cineva scoase un flacon cu vin sacramental și un potir de aur și toți se felicitară reciproc, sorbind din potir.

Un strigăt dinspre partea de sud a bisericii îi făcu pe Ebrima și pe Carlos să se întoarcă. Șocat, Ebrima observă că un mic grup se afundase în capela Sfântului Urban, holbându-se la pictura pe care o dăruise Carlos despre miracolul de la Cana.

– Nu! urlă Carlos.

Dar nimeni nu-l auzi.

Începură să alerge prin biserică, dar, înainte să ajungă acolo, unul dintre băieți ridică un pumnal și sfâșie pânza de la un capăt la celălalt. Carlos se aruncă asupra băiatului, doborându-l la pământ, iar cuțitul zbură; însă ceilalți tineri îi apucară pe Carlos și pe Ebrima și îi blocară rapid, făcându-i să se zbată inutil.

Băiatul pe care-l atacase Carlos se ridică de jos, aparent fără să fie rănit. El ridică cuțitul de jos și sfâșie din nou pânza, din nou și din nou, distrugând imaginea lui Iisus și a discipolilor Săi, precum și reprezentarea lui Carlos, a familiei sale și a prietenilor lor, pictați printre oaspeții de la nuntă.

O fată aduse o lumânare aprinsă și o aruncă peste pânza sfâșiată. Materialul pictat mai întâi se strânse și începu să fumege. Apoi, apăru o flacără mică. Aceasta se întinse repede și, în curând, întreaga pictură fu cuprinsă de flăcări.

Ebrima încetă să se mai zbată. Privi spre Carlos, care închisese ochii. Tinerii huligani îi lăsară pe amândoi să plece și ieșiră să vandalizeze altceva.

Eliberat, Carlos căzu în genunchi și începu să plângă.

Capitolul 15

Alison McKay se afla în închisoare împreună cu Mary, Regina Scoțienilor.

Stăteau închise într-un castel, pe o insulă din mijlocul lacului scoțian Loch Leven. Erau păzite zi și noapte de cincisprezece soldați, mai mult decât suficient ca să vegheze asupra celor două femei.

Dar ele aveau de gând să scape.

Mary era neînduplecată. Dar nu judeca drept: Alison recunoștea asta în sinea ei, în cele mai întunecate ceasuri ale nopții. Aproape toate deciziile luate vreodată de regină sfârșiseră prost. Dar Mary nu renunța niciodată, iar Alison o iubea pentru asta.

Loch Leven era un loc sumbru. Casa era un turn pătrat de piatră cenușie, cu ferestre mici, care nu lăsau să intre vântul ce sufla cu putere pe deasupra apei, chiar și pe timp de vară. Era construită într-un spațiu de mai puțin de nouăzeci de metri dintr-un capăt în celălalt. Afară se afla o fâșie îngustă de tufăriș, apoi venea lacul. Când vremea era furtunoasă, fâșia era acoperită de apă, iar valurile izbeau pietrele din zidul împrejmuitor. Lacul era întins și unui om vânjos îi trebuia o jumătate de ceas ca să vâslească spre continent.

Era o închisoare din care era greu să scapi, dar trebuiau să încerce. Erau nefericite. Alison nu-și imaginase până atunci că plictiseala putea să-i îndrume gândurile spre sinucidere.

Crescuseră la Curtea strălucitoare a Franței, înconjurate de oameni în veșminte splendide și purtând bijuterii neprețuite, invitate în fiecare zi la petreceri, concursuri și piese de teatru. Discutau zilnic despre comploturi politice și intrigi sociale. Bărbații din jurul lor porneau și sfârșeau războaie; femeile erau regine și mame de regi. După o astfel de viață, Loch Leven părea un purgatoriu.

Era anul 1568. Alison avea douăzeci și șapte de ani, iar Mary douăzeci și cinci. Se aflau la Loch Leven de aproape un an, iar Alison petrecuse o mare parte din acest timp întrebându-se unde anume greșiseră.

Prima greșeală a lui Mary fusese să se îndrăgostească și apoi să se mărite cu vărul reginei Elisabeta, Henry, lord Darnley, un bețiv fermecător, bolnav de sifilis. Alison fusese cu inima îndoită: se bucura să o vadă pe Mary îndrăgostită, dar o îngrozea bărbatul pe care-l alesese.

Iubirea pălise repede și, când Mary rămăsese însărcinată, Darnley îl omorâse pe secretarul ei, pe care-l bănuia că ar fi tatăl copilului.

Dacă exista în Scoția un nobil mai periculos decât Darnley, acesta era, după părerea lui Alison, contele de Bothwell, un tip violent și

arțăgos, iar a doua greșeală a lui Mary fusese să-l încurajeze pe acesta să-l ucidă pe Darnley. Bothwell reușise, dar toți știau sau bănuiau ce se întâmplase.

Nici Mary și nici Alison nu se așteptaseră la o reacție din partea scoțienilor. Erau un popor cinstit, iar catolicii și protestanții deopotrivă condamnau lipsa de moralitate regală. Reputația lui Mary printre scoțieni se prăbușise ca într-o prăpastie.

Când Bothwell le răpise și o forțase pe Mary să-și petreacă noaptea cu el, Alison simțise că o furtună de nenoroc se abătuse asupra lor. În alte împrejurări, poporul ar fi fost indignat de un astfel de atac asupra reginei lor și ar fi sărit în apărarea ei; dar reputația îi era deja pătată, iar Mary nu mai putea fi sigură de sprijinul lor. Hotărâseră împreună că singurul lucru care putea să-i redea demnitatea era să se mărite cu Bothwell și să pretindă că nu fusese cu adevărat siluită. Soția lui Bothwell, sătulă de toate acestea, obținuse divorțul în grabă, deși nu fusese recunoscut de Biserica Catolică, iar cei doi se căsătoriseră imediat.

Aceea fusese a treia greșeală.

Douăzeci și șase de nobili scoțieni adunaseră o armată și îi înfrânseseră pe oamenii lui Bothwell și ai lui Mary. O prinseseră, o forțaseră să abdice în favoarea fiului ei în vârstă de un an, James, și o închiseseră acolo, la Loch Leven – fără băiețelul ei.

Toate aceste întâmplări erau urmărite cu atenție de regina Elisabeta a Angliei. În principiu, Elisabeta o sprijinea pe Mary, considerând-o adevărata și incontestabila regină a Scoției; dar, în fapt, nu apărea niciun grup de salvatori la orizont. Adevărata atitudine a Elisabetei era probabil aceea a cuiva care aude doi bețivi luptându-se noaptea pe stradă: nu conta cine câștigă câtă vreme nu încerca niciunul să intre în casă.

Pe când Mary fusese cu Darnley, Alison se măritase cu un catolic credincios, un bărbat cu ochi căprui și cu o coamă de păr blond, care-i amintea de Pierre Aumande. Era blând și afectuos, dar se aștepta ca Alison să-l slujească pe el, nu pe Mary, ceea ce ei îi venea greu, deși știa că ar fi trebuit să se aștepte la asta. Rămăsese însărcinată, dar pierduse copilul după patru luni. Curând după aceea, soțul ei murise într-un accident la vânătoare, iar Alison se simțise aproape ușurată să-și reia rolul familiar de mână dreaptă a lui Mary.

Și acum, iată unde era.

„Nu m-a iubit nimeni așa cum mă iubești tu, îi spusese Mary într-una dintre serile scoțiene lungi și întunecate de la Loch Leven, iar Alison roșise, cuprinsă de-o emoție vagă, dar puternică. Tata a murit când eram doar un prunc, zisese Mary. Mama a trăit mai mult în altă parte. Toți cei trei soți pe care i-am avut au fost nespus de slabi, în feluri diferite. Tu mi-ai fost mamă, tată și soț. Nu-i așa că-i ciudat?”

Cuvintele ei o făcuseră pe Alison să plângă.

Temnicerul lor era Sir William Douglas, stăpânul de la Loch Leven. Mary avea puterea remarcabilă de a câștiga afecțiunea oamenilor, iar Sir William se îndrăgostise de ea. Se purta ca o gazdă amabilă care primea un oaspete distins. Fiicele lui o adorau pe Mary – ideea de regină întemnițată li se părea teribil de romantică –, dar soția lui, Lady Agnes, rămăsese distantă. Agnes avea un puternic simț al datoriei și era permanent vigilentă.

Cu toate acestea, Agnes tocmai născuse al șaptelea copil și încă era închisă în camera ei – venise momentul să încerce să evadeze.

Mary încă era păzită de căpitanul Drysdale și de soldații lui. Dar în ziua aceea era duminică, 2 mai, așa că soldații se desfătau cu petrecerile de Sărbătoarea Primăverii – cu toții beau mai mult decât de obicei. Alison spera să devină neglijenți spre sfârșitul după-amiezii, când ea și Mary plănuiau să fugă.

Avea să fie greu, dar aveau complici.

La Loch Leven se aflau și chipeșul frate vitreg al lui Sir William, George, poreclit Frumușelul Geordie, precum și Willie Douglas, un orfan înalt de cincisprezece ani, despre care Alison bănuia că era probabil fiul nelegitim al lui Sir William.

Mary își pusese în gând să-l cucerească pe Frumușelul Geordie. I se dăduse voie să trimită după hainele ei – dar nu și după bijuterii –, așa că se putea îmbrăca bine. În orice caz, George nu era vreo mare provocare; Mary fusese mereu atrăgătoare, iar acolo, pe insula aceea mică, nu avea rivală. Într-un grup atât de mic de oameni, într-un spațiu închis, sentimentele romantice se aprindeau repede. Alison știa că lui Mary nu-i era greu să joace acest joc, căci George era și fermecător, nu numai arătos. Era posibil ca sentimentele lui Mary să fie chiar adevărate.

Alison nu își dădea seama ce anume îi îngăduia Mary lui George: bănuia că ceva mai mult decât niște simple sărutări, pentru că George era bărbat în toată firea; dar mai puțin decât relații sexuale, fiindcă Mary, cu reputația ei pătată, nu putea risca să se facă și mai tare de rușine cu o sarcină nelegitimă. Alison nu-i cerea amănunte lui Mary. Trecuse multă vreme de când petrecuseră acele zile fericite la Paris, când erau două adolescente care-și spuneau orice una alteia. Dar acum nu mai conta decât că George era atât de îndrăgostit, încât tânjea să joace rolul unui cavaler medieval care dorea să-și salveze iubita din castelul disperării.

Alison, la rândul ei, îl ademenise pe tânărul Willie. Nici asta nu era o provocare prea grea, deși Alison avea aproape de două ori vârsta lui. Abia ieșit din pubertate, Willie s-ar fi îndrăgostit de orice femeie atrăgătoare care-i acorda atenție. Alison nu avea nevoie decât să-i vorbească și să-l întrebe despre viața lui, stând puțin prea aproape de

el, și să-l sărute într-un fel aproape frățesc, deși departe de a fi astfel; să-i zâmbească atunci când îl vedea uitându-se la sânii ei și să-i arunce vorbe precum „voi, bărbații”, ca să-i ațâțe curajul. Nu era nevoie să-i acorde favoruri sexuale acestui băiat care abia devenea bărbat. În colțurile ascunse ale gândurilor ei semiconștiente, simțea un oarecare regret – un lucru pe care-i era rușine să-l admită, fie doar și-n sinea ei. Dar Willie cedase cu ușurință, iar acum era supusul ei.

George și Willie duceau și aduceau pe furiș scrisorile lui Mary în închisoare de câteva luni, deși cu dificultate. Evadarea avea să fie și mai grea.

Mary nu putea să traverseze complexul fără să fie văzută, pentru că acolo locuiau circa cincizeci de oameni: pe lângă familie și soldați, erau și secretarii lui Sir William, precum și un număr mare de slujitori din gospodărie. Poarta era mereu încuiată, așa că oricine voia să vină sau să plece trebuia să o descuie sau să urce peste zid. Pe plajă erau trase trei sau patru bărci, dar Mary avea nevoie de un complice puternic ca să vâslească, mai ales că putea fi urmărită cu repeziciune. Mai apoi, pe continent, avea nevoie de prieteni cu cai care să o ducă într-o ascunzătoare ferită de urmăritori.

Erau atât de multe lucruri care puteau merge prost!

Lui Alison îi fu greu să stea locului la slujba de dimineață din capelă. Era disperată să evadeze, dar se și temea de consecințe în cazul în care ar fi fost prinse: ea și Mary ar fi putut fi încuiate într-o cameră, poate chiar interzicându-li-se plimbările pe marginea zidului exterior, care, deși deprimante, măcar le ofereau aer curat și o priveliște îndepărtată a lumii de afară. Mai rău decât orice ar fi putut să fie despărțite.

Mai presus de toate, Mary era îndrăzneață și gata să-și asume riscul, la fel ca și Alison. Dar pedeapsa în caz de eșec avea să fie aspră.

După slujbă, aveau loc festivitățile pentru Sărbătoarea Primăverii. Willie excelă în rolul lordului Dezordine, jucând rolul unui bețiv comic, deși rămânea, cu viclenie, unul dintre puținii oameni de pe insulă care era complet treaz.

Frumușelul Geordie era pe continent și ar fi trebuit să se afle deja în satul Kinross, de pe malul lacului. Sarcina lui era să adune caii și oamenii care aveau să le însoțească pe Mary și pe Alison departe de locul în care puteau fi prinse.

Alison ardea de nerăbdare să afle dacă își realizase planul. Aștepta neliniștită un semn de la el.

Mary luă cina după-amiază devreme, alături de Sir William și familia lui, iar Alison și Willie ajutară la servit. Sufrageria se afla la unul dintre etajele turnului pătrat, cu vedere, de la ferestrele micuțe, spre continent, un aspect defensiv absolut necesar. Alison trebuia să se controleze să nu se uite permanent spre apă.

La sfârșitul mesei, Willie plecă. Planul era să se cațăre pe zid și să aștepte afară o barcă ce aducea mesajul lui George – prin care acesta confirma că totul era pregătit.

În timp ce plănuiau evadarea, tânărul Willie sugerase ca Mary să sară de pe zid în cealaltă parte, o distanță de doi metri deloc dificilă pentru el. Alison făcuse o încercare și sărise, dar își sucise glezna. Nu puteau să riște ca pe Mary să o încetinească o rană, așa că renunțaseră la ideea lui Willie. În loc de asta, erau nevoite să iasă pe poartă, ceea ce însemna că trebuiau să facă rost de cheie.

Alison, care era și nobilă, nu doar slujitoare, avea permisiunea de a rămâne cu ceilalți la masă când stăteau de vorbă după cină, mâncând fructe și nuci, în timp ce Sir William sorbea din paharul său cu vin. Nu prea aveau despre ce să vorbească la Loch Leven, dar conversația era distracția principală în lipsa altor lucruri.

Mama lui Sir William, Lady Margaret, fu cea care privi pe fereastră și observă ceva pe malul îndepărtat.

– Oare cine sunt călărețiii aceia? spuse ea cu o oarecare curiozitate în glas.

Alison încremeni. Cum putea George să fie atât de nesăbuit? Trebuia să-și țină oamenii ascunși vederii! Dacă Sir William intra la bănuieli, putea cu ușurință s-o încuie pe Mary în cameră, iar planul ar fi eșuat. Nu puteau să fi dat greș deja!

Sir William aruncă o privire și se încruntă.

– Din câte știu eu, n-au ce căuta aici.

Mary făcu față situației în mod strălucit.

– Trebuie să-ți vorbesc, Lady Margaret, despre fiul dumitale, James, fratele meu, spuse ea cu o voce provocatoare.

Asta le atrase atenția tuturor. În tinerețe, Lady Margaret fusese una dintre numeroasele amante ale tatălui lui Mary, regele James al V-lea. Îi născuse un fiu nelegitim, James Stuart, fratele vitreg pe care Alison îl întâlnise la St Dizier împreună cu enigmaticul Ned Willard, când cei doi tineri încercaseră s-o convingă pe Mary să nu se întoarcă în Scoția. Era o evidentă lipsă de bune maniere ca Mary să deschidă acest subiect.

Stânjenită, Lady Margaret spuse:

– James e în Franța.

– În vizită la amiralul Coligny, eroul hughenoților!

– Doamnă, nu pot să fac nimic în privința lui James, după cum bine știți.

Mary ținu în continuare privirile tuturor îndreptate spre ea, în loc de fereastră. Indignată, spuse:

– Mi-a fost drag. L-am făcut conte de Moray!

Margaret era intimidată de tânăra regină, care se înfuriase brusc. Părând neliniștită, zise:

– Și știu cât de recunoscător vă este pentru bunătate.

Acum nu mai privea nimeni spre fereastră.

– Atunci, de ce a uneltit James împotriva mea? strigă Mary.

Alison știa că mânia ei, deși calculată, era veritabilă.

– De când am fost adusă aici, m-a forțat să semnez actul de abdicare, mi-a încoronat pruncul și l-a făcut regele James al VI-lea, iar el a devenit regent. Acum, el e regele Scoției în toate privințele, mai puțin cea legitimă!

Soții Douglas o compătimeau pe Mary, dar aprobau, fără îndoială, ce făcuse James Stuart; acum păreau stânjeniți – ceea ce era în regulă, își zise Alison, pentru că uitaseră de călărețiii de pe mal.

Sir William încercă să liniștească lucrurile.

– Sigur că nu așa v-ați dori să stea lucrurile, doamnă, îi spuse el lui Mary. Pe de altă parte, copilul Domniei Voastre este rege, iar fratele este regent, așa că aranjamentul are un grad de legitimitate ce nu poate fi negat.

Alison aruncă o privire fugară spre fereastră: călărețiii nu se mai vedeau. Se gândi că George le spusese furios să plece de pe mal. Poate că erau în Kinross de o oră sau două și deveneau nerăbdători, neglijând disciplina. Dar reveniseră la timp la o normalitate aparentă.

Criza trecuse, dar scosese în evidență cât de riscant era planul, ceea ce o făcea să se simtă extrem de îngrijorată.

Mary părea să nu mai aibă răbdare.

– Sunt obosită după festivitățile de la Sărbătoarea Primăverii, zise ea ridicându-se. Mă duc să mă odihnesc.

Alison plecă împreună cu ea. Dincolo de ușă, o scară în spirală, îngustă și întunecată, ducea în sus și în jos spre celelalte etaje. Urcară în încăperile reginei.

Mary nu era deloc obosită. Era agitată și emoționată, ridicându-se întruna de pe scaun ca să meargă la fereastră, apoi întorcându-se și așezându-se iar.

Alison verifică deghizările: hainele erau împăturite într-un cufăr, sub rochiile lui Mary. Făcuseră rost de niște fuste aspre din lână și pânză, făcute în casă, purtate peste jupoane de servitoarele de la castel, precum și de un acoperământ pentru cap numit bonetă flamandă, care le ascundea părul și îi împiedica pe alții să le vadă fața dacă nu stăteau chiar în fața lor. Uneori, slujitoarele purtau cizme zdravene de piele, care erau atât de dure, încât Mary și Alison nici nu puteau să meargă cu ele, dar, din fericire, femeile încălțau și papucii de mătase și satin aruncați de stăpânele lor. De câteva săptămâni, Alison și Mary purtau încălțări vechi atunci când erau singure, ca să pară destul de ponosite pentru a fi date mai departe.

Principala problemă era înălțimea lui Mary. Asta nu o puteau ascunde. Nicio femeie de pe insulă nu era atât de înaltă. Alison abia își

putea imagina că puteau să scape basma curată.

Puse din nou deghizările deoparte. Trebuiau să aibă răbdare încă o oră, apoi, la ora șase, lui Mary i se aducea în cameră supeul.

Ca de obicei, regina era servită de Sir William, un gest de curtoazie din partea temnicerului pentru prizoniera lui. Alison ieși din cameră și plecă în căutarea lui Willie, ca să afle ce se întâmpla. Afară avea loc un joc de handbal cu ocazia sărbătorii, soldații contra servitorilor, în timp ce susținătorii aclamau ambele tabere. Alison observă că Drysdale, care trebuia să o supravegheze pe Mary, era căpitanul echipei soldaților. Își spuse că era un lucru bun – nu mai era atent.

Willie se apropie de ea traversând curtea, cu un aer entuziasmat.

– A venit! șopti el, arătându-i un cercel cu perlă.

Era semnalul lui George că se afla pe continent. Cercelul însemna că totul era pregătit pentru evadarea lui Mary. Dar Willie nu părea tocmai discret.

– Închide pumnul! șuieră Alison. Nu vrem să ne pună careva întrebări.

Din fericire, cei din curte erau atenți la joc.

– Îmi pare rău, spuse Willie.

Acoperi bijuteria cu degetele și i-o întinse lui Alison cu o mișcare aparent nonșalantă.

– Acum, sari peste zid și sabotează toate bărcile în afară de una, spuse Alison.

– Sunt gata! zise el, dându-și haina la o parte și arătându-i un ciocan atârnat la curea.

Alison se întoarse apoi în camerele lui Mary. Aceasta nu mâncase prea mult, dar Alison bănuia din ce cauză. Și ea era atât de emoționată, încât n-ar fi putut înghiți nimic. Îi întinse lui Mary bijuteria și spuse:

– Iată cercelul pe care l-ați pierdut. L-a găsit un băiat.

Mary știa ce însemna asta.

– Cât mă bucur! zise ea zâmbind.

Sir William privi pe fereastră și murmură cu mirare:

– Ce face nesăbuitul acela cu bărcile? spuse el pe un ton în care se amestecau exasperarea și afecțiunea.

Alison îi urmări privirea. Willie se afla pe țărm, îngenuncheat lângă una dintre cele trei bărci trase pe mal. Pentru cine se uita de la distanță, nu se vedea ce anume făcea, dar Alison știa că făcea câte o gaură în carenă pentru ca barca să nu poată fi folosită la urmărirea evadaților. Preț de o clipă, pe Alison o cuprinse panica. Nu știa ce să facă. Se întoarse spre Mary și șopti:

– Willie!

Mary știa ce trebuia să facă Willie cu bărcile. Și își demonstră din nou talentul de a găsi rapid o soluție în cazuri neprevăzute.

– Mă simt foarte slăbită, spuse ea, prăbușindu-se pe scaun cu ochii închiși.

Alison înțelese ce făcea și intră în joc.

– Oh, Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat? spuse ea cu o voce înspăimântată.

Știa că Mary se preface, dar Sir William nu știa. Speriat, acesta se apropie imediat de Mary. Avea să dea de necaz dacă murea cât se afla în grija lui. Regentul, James Stuart, ar fi fost obligat să nege că închisese ochii la uciderea ei și, ca să-și dovedească sinceritatea, l-ar fi putut executa pe Sir William.

– Ce este, ce s-a întâmplat? zise Sir William.

Alison spuse:

– Ar trebui să bea un vin tare ca să-și revină. Sir William, aveți un vin alb și dulce?

– Sigur că da. Îl aduc de îndată.

Și ieși din cameră.

– Bravo, îi spuse Alison lui Mary cu voce joasă.

– Willie e încă la treabă? întrebă Mary.

Alison privi pe fereastră. Willie făcea același lucru cu o altă barcă.

– Grăbește-te, Willie! murmură ea.

Cât putea să dureze să facă o gaură în barcă?

Sir William se întoarse cu un slujitor, care ducea o carafă cu vin și o cupă. Alison zise:

– Îmi tremură mâna. Sir William, îi ții dumneata cupa la buze?

Sir William se învoi, profitând de ocazie să o țină ușor pe Mary de ceafă, fără să se mai gândească să se uite pe fereastră.

Mary luă o gură și tuși, prefăcându-se că-și revine puțin.

Alison continua teatrul, punându-i mâna pe frunte și luându-i pulsul.

– O să vă reveniți acum, Maiestatea Voastră, dar poate că ar trebui să vă retrageți pentru azi.

– Prea bine, zise Mary.

Sir William părea ușurat.

– Atunci vă las, spuse el. Noapte bună, doamnelor!

Apoi, privi pe fereastră. Se uită și Alison, dar Willie nu mai era pe plajă. Era imposibil să vadă dacă reușise să găurească bărcile.

Sir William plecă fără să mai spună ceva.

Slujitorul strânse masa și ieși, lăsându-le singure pe Alison și pe Mary. Regina zise:

– Am scăpat?

– Așa cred. Poate că Sir William o să uite ce a văzut pe fereastră: a băut toată după-amiaza și cred că acum e cel puțin amețit.

– Sper ca bănuielile să nu-l facă precaut pe Sir William. Willie trebuie să-i fure și cheia.

Sir William ținea la îndemână cheia de la poartă. Când cineva pleca sau venea de pe continent, fie deschidea poarta el însuși, fie îi dădea cheia unui paznic pentru numai câteva minute. Altminteri, nu avea nimeni motive să iasă din complex: afară nu era nimic cu excepția bărcilor.

Mary și Alison trebuiau să iasă de acolo, iar experimentul lui Alison arătase că nu puteau să sară peste zid, așa că erau obligate să descuie poarta. Willie le asigurase pe cele două femei că putea să fure cheia fără ca Sir William să-l simtă. Depindeau, așadar, de el.

– Ar trebui să fim gata îmbrăcate, spuse Alison.

Își scoaseră rochiile scumpe și îmbrăcară fustele aspre, apoi își schimbară pantofii cu cei vechi și ponosiți. Bonetele le acopereau capul, ascunzând mai ales părul roșcat al lui Mary.

Acum nu puteau decât să aștepte.

Lui Sir William îi plăcea ca Willie să-i servească cina. Afecțiunea lui pentru băiatul orfan era cea care-i făcea pe toți să creadă că erau tată și fiu. Dar loialitatea lui Willie fusese slăbită de Alison.

Ea se gândea că, în clipa aceea, cu un etaj mai jos, Willie așeza și lua farfurii, șervete și carafe. Poate cheia se afla chiar pe masă, lângă cupa cu vin a lui Sir William. Și-l imagina pe Willie punând un șervet peste cheie, apoi ridicându-le pe ambele. Oare avea să reușească? Cât de băut era Sir William? Nu puteau decât să aștepte și să vadă.

Dacă planul funcționa, evadarea lui Mary avea să producă un cutremur politic. Putea să tăgăduiască actul abdicării, pe care fusese forțată să-l semneze, și să-și ceară tronul înapoi. Fratele ei vitreg, James, avea să adune armata protestantă, iar susținătorii catolici ai lui Mary aveau să se unească – cei care nu-și pierduseră încrederea în ea. Războiul civil ar fi reînceput. Pe Mary ar fi încurajat-o cumnatul ei, regele Franței, care ducea un război civil la fel de susținut cu hughenoții. Papa, care o sprijinea, s-ar fi bucurat să anuleze căsătoria ei cu Bothwell. Speculațiile cu privire la un posibil soț s-ar fi reaprins la toate curțile regale, de la Roma până la Stockholm. Balanța puterii în Europa s-ar fi schimbat din temelii. Iar Elisabeta, regina Angliei, s-ar fi înfuriat.

Totul depindea de Willie Douglas, un băiat de numai cincisprezece ani.

Apoi se auzi un ciocănit ușor în ușă și Alison deschise. Willie apăru zâmbind, ținând în mână o cheie mare de fier.

Păși înăuntru și Alison închise ușa.

Mary se ridică.

– Să plecăm imediat, spuse ea.

– Sunt încă la masă, zise Willie. Sir William moțăie de la vin, dar Lady Margaret vorbește cu nepoatele ei. S-ar putea să ne vadă prin ușa deschisă când coborâm.

Scara în spirală trecea prin dreptul ușilor de la fiecare etaj.

Alison spuse:

– Dar acum e momentul potrivit – soldații încă mai joacă handbal.

Mary spuse hotărâtă:

– Trebuie să riscăm. Să mergem!

Willie se întristă.

– Ar fi trebuit să închid ușa de la sufragerie. Nu mi-a trecut prin cap.

Alison zise:

– Nu contează, Willie. Te descurci foarte bine.

Îl sărută ușor pe buze. Băiatul arăta de parcă ajunsese în rai.

Apoi Alison deschise ușa și ieșiră.

Willie mergea în față, urmat de Mary, iar Alison venea în urma lor. Încercau să pășească ușor pe lespezile de piatră ale scării spiralate, sperând să nu atragă atenția. Cele două femei își traseră bonetele în față când se apropiară de ușa de la sufragerie. Scara era luminată în dreptul ușii, iar Alison auzi voci joase de femei. Willie trecu pe lângă ușă fără să privească înăuntru. Mary își duse mâna la față când trecu prin lumină. Alison așteptă să audă un strigăt alarmat. Apoi trecu prin fața ușii și coborî scările după ceilalți. Auzi un chicotit și se gândi că Lady Margaret râdea disprețuitor de încercarea lor jalnică de a se deghiza; dar se pare că altceva o amuza. Nu fuseseră observați; sau, dacă Lady Margaret privise din întâmplare în sus, poate că nu văzuse nimic deosebit: doar niște servitori care treceau pe lângă ușă cu treburi.

Ieșiră afară.

De la ușa turnului până la poartă erau doar câțiva pași, dar păreau acum a fi nenumărați. Curtea era plină de oameni care urmăreau jocul. Alison îl văzu pe Drysdale, foarte concentrat, lovind mingea cu ambele mâini împreunate.

Apoi, Willie ajunse la poartă.

Băgă cheia de fier în încuietoarea mare și o întoarse. Alison rămase cu spatele la mulțime, ascunzându-și fața, fără să poată vedea dacă se uita cineva la ei. Se abținu cu greu să cedeze tentației de a privi peste umăr. Poarta mare de lemn scârțâi cu zgomot când Willie o deschise: oare auzise cineva sunetul peste uralele din jur? Cei trei fugari păși dincolo de poartă. Nu veni nimeni după ei. Willie închise poarta în urma lor.

– Încui-o, zise Alison. Ar putea să-i încetinească.

Willie încuie poarta, apoi lăsă cheia în țeava unui tun de lângă intrare.

Nu-i văzuse nimeni.

Alergară spre plajă. Willie apucă barca neavariată și o împinse în apa puțin adâncă, apoi o ținu cu chila abia atingând malul. Alison

urcă, apoi se întoarse să o ajute pe Mary. Regina păși în barcă și se așeză. Willie o împinse de pe plajă, sări și el înăuntru și începu să vâslească.

Alison privi în urmă. Nu părea să le simtă cineva lipsa: nimeni pe metereze, nimeni care să privească de la ferestrele castelului, nimeni care să alerge pe plajă.

Oare chiar reușiseră să scape?

Soarele nu apusese încă, iar seara lungă de vară înainta spre noapte. Briza, deși aspră, era caldă. Willie trăgea cu putere de vâsle. Avea brațe și picioare lungi și era animat de iubire. Cu toate acestea, înaintarea lor pe lacul întins părea chinuitor de lentă. Alison întorcea capul întruna, dar încă nu erau urmăriți. Chiar dacă își dădeau seama că regina dispăruse, ce puteau face? Ar fi trebuit să repare una dintre bărcile rămase ca să poată veni după ei.

Începu să creadă că erau libere.

Când se apropiară de continent, Alison văzu silueta unui bărbat pe care nu-l cunoștea așteptând pe mal:

– La naiba! zise ea. Cine e bărbatul acela?

Era copleșită de teama îngrozitoare că veniseră până acolo doar ca să fie prinse din nou.

Willie privi peste umăr.

– E Alistair Hoey. E cu George.

Inima lui Alison începu să bată din nou mai ușor.

Ajunseră la mal și săriră din barcă. Alistair îi conduse pe o potecă dintre case. Alison auzi cai tropotind și pufnind nerăbdători. Fugarii ajunseră pe drumul principal din sat – apoi apăru Frumușelul Geordie, zâmbind triumfător și înconjurat de bărbați înarmați. Caii erau înșeuați, pregătiți pentru fugari. George o ajută pe Mary să urce pe cal, iar Willie avu plăcerea de a sprijini piciorul lui Alison când aceasta urcă în șa.

Apoi ieșiră călare din sat, spre libertate.

(ii)

După exact două săptămâni, Alison era convinsă că Mary era pe punctul de a face cea mai mare greșeală a vieții ei.

Mary și Alison se aflau la Dundrennan Abbey, pe coasta de sud a Scoției, în estuarul Solway, la granița cu Anglia. Dundrennan fusese cea mai mare mănăstire din Scoția. Mănăstirile fuseseră secularizate, dar încă existau o biserică gotică magnifică și un număr mare de apartamente confortabile. Mary și Alison stăteau singure în ceea ce trebuie să fi fost încăperile luxoase ale starețului, meditând întristate la viitorul lor.

Totul mersese prost pentru regina Mary – din nou.

Armata lui Mary înfruntase forțele fratelui ei, James Stuart, într-un

sat numit Langside, aflat în apropiere de Glasgow. Mary călărise alături de oamenii ei și fusese atât de curajoasă, încât fură nevoiți să o împiedice să conducă atacul; cu toate acestea, fusese înfrântă, iar acum era din nou pe fugă. Gonise spre sud, prin ținuturile mlăștinoase mohorâte și bătute de vânturi, dând foc podurilor în urma ei ca să-i încetinească pe urmăritori. Într-o seară cumplită, Alison tăiase tot părul arămiu și frumos al lui Mary, ca să fie mai greu de recunoscut, iar acum purta o perucă urâtă, castanie, ce părea să se potrivească cu nefericirea ei.

Voia să meargă în Anglia, iar Alison se străduia să o facă să se răzgândească.

– Aveți încă mii de susținători, îi spuse Alison optimistă. Majoritatea scoțienilor sunt catolici. Doar parvenitii și negustorii sunt protestanți.

– O exagerare, deși se regăsește și puțin adevăr în ceea ce spui, zise Mary.

– Puteți să vă regrupați, să adunați o armată mai mare, să încercați din nou.

Mary clătină din cap.

– Am avut o armată mai mare la Langside. Se pare că nu pot câștiga războiul civil fără ajutor din afară.

– Atunci, haideți să ne întoarcem în Franța. Acolo aveți pământuri și bani.

– În Franța sunt doar o fostă regină. Mă simt prea tânără pentru rolul acesta.

Mary era o fostă regină peste tot, se gândi Alison, dar nu o spuse cu glas tare.

– Rudele dumneavoastră franceze fac parte din cea mai puternică familie din țară. Ar putea să adune o armată pentru dumneavoastră, dacă îi rugați personal.

– Dacă merg acum în Franța, nu mă voi mai întoarce în Scoția. Știu bine asta.

– Așadar, sunteți hotărâtă…

– Voi merge în Anglia.

Avuseseră de mai multe ori această discuție, iar Mary ajunsese de fiecare dată la aceeași concluzie.

Spuse mai departe:

– Poate că Elisabeta e protestantă, dar e încredințată că un monarh care a fost uns cu uleiurile sfinte – cum am fost eu la nouă luni – are dreptul divin de a conduce. Ea nu poate valida un uzurpator cum e fratele meu, James – ea însăși e într-un pericol prea mare de a-i fi uzurpat tronul.

Alison nu era sigură că statutul Elisabetei era atât de precar. Era regină de zece ani, fără nicio opoziție prea serioasă. Dar poate că toți monarhii se simțeau vulnerabili.

– Elisabeta trebuie să mă ajute să-mi recapăt tronul, spuse Mary.

– Nimeni altcineva nu crede acest lucru.

Era adevărat. Toți nobilii care luptaseră la Langside și care o însoțiseră pe Mary când fugise spre sud se opuneau planului ei.

Dar ea hotăra de una singură, ca întotdeauna.

– Eu am dreptate, spuse ea. Iar ei se înșală.

Mary fusese mereu îndărătnică, își zise Alison, dar asta era o adevărată sinucidere.

Regina se ridică.

– E timpul să plecăm, zise ea, îndreptându-se spre ieșire.

George și Willie așteptau în fața bisericii, alături de un grup de însoțitori alcătuit din nobili și câțiva slujitori, care aveau să o escorteze pe regină. Urcară pe cai și înaintară pe poteca înverzită, pe lângă pârâul ce curgea clipocind și gâlgâind, străbătând terenul mănăstirii către mare. Poteca traversa o pădure de un verde crud, presărată cu flori sălbatice; apoi, vegetația se schimba în tufe de grozamă cu flori de un galben aprins. Florile de primăvară simbolizau speranța, care îi lipsea cu desăvârșire lui Alison.

Ajunseră pe o plajă cu pietriș alb, unde pârâul se revărsa în mare.

O barcă de pescuit aștepta în dreptul unui debarcader de lemn improvizat.

Ajunsă la debarcader, Mary se opri, se întoarse și îi spuse lui Alison cu o voce joasă:

– Nu e obligatoriu să vii.

Era adevărat: Alison ar fi putut să plece. Dușmanii lui Mary ar fi lăsat-o în pace, nevăzând niciun pericol în ea: o biată doamnă de onoare nu putea organiza o contrarevoluție. Și ar fi avut dreptate. Alison avea un unchi binevoitor în Stirling, care ar fi primit-o. Se putea recăsători: cu siguranță, încă era destul de tânără.

Dar posibilitatea unei libertăți fără Mary părea cel mai nefericit dintre scenarii. Își petrecuse viața slujind-o. Nici chiar în timpul lungilor săptămâni și luni de la Loch Leven nu-și dorise altceva. Era întemnițată – dar nu de pereții de piatră, ci de iubirea ei.

– Ei bine? spuse Mary. Vii cu mine?

– Bineînțeles că vin, spuse Alison.

Urcară împreună în barcă.

– Am putea, totuși, să mergem în Franța, zise Alison disperată.

Mary zâmbi.

– Există un element pe care îl treci cu vederea, spuse ea. Papa și toți monarhii din Europa încă mai cred că Elisabeta este un copil nelegitim. Prin urmare, nu a avut niciodată dreptul la tronul Angliei.

Făcu o pauză, privind peste cei treizeci de kilometri de apă spre partea îndepărtată a estuarului. Urmărindu-i privirea, Alison văzu, estompate de ceață, dealurile joase și înverzite ale Angliei.

– Și dacă Elisabeta nu e regina Angliei, spuse Mary, atunci eu sunt aceea.

(iii)

– Mary, Regina Scoțienilor, a ajuns în Carlisle, îi spuse Ned Willard reginei Elisabeta, în sala de audiențe de la palatul White Hall.

Regina se aștepta ca Ned să știe asemenea lucruri, iar el se asigura că are mereu răspunsurile pregătite. De aceea îi dăduse titlul de Sir Ned.

– S-a mutat în castelul de acolo, continuă Ned, iar adjunctul guvernatorului din Carlisle v-a scris ca să vă întrebe ce să facă în privința ei.

Carlisle se afla în colțul îndepărtat de nord-vest al Angliei, aproape de granița cu Scoția, motiv pentru care acolo fusese construită și o fortăreață.

Elisabeta se plimba prin cameră, iar rochia splendidă de mătase foșnea în ritmul pașilor ei nerăbdători.

– Ce naiba să-i spun?

Elisabeta avea treizeci și patru de ani. Stăpânea de zece ani Anglia, pe care o conducea cu o mână de fier. Înțelegea bine politica Europei, navigând pe apele înșelătoare și printre curenții adânci cu Sir William Cecil ca pilot. Dar nu știa cum să procedeze cu Mary, Regina Scoțienilor, care era o problemă fără o soluție satisfăcătoare.

– Nu pot să o las pe Mary Stuart să se plimbe prin Anglia, să stârnească nemulțumirea catolicilor, zise Elisabeta frustrată. Ar putea începe să spună că ea e regina de drept și ne-am trezi cu o revoltă înainte să apuci să spui „transsubstanțiere”.

Avocatul Cecil spuse:

– Nu e nevoie să o lăsați să stea. Este un monarh străin, aflat pe teritoriul englez fără permisiunea Domniei Voastre, ceea ce este, în cel mai bun caz, o nepolitețe și ar putea fi interpretată chiar ca o invazie.

– Oamenii ar spune că sunt fără inimă, zise Elisabeta, dacă o arunc în gura lupilor scoțieni.

Ned știa că Elisabeta putea fi extrem de nemiloasă când îi convenea. Cu toate astea, era mereu sensibilă la ceea ce credeau englezii despre faptele ei.

Ned spuse:

– Ceea ce vrea Mary este să trimiteți o armată engleză în Scoția care să o ajute să-și recapete tronul.

– Nu am banii necesari, spuse Elisabeta repede.

Ura războiul și ura să cheltuie bani. Nici Ned și nici Cecil nu se mirară de rapiditatea cu care regina respinsese această posibilitate.

Cecil zise:

– Fără ajutorul Domniei Voastre, ar putea să apeleze la rudele din

Franța. Și nu ne dorim o armată franceză în Scoția.

– Doamne ferește!

– Amin, zise Cecil. Și să nu uităm că, atunci când s-a măritat cu Francisc, și-au spus regele și regina Franței, Scoției, Angliei și Irlandei. Ba chiar a înscris blazonul pe tacâmuri. Familia ei din Franța are ambiții nelimitate, după părerea mea.

– E ca un spin în coasta mea, zise Elisabeta. Pe trupul lui Iisus, ce să fac?

Ned își aminti întâlnirea lui cu Mary din urmă cu șapte ani, de la St Dizier.

Avea o înfățișare uluitoare: era mai înaltă decât el și avea o frumusețe diafană. Crezuse despre ea că era vitează, dar impulsivă, imaginându-și că putea să ia decizii curajoase, dar neînțelepte. Venirea ei în Anglia era, aproape sigur, o mișcare greșită. Își amintea și de însoțitoarea ei, Alison McKay, o femeie cam de vârsta lui, cu părul negru și ochii albaștri, nu atât de frumoasă ca Mary, dar poate ceva mai înțeleaptă. Și mai era cu ele și un curtean tânăr și arogant, Pierre Aumande de Guise: lui Ned îi displăcuse din prima clipă.

Cecil și Ned știau deja ce decizie trebuia să ia Elisabeta. Dar o cunoșteau prea bine ca să-i spună ce să facă. Așa că îi prezentaseră opțiunile disponibile, lăsând-o să le elimine singură pe cele greșite. Acum, pe un ton nonșalant, Cecil îi arătă opțiunea pe care își dorea să o aleagă.

– Ați putea, pur și simplu, să o întemnițați.

– Aici, în Anglia?

– Da. Lăsați-o să stea, dar țineți-o prizonieră. Există anumite avantaje.

Cecil și Ned făcuseră lista împreună, dar Cecil vorbea ca și cum abia în clipa aceea descoperea avantajele.

– Ați ști întotdeauna unde se află. Nu ar fi liberă să stârnească o rebeliune. Și i-ar slăbi pe scoțienii catolici câtă vreme reprezentanta lor ar fi captivă într-o țară străină.

– Dar ar fi aici, iar englezii catolici ar ști asta.

– Este un pas înapoi, spuse Cecil. Dar am putea probabil să luăm niște măsuri ca să o împiedicăm să comunice cu nemulțumiții. Sau cu oricine altcineva, dacă este cazul.

În realitate, bănuia Ned, ar fi putut fi dificil să rupi un prizonier de orice mijloc de comunicare. Dar mintea Elisabetei mergea în altă direcție.

– Aș avea dreptul să o țin închisă, cugetă ea. S-a proclamat regina Angliei. Ce i-ar face Filip unui om care declară că este adevăratul rege al Spaniei?

– L-ar executa, bineînțeles, răspunse prompt Cecil.

– De fapt, zise Elisabeta, convingându-se să facă ceea ce-și dorea, să

o întemnițez pe Mary ar fi un gest milos din partea mea.

– Cred că așa ar fi considerat, spuse Cecil.

– Cred că asta e soluția, zise ea. Mulțumesc, Cecil. Ce m-aș face fără tine?

– Maiestatea Voastră e prea bună…

Regina se întoarse apoi spre Ned.

– Ar fi bine să mergi la Carlisle și să te asiguri că se face totul așa cum trebuie, spuse ea.

– Foarte bine, Maiestate, zise Ned. Ce motiv ar trebui să ofer pentru reținerea lui Mary? Nu vrem să spună oamenii că închiderea ei este ilegală.

– Bună observație, zise Elisabeta. Nu știu.

– În privința asta, spuse Cecil, am o sugestie.

(iv)

Carlisle era o fortăreață formidabilă, cu un zid defensiv lung, străpuns doar de un portal îngust. Castelul era construit dintr-o gresie locală de un roz-roșiatic, asemenea catedralei care se afla în partea opusă. În spatele zidului se vedea un turn pătrat cu tunuri pe acoperiș. Armele erau îndreptate spre Scoția.

Alison și Mary erau găzduite într-un turn mai mic, dintr-un colț al incintei. Era la fel de dezolant ca Loch Leven și friguros chiar și în iunie. Alison ar fi vrut să aibă cai ca să meargă la plimbare, un lucru care îi plăcuse întotdeauna lui Mary și care îi lipsise foarte mult la Loch Leven. Dar trebuiau să se mulțumească cu mersul pe jos, escortate mereu de un grup de soldați englezi.

Mary hotărâse să nu i se plângă Elisabetei. Tot ce conta era ca regina Angliei să o ajute să recapete tronul Scoției.

În ziua aceea trebuia să vină mult așteptatul emisar de la Curtea Elisabetei. Ajunsese seara târziu și se dusese la culcare de îndată.

Alison reușise să le trimită mesaje prietenilor lui Mary din Scoția și, drept rezultat, primiseră niște haine și peruci, deși bijuteriile ei – dintre care o mare parte îi fuseseră oferite de regele Francisc al II-lea pe când era regina Franței – erau încă în mâinile fratelui său vitreg. Totuși, reușise să aibă o înfățișare regală în dimineața aceea. După micul dejun, se așezară în cămăruța pe care o ocupau în castel, așteptând să-și afle soarta.

Timp de o lună, discutaseră zi și noapte despre Elisabeta, analizând convingerile ei religioase, monarhia, studiile ei celebre și renumita ei personalitate autoritară. Încercaseră să ghicească ce decizie avea să ia: avea să o ajute pe Mary să-și recapete tronul sau nu? Nu ajunseseră la nicio concluzie – sau, mai bine spus, în fiecare zi ajungeau la o concluzie diferită. Dar acum aveau să afle adevărul.

Mesagerul Elisabetei era ceva mai în vârstă decât Alison, având

aproape treizeci de ani, aprecie ea. Era zvelt, cu un zâmbet plăcut și cu ochi căprui-aurii. Avea haine frumoase, dar nu ostentative. Privindu-l cu mai multă atenție, Alison îl recunoscu cu mirare. Se uită la Mary și văzu că și ea avea un aer încruntat, încercând să-și amintească de unde îl cunoștea. Când el se înclină în fața reginei și o salută pe Alison, își aminti unde se întâlniseră.

– St Dizier! spuse ea.

– Acum șase ani, zise el.

Li se adresa în franceză: știa sau bănuia că Mary se simțea cel mai în largul ei cu această limbă, scoțiana fiind a doua ei limbă, iar engleza abia a treia. Avea o atitudine politicoasă, dar relaxată.

– Sunt Sir Ned Willard.

Alison își spuse că manierele rafinate ascundeau o duritate periculoasă, ca o teacă de catifea pentru o sabie ascuțită. I se adresă cu căldură, încercând să-l îmblânzească.

– Ești Sir Ned acum! spuse ea. Felicitări!

– Sunteți foarte drăguță.

Alison își aminti că Ned se prefăcuse a fi un secretar de rând pentru James Stuart, o înșelătorie care se dăduse pe față când îi vorbise atât de provocator lui Pierre Aumande.

– Ai încercat să mă convingi să nu plec în Scoția, zise Mary.

– Ar fi trebuit să mă ascultați, răspunse el fără să mai zâmbească.

Mary ignoră remarca și trecu la subiect.

– Sunt regina Scoției, spuse ea. Regina Elisabeta nu poate nega asta.

– Într-adevăr, nu poate, zise Ned.

– Am fost închisă ilegal de trădătorii aflați printre supușii mei. Sunt sigură că verișoara Elisabeta va fi de acord și de această dată.

Desigur, nu erau tocmai verișoare, ci rude mai îndepărtate: bunicul Elisabetei, regele Henric al VII-lea al Angliei, era străbunicul lui Mary. Dar Sir Ned nu mai despică firul în patru.

Mary continuă:

– Și am venit aici, în Anglia, de bunăvoie. Nu cer decât o șansă de a vorbi cu Elisabeta în persoană, pentru a o implora să mă ajute.

– Cu siguranță îi voi transmite mesajul, spuse Ned.

Alison își înăbuși un geamăt de dezamăgire: Ned ocolea adevărul. Ceea ce însemna că veștile erau proaste.

Mary se zbârli.

– Să-i transmiți mesajul? zise ea indignată. Mă așteptam să-mi spui care e decizia ei!

Ned nu se lăsă intimidat: nu era prima dată când avea de-a face cu o regină mânioasă.

– Maiestatea Sa nu poate lua o asemenea decizie imediat, spuse el cu vocea calmă a rațiunii.

– De ce nu?

– Trebuie rezolvate alte probleme mai întâi.

Mary nu se lăsă dusă cu vorba.

– Ce probleme? întrebă ea.

Ned zise cu reticență:

– Moartea soțului Domniei Voastre, lordul Darnley, regele consort al Scoției și verișorul reginei Elisabeta, rămâne… neexplicată.

– Asta nu are nicio legătură cu mine!

– Vă cred, spuse Ned, dar Alison bănuia că nu era adevărat. Și Maiestatea Sa, regina Elisabeta, vă crede. Nici asta nu era adevărat, se gândi Alison. Dar trebuie să lămurim lucrurile pentru ca toată lumea să fie mulțumită înainte să puteți fi primită la Curtea Elisabetei. Maiestatea Sa speră că Domnia Voastră, fiind regină, veți înțelege acest lucru.

Era un refuz, se gândi Alison și îi veni să plângă. Nu uciderea lui Darnley era adevărata problemă – era doar un pretext. Pur și simplu, Elisabeta nu voia să se întâlnească cu Mary.

Iar asta însemna că nu voia să o ajute.

Mary ajunse la aceeași concluzie.

– Este crud și nedrept! spuse ea ridicându-se. Se înroșise la față și avea lacrimi în ochi. Cum poate verișoara mea să se poarte cu atâta răceală?

– Vă cere să aveți răbdare. Între timp, se va ocupa de toate nevoile Domniei Voastre.

– Nu accept această decizie. Voi pleca în Franța. Familia mea îmi va oferi ajutorul pe care Elisabeta mi-l refuză.

– Regina Elisabeta nu ar vrea să aduceți o armată franceză în Scoția.

– Atunci, voi merge la Edinburgh și-mi voi încerca norocul cu fratele meu vitreg cel trădător, prietenul tău, James Stuart.

Ned ezită. Alison îl văzu pălind ușor și împreunându-și mâinile la spate ca să nu se vadă că este agitat. Mânia reginei era o privelițe înfiorătoare. Dar Ned avea toate cărțile în mână. Când vorbi, vocea îi fu puternică, iar cuvintele neînduplecate:

– Mă tem că nu va fi posibil.

Era rândul lui Mary să pară temătoare.

– Ce Dumnezeu vrei să spui?

– Regina vă poruncește să rămâneți aici, până când instanțele engleze vă vor exonera de complicitate la uciderea lordului Darnley.

Alison își simți ochii plini de lacrimi.

– Nu! strigă ea.

Era cel mai groaznic rezultat posibil.

– Îmi pare rău că vă aduc vești atât de neplăcute, spuse Ned, iar Alison îl crezu. Era un om bun, cu un mesaj nedrept.

Lui Mary îi tremură vocea când zise:

– Așadar, regina Elisabeta nu mă primește la Curte?

– Nu, zise Ned.
– Și nu mă lasă să plec în Franța?
– Nu, repetă el.
– Și nu am voie nici să mă întorc în Scoția?
– Nu, spuse Ned a treia oară.
– Prin urmare, sunt prizonieră?
– Da, zise Ned.
– Din nou, spuse Mary.

Capitolul 16

Când mama lui muri, Ned se simți nefericit și singur, dar mai ales mânios. Ultimii ani ai lui Alice Willard ar fi trebuit să fie confortabili și triumfători. În schimb, fusese ruinată de o dispută religioasă și murise crezând că dăduse greș.

Era în 1570, de Paște. Din întâmplare, Barney era acasă, într-o pauză scurtă între călătoriile lui pe mare. În lunea Paștelui, frații sărbătoriseră învierea morților în catedrala Kingsbridge, iar a doua zi stătuseră alături în cimitir, în timp ce sicriul mamei lor era coborât în mormânt, unde tatăl lor se odihnea deja. O indignare arzătoare se stârnise în stomacul lui Ned, acidă și incontrolabilă. Jură să-și petreacă viața asigurându-se că oamenii precum episcopul Julius nu vor mai avea puterea de a-i distruge pe negustorii cinstiți cum fusese Alice Willard.

Pe când se îndepărtau de mormânt, Ned încercă să-și îndrepte gândurile spre lucruri practice și-i spuse lui Barney:

– Casa este a ta, bineînțeles.

Barney era fratele mai mare. Își bărbierise barba stufoasă, dezvăluindu-și figura îmbătrânită timpuriu de vânturile încărcate de apă sărată și de strălucirea soarelui. Avea numai treizeci și doi de ani.

– Știu, dar nu prea am ce face cu ea. Te rog să stai acolo ori de câte ori ești la Kingsbridge.

– Așadar, navigația va fi viața ta?

– Da.

Barney prosperase. După ce navigase pe *Hawk,* fusese numit căpitan pe un alt vas, beneficiind de o parte din profituri, după care își cumpărase propria navă. Avea talentul mamei lor de a face bani.

Ned privi dincolo de piață, spre casa în care se născuse. Iubea casa aceea veche, cu vedere spre catedrală.

– Mă bucur să am grijă de ea pentru tine. Familia Fife o să se ocupe de întreținere, dar o să stau cu ochii pe ei.

Janet și Malcolm Fife erau menajera și rândașul.

– Îmbătrânesc și ei, zise Barney.

– Au cincizeci de ani. Dar Eileen are doar douăzeci și doi.

– Și poate că se mărită cu un bărbat care să preia slujba lui Malcolm.

Ned știa că nu era așa.

– Eileen nu o să se mărite decât cu tine, Barney.

Barney ridică din umeri. Multe femei se îndrăgostiseră lulea de el – biata Eileen era doar una dintre ele.

– Nu ești deloc tentat să te așezi la casa ta? îl întrebă Ned.

– Nu are rost. Un marinar nu-și vede aproape niciodată nevasta. Dar tu?

Ned se gândi o clipă. Moartea mamei lui îl făcuse conștient de faptul că timpul petrecut pe Pământ era limitat. Sigur că știuse asta și înainte, dar acum devenise mai clar ca niciodată: îl făcea să se întrebe dacă viața pe care o ducea era cea pe care și-o dorea cu adevărat. Răspunsul la întrebarea lui Barney îl miră și pe el.

– Îmi doresc ce au avut și ei, zise el, uitându-se la mormântul unde zăceau părinții lor. O tovărășie pentru toată viața.

Barney spuse:

– Ei au început de timpuriu. S-au căsătorit la vreo douăzeci de ani, nu? Tu ai depășit deja termenul cu zece ani.

– Nu duc o viață de călugăr…

– Mă bucur să aud asta.

– Dar nici nu am întâlnit vreo femeie lângă care să vreau să-mi petrec viața.

– Cu o singură excepție, zise Barney, privind peste umărul lui Ned.

Ned se întoarse și o văzu pe Margery Fitzgerald. Probabil că fusese în biserică în timpul slujbei, dar nu o văzuse în mulțime. Își simți inima bătându-i mai repede. Se îmbrăcase sobru pentru înmormântare, dar purta o pălărie ca de obicei – o tocă de catifea purpurie, înclinată și prinsă de cârlionții bogați. Purta o discuție serioasă cu bătrânul preot Paul, fost călugăr la mănăstirea Kingsbridge, acum preot canonic la catedrală și probabil catolic în taină. Catolicismul încăpățânat al lui Margery ar fi trebuit să-l dezguste pe Ned, dar nu simțea decât că îi admiră nespus idealismul.

– Mă tem că ea e unică, dar e măritată cu altcineva, spuse el. Era un subiect de discuție inutil, se gândi el nerăbdător. Apoi spuse: Care va fi următoarea ta călătorie pe mare?

– Vreau să merg din nou în Lumea Nouă. Nu-mi place comerțul cu sclavi – încărcătura are șanse prea mari să dispară pe drum –, dar acolo au nevoie cam de orice, în afară de zahăr.

Ned zâmbi.

– Și parcă-mi amintesc că ai pomenit de o fată…

– Așa am făcut? Când?

– Mi se pare că asta înseamnă da.

Barney părea rușinat, de parcă n-ar fi vrut să recunoască un simțământ atât de profund.

– Ei bine, e adevărat că n-am cunoscut niciodată pe cineva ca Bella.

– Asta a fost cu șapte ani în urmă.

– Știu. Probabil e deja măritată cu un colonist bogat, cu doi-trei copii.

– Dar vrei să fii sigur, zise Ned fără să se mire. Până la urmă, nu ne deosebim prea mult.

Se îndreptau acum spre mănăstirea în ruine.

– Biserica nu a făcut niciodată nimic cu clădirile astea vechi, zise Ned. Mama visa să le transforme într-o piață acoperită.

– Era deșteaptă. E o idee bună. Ar trebui s-o facem noi într-o zi.

– Nu o să am niciodată destui bani.

– Eu s-ar putea să am dacă marea e blândă cu mine.

Margery se apropie, urmată de o doamnă de onoare și de un soldat: rareori mergea singură undeva. Acum că era contesă de Shiring. Mica ei suită rămase câțiva pași în spate când dădu mâna cu Barney, apoi cu Ned.

– Ce zi tristă! spuse apoi.

– Mulțumesc, Margery, răspunse Barney.

– Dar este o adunare minunată la înmormântare. Mama voastră a fost foarte iubită.

– Într-adevăr.

– Bart vă cere iertare că nu este aici – a trebuit să plece la Winchester.

– Vă rog să mă scuzați, spuse Barney. Trebuie să vorbesc cu Dan Cobley. Vreau să investească în următoarea mea călătorie – ca să împărțim riscurile.

Se îndepărtă, lăsându-l pe Ned singur cu Margery.

Vocea ei căpătă o tonalitate mai joasă, aproape intimă:

– Ce mai faci, Ned?

– Mama avea aproape șaizeci de ani, așa că nu a fost un șoc prea mare pentru mine, zise Ned.

Asta le spunea tuturor, dar era doar o aparență; însă lui Margery simțea nevoia de a-i spune mai multe. Adăugă pe un ton sobru:

– Dar nu avem decât o mamă.

– Știu. Mie nici măcar nu-mi plăcea de tata, mai ales după ce m-a obligat să mă mărit cu Bart – însă tot am plâns când a murit.

– Generația lor aproape că a trecut, zâmbi Ned. Îți amintești petrecerea de Bobotează, de acum doisprezece ani, când a venit William Cecil? Pe vremea aceea, părea că ei conduc lumea: tatăl tău, mama mea, tatăl lui Bart…

Ochii lui Margery aveau o sclipire ghidușă.

– Sigur că-mi amintesc.

Ned știa că se gândea la cele câteva minute febrile în care se sărutaseră în cuptorul de pâine nefolosit. Zâmbi când își aduse aminte. Impulsul îl făcu să spună:

– Vino la noi pentru o cupă cu vin. Să vorbim despre vremurile de altădată. Este o zi făcută pentru amintiri.

Își croiră drum încet prin piață. Era aglomerat: negustoria nu se oprea în loc pentru o înmormântare. Traversară strada principală și intrară în casa familiei Willard. Ned o conduse pe Margery în micul

salon din față, unde stătea cândva mama lui, cu vedere spre fațada vestică a catedralei.

Margery se întoarse spre cei doi slujitori care o urmaseră.

– Voi puteți merge în bucătărie.

– Janet Fife o să vă dea o cană cu bere și ceva de mâncare, adăugă Ned. Și vă rog să-i spuneți să aducă vin pentru mine și stăpâna voastră.

Cei doi plecară, iar Ned închise ușa.

– Ce face copilașul tău? o întrebă el.

– Bartlet nu mai e un copilaș, spuse ea. Are șase ani, merge și vorbește ca un adult și poartă o sabie de lemn.

– Iar Bart habar nu are…

– Nu cumva să o spui, zise Margery în șoaptă. Acum, că Swithin a murit, noi doi suntem singurii care știm. Trebuie să păstrăm secretul pentru totdeauna.

– Bineînțeles.

Margery era sigură că tatăl lui Bartlet era Swithin, nu Bart; dar Ned credea că era aproape imposibil. În doisprezece ani de căsnicie, nu rămăsese însărcinată decât o singură dată și atunci se întâmplase pentru că socrul ei o violase.

– Schimbă cu ceva ceea ce simți? o întrebă el.

– Pentru Bartlet? Nu. L-am adorat din clipa în care l-am văzut prima oară.

– Și Bart?

– Și Bart îl iubește. Faptul că Bartlet seamănă cu Swithin pare destul de firesc, desigur. Bart vrea să-l transforme în copia sa fidelă în toate privințele…

– Dar și asta e ceva firesc…

– Ascultă, Ned. Știu că bărbații au impresia că, dacă o femeie rămâne gravidă, înseamnă că i-a plăcut.

– Eu nu cred asta.

– Pentru că nu e adevărat. Întreabă orice femeie.

Ned văzu că își dorea cu disperare să o asigure.

– Nu e nevoie să întreb pe nimeni. Serios.

– Nu crezi că l-am ispitit pe Swithin, nu-i așa?

– Sigur că nu.

– Sper că ești sigur de asta.

– Sunt mai sigur de asta decât sunt de numele meu.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Mulțumesc.

Ned îi luă mâna într-a lui. După un minut, ea spuse:

– Pot să-ți pun o altă întrebare?

– Desigur.

– Ai mai fost cu cineva?

El rămase pe gânduri o clipă. Ezitarea lui fu de ajuns pentru ea.

– Deci, ai fost, zise ea.

– Îmi pare rău, dar nu sunt călugăr.

– Înseamnă că au fost mai multe.

Ned nu spuse nimic.

– Cu ani în urmă, zise Margery, Susannah Brecknock mi-a spus că a avut un iubit care avea jumătate din vârsta ei. Tu erai, nu-i așa?

Ned rămase uimit de precizia intuiției ei.

– Cum ai ghicit?

– Părea să se potrivească. Mi-a spus că el nu o iubea, dar că ei nu i-a păsat pentru că era distractiv să se culce cu el.

Ned se simțea stânjenit de felul în care discutaseră cele două femei despre el.

– Ești supărată? întrebă el.

– Nu am niciun drept să fiu. Eu mă culc cu Bart, așa că tu de ce ai fi celibatar?

– Dar tu ai fost forțată să te măriți.

– Iar tu te-ai lăsat sedus de o femeie cu inima bună și cu trupul moale. Nu sunt supărată, doar că o invidiez.

Ned îi luă mâna și o duse la buze. Ușa se deschise, iar el își retrase repede mâna. Menajera intră cu o carafă de vin și cu un platou cu nuci și fructe uscate. Margery spuse cu blândețe:

– E o zi tristă și pentru tine, Janet.

Janet izbucni în lacrimi și ieși fără să spună nimic.

– Biata de ea, zise Margery.

– A lucrat pentru mama de când era mică.

Ned ar fi vrut să o ia din nou de mână, dar se abținu. În loc de asta, deschise un nou subiect:

– Trebuie să discut cu Bart despre o mică problemă.

– Da? Ce anume?

– Regina m-a numit lord de Wigleigh.

– Felicitări! Acum o să fii bogat.

– Nu bogat, dar o să trăiesc confortabil.

Ned avea să încaseze chirii de la fermierii din sat. Așa își răsplăteau monarhii consilierii – mai ales cei ca Elisabeta, care număra fiecare bănuț.

Margery spuse:

– Așadar, acum ești Sir Ned Willard de Wigleigh.

– Tata spunea mereu că Wigleigh a aparținut dintotdeauna familiei noastre. Credea că se trage din Merthin, constructorul de poduri. Conform *Cărții lui Timothy,* fratele lui Merthin, Ralph, a fost lord de Wigleigh, iar Merthin a construit moara de apă care se află încă acolo.

– Așadar, descinzi din nobilime.

– Cel puțin, din mica nobilime.

– Și care e problema pe care vrei să o discuți cu Bart?

– Unul dintre chiriașii mei a tăiat o bucată de pădure de dincolo de râu, de pe terenul care vă aparține vouă. Desigur, nu avea niciun drept.

Chiriașii încercau mereu să-și sporească suprafața domeniului pe furiș.

– Dar nu-mi place să pedepsesc inițiativa, așa că vreau să ajungem la o înțelegere care să-l despăgubească pe Bart pentru pierderea celor câțiva acri.

– Ce-ar fi să vii la New Castle la masă într-o zi de săptămâna viitoare și să vorbești cu el?

– Sigur.

– Vineri la prânz?

Ned se simțea deodată fericit.

– Da, spuse el. Vineri e foarte bine.

(ii)

Margery se simțea rușinată de entuziasmul care o copleșise datorită vizitei lui Ned.

Credea în fidelitate. Deși fusese forțată să se mărite cu Bart, datoria ei era să-i fie fidelă. Nu conta faptul că semăna tot mai mult cu răposatul lui tată, fiind necioplit și promiscuu. Pentru Margery, nu existau scuze: păcatul era păcat.

Se rușina de valul de dorință pe care o simțise când Ned îi promisese să-i facă o vizită la New Castle. Jură să-l trateze cu o politețe precaută, fără să-i arate mai multă căldură decât i-ar arăta orice gazdă politicoasă unui oaspete distins, își dorea ca el să se îndrăgostească și să se însoare cu altcineva, să-și piardă interesul pentru ea. Poate că atunci s-ar fi putut gândi unul la altul cu calm, ca la niște flăcări stinse de multă vreme.

Cu o zi înainte, poruncise bucătăresei să sacrifice și să jumulească două gâște grase; dimineață, pe când mergea la bucătărie ca să dea instrucțiuni de preparare a mâncării, văzu o fată care ieșea din camera lui Bart.

Observă că era Nora Josephs, cea mai tânără dintre cameriste, de doar cincisprezece ani. Avea părul răvășit și era evident că se îmbrăcase în grabă. Nu era drăguță, dar avea genul de trup tânăr și durduliu care-l atrăgea pe Bart.

Aveau dormitoare separate deja de cinci ani. Margery prefera ca lucrurile să stea astfel. Bart mai venea din când în când în patul ei, dar din ce în ce mai rar. Știa că avea alte femei, dar ei nu-i păsa, pentru că nu-l iubea. Cu toate acestea, își dorea din toată inima să fi avut o altfel de căsnicie.

Din câte știa ea, niciuna dintre amantele lui nu rămăsese vreodată

însărcinată. Dar Bart nu părea să se întrebe niciodată de ce. Nu avea o minte foarte logică și, dacă se gândea vreodată la asta, probabil își spunea că era voia Domnului.

Margery era pregătită să se prefacă nepăsătoare, dar tânăra Nora îi aruncă o privire obraznică, ceea ce era semn rău. Margery nu era dispusă să se lase umilită și se hotărî să se răfuiască de îndată cu Nora. Nu era prima dată când se afla în situația asta și știa ce are de făcut.

– Vino cu mine, fată, spuse ea pe cel mai autoritar ton, iar Nora nu îndrăzni să nu o asculte.

Intrară în budoarul lui Margery. Se așeză și o lăsă pe Nora să stea în picioare. Fata părea acum speriată, așa că poate mai existau ceva speranțe pentru ea.

– Ascultă-mă cu atenție, pentru că tot restul vieții tale depinde de felul în care te porți acum, zise Margery. Ai înțeles?

– Da, doamnă.

– Dacă vrei, ai voie să faci paradă de relația ta cu contele. Poți să-l atingi de față cu alți servitori. Poți să le arăți micile daruri pe care ți le oferă. Poți chiar să mă faci de râs sărutându-l în prezența mea. Toți cei din casa asta și jumătate dintre oamenii din comitatul Shiring vor ști că ești amanta contelui. Te vei simți mândră.

Făcu o pauză – Nora nu putea să o privească în ochi.

– Dar ce se va întâmpla când se va sătura de tine? Bineînțeles, eu te voi arunca afară, iar lui Bart nu-i va păsa. Vei încerca să-ți găsești de lucru în altă casă, pe urmă îți vei da seama că nicio femeie nu va dori să te primească, pentru că toate femeile vor crede că vrei să le seduci bărbații. Și știi unde vei sfârși?

Se opri, iar Nora șopti:

– Nu, doamnă.

– Într-un bordel de pe faleză, în portul Combe, sugând mădularele a zece marinari pe noapte. Apoi vei muri de o boală îngrozitoare.

Margery nu știa ce se întâmplă în bordeluri, dar reușea să vorbească de parcă ar fi știut, iar Nora se lupta să nu plângă.

Margery continuă:

– Sau mă poți trata cu respect. Dacă te duce contele în patul său, pleacă de îndată ce adoarme și întoarce-te în camerele servitorilor. Refuză să răspunzi la întrebările pe care ți le pun ceilalți. În timpul zilei, nu te uita la el și nu-i vorbi, nu-l atinge de față cu mine sau cu oricine altcineva. Apoi, când se va sătura de tine, încă vei avea o slujbă aici, iar viața se va întoarce la normal. Înțelegi alegerea pe care o ai de făcut?

– Da, doamnă, șopti Nora.

– Atunci, du-te! Când Nora deschise ușa, Margery adăugă cu amărăciune: Iar când îți vei alege un soț, alege unul care să nu semene cu al meu.

Nora o șterse în grabă, iar Margery se duse să vadă de gătitul gâștelor.

Ned ajunse la prânz, purtând o frumoasă haină neagră și un guler alb de dantelă – o ținută care devenea uniforma protestanților influenți, după cum observase Margery. Părea însă puțin austeră pe Ned: Margery îl plăcea în culori calde, în verde și auriu.

Câinele lui Margery, Mick, îi linse mâna lui Ned. Și Bart îl întâmpină prietenește, scoțând cel mai bun vin al său pentru masa de prânz. Era o ușurare. Poate că Bart uitase că Margery intenționase să se mărite cu Ned. Sau poate că nu-i păsa, pentru că, în cele din urmă, el fusese cel care pusese mâna pe ea. Pentru oamenii ca el, cel mai important era să câștigi.

Bart nu gândea profund și nu bănuise niciodată că Ned plănuise decăderea și execuția lui Swithin. El avea o altă teorie: era convins că Dan Cobley, liderul puritanilor, întinsese acea capcană, răzbunându-se astfel pe Sir Reginald și pe Rollo pentru executarea propriului tată. Și era adevărat că Dan simțea încă o dușmănie otrăvitoare la adresa lui Rollo.

Margery era neliniștită și în privința lui Stephen Lincoln, care li se alătură la masă. Ned bănuia ce rol avea Stephen în gospodăria contelui, dar n-avea de gând să spună nimic. Prezența preoților în casele nobililor catolici era cunoscută de toată lumea, dar niciodată confirmată. Margery dezaproba în general ipocrizia: orfanul al cărui tată era cunoscut de toată lumea, dar căruia nu-i spunea nimeni pe nume; călugărițele care împărtășeau o iubire pasională, pe care toți se prefăceau că nu o observă; menajera nemăritată care avea mai mulți copii, ce semănau leit cu preotul pentru care lucra. Dar, în acest caz, prefăcătoria era în beneficiul lui Margery.

Cu toate acestea, nu era sigură că Stephen avea la fel de mult tact ca Ned. Stephen o ura pe regina Elisabeta, căreia Ned îi datora întreaga sa carieră. Iar Ned avea motive să urască Biserica Catolică, fiindcă o pedepsise atât de crud pe mama lui pentru cămătărie… Era posibil să fie o masă tensionată.

Bart spuse cu amabilitate:

– Așadar, Ned, oamenii îmi spun că acum ești unul dintre cei mai importanți consilieri ai reginei.

În tonul lui Bart se simțea o umbră vagă de nemulțumire: el era de părere că acești consilieri trebuiau să fie conți, nu fii de negustori; pe de altă parte, știa că nu-i putea oferi reginei niciun fel de îndrumare în privința politicii complexe a Europei.

– Lucrez cu Sir William Cecil de doisprezece ani, zise Ned. El este cel important.

– Dar ea te-a numit cavaler și lord de Wigleigh.

– Îi sunt foarte recunoscător Maiestății Sale.

Un sentiment neobișnuit o cuprinse pe Margery în timp ce stătea la masă și-l privea pe Ned vorbind. Avea o inteligență vie, iar ochii îi sclipeau deseori cu umor. Sorbea din paharul de vin și-și dorea ca masa să dureze la nesfârșit.

Stephen Lincoln zise:

– Și ce anume faci pentru Elisabeta, Sir Ned?

– Încerc să o avertizez din timp în legătură cu problemele care apar.

Lui Margery i se păru o replică dinainte pregătită – de parcă Ned dădea de fiecare dată același răspuns la această întrebare.

Stephen zâmbi strâmb.

– Asta înseamnă că spionezi oamenii care nu sunt de acord cu ea?

Margery mormăi în sinea ei: Stephen avea de gând să fie combativ și să strice atmosfera.

Ned se sprijini de spătarul scaunului și își îndreptă umerii.

– Reginei nu-i pasă dacă oamenii nu sunt de acord cu ea câtă vreme își țin părerile pentru ei. M-aș fi așteptat să știi asta, Stephen, din moment ce contele Bart plătește regulat o amendă de un șiling pe săptămână pentru că nu merge la biserică.

Bart spuse morocănos:

– Mă duc la evenimentele importante de la catedrala Kingsbridge.

– Și e foarte înțelept din partea ta, dacă pot să spun astfel. Dar în Anglia Elisabetei nimeni nu este torturat pentru religie și nimeni nu a fost ars pe rug – un contrast puternic față de domnia predecesoarei sale, regina Mary.

– Dar rebeliunea nordică? zise Bart.

Margery știa la ce se referea. Înainte de Crăciun, un grup de nobili catolici se răsculaseră împotriva reginei Elisabeta, pornind singura rebeliune din timpul domniei ei de până atunci. Participaseră la o slujbă romano-catolică la catedrala Durham, ocupaseră mai multe orașe din nord și mărșăluiseră spre Tutworth, unde era închisă Mary, Regina Scoțienilor, cu intenția evidentă de a o elibera și de a o proclama regina Angliei. Dar revolta câștigase puțini susținători, iar forțele reginei o reprimaseră rapid. Mary Stuart rămăsese prizonieră.

– S-a stins, spuse Ned.

– Au fost spânzurați cinci sute de oameni! zise Bart indignat. De către regina care se plânge de cruzimea lui Mary Tudor!

Ned spuse cu blândețe:

– În general, oamenii care încearcă să răstoarne un monarh sunt executați în toate țările din lume, din câte știu eu.

La fel ca și tatăl lui, Bart nu știa să asculte și îi răspunse ca și cum nici nu l-ar fi auzit:

– Nordul este deja destul de sărac; cu toate astea, a fost prădat fără milă, pământurile i-au fost confiscate și toate animalele au fost luate și duse în sud!

Margery se întrebă dacă nu cumva asta îi amintea lui Ned de felul în care propria lui familie fusese jefuită fără milă de tatăl ei; dar, dacă se gândea la asta, își ascundea bine suferința. Nu se lăsă intimidat de tirada lipsită de tact a lui Bart, iar Margery presupuse că, după ce își petrecuse viața printre consilierii reginei, Ned învățase cum să rămână calm în timpul unei discuții aprinse.

– Pot să vă spun că regina nu a primit mare parte din pradă, spuse el pe un ton rezonabil. Cu siguranță nimic care să se apropie de costul înăbușirii rebeliunii.

– Nordul face parte din Anglia – nu ar trebui prădat ca și când ar fi o țară străină.

– Atunci, oamenii de acolo ar trebui să se comporte ca niște englezi și să se supună reginei.

Margery decise că era un moment bun să schimbe subiectul.

– Ned, zise ea, spune-i lui Bart despre problema de la Wigleigh.

– O voi spune pe scurt, Bart. Unul dintre chiriașii mei a încălcat terenul tău și a tăiat câțiva acri de pădure de pe partea ta de mal.

– Atunci, aruncă-l afară de acolo, zise Bart.

– Dacă dorești, îi voi spune pur și simplu să înceteze să mai folosească pământul, desigur.

– Și dacă nu ascultă?

– Voi da foc culturii.

Margery știa că Ned se prefăcea a fi aspru ca să-l liniștească pe Bart, care nu-și dădea seama că este manipulat.

– E ceea ce merită, spuse el pe un ton satisfăcut. Țăranii ăștia cunosc limitele mai bine ca oricine: cine le-a încălcat a făcut-o intenționat.

– Sunt de acord, dar s-ar putea să existe o soluție mai bună, spuse Ned de parcă nu i-ar fi păsat deloc, oricare ar fi fost rezultatul. La urma urmei, când țăranii prosperă, prosperă și stăpânii. Dacă ți-aș da patru acri de pădure în altă parte în schimbul celor doi despăduriți deja? În felul acesta, câștigăm amândoi.

Bart părea că ezită, dar era limpede că nu se putea gândi la niciun contraargument. Totuși, alese să tărăgăneze lucrurile.

– Haide să mergem împreună în vizită la Wigleigh! spuse el.

Margery înțelese că prefera să ia o decizie abia după ce vedea terenul cu pricina.

– Desigur, m-aș bucura, zise Ned, mai ales dacă am putea merge în curând – trebuie să mă întorc la Londra acum, după ce am îngropat-o pe mama.

Margery simți împunsătura dezamăgirii și își dădu seama că sperase ca Ned să stea mai mult la Kingsbridge.

– Ce zici de vinerea viitoare? spuse Bart.

Ned era nerăbdător, dar își ascunse acest sentiment: Margery

înțelese asta după figura lui, deși probabil nu mai observase nimeni. În mod clar, ar fi preferat să rezolve această problemă măruntă de îndată, ca să se poată întoarce la treburile statului. Ned spuse:

– S-ar putea luni?

Bart păru iritat, iar Margery înțelese că se simțea jignit că un cavaler oarecare îi cerea lui, contelui, să se grăbească.

– Nu, mă tem că nu pot, zise el cu încăpățânare.

– Foarte bine, spuse Ned. Rămâne pe vineri.

(iii)

În zilele de după înmormântare, Ned se gândi mult la viitor, inclusiv la momentul în care avea să-și dea obștescul sfârșit, întrebându-se dacă avea să fie mândru de viața pe care o dusese. Își consacrase viața unei viziuni – una pe care o avea în comun cu regina Elisabeta –, viziunea unei Anglii în care nimeni nu era ucis din pricina religiei. Avea să poată spune că făcuse tot posibilul să-și apere idealul?

Poate că regele Filip al Spaniei era cel mai mare pericol. Filip era mereu în război, deseori din cauza problemelor religioase. Se lupta cu musulmanii otomani în Marea Mediterană și cu protestanții olandezi în Țările de Jos. Ned era sigur că, mai devreme sau mai târziu, avea să-și îndrepte atenția spre Anglia și spre Biserica Anglicană.

Spania era cea mai bogată și mai puternică țară din lume și nimeni nu știa cum să apere Anglia.

Ned îi împărtăși aceste temeri fratelui său.

– Singurul lucru pentru care regina Elisabeta cheltuie bani de bunăvoie este marina, zise el. Dar nu vom avea niciodată o flotă care să țină piept galioanelor regelui Filip.

Se aflau în camera de zi, terminându-și micul dejun. Barney urma să plece în portul Combe, unde nava lui era încărcată pentru următoarea călătorie. Rebotezase vasul *Alice,* după mama lor.

– Anglia nu are nevoie de galioane, spuse Barney.

Ned tresări la auzul acestor cuvinte. Tocmai îi întindea o fâșie de pește afumat lui Maddie, pisica tortoishell – fiica sau poate nepoata pisicii lui din copilărie –, dar încremeni și se uită la Barney.

– Și de *ce* avem nevoie, după părerea ta? zise el.

– Ideea spaniolilor este să aibă nave mari cu care să transporte sute de soldați. Tactica lor este să atace cu pintenul navei, pentru ca soldații să poată aborda nava inamică și să distrugă echipajul.

– Pare logic.

– Și funcționează deseori. Dar galioanele au o dunetă înaltă, cu cabine pentru toți ofițerii și nobilii de la bord. Structura aceea funcționează ca o pânză care nu poate fi ajustată și care împinge nava în direcția vântului, indiferent unde vrea căpitanul să meargă. Cu alte cuvinte, face ca nava să fie mai greu de dirijat.

Pisica ce aștepta scoase un sunet tânguitor, iar Ned îi dădu peștele. Apoi spuse:

– Dacă nu avem nevoie de galioane, ce ne trebuie ca să ne apărăm?

– Regina ar trebui să construiască nave înguste și joase și, prin urmare, mai ușor de manevrat. O navă agilă poate să danseze în jurul unui galion și să tragă fără a-i permite să se apropie suficient pentru ca soldații să abordeze.

– Trebuie să-i spun reginei toate astea.

– Celălalt factor în luptele pe mare este viteza de reîncărcare.

– Serios?

– E mai important decât să ai arme grele. Marinarii mei sunt antrenați să curețe țeava și să reîncarce tunul repede și în siguranță. Cu exercițiu, pot să o facă în mai puțin de cinci minute. Odată ce te-ai apropiat destul cât să nimerești o navă inamică cu fiecare tragere, totul e să tragi cât mai mult. Un baraj neobosit de ghiulele de tun demoralizează și devastează dușmanul într-un timp foarte scurt.

Ned era fascinat. Elisabeta nu avea o armată stabilă, așa că flota era singura forță militară permanentă a Angliei. Țara nu era bogată, după standardele europene, dar prosperitatea de care se bucura venea din comerțul maritim. Flota era o prezență formidabilă în larg, făcându-i pe ceilalți să ezite să atace navele comerciale engleze. De fapt, tot flota îi asigura Angliei dominația în Canalul Mânecii, calea navigabilă care despărțea țara de Europa. Elisabeta era zgârcită, dar avea fler pentru ce era cu adevărat important și acorda mare atenție navelor.

Barney se ridică.

– Nu știu când ne vom mai vedea, spuse el.

„Nu știu dacă ne vom mai vedea *vreodată”,* se gândi Ned. Apucă haina grea de drum a lui Barney și-l ajută să o îmbrace.

– Ai grijă de tine, Barney, spuse el.

Se despărțiră fără prea multe formalități, așa cum fac frații.

Ned se duse apoi în salonul din față și se așeză la masa de scris pe care o folosise mama lui atâția ani. Cât încă mai avea discuția cu Barney proaspăt întipărită în minte, își notă tot ce spusese el despre modelul navelor de război.

Când termină, se uită pe fereastră spre fațada vestică a catedralei. „Am treizeci de ani, își spuse el. Când tata avea vârsta mea, ne avea deja pe mine și pe Barney. Peste alți treizeci de ani, s-ar putea să zac în cimitir lângă părinții mei. Dar cine va sta lângă mormântul meu?”

Apoi îl văzu pe Dan Cobley apropiindu-se de casă și își alungă ideile morbide.

Dan intră în salon.

– Barney tocmai a plecat, zise Ned, presupunând că Dan venise ca să discute despre investiția în călătoria lui Barney. Pleacă cu barca cu pânze spre portul Combe. Dar s-ar putea să-l mai prinzi pe doc dacă te

grăbești.

– Treburile mele cu Barney s-au lămurit, spre satisfacția amândurora, spuse Dan. Pe tine am venit să te văd.

– În acest caz, ia loc, te rog!

La treizeci și doi de ani, Dan era mai durduliu ca niciodată și încă mai avea un aer atoateștiutor, care lui Ned i se părea adolescentin. Însă era un afacerist bun și-și dezvoltase afacerile moștenite. Probabil că era acum cel mai bogat om din Kingsbridge. Căuta o casă mai mare și oferise un preț bun pentru Priory Gate, dar Rollo nu voia să vândă. Dan era și liderul necontestat al puritanilor din oraș, cărora le plăcea să meargă la biserica St John din suburbia Loversfield.

După cum se temea Ned, Dan venise să discute despre religie. Acesta se aplecă dramatic în față și spuse:

– Există un catolic printre clericii de la catedrala Kingsbridge.

– Serios? oftă Ned. De unde știi așa ceva?

– Numele lui e părintele Paul, răspunse Dan.

Paul Watson era un preot bătrân și blând. Fusese ultimul stareț de la Kingsbridge și probabil că nu acceptase niciodată noua religie reformată.

– Și care e crima părintelui Paul, mai exact?

Dan zise triumfător:

– Ține slujbe în secret în criptă, cu ușile închise!

– E om bătrân, spuse Ned plictisit. E greu pentru asemenea oameni să-și schimbe convingerile religioase.

– E un blasfemator!

– Da, așa este.

Ned era de acord cu Dan în privința teologiei; se deosebeau doar în privința implementării.

– Ai fost martor la aceste rituri ilegale?

– Am văzut oamenii furișându-se în catedrală pe ușa laterală, duminica în zori – inclusiv câțiva pe care îi bănuiam de mult că alunecă iar spre idolatrie: Rollo Fitzgerald, de exemplu, și mama lui, Lady Jane.

– I-ai spus episcopului Luke?

– Nu! Sunt sigur că el tolerează asta.

– Și atunci, ce propui?

– Episcopul Luke trebuie să plece.

– Și presupun că vrei ca părintele Jeremiah de la St John să fie numit episcop.

Dan ezită, surprins că Ned îi citise atât de ușor intențiile. Își drese glasul.

– Asta decide Maiestatea Sa, spuse el cu un respect nesincer. Doar monarhul poate să numească sau să dea afară episcopi în Biserica Anglicană, după cum știi și tu. Dar vreau să-i spui reginei ce se petrece

– și, dacă n-o faci tu, o s-o fac eu.

– Lasă-mă să-ți explic ceva, Dan – deși nu o să-ți placă. Poate că Elisabetei nu-i plac catolicii, dar pe puritani îi urăște. Dacă mă duc la ea cu povestea asta, o să mă alunge din camera de audiențe. Ea nu-și dorește decât pace.

– Dar slujba e și ilegală, și eretică!

– Iar legea nu este aplicată cu strictețe. Cum de nu ai observat?

– Care e scopul unei legi dacă nu e aplicată?

– Scopul este ca toată lumea să fie relativ mulțumită. Protestanții sunt bucuroși că slujba e ilegală. Catolicii se bucură că pot merge la slujbă chiar și așa. Iar regina se bucură că oamenii își văd de treabă și că nu se omoară unii pe alții din cauza religiei. Te sfătuiesc să nu i te plângi. Nu va face nimic în legătură cu părintele Paul, dar s-ar putea să facă ceva în legătură cu tine.

– Este scandalos, zise Dan ridicându-se.

Ned nu voia să se certe.

– Îmi pare rău că te trimit de aici cu un răspuns atât de vag, Dan, spuse el. Dar așa stau lucrurile. Te-aș amăgi dacă ți-aș spune altceva.

– Apreciez francheța ta, spuse Dan înciudat, apoi se despărțiră în termeni aparent cordiali.

Cinci minute mai târziu, Ned ieși din casă. O luă pe strada principală, trecând de Priory Gate, casa pe care avea să o considere mereu ca fiind construită cu banii furați de la mama lui. Îl văzu ieșind pe Rollo Fitzgerald. Acesta avea acum vreo treizeci și cinci de ani, iar părul negru i se rărea, lăsând în urmă o frunte înaltă. La moartea lui Sir Reginald, Rollo ceruse să-i ia locul de colector de taxe vamale în portul Combe, însă astfel de posturi erau folosite de către regină ca să răsplătească loialitatea și îi fusese dat, în mod deloc surprinzător, unui protestant inveterat. Totuși, familia Fitzgerald avea încă o afacere prosperă ca negustori de lână, iar Rollo o conducea cu mai multă competență decât o făcuse tatăl său.

Ned nu vorbi cu Rollo, ci grăbi pasul, traversând strada principală și intrând într-o casă mare și veche de lângă biserica St Mark. Aici trăiau călugării care mai rămăseseră de la Kingsbridge. Regele Henric al VIII-lea le acordase un mic stipendiu unora dintre cei pe care îi concediase, așa că cei câțiva care mai erau în viață primeau pensia în continuare. Părintele Paul veni la ușă, o siluetă cocoșată, cu nasul roșu și cu părul rar.

Îl invită pe Ned în salon.

– Îmi pare rău că ți-ai pierdut mama, îi zise Paul fără nicio afectare. Era o femeie bună.

Fostul episcop, Julius, trăia tot acolo și stătea într-un colț, privind în gol. Era senil și-și pierduse capacitatea de a vorbi, dar pe față avea o expresie furioasă și murmura aiureli mânioase spre perete.

– E frumos din partea ta că ai grijă de Julius, îi spuse Ned părintelui Paul.

– Asta trebuie să facem noi, călugării – să avem grijă de bolnavi, de săraci și de suferinzi.

„Dacă ar fi mai mulți care să-și amintească de asta, poate încă am avea o mănăstire”, se gândi Ned, dar nu spuse nimic.

– Desigur, zise el. Legendara Caris, care a înființat spitalul, a fost călugăriță la Kingsbridge.

– Dumnezeu s-o odihnească! Ceva mai optimist, Paul spuse: Dorești un pahar cu vin?

Lui Ned nu-i plăcea efectul amețitor al vinului băut dimineața.

– Nu, mulțumesc. Nu stau mult. Am venit să te avertizez.

Pe fața ridată a lui Paul apăru o urmă de neliniște.

– O, Doamne, sună amenințător!

– Este. Mi s-a spus că se petrece ceva în criptă duminica în zori.

Paul păli.

– Habar nu am…

Ned ridică mâna ca să oprească întreruperea.

– Nu te întreb dacă e adevărat și nu e nevoie să-mi spui nimic.

Paul părea agitat, dar se controlă cu un efort vizibil.

– Foarte bine.

– Oricine folosește cripta la ora aceea, indiferent de scop, ar trebui avertizat că puritanii din oraș sunt suspicioși. Ca să se evite necazurile, poate că slujbele – dacă asta se întâmplă acolo – ar trebui mutate în altă parte.

Paul înghiți în sec.

– Înțeleg.

– Maiestatea Sa, regina, e de părere că religia ne-a fost dată drept consolare în viața asta și drept salvare pentru următoarea și că, indiferent dacă suntem sau nu de acord în privința ei, nu ar trebui să permitem să devină un prilej de violență între englezi.

– Desigur.

– Probabil nu e nevoie să spun mai mult.

– Cred că te înțeleg perfect.

– Și poate că ar fi mai bine să nu spui nimănui că am venit să te văd.

– Sigur că da.

Ned îi strânse mâna lui Paul.

– Mă bucur că am avut ocazia să vorbim.

– Și eu.

– La revedere, părinte Paul!

– Fii binecuvântat, Ned, zise Paul.

(iv)

În dimineața zilei de vineri, soțul lui Margery se simți rău. Nu era ceva neobișnuit, mai ales după o cină copioasă stropită cu mult vin în seara precedentă. Cu toate acestea, contele Bart trebuia să meargă la Wigleigh să se întâlnească cu Sir Ned Willard.

– Nu poți să-l dezamăgești pe Ned, zise Margery. Probabil s-a dus acolo special pentru asta.

– Va trebui să mergi tu în locul meu, spuse Bart din pat. Poți să-mi povestești despre ce e vorba.

Apoi băgă capul sub pătură. Dispoziția lui Margery se îmbunătăți la gândul că avea să petreacă o oră sau două alături de Ned. Inima părea să-i bată mai repede și respira cu dificultate. Se bucura că Bart nu o privea.

Dar reacția lui îi demonstra că nu era înțelept să facă asta.

– Nu vreau să mă duc, minți ea. Am prea multe de făcut aici, la castel.

Vocea lui Bart era înăbușită de pătură, dar cuvintele se auziră foarte clar.

– Nu fi proastă, spuse el. Du-te!

Margery trebuia să-și asculte soțul.

Porunci să i se înșeueze calul cel mai bun, o iapă mare pe nume Russet. Apoi îi chemă pe doamna de onoare și pe soldatul care o însoțeau de obicei: ar fi trebuit să fie de ajuns ca să nu aibă parte de necazuri. Îmbrăcă o ținută de călătorie – o haină lungă și albastră și o eșarfă roșie ca să nu-i intre praf în păr. Era o ținută practică, își spuse ea, și nu avea ce face dacă aceste culori se potriveau cu tenul ei sau dacă pălăria o făcea să pară drăguță.

Îl sărută pe Bartlet la plecare. Fluieră după câinele Mick, căruia îi plăcea să o însoțească la drum. După aceea, porni.

Era o zi frumoasă de primăvară și se decise să nu-și mai facă atâtea griji și să se bucure de razele soarelui și de aerul proaspăt. Avea douăzeci și șapte de ani și era contesă, bogată, sănătoasă și atrăgătoare: dacă ea nu era fericită, atunci cine putea fi?

Se opri la un han de pe drum pentru un pahar de bere și o bucată de brânză. Mick, care părea neobosit, bău apă din iaz. Soldatul le dădu cailor câte o mână de ovăz.

Ajunseră la Wigleigh după-amiaza devreme. Era un sat prosper, având câmpuri împărțite în fâșii de pământ cultivate în vechiul stil și altele care le aparțineau fermierilor individuali. Un pârâu rapid alimenta o veche moară de apă pentru împâslire, numită Moara lui Merthin. În centru se aflau o tavernă, o biserică și un mic conac. Ned aștepta în tavernă.

– Unde e Bart? o întrebă el.

– E bolnav, răspunse Margery.

El păru surprins, apoi mulțumit, apoi temător, toate într-o

succesiune rapidă, pe măsură ce asimila veștile. Margery știa de ce s-ar fi putut teme: era riscul ispitei. Și ea simțea aceeași neliniște.

– Sper că nu e grav, spuse Ned.

– Nu. E genul de boală de care suferă un bărbat după ce bea prea mult vin.

– Aha…

– În schimb, te alegi cu mine – un substitut nemulțumitor, zise ea cu o modestie poznașă.

El zâmbi fericit.

– Nu am de ce să mă plâng.

– Mergem în locul acela?

– Nu vrei ceva de mâncat sau de băut?

Margery nu voia să stea într-o cameră îmbâcsită alături de vreo șase țărani care se holbau la ea.

– Nu sunt obosită, spuse ea.

Porniră pe un drumeag ce trecea printre câmpurile de orz și de grâu de un verde primăvăratic.

– O să te muți la conac? întrebă Margery.

– Nu. Îmi place prea mult casa veche de la Kingsbridge. O să folosesc locul acesta doar pentru o noapte sau două atunci când trebuie să vin în vizită.

Margery se văzu furișându-se noaptea în casa lui Ned și fu nevoită să-și alunge gândurile păcătoase din minte.

Ajunseră în pădure. Pârâul care alimenta moara trasa și granița dintre Wigleigh și terenul care-i aparținea contelui. Merseră un kilometru și jumătate de-a lungul apei și ajunseră în locul cu pricina. Margery văzu de îndată ce se întâmplase. Un țăran cu mai multă inițiativă decât majoritatea sau ceva mai lacom – sau poate chiar ambele la un loc – defrișase pădurea de pe partea contelui și lăsa la păscut oile pe iarba aspră care crescuse acolo.

– Dincolo de bucata asta e porțiunea pe care i-o ofer lui Bart la schimb, zise Ned.

Margery văzu un loc în care terenul aparținând de Wigleigh era împădurit. Traversară pârâul călare, apoi descălecară și conduseră caii prin pădure. Margery observă câțiva stejari maturi din care puteau obține o cherestea bună. Se opriră într-un luminiș frumos cu flori sălbatice, unde malul pârâului era ierbos.

– Nu văd de ce s-ar împotrivi Bart acestui schimb, zise Margery. De fapt, cred că avem parte de un chilipir.

– Bine, spuse Ned. Vrei să ne odihnim aici o vreme?

Ideea i se părea încântătoare.

– Da, te rog, zise ea.

Legară caii într-un loc unde puteau să pască. Apoi, Ned spuse:

– Putem să-i trimitem pe oamenii tăi la tavernă după mâncare și

băutură.

– Bună idee.

Margery se îndreptă spre soldat și doamna ei de onoare.

– Voi doi, întoarceți-vă în sat! Puteți merge pe jos – caii trebuie să se odihnească. Aduceți un urcior cu bere, pâine și niște șuncă rece. Și luați și pentru voi, bineînțeles.

Cei doi slujitori dispărură în pădure.

Margery se așeză pe iarbă, lângă pârâu, iar Ned se întinse lângă ea. Pădurea era tăcută: se auzea doar sunetul pârâului și suflul brizei ușoare printre frunzele de primăvară. Mick se întinse și închise ochii, însă avea să se trezească și să-i avertizeze dacă se apropia cineva.

Margery zise:

– Ned, știu ce ai făcut pentru părintele Paul.

Ned ridică din sprâncene.

– Veștile circulă repede.

– Vreau să-ți mulțumesc.

– Presupun că tu faci rost de azimele sfinte. Ea nu părea să știe ce să răspundă, așa că Ned adăugă repede: Nu știu detaliile, te rog să uiți ce am spus.

– Numai să știi că n-aș complota niciodată împotriva reginei Elisabeta, zise Margery; voia ca el să înțeleagă asta. Ea e stăpâna noastră unsă de divinitate. Poate că mă întreb de ce Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a ales să așeze o eretică pe tron, dar nu se cade să contest eu alegerea Lui.

Întins încă pe iarbă, Ned ridică privirea spre ea și zâmbi.

– Mă bucur foarte mult să aud asta.

Îi atinse brațul. Ea îi privi fața inteligentă și blândă și văzu în ochii lui un dor atât de puternic, încât i-ar fi putut frânge inima. Știa că nimeni altcineva nu simțise așa ceva pentru ea. În clipa aceea, părea că singurul păcat posibil ar fi fost să-i respingă pasiunea. Coborî capul și-i sărută buzele.

Apoi închise ochii și se dărui iubirii care o stăpânea, umplându-i sufletul așa cum sângele îi umplea trupul. Se gândise la asta de când se sărutaseră ultima dată, deși acum, după o așteptare atât de lungă, era și mai dulce. Prinse buza lui de jos, trecu cu vârful limbii peste buza de sus, apoi își împinse limba în gura lui. Nu se putea sătura de el.

Ned o apucă de umeri și o trase în jos, până când ea se întinse peste el, lăsându-se cu toată greutatea deasupra lui. Îi simțea erecția prin jupoane. Se temea să nu-l rănească și încercă să se dea la o parte, însă el o ținu pe loc. Ea se bucura de senzația de a fi atât de aproape de el, simțind că se topeau unul în celălalt. Părea să nu mai existe nimeni în afară de ei doi, nimic în afară de trupurile lor.

Nici asta nu o mulțumi prea mult timp: tot ce făceau o stârnea și

mai tare. Se ridică și se așeză pe genunchii lui Ned și-i desfăcu pantalonii ca să-i elibereze penisul. Se uită la el, mângâindu-l drăgăstos. Era deschis la culoare și ușor curbat, răsărind dintr-un cuib de păr creț și castaniu. Se aplecă și-l sărută, auzindu-l pe Ned cum gemea de plăcere. O picătură mică de lichid apăru în vârf. Neputând să reziste ispitei, o luă cu limba.

Simțind că nu mai putea să aștepte, înaintă spre șoldurile lui, acoperindu-i mijlocul cu fustele, apoi se lăsă în jos, îndrumându-i penisul înăuntrul ei. Era incredibil de umedă și el alunecă fără niciun efort. Se aplecă în față ca să-l poată săruta din nou. Se mișcară încet multă vreme, dorindu-și să facă asta la nesfârșit.

Apoi, el fu cel care ar fi vrut mai mult. O întoarse pe spate, fără să se retragă din ea. Îi desfăcu picioarele și-i ridică genunchii. Ea dorea să intre mai adânc, să o umple de tot. Simțind că el își pierdea controlul, se uită în ochii lui și spuse:

– Tu ești, Ned, tu ești.

Apoi îi simți spasmele și valul de lichid, iar asta o urcă pe culmile plăcerii. Era fericită, cu adevărat fericită, pentru prima dată în ani de zile.

(v)

Rollo Fitzgerald ar fi preferat să moară decât să-și schimbe religia. Pentru el, nu exista loc de compromis. Biserica Catolică era cea dreaptă și toți rivalii ei greșeau. Era ceva evident, iar Dumnezeu nu-i ierta pe cei care ignorau ceea ce era evident. Omul își ținea sufletul în palmă ca o perlă și, dacă o scăpa în ocean, nu o mai putea recupera.

Nici nu-i venea să creadă că Elisabeta Tudor rezistase doisprezece ani ca regină nelegitimă a Angliei. Le oferise oamenilor o oarecare libertate religioasă și, în mod uimitor, stabilimentul ei religios nu se prăbușise încă. Nobilii catolici nu reușiseră să o răstoarne, iar monarhii Europei ezitaseră, în timp ce ea se prefăcea că s-ar putea căsători cu un bun catolic. Era o mare dezamăgire. Rollo ar fi fost gata să creadă că Dumnezeu dormea dacă nu ar fi fost o blasfemie să spună așa ceva.

Apoi, în mai 1570, totul se schimbă, nu doar pentru Rollo, ci pentru toți cei din Anglia.

Rollo primi vestea la micul dejun, la Priory Gate. Sora lui, Margery, era și ea la masă. Stătea o perioadă mai lungă la Kingsbridge ca să aibă grijă de mama lor, Lady Jane, care se îmbolnăvise. Mama se înzdrăvenise puțin și acum se afla cu ei la micul dejun, însă Margery nu părea să se grăbească să se întoarcă acasă. Slujnica Peggy intră și-i întinse lui Rollo o scrisoare, explicând că o adusese un curier de la Londra. Era o foaie mare de hârtie grea, împăturită cu colțurile la mijloc și sigilată cu o picătură de ceară roșie, pe care era imprimat

sigiliul Fitzgerald. Scrisul era al lui Davy Miller, omul de afaceri al familiei la Londra.

Scrisorile lui Davy vorbeau de obicei despre prețul lânii, dar aceasta era diferită. Papa făcuse un anunț oficial, numit bulă papală. Asemenea mesaje nu circulau în Anglia, desigur. Rollo auzise despre asta, însă acum, după cele spuse de Davy, cineva bătuse în cuie cu îndrăzneală o copie pe poarta palatului din Londra al episcopului, așa că toată lumea știa ce scria. Lui Rollo i se tăie respirația când citi rezumatul făcut de Davy.

Papa Pius al V-lea o excomunicase pe regina Elisabeta.

– Ce veste bună! zise Rollo. Papa o descrie pe Elisabeta drept „pretinsa regină a Angliei și slujitoarea păcatului". În sfârșit!

– Elisabeta trebuie să fie furioasă, zise Margery. Mă întreb dacă Ned Willard știe despre asta.

Lady Jane spuse pe un ton misterios:

– Ned Willard știe tot.

– E din ce în ce mai bine, zise Rollo jubilând. Englezii sunt eliberați de loialitatea față de Elisabeta, chiar dacă au depus jurăminte.

Margery se încruntă.

– Nu sunt sigură că ar trebui să fii atât de încântat, zise ea. Asta înseamnă că vor apărea necazuri.

– Dar e adevărat! Elisabeta este eretică și o regină nelegitimă. Nimeni n-ar trebui să i se supună.

Lady Jane spuse:

– Sora ta are dreptate, Rollo. S-ar putea să nu fie vești bune pentru noi.

Rollo citi mai departe:

– De fapt, oamenilor li se cere să *nu* i se supună, iar cei care i se supun sunt incluși în sentința de excomunicare.

Margery zise:

– E o catastrofă!

Rollo nu reușea să le înțeleagă.

– Trebuia spus acest lucru, iar papa îl spune în sfârșit! Cum poate fi asta o veste proastă?

– Nu înțelegi ce înseamnă asta, Rollo? întrebă Margery. Papa i-a transformat pe toți catolicii englezi în trădători!

– Nu face decât să spună clar ceea ce știe toată lumea.

– Uneori e mai bine să nu spui ceea ce știe toată lumea.

– Cum e posibil așa ceva?

– Toți știu că părintele Paul ține slujba catolică pentru noi, o știe și Stephen Lincoln și toți ceilalți preoți secreți – dar nimeni nu o spune. Este singurul motiv pentru care scăpăm basma curată. Acum, suntem amenințați. Cu toții suntem posibili trădători.

Rollo pricepea ce voiau să spună, dar se înșelau. Oamenii erau

proști, iar libertatea era amețitor de periculoasă. Trebuiau să lupte împotriva ereziei Elisabetei, chiar dacă asta însemna că viața lor devenea neplăcută sau chiar periculoasă.

– Voi, femeile, nu înțelegeți politica, zise el.

Fiul lui Margery, Bartlet, intră în cameră și Rollo îl privi cu mândrie. Bartlet era nepotul lui și într-o zi avea să devină conte de Shiring.

– Putem să ne jucăm cu pisoii azi? întrebă Bartlet.

– Sigur, dragul meu, zise Margery. Apoi îi explică: Pisica tortoishell a lui Ned a făcut pisoi și Bartlet e fascinat de ei.

– Eu n-aș sta prea mult acasă la Willard, dacă aș fi în locul tău, spuse Lady Jane.

Rollo se întrebă de ce vorbea mama lui cu atâta răceală, apoi își aminti cât se luptase ca Margery să se mărite cu Bart, nu cu Ned. Era o poveste veche, dar poate că Lady Jane se temea ca nu cumva oamenii să creadă că Margery avea un alt motiv pentru care mergea acasă la Ned.

Poate chiar avea.

Rollo renunță rapid la acest gând: avea lucruri mai importante în minte.

– Trebuie să merg la o întâlnire a consiliului cetății, zise el. Ne vedem la cină.

O sărută pe mama lui și plecă.

Kingsbridge era condus de un consiliu format din doisprezece membri – toți negustori locali –, prezidat de primar. Rollo luase locul tatălui său ca membru în consiliu când moștenise afacerea cu lână a familiei, dar primarul actual era Elijah Cordwainer, prieten apropiat cu Dan Cobley. Consiliul se întâlnea la Casa Breslelor, așa cum făceau de sute de ani.

Rollo o luă pe strada principală spre răscruce, apoi intră în Casa Breslelor și urcă treptele până în sala de consiliu, conștient că avea să ia parte la o tradiție venerabilă. Camera era îmbrăcată în lambriuri de lemn înnegrit de fum. Scaunele de piele erau așezate în jurul unei mese de conferință cu crestături vechi în grafit. Pe un bufet se aflau o fleică de vită și o carafă de bere, pentru cei care nu avuseseră timp pentru micul dejun.

Rollo își ocupă locul. Era singurul catolic din cameră: niciunul dintre membri nu apăruse vreodată la slujbele clandestine ale părintelui Paul. Rollo era ușor intimidat, ca și cum ar fi fost un spion printre dușmani. Nu se mai simțise niciodată astfel și se întreba dacă era din pricina bulei papale. Poate că Margery avea dreptate, dar spera că nu.

Consiliul controla comerțul și industria din oraș, iar problemele din dimineața aceea erau legate de greutăți și măsuri, salarii și prețuri,

stăpâni și ucenici. Se zvonea că niște negustori aflați în trecere prin piață foloseau livra Tower, care era interzisă, fiind mai ușoară decât livra Troy{21} aprobată. Discutară despre zvonul conform căruia regina Elisabeta ar fi vrut să stabilească mila la 5 280 de picioare în loc 5 000{22}. Când erau pe punctul de a lua pauza de prânz, primarul Cordwainer anunță o adăugire de ultimă oră la ordinea de zi: bula papală.

Rollo era nedumerit. Consiliul nu discutase niciodată despre religie. Despre ce era vorba?

Cordwainer spuse:

– Din păcate, papa de la Roma a considerat că e bine să le ordone englezilor să nu se supună Maiestății Sale regina Elisabeta.

Rollo interveni iritat:

– Ce legătură are asta cu consiliul?

Cu un aer stingherit, Cordwainer spuse:

– Ei bine, consilierul Cobley este de părere că ar putea da naștere unor întrebări…

Așadar, Dan Cobley punea ceva la cale, se gândi Rollo. Asta îi dădea o stare de neliniște. Dan încă dădea vina pe el pentru executarea lui Philbert și era însetat de răzbunare.

Toți se uitară la Dan.

– Ar fi o greșeală dacă umbra trădării ar cădea asupra târgului Kingsbridge, zise Dan, livrând în mod clar un discurs exersat dinainte. Sunt sigur că veți fi de acord cu mine.

În jurul mesei se auzi un murmur aprobator. Margery spusese la micul dejun că bula îi transforma în trădători pe toți catolicii, iar Rollo presimțea acum ceva rău.

– Ca să evităm orice bănuială, continuă Dan, am o sugestie simplă: toți negustorii din Kingsbridge ar trebui să jure conform celor Treizeci și nouă de Articole{23}.

În încăpere se așternu liniștea. Toți știau ce însemna asta. Era un atac direct la adresa lui Rollo. Cele Treizeci și nouă de Articole defineau doctrina Bisericii Anglicane. Orice catolic care le accepta își trăda propria credință. Rollo prefera să moară decât să facă un asemenea jurământ.

Și toți cei de față știau asta.

Nu toți protestanții din Kingsbridge erau atât de îndârjiți ca Dan. Majoritatea nu voiau decât să-și conducă afacerile în liniște. Dar Dan putea fi viclean și convingător.

Avocatul Paul Tinsley, secretarul judecătorului din oraș, spuse:

– Au existat mai multe tentative ale Parlamentului de a-i face pe toți demnitarii publici să depună un jurământ prin care să respecte Articolele, dar regina Elisabeta a refuzat întotdeauna să ratifice o asemenea lege.

Dan spuse:

– Nu va refuza următoarea dată când se va ivi ocazia – nu după bula aceasta. Va trebui să fie mai fermă.

– Probabil, zise Tinsley. Dar am putea aștepta până când Parlamentul va lua o decizie, în loc să ne ocupăm singuri de problemă.

– De ce să așteptăm? întrebă Dan. Cu siguranță nu e nimeni aici care să nege adevărul Articolelor! Și, dacă există, ar trebui să i se permită să facă negoț în Kingsbridge după această bulă papală?

Tinsley vorbi în continuare pe un ton blând:

– S-ar putea să ai dreptate, domnule consilier Cobley. Eu sugerez doar să nu acționăm în pripă.

Rollo interveni:

– Consilierul Tinsley are dreptate. Eu unul nu voi semna o declarație religioasă pe care mi-o vâră sub nas consilierul Cobley. Apoi adăugă, pe un ton nesincer: Dacă Maiestatea Sa ar cere-o, ar fi cu totul altceva.

Nu ar fi fost altceva, dar Rollo era disperat: în joc era mijlocul lui de trai.

Dan continuă:

– Și dacă s-ar răspândi vorba că am avut discuția asta și că am decis să nu acționăm? Nu va îndrepta asta bănuielile asupra *noastră?*

În jurul mesei, câțiva dădură nemulțumiți din cap, iar Rollo începu să creadă că Dan avea să-și atingă scopul.

Cordwainer spuse:

– Cred că trebuie să supunem la vot. Îi rog pe cei care aprobă propunerea consilierului Cobley să ridice mâna.

Se ridicară zece mâini. Doar Rollo și Tinsley fură împotrivă.

Cordwainer spuse:

– Rezoluția a trecut.

Rollo se ridică și ieși din cameră.

(vi)

Margery stătea întinsă în pat la New Castle într-o dimineață de iulie, ascultând păsările. Se simțea fericită, vinovată și înfricoșată.

Era fericită pentru că îl iubea pe Ned, iar el o iubea pe ea. Rămăsese în Kingsbridge toată luna mai și se întâlniseră de câteva ori pe săptămână. După aceea, el primise ordin să se prezinte la fortificațiile de pe coasta de sud. Margery avea obiceiul de a merge cu Stephen Lincoln cel puțin o dată pe săptămână la slujba oficiată clandestin în satele izolate și în hambarele suburbane, iar ea și Ned plănuiau să facă în așa fel încât să li se încrucișeze drumurile. Reușeau să petreacă o noapte în același oraș sau sat apropiat. După lăsarea întunericului, când cei mai mulți plecau deja la culcare, își dădeau întâlnire. Dacă ea se caza la tavernă, Ned se furișa în camera ei. În serile calde, se întâlneau uneori în pădure. Secretul făcea ca întâlnirile lor să fie

insuportabil de incitante. În clipa aceea, el se afla la doar câțiva kilometri de New Castle și Margery spera să se poată furișa cu un pretext și să-l vadă. Trăia într-o permanentă stare de emoție, care aproape o împiedica să mănânce. Trăia cu pâine de grâu cu unt și cu vin subțiat cu apă.

Bart părea să nu știe nimic. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că soția lui i-ar fi putut fi necredincioasă, așa cum nu s-ar fi așteptat ca propriul lui câine să-l muște. Mama lui Margery, Lady Jane, bănuia probabil ceva, dar nu voia să spună nimic de teamă să nu stârnească necazuri. Cu toate acestea, Margery știa că ea și Ned nu puteau să continue la nesfârșit să se comporte astfel. Poate că avea să dureze o săptămână sau un an, dar – mai devreme sau mai târziu – aveau să fie descoperiți. Totuși, nu se putea opri.

Era fericită, dar și chinuită de vinovăție. Se gândea deseori la momentul în care greșise. Fusese atunci când le poruncise doamnei de onoare și soldatului să plece la Wigleigh după mâncare. Trebuia să fi știut, în adâncul sufletului, că urma să se culce cu Ned printre florile sălbatice de lângă pârâu; posibilitatea fusese prea încântătoare ca să-i reziste. Văzuse calea abruptă și spinoasă spre rai, dar alesese poteca cu primule a flirtului. Făcea un păcat, se bucura de el și-l repeta. În fiecare zi jura să-i pună capăt, dar de câte ori îl vedea pe Ned, hotărârea ei dispărea.

Se temea de consecințe, atât acum, cât și în viața de apoi. Cu siguranță Dumnezeu avea să o pedepsească. Poate că avea să-i trimită o boală îngrozitoare, să-i ia mințile ori să o orbească. Uneori se gândea la asta până începea să o doară capul. Și avea motive în plus să se teamă. Avertismentele ei în privința efectelor bulei papale se dovediseră tragic de precise. Puritanii puteau acum să îi arate bucuroși cu degetul pe catolici, spunând că erau un pericol pentru siguranța națională. Intoleranța obținuse un pretext.

Bart trebuia acum să plătească uriașa sumă de o liră pe săptămână – în loc de un șiling pe săptămână – pentru că nu mergea la biserică. O liră era prețul unei muschete, o cămașă elegantă sau un ponei mic. Era o lovitură pentru venitul lui provenit din chirii, care însemna aproape cincizeci de lire pe săptămână. Epitropul parohiei se temea, în mod firesc, de conte, dar își aduna curajul o dată pe săptămână ca să vină la castel și să ceară banii – iar Bart trebuia să plătească.

Efectul asupra lui Rollo era mult mai rău. Își pierduse afacerea, pentru că nu voia să jure pe cele Treizeci și nouă de Articole. Fusese forțat să vândă Priory Gate, iar Dan Cobley o cumpărase bucuros. Lady Jane locuia acum la New Castle, împreună cu Margery și cu Bart. Rollo plecase din oraș și nici mama lui nu știa unde se află.

Ned spumega de furie. Regina Elisabeta riscase totul pentru idealul libertății religioase și-l menținuse timp de un deceniu, demonstrând că

era posibil; dar acum, spunea el mânios, era subminată – de papă și de toată lumea. Lui Margery nu-i plăcea să-l audă criticându-l pe papă, deși în taină era de acord cu el, așa că încerca pur și simplu să evite subiectul.

De fapt, evita pe cât posibil orice gând serios, lăsându-și mintea să se îndrepte doar spre dragoste. Când nu era cu Ned, visa la următoarea lor întâlnire și la ce aveau să facă. Acum, imaginația ei îi aduse din nou împreună și auzi, prin urechile fanteziei, cuvintele intime pe care el le murmura în timp ce o atingea; avea acea senzație familiară între coapse, iar mâna i se îndreptă spre locul dintre picioare unde se năștea plăcerea. În mod ciudat, întâlnirile cu Ned nu-i stingeau dorința: de fapt, acum o făcea mai des, ca și cum un păcat îl hrănea pe celălalt.

Câinele ei, Mick, care stătea întins lângă pat, se trezi deodată și mârâi.

– Taci, murmură ea, dar câinele lătră.

O clipă mai târziu, se auziră bătăi în ușa casei.

Sunetul în sine îi spunea lui Margery că apăruse un necaz. Bătăile erau puternice, repetate, insistente și autoritare. Puțini oameni îndrăzneau să bată la ușa contelui în stilul acela agresiv și arogant. Margery sări din pat și alergă la fereastră. Îl văzu afară pe șeriful Matthewson, împreună cu un grup de nouă sau zece oameni.

Nu-și dădea seama ce voia șeriful, dar nu se îndoia că avea legătură cu religia.

Alergă afară din cameră, trăgându-și un șal peste cămașa de noapte. Pe coridor, Bart privea din dreptul camerei lui.

– Ce este? întrebă el cu glas dogit.

– Nu deschide ușa, spuse Margery.

Bătăile în ușă continuară.

Margery alergă pe palier spre camera lui Stephen Lincoln și dădu buzna înăuntru: nu avea timp de formalități. Dar el era treaz, îmbrăcat și îngenuncheat deja în rugăciune.

– Șeriful e la ușă, zise ea. Hai cu mine! Adu sacramentele.

Stephen luă o cutie care conținea tot ce era necesar pentru slujbă și o urmă pe Margery afară din cameră.

Margery îl văzu pe Bartlet îmbrăcat în cămășuța de noapte, urmat de o doică tânără și somnoroasă.

– Du-te înapoi în camera ta, Barty, zise ea. Vin să te iau la micul dejun, când va fi gata.

Coborî în grabă scările, rugându-se ca slujitorii să nu-i fi deschis deja lui Matthewson. Fu cât pe ce să ajungă prea târziu: tânăra Nora Josephs era pe punctul de a deschide ușa.

– Gata! Gata! Vin! strigă ea.

– Stai! șuieră Margery.

Toți slujitorii erau catolici: aveau să înțeleagă ceea ce se întâmpla și să păstreze tăcerea în legătură cu ce știau.

Cu Stephen mergând aproape în urma ei, Margery alergă pe coridor, apoi o luă printr-o cămară spre scara în spirală. Urcă scările și coborî apoi alte câteva trepte într-un pasaj înfundat – brutăria vechiului castel, acum nefolosită. Deschise ușa de fier a cuptorului mare de pâine unde îl sărutase pe Ned cu mulți ani în urmă.

– Aici! îi spuse ea lui Stephen. Ascunde-te!

– Nu vor căuta aici?

– Du-te până în spate și împinge în perete. Duce într-o cameră secretă. Repede!

Stephen urcă în compartiment și Margery închise ușa.

Suflând din greu, se întoarse în holul din față. Mama ei era acolo, cu boneta pe cap, părând îngrijorată. Margery se înfășură mai bine în șal, apoi îi făcu semn Norei.

– Acum poți să deschizi.

Nora deschise ușa și Margery spuse cu seninătate:

– Bună dimineața, domnule șerif! Cât de tare ai bătut! Te grăbești?

Matthewson era un bărbat masiv, cu o atitudine brutală față de răufăcători, dar nu se simțea în largul lui înfruntând o contesă. Ridică bărbia sfidător și spuse cu glas tare:

– Maiestatea Sa, regina, a ordonat arestarea lui Stephen Lincoln, suspectat de conspirații trădătoare împreună cu Mary, Regina Scoțienilor.

Acuzația era ridicolă. Stephen nu o întâlnise niciodată pe Mary, Regina Scoțienilor, și oricum nu ar fi avut curajul necesar pentru o conspirație. Acuzația era malițioasă, iar Margery bănuia că Dan Cobley se afla în spatele acțiunii. Însă zâmbi și spuse:

– Atunci nu era nevoie să ne treziți atât de devreme. Stephen nu e nici preot și nici nu se află aici.

– Dar aici locuiește!

– Era secretarul contelui, dar a plecat. Improvizând cu disperare, adăugă: Cred că a plecat la Canterbury. Decise că erau suficiente detalii. În orice caz, sunt sigură că nu a avut niciodată ceva de-a face cu Mary, Regina Scoțienilor. Îmi pare rău că ați făcut drumul de pomană. Dar acum, că sunteți aici, ați vrea să luați cu toții micul dejun?

– Nu, mulțumesc, zise șeriful. Apoi se întoarse spre oamenii lui și adăugă: Cercetați casa.

Margery îl auzi pe Bart spunând:

– Ba nu o să faceți așa ceva.

Se întoarse și-l văzu coborând scările. Purta pantaloni și cizme și ținea în mână sabia.

– Ce naiba crezi că faci, Matthewson?

– Îndeplinesc ordinele reginei, stăpâne, și sper că nu o veți ofensa pe Maiestatea Sa punându-mi piedici.

Margery se așeză între Bart și șerif și zise cu o voce joasă:

– Nu i te împotrivi. Să nu fii executat ca tatăl tău. Lasă-l să cerceteze casa. Nu va găsi nimic.

– La naiba cu asta!

Șeriful spuse:

– Sunteți bănuit că adăpostiți un preot catolic pe nume Stephen Lincoln, care e un trădător. Va fi mai bine pentru dumneavoastră să ni-l predați acum.

Vorbind mai tare, Margery îi spuse lui Bart:

– I-am explicat deja că Stephen nu e preot și nici nu mai este aici.

Bart părea uluit. Se apropie de Margery și șopti:

– Dar cum rămâne cu…

– Ai încredere în mine! șuieră ea.

Bart închise gura. Margery ridică din nou glasul:

– Poate că ar trebui să-i permitem șerifului să se convingă de faptul că spunem adevărul. Atunci, toată lumea va fi mulțumită.

Pe fața lui Bart se citea înțelegerea. Mimă cuvintele:

– În cuptorul vechi?

Margery spuse:

– Da, asta cred, lasă-l să caute.

Bart se uită la Matthewson.

– În regulă, dar nu voi uita lucrul acesta – mai ales rolul pe care l-ai jucat tu.

– Nu e decizia mea, stăpâne, după cum știți.

Bart mormăi disprețuitor.

– Dați-i drumul, băieți, zise șeriful. Fiți atenți mai ales la ce a mai rămas din vechiul castel – cu siguranță e plin de ascunzători.

Nu era prost deloc.

Margery îi spuse Norei:

– Servește micul dejun în sufragerie – doar pentru familie, pentru nimeni altcineva.

Nu avea rost să se prefacă ospitalieră.

Bart se duse supărat în sufragerie, urmat de Lady Jane; însă Margery nu era în stare de atât sânge rece încât să stea să mănânce în timp ce oamenii îl căutau pe Stephen, așa că îl urmă pe șerif prin casă.

Deși oamenii cercetau holurile și saloanele casei noi, pe șerif îl interesa mai mult vechiul castel și ținea o lampă în mână ca să lumineze colțurile întunecate. Mai întâi, verifică biserica. Mormântul unui strămoș uitat îi atrase privirea și apucă efigia cavalerului de deasupra, încercând să o miște și verificând dacă mormântul ar fi putut fi deschis. Era însă de neclintit.

Brutăria fu ultimul loc în care încercă. Deschise ușa de fier și lumină

cu lampa interiorul, iar Margery își ținu răsuflarea, prefăcându-se relaxată. El se aplecă în față, intrând cu capul și cu umerii în cuptor și mișcând lampa în toate părțile. Oare ușa din spate era la fel de invizibilă cum își amintea Margery? Matthewson mormăi, dar ea nu înțelese ce semnifica sunetul acela.

Apoi se retrase și trânti ușa. Margery spuse bucuroasă:

– Ai crezut că ținem preoți în cuptor?

Spera ca el să nu remarce tremurul din glasul ei.

El părea iritat și nu-și bătu capul să răspundă la întrebarea ei glumeață.

Se întoarseră apoi în holul de la intrare. Matthewson era furios. Bănuia că fusese înșelat, dar nu-și dădea seama în ce fel.

Când se pregătea să plece, ușa se deschise și intră Sir Ned Willard.

Ea îl privi îngrozită. Ned știa taina vechii brutării. De ce venise acolo?

Pe fruntea lui se vedea un strat subțire de sudoare și răsufla greoi: părea că venise în mare galop. Bănuia că Ned auzise cumva de misiunea șerifului. Dar care era scopul lui? Fără îndoială, își făcea griji pentru Margery. Dar și el era protestant: avea să fie ispitit să-l scoată la lumină pe preotul fugar? Loialitatea lui față de regina Elisabeta era profundă, aproape ca o iubire: avea să fie întrecută de iubirea lui pentru Margery?

El îi aruncă lui Matthewson o privire ostilă.

– Ce se petrece aici? întrebă el.

Șeriful repetă explicația:

– Stephen Lincoln e suspectat de trădare.

– Eu n-am auzit de asemenea suspiciuni, zise Ned.

– Din câte înțeleg eu, Sir Ned, nu ai mai fost la Londra dinainte de Paști, așa că poate nu ai auzit.

Cuvintele șerifului erau politicoase, dar rostite pe un ton batjocoritor.

Ned se simțea ridicol, se gândi Margery privindu-i figura. Se mândrea că afla întotdeauna primul orice veste. Dăduse greș – și, fără îndoială, era din cauza ei.

Margery spuse:

– Stephen Lincoln nu e aici. Șeriful a cercetat toată casa cu atenție. Dacă am fi avut un șoarece catolic în cămară, cred că l-ar fi găsit.

– Mă bucur să aud că ordinele reginei sunt îndeplinite atât de meticulos, zise Ned, părând să schimbe tabăra. Ai făcut treabă bună, domnule șerif.

Margery era atât de încordată, încât îi venea să urle. Oare Ned urma să spună: „Dar ai căutat și în camera secretă din spatele vechiului cuptor?” Controlându-și cu greu vocea, spuse:

– Dacă asta e tot, domnule șerif…

Matthewson ezită, dar înțelegea că nu mai avea ce să facă. Cu un aer mohorât, plecă în mod grosolan, fără să-și ia la revedere.

Unul câte unul, oamenii săi îl urmară afară.

Bart ieși din sufragerie.

– Au plecat? zise el.

Margery nu era în stare să vorbească. Izbucni în lacrimi, iar Bart o luă în brațe.

– Gata, gata, zise el. Ai fost extraordinară.

Ea se uită peste umăr la Ned, care avea expresia unui om chinuit.

(vii)

Rollo avea de gând să se răzbune.

Era obosit, prăfuit și spumega de ură și ranchiună când ajunse, în iulie 1570, în orașul universitar Douai, din partea sud-vestică a Țărilor de Jos, unde se vorbea franceza. Locul îi amintea de Oxford, unde își făcuse studiile: erau multe biserici, clădiri frumoase aparținând universității, grădini și livezi în care profesorii și studenții se puteau plimba și sta de vorbă. Fusese o epocă de aur, își spuse el cu amărăciune; tatăl său era în viață și prospera, un catolic puternic se afla pe tronul Angliei, iar Rollo părea să aibă viitorul asigurat.

Mersese mult pe terenul plat din Flandra, dar mai tare îl durea inima decât picioarele. Protestanții nu erau niciodată mulțumiți, își spuse el furios. Anglia avea o regină protestantă, episcopi maleabili, o Biblie englezească și o carte de rugăciuni reformată. Tablourile fuseseră coborâte, statuile decapitate, crucifixurile de aur topite. Și tot nu era de ajuns. Trebuiau să-l lase pe Rollo fără afacere și casă, să-l alunge din propria locuință…

Într-o zi, aveau să regrete.

Vorbind într-un amestec de engleză și franceză, își croi drum către o casă de cărămidă mare, nu tocmai frumoasă, de pe o stradă cu prăvălii și locuințe ieftine. Își punea toate speranțele în clădirea aceea banală și dezamăgitoare. Dacă Anglia avea să se întoarcă la credința adevărată, iar Rollo să se răzbune pe dușmanii săi, totul avea să pornească de acolo.

Ușa era deschisă.

În hol dădu peste un bărbat vioi cu fața roșcovană, mai mic decât el cu vreo zece ani – Rollo avea treizeci și cinci de ani.

– Bonjour, monsieur, zise el politicos.

– Sunteți englez, nu-i așa? spuse celălalt.

– Aici este Colegiul Englez?

– Sigur că este.

– Slavă Domnului! zise Rollo ușurat.

Fusese o călătorie lungă, dar ajunsese la destinație. Acum trebuia să afle dacă aceasta avea să se ridice la înălțimea așteptărilor sale.

– Eu sunt Leonard Price. Spuneți-mi Lenny. Ce căutați aici?

– Mi-am pierdut mijlocul de trai din Kingsbridge pentru că nu am vrut să semnez cele Treizeci și nouă de Articole.

– Om de ispravă!

– Mulțumesc. Aș vrea să ajut la restabilirea adevăratei credințe în Anglia și mi s-a spus că aici este misiunea voastră.

– Aveți dreptate din nou. Noi pregătim preoții, apoi îi trimitem acasă – clandestin, desigur – ca să ducă sacramentele catolicilor credincioși de acolo.

Asta era ideea care îl încânta pe Rollo. Acum, când regina Elisabeta începea să-și dezvăluie adevărata fire tiranică, Biserica avea să riposteze. La fel și Rollo. Îi distruseseră viața, așa că nu mai avea nimic de pierdut. Ar fi trebuit să fie un nobil prosper din Kingsbridge, să trăiască în cea mai bună casă din oraș și să ajungă în cele din urmă primar, precum tatăl său; în loc de asta, era un proscris, mergând pe drumurile prăfuite dintr-o țară străină. Dar într-o bună zi avea să se întoarcă roata.

Lenny coborî glasul și zise:

– Dacă-l întrebați pe William Allen – fondatorul nostru –, va spune că pregătirea preoților este singura noastră misiune. Dar unii dintre noi avem aspirații mai înalte.

– Ce vreți să spuneți?

– Elisabeta trebuie înlăturată, iar Mary, Regina Scoțienilor, trebuie să devină regină.

Asta își dorea Rollo să audă.

– Chiar plănuiți așa ceva?

Lenny ezită, dându-și seama probabil că fusese indiscret.

– Să zicem că visăm cu ochii deschiși, spuse el. Dar e un vis pe care îl împărtășesc mulți oameni.

Era un fapt neîndoielnic. Dreptul lui Mary de a sta pe tron era un subiect de discuție permanent la masa catolicilor. Rollo spuse cu înflăcărare:

– Pot să-l văd pe William Allen?

– Să mergem să întrebăm. Are un oaspete foarte important, dar poate că vor dori amândoi să discute cu un posibil nou recrut. Veniți cu mine.

Lenny îl conduse pe Rollo pe scări până la etajul următor. Rollo era plin de entuziasm și optimism: poate că viața lui nu se terminase până la urmă. Lenny ciocăni la o ușă, apoi o deschise, dezvăluind o cameră spațioasă, luminoasă, cu rafturi pline de cărți, unde doi bărbați erau adânciți într-o discuție. Lenny i se adresă unuia dintre ei, un bărbat cu fața suptă și cu câțiva ani mai vârstnic decât Rollo, cu o ținută neîngrijită care îi amintea de profesorii de la Oxford.

– Iertați-mă că vă întrerup, domnule, dar m-am gândit că ați dori să

cunoașteți pe cineva care tocmai a venit din Anglia.

Allen se întoarse spre oaspetele lui și spuse în franceză:

– Dacă permiți…?

Al doilea bărbat era mai tânăr, dar mult mai elegant îmbrăcat, cu o tunică verde brodată cu galben. Era uimitor de arătos: avea ochii căprui și părul blond și des. Acesta ridică din umeri și spuse:

– Cum dorești.

Rollo se apropie și întinse mâna.

– Mă numesc Rollo Fitzgerald și sunt din Kingsbridge.

– Eu sunt William Allen. Bărbatul dădu mâna cu el, apoi arătă cu un gest spre oaspetele lui. Iar dumnealui este un bun prieten al colegiului, Monsieur Pierre Aumande de Guise, de la Paris.

Francezul dădu din cap cu răceală spre Rollo și nu-i întinse mâna.

Lenny spuse:

– Rollo și-a pierdut mijlocul de trai pentru că a refuzat să semneze cele Treizeci și nouă de Articole.

– Foarte bine, zise Allen.

– Și vrea să ni se alăture.

– Luați loc amândoi.

Domnul Aumande de Guise rosti într-o engleză îngrijită:

– Ce educație ai, Rollo?

– Am fost la Oxford, apoi am studiat dreptul la Grays Inn, înainte de a intra în afacerea tatălui meu. Nu m-am hirotonisit, dar vreau să o fac acum.

– Bine, zise Aumande, părând să se mai dezghețe puțin.

Allen spuse:

– Misiunea care îi așteaptă pe învățăceii noștri, la sfârșitul pregătirii lor, este să-și rișteviața. Înțelegi acest lucru? Dacă ești prins, poți fi trimis la moarte. Te rog să nu te alături nouă dacă nu ești pregătit pentru soarta asta.

Rollo se gândi puțin înainte să răspundă:

– Ar fi o prostie să nu iau în serios această posibilitate. Avu satisfacția de a-l vedea pe Allen dând aprobator din cap. Spuse mai departe: Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, cred că pot face față.

Aumande vorbi din nou:

– Ce părere ai despre protestanți? Adică, părerea personală.

– Personală? Rollo încercă să-și compună un alt răspuns chibzuit, însă emoțiile puseră stăpânire pe el. Strânse pumnii. Îi urăsc, zise el. Era atât de agitat, încât îi venea greu să pronunțe cuvintele. Vreau să-i desființez, să-i distrug, să-i omor pe toți până la unul. Asta simt.

Aumande aproape zâmbi.

– În acest caz, cred că s-ar putea să ai un loc printre noi.

Rollo își dădu seama că spusese ceea ce trebuia.

– Ei bine, zise Allen cu mai multă precauție, sper că vei sta cu noi

câteva zile, cel puțin, ca să ne putem cunoaște mai bine; apoi, putem discuta mai mult despre viitorul tău.

Aumande zise:

– Are nevoie de un alias.

– Deja? spuse Allen.

– Cu cât știu mai puțini oameni numele lui adevărat, cu atât mai bine.

– Presupun că ai dreptate.

– Dă-i numele Jean Langlais.

– John Englezul – în franceză. Bine. Allen se uită la Rollo și zise: De azi înainte, ești Jean Langlais.

– Dar de ce? zise Rollo.

Aumande îi răspunse:

– Vei vedea, spuse el. Toate la timpul lor.

(viii)

Anglia era cuprinsă de panică în vara aceea. Oamenii vedeau bula papală drept o instigare la atac a țărilor catolice și se așteptau dintr-o zi în alta să vadă galioanele apărând la orizont, pline de soldați înarmați până în dinți, dornici să dea foc, să prăduiască și să siluiască. De-a lungul coastei de sud, zidarii reparau zidurile castelului distruse de vreme. Tunurile ruginite din gura portului erau curățate, unse și verificate. Fermierii vânjoși se alăturau miliției locale și exersau tragerea cu arcul în după-amiezile însorite de duminică.

Contesa de Shiring simțea un alt fel de vervă. Mergând să se întâlnească cu Ned, Margery vedea cu ochii minții lucrurile pe care aveau să le facă împreună și simțea umezeala nerăbdătoare dinăuntrul ei. Cândva, auzise pe cineva spunând că în Franța curtezanele își spălau și-și parfumau zilnic părțile intime, pentru cazul în care bărbații ar fi vrut să le sărute acolo. Nu crezuse deloc povestea aceea, iar Bart nu o sărutase niciodată acolo; însă Ned o făcea tot timpul, așa că acum se spăla ca o curtezană. Știa, în timp ce o făcea, că se pregătea să comită din nou un păcat de moarte; și știa și că, într-o zi, avea să-și primească pedeapsa. Dar aceste gânduri îi provocau dureri de cap și le alunga.

Se duse la Kingsbridge și rămase în casa pe care o deținea Bart pe Insula Leproșilor. Pretextul era să-l vadă pe Guillaume Forneron. Refugiat protestant din Franța, Forneron producea cel mai fin batist din sudul Angliei, iar Margery cumpără cămăși pentru Bart și cămăși femeiești și de noapte pentru ea.

A doua zi de dimineață, ieși singură din casă pentru a se întâlni cu Ned în casa prietenei ei Susannah, acum Lady Twyford. Încă mai avea casa din Kingsbridge pe care o moștenise de la tatăl ei și stătea acolo atunci când soțul ei era plecat în călătorie. Ned venise cu ideea

întâlnirii și amândoi erau siguri că secretul lor era în siguranță cu Susannah.

Margery se obișnuise cu ideea că Susannah fusese cândva amanta lui Ned. Aceasta se rușinase când Margery îi dezvăluise că ghicise adevărul. „Tu ai avut inima lui, spusese Susannah. Eu am avut doar trupul lui, ceea ce, din fericire, a fost tot ce mi-am dorit.” Margery era atât de amețită de pasiune, încât abia mai putea să judece limpede.

Susannah o primi în salon, o sărută cu căldură și spuse:

– Du-te sus, fată norocoasă!

O scară ascunsă ducea din salon sus, în budoarul lui Susannah, iar Ned o aștepta acolo.

Margery îl cuprinse cu brațele și-l sărută cu ardoare, însetată de dragoste. Puse capăt sărutului doar ca să spună:

– Pat.

Merseră în camera lui Susannah și-și scoaseră hainele. Trupul lui Ned era suplu; avea pielea albă și un păr des și negru pe piept. Lui Margery îi plăcea la nebunie să-l privească.

Dar ceva nu era în regulă. Penisul lui Ned era apatic și moale. Asta se întâmpla foarte des cu Bart atunci când era băut, însă era prima dată pentru Ned. Margery îngenunche în fața lui și-l supse, așa cum o învățase Bart să facă. Uneori funcționa pentru el, dar astăzi nu schimbă lucrurile cu nimic pentru Ned. Se ridică, îi cuprinse fața cu mâinile și se uită în ochii lui căprui-aurii. Vedea că era stânjenit.

– Ce s-a întâmplat, dragul meu? îl întrebă ea.

– Am ceva pe suflet, zise el.

– Ce anume?

– Ce o să facem? Ce viitor avem?

– De ce te gândești la asta? Hai să ne iubim doar!

El clătină din cap.

– Trebuie să iau o decizie.

Băgă mâna în buzunarul hainei aruncate deoparte și scoase o scrisoare.

– De la regină? întrebă Margery.

– De la Sir William Cecil.

Margery simți că peste ziua de vară se abătuse deodată un vânt de iarnă.

– Vești proaste?

Ned aruncă scrisoarea pe pat.

– Nu știu dacă sunt bune sau proaste.

Margery se uită la scrisoare. Stătea pe cuvertură ca o pasăre moartă, cu colțurile îndoite și ridicate ca niște aripi țepene, cu sigiliul din ceară roșie ca o pată de sânge. Intuiția îi spuse că prevestea osânda ei. Cu o voce joasă, spuse:

– Zi-mi ce scrie acolo.

Ned se ridică în capul oaselor, cu picioarele încrucișate.

– E vorba de Franța, spuse el. Protestanții de acolo – care se numesc hughenoți – par să câștige războiul civil, cu ajutorul unui împrumut uriaș de la regina Elisabeta.

Margery știa deja asta. Era îngrozită de succesul neobosit al ereziei, dar pe Ned îl mulțumea. Margery încerca însă să nu se gândească la subiectul acesta sau la oricare dintre lucrurile care îi despărțeau.

Ned continuă:

– Așadar, din fericire, regele catolic are discuții despre pace cu liderul protestanților, un bărbat pe nume Gaspard de Coligny.

Măcar în privința asta, Margery era de acord cu Ned. Amândoi voiau să nu se mai omoare creștinii între ei. Dar cum putea asta să le distrugă iubirea?

– Regina Elisabeta trimite un coleg, pe Sir Francis Walsingham, la conferință, ca mediator.

Margery nu înțelegea.

– Francezii chiar au nevoie de un englez la tratativele pentru pace?

– Nu, ăsta e pretextul. Ned ezită. Cecil nu spune mai multe în scrisoare, dar pot să ghicesc adevărul. O să-ți zic bucuros ce cred, dar nu poți să mai spui nimănui.

– Bine.

Margery participa cu indiferență la conversație, amânând astfel momentul cumplit în care avea să afle ce soartă urma să aibă.

– Walsingham e spion. Regina vrea să știe ce are de gând să facă regele Franței în privința lui Mary, Regina Scoțienilor. Dacă hughenoții și catolicii cad la pace cu adevărat, regele și-ar putea îndrepta atenția spre Scoția sau chiar spre Anglia. Elisabeta vrea mereu să știe ce pun oamenii la cale.

– Prin urmare, regina trimite un spion în Franța.

– Dacă privești lucrurile așa, nu e tocmai un secret.

– Chiar și așa, nu o să spun nimănui nimic. Dar, te rog, pentru Dumnezeu, ce legătură are asta cu noi doi?

– Walsingham are nevoie de un asistent, un om care să vorbească fluent franceza, iar Cecil vrea să mă duc eu. Cred că Cecil e nemulțumit că stau atât de mult timp departe de Londra.

– Deci mă părăsești, spuse Margery nefericită.

Asta însemna pasărea moartă.

– Nu trebuie s-o fac. Putem continua ca acum, să ne iubim unul pe altul și să ne întâlnim în secret.

Margery încuviință din cap. Pentru prima dată în câteva săptămâni, în sfârșit gândea limpede și avea minte clară.

– Ne asumăm riscuri uriașe de fiecare dată. Într-o zi, o să fim descoperiți. Atunci, Bart o să te ucidă, o să divorțeze de mine și o să mi-l ia pe Bartlet.

– Atunci, hai să fugim și gata. O să le spunem oamenilor că suntem căsătoriți: domnul și doamna Weaver. Ne putem îmbarca pentru Antwerp: am o verișoară îndepărtată acolo, Jan Wolman, care o să-mi găsească de lucru.

– Și Bartlet?

– Îl luăm cu noi – și așa nu e fiul lui Bart.

– Ne-am face vinovați de răpirea moștenitorului unui titlu de conte. Probabil că este o infracțiune gravă. S-ar putea să ne execute pe amândoi.

– Dacă mergem călare până în portul Combe, putem ajunge în larg înainte să-și dea cineva seama ce am făcut.

Margery tânjea nespus să spună da. În ultimele trei luni, fusese fericită cu adevărat, pentru prima dată de când împlinise cincisprezece ani. Dorința de a fi cu Ned îi poseda trupul ca o febră. Dar știa – chiar dacă Ned nu realiza – că el nu ar fi fost fericit niciodată să muncească pentru verișoara lui din Antwerp. Toată viața lui de adult, Ned se implicase bucuros în guvernarea Angliei și-i plăcea asta mai mult decât orice. O adora pe regina Elisabeta, îl respecta pe William Cecil și era fascinat de provocările cu care se confruntau. Dacă îl ținea departe de toate acestea, avea să-l distrugă.

În plus, avea și ea munca ei. În ultimele săptămâni, se folosise în mod rușinos de misiunea ei ca să-și acopere întâlnirile adultere; cu toate acestea, era devotată sarcinii pe care i-o atribuise Domnul. Să renunțe la asta ar fi fost un păcat la fel de grav ca adulterul.

Venise momentul să pună capăt poveștii lor. Avea să-și mărturisească păcatul și să implore mila lui Dumnezeu. Avea să se întoarcă la datoria sfântă de a le duce sacramentele englezilor catolici privați de acestea. Poate că, în timp, avea să se simtă iertată.

Când ajunse la hotărârea aceasta, începu să plângă.

– Nu plânge, spuse el. Putem găsi o soluție.

Ea știa că nu puteau. Îl îmbrățișă, trăgându-l mai aproape de ea. Se întinseră din nou pe pat și ea șopti:

– Ned, iubitul meu Ned… Lacrimile îi udau fața în timp ce se sărutau. Penisul lui se întări brusc. Încă o dată, spuse ea.

– Nu e ultima oară, zise el rostogolindu-se deasupra ei.

„Ba da, este”, se gândi ea – dar descoperi că nu putea vorbi și se abandonă durerii și încântării.

(ix)

Șase săptămâni mai târziu, Margery își dădu seama că este însărcinată.

Capitolul 17

Sir Francis Walsingham credea în liste așa cum credea în Evanghelii. Își făcea liste cu persoanele cu care se întâlnise în ziua precedentă și cu care avea să se întâlnească a doua zi. Iar el și Sir Ned Willard aveau o listă cu toți englezii suspecți care veneau la Paris.

În 1572, Walsingham era ambasadorul reginei Elisabeta în Franța, iar Ned era adjunctul său. Ned îl respecta pe Walsingham la fel cum îl respectase pe Sir William Cecil, dar nu simțea același devotament înflăcărat. Pentru Walsingham, Ned nutrea mai degrabă loialitate decât venerație; mai degrabă îl admira decât era impresionat. Cei doi erau diferiți, desigur; dar nici Ned, care servea acum drept adjunctul lui Walsingham, nu mai era tinerelul dornic care fusese protejatul lui Cecil. Ned se maturizase.

Îndeplinise misiuni clandestine pentru Elisabeta încă de la început, dar acum el și Walsingham făceau parte dintr-un serviciu secret de informații care creștea cu rapiditate, înființat pentru a-i proteja pe Elisabeta și guvernul ei de o răsturnare violentă.

Pacea dintre catolici și protestanți, care stăpânise în Anglia în primul deceniu al domniei Elisabetei, fusese periclitată de bula papală. Existase deja o conspirație serioasă împotriva ei. Agentul papei în Anglia, Roberto Ridolfi, complotase s-o ucidă pe Elisabeta și să o înscăuneze pe Mary Stuart, după care să o mărite pe aceasta cu ducele de Norfolk. Serviciul secret descoperise planul, iar capul ducelui căzuse în urmă cu câteva zile. Dar nimeni nu credea că acesta era sfârșitul problemei.

Ned, la fel ca toți consilierii Elisabetei, se temea de alte conspirații. Tot ceea ce funcționase în ultimii paisprezece ani era acum sub amenințare. Visul libertății religioase se putea transforma peste noapte într-un coșmar ce implica Inchiziția și tortura, iar Anglia putea să cunoască din nou mirosul revoltător al femeilor și bărbaților arși de vii.

Zeci de catolici bogați fugiseră din Anglia și cei mai mulți veniseră în Franța. Ned și Walsingham erau de părere că următorul complot împotriva Elisabetei avea să fie țesut acolo, la Paris. Misiunea lor era să-i identifice pe conspiratori, să le descopere intențiile și să le dejoace planurile.

Ambasada engleză era o casă mare de pe „malul stâng”, aflată la sud de râu, în districtul universitar. Walsingham nu era înstărit, iar Anglia nu era o țară bogată, așa că nu-și permiteau locuințe scumpe pe malul drept, unde aristocrații francezi aveau palate uriașe.

În ziua aceea, Ned și Walsingham aveau să se prezinte la Curtea

regală, la palatul Luvru. Ned era nerăbdător. Adunarea celor mai puternici bărbați și femei din Franța era o șansă extraordinară de a obține informații. Curtenii bârfeau, iar unii dintre ei lăsau să le scape secrete. Ned avea să discute cu toată lumea și să navigheze printre curenții ascunși.

Era puțin neliniștit, dar nu în privința lui, ci a stăpânului său. În vârstă de patruzeci de ani, Walsingham era genial, dar îi lipsea tactul. Prima lui înfățișare în fața regelui Carol al IX-lea fusese stânjenitoare. Puritan îndărătnic, Walsingham se îmbrăcase doar în negru: era stilul lui obișnuit, însă la Curtea franceză mereu atât de țipătoare, acest lucru era văzut ca un reproș venit din partea protestanților.

Cu acea primă ocazie, Ned îl recunoscuse pe Pierre Aumande de Guise, pe care îl întâlnise la St Dizier alături de Mary Stuart. Deși fusese cu doisprezece ani în urmă, Ned își amintea foarte bine de Aumande. Bărbatul era arătos și bine îmbrăcat, dar avea ceva care îți dădea fiori.

Regele Carol îl întrebase direct pe Walsingham dacă era necesar ca Elisabeta să o întemnițeze pe Mary Stuart, fosta regină a Franței, regina deposedată a scoțienilor și cumnata lui Carol. Walsingham ar fi trebuit să cunoască destul de bine *Proverbele* încât să-și amintească faptul că „Un răspuns blând alungă orice mânie”. Cu toate acestea, el reacționase cu o indignare virtuoasă – întotdeauna o slăbiciune a puritanilor –, iar regele se distanțase de el.

De atunci, Ned făcuse eforturi mari să fie mai degajat și mai amabil decât șeful lui neînduplecat. Adoptase o ținută potrivită pentru un diplomat mărunt fără convingeri religioase rigide. În ziua aceea purta un pieptar albastru-deschis, croit în așa fel încât să lase la vedere căptușeala cafenie, un costum discret după standardele pariziene, dar, spera el, suficient de elegant ca să distragă atenția de la înfățișarea sobră a lui Walsingham, care se agăța cu încăpățânare de hainele negre.

De la fereastra mansardei, Ned vedea dincolo de Sena turnurile catedralei Notre-Dame. Lângă oglinda fumurie se afla micul portret pe care i-l dăruise Margery. Era puțin stilizat, înfățișând-o cu pielea incredibil de albă și cu obrajii roșii; dar artistul îi surprinsese buclele revărsate și zâmbetul ghiduș pe care îl iubea atât de mult.

Încă o iubea. În urmă cu doi ani, fusese forțat să accepte că ea nu avea să-și părăsească niciodată soțul, iar pasiunea lui, rămasă fără speranță, se mai domolise – dar focul nu se stinsese și probabil nu avea să se stingă niciodată.

Nu avea nicio veste de la Kingsbridge. Nu mai știa nimic de Barney, care probabil era încă pe mare. El și Margery fuseseră de acord să nu se tortureze reciproc trimițându-și scrisori. Ultimul lucru pe care îl făcuse Ned înainte de a părăsi Anglia fusese să anuleze mandatul de

arestare a lui Stephen Lincoln, care fusese emis pe baza dovezilor inventate de Dan Cobley. Dacă Margery considera că era datoria ei sfântă să le aducă o consolare catolicilor nefericiți, Ned nu avea de gând să-l lase pe Dan Cobley să o oprească.

Potrivindu-și gulerul de dantelă în oglindă, Ned zâmbi când își aminti de piesa de teatru văzută în ultima seară, *Rivalii:* era o comedie foarte originală despre oamenii de rând care vorbeau firesc, nu în versuri, și în care doi tineri intenționau să răpească aceeași fată – care, într-un final surprinzător, se dovedi a fi sora unuia dintre ei. Totul se petrecea în același loc, o porțiune scurtă de stradă, în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Ned nu mai văzuse ceva atât de ingenios nici la Londra, nici la Paris.

Era aproape gata când intră un slujitor.

– A venit o femeie care pretinde că vinde hârtie și cerneală mai ieftin decât oriunde în Paris, îi spuse acesta în franceză. Doriți să o vedeți?

Ned folosea cantități uriașe de hârtie și de cerneală scumpe, schițând și codificând scrisorile confidențiale ale lui Walsingham pentru regină și pentru Cecil. Iar regina era la fel de econoamă cu spionii cum era cu toți ceilalți, așa că era mereu în căutare de prețuri mai mici.

– Ce face Sir Francis acum?

– Citește din Biblie.

– Atunci, am timp. Trimite-o sus.

O clipă mai târziu, apăru o femeie de vreo treizeci de ani. Ned o privi cu interes. Era mai degrabă atrăgătoare decât frumoasă, îmbrăcată modest, cu o privire hotărâtă, îmblânzită de ochii albaștri. Se prezentă drept Therese St Quentin. Scoase din traistă mostre de hârtie și de cerneală și-l invită pe Ned să le încerce.

El se așeză la masa de scris. Și hârtia, și cerneala păreau bune.

– De unde obțineți marfa? o întrebă el.

– Hârtia e făcută chiar lângă Paris, în suburbia Saint-Marcel, spuse ea. Am și o hârtie italiană foarte frumoasă din Fabriano, Italia, pentru scrisorile de amor.

Era un răspuns ațâțător, deși ea nu era foarte cochetă – așa că Ned bănui că făcea parte din strategia ei de a vinde.

– Și cerneala?

– O fac eu însămi. De-asta e atât de ieftină – deși e foarte bună.

El compară prețul cu cel pe care-l plătea de obicei și descoperi că era, într-adevăr, foarte ieftin, așa că făcu o comandă.

– O să aduc azi totul, zise ea. Apoi coborî vocea și spuse: Aveți Biblia în franceză?

Ned era uluit. Oare tânăra aceea având un aer respectabil putea fi implicată în literatura ilegală?

– E împotriva legii!

Ea răspunse calm:

– Dar încălcarea legii nu mai aduce pedeapsa cu moartea după Pacea de la St Germain.

Vorbea despre acordul rezultat din conferința de pace la care fuseseră trimiși Ned și Walsingham în St Germain, așa că Ned cunoștea bine detaliile. Tratatul le acorda hughenoților libertăți limitate de cult. Pentru Ned, o țară catolică ce tolera protestanții era la fel ca o țară protestantă care tolera catolicii: libertatea era cea care conta. Însă libertatea era fragilă. Franța mai încheiase tratate de pace, însă toate de scurtă durată. Predicatorii parizieni, cunoscuți drept agitatori, tunau și fulgerau împotriva oricărei tentative de reconciliere. Aceasta trebuia să fie pecetluită printr-o căsătorie – sora guralivă a regelui, prințesa Margot, era logodită cu nepăsătorul Henric de Bourbon, regele protestant al Navarrei, dar, după optsprezece luni, nunta încă nu avusese loc. Ned spuse:

– Tratatul de pace ar putea fi abandonat și în orice zi s-ar putea produce o suprimare-surpriză a celor ca dumneata.

– Probabil, nu va fi nicio surpriză.

Ned era pe cale de a întreba de ce nu, dar ea nu-i lăsă timp.

– Și cred că pot avea încredere în dumneavoastră, zise ea. Sunteți trimisul Elisabetei, așa că trebuie să fiți protestant.

– De ce spuneți asta? zise Ned precaut.

– Dacă doriți o Biblie în franceză, pot să vă aduc una.

Ned era uluit de îndrăzneala ei. Întâmplător, chiar voia o Biblie în franceză. Vorbea limba suficient de bine încât să poată trece drept un nativ, dar uneori, în conversații, nu prindea citatele biblice și aluziile pe care protestanții le foloseau tot timpul, așa că se gândise de multe ori că ar trebui să citească acele capitole mai cunoscute ca să se familiarizeze cu traducerea. Ca diplomat străin, nu putea să aibă probleme prea mari pentru deținerea cărții, în eventualitatea puțin probabilă că ar fi fost descoperit.

– Cât costă? spuse el.

– Am două ediții, ambele tipărite la Geneva: una standard, la prețul foarte bun de două livre, și un volum frumos legat, cu cerneală în două culori și cu ilustrații, la șapte livre. Pot să vi le aduc pe ambele ca să le vedeți.

– Foarte bine.

– Vad că plecați… la Luvru, presupun, judecând după haina aceea frumoasă.

– Da.

– Vă întoarceți la cină?

– Probabil.

Ned era năucit. Ea preluase cu totul controlul discuției. El nu făcea

decât să aprobe ce propunea ea. Era convingătoare, dar atât de directă și de atrăgătoare, încât nu se putea simți ofensat.

– Vă voi aduce atunci marfa și cele două Biblii, ca să puteți alege ce preferați.

Ned nu credea că se angajase să cumpere una, dar trecu asta cu vederea.

– Aștept cu nerăbdare să le văd.

– Mă întorc după-amiază.

Aplombul ei era impresionant.

– Sunteți foarte curajoasă, comentă Ned.

– Domnul îmi dă putere.

Fără îndoială că așa era, se gândi Ned, dar trebuie să fi avut destule calități de la bun început.

– Spuneți-mi un lucru, zise el, preluând în sfârșit inițiativa. Cum ați ajuns să vindeți cărți de contrabandă?

– Tata a fost tipograf. A fost ars pe rug ca eretic în 1559 și toate bunurile lui au fost confiscate, iar eu și mama am rămas pe drumuri. Mai aveam doar câteva Biblii tipărite de el.

– Așadar, faceți asta de treisprezece ani?

– Aproape.

Curajul ei îi tăia răsuflarea lui Ned.

– În perioada aceea, ați fi putut fi executată la fel ca tatăl dumneavoastră.

– Da.

– Cu siguranță însă ați putea trăi cinstit, vânzând doar hârtie și cerneală.

– Am putea, dar credem în dreptul oamenilor de a citi singuri cuvântul Domnului și de a decide care este învățătura adevărată.

Și Ned credea același lucru.

– Și sunteți dispuse să vă riscați viața pentru acest principiu.

Nu îi spuse și că, dacă ar fi fost prinsă, în mod sigur avea să fie torturată înainte de a fi executată.

– Da.

Ned se uită la ea fascinat. Ea îl privi cu îndrăzneală câteva clipe, apoi spuse:

– Atunci, ne vedem după-amiază.

– La revedere.

După ce plecă, Ned se duse la fereastră și se uită la tarabele aglomerate de fructe și legume din piața Maubert. Nu era la fel de speriată cum ar fi putut fi de o suprimare a protestanților. „Probabil nu va fi nicio surpriză”, spusese ea. Se întrebă ce modalități avea de a afla dinainte despre intențiile catolicilor convinși.

Câteva clipe mai târziu, ea ieși pe ușa de la parter și se îndepărtă, o siluetă micuță și dreaptă, cu pasul agil și hotărât – dispusă să moară

pentru idealul de toleranță pe care îl împărtășea Ned. „Ce femeie! își spuse el. Ce eroină!”

O urmări cu privirea până când o pierdu din vedere.

(ii)

Pierre Aumande de Guise își aranjă barba pentru a merge la Curte, la palatul Luvru. Își tundea mereu barba cu vârf ascuțit, ca să semene mai mult cu tânărul său stăpân și rudă îndepărtată, Henric, duce de Guise, în vârstă de douăzeci și unu de ani.

Își analiză fața. Începuse să aibă pielea uscată, cu pete roșii care se cojeau în colțurile ochilor și ale gurii și pe scalp. Apăruseră și în spatele genunchilor și în interiorul coatelor și îi provocau mâncărimi îngrozitoare. Doctorul familiei de Guise îi spusese că apăruseră din pricina excesului de căldură și îi dăduse un unguent care părea să agraveze simptomele.

Fiul său vitreg de doisprezece ani, Alain, intră în cameră. Era un copil prăpădit, timid și nedezvoltat, semănând mai mult cu o fată. Pierre îl trimisese la lăptăria din colț ca să cumpere lapte și brânză și acum venise cu un urcior și cu o cupă. Pierre spuse:

– Unde e brânza?

Băiatul ezită, apoi zise:

– Azi nu au brânză.

Pierre îl privi în față.

– Mincinosule, spuse el. Ai uitat.

Alain păru înfricoșat.

– Nu am uitat, sincer!

Începu să plângă. Nath, menajera sfrijită, intră în cameră.

– Ce s-a întâmplat, Alain? îl întrebă ea.

Pierre spuse:

– M-a mințit și acum i-e frică de bătaie. Tu ce vrei?

– E un preot aici care vrea să vă vadă, Jean Langlais.

Era pseudonimul pe care Pierre i-l dăduse lui Rollo Fitzgerald, cel mai promițător dintre exilații care studiau la Colegiul Englez.

– Trimite-l sus. Ia de aici copilul ăsta smiorcăit. Și adu niște brânză pentru micul dejun.

Pierre se văzuse de două ori cu Rollo de la prima lor întâlnire și fusese impresionat de ambele dăți. Era inteligent și devotat și avea în ochi flacăra unei misiuni sfinte. Îi ura cu pasiune pe protestanți, fără îndoială pentru că familia lui cunoscuse ruina financiară din pricina puritanilor din Kingsbridge, orașul din care provenea. Pierre avea speranțe mari în privința lui Rollo.

O clipă mai târziu apăru Rollo, purtând o sutană până în pământ și o cruce de lemn atârnată la gât.

Își dădură mâna, iar Pierre închise ușa.

– Tânăra aceea e soția dumitale? întrebă Rollo.

– Sigur că nu, spuse Pierre. Doamna Aumande de Guise a fost doamnă de onoare pentru Véronique de Guise.

Ceea ce nu era adevărat. Odette fusese slujitoare, nu doamnă de onoare, dar lui Pierre nu-i plăcea să știe lumea un astfel de amănunt.

– E plecată.

Odette se dusese la piața de pește.

– Femeia care te-a primit e doar o servitoare.

Rollo era stânjenit.

– Îți cer iertare.

– Nicio problemă. Bine ai venit în umila mea locuință. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului la palatul familiei de Guise din Vielle rue du Temple, dar dacă ne-am fi întâlnit acolo, ne-ar fi văzut douăzeci de oameni. Locul acesta are un mare avantaj: este atât de nesemnificativ, încât nimeni nu s-ar deranja să-l spioneze.

De fapt, Pierre era disperat să se mute din cocioaba aceea, dar nu reușise încă să-l convingă pe tânărul duce să-i dea un loc în palat. Acum era cel mai important dintre consilierii familiei de Guise, dar, ca de obicei, aceștia îi acordau cu greu lui Pierre statutul meritat pentru munca făcută.

– Cum merg lucrurile la Douai?

– Excelent. De când papa a excomunicat-o pe Elisabeta, alți cincisprezece tineri englezi, catolici credincioși, ni s-au alăturat. De fapt, William Allen m-a trimis aici ca să-ți spun că suntem aproape gata să trimitem o parte din ei înapoi în Anglia.

– Și cum veți organiza asta?

– Părintele Allen m-a rugat să mă ocup de operațiune.

Pierre se întrebă dacă era o decizie bună. În mod clar, Rollo avea capacitatea de a fi mai mult decât un preot clandestin.

– Care e planul tău?

– Îi vom duce pe o plajă izolată la amurg, după care vor merge toată noaptea până la castelul surorii mele – contesa de Shiring. Ea organizează de ani de zile slujbe catolice secrete și are deja o rețea de preoți sub acoperire. De acolo, se vor împrăștia în toată Anglia.

– Cât de multă încredere se poate avea în sora ta?

– În ansamblu, cu orice nu implică vărsare de sânge. Mă tem că aceasta e limita ei. Nu a înțeles niciodată că violența este uneori necesară în slujba Bisericii.

– E femeie.

Pierre era mulțumit să afle că Rollo, în mod evident, *înțelegea* nevoia de violență.

– Dar la Paris cum merg lucrurile? zise Rollo. Noi, la Douai, am fost îngrijorați de veștile de aici.

– Pacea de la St Germain a fost o mare înfrângere pentru noi, nu are

rost să negăm asta. Politica papei Pius al V-lea este, cu siguranță, aceea de a extermina toți protestanții, dar regele Carol al IX-lea a respins-o în favoarea coexistenței pașnice.

Rollo încuviință.

– Într-o anumită măsură, regele a fost forțat de înfrângerea militară.

– Da. E mare păcat că generalul Coligny s-a dovedit atât de disciplinat și de talentat în armatele hughenoților. Iar regina-mamă, Caterina, este o altă forță a toleranței groaznicelor erezii. Uneori, Pierre simțea că totul îi stătea împotrivă. Dar am mai văzut și alte dăți edicte de toleranță și nu au durat niciodată, adăugă el optimist.

– Se va mărita prințesa Margot cu Henric de Bourbon?

Rollo punea numai întrebări bune. Henric era fiul răposatului Antoine de Bourbon și, ca rege al Navarrei, era membrul cu cel mai înalt rang al alianței pro-toleranță Bourbon-Montmorency. Dacă se căsătorea cu cineva din familia regală Valois, ar fi putut să mențină Pacea de la St Germain. Iar familiile unite Bourbon, Montmorency și Valois ar fi fost de ajuns ca să distrugă familia de Guise.

– Am făcut tot ce am putut ca să întârziem căsătoria, spuse Pierre. Dar Coligny pândește la colț – e o amenințare permanentă.

– Păcat că nu-i înfige nimeni un cuțit în inimă.

– Crede-mă, mulți oameni și-ar dori s-o facă, zise Pierre.

Asta îl includea și pe Pierre.

– Dar Coligny nu e prost și nu le oferă prea multe ocazii. Vine rareori la Paris. Auzi clopotul de la biserica St Étienne bătând ora zece și adăugă: Trebuie să mă prezint la Curte, spuse el. Unde stai?

Rollo privi în jur. Era clar că se așteptase să fie găzduit acasă la Pierre, dar acum își dădea seama că locuința era prea mică.

– Nu știu.

– Contele Beaulieu îi primește întotdeauna pe englezii catolici. S-ar putea să întâlnești la el acasă oameni care îți pot fi de folos. Dar să fii atent și la englezii protestanți.

– Sunt mulți la Paris?

– Câțiva, mai ales la ambasadă. Sir Francis Walsingham este ambasadorul. E un zgârie-brânză, dar ager la minte.

– Și un blasfemator puritan.

– Sunt cu ochii pe el. Dar adjunctul lui e și mai periculos, pentru că are și farmec pe lângă minte. Se numește Sir Ned Willard.

Rollo reacționă rapid:

– Serios? Ned Willard e ambasador adjunct?

– Văd că îl cunoști.

– Provine din Kingsbridge. Nu știam că a devenit atât de important.

– O, da.

Pierre își aminti de tânărul care se prefăcuse a fi un scoțian protestant la St Dizier. Mai târziu, Pierre citise într-o scrisoare

subtilizată de la Alison McKay că Willard plecase la castelul Carlisle pentru a-i spune lui Mary Stuart că era prizonieră. Iar acum apăruse la Paris.

– Ned Willard nu trebuie subestimat.

– Când era la școală, îl băteam cu biciul.

– Într-adevăr?

– Aș vrea să-l fi omorât în bătaie.

Pierre se ridică.

– Contele Beaulieu locuiește pe strada St Denis. Îți voi arăta în ce direcție să o iei.

Îl conduse pe Rollo la parter și ieșiră în stradă.

– Vino din nou la mine înainte să pleci din Paris. S-ar putea să am niște scrisori pentru William Allen.

Îl îndrumă pe Rollo spre palatul Beaulieu, apoi cei doi își dădură mâna.

Când Rollo se îndepărtă, Pierre observă spatele unei femei care mergea în aceeași direcție. Părea cunoscută, dar dispăru după un colț înainte să-și dea seama de unde o știe.

Totuși, nu era îmbrăcată elegant, deci nu putea fi cineva important – așa că intră înapoi și o dădu uitării.

Îl găsi pe Alain în bucătărie. Vorbind pe un ton mai blând decât de obicei, spuse:

– Alain, am o veste tristă pentru tine. A avut loc un accident. Mama ta a fost lovită de un cal. Mă tem că a murit.

Alain se uită la el cu ochii mari preț de câteva clipe, apoi fața i se schimonosi de durere și începu să se tânguiască.

– Mami! strigă el. Mami, mami!

– Nu are rost să o strigi, zise Pierre, revenind la tonul iritat pe care-l folosea mereu cu băiatul. Nu te poate auzi. E moartă. A murit și n-o s-o mai vedem niciodată.

Alain urlă de durere. Înșelătoria lui Pierre era atât de eficientă, încât aproape îi părea rău.

După o clipă, Odette intră în grabă cu coșul de pește.

– Ce e, ce s-a întâmplat, Alain? strigă ea.

Băiatul deschise ochii, își văzu mama și o cuprinse în brațe.

– Mi-a spus că ai murit! se tângui el.

– Porc nemilos, îi spuse Odette lui Pierre. De ce ai făcut asta?

– Ca să-i dau o lecție, zise Pierre, mulțumit de el însuși. M-a mințit, așa că l-am mințit și eu pe el. Nu o s-o mai facă prea curând.

(iii)

Luvrul era un fort medieval pătrat, cu turnuri rotunde având acoperișuri conice în colțuri. Walsingham și Ned traversară podul basculant de peste un șanț cu apă ca să intre în curte. Ned era vigilent,

entuziasmat, nerăbdător. Aici era puterea. În clădirea aceea se aflau oameni care comandau armate și porneau războaie, oameni care-și puteau ridica prietenii în ranguri înalte și care își distrugeau dușmanii, oameni care decideau cine să trăiască și cine să moară. Iar Ned se ducea să discute cu ei.

Răposatul rege Henric al II-lea demolase zidul de vest al pătratului și-l înlocuise cu un palat modern în stil italian, cu pilaștri canelați, cu ferestre extrem de înalte și cu o sumedenie de sculpturi. Ned se gândi că nu exista nimic asemănător la Londra. De curând, fiul lui Henric, Carol al IX-lea, extinsese clădirea nouă, conferindu-i formă de L.

Ca de obicei, Curtea se aduna într-o serie de spații înlănțuite care delimitau ierarhia. Grăjdarii, servitoarele și paznicii rămâneau afară, în curte, indiferent de vreme. Ned și Walsingham intrară pe ușa centrală în sala de bal, care ocupa întregul parter al aripii de vest. În această sală se aflau slujitorii superiori, cum erau doamnele de onoare. Trecând mai departe, spre următorul nivel, Ned fu uimit să observe o femeie uluitoare care se uita la el, cu un amestec ciudat de șoc, speranță și nedumerire.

O privi cu atenție. Era apropiată de vârsta lui și avea o frumusețe mediteraneeană clasică, cu părul des și negru, cu sprâncene puternic conturate și cu buze senzuale. Îmbrăcată în negru și roșu aprins, era de departe femeia cu ținuta cea mai atrăgătoare din încăpere, deși hainele ei nu erau cele mai scumpe de acolo. Avea ceva care-l făcea pe Ned să creadă că nu era doar o simplă doamnă de onoare.

Vorbea cu un accent care nu era nici francez, nici englez.

– Nu, cu siguranță nu ești Barney, zise ea.

Era o afirmație neclară, dar Ned înțelese.

– Numele fratelui meu e Barney, dar el e mai înalt și mai chipeș decât mine.

– Tu trebuie să fii Ned!

El ghici că accentul ei era spaniol.

– Da, señorita, spuse el înclinându-se.

– Barney vorbea deseori de tine. Ținea mult la fratele lui mai mic.

Walsingham îi întrerupse nerăbdător și spuse:

– Mă duc înainte. Nu sta mult!

Femeia îi spuse lui Ned:

– Eu sunt Jeronima Ruiz.

Numele i se părea cunoscut lui Ned.

– L-ai cunoscut pe Barney la Sevilia?

– Dacă l-am cunoscut? Am vrut să mă mărit cu el. Dar nu a fost să fie.

– Și acum ești la Paris.

– Sunt nepoata cardinalului Romero, care se află aici într-o misiune diplomatică pentru regele Filip al Spaniei.

Ned ar fi auzit de misiunea aceasta dacă ar fi fost oficială, așa că probabil era ceva informai. Încercând să afle mai multe informații, spuse:

– Presupun că regele Filip nu vrea ca prințesa Margot să se mărite cu un hughenot.

În jocul de șah al diplomației internaționale, regele Spaniei îi sprijinea pe catolicii din Franța la fel cum regina Angliei îi ajuta pe protestanți.

– Fiind doar o femeie, nu mă interesează asemenea lucruri.

Ned zâmbi.

– Un răspuns demn de un diplomat adevărat.

Ea merse mai departe cu prefăcătoria.

– Rolul meu este să fiu gazdă la masa unchiului meu. Evident, cardinalul nu are o soție. Îi aruncă o privire provocatoare. Spre deosebire de preoții voștri englezi, care au voie să facă orice.

Lui Ned i se părea seducătoare.

– De ce nu te-ai măritat cu fratele meu?

Pe fața ei apăru o expresie aspră.

– Tatăl meu a murit în timp ce era „intervievat" de Inchiziție. Familia mea a pierdut totul. Arhidiaconul Romero, cum era pe atunci, m-a invitat în casa lui. M-a salvat – dar, desigur, nu mă puteam gândi la măritiș.

Ned înțelese. Nu era nepoata lui Romero, era amanta lui. Preotul profitase de ea într-un moment în care lumea ei părea să se prăbușească. O privi în ochi și văzu suferința din ei.

– Ai fost tratată cu cruzime, spuse el.

– Am luat singură deciziile.

Ned se întrebă dacă experiențele trăite o întorseseră împotriva Bisericii Catolice – și, dacă așa stăteau lucrurile, voia oare să se răzbune pe cauza protestantă? Dar ezită să o întrebe direct.

– Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, îi spuse el.

Ea îi aruncă o privire scrutătoare și Ned avu senzația neplăcută că știa la ce se gândește.

– Bine, zise ea.

Ned se înclină și plecă de lângă ea. Trecu pe lângă galeria muzicanților, proptită de cariatide, și urcă treptele. „Ce femeie frumoasă", își spuse el, deși era mai degrabă genul lui Barney decât al lui. „Care e genul meu? se întrebă el. Cineva ca Margery, desigur."

Trecu prin camera de gardă a mercenarilor elvețieni care asigurau paza regelui, apoi ajunse într-o cameră mare și luminoasă, numită garderobă. Acolo așteptau oamenii care puteau fi primiți sau nu în prezența regelui, nobilii de rang mic și reclamanții.

Walsingham spuse nemulțumit:

– Ai stat cam mult cu stricata aia spaniolă.

– Dar a meritat, răspunse Ned.

– Serios? zise Walsingham pe un ton sceptic.

– E amanta cardinalului Romero. Cred că aș putea să o recrutez drept informatoare.

Walsingham își schimbă tonul:

– Bine! Mi-ar plăcea să știu ce face preotul acela spaniol abject.

Ochii i se aprinseră la vederea marchizului de Lagny, un bărbat gras și amabil care își acoperea capul chel cu o pălărie împodobită cu pietre scumpe. Lagny era protestant și un apropiat al lui Gaspard de Coligny. Aristocrații hughenoți trebuiau tolerați la Curte, cel puțin până când făceau ceva care să-l sfideze fățiș pe rege.

– Vino cu mine, îi spuse Walsingham lui Ned, apoi traversară camera.

Walsingham îl salută pe marchiz într-o franceză fluentă și precisă: trăise în exil în cea mai mare parte a domniei surorii catolice mai mari a Elisabetei, regina Mary Tudor – Mary „Sângeroasa” – și vorbea mai multe limbi străine.

Îl întrebă pe Lagny despre problema la care se gândeau toți, Țările de Jos spaniole. Generalul eficient și fără scrupule al regelui Filip, ducele de Alba, îi distrugea în mod nemilos pe rebelii olandezi protestanți. O armată franceză protestantă, condusă de Jean de Hangest, lord de Genlis, venea deja ca să-i ajute pe rebeli. Lagny spuse:

– Coligny i-a ordonat lui Hangest să-și unească forțele cu Wilhelm de Orania.

Prințul de Orania era conducătorul olandezilor.

– Orania a cerut de la regina Elisabeta un împrumut de treizeci de mii de lire, continuă Lagny. I-l va acorda, Sir Francis?

– Posibil, zise Walsingham.

Ned credea că șansele erau mici. Probabil că Elisabeta nici nu avea la dispoziție treizeci de mii de lire și, dacă ar fi avut, i-ar fi folosit în scopuri mai bune.

Lui Ned îi distrase atenția de la conversație o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată în haine scumpe, care i se adresă în engleză:

– Sir Ned! spuse ea. Ce pieptar frumos!

Ned se înclină în fața lui Marianne, contesă de Beaulieu, o englezoaică măritată cu un nobil francez. Era împreună cu fiica ei, o fată durdulie de optsprezece ani, cu o alură vivace, care se numea Afrodita: tatăl ei era un om instruit în greacă. Contesa avea o slăbiciune pentru Ned și-l încuraja să stea de vorbă cu Afrodita. Contesa nu și-ar fi lăsat niciodată fiica să se mărite cu un protestant, desigur, dar cu siguranță se gândea că poate Ned avea să se convertească. Lui Ned îi plăcea Afrodita, dar nu avea niciun sentiment romantic pentru ea: era o fată veselă, lipsită de griji, fără interese

serioase și-l plictisea foarte repede. Dar Ned flirta totuși și cu mama, și cu fiica, pentru că voia să obțină acces în conacul Beaulieu din strada St Denis, un refugiu pentru englezii catolici și posibilul loc în care se țesea un complot împotriva reginei Elisabeta. Dar până acum nu fusese invitat.

Ned vorbea acum cu cele două femei despre cel mai prost păstrat secret din Paris, aventura dintre prințesa Margot și ducele Henric de Guise. Contesa spuse pe un ton sumbru:

– Ducele Henric nu e primul om care i-a „făcut curte" prințesei.

Tânăra Afrodita era șocată și încântată de sugestia că o prințesă putea fi promiscuă.

– Mamă! spuse ea. Nu ar trebui să repeți asemenea calomnii. Margot e logodită cu Henric de Bourbon!

Ned murmură:

– Poate că i-a încurcat pe cei doi Henric.

Contesa chicoti.

– Sunt prea mulți Henric în țara asta.

Ned nici nu pomeni de zvonul și mai șocant cum că Margot avea simultan o relație incestuoasă cu fratele ei de șaptesprezece ani, Hercule-Francisc.

Apariția lui Bernard House, un tânăr curtean inteligent care știa cum să se facă util regelui, le distrase atenția celor două femei. Afrodita îl salută cu un zâmbet mulțumit, iar Ned se gândi că i s-ar potrivi foarte bine.

Ned se întoarse și surprinse privirea marchizei de Nîmes, o aristocrată protestantă. Voluptuoasă și cam de aceeași vârstă cu Ned, Louise de Nîmes era a doua soție a marchizului, care era mult mai vârstnic decât ea. Tatăl ei, la fel ca al lui Ned, fusese un negustor bogat. Marchiza îi spuse imediat lui Ned ultima bârfă:

– Regele a aflat de Margot și de Henric de Guise!

– Serios? Și ce-a făcut?

– A târât-o jos din pat și a pus să o biciuiască!

– Doamne Sfinte! Are optsprezece ani, nu-i așa? E cam mare pentru bătaie.

– Un rege poate face orice poftește.

Louise privi peste umărul lui Ned și se schimbă la față. Zâmbetul îi dispăru, arătând de parcă tocmai văzuse un șobolan mort.

Schimbarea era atât de surprinzătoare, încât Ned se întoarse să vadă ce o provocase; și atunci îl văzu pe Pierre Aumande.

– Înțeleg că nu-ți place monseniorul Aumande de Guise, spuse el.

– E un șarpe. Și nu e un de Guise. Suntem din aceeași parte de lume și îi cunosc trecutul.

– Da? Ia spune-mi.

– Tatăl lui e fiul nelegitim al unuia dintre bărbații de Guise. Familia

a trimis bastardul la școală și l-a făcut preot în parohia din Thonnance-les-Joinville.

– Dacă e preot, cum poate să fie tatăl lui Pierre?

– Mama lui Pierre e „menajera” preotului.

– Așadar, Pierre e fiul nelegitim al fiului nelegitim al unui de Guise.

– Și-apoi, ca să pună capac la toate, l-au forțat pe Pierre să se însoare cu o slujnică lăsată gravidă de un alt de Guise lasciv.

– Fascinant.

Ned se întoarse din nou și-l privi o clipă pe Pierre: avea o ținută elaborată, cu un pieptar de culoarea lavandei, festonat în așa fel încât să lase la vedere căptușeala violet.

– Nu pare să-l fi tras înapoi.

– E un om îngrozitor. A fost nepoliticos cu mine odată, așa că l-am repezit, iar de atunci mă urăște.

Pierre vorbea cu un bărbat cu o înfățișare dură, care nu părea suficient de bine îmbrăcat pentru a fi acolo, din câte observa Ned.

– Întotdeauna mi s-a părut puțin sinistru acest Pierre, spuse el.

– Puțin?!

Walsingham îi făcu semn să vină, așa că Ned o lăsă pe Louise și i se alătură acestuia, apropiindu-se de ușa care ducea la ultima și cea mai importantă încăpere – camera privată a regelui.

(iv)

Pierre îl urmări pe Walsingham trecând în camera privată împreună cu aghiotantul său, Ned Willard. Simți un val de repulsie asemănător cu greața: cei doi erau dușmanii tuturor lucrurilor care-i făceau pe cei din familia de Guise puternici și bogați. Nu erau nobili; veneau dintr-o țară săracă și înapoiată; și erau eretici – cu toate acestea, se temea de ei și-i disprețuia.

Se afla alături de spionul lui principal, Georges Biron, lord de Montagny, un sătuc din Poitiers. Biron era un nobil mărunt fără niciun venit. Singura lui avere era abilitatea de a se mișca nestingherit în societatea aristocrată. Sub îndrumarea lui Pierre, devenise mai viclean și mai nemilos.

Biron spuse:

– Îl țin sub urmărire pe Walsingham de o lună, dar nu e implicat în nimic ce am putea folosi împotriva lui. Nu are amante, nici amanți; nu bea și nu joacă jocuri de noroc; și nu am observat nicio tentativă de a-i mitui pe slujitorii regelui sau pe oricine altcineva. Ori e nevinovat, ori foarte discret.

– Presupun că e discret.

Biron ridică din umeri.

Instinctul îi spunea lui Pierre că cei doi englezi protestanți puneau ceva la cale. Luă o decizie.

– Începe să-l supraveghezi pe adjunct.

– Willard.

Numele era dificil de pronunțat în franceză.

– Aceeași procedură. Douăzeci și patru de ore. Află ce slăbiciuni are.

– Prea bine, domnule.

Pierre îl lăsă și se duse după Walsingham în camera de audiențe. Se mândrea că se număra printre cei privilegiați. Pe de altă parte, își amintea, cu o nostalgie amară, de zilele în care el și frații de Guise locuiau în același palat cu familia regală.

„Ne vom întoarce", jură el.

Traversă camera și se înclină în fața lui Henric, tânărul duce de Guise. Henric avea doisprezece ani când Pierre îi dăduse vestea asasinării tatălui său, asigurându-l că cel vinovat de crimă era Gaspard de Coligny. Henric avea acum douăzeci și unu de ani, dar nu-și uitase jurământul de răzbunare – Pierre se asigurase de asta.

Ducele Henric semăna foarte mult cu răposatul lui tată: era înalt, blond, frumos și agresiv. La cincisprezece ani, plecase în Ungaria să lupte împotriva turcilor. Nu-i lipsea decât desfigurarea care-i dăduse ducelui François porecla Scarface. Ducele Henric fusese învățat că destinul lui era să susțină Biserica Catolică și familia de Guise, iar el nu se îndoise niciodată de asta.

Aventura lui cu prințesa Margot era un semn de mare curaj, după cum spusese un glumeț de la Curte, pentru că Margot era o pacoste. Pierre își imagina că erau probabil un cuplu extrem de furtunos.

Apoi se deschise o ușă, se auzi o trompetă și toată lumea tăcu – regele Carol intră în cameră.

Avea zece ani când devenise rege și pe atunci toate deciziile erau luate de alți oameni, mai ales de mama lui, regina Caterina. Acum avea douăzeci și unu de ani și putea să dea propriile ordine, dar avea o sănătate precară – se spunea că avea o boală de piept – și era în continuare ușor de manipulat, uneori de Caterina, alteori de alții; din păcate, în momentul acela nu de către familia de Guise.

Începu să se ocupe de afaceri de rutină și să schimbe politeți cu ceilalți, tușind din când în când dezgustător și aspru. Apoi se așeză pe un scaun sculptat și vopsit, în timp ce restul curtenilor rămaseră în picioare. Dar Pierre simțea că regele avea de făcut un anunț și că nu aveau să aștepte prea mult.

– Asupra căsătoriei dintre sora mea, Margot, și Henric de Bourbon, regele Navarrei, s-a căzut la învoială în august, acum doi ani, zise el.

Pierre îl simți pe Henric de Guise încordându-se lângă el. Nu doar pentru că era amantul lui Margot. Familia Bourbon era un dușman de moarte al familiei de Guise. Cele două familii se luptaseră pentru supremație sub regele Franței înainte ca oricare dintre cei doi Henric să se fi născut.

Regele Carol continuă:

– Căsătoria va întări reconcilierea religioasă în regatul nostru.

De asta se temea familia de Guise. Pierre simțea că, în spatele cuvintelor formale ale regelui, se ascundea mintea împăciuitoare a reginei Caterina.

– Așa că am decis ca nunta să aibă loc pe optsprezece august următor.

În sală se auzi un murmur: erau vești foarte importante. Mulți speraseră sau se temuseră că nunta nu avea să mai aibă loc. Dar acum se stabilise data: era un triumf pentru familia Bourbon și o lovitură pentru de Guise.

Henric era furios.

– Un Bourbon blasfemator intră prin căsătorie în familia regală a Franței, spuse el dezgustat.

Pierre era abătut. O amenințare la adresa familiei de Guise era o amenințare la adresa lui. Putea să piardă tot ce câștigase.

– Când verișoara ta scoțiană, Mary Stuart, s-a căsătorit cu Francisc, am ajuns cea mai importantă familie, zise ducele Henric posomorât.

– Acum, familia Bourbon va fi cea mai importantă.

Calculul politic al lui Henric era corect, dar mânia lui era, fără îndoială, alimentată de gelozia sexuală. Probabil că Margot era o amantă incitantă, judecând după înfățișarea ei sălbatică. Iar acum îi era luată lui Henric de către un Bourbon.

Pierre reuși să rămână calm și să judece mai limpede. Și văzu ceva ce nu-i trecuse prin cap tânărului Henric.

– S-ar putea ca mariajul să nu aibă totuși loc, spuse el.

Henric avea nerăbdarea militărească a tatălui său în privința vorbelor în doi peri.

– Ce naiba vrei să spui?

– Nunta va fi cel mai mare eveniment din istoria protestantismului francez. Va fi triumful hughenoților.

– Și cum poate fi asta o veste bună?

– Vor veni la Paris din toată țara – cei care vor fi invitați la nuntă, precum și alte mii care vor dori doar să vadă procesiunea și să se bucure.

– Va fi un spectacol grotesc. Parcă-i și văd pășind țanțoși pe străzi, fălindu-se cu hainele lor negre.

Pierre spuse mai încet:

– Și atunci vom vedea ce necazuri apar.

Pe figura lui Henric se vedea că începea să înțeleagă.

– Crezi că s-ar putea stârni violența între oaspeții protestanți triumfători și cetățenii catolici ai Parisului, care îi urăsc.

– Da, zise Pierre. Și aceea va fi șansa noastră.

(v)

Pe drum spre depozit, Sylvie se opri la taverna St Étienne și comandă o porție de țipar afumat pentru masa de prânz. Cumpără și o cană de bere slabă și i-o dădu băiatului care ajuta la tavernă să o ducă după colț, la ușa din spate a casei lui Pierre Aumande. Era semnalul pentru menajera lui Pierre, Nath, ca să vină la tavernă dacă putea – iar aceasta apăru după câteva minute.

La douăzeci și ceva de ani, Nath era la fel de sfrijită ca întotdeauna, doar că privea lumea prin ochi mai puțin speriați. Era o partizană a congregației protestante din camera de deasupra grajdurilor și avea un grup de prieteni care îi oferiseră o sursă modestă de încredere. O ajutase și prietenia cu Sylvie.

Sylvie trecu direct la subiect.

– În dimineața asta l-am văzut pe Pierre cu un preot pe care nu l-am recunoscut, zise ea. Întâmplător, treceam pe lângă ușă când au ieșit.

Ceva la bărbatul acela i se păruse extrem de izbitor. Avea trăsături banale – părul negru i se rărea și avea o barbă castanie-roșcată –, dar expresia lui avea o intensitate care o făcea să se gândească la un fanatic periculos.

– Da, chiar voiam să-ți spun despre el, zise Nath. E un englez.

– Oh! Interesant. Ai aflat cum îl cheamă?

– Jean Langlais.

– Pare a fi un nume fals pentru un englez.

– N-a mai fost la noi până acum, dar Pierre părea că-l cunoaște, ceea ce înseamnă că trebuie să se fi întâlnit în altă parte.

– Ai auzit despre ce au vorbit?

Nath clătină din cap.

– Pierre a închis ușa.

– Păcat!

Nath părea neliniștită.

– Te-a văzut Pierre când ai trecut pe acolo?

Avea dreptate să fie îngrijorată, își spuse Sylvie. Nu voiau ca Pierre să-și dea seama cât de atent era supravegheat de protestanți.

– Nu cred. În mod sigur, nu ne-am privit în ochi. Nu sunt sigură că m-ar recunoaște din spate.

– Nu are cum să te fi uitat.

– Greu de crezut. Doar s-a însurat cu mine.

Sylvie se strâmbă la această amintire respingătoare.

– Pe de altă parte, nu te-a pomenit niciodată.

– Crede că nu mai sunt importantă, ceea ce-mi convine de minune.

Sylvie își termină masa și plecară separat de la tavernă. Sylvie o luă spre nord, îndreptându-se spre strada du Mur. Bănuia că Ned Willard avea să fie curios să afle despre vizita preotului englez.

Îl plăcuse pe Ned. Mulți bărbați luau o femeie care vindea ceva drept țintă pentru aluzii sexuale sau chiar mai rău, de parcă s-ar fi prostituat doar ca să-l convingă să cumpere o sticlă de cerneală. Dar Ned îi vorbise cu interes și respect. Era un bărbat cu o oarecare putere și importanță, dar nu dădea dovadă de aroganță; de fapt, avea un farmec mai degrabă modest. Cu toate acestea, bănuia că nu era nătărău. În lateralul hainei lui văzuse o sabie și un pumnal spaniol lung, care nu păreau să fie doar de decor.

Nu se vedea nimeni pe strada du Mur când Sylvie scoase cheia de după cărămida desprinsă, intrând în vechiul grajd fără ferestre, care servea de mulți ani drept ascunzătoare pentru cărțile interzise.

Începea din nou să i se subțieze stocul. Trebuia să-i mai comande lui Guillaume, la Geneva.

Corespondența cu Guillaume era aranjată de un bancher protestant din Rouen, care avea un văr la Geneva. Bancherul primea bani de la Sylvie și-l punea pe vărul său să-i plătească lui Guillaume. Sylvie încă trebuia să navigheze pe Sena până la Rouen pentru afaceri, dar era mult mai ușor decât să meargă la Geneva. Lua personal transportul de marfă și-l aducea înapoi la Paris tot pe cursul fluviului. Cu ajutorul unui mijlocitor, Luc Mauriac, plătea toate mitele necesare ca să se asigure că lăzile ei cu „papetărie” nu erau inspectate de vameși. Era riscant, ca orice activitate ilegală, dar până acum supraviețuise.

Găsi două Biblii și le puse în traistă, apoi se duse la prăvălia din strada Serpente, o stradă îngustă din districtul universitar. Intră pe ușa din spate și îi strigă mamei ei:

– Eu sunt.

– Sunt cu un client.

Sylvie luă hârtia și cerneala comandate de Ned și așeză pachetele într-un cărucior mic. Se gândi să-i spună mamei ei despre comanda mare pe care o obținuse de la englezul fermecător, dar își dădu seama că ezita să o facă. Se simțea puțin ridicol că îl plăcuse atât de mult după o întâlnire scurtă. Isabelle avea un caracter puternic și păreri foarte ferme, iar Sylvie trebuia să fie mereu gata să fie de acord sau să aibă argumente foarte bune în caz că nu era. Nu aveau secrete una față de cealaltă: seara, fiecare povestea ce se petrecuse peste zi. Însă atunci, Sylvie avea deja să-l fi văzut din nou pe Ned. Poate că nu avea să-l mai placă a doua oară.

– Am de făcut o livrare, strigă ea, apoi ieși din prăvălie.

Împinse căruciorul pe strada Serpente, pe lângă biserica St Severin, traversă strada largă St Jacques, trecu de bisericuța albă St-Julien-le Pauvre, prin piața aglomerată Maubert, unde era spânzurătoarea, și ajunse la ambasada engleză. Era dificil să mergi pe străzile pietruite, dar era obișnuită.

Îi luă doar câteva minute și, când ajunse acolo, Ned nu revenise de

la Luvru. Descărcă produsele din cărucior și un servitor o ajută să le urce la etaj.

Apoi așteptă pe hol. Se așeză pe o bancă și puse traista la picioare. Aceasta avea o baretă pe care uneori o prindea de încheietura mâinii ca să nu-i fie furată: cărțile erau scumpe și Parisul era plin de hoți. Dar bănuia că acolo era în siguranță.

După câteva minute, apăru Walsingham. Avea o față dură, inteligentă, iar Sylvie îl etichetă imediat drept o forță de care trebuia să țină seama. Era îmbrăcat în negru, iar gulerul său alb era din pânză simplă, nu din dantelă. Avea o pălărie fără pene sau alte podoabe. Era clar că voia ca oricine îl vedea să știe de îndată că era puritan.

Ned intră după el, cu pieptarul său albastru. Zâmbi când o văzu.

– Ea este tânăra despre care ți-am vorbit, îi spuse el lui Walsingham în franceză, ca să înțeleagă și Sylvie. Domnișoara Therese St Quentin.

Walsingham dădu mâna cu ea.

– Ești o fată curajoasă, spuse el. Ține-o tot așa!

Walsingham dispăru într-o cameră alăturată, iar Ned o conduse pe Sylvie la etaj, în camera care părea să-i servească drept birou și garderobă totodată. Produsele se aflau pe masa de scris.

– Regele a anunțat data nunții, spuse el.

Sylvie știa perfect care nuntă.

– Vești bune! spuse ea. Poate că acest tratat de pace va fi unul care să dureze.

Ned făcu un gest precaut.

– Încă nu s-a întâmplat. Dar e programată pentru optsprezece august.

– Abia aștept să-i spun mamei.

– Luați loc!

Sylvie se așeză.

– Am niște vești care v-ar putea interesa, spuse ea. Cunoașteți un bărbat pe nume Pierre Aumande de Guise?

– Sigur că da, zise Ned. De ce?

– Un preot englez catolic, care folosește numele de Jean Langlais, l-a vizitat azi-dimineață.

– Mulțumesc, spuse Ned. Aveți dreptate să credeți că m-ar interesa acest lucru.

– Am trecut întâmplător pe lângă casa lui când a ieșit preotul și l-am văzut.

– Cum arăta?

– Purta sutană și o cruce de lemn. E un pic mai înalt decât majoritatea, dar în afară de asta nu am remarcat nimic deosebit la el. L-am zărit doar.

– L-ați recunoaște dacă l-ați vedea din nou?

– Cred că da.

– Mulțumesc că mi-ați spus. Sunteți foarte bine informată. De unde îl cunoașteți pe Pierre Aumande?

Răspunsul la această întrebare era personal și dureros și nu îl cunoștea suficient de bine pe Ned ca să deschidă acest subiect.

– E o poveste lungă, spuse ea. Ca să schimbe subiectul, adăugă: Soția dumneavoastră este tot la Paris?

– Nu sunt căsătorit.

Ea avu o expresie mirată, așa că el spuse:

– A fost o fată cu care am vrut să mă însor la Kingsbridge, de unde vin eu.

– E fata din imagine?

Ned păru speriat, de parcă nu-i dăduse prin gând că Sylvie ar fi putut să vadă mica pictură de lângă oglindă și să tragă propriile concluzii.

– Da, dar e măritată cu altcineva.

– Ce trist!

– Asta a fost demult.

– Cât de demult?

– Acum paisprezece ani.

Sylvie vru să spună: „Și încă mai ai tabloul ei?” Dar își reținu comentariul și, deschizând traista, scoase cele două cărți.

– Biblia simplă este excelentă, spuse ea. O traducere bună, tipărită citeț, perfectă pentru o familie care nu are bani de cheltuială. Deschise apoi ediția de lux, cea pe care dorea de fapt să i-o vândă. Ediția aceasta e magnifică. Arată a ceea ce este, un volum în care se găsește cuvântul lui Dumnezeu.

Îl plăcea pe Ned, dar trebuia totuși să facă bani, iar experiența îi spunea că pentru asta trebuia să-l determine să creadă că volumul mai scump avea să-l scoată în evidență în fața altora, făcându-l să pară un om distins.

Deși era modest, Ned nu era imun la discuțiile despre vânzări și cumpără Biblia mai scumpă.

Ea calculă totalul, iar el îi plăti, apoi o conduse la ușa de la intrare.

– Unde e prăvălia voastră? o întrebă el. S-ar putea să trec pe acolo într-o zi.

– Strada Serpente. Ne-ar plăcea să vă vedem. Și vorbea serios. La revedere!

Se simțea cu inima ușoară împingând căruciorul gol acasă. O prințesă catolică se mărita cu un rege protestant chiar acolo, în Paris! Poate că vremea persecuțiilor chiar trecuse.

Descoperise un client nou și făcuse o vânzare bună. Livrele de aur ale lui Ned îi zornăiau în buzunar.

Era atât de drăguț! Se întrebă dacă într-adevăr avea să vină la prăvălie. Cât de mult o iubea încă pe fata al cărei portret îl păstrase

atâta vreme?

Abia aștepta să-i spună mamei ei despre nunta regală. Nu prea știa ce să-i povestească despre Ned. Ea și mama ei erau foarte apropiate, cu siguranță datorită faptului că trecuseră împreună prin atâtea pericole și nevoi. Sylvie era rareori tentată să păstreze secrete față de Isabelle. Dar problema era că nici ea nu știa exact ce simțea.

Ajunse acasă și duse căruciorul în magazia din spatele casei, după care intră.

– Am ajuns, strigă ea, intrând în prăvălie.

Un client tocmai pleca. Mama ei se întoarse și o privi.

– Dumnezeule, pari fericită, zise ea. Te-ai îndrăgostit?

Capitolul 18

Barney Willard ancoră nava *Alice* în golful unui oraș oarecare de pe coasta de nord a insulei Hispaniola. Venise să o vadă pe Bella.

Nu legă parâmele de chei: ar fi fost prea ușor pentru o forță ostilă să urce pe corabie de pe uscat. O așeză cu tunurile de la tribord îndreptate direct către micul palat de calcar recifal, adică principala clădire de pe insulă. Tunurile de la babord erau îndreptate în mod chibzuit spre mare, spre orice navă care s-ar fi putut apropia.

Barney era precaut. Dar nu se aștepta cu adevărat să aibă necazuri aici.

Alice era o navă comercială cu trei catarge, de o sută șaizeci de tone și lungă de douăzeci și șapte de metri. Barney modernizase modelul, coborând teuga la pupă și la provă. Instalase șaisprezece tunuri de greutate medie numite *culverin,* care trăgeau ghiulele de opt kilograme. Ceruse țevi de patru metri și jumătate. Pentru că lățimea navei era de maximum nouă metri, tunurile trebuiseră aşezate decalat pe puntea cu tunuri, ca să nu se izbească unul de altul la recul. Dar țevile lungi trăgeau mai tare și cu mai multă precizie, iar Barney știa din experiență că singurul mod de a înfrânge un galion spaniol era să-l șubrezești înainte să se apropie de tine.

Alice avea un echipaj de doar douăzeci de oameni. Majoritatea navelor de aceeași mărime aveau patruzeci sau mai mult. Vasul nu avea nevoie de atât de mulți, dar căpitanii își luau o marjă generoasă de pierderi de oameni în călătorii, nu doar din pricina luptelor, ci și a febrei care izbucnea foarte des. Barney avea o viziune diferită. Credea că oamenii aveau șanse mai mari să se îmbolnăvească în navele aglomerate și dovedise, spre satisfacția lui, că era mai bine să începi cu personal mai puțin, în condiții mai bune de curățenie. Avea și vite, dar și butoaie cu mere și pere, pentru ca oamenii să aibă mâncare proaspătă, o politică pe care o copiase de la piratul Sir John Hawkins. Iar când pierdea oameni, în ciuda precauțiilor, îi înlocuia cu recruți noi, mereu ușor de găsit în orașele portuare – motive pentru care pe *Alice* erau acum trei marinari africani cu pielea neagră, preluați din Agadir.

Spre sfârșitul după-amiezii, trimise o echipă la mal cu barca. Cumpărară pui și ananas, apoi curățară și umplură butoaiele cu apă de la izvorul care curgea în oraș. Raportară că locuitorii erau încântați să afle de marfa adusă de *Alice:* foarfeci și cuțite din oțel de Toledo; bucăți de stofe fine din Țările de Jos; pălării, pantofi și mănuși – bunuri luxoase și lucruri esențiale care nu puteau fi fabricate pe insula aceea din Caraibe.

Barney era foarte tentat să meargă imediat la mal și să o caute pe Bella. În timpul lungii călătorii transatlantice, curiozitatea nerăbdătoare se transformase în dor. Dar se forțase să aștepte. Nu știa ce ar putea descoperi. Ar fi fost nedemn din partea lui să dea buzna peste ceea ce ar fi putut fi o scenă domestică agreabilă. Când plecase din Hispaniola, ea era tânără și frumoasă; de ce să nu se fi măritat? Pe de altă parte, avea și ea o afacere proprie din care scotea bani, așa că nu avea nevoie de un bărbat care să o întrețină. Speranța lui Barney era că ezitase să-și sacrifice independența pentru un soț. Cu siguranță era suficient de năbădăioasă încât să aibă o asemenea atitudine.

Dacă o aborda ca un vechi prieten, avea să poată face față oricărei situații. Dacă avea un soț, Barney avea să-și ascundă dezamăgirea, să dea mâna cu el și să-l felicite pentru norocul său. Dacă era singură și nemăritată – Doamne ajută! –, avea să o ia în brațe.

Dimineață își puse o haină verde cu nasturi aurii. Avea un aer formal și-i camufla parțial sabia care atârna la curea, fără să o ascundă, ci făcând-o ceva mai puțin ostentativă. Apoi, el și Jonathan Greenland plecară să-l viziteze pe primar.

Orașul era mai mare, dar în rest rămăsese neschimbat. Fură priviți când traversară piața centrală, așa cum fuseseră și cu nouă ani înainte, probabil de aceiași oameni. De data asta, Barney se uită la rândul lui, căutând o fată africană frumoasă cu ochii albaștri. Dar nu o văzu.

Fură lăsați să aștepte în răcoarea palatului, destul cât să li se arate rangul înalt al persoanei pe care voiau să o vadă.

Pe urmă, îi conduse la etaj un tânăr în sutană de preot, care era fie părintele Ignacio, fie un înlocuitor – Barney nu și-l mai amintea suficient de bine pe primul.

Cu toate acestea, își amintea foarte bine de Alfonso, tatăl Bellei. Iar tânărul din biroul primarului în mod sigur nu era el.

– Don Alfonso a murit, spuse bărbatul de pe scaunul lui Alfonso. Acum cinci ani.

Barney nu se miră: imigranții în Caraibe erau foarte vulnerabili în fața bolilor tropicale.

– Acum eu sunt primar.

Înlocuitorul lui Alfonso era tânăr, dar și el putea avea doar un timp scurt la dispoziție: avea pielea gălbuie, simptom al icterului.

– Mă numesc Don Jordi, zise acesta. Cine sunteți voi?

Barney făcu prezentările, apoi executară dansul ritualic în care Don Jordi se prefăcea că nu voia mită, iar Barney se prefăcea că nu-i oferea așa ceva. După ce se învoiră la un preț pentru o „licență temporară de comerț”, preotul aduse o sticlă și pahare.

Barney sorbi și spuse:

– Este romul Bellei?

– Habar nu am, zise Don Jordi. Cine e Bella?

Era un semn rău.

– Făcea cândva cel mai bun rom de aici, zise Barney, ascunzându-și dezamăgirea. Poate că s-a mutat?

– Foarte probabil. Nu e pe gustul dumitale?

– Dimpotrivă. Pentru prietenie!

La plecare, Barney și Jonathan traversară piața spre clădirea unde fuseseră casa și distileria Bellei. Trecură pe sub arcada centrală în curtea din spate. Afacerea se extinsese: fuseseră adăugate alte două baterii din care curgea băutura în butoaie.

Un bărbat cu un aer autoritar venea spre ei. Avea vreo treizeci de ani, pielea neagră a africanilor și părul drept, o combinație care sugera că putea fi fiul unui cultivator și al unei sclave. Zâmbea prietenește.

– Bună ziua, spuse el. Bănuiesc că ați venit să cumpărați cel mai bun rom din lume.

Barney își spuse cu teamă că era exact genul de bărbat cu care s-ar fi măritat Bella.

– Sigur că da, zise el. Și poate că noi vă putem vinde două pistoale spaniole.

– Intrați și gustați marfa, spuse el. Eu sunt Pablo Trujillo, proprietarul.

Barney nu-și mai putu controla nerăbdarea.

– Ce s-a întâmplat cu Bella? întrebă el.

– Am cumpărat afacerea de la ea acum doi ani. Dar folosesc tot rețetele ei.

Îi conduse în casă și începu să stoarcă lămâi, așa cum făcea și Bella.

– Unde e Bella acum? întrebă Barney.

– Locuiește într-o casă de pe moșia lui Don Alfonso. El a murit și altcineva deține plantația, dar Alfonso i-a lăsat o casă.

Barney avea senzația că Pablo îi ascundea ceva.

– E măritată? întrebă el.

– Nu cred.

Pablo scoase pahare și o sticlă.

Barney era stânjenit să pună atâtea întrebări despre Bella. Nu voia ca lumea să creadă că era atât de moale încât traversase Atlanticul de dragul unei fete. Se abținu de la alte întrebări în timp ce gustară romul, apoi se tocmiră la un preț absurd de mic pentru două butoaie.

Pe când dădeau să plece, își înghiți mândria și spuse:

– S-ar putea să-i fac o vizită Bellei. E cineva în oraș care ar putea să mă conducă?

– Chiar alături. Mauricio Martinez duce o dată la câteva zile un măgar încărcat cu provizii pe plantație.

– Mulțumesc.

Clădirea alăturată era un magazin universal frumos mirositor, cu

butoaie cu orez și fasole, mănunchiuri de ierburi, oale de gătit, cuie și panglici colorate. Mauricio se învoi să închidă magazinul de îndată și să-l ducă pe Barney pe plantație.

– Trebuia oricum să merg în curând, spuse el. E nevoie de făină și de ulei de măsline.

Vorbea în propoziții scurte, de parcă ar fi vrut să strecoare cât mai multă informație în timpul disponibil.

Barney îl trimise pe Jonathan înapoi, să aibă grijă de *Alice*.

Mauricio înșeuă un cal pentru Barney, iar el merse pe jos, mânând măgarul împovărat. O luară pe un drum prăfuit care ieșea din oraș și înainta pe dealuri. Barney nu avea chef de discuții, dar Mauricio avea destule de spus, în stilul său condensat. Din fericire, nu părea să-i pese dacă Barney răspundea sau dacă înțelegea cel puțin. Asta îi lăsa lui Barney mintea liberă să se gândească la amintiri.

În curând ajunseră în dreptul câmpurilor de trestie de zahăr, ale cărei vrejuri verzi se înălțau până la capul lui Barney. Africanii umblau printre rânduri, îngrijind recolta. Bărbații purtau pantaloni scurți zdrențuiți, femeile aveau rochii simple și scurte, iar copiii umblau goi. Toți purtau pălării de paie făcute în casă. Pe un câmp săpau gropi și puneau plantele noi, asudând sub soare. Barney văzu un alt grup care manevra o presă uriașă de lemn, zdrobind vrejurile de trestie până când sucul se scurgea în rezervorul de jos. Trecură apoi pe lângă o clădire de lemn în care ardea focul și fumul ieșea pe horn, iar Mauricio îi explică:

– Casa de distilare.

– Pe vremea asta, mă întreb cum supraviețuiesc oamenii muncind într-un asemenea loc, spuse Barney.

– Mulți nu supraviețuiesc, răspunse Mauricio. Mare problemă, sclavii mor în casa de distilare. Costisitor.

În cele din urmă apăru și casa de pe plantație, o clădire cu două etaje făcută din același coral recifal alb-gălbui precum palatul din oraș. În timp ce se apropiau, Mauricio arătă spre o căsuță de lemn aflată la umbra unui crâng plăcut de palmieri.

– Bella, zise el.

Merse mai departe spre casa cea mare.

Barney simți un nod în gât când descălecă și legă calul de trunchiul unui palmier. Nouă ani, își spuse. Orice se putea întâmpla în nouă ani.

Merse spre casă. Ușa era deschisă, iar el intră.

O femeie bătrână era întinsă pe un pat îngust dintr-un colț. Nu mai era nimeni în cameră.

– Unde e Bella? spuse Barney în spaniolă.

Femeia se uită la el o clipă, apoi spuse:

– Știam că o să te întorci.

Vocea îi provocă un șoc profund. Se uită neîncrezător la femeia

bătrână și zise:

– Bella?

– Sunt pe moarte, spuse ea.

Barney traversă camera micuță din doi pași și îngenunche lângă pat.

Era Bella. Avea părul atât de rar, încât devenise aproape cheală; pielea ei aurie căpătase culoarea pergamentului, iar trupul ei, cândva solid, se împuținase; dar îi recunoștea ochii albaștri.

– Ce-ai pățit? o întrebă el.

– Febra denga.

Barney nu auzise de o asemenea boală, dar nu prea mai avea importanță: oricine și-ar fi dat seama că moartea era aproape.

Se aplecă să o sărute, dar ea întoarse capul și spuse:

– Sunt hidoasă.

El o sărută pe obraz.

– Iubita mea Bella, zise el.

Era atât de copleșit de durere, încât abia mai putea vorbi. Își înăbuși lacrimile, care-i învingeau orice urmă de bărbăție. Într-un final reuși să spună:

– Pot să fac ceva pentru tine?

– Da, zise ea. Am nevoie de o favoare.

– Orice.

Înainte să apuce să vorbească, Barney auzi o voce de copil în spatele lui:

– Tu cine ești?

Se întoarse. Un băiețel stătea în pragul ușii. Avea pielea aurie, părul cârlionțat de african, de un castaniu-roșcat, și ochii verzi.

Barney se uită la Bella.

– Are vreo opt ani…

Ea încuviință din cap.

– Numele lui e Barnardo Alfonso Willard. Ai grijă de el.

Barney se simțea de parcă tocmai îl călcase un cal în galop. Abia mai putea să respire. Două șocuri: Bella era pe moarte și avea un fiu. Viața i se dăduse peste cap într-un minut.

– Alfo, acesta este tatăl tău, zise Bella. Ți-am povestit despre el.

Alfo se uită la Barney cu o expresie de furie pe fața lui de copil.

– De ce ai venit aici? izbucni el. Ea te-a așteptat, iar acum o să moară!

– Alfo, taci! spuse Bella.

– E în regulă, Bella, zise Barney. Lasă-l să strige. Se uită la băiat. Mama mea a murit, Alfo. Te înțeleg.

Mânia băiatului se transformă în jale: izbucni în lacrimi și se aruncă pe pat lângă mama lui.

Bella îl înconjură cu brațul său osos pe după umeri. El își ascunse fața la pieptul ei și începu să plângă.

Barney îi mângâie părul. Era moale și sârmos. „Fiul meu, își spuse. Bietul meu fiu!”

Timpul trecea fără ca cineva să vorbească. Alfo se opri din plâns în cele din urmă și îl privi pe Barney, sugându-și degetul.

Bella închise ochii. „E bine, se gândi Barney. Se odihnește. Dormi în pace, iubita mea!”

Capitolul 19

Sylvie era ocupată – periculos de ocupată.

Parisul era plin de hughenoți care veniseră acasă pentru nunta regală și care cumpărau multă hârtie și cerneală de la prăvălia din strada Serpente. Voiau și cărți ilegale – nu doar Biblia în franceză, ci și lucrările agitatoare ale lui John Calvin și Martin Luther, care atacau Biserica Catolică. Sylvie era mereu pe fugă, mergând la depozitul din strada du Mur și livrând cărți de contrabandă în casele protestanților și în cele cu camere de închiriat din tot Parisul.

Și totul trebuia făcut foarte discret. Era obișnuită să facă multe, dar zilele acestea se simțea copleșită. Acum risca să fie arestată de trei ori pe zi, nu de trei ori pe săptămână. Starea sporită de neliniște era epuizantă.

Timpul petrecut cu Ned era ca o oază de calm și siguranță. El dădea dovadă de grijă, nu de neliniște. Nu intra niciodată în panică. Credea despre ea că era curajoasă – de fapt, spunea că era o eroină. Se bucura de admirația lui, deși știa că nu era decât o fată speriată.

La a treia lui vizită la prăvălie, mama ei îi spuse numele lor adevărate și îl invită să rămână la masa de prânz.

Isabelle nu se consultase cu Sylvie în legătură cu asta. O făcu pur și simplu, luând-o pe Sylvie prin surprindere. Ned acceptă bucuros. Sylvie era puțin mirată, dar cât se poate de mulțumită.

Închiseră și încuiară ușa de la stradă și se retraseră în camera din spatele prăvăliei. Isabelle găti păstrăv proaspăt, prins în dimineața aceea, cu dovlecel și chimen aromat, iar Ned mâncă cu poftă. După aceea, aduse un bol cu legume verzi, galbene și roșii și o sticlă cu coniac arămiu. De obicei, nu țineau coniac în casă: cele două nu beau nimic mai tare decât vinul și îl diluau până și pe acela. Era clar că Isabelle plănuise în taină masa aceea.

Ned le spuse veștile din Țările de Jos, care erau proaste.

– Hangest nu a ascultat ordinele lui Coligny; a intrat într-o ambuscadă și a fost învins. Acum e prizonier.

Pe Isabelle nu o interesa Hangest, ci Ned.

– Cât credeți că veți mai rămâne la Paris? întrebă ea.

– Cât timp va vrea regina Elisabeta să stau.

– Și apoi presupun că vă întoarceți în Anglia…

– Probabil voi merge acolo unde mă trimite regina.

– Îi sunteți devotat.

– Mă simt norocos să o slujesc.

Isabelle schimbă subiectul.

– Casele engleze sunt diferite de cele franceze? întrebă ea. Casa

dumneavoastră, de exemplu?

– M-am născut într-o casă mare, aflată față în față cu catedrala Kingsbridge. Acum îi aparține fratelui meu mai mare, Barney, dar stau acolo când merg la Kingsbridge.

– Față în față cu catedrala – trebuie să fie un loc plăcut.

– E un loc minunat. Îmi place să stau în salonul din față și să privesc biserica.

– Ce a fost tatăl dumneavoastră?

Sylvie protestă:

– Mamă, parcă ești de la Inchiziție!

– Nu mă deranjează, zise Ned. Tata a fost negustor într-un depozit din Calais și, după ce a murit el, mama a condus afacerea timp de zece ani. Zâmbi întristat. Dar a pierdut totul după ce voi, francezii, ați luat Calais înapoi de la noi, englezii.

– Sunt și francezi în Kingsbridge?

– Hughenoții persecutați au căutat refugiu în toată Anglia. Guillaume Forneron are o fabrică de batist în suburbia din Loversfield. Toată lumea vrea o cămașă de la Forneron.

– Și fratele dumneavoastră cu ce se ocupă?

– E căpitan de vas. Are o navă care se numește *Alice*.

– Propria lui navă?

– Da.

– Dar Sylvie a spus ceva despre un conac…

– Regina Elisabeta m-a făcut lordul unui sat numit Wigleigh, nu departe de Kingsbridge. E un loc mic, dar are un conac unde stau de două sau de trei ori pe an.

– În Franța vi s-ar spune *Sieur de Wigleigh*.

– Da.

Numele era dificil de pronunțat pentru francezi, la fel ca Willard.

– Dumneavoastră și fratele v-ați revenit bine după nenorocul tatălui dumneavoastră. Sunteți un diplomat important, iar Barney deține o navă.

Sylvie se gândi că Ned își dăduse seama că Isabelle voia să-i afle statutul social și financiar, dar el nu părea să se supere; de fapt, părea dornic să-și dovedească respectabilitatea. Cu toate acestea, Sylvie se simțea stânjenită. Poate că Ned avea impresia că mama ei se aștepta să o ia de nevastă. Ca să pună capăt interogatoriului, spuse:

– Trebuie să deschidem prăvălia.

Isabelle se ridică.

– Mă duc eu. Voi doi rămâneți și mai vorbiți câteva minute. Te chem dacă am nevoie de tine, Sylvie.

Apoi ieși, iar Sylvie spuse:

– Îmi pare rău că e atât de băgăcioasă.

– Nu vă scuzați, zâmbi Ned. O mamă are dreptul să știe totul despre

un tânăr care se împrietenește cu fiica ei.

– E frumos din partea dumneavoastră.

– E imposibil să fiu primul bărbat pe care l-a luat așa la întrebări.

Sylvie știa că trebuia să-i spună povestea ei, mai devreme sau mai târziu.

– A fost cineva, acum mult timp. Tatăl meu a fost cel care l-a luat la întrebări.

– Pot să întreb ce nu a mers?

– Bărbatul acela a fost Pierre Aumande.

– Doamne Sfinte! Era protestant pe atunci?

– Nu, dar ne-a înșelat ca să spioneze congregația. La o oră după nuntă, am fost arestați cu toții.

Ned întinse mâna peste masă și o luă pe a ei.

– Câtă cruzime!

– Mi-a frânt inima…

– Să știți că am aflat trecutul lui. Tatăl lui era preot de țară, copilul nelegitim al unuia dintre bărbații din familia de Guise. Mama lui Pierre a fost menajera preotului.

– De unde știți?

– Mi-a spus marchiza de Nîmes.

– Louise? E în congregația noastră, dar nu mi-a spus niciodată asta.

– Poate se teme să nu vă stânjenească vorbindu-vă despre el.

– Pierre mi-a spus atât de multe minciuni! Probabil de asta nu am mai avut încredere în nimeni de atunci…

Ned îi aruncă o privire curioasă. Ea știa că asta însemna „Dar în mine ai?" însă nu era pregătită să răspundă la întrebarea asta.

El așteptă câteva clipe, apoi își dădu seama că ea nu avea de gând să spună mai multe. Apoi zise:

– Ei bine, a fost o masă grozavă! Mulțumesc.

Ea se ridică să-și ia la revedere. Ned părea descurajat, iar ea se simți copleșită de simpatie. Din impuls, ocoli masa și îl sărută.

Intenționase să fie un sărut prietenesc, dar nu așa se petrecură lucrurile. Cumva, se trezi sărutându-l pe buze. Era precum o mâncare dulce: gustă o dată și își dori cu disperare mai mult. Îi duse mâna la ceafa și-i apăsă buzele mai tare, înfometată.

El nu mai avu nevoie de alte încurajări. O cuprinse cu ambele mâini și o lipi de el. Sylvie se simți invadată de o senzație pe care o uitase – bucuria de a iubi trupul altcuiva. Își spunea întruna că avea să se oprească în următoarea clipă.

El îi atinse sânii cu mâinile și strânse ușor, scoțând un mic geamăt în același timp. Pe ea o încânta senzația, dar o făcu să-și revină. Puse capăt sărutului și-l împinse ușor.

– N-am vrut să fac asta, zise ea gâfâind.

El nu spuse nimic, zâmbind bucuros.

Sylvie înțelese că îi transmisese un mesaj pe care intenționase să-l ascundă. Dar acum nu-i mai păsa. Cu toate astea, îi spuse:

– Ar fi mai bine să plecați, până nu fac ceva ce o să regret.

Asta părea să-l facă și mai fericit.

– Bine, zise el. Când o să vă mai văd?

– Curând. Mergeți și luați-vă la revedere de la mama.

El încercă să o sărute din nou, dar ea îi puse o mână în piept și zise:

– Ajunge.

Iar el acceptă. Se duse în prăvălie și spuse:

– Mulțumesc, doamnă Palot, pentru ospitalitate.

Sylvie se trânti pe scaun. O clipă mai târziu, auzi ușa prăvăliei închizându-se. Mama ei intră în camera din spate, părând mulțumită.

– A plecat, dar o să se întoarcă.

– L-am sărutat, spuse Sylvie.

– Am bănuit, după zâmbetul de pe fața lui.

– N-ar fi trebuit să o fac.

– Nu înțeleg de ce nu. L-aș fi sărutat eu însămi dacă aș fi fost cu douăzeci de ani mai tânără.

– Nu fi vulgară, mamă. Acum o să se aștepte să mă mărit cu el.

– Dacă aș fi în locul tău, aș face-o cât mai repede, înainte să pună altă fată mâna pe el.

– Încetează! Știi foarte bine că nu mă pot mărita cu el.

– Nu știu deloc! Despre ce vorbești?

– Avem o misiune: să aducem învățătura cea adevărată lumii.

– Poate că am făcut destul.

Sylvie era șocată: mama ei nu vorbea niciodată așa. Isabelle îi observă reacția și spuse defensiv:

– Chiar și Dumnezeu S-a odihnit în a șaptea zi după ce a creat lumea.

– Munca noastră nu s-a terminat.

– Poate că nu se va termina niciodată până la Ultima Carte.

– Cu atât mai mult trebuie să continuăm.

– Vreau să fii fericită. Ești fetița mea.

– Dar Dumnezeu ce vrea? M-ai învățat mereu să-mi pun întrebarea asta.

Isabelle oftă.

– Așa e. Eram mai strictă când eram tânără.

– Ai fost înțeleaptă. Nu mă pot mărita. Am o misiune de îndeplinit.

– Totuși, cu sau fără Ned, într-o bună zi s-ar putea să descoperim alte moduri de a îndeplini voia Domnului.

– Nu văd cum.

– Poate o să ni se dezvăluie.

– Atunci, e în mâinile Domnului, nu-i așa, mamă?

– Da.

– Așadar, trebuie să fim mulțumite.

Isabella oftă din nou.

– Amin, zise ea, dar Sylvie nu era sigură la ce se referea.

(ii)

Când Ned ieși din prăvălie, observă pe partea cealaltă a străzii un tânăr zdrențăros care pierdea timpul de unul singur în fața unei taverne. Ned o luă spre est, îndreptându-se spre ambasada engleză. Privind în urmă, văzu că tânărul zdrențăros mergea în aceeași direcție.

Ned era într-o dispoziție bună. Sylvie îl sărutase, părând că își dorise asta cu adevărat. El o adora. Pentru prima dată, întâlnise o fată pe potriva lui Margery. Sylvie era deșteaptă și curajoasă, dar și caldă și atrăgătoare. Abia aștepta să o revadă.

Nu o uitase pe Margery – nu avea să o uite niciodată. Dar ea refuzase să fugă cu el, iar el trebuia să-și trăiască restul vieții fără ea. Avea dreptul să iubească pe altcineva.

O plăcea și pe mama lui Sylvie. Isabelle era încă atrăgătoare pentru vârsta a doua: avea o siluetă înaltă și o figură frumoasă, iar ridurile din jurul ochilor albaștri îi confereau distincție. Și îi dăduse de înțeles că îl accepta.

Era supărat din cauza poveștii lui Sylvie despre Pierre Aumande. Chiar se căsătorise cu ea! Nu era de mirare că trecuse atâta vreme fără să se mărite din nou. Gândul că Sylvie fusese trădată în acest fel în ziua nunții ei îl făcea pe Ned să vrea să-l strângă de gât pe Pierre cu mâna lui.

Dar nu lăsă asta să-l descurajeze: avea prea multe motive să se bucure. Era chiar posibil ca Franța să devină a doua țară mare din lume care să adopte libertatea religioasă.

Traversând strada St Jacques, privi în urmă și-l văzu pe tânărul zdrențăros din strada Serpente.

Trebuia să facă ceva în privința asta.

Se opri pe cealaltă parte a străzii ca să privească biserica magnifică St Severin. Bărbatul traversă în grabă strada, evitând să-l privească pe Ned în ochi, apoi se furișă pe o alee.

Ned intră în curtea micii biserici St-Julien-le-Pauvre și merse prin cimitirul părăsit. Când se întoarse spre capătul de est al bisericii, intră sub o arcadă adâncită care-l ascundea. Apoi scoase pumnalul și-l întoarse pentru ca mânerul să-i iasă printre degetul mare și arătătorul mâinii drepte.

Când bărbatul zdrențăros ajunse în dreptul arcadei, Ned ieși și-l izbi cu mânerul pumnalului în față. Bărbatul strigă și se clătină în spate, sângerând abundent pe nas și pe gură. Dar își recăpătă repede echilibrul și se întoarse să fugă. Ned alergă după el și-i puse piedică, iar celălalt se prăbuși. Apoi Ned îngenunche și-i lipi vârful pumnalului

de gât.

– Cine te-a trimis? spuse el.

Bărbatul își înghiți sângele și spuse:

– Nu știu despre ce vorbești! De ce m-ai atacat?

Ned împinse lama până străpunse pielea murdară de pe gâtul omului și sângele începu să curgă.

Bărbatul strigă:

– Nu, te rog!

– Nu se uită nimeni. Te ucid și plec mai departe – dacă nu îmi spui cine ți-a ordonat să mă urmărești.

– Bine, bine! A fost Georges Biron.

– Cine naiba e ăsta?

– Lordul de Montagny.

Numele îi suna cunoscut.

– De ce vrea să știe unde merg?

– Nu știu, jur pe Hristos! Nu ne spune niciodată de ce, doar ne trimite.

Însemna că bărbatul făcea parte dintr-un grup, iar Biron trebuia să fie liderul lor. El sau cineva pentru care lucra îl pusese pe Ned sub urmărire.

– Pe cine mai urmărești?

– Îl urmăream pe Walsingham, apoi a trebuit să te urmărim pe tine.

– Biron lucrează pentru un lord important?

– Posibil, dar nouă nu ne spune nimic. Te rog, crede-mă, e adevărat.

Avea sens, își spuse Ned. Nu era nevoie să-i spună unui astfel de amărât motivele pentru care făcea ceva.

Se ridică, ascunse arma și se îndepărtă.

Traversă piața Maubert spre ambasadă și intră. Walsingham era în hol, iar Ned îi spuse:

– Știi ceva despre Georges Biron, lord de Montagny?

– Da, zise Walsingham. E pe lista de asociați ai lui Pierre Aumande de Guise.

– Aha, așa se explică.

– Ce se explică?

– De ce a pus oameni să ne urmărească.

(iii)

Pierre se uită la mica prăvălie de pe strada Serpente. Cunoștea strada: fusese cartierul lui pe când era student, cu mulți ani în urmă. Frecventase taverna din partea opusă, dar prăvălia nu era acolo pe atunci.

Faptul că se afla acolo îl făcea să reflecteze la viața lui de până atunci. Acel tânăr student tânjise după multe lucruri care deveniseră între timp ale lui, își spuse cu satisfacție. Era cel mai de încredere

consultant al familiei de Guise. Avea haine frumoase și le purta când mergea să-l vadă pe rege. Avea bani și ceva mult mai de preț de atât – putere.

Dar avea și griji. Hughenoții nu fuseseră stârpiți – de fapt, păreau să devină mai puternici. Țările scandinave și o parte din provinciile germane erau protestante convinse, la fel ca micul regat Navarra. Lupta încă se ducea cu Scoția și cu Țările de Jos.

Existau câteva vești bune din Țările de Jos: liderul hughenot Hangest fusese înfrânt de Mons, iar acum se afla într-o hrubă împreună cu o parte dintre locotenenții săi, torturați de brutalul duce de Alba. Catolicii triumfători din Paris inventaseră o lozincă ce se auzea în fiecare seară în taverne:

Hang-est!
Ha! Ha! Ha!
Hang-est!
Ha! Ha! Ha!

Dar Mons nu a fost ferm, iar rebeliunea nu a fost înăbușită.

Cel mai rău era că Franța, asemenea unui bețiv care încerca să înainteze, dar se împleticea spre spate, se îndrepta spre acel tip dezgustător de compromis pe care îl inițiase regina Elisabeta în Anglia, nici cu totul catolici, nici cu totul protestanți, ci un amestec permisiv. Nunta regală urma să aibă loc peste câteva zile și încă nu stârnise genul acela de revoltă care era necesar pentru a fi anulată.

Dar avea să stârnească. Și, când avea să se întâmple, Pierre urma să fie pregătit. Lista neagră cu protestanții din Paris fusese sporită de vizitatori. În ultimele zile, el și ducele Henric făcuseră și alte planuri. Alcătuiseră o listă paralelă cu nobilii ultracatolici în care puteau avea încredere că erau în stare să ucidă. Când începea răscoala hughenotă, clopotul bisericii Saint-Germain l'Auxerrois avea să bată constant, acesta fiind semnalul pentru fiecare nobil catolic de a-l ucide pe protestantul care-i era desemnat.

În principiu, toți fuseseră de acord. Pierre știa că nu toți oamenii aveau să-și țină promisiunea, dar erau destui. De îndată ce hughenoții se revoltau, catolicii aveau să-i lovească. Urmau să răpună bestia tăindu-i capul. Apoi, miliția din oraș putea scăpa de oamenii de rând. Mișcarea hughenotă avea să fie mutilată, poate chiar rănită în mod fatal. Avea să fie sfârșitul acestei politici regale nefaste de toleranță față de protestantism. Iar familia de Guise avea să ajungă din nou cea mai puternică din Franța.

Acum, în fața lui Pierre era o nouă adresă de pe lista neagră.

– Englezul s-a îndrăgostit, îi spusese Georges Biron.

– De cine? O persoană pe care o putem șantaja? întrebase Pierre.

– De o vânzătoare de papetărie care are o prăvălie pe malul stâng.

– Numele?

– Therese St Quentin. Ține prăvălia împreună cu mama ei, Jacqueline.

– Trebuie să fie protestante. Englezul nu și-ar face de cap cu o catolică.

– Să le investighez?

– S-ar putea să arunc eu însumi o privire.

Familia St Quentin avea o casă modestă, din câte vedea acum, cu un singur etaj. O alee de lățimea unui cărucior ducea probabil în curtea din spate. Fațada era renovată și toată lemnăria era proaspăt vopsită, așadar poate că o duceau bine. Ușa era deschisă din cauza căldurii din august. Vitrina era aranjată artistic: foi de hârtie dispuse în evantai, un mănunchi de pene de scris într-o vază și sticle de cerneală de diferite mărimi.

– Așteptați aici, le spuse gărzilor sale de corp.

Intră în magazin și rămase uimit să o vadă pe Sylvie Palot.

Era ea, cu siguranță. Avea treizeci și unu de ani, după calculele lui, dar arăta ceva mai în vârstă, fără îndoială din cauza celor prin care trecuse. Era mai slabă decât înainte, pierzându-și aerul înfloritor de adolescentă. Începea să facă riduri pe maxilarul puternic, dar ochii aveau aceeași nuanță de albastru. Purta o rochie simplă de pânză albastră, iar pe sub rochie trupul i se ghicea grațios și voinic.

Preț de o clipă, rămase transportat ca prin farmec în perioada aceea, din urmă cu paisprezece ani: piața de pește unde vorbise prima dată cu ea; librăria din umbra catedralei; biserica ilegală din cabana de vânătoare; și un Pierre mai tânăr și neștiutor, care nu avea nimic, dar voia totul.

Sylvie era singură în prăvălie. Stătea la o masă, adunând o coloană de cifre dintr-o carte mare, și la început nu ridică privirea.

Se uită la ea cu atenție. Cumva, reușise să supraviețuiască morții tatălui ei și confiscării întregii averi. Își luase un nume fals și începuse o afacere nouă, pe cont propriu – care prosperase. Pierre se mira că Dumnezeu le permitea atâtor protestanți blasfematori să se descurce în afaceri și comerț. Își foloseau profiturile ca să plătească pastori, să construiască săli de întâlnire și să cumpere cărți interzise. Uneori, era greu de înțeles planul lui Dumnezeu.

Iar acum avea un admirator – un dușman detestat al lui Pierre.

După o vreme, spuse:

– Bună ziua, Sylvie.

Deși o salutase pe un ton prietenos, ea scoase un strigăt de spaimă. Probabil îi recunoscuse vocea chiar și după atâția ani.

Se bucura să vadă teamă pe fața ei.

– De ce ai venit? spuse ea cu vocea tremurând.

– Din pură întâmplare. Ce surpriză încântătoare pentru mine!

– Nu mi-e frică de tine, zise ea, dar el știa, plin de satisfacție, că

minţea. Ce poţi să-mi faci? continuă ea. Deja mi-ai distrus viaţa.

– Aş putea să o fac din nou.

– Nu, n-ai putea. Avem Pacea de la St Germain.

– Însă vânzarea de cărţi interzise e tot împotriva legii.

– Noi nu vindem cărţi.

Pierre aruncă o privire prin cameră. Nu păreau să fie cărţi tipărite la vânzare; doar registre goale precum cel în care scria ea şi caiete mai mici, numite *livres de raison*{24}. Poate că zelul evanghelic se stinsese după ce-l văzuse pe tatăl ei ars de viu: era tot ce sperase Biserica dintotdeauna. Însă uneori, aceste execuţii aveau efectul contrar, dând naştere unor martiri inspiratori. Era posibil să-şi fi dedicat viaţa continuării misiunii tatălui ei. Poate că avea un magazin cu literatură eretică în altă parte. Putea să dispună să fie urmărită zi şi noapte ca să afle; dar, din păcate, acum era avertizată şi avea să-şi ia precauţii în plus.

Schimbă tactica.

– Cândva mă iubeai.

Ea păli.

– Să mă ierte Dumnezeu!

– Haide, haide! Îţi plăcea să mă săruţi.

– Cucută ascunsă în miere…

El făcu un pas ameninţător în faţă. Nu voia cu adevărat să o sărute – nu-şi dorise niciodată. Era mai aţâţător să o sperie.

– M-ai săruta din nou, ştiu bine.

– Ţi-aş muşca nasul ăla afurisit.

Avea senzaţia că vorbea serios, dar continuă să o tachineze.

– Eu te-am învăţat tot ce ştii despre dragoste, spuse el.

– M-ai învăţat că un om poate fi creştin şi un mincinos dezgustător totodată.

– Toţi păcătuim. De asta avem nevoie de mila lui Dumnezeu.

– Unii păcătoşi sunt mai răi decât alţii – şi unii ajung în iad.

– Îl săruţi pe admiratorul englez?

Spre mulţumirea lui, văzu că reuşise să o sperie cu adevărat: era clar că nu-i trecuse prin cap că el ştia despre Sir Ned.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, minţi ea.

– Ba da, ştii.

Ea se calmă cu puţin efort.

– Eşti mulţumit cu răsplata ta, Pierre? Arătă cu mâna spre haina lui. Ai haine frumoase, te-am văzut călărind alături de ducele de Guise. Ai primit ce ţi-ai dorit. A meritat tot răul pe care a trebuit să-l faci?

El nu rezistă tentaţiei de a se lăuda:

– Am bani şi mai multă putere decât am visat vreodată.

– Nu asta îţi doreai cu adevărat. Uiţi cât de bine te cunosc.

Pierre se simţi deodată neliniştit. Ea continuă neîndurătoare:

– Tot ce ți-ai dorit a fost să fii unul dintre ei, un membru al familiei de Guise, care te-a respins când erai mic.

– Și sunt, spuse el.

– Nu, nu ești. Ei îți cunosc adevăratele origini, nu-i așa?

O senzație de panică începu să-l cuprindă pe Pierre.

– Sunt cel mai de încredere consultant al ducelui!

– Dar nu ești vărul lui. Se uită la hainele tale elegante și își amintesc că ești fiul ilegitim al unui copil ilegitim, pe urmă râd de pretențiile tale, am dreptate?

– Cine ți-a spus asemenea minciuni?

– Marchiza de Nîmes știe totul despre tine. Vine din aceeași regiune ca tine. Te-ai căsătorit din nou, nu-i așa?

El tresări. Presupunea sau chiar știa?

– Un mariaj nefericit, probabil? spuse ea mai departe.

El era incapabil să-și ascundă sentimentele, iar ea îi citea totul pe față.

– Dar nu cu o nobilă. Cu cineva de speță joasă – de aceea o urăști.

Avea dreptate. În cazul în care uita vreodată cum își câștigase dreptul de a purta numele de Guise, avea o soție îngrozitoare și un fiu vitreg enervant care să-i amintească prețul plătit. Nu reuși să-și ascundă grimasa de ranchiună care-i schimonosi fața.

Sylvie o văzu și spuse:

– Biata femeie!

Ar fi trebuit să ocolească masa și să o plesnească, apoi să-și cheme gărzile de afară ca să o bată; dar nu putea să-și adune forțele. În loc să se lase copleșit de mânie, se trezi neputincios din pricina neîncrederii în sine. Ea avea dreptate, îl cunoștea prea bine. Îl rănise, iar el nu voia acum decât să se târască undeva și să-și lingă rănile.

Pe când dădea să plece, mama ei intră în prăvălie din spate. Îl recunoscu imediat. Fu atât de șocată, încât făcu un pas înapoi, temătoare și dezgustată deopotrivă, ca și cum ar fi văzut un câine turbat. Apoi, cu o repeziciune uluitoare, șocul se transformă în furie.

– Diavole! strigă ea. Tu l-ai ucis pe Giles al meu! Tu i-ai distrus viața fiicei mele!

Avea vocea ascuțită, de parcă o apucase o criză de nebunie, iar Pierre păși spre ușă, îndepărtându-se de ea.

– Dacă aș avea un cuțit, ți-aș scoate mațele alea puturoase! strigă ea. Mizerie ce ești! Scursura unei prostituate bolnave! Cadavru scârbos și puturos, o să te strâng de gât!

Pierre ieși în grabă și trânti ușa după el.

(iv)

Încă de la început, atmosfera din ziua nunții fusese neplăcută.

Mulțimea se adunase de dimineață în lunea aceea, căci parizienii nu

s-ar fi ținut niciodată departe de un astfel de spectacol. În piața din fața catedralei Notre-Dame se construise un amfiteatru din lemn, acoperit cu mătase cu fir de aur, cu alei ridicate spre biserică și spre palatul învecinat al episcopului. Ca demnitar mărunt, Ned își ocupă locul cu câteva ore înainte să înceapă ceremonia. Era o zi de august fără nori și tuturor le era prea cald la soare. Piața din jurul construcției temporare era plină de cetățeni transpirați. Alți spectatori priveau de la ferestre și de pe acoperișurile caselor alăturate. Totul era învăluit într-o tăcere amenințătoare. Parizienii ultracatolici nu voiau ca iubita lor obraznică să se mărite cu o jigodie protestantă. Iar mânia lor era alimentată în fiecare duminică de predicatori aţâțători, care le spuneau că această căsătorie era o ticăloșie.

Lui Ned tot nu-i venea să creadă ce urma să se întâmple. Mulțimea s-ar fi putut răscula, oprind ceremonia. Existau și zvonuri cum că prințesa Margot amenința cu un refuz în ultima clipă.

Platforma se umplu pe parcursul zilei. Pe la trei după-amiază, Ned se trezi alături de Jeronima Ruiz. Plănuise să vorbească din nou cu ea, după conversația fascinantă de la palatul Luvru, dar nu se mai ivise ocazia în zilele care urmaseră. O salută cu căldură, iar ea spuse nostalgică:

– Zâmbești la fel ca Barney.

– Cardinalul Romero trebuie să fie dezamăgit, zise Ned. Se pare că mariajul va avea loc.

Ea coborî vocea și zise:

– Mi-a spus ceva ce te-ar putea interesa.

– Bine!

Ned sperase că Jeronima putea fi convinsă să ofere informații. Dar se părea că nu era nevoie de convingere.

– Ducele de Guise are o listă cu nume și cu adrese ale celor mai importanți protestanți din Paris. Fiecărui nobil catolic de nădejde i s-a atribuit câte unul. Dacă vor fi revolte, toți hughenoții vor fi uciși.

– Dumnezeule! Au atât de mult sânge-rece?

– Așa e familia de Guise.

– Mulțumesc că mi-ai spus.

– Aș vrea să-l ucid pe Romero, dar nu pot pentru că am nevoie de el, zise ea. Cum nu pot face asta, mă mulțumesc cu atât.

El o privi fascinat, dar și puțin îngrozit. Nu doar cei din familia de Guise aveau sânge-rece.

Discuția fu întreruptă de un murmur care străbătu mulțimea și toți se întoarseră să vadă procesiunea mirilor, care veneau de la palatul Luvru, traversând podul Notre-Dame de pe malul drept către insulă. Henric de Bourbon, regele Navarrei, purta un costum dintr-un satin galben-pal, brodat cu argint, perle și pietre prețioase. Era escortat de nobilii protestanți, printre care se afla și marchizul de Nîmes.

Cetățenii Parisului priveau într-o tăcere îmbufnată.

Ned se întoarse să vorbească cu Jeronima, dar ea se mutase deja, iar acum lângă el era Walsingham.

– Tocmai am aflat ceva înfiorător, zise el, apoi repetă ce îi povestise Jeronima.

– Poate că nu ar trebui să ne mirăm, zise Walsingham. Și-au făcut planuri – sigur și-au făcut.

– Iar acum noi le cunoaștem planurile, mulțumită cocotei spaniole.

Walsingham zâmbi, ceea ce se întâmpla foarte rar.

– Bine, Ned, am înțeles ce vrei să spui.

Regele Carol ieși din palatul episcopului cu mireasa, sora lui, la braț. Purta același satin galben-pal ca Henric de Bourbon, un semn al frăției. Cu toate acestea, purta bijuterii mai mari și mai numeroase. În timp ce se apropiau, Walsingham se aplecă spre Ned și spuse disprețuitor:

– Mi s-a spus că ținuta regelui a costat cinci sute de ecu{25}.

Lui Ned nu-i venea să creadă.

– Asta înseamnă o sută cincizeci de mii de lire!

– Adică jumătate din bugetul anual al guvernului englez.

De data asta, Ned împărtășea dezgustul lui Walsingham față de risipă.

Prințesa Margot purta o robă de catifea într-o nuanță luminoasă de violet și o pelerină albastră cu trenă lungă, susținută de trei doamne. Ned se gândi că avea să îi fie cald. Despre toate prințesele se spunea că sunt frumoase, dar în cazul ei era cât se poate de adevărat. Avea o figură senzuală, cu ochii mari încadrați de sprâncene negre și cu buze roșii care arătau de parcă ar fi cerut să fie sărutate. Dar în ziua aceea, fața ei frumoasă avea o expresie de revoltă încăpățânată.

– Nu e fericită, îi spuse Ned lui Walsingham.

Walsingham ridică din umeri.

– A știut din copilărie că nu i se va permite să-și aleagă singură soțul. Există un preț de plătit pentru viața obscen de extravagantă dusă de regalitatea franceză.

Ned se gândi la mariajul aranjat al lui Margery.

– O înțeleg pe Margot, zise el.

– Dacă zvonurile despre ea sunt adevărate, nu va lăsa jurămintele de căsătorie să o împiedice.

În spatele regelui mergeau frații lui, purtând același satin galben. Se asigurau astfel că mulțimea pricepea mesajul: din ziua aceea, bărbații Valois și Bourbon aveau să fie frați. Mireasa era urmată de cel puțin o sută de femei nobile. Ned nu văzuse niciodată atâtea diamante și rubine la un loc. Fiecare femeie purta mai multe bijuterii decât avea regina Elisabeta.

Dar nimeni nu aclama.

Procesiunea înaintă încet pe pasarela ridicată către amfiteatru, iar mireasa își luă acolo locul lângă mire. Era prima dată când o catolică se mărita cu un protestant în cadrul unei nunți regale, iar ceremonia complexă fusese organizată astfel încât să nu ofenseze niciuna din părți.

Potrivit tradiției, cununia avea loc în afara bisericii. Cardinalul de Bourbon oficia slujba. Pe măsură ce secundele treceau și cuvintele erau rostite, Ned se simțea tot mai copleșit de solemnitatea momentului: o țară măreață mergea, centimetru chinuitor după centimetru chinuitor, către idealul de libertate religioasă. Ned tânjea după asta. Era ceea ce voia regina Elisabeta și ceea ce avea nevoie Sylvie Palot.

În cele din urmă, cardinalul o întrebă pe Margot dacă îl acceptă pe regele Navarrei de soț.

Ea se uită la el cu fața lipsită de expresie și cu gura strânsă.

Cu siguranță, își zise Ned, nu avea de gând să saboteze întreaga nuntă exact în clipa aceea. Dar oamenii spuneau că era o fire îndărătnică.

Mirele se foia nerăbdător de pe un picior pe altul. Prințesa și cardinalul se uitară o vreme unul la altul.

Apoi, regele Carol, care stătea în spatele surorii lui, se întinse, puse mâna pe ceafa ei și o împinse.

Părea că prințesa Margot tocmai încuviințase.

Ned se gândi că aceea nu era o consimțire adevărată. Dumnezeu știa asta – la fel și mulțimea care îi privea. Dar fu de ajuns pentru cardinal, care îi declară în grabă soț și soție.

Erau căsătoriți – dar dacă ceva mergea prost acum, înainte ca mariajul să fie consumat, încă putea fi anulat.

Alaiul intră în catedrală pentru slujba de cununie. Mirele nu rămase la slujba catolică, ci ieși din biserică aproape imediat și începu să-i vorbească lui Gaspard de Coligny, generalul hughenot. Poate că nu intenționau să ofenseze pe nimeni, însă atitudinea lor nonșalantă lăsa impresia că disprețuiau slujba care avea loc înăuntru. În mod sigur, asta simțea mulțimea, care începu să protesteze în gura mare. Apoi scandară sloganul victoriei:

Hang-est!
Ha! Ha! Ha!
Hang-est!
Ha! Ha! Ha!

Era enervant pentru hughenoți, ai căror lideri erau torturați în beciuri de către ducele de Alba.

Oamenii de seamă de pe platformă se mișcau de colo până colo și stăteau de vorbă, dar, pe măsură ce scandările creșteau, discuțiile se potoleau treptat, începură cu toții să privească neliniștiți în jur.

Un grup de hughenoți de pe acoperișul unei case din apropiere răspunseră prin cântarea unui psalm și imediat se alăturară și alte voci. În mulțimea de jos, câțiva huligani tineri începură să-și croiască drum spre casă.

Scena părea să se transforme într-o revoltă. Dacă se întâmpla asta, efectul pacifist al cununiei avea să fie anulat.

Ned îl remarcă pe prietenul lui Walsingham, marchizul de Lagny, cu pălăria lui cu pietre scumpe, și-i spuse neliniștit:

– Nu-i puteți opri pe hughenoți din cântat? întrebă el. Stârnesc mulțimea. Vom pierde tot ce am câștigat dacă se lasă cu revoltă.

Lagny zise:

– Aș putea opri cântatul dacă și catolicii s-ar opri din scandat.

Ned se uită în jur, căutând un catolic prietenos, și o văzu pe Afrodita Beaulieu. O trase de un nasture și-i zise:

– Poți să convingi un preot sau pe altcineva să oprească mulțimea să mai scandeze lozinca aia cu Hangest? Ne îndreptăm spre un scandal urât!

Afrodita era o fată rațională și înțelese pericolul.

– Mă duc în biserică să vorbesc cu tata, spuse ea.

Ned îi zări pe Henric de Bourbon și pe Gaspard de Coligny și-și dădu seama că ei erau cauza problemei. Se întoarse la Lagny.

– Ați putea să le spuneți celor doi să se retragă? întrebă el. Sunt sigur că nu o fac dinadins, dar ei provoacă mulțimea.

Lagny încuviință din cap.

– Voi vorbi cu ei. Niciunul nu vrea să avem probleme.

După câteva minute, Henric și Gaspard dispărură în palatul arhiepiscopului. Un preot ieși din catedrală și le spuse oamenilor că deranjau slujba, iar scandările se potoliră. Hughenoții de pe acoperișuri încetară cântecul, iar piața se liniști.

Criza trecuse, își spuse Ned – deocamdată.

(v)

Nunta fu urmată de trei zile de festivități ostentative, dar nu de revolte. Pierre era extrem de dezamăgit.

Erau bătăi pe străzi și încăierări în taverne, când protestanții bucuroși se confruntau cu catolici furioși, dar niciun scandal nu se transformă în lupta care spera el să cuprindă tot orașul.

Regina Caterina nu făcea față unei confruntări violente. Coligny, ca toți hughenoții vicleni, credea că cea mai bună strategie era să evite vărsarea de sânge. Împreună, moderaţii slabi din ambele tabere menținеau pacea.

Familia de Guise era disperată, văzând că puterea și prestigiul le scăpau permanent printre degete. Și atunci, Pierre născoci un plan: aveau să-l asasineze pe Gaspard de Coligny.

Joi, când nobilii participau la turnirul care reprezenta apogeul festivităților, Pierre stătea cu Georges Biron într-una dintre sălile medievale din aripa veche a palatului Luvru. Podelele erau neîngrijite, iar pereții erau din piatră nefinisată.

Biron mută o masă lângă fereastră pentru mai multă lumină. Avea cu el o traistă de pânză, din care scoase o armă cu țeavă lungă.

– E o archebuză, zise Pierre. Dar cu două țevi, una sub alta.

– Așadar, dacă îl ratează pe Coligny cu primul glonț, are încă o șansă.

– Foarte bine.

Biron arătă spre mecanismul de tragere.

– E acționat cu roată de fricțiune.

– Atunci, se aprinde singur. Dar o să-l omoare?

– Dacă e la o distanță de până la nouăzeci de metri, da.

– O muschetă spaniolă ar fi mai bună.

Muschetele erau mai mari și mai grele, iar un glonț tras cu acestea avea șanse mai mari să fie fatal.

Biron clătină din cap.

– Prea greu de ascuns. Oricine și-ar da seama ce pune omul la cale. Iar Louviers nu e tânăr. Nu sunt sigur că s-ar descurca cu o muschetă.

Era nevoie de forță să ridici o astfel de armă: de aceea muschetarii erau celebri pentru siluetele lor masive.

Pierre îl adusese pe Charles Louviers la Paris. Louviers își păstrase cumpătul la Orleans: asasinarea lui Antoine de Bourbon eșuase din cauza ezitării regelui Francisc al II-lea, nu din pricina lui Louviers. Câțiva ani mai târziu, Louviers asasinase un lider hughenot, pe căpitanul Luze, și câștigase două mii de ecu. Iar Louviers era nobil, ceea ce – se gândea Pierre – însemna că avea să se țină de cuvânt, pe când un derbedeu de stradă ar fi schimbat tabăra pentru o sticlă de vin. Pierre spera că luase deciziile corecte.

– Bine, spuse el. Hai să vedem ruta.

Biron puse arma înapoi în traistă și ieșiră împreună în curte. Pe două laturi ale pieței se aflau ziduri de castel medieval, iar pe celelalte două erau palate moderne în stil italian. Biron zise:

– Când Gaspard de Coligny merge de la locuința lui până aici și de aici înapoi acasă, e însoțit de o gardă de corp formată din vreo douăzeci de oameni înarmați.

– Asta o să fie o problemă.

Pierre o luă pe traseul pe care îl făcea Coligny, trecând pe sub poarta medievală către strada Poulies. Familia Bourbon avea un palat față în față cu Luvrul. Alături, se afla casa fratelui regelui, Hercule-Francisc. Pierre se uită în lungul străzii.

– Unde locuiește Coligny?

– După colț, pe strada Bethisy. Sunt doar câțiva pași.

– Hai să vedem.

O luară spre nord, îndepărtându-se de râu.

Tensiunea de pe străzi încă era crescută. Chiar și acum, Pierre vedea hughenoții în hainele lor sobre, negre sau cenușii, plimbându-se de parcă ar fi fost stăpânii orașului. Dacă ar fi avut vreun pic de minte, n-ar fi arătat atât de triumfători. Pe de altă parte, își zise Pierre, dacă aveau minte, n-ar fi fost protestanți.

Parizienii ultracatolici îi urau pe acești vizitatori. Toleranța lor era fragilă, un pod de paie care sprijinea o căruță cu roți de fier.

Dacă aveau un pretext foarte bun, ambele tabere ar fi luat-o razna. Apoi, dacă erau uciși suficienți oameni, războiul civil ar fi început din nou, iar Pacea de la St Germain s-ar fi anulat chiar dacă avusese loc căsătoria.

Pierre avea să le ofere pretextul.

Studie strada în căutarea unui loc avantajos din care asasinul ar fi putut să tragă într-un om care mergea pe jos: un turn, un copac înalt, o fereastră a unui pod. Problema era că asasinul avea nevoie de o cale de scăpare, căci gărzile ar fi fugit cu siguranță după el.

Se opri în fața unei case pe care o recunoscu. Îi aparținea mamei lui Henric de Guise, Anna d'Este. Se recăsătorise și acum era ducesă de Nemours, dar îl ura încă pe Coligny, crezându-l responsabil pentru moartea primului ei soț. Într-adevăr, făcuse la fel de multe lucruri ca Pierre pentru a menține vie setea de răzbunare a ducelui Henric. Fără îndoială, avea să coopereze.

Analiză fațada. Ferestrele de la etaj aveau deasupra gratii de lemn, acoperite cu plante agățătoare, un aspect drăguț care i se datora, în mod sigur, ducesei. Dar gratiile erau acum pline de rufe puse la uscat, ceea ce sugera că ducesa nu era acasă. „Și mai bine", se gândi Pierre.

Bătu la ușă și îi deschise un servitor. Bărbatul îl recunoscu pe Pierre și îi vorbi pe un ton respectuos, amestecat cu teamă.

– Bună ziua, domnule de Guise, sper că vă pot ajuta.

Lui Pierre îi plăcea servilismul, dar se prefăcea mereu că nu-l observă. De data asta, trecu pe lângă servitor fără să răspundă.

Urcă la etaj urmat de Biron, care încă ducea traista lungă în care se afla archebuza.

În față, la etajul de sus, se afla un salon mare. Pierre deschise fereastra. În ciuda rufelor care fluturau în bătaia vântului, vedea bine ambele laturi ale străzii din direcția Luvrului.

– Dă-mi arma, spuse el.

Biron scoase arma din traistă. Pierre o așeză pe pervaz și ochi în lungul țevii. Văzu un cuplu bine îmbrăcat care se apropia, cei doi mergând la braț. Îndreptă arma spre bărbat. Spre mirarea lui, îl recunoscu pe bătrânul marchiz de Nîmes. Pierre mută arma într-o parte și o analiză pe femeia care purta o rochie de un galben-deschis.

Da, era marchiza Louise, care îl umilise de două ori: o dată mai demult, când îl desconsiderase la slujba protestantă din vechea cabană de vânătoare; și din nou în urmă cu câteva săptămâni, la prăvălia din strada Serpente, când Sylvie îl tachinase în legătură cu secretele aflate de la Louise. Acum se putea răzbuna doar apăsând trăgaciul de pe roata de fricțiune. Luă la ochi bustul ei. Avea vreo treizeci și cinci de ani, dar încă era voluptuoasă, iar sânii ei păreau mai mari decât înainte. Pierre și-ar fi dorit să mânjească rochia galbenă cu sângele ei roșu aprins. Aproape că îi auzea țipetele.

„Într-o zi, își spuse, dar nu încă."

Dădu din cap și se ridică.

– E bine aici, îi spuse lui Biron, întinzându-i arma.

Apoi ieși din cameră. Servitorul stătea pe coridor, așteptând ordine.

– Trebuie să fie o ușă în spate, îi spuse Pierre.

– Da, domnule. Doriți să vă arăt?

Coborâră la parter și, trecând prin bucătărie și spălătorie, ajunseră într-o grădină cu o poartă. Pierre deschise poarta și se trezi în curtea bisericii St-Germain l'Auxerrois.

– E perfect, îi spuse lui Biron cu voce joasă. Poți să lași calul să aștepte aici, gata înșeuat, iar Louviers poate să dispară într-un minut după focul fatal.

Biron încuviință din cap.

– O să meargă.

Se întoarseră în casă, iar Pierre îi dădu un ecu servitorului.

– Nu am fost azi aici, spuse el. Nu a fost nimeni. Nu ai văzut nimic.

– Mulțumesc, domnule, zise bărbatul.

Pierre se gândi o clipă și își dădu seama că banii nu erau de ajuns. Spuse:

– Nu e nevoie să-ți spun că familia de Guise pedepsește lipsa de loialitate.

Servitorul părea înspăimântat.

– Înțeleg, domnule, chiar înțeleg.

Pierre dădu din cap și plecă. Era mai bine să fii temut decât iubit.

Înaintă pe stradă până când ajunse lângă un cimitir mic, din spatele unui zid străjuit de copaci. Traversă strada și privi în urmă. Vedea perfect casa Nemours.

– Perfect, spuse el din nou.

(vi)

Vineri dimineață, Gaspard de Coligny trebuia să meargă la un consiliu regal la palatul Luvru. Participarea nu era opțională, iar absența era considerată un act ofensator de neascultare a regelui. Dacă un om era prea bolnav ca să se ridice din pat și trimitea o scuză deplorabilă, regele pufnea pe nas și spunea că, dacă boala era atât de

gravă, de ce omul nu murise încă?

Dacă mergea pe drumul obișnuit, Coligny avea să treacă pe lângă casa Nemours la întoarcerea de la Luvru.

Pe la jumătatea dimineții, Charles de Louviers era instalat la fereastra de la etaj. Biron se afla la poarta din spate, ținând un cal iute gata înșeuat. Pierre era în micul cimitir, acoperit de copaci, privind peste zidul nu prea înalt.

Nu trebuiau decât să aștepte.

Henric de Guise încuviințase bucuros planul lui Pierre. Singurul regret al ducelui Henric era că nu avea ocazia să tragă el însuși glonțul care avea să-l ucidă pe cel vinovat de moartea tatălui său.

Un grup de cincisprezece-douăzeci de bărbați apăru în capătul îndepărtat al străzii.

Pierre se încordă.

Coligny era un bărbat chipeș trecut de cincizeci de ani, cu părul cărunt și cârlionțat, cu o tunsoare îngrijită și cu o barbă pe potrivă. Avea statura dreaptă a soldaților, dar acum citea ceva în timp ce mergea și, prin urmare, se deplasa încet – ceea ce avea să-i vină în ajutor lui Louviers, își zise Pierre cu entuziasm și cu o teamă tot mai mare. Coligny era înconjurat de soldați și de alți însoțitori, însă aceștia nu păreau extraordinar de vigilenți. Vorbeau între ei, privind doar de curiozitate în jur, fără să pară că se temeau prea mult pentru siguranța liderului lor. Deveniseră neglijenți.

Grupul mergea pe mijlocul străzii. „Încă nu, se gândi Pierre, nu trage încă.” De la distanță, lui Louviers i-ar fi venit greu să-l nimerească pe Coligny, căci ceilalți stăteau în calea lui; dar când grupul avea să se apropie de casă, locația avantajoasă de la etaj urma să-i ofere un unghi mai bun.

Coligny se apropie. În câteva secunde, unghiul avea să fie perfect, se gândi Pierre. Cu siguranță Louviers îl avea deja pe Coligny în vizor.

„Cam acum, își zise Pierre, nu aștepta prea mult…”

Coligny se opri brusc și se întoarse să vorbească cu unul dintre însoțitori. În clipa aceea, se auzi o împușcătură. Lui Pierre i se tăie răsuflarea. Grupul lui Coligny încremeni în loc. În clipa aceea de tăcere șocată, Coligny scoase o înjurătură și se apucă de brațul stâng cu mâna dreaptă. Era rănit.

Frustrarea lui Pierre era intensă. Oprirea aceea neașteptată îi salvase viața lui Coligny.

Dar archebuza lui Louviers avea două țevi și al doilea foc se auzi imediat după primul. De data aceasta, Coligny se prăbuși. Pierre nu-l putea vedea. Murise?

Însoțitorii se adunară în jurul lui și se stârni haosul. Pierre era disperat să afle ce se întâmplase, dar nu putea să-și dea seama. Capul cărunt al lui Coligny apăru în mijlocul mulțimii. Îi ridicaseră

cadavrul? Dar Pierre văzu că ochii lui Coligny erau deschiși și că vorbea. Se ridica în picioare! Era în viață!

„Încarcă, Louviers, și trage din nou repede", se gândi Pierre. Dar o parte dintre gărzile lui Coligny își veniră în sfârșit în fire și începură să se uite în jur. Unul dintre ei arătă la etajul de sus al casei Nemours, unde o perdea albă flutura la fereastra deschisă; patru oameni alergară spre casă. Oare Louviers încărca acum arma cu calm? Oamenii dădură buzna în casă. Pierre privea peste zidul cimitirului, încremenit pe loc, așteptând să audă încă o împușcătură; dar nu se mai auzi nimic. Dacă Louviers era încă acolo, probabil că îl doborâseră deja.

Pierre își întoarse din nou atenția spre Coligny. Era în picioare – dar poate că îl sprijineau oamenii lui. Deși doar rănit, era totuși posibil să moară. Cu toate acestea, după un minut, părea că îi îndepărtează și că cere să i se facă loc, iar cei din jur încetară să se mai îngrămădească. Pierre putu astfel să vadă mai bine și-l observă pe Coligny stând singur în picioare. Se ținea cu ambele mâini de corp și avea sânge pe mâneci și pe pieptar, dar, spre uluirea lui Pierre, rănile păreau superficiale. Într-adevăr, de îndată ce oamenii îi făcură loc, începu să meargă, intenționând în mod clar să ajungă acasă pe picioarele lui, înainte de a se lăsa examinat de un doctor.

Oamenii care intraseră în casa Nemours ieșeau acum, iar unul dintre ei ținea în mână archebuza cu două țevi. Pierre nu auzea ce spuneau, dar le înțelegea gesturile: dădeau din cap a negare, ridicau neajutorați din umeri, gesticulau din mâini și indicau o fugă în grabă. Louviers scăpase.

Grupul se apropie de ascunzătoarea lui Pierre. Acesta se întoarse și se grăbi să iasă pe poarta din capătul opus al cimitirului, apoi plecă extrem de dezamăgit.

(vii)

Ned și Walsingham înțeleseră, de cum auziră veștile, că acesta putea fi sfârșitul a tot ceea ce sperau ei și regina Elisabeta.

Se duseră în grabă pe strada Bethisy și îl găsiră pe Coligny întins în pat, înconjurat de unii dintre cei mai de seamă hughenoți, inclusiv marchizul de Lagny. Mai mulți doctori erau prezenți acolo, împreună cu Ambroise Paré, medicul regal, un bărbat trecut de șaizeci de ani, cu părul rărit și cu o barbă lungă și neagră, care îi conferea un aer gânditor.

Ned știa că tehnica obișnuită de dezinfectare a rănilor era cauterizarea lor, fie cu apă fiartă, fie cu fierul încins. Era un procedeu atât de dureros, încât pacientul murea uneori din pricina șocului. Paré prefera să aplice un unguent care conținea terebentină ca să prevină infecția. Scrisese o carte, *Metodă de vindecare a rănilor provocate de săgeți și archebuze,* dar, în ciuda succesului avut, metodele lui nu

prinseseră – medicina era conservatoare.

Coligny era palid și se vedea că avea dureri, însă părea să fie în deplinătatea facultăților mintale. Paré le spuse că un glonț îi zburase vârful arătătorului drept. Celălalt îi intrase în cotul stâng. Paré îl scosese – o procedură agonizantă care probabil explica paloarea lui Coligny – și li-l arătase, o sferă de plumb cu diametrul de aproape doi centimetri.

Cu toate acestea, Paré spuse că avea să supraviețuiască, ceea ce era o mare ușurare. Însă hughenoții aveau să fie înfuriați de tentativa de asasinare a eroului lor și era greu să-i împiedice să se revolte.

În jurul patului erau multe persoane, care abia așteptau să se lupte. Prietenii lui Coligny erau însetați de răzbunare. Erau siguri că ducele de Guise se afla în spatele tentativei de asasinare. Voiau să meargă de îndată la Luvru și să se confrunte cu regele. Voiau să ceară arestarea imediată a lui Henric de Guise, amenințând în caz contrar cu răscoala națională a hughenoților. Se aruncau și vorbe prostești, cum că regele ar fi trebuit să fie luat prizonier.

Coligny îi îndemna să se abțină, dar cu vocea slăbită a unui om rănit și letargic.

Walsingham făcu un efort să-i rețină.

– Am câteva informații care pot fi valoroase, zise el.

Era reprezentantul singurei țări importante din lume care era protestantă, iar nobilii hughenoți îl ascultară cu atenție.

– Ultracatolicii sunt pregătiți pentru răscoala voastră. Ducele de Guise are un plan de a înăbuși orice mișcare în forță a protestanților după nuntă. Fiecărei persoane din camera asta… Se uită cu subînțeles la toți. Fiecărei persoane din camera asta i-a fost desemnat un asasin dintre cei mai fanatici aristocrați catolici.

Era o veste șocantă, care stârni un val de groază și de indignare.

Marchizul de Lagny își scoase pălăria împodobită și își scărpină scalpul chel.

– Iartă-mă, domnule ambasador Walsingham, zise el sceptic, dar de unde știi așa ceva?

Ned se încordă. Era aproape sigur că Walsingham nu avea să dezvăluie numele Jeronimei Ruiz.

Din fericire, acesta nu trădă sursa lui Ned.

– Am un spion în casa de Guise, evident, minți el.

În general, Lagny era un pacifist, dar acum spuse sfidător:

– Atunci, trebuie să fim pregătiți cu toții să ne apărăm.

Altcineva spuse:

– Cea mai bună apărare este atacul!

Toți fură de acord cu asta.

Ned era cel mai tânăr din încăpere, dar avea ceva de spus, așa că luă cuvântul:

– Ducele de Guise *speră* să aibă loc o insurecție protestantă care să-l forțeze pe rege să încalce Pacea de la St Germain. Ați acționa în avantajul lui.

Nimic nu funcționă însă. Aveau sângele înfierbântat.

Și atunci sosi regele Carol.

Apariția lui le produse tuturor un șoc. Nimeni nu-l aștepta. Venise fără să anunțe înainte. Mama lui, regina Caterina, era lângă el, iar Ned presupuse că vizita fusese ideea ei. În urma lor venea un alai format din curtenii de vază, inclusiv majoritatea nobililor catolici care-l urau pe Coligny. Ned observă că ducele de Guise nu era cu ei.

Carol era rege de unsprezece ani, dar avea doar douăzeci și unu acum, iar în ziua aceea, își spuse Ned, arăta deosebit de tânăr și de vulnerabil. Se citeau neliniștea și tulburarea autentică pe fața lui palidă, cu o mustață subțire și o barbă abia vizibilă.

Speranța lui Ned crescu puțin. Faptul că regele venise astfel era un gest extraordinar de simpatie și nu putea fi ignorat de hughenoți.

Cuvintele lui Carol sporiră optimismul lui Ned. Adresându-se lui Coligny, acesta spuse:

– Simți durere, dar eu simt mânie.

În mod clar, era o afirmație exersată, menită să fie repetată în tot Parisul; dar asta nu dăuna cu nimic.

Se aduse un scaun în grabă, iar regele se așeză cu fața spre pat.

– Îți jur că voi afla cine se face vinovat…

Cineva murmură:

– Henric de Guise.

– … oricine ar fi, continuă regele. Am numit deja o comisie de anchetă și chiar în clipa asta anchetatorii îi interoghează pe servitorii din casa unde stătea la pândă asasinul.

Ned se gândi că era ceva de formă. O anchetă oficială nu era niciodată o încercare autentică de a descoperi adevărul. Niciun rege cu o judecată limpede nu ar fi permis unor persoane independente să controleze investigația al cărei rezultat s-ar fi putut dovedi agitator. Comisia era o tactică de tărăgănare, menită să nu descopere faptele, ci să liniștească apele – ceea ce era bine.

– Te implor, spuse regele mai departe, să vii la palatul Luvru și să fii aproape de prezența noastră regală, unde vei fi păzit de oricare alt pericol.

Lui Ned i se păru că nu era o idee prea bună. Coligny nu era nicăieri în siguranță, dar acolo era totuși mai bine, fiind printre prieteni, decât ar fi fost sub protecția îndoielnică a regelui Carol.

Fața lui Coligny trăda ezitări asemănătoare, dar nu le putea rosti cu glas tare ca să nu-l jignească pe rege.

Ambroise Paré salvă aparențele în locul lui Coligny.

– Trebuie să rămână aici, Maiestatea Voastră, zise el. Orice mișcare

i-ar putea redeschide rănile și nu-și permite să mai piardă sânge.

Regele acceptă decizia doctorului cu o mișcare din cap, apoi zise:

– În acest caz, îl voi trimite pe lordul de Cosseins, împreună cu cincizeci de sulițași și de archebuzieri, ca să întărească mica ta gardă de corp.

Ned se încruntă: Cosseins era omul regelui. Paznicii loiali altcuiva aveau o valoare îndoielnică. Oare Carol era pur și simplu naiv de generos, disperat să facă un gest de împăcare? Era suficient de tânăr și de inocent încât să-și dea seama că oferta nu era bine primită.

Cu toate acestea, un gest împăciuitor al regelui fusese deja respins, așa că eticheta îl forța pe Coligny să accepte:

– Maiestatea Voastră este foarte binevoitoare, zise el.

Carol se ridică să plece.

– Voi răzbuna acest afront, zise el cu fermitate.

Ned privi în jur spre liderii hughenoți adunați și văzu, după postura și expresiile lor, că mulți erau înclinați să creadă în sinceritatea regelui și să-i dea măcar șansa de a evita vărsarea de sânge.

Regele ieși valvârtej din cameră. Când regina Caterina îl urmă, surprinse privirea lui Ned. El înclină foarte puțin capul, ca să-i mulțumească pentru menținerea păcii prin prezența regelui acolo, și, preț de o clipă, în colțurile gurii ei se citi un zâmbet aproape imperceptibil de confirmare.

(viii)

Ned petrecu o mare parte a zilei de sâmbătă scriind codificat o scrisoare lungă din partea lui Walsingham pentru regina Elisabeta, detaliind evenimentele unei săptămâni îngrijorătoare și lupta reginei Caterina pentru menținerea păcii. Termină după-amiază târziu, apoi plecă de la ambasadă și se îndreptă spre strada Serpente.

Era o seară caldă, iar grupurile de tineri ieșiseră să bea în fața tavernelor, strigând la cerșetorii care treceau pe acolo și fluierând după fete, fără a se deosebi prea mult de flăcăii gălăgioși din Kingsbridge, cu bani în buzunare și cu energie de cheltuit. Mai târziu aveau să se iște încăierări: așa se întâmpla mereu sâmbătă seara. Dar Ned nu văzu hughenoți suspecți. Precauți, aceștia nu ieșiseră pe străzi, probabil luând cina acasă, în spatele ușilor închise. Cu puțin noroc, în seara aceea aveau să evite răscoala. Iar a doua zi era duminică.

Ned stătea în spatele prăvăliei cu Sylvie și Isabelle. Ele îi povestiră despre vizita lui Pierre Aumande.

– Credeam că ne-a uitat, spuse Isabelle neliniștită. Nu știm cum ne-a găsit.

– Eu știu, zise Ned, simțindu-se vinovat. M-a urmărit un om de-al lui. Probabil l-am condus aici eu însumi când am venit la cină săptămâna trecută. Îmi pare foarte rău. Nu știam că mă

supraveghează, dar am aflat după ce am plecat de aici.

– De unde știi că omul care te urmărea lucra pentru Pierre? întrebă Sylvie.

– L-am doborât la pământ, i-am pus cuțitul la gât și i-am zis că-i tai gâtul dacă nu-mi spune.

– Ah!

Cele două femei rămaseră tăcute un minut și Ned își dădu seama că, până atunci, ele nu crezuseră că el ar putea fi implicat în ceva atât de violent. În cele din urmă rupse tăcerea și zise:

– Ce crezi că o să facă Pierre?

– Nu știu, răspunse Sylvie. Trebuie să fiu și mai precaută o vreme.

Ned le spuse că regele îl vizitase pe Coligny când acesta era rănit, iar Sylvie se concentră imediat pe ideea listei de protestanți cu asasinii desemnați.

– Dacă ducele de Guise are o asemenea listă, trebuie să o fi făcut Pierre, zise ea.

– Nu știu, dar pare probabil, spuse Ned. Evident, e spionul principal al regelui.

– În cazul acesta, spuse Sylvie, știu unde e lista.

Ned se ridică.

– Știi? zise el. Unde?

– Are un caiet pe care îl ține acasă. Crede că e mai sigur decât să-l țină la palatul de Guise.

– L-ai văzut?

Sylvie încuviință din cap.

– De multe ori. Așa am descoperit care sunt protestanții aflați în pericol.

Ned era intrigat. Deci așa obținuse informațiile.

Sylvie adăugă:

– Dar nu a inclus niciodată o listă de criminali.

– Aș putea să-l văd?

– Posibil.

– Acum?

– Nu sunt sigură, dar de obicei sâmbătă seara e un moment bun. Hai să încercăm!

Sylvie se ridică. Isabelle se împotrivi:

– Nu sunteți în siguranță pe străzi. Orașul e plin de oameni furioși și toți sunt băuți. Rămâi acasă.

– Mamă, prietenii noștri ar putea fi uciși. Trebuie să-i avertizăm.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, aveți grijă!

Încă nu se întunecase când Ned și Sylvie ieșiră din prăvălie și traversară Île de la Cité. Silueta întunecată a catedralei se înălța peste orașul tulburat în lumina înserării. Ajungând pe malul drept, Sylvie îl conduse pe Ned printre casele înghesuite din Les Halles, până la o

tavernă de lângă biserica St Etienne.

Trimise o cană de bere la ușa din spate a casei de pe strada următoare – un semnal, din câte își dădu el seama. Locul era aglomerat și nu aveau unde să se așeze, așa că rămaseră într-un colț. Ned era neliniștit și încerca să anticipeze ce urma să se întâmple. Oare chiar urma să vadă lista secretă a lui Pierre Aumande?

După câteva minute, li se alătură o fată slabă și ștearsă, de vreo douăzeci de ani. Sylvie o prezentă drept Nath, menajera lui Pierre.

– Face parte din congregația noastră, spuse ea.

Ned înțelese. Sylvie o corupsese pe servitoarea lui Pierre și așa obținuse acces la hârtiile lui. Isteața Sylvie.

– El e Ned, îi spuse ea lui Nath. Putem avea încredere în el.

Nath zâmbi.

– O să te măriți cu el? o trânti ea.

Ned își înăbuși un zâmbet.

Sylvie părea îngrozită, dar o luă ca pe o glumă.

– Nu în seara asta, spuse ea. Apoi schimbă în grabă subiectul: Ce se întâmplă acasă?

– Pierre e într-o dispoziție proastă – ceva n-a mers bine ieri.

Ned zise:

– Coligny nu a murit, asta e ce n-a mers bine pentru Pierre.

– În fine, în seara asta a plecat la palatul de Guise.

– Odette e acasă? întrebă Sylvie.

– S-a dus să o vadă pe mama ei și l-a luat pe Alain cu ea.

Sylvie îi explică lui Ned:

– Odette e soția lui Pierre, iar Alain e fiul lui vitreg.

Ned era intrigat de acest amănunt din viața privată a unui ticălos atât de celebru.

– Nici nu știam că e însurat.

– E o poveste lungă. Îți spun altă dată. Sylvie se întoarse apoi spre Nath. Ned trebuie să vadă caietul.

Nath se ridică.

– Atunci, haideți! E cel mai bun moment.

Ieșiră pe stradă. Era un cartier sărac, iar Pierre locuia într-o casă mică dintr-un șir mai lung. Pe Ned îl mira modestia ei: Pierre era surprinzător de bogat, având haine și bijuterii scumpe. Dar nobililor precum ducele de Guise le plăcea uneori să-și țină consilierii în locuințe umile, ca să-i descurajeze în încercarea de a se ridica mai sus decât le era rangul. Iar un astfel de loc putea fi util pentru întâlniri clandestine.

Nath îi lăsă să intre discret pe ușa din spate. La parter se aflau doar două camere – camera de zi și bucătăria. Lui Ned abia îi venea să creadă că era în casa temutului Pierre Aumande. Se simțea ca Iona în burta balenei.

Pe podeaua camerei de zi văzu un scrin pentru documente. Nath luă un săculeț de cusut și scoase un ac, ce fusese îndoit cu grijă până când căpătase o anumită formă. Descuie apoi scrinul cu acul.

„Uimitor, își zise Ned. Pur și simplu! Atât de ușor…”

Nath ridică ușor capacul scrinului.

Era gol.

– Oh! spuse ea. Caietul a dispărut!

Urmă o clipă de tăcere uluită.

– Pierre l-a luat cu el la palatul de Guise, spuse Sylvie gânditoare. Dar de ce?

– Probabil pentru că are de gând să-l folosească, zise Ned. Ceea ce înseamnă că urmează să pună în aplicare planul de a-i ucide pe toți nobilii protestanți din Paris – poate chiar în seara asta.

Pe fața lui Sylvie apăru teama.

– Dumnezeu să ne ajute, spuse ea.

– Trebuie să avertizați oamenii!

– Trebuie să fugă din Paris… dacă pot.

– Dacă nu pot, spune-le să vină la ambasada engleză.

– Trebuie să fie sute de oameni, inclusiv toți oaspeții care au venit pentru nuntă. Nu poți să-i primești pe toți la ambasadă.

– Nu. Dar, oricum, nu poți să avertizezi sute de oameni – ți-ar lua câteva zile.

– Ce putem face?

– Trebuie să facem ce putem și să salvăm cât mai mulți.

Capitolul 20

Sâmbătă seara, ducele Henric avu un acces de furie, tipic pentru un tânăr care afla că lumea nu funcționează după cum se aștepta el, plin de încredere.

– Piei din ochii mei! strigă el la Pierre. Ești concediat! Nu vreau să te mai văd niciodată.

Pentru prima dată, Pierre era la fel de înspăimântat de Henric pe cât fusese de tatăl acestuia, ducele Scarface. Simțea în stomac o durere, de parcă ar fi fost rănit.

– Îți înțeleg furia, spuse el disperat.

Știa că avea să fie sfârșitul carierei lui dacă nu reușea să-i explice ducelui situația.

– Ai prevăzut răscoale, urlă Henric. Și nu s-a întâmplat nimic.

Pierre întinse brațele într-un gest neajutorat.

– Regina-mamă a păstrat pacea.

Erau la palatul de Guise din Vieille rue du Temple, în camera mică și opulentă în care Pierre îi întâlnise prima dată pe ducele Scarface și pe cardinalul Charles. Azi se simțea la fel de umilit cum fusese și în urmă cu paisprezece ani, când era doar un student acuzat că se folosise în mod necinstit de numele de Guise. Era pe punctul de a pierde tot ce câștigase de atunci. Își imagină figurile pline de plăcere și de dispreț ale dușmanilor lui și se luptă să-și înghită lacrimile.

Își dorea să fi fost cardinalul Charles acolo. Familia avea nevoie de viclenia lui politică nemiloasă. Dar Charles era la Roma, cu treburi ale Bisericii. Pierre era pe cont propriu.

– Ai încercat să-l asasinezi pe Coligny – și ai dat greș! strigă Henric. Ești incompetent.

Pierre nu-și găsea locul.

– I-am spus lui Biron să-i dea lui Louviers o muschetă, dar a spus că ar fi prea mare.

– Ai spus că hughenoții se vor răscula oricum, chiar dacă generalul Coligny e doar rănit.

– Vizita regelui la patul lui Coligny i-a calmat.

– Nimic din ce faci nu funcționează! În curând, toți nobilii hughenoți aflați în vizită vor pleca din Paris și se vor întoarce acasă triumfători, iar ocazia va fi irosită – pentru că m-am luat după tine. Ceea ce nu voi mai face niciodată!

Pierre se străduia să gândească limpede sub asaltul furiei lui Henric. Știa ce trebuia să facă – dar în starea în care era, oare acesta avea să-l asculte?

– M-am tot întrebat ce ne-ar sfătui unchiul Charles, spuse el.

Pe Henric îl ului ideea. Expresia lui furioasă se linişti puţin şi păru brusc interesat.

– Ei bine, ce ar spune?

– Cred că ne-ar sugera să acţionăm ca şi cum răscoala protestanţilor a început deja.

Henric nu se prinse imediat.

– Ce vrei să spui?

– Să sunăm clopotul de la Saint-Germain l'Auxerrois.

Pierre ţinea în mână caietul legat în piele neagră în care scrisese numele asasinilor asociaţi cu victimele lor.

– Nobilii catolici vor crede că hughenoţii se revoltă şi îi vor ucide pe lideri ca să salveze viaţa regelui.

Pe Henric îl uluia îndrăzneala planului, dar nu-l respinse imediat, aşa că speranţele lui Pierre crescură. Henric spuse:

– Hughenoţii vor reacţiona.

– Înarmează miliţia.

– Asta nu o poate face decât prepozitul negustorilor.

Titlul era corespondentul primarului.

– Şi nu o va face doar pentru că spun eu.

– Lasă-l în seama mea.

Pierre nu avea decât o idee vagă despre cum urma să facă asta, dar de acum era pe val, ducându-l pe Henric cu el, şi nu-şi permitea să se împiedice de mărunţişuri.

– Putem fi siguri că miliţia îi va învinge pe hughenoţi? întrebă Henric. Sunt alte mii care stau în suburbii. Dacă vin în oraş ca să-şi apere fraţii? Ar fi o luptă foarte strânsă.

– Vom închide porţile oraşului.

Parisul era înconjurat de un zid şi, de-a lungul celei mai mari părţi a circumferinţei, de un canal. Fiecare poartă din zid ducea la un pod peste apă. Dacă porţile erau încuiate, era dificil să intri sau să ieşi din oraş.

– Şi de această dată, numai prepozitul poate să facă asta.

– Şi de această dată, lasă totul în seama mea.

În acel moment, Pierre era gata să promită orice ca să reintre în graţiile lui Henric.

– Tot ce trebuie să faci este să pregăteşti oamenii să meargă acasă la Coligny şi să-l omoare de îndată ce îţi spun că totul e gata.

– Coligny e păzit de lordul de Cosseins şi de cincizeci de oameni din garda regelui, precum şi de oamenii lui.

– Cosseins e omul regelui.

– Îl va retrage regele?

Pierre spuse primul lucru care-i veni în gând:

– Cosseins va *crede* că regele l-a retras.

Henric se uită îndelung la Pierre.

– Ești sigur că poți face toate astea?

– Da, minți Pierre – trebuia să-și încerce norocul. Dar pentru tine nu există niciun risc, spuse el cu toată convingerea. Dacă e să dau greș, vei fi adunat oamenii fără vreun scop, dar nimic mai grav de atât.

Asta îl convinse pe tânărul duce.

– De cât timp ai nevoie?

Pierre se ridică.

– Mă întorc până la miezul nopții, zise el.

Încă o promisiune pe care nu era sigur că o poate ține.

Ieși din cameră, luându-și cu el caietul negru. Georges Biron aștepta afară.

– Pune șaua pe doi cai, spuse Pierre. Avem multă treabă.

Nu puteau ieși pe poarta principală, pentru că acolo erau nenumărați hughenoți care strigau. Gloata credea că Henric era responsabil pentru tentativa de asasinare, la fel ca mai toată lumea, și-i voiau răul – deși încă nu făceau nimic atât de grav încât oamenii lui Henric să aibă motiv să tragă. Din fericire, casa era uriașă, ocupând un cvartal întreg, și erau destule căi alternative de acces. Pierre și Biron ieșiră pe o poartă laterală.

Se îndreptară spre piața Grève, piața centrală în care locuia prepozitul. Străzile înguste și șerpuite ale Parisului erau la fel de întortocheate precum planul din mintea lui Pierre. Complotase multă vreme pentru acest moment, dar totul se desfășurase în feluri neașteptate și fusese nevoit să improvizeze. Respiră adânc, încercând să se calmeze. Era cel mai riscant pariu din viața lui. Erau prea multe lucruri care puteau merge prost. Dacă o singură parte a strategiei dădea greș, totul era pierdut. Nu ar mai fi putut evita un alt dezastru doar cu vorba. Viața lui, cu bogății și putere, ca sfătuitor al familiei de Guise, avea să ajungă la un sfârșit rușinos.

Încercă să nu se gândească la asta.

Primarul era un tipograf-librar bogat, pe nume Jean Le Charron. Pierre îl întrerupse de la cina cu familia și-i spuse că regele voia să-l vadă.

Evident, nu era adevărat. Oare Le Charron avea să-l creadă?

Întâmplător, Le Charron era prepozit doar de o săptămână și fu uluit să fie vizitat chiar de faimosul Pierre Aumande de Guise. Era încântat să fie chemat de rege, prea încântat ca să mai pună la îndoială autenticitatea mesajului, așa că se învoi imediat să meargă. Primul obstacol fusese înlăturat.

Le Charron înșeuă calul și cei trei bărbați se îndreptară călare, în lumina crepusculului, spre palatul Luvru.

Biron rămase în curtea pătrată în timp ce Pierre îl ducea pe Le Charron înăuntru. Statutul lui Pierre era suficient de important ca să-i permită să ajungă în garderobă, camera de așteptare de lângă cea de

audiențe – dar nu mai departe de atât.

Urma încă un moment periculos. Regele Carol nu ceruse să-l vadă nici pe Pierre, nici pe Le Charron. Pierre nu era de viță nobilă – nici pe departe –, astfel că nu putea să obțină acces imediat la rege.

Lăsându-l pe Le Charron într-o parte a camerei, vorbi cu ușierul pe un ton încrezător, fără grabă, care sugera că nici nu se punea problema neascultării.

– Fii bun și spune-i Majestății Sale că am un mesaj de la Henric, duce de Guise.

Regele Carol nu vorbise cu Henric și nici nu-l văzuse de la tentativa eșuată de asasinare. Pierre paria pe dorința lui Carol de a afla ce avea Henric de spus în apărarea lui.

Așteptară ceva timp, apoi Pierre fu chemat înăuntru.

Îi spuse lui Le Charron să aștepte la garderobă până avea să fie chemat, apoi intră în camera de audiențe.

Regele Carol și regina Caterina se aflau la masă, terminându-și cina. Lui Pierre îi era ciudă că era și Caterina acolo. L-ar fi putut amăgi cu ușurință pe Carol, dar mama sa era mai deșteaptă și mai suspicioasă.

Pierre începu:

– Nobile stăpân, ducele de Guise vă cere umil iertare pentru că nu a venit el însuși la Curte.

Carol dădu din cap, în semn că accepta scuza, dar Caterina, care stătea față în față cu el, nu părea la fel de mulțumită.

– Ce motiv are? întrebă ea cu asprime. O fi vorba de o conștiință încărcată?

Pierre se așteptase la întrebarea aceasta și avea răspunsul pregătit.

– Ducele se teme pentru viața lui, Maiestate. O mulțime de hughenoți stau înarmați în fața porții lui zi și noapte. Nu poate ieși din casă pentru că riscă să moară. Hughenoții plănuiesc să se răzbune. Sunt cu miile în oraș și în suburbii, înarmați și însetați de sânge…

– Te înșeli, îl întrerupse regina-mamă. Maiestatea Sa, regele, le-a potolit temerile. A ordonat o anchetă în legătură cu atacul și a promis că vor plăti. L-a vizitat pe Coligny pe patul de suferință. S-ar putea să fie câțiva înfierbântați în Vieille rue du Temple, dar liderii lor sunt mulțumiți.

– Exact asta i-am spus ducelui Henric, zise Pierre. Dar el crede că hughenoții sunt pe punctul de a se răscula și se teme că singura lui speranță este să lanseze un atac preventiv și să le distrugă capacitatea de a-l amenința.

Regele spuse:

– Anunță-l că eu, regele Carol al IX-lea, îi garantez siguranța.

– Mulțumesc, Maiestate. În mod sigur îi voi transmite această asigurare solidă.

De fapt, asigurarea era mai mult sau mai puțin inutilă. Un rege

puternic, temut de nobilii săi, ar fi putut să-l apere pe duce, dar Carol era slab și fizic, și psihic. Caterina înțelegea asta, chiar dacă nu și Carol, așa că Pierre i se adresă ei de data aceasta:

– Dar Ducele Henric vă întreabă dacă mai poate sugera ceva.

Apoi își ținu răsuflarea. Era cam îndrăzneț: poate că regele asculta sfaturile nobililor, dar nu și atunci când mesajul era transmis de o slugă.

Se făcu liniște. Pierre se temea că era pe cale să fie alungat din pricina obrăzniciei sale.

Caterina îl privi cu ochii mijiți: știa că acesta era adevăratul motiv al vizitei lui Pierre. Dar nu-l certă. Acest lucru în sine demonstra cât de fragilă era capacitatea ei de a controla situația și cât de aproape de haos era orașul.

În cele din urmă, regele zise:

– Ce dorești?

– Câteva precauții simple în privința siguranței ar împiedica violența de ambele părți.

Caterina părea suspicioasă.

– Cum ar fi? zise ea.

– Încuiați porțile orașului, pentru ca nimeni să nu intre de dincolo de ziduri – nici hughenoții din suburbii, nici întăririle catolicilor.

Pierre făcu o pauză. Întăririle catolicilor erau imaginare. El voia să-i țină pe hughenoți la distanță. Dar oare Caterina înțelegea asta?

– De fapt, e o idee destul de bună, spuse regele Carol.

Caterina nu zise nimic.

Pierre continuă ca și cum primise undă verde:

– Apoi, legați bărcile de mal și ridicați lanțurile de fier de pe râu ca să împiedicați navele ostile să se apropie de oraș. Astfel, răuvoitorii nu pot intra în Paris pe apă.

Iar hughenoții nu aveau cum să iasă.

– O măsură de siguranță la fel de bună, spuse regele.

Pierre simțea că era pe cale să câștige, așa că merse mai departe.

– Porunciți prepozitului să înarmeze miliția și să pună paznici la toate răscrucile de drumuri importante din oraș, cu ordin să întoarcă din drum orice grup mare de bărbați înarmați, indiferent ce religie spun că au.

Caterina văzu de îndată că asta nu era o manevră neutră.

– Membrii miliției sunt toți catolici, bineînțeles, spuse ea.

– Bineînțeles, încuviință Pierre. Dar constituie singura noastră modalitate de a menține ordinea.

Apoi nu mai spuse nimic. Prefera să nu înceapă o discuție despre echitate, pentru că, în realitate, nimic nu era neutru în acest plan. Însă menținerea ordinii era principala grijă a Caterinei.

Carol i se adresă mamei lui:

– Nu văd niciun rău în măsuri pur și simplu defensive.

– Poate că nici nu există, răspunse Caterina.

Nu avea încredere în nimeni din familia de Guise, dar ceea ce sugera Pierre părea logic.

– Ducele mai are o sugestie, zise Pierre.

Ducele Henric nu sugerase nimic din toate acestea, dar eticheta cerea ca Pierre să pretindă că ideile veneau de la stăpânul lui aristocrat.

– Lansați artileria orașului. Dacă aliniem tunurile în piața Grève, vor fi pregătite să apere primăria – sau să fie poziționate în altă parte dacă e necesar.

„Sau ca să doboare mulțimea protestanților”, se gândi el.

Regele încuviință din cap.

– Ar trebui să facem toate acestea. Ducele de Guise pare a fi un bun strateg militar. Te rog să-i transmiți mulțumirile mele.

Pierre se înclină.

Caterina îi spuse lui Carol:

– Va trebui să-l chemi pe prepozit.

Fără îndoială, credea că întârzierea avea să-i dea suficient timp să se gândească la sugestiile lui Pierre și să caute scăpările.

Dar Pierre nu avea de gând să-i ofere ocazia. Spuse:

– Maiestate, mi-am luat libertatea de a-l aduce pe prepozit cu mine și se află chiar acum dincolo de ușă, așteptându-vă ordinele.

– Foarte bine, zise Carol. Spune-i să vină.

Le Charron intră înclinându-se până la pământ, încântat și intimidat de a se afla în prezența regelui.

Pierre își asumă sarcina de a vorbi în locul regelui și-i spuse lui Le Charron să aplice toate măsurile propuse de el. În timpul acestui recital, Pierre se temea că regele Carol sau – mai sigur – Caterina s-ar fi putut răzgândi, dar aceștia doar încuviințau din cap. Caterinei părea să nu-i vină să creadă că ducele Henric voia doar să se apere și să împiedice revoltele; dar, în mod clar, nu-și putea da seama ce alt motiv ar fi putut avea Pierre, așa că nu se împotrivi.

Le Charron îi mulțumi bucuros regelui pentru onoarea de a primi instrucțiunile sale și jură să le ducă la îndeplinire cu meticulozitate, după care fură lăsați să plece. În timp ce ieșea cu spatele și se înclina, lui Pierre aproape că nu-i venea să creadă că reușise, așteptându-se ca în fiecare clipă să-l cheme Caterina înapoi. Apoi ajunse afară și ușa se închise. Era acum cu un pas mai aproape de victorie.

Împreună cu Le Charron, trecu prin garderobă și prin camera gărzilor, apoi coborî scările.

Se lăsase întunericul când ajunseră în curtea pătrată, unde îi aștepta Biron cu caii.

Înainte de a se despărți de Le Charron, Pierre mai avea de săvârșit o

înșelăciune.

– Ceva ce a uitat regele să pomenească, spuse el.

Pentru un curtean cu experiență, propoziția în sine ar fi fost de ajuns să stârnească suspiciuni, dar Le Charron era copleșit de aparenta apropiere a lui Pierre de monarh și era disperat să fie pe placul lui.

– Orice, bineînțeles, spuse el.

– Dacă viața regelui este în pericol, clopotul de la Saint-Germain l'Auxerrois va suna încontinuu – și la fel vor face toate bisericile din Paris în care sunt preoți catolici de încredere. Acela va fi semnalul de alarmă pentru dumneata, care te va anunța că hughenoții s-au răsculat împotriva regelui și că trebuie să-i ataci.

– Chiar se poate întâmpla una ca asta? întrebă Le Charron uluit.

– S-ar putea întâmpla în noaptea asta, așa că trebuie să fii pregătit.

Lui Le Charron nu-i trecu prin cap să se îndoiască de Pierre. Luă de bun ce i se spuse.

– Voi fi pregătit, jură el.

Pierre scoase din desagă caietul cu copertă neagră. Rupse paginile cu numele asasinilor nobili și ale victimelor. Pe restul paginilor erau scrise numele hughenoților de rând din Paris. Îi întinse caietul lui Le Charron.

– Iată lista tuturor protestanților cunoscuți din Paris, cu tot cu adrese, zise el.

Le Charron era uimit.

– Habar nu aveam că există un asemenea document!

– Îl pregătesc de mulți ani, zise Pierre cu undă de mândrie în glas. În seara asta, își îndeplinește destinul.

Le Charron luă caietul cu un aer admirativ.

– Mulțumesc.

Pierre spuse cu solemnitate:

– Dacă auzi clopotele, e datoria dumitale să-i omori pe toți cei pomeniți în caiet.

Le Charron înghiți în sec. Până atunci, nu se gândise că putea fi implicat într-un masacru. Dar Pierre îl adusese cu atâta grijă în acest punct, după ce-i prezentase fapte care se înlănțuiau atât de logic, încât dădu aprobator din cap. Ba chiar adăugă o sugestie proprie:

– În caz că se ajunge la lupte, voi ordona miliției să se identifice, poate cu o banderolă albă pe braț, ca să se cunoască unii pe alții.

– Foarte bună idee, zise Pierre. Îi voi spune Maiestății Sale că te-ai gândit la asta.

Le Charron era încântat.

– Ar fi o mare onoare!

– Ar fi mai bine să pleci. Ai multe de făcut.

– Da.

Charron urcă pe cal, ținând în mână caietul negru. Înainte de a

pleca, avu un moment de tulburare.

– Să sperăm că niciuna dintre precauțiile acestea nu va fi necesară.

– Amin, spuse Pierre nesincer.

Le Charron se îndepărtă călare, iar Biron urcă pe cal.

Pierre așteptă un minut, uitându-se la palatul în stil italian din care abia plecase. Nici nu îi venea să creadă că îi amăgise pe ocupanții regali. Dar când stăpânii erau aproape să intre în panică, erau disperați să acționeze și dornici să aprobe orice plan cât de cât promițător.

În orice caz, încă nu se terminase. Toate eforturile lui din ultimele zile eșuaseră și mai era încă timp pentru ca schema și mai complicată din seara aceea să dea greș.

Urcă în șa.

– Strada Bethisy, îi spuse el lui Biron. Să mergem.

Locuința lui Coligny era aproape. Gărzile regelui erau în fața porții. Unii stăteau aliniați cu archebuzele și lăncile în mână; alții, probabil odihnindu-se, stăteau pe jos în apropiere, cu armele la îndemână. Formau o barieră impresionantă.

Pierre struni calul și-i spuse unui paznic:

– Un mesaj de la Maiestatea Sa, regele, pentru lordul de Cosseins.

– Îi voi transmite eu mesajul, zise paznicul.

– Ba nu o vei face. Du-te și cheamă-l.

– Doarme.

– Vrei să mă întorc la Luvru și să spun că stăpânul tău nu s-a dat jos din pat ca să primească un mesaj din partea regelui?

– Nu, domnule, sigur că nu, iertați-mă.

Omul dădu fuga și se întoarse un minut mai târziu cu Cosseins, care, după cum arăta, adormise îmbrăcat.

– S-au schimbat planurile, îi spuse Pierre. Hughenoții au conspirat să-l captureze pe rege și să preia controlul guvernului. Complotul a fost dejucat de oameni loiali, dar regele îl vrea arestat pe Coligny.

Cosseins nu era la fel de naiv ca Le Charron. Părea sceptic, gândindu-se probabil că sfătuitorul ducelui de Guise nu era cea mai bună opțiune ca mesager al regelui.

– Există vreo confirmare pentru asta? întrebă el îngrijorat.

– Nu e nevoie să-l arestezi dumneata. Regele va trimite pe cineva.

Cosseins ridică din umeri. Asta însemna că el nu se angaja la nimic.

– Foarte bine, spuse el.

– Să fii gata, zise Pierre și plecă.

Făcuse tot ce se putea. Cu o mulțime de mici înșelătorii, netezise calea spre Armaghedon. Acum, tot ce putea face era să spere că oamenii pe care încerca să-i manipuleze, de la rege până la preotul de la Saint-Germain l'Auxerrois, aveau să reacționeze conform calculelor sale.

Mulțimea din Vieille rue du Temple scăzuse odată cu înserarea, dar încă mai erau destui hughenoți mânioși încât să-i facă pe Pierre și pe Biron să intre în palat pe o ușă laterală.

Prima întrebare era dacă ducele Henric era pregătit. Tânărul duce era, de obicei, gata de acțiune, dar își pierduse încrederea în Pierre și era posibil să se fi răzgândit și să fi decis să nu-și adune oamenii.

Pierre se simți ușurat și încântat când văzu cincizeci de bărbați înarmați adunați în curtea interioară, cu rândașii care le țineau caii înșeuați. Îi remarcă pe Rasteau, omul fără nas, și pe vesnicul său însoțitor, Brocard. Torțele aprinse făceau să sclipească platoșele și coifurile. Era un grup disciplinat de nobili și soldați care așteptau calmi, însă scena părea să conțină o primejdie tăcută.

Pierre străbătu mulțimea până ajunse în mijloc, unde se afla ducele Henric. De îndată ce îl văzu pe Pierre, acesta întrebă:

– Ei bine?

– Totul e pregătit, spuse Pierre. Regele a fost de acord cu tot ce am propus. Primarul înarmează miliția și lansează artileria orașului chiar în acest moment. „Așa sper”, își spuse el.

– Și Cosseins?

– I-am spus că regele trimite pe cineva ca să-l aresteze pe Coligny. Dacă nu mă crede, va trebui să intrați cu forța.

Oamenii încălecară. Un grăjdar îi întinse lui Pierre o curea pentru sabie, cu o armă ascunsă. Își încheie cureaua și se urcă în șa. Avea de gând să încerce să nu se implice în luptă dacă era posibil, dar era bine să fie totuși echipat.

Se uită pe sub arcada porții exterioare și văzu doi slujitori care trăgeau spre interior porțile mari de fier. Gloata de afară rămase zăpăcită preț de o clipă. Nu aveau niciun plan pentru această situație: nu se așteptau la uși deschise. Apoi, ducele Henric dădu pinteni calului și detașamentul dădu năvală afară într-un tropot de copite ca un cutremur. Mulțimea se împrăștie îngrozită, dar nu reușiră toți să scape. Printre strigăte, caii atacară mulțimea, călăreții loviră cu săbiile și zeci de oameni căzură răniți sau morți.

Începuse măcelul.

Porniră ca tunetul pe străzi, într-o viteză periculoasă. Oamenii care erau pe afară la ora aceea târzie fugeau din calea lor, temându-se să nu-și piardă viața. Pierre era încântat și înspăimântat totodată. Acesta era momentul pentru care muncise încă de când regele Carol semnase rușinoasa Pace de la St Germain. Acțiunea din seara aceea avea să le arate tuturor că Franța nu tolera erezia – și că familia de Guise nu putea fi ignorată. Lui Pierre îi era frică, dar era și plin de o nerăbdare disperată.

Își făcea griji în privința lui Cosseins. Pierre își dorea să-l fi putut convinge să promită că va coopera, dar omul nu era prost. Dacă se

împotrivea acum, avea să se lase cu o încleștare violentă, care i-ar fi dat timp lui Coligny să scape. Întreaga strategie se putea prăbuși din cauza acestui detaliu.

Palatul de Guise se afla în partea de est a orașului, iar locuința lui Coligny în marginea vestică, dar distanța era mică și la ora aceea din noapte erau puține obstacole pe străzi. În câteva minute, călărețiii ajunseră în strada Bethisy.

Probabil că oamenii lui Cosseins auziseră tropotul de copite de la distanță, astfel că acum, când Pierre zări casa lui Coligny în lumina stelelor, gărzile aveau un aspect mai ordonat și mai impresionant decât în urmă cu o jumătate de oră, fiind aliniați în fața porții cu lăncile și armele pregătite.

Ducele Henric trase de hățuri și strigă:

– Am venit să-l arestez pe Gaspard de Coligny. Deschideți poarta în numele regelui!

Cosseins păși în față, cu fața luminată diavolește de torțelor oamenilor lui de Guise.

– Eu n-am primit asemenea ordine, spuse el.

Henric zise:

– Cosseins, ești un bun catolic și un slujitor credincios al Maiestății Sale, regele Carol, dar nu voi accepta un refuz drept răspuns. Am primit ordin din partea regelui și îl voi îndeplini chiar dacă trebuie să te ucid mai întâi.

Cosseins ezită. Era într-o poziție dificilă, după cum calculase Pierre. Cosseins fusese numit să-l apere pe Coligny, dar era perfect plauzibilă posibilitatea ca regele să se fi răzgândit și să fi ordonat arestarea. Iar dacă el i se împotrivea acum lui Henric și cele două grupuri de oameni înarmați ajungeau să se lupte, avea să curgă mult sânge – probabil chiar și al lui Cosseins însuși.

Așa cum sperase Pierre, Cosseins decise să-și salveze viața și să accepte consecințele mai târziu.

– Deschideți! strigă el.

Porțile se deschiseră și oamenii lui de Guise năvăliră bucuroși în curte.

Intrarea principală a casei avea o ușă dublă mare, din lemn masiv cu întăriri de fier, și Pierre o văzu închizându-se când intră în curte. Presupuse că de cealaltă parte se aflau gărzile personale ale lui Coligny. Oamenii lui de Guise atacară ușa cu săbiile și unul reuși să tragă în încuietoare. Pierre se gândi frustrat cât de nesăbuiți fuseseră să nu aducă baroase. Era din nou înspăimântat că întârzierea putea să-i permită lui Coligny să scape. Nimeni nu se gândise să verifice dacă exista o ieșire prin spate.

Dar ușa cedă în fața forței și se deschise brusc. Se duceau lupte strânse pe scări, vreo șase paznici încercând să le țină piept oamenilor

lui de Guise, dar gărzile lui Coligny erau depășite numeric și în câteva minute erau toți morți sau răniți grav.

Pierre sări de pe cal și alergă pe trepte. Soldații tocmai deschideau ușile cu forța. „Aici!” strigă unul dintre ei și Pierre se ghidă după voce, intrând într-un dormitor mare.

Coligny era îngenuncheat la căpătâiul patului, în cămașă de noapte, cu părul cărunt acoperit cu o tichie și cu brațul rănit în bandaj. Se ruga cu voce tare.

Soldații ezitau să ucidă un om care se ruga.

Dar făcuseră cu toții lucruri mai rele.

– De ce vă e frică? strigă Pierre. Omorâți-l, lua-v-ar naiba!

Un soldat al lui de Guise pe nume Besme înfipse sabia în pieptul lui Coligny. Când o scoase, sângele roșu aprins țâșni din rană. Coligny căzu pe burtă.

Pierre alergă la fereastră și o deschise. Îl văzu pe Henric jos, în curtea din față, încă urcat pe cal.

– Duce Henric! strigă el. Sunt mândru să-ți spun că a murit Coligny!

Henric strigă și el:

– Arată-mi cadavrul!

Pierre se întoarse înapoi spre cameră.

– Besme, zise el, adu cadavrul aici!

Bărbatul îl apucă pe Coligny de braț și-i târî cadavrul pe podea.

– Ridică-l la fereastră, zise Pierre.

Besme se conformă.

– Nu-i văd fața! strigă Henric.

Nerăbdător, Pierre apucă trupul de șolduri și îl împinse. Cadavrul se rostogoli peste pervaz și se lovi de caldarâm cu zgomot, aterizând cu fața în jos.

Henric coborî de pe cal. Cu un gest plin de dispreț, întoarse cadavrul cu piciorul.

– El este, spuse el. Omul acesta mi-a ucis tatăl.

Cei din jurul lui aclamară.

– S-a săvârșit, zise Henric. Trageți clopotul de la St-Germain l’Auxerrois.

(ii)

Sylvie își dorea să fi avut un cal.

Alergând din casă în casă, pentru a vorbi cu membrii congregației care se întâlneau în podul de deasupra grajdului, se simțea frustrată, în pragul isteriei. De fiecare dată trebuia să descopere casa potrivită, să-i explice familiei situația, să-i convingă că nu era totul în închipuirea ei, apoi să dea fuga la următoarea casă de protestanți. Avea un plan logic: mergea spre nord pe strada St Martin, principala arteră din mijlocul orașului, luând-o pe străzile laterale pe distanțe

scurte. Totuși, nu reușea să facă decât trei sau patru vizite pe oră. Dacă ar fi avut un cal, ar fi mers de două ori mai repede.

Ar fi fost și mult mai puțin vulnerabilă. Era greu pentru un bețiv să dea jos de pe cal o fată tânără și puternică. Dar singură și pe jos, în întunericul de pe străzile Parisului, se temea că se putea întâmpla orice și nimeni nu ar fi văzut.

Când se apropie de casa marchizului de Lagny, nu departe de depozitul de lângă zidul orașului, auzi bătăile îndepărtate de clopot. Se încruntă. Ce însemna asta? Clopotele într-un moment neașteptat semnalau, de obicei, o criză. Sunetul se înteți și își dădu seama că bisericile se alăturau corului una câte una. O urgență în întregul oraș nu putea să însemne decât un singur lucru: teama pe care o aveau ea și Ned, când descoperiseră că dispăruse caietul lui Pierre, era acum întemeiată.

După câteva minute, ajunse la casa marchizului și bătu la ușă. Deschise chiar marchizul, care probabil era treaz, iar servitorii dormeau. Sylvie și dădu seama că era prima dată când îl vedea fără pălăria cu pietre scumpe. Avea un început de chelie și un breton tuns ca al unui călugăr.

– De ce trag clopotele? întrebă el.

– Pentru că ne vor omorî pe toți, spuse ea, apoi intră în casă.

El o conduse în salon. Era văduv, iar copiii crescuseră și trăiau în altă parte, așadar era probabil singur în casă, cu excepția servitorilor. Ea văzu că rămăsese treaz și citise la lumina unui sfeșnic din fier forjat. Recunoscu și cartea, pe care i-o vânduse chiar ea. Lângă fotoliu se afla o sticlă de vin și el îi oferi puțin. Sylvie își dădu seama că îi era și foame, și sete: mergea de ore întregi. Bău un pahar pe nerăsuflate, dar îl refuză pe al doilea.

Îi povesti că aflase că ultracatolicii erau pe cale să lanseze un atac și că alerga în tot orașul ca să-i avertizeze pe protestanți, dar acum se temea că începuse totul și că era prea târziu pentru avertismente.

– Trebuie să mă duc acasă, spuse ea.

– Ești sigură? Ai putea fi mai în siguranță aici.

– Trebuie să mă asigur că mama e bine.

O conduse la ușă. Când apăsă pe mâner, cineva bătu.

– Nu deschideți! zise Sylvie, dar fu prea târziu.

Privind peste umărul lui Lagny, văzu un nobil stând în prag, cu alți câțiva bărbați după el. Lagny îl recunoscu.

– Vicontele Villeneuve! spuse el mirat.

Villenueve purta o haină roșie scumpă și Sylvie remarcă speriată că avea sabia în mână.

Lagny își păstră calmul.

– Ce te aduce la mine acasă la ora asta din noapte, viconte?

– Lucrarea lui Hristos, zise Villeneuve și, cu o mișcare rapidă,

înfipse sabia în burta lui Lagny.

Sylvie țipă. Lagny țipă și el, căzând în genunchi în agonie.

În timp ce Villeneuve încerca să scoată sabia din burta lui Lagny, Sylvie alergă pe hol spre spatele casei. Dădu buzna pe o ușă și se trezi într-o bucătărie mare.

În Paris, ca peste tot, servitorii nu aveau luxul unor paturi, ci dormeau la întâmplare pe podeaua bucătăriei; aici, vreo șase servitori tocmai se trezeau, întrebându-se cu glasuri speriate ce se întâmpla.

Sylvie alergă prin încăpere, ferindu-se de bărbații și de femeile care se deșteptau, și ajunse la ușa din capăt. Era încuiată și nu se vedea nicio cheie.

Văzu o fereastră deschisă, care lăsa aerul să pătrundă în camera aglomerată într-o noapte de august, și, fără să mai stea pe gânduri, se strecură afară.

Ajunse într-o curte cu un coteț de păsări și porumbărie. În partea opusă, găsi un zid înalt de piatră cu o poartă. Încercă să deschidă poarta, dar era încuiată. Îi venea să plângă de groază și de emoție.

Din bucătărie, auzi țipete – poate că Villeneuve și oamenii lui intraseră în bucătărie. Presupuneau că toți servitorii erau protestanți precum stăpânul lor – așa era de obicei – și probabil că aveau să-i omoare pe toți înainte să vină după ea.

Se urcă pe acoperișul cotețului, stârnind un cor de cotcodăceli înăuntru. Între acoperiș și zidul curții era un spațiu de aproape un metru. Sylvie sări. Aterizând pe marginea îngustă a zidului, își pierdu echilibrul și căzu dureros în genunchi, dar reuși să se ridice. Apoi sări de cealaltă parte a zidului, pe o alee urât mirositoare.

Alergă în lungul aleii. De acolo, dădu în strada du Mur. O luă spre depozitul ei, alergând cât de repede putea. Ajunse fără să o vadă cineva. Descuie ușa, se furișă înăuntru, închise ușa în spatele ei și o încuie.

Era în siguranță. Se sprijini de ușă, cu obrazul lipit de lemn. Scăpase, se gândi ea cu o senzație ciudată de ușurare. Și atunci îi veni o idee care o luă prin surprindere: „Nu vreau să mor acum, după ce l-am cunoscut pe Ned Willard.”

(iii)

Walsingham înțelese de îndată importanța caietului lipsă și-i trimise pe Ned și pe alții la casele celor mai importanți protestanți englezi din Paris, ca să-i sfătuiască să se refugieze la ambasadă. Nu erau destui cai pentru toți și Ned plecă pe jos. Purta cizme lungi de călărie și o vestă de piele, în ciuda căldurii nopții, dar avea și o sabie și un pumnal cu o lamă ascuțită de șaizeci de centimetri.

Își îndeplinise misiunea și acum pleca de la ultima casă care îi fusese atribuită, când clopotele începură să sune.

Se temea pentru Sylvie. Planul lui Pierre era ca numai protestanții aristocrați să fie uciși, dar, odată ce începeau să ucidă, erau greu de oprit. În urmă cu două săptămâni, poate că Sylvie ar fi fost în siguranță, pentru că viața ei de vânzătoare protestantă de cărți fusese un secret bine păstrat, dar cu o săptămână în urmă, Ned îl condusese pe Pierre la ea acasă și acum era pe lista lui. Ned intenționa să le ducă pe ea și pe mama ei la ambasadă ca să le protejeze.

Se îndreptă spre strada Serpente și bătu la ușa prăvăliei.

Fereastra de la etaj se deschise și o siluetă se aplecă în afară.

– Cine e?

Vocea era a lui Isabelle.

– Ned Willard.

– Așteaptă, cobor acum.

Fereastra se închise și, câteva clipe mai târziu, ușa de la intrare se deschise.

– Poftim înăuntru, spuse Isabelle.

Ned intră și închise ușa. O singură lumânare lumina rafturile cu registrele și cu sticlele de cerneală.

– Unde e Sylvie? întrebă Ned.

– E încă plecată să anunțe oamenii.

– Acum e prea târziu pentru avertismente.

– S-ar putea să se fi adăpostit.

Ned era dezamăgit și îngrijorat.

– Unde crezi că ar putea fi?

– Voia să meargă spre nord pe strada St Martin și să ajungă acasă la marchizul de Lagny. Ar putea fi acolo. Sau…

Isabelle ezită.

Ned zise nerăbdător:

– Unde altundeva? E în pericol!

– Într-un loc secret. Trebuie să juri că nu-l vei dezvălui niciodată.

– Jur.

– Pe strada du Mur, la două sute de metri de colțul străzii St Denis, e un grajd mic de cărămidă cu o ușă și fără ferestre.

– E de ajuns. Ned ezită, apoi spuse: Dumneata vei fi în siguranță?

Ea deschise un sertar de la masă și-i arătă două pistoale de buzunar cu un singur glonț, cu mecanisme de tragere cu roată de fricțiune, pe lângă șase gloanțe și o cutie cu praf de pușcă.

– Le păstrez pentru atunci când un bețiv iese de la taverna de peste stradă și se întreabă cât de greu poate fi să jefuiască o prăvălie ținută de două femei.

– Ai împușcat vreodată pe cineva?

– Nu. Întotdeauna a fost de ajuns doar să le arăt.

El puse mâna pe clanță.

– Blochează ușa după mine.

– Desigur.

– Asigură-te că obloanele sunt bine trase și fixate înăuntru.

– Da.

– Stinge lumânarea și nu deschide ușa nimănui. Dacă bate cineva, nu vorbi. Lasă-i să creadă că e goală clădirea.

– Bine.

– Eu și Sylvie o să venim după dumneata și o să mergem toți trei la ambasada engleză.

Când Ned deschise ușa, Isabelle îl prinse de braț.

– Ai grijă de ea, spuse ea cu vocea sugrumată. Orice s-ar întâmpla, ai grijă de fetița mea.

– Asta am de gând să fac, zise Ned și plecă în grabă.

Clopotele încă sunau. Nu erau mulți oameni pe strada de pe malul stâng. Totuși, când Ned traversă podul Notre-Dame, cu prăvăliile sale scumpe, fu șocat să vadă două cadavre pe stradă. Un bărbat și o femeie în cămăși de noapte fuseseră înjunghiați. Pe Ned îl îngrețoșa scena aceea aparent casnică: soțul și soția întinși unul lângă altul, ca și cum ar fi fost în pat, numai că aveau cămășile de noapte îmbibate de sânge.

Ușa de la un magazin de bijuterii din apropiere era deschisă și Ned văzu doi bărbați ieșind cu câțiva saci, probabil plini cu pradă valoroasă. Aceștia îi aruncară o privire agresivă, făcându-l să iuțească pasul. Nu voia să fie întârziat de o altercație și în mod clar același lucru voiau și ei, pentru că nu se luară după el.

Pe malul drept, văzu un grup de bărbați care băteau într-o ușă. Aveau bucăți de pânză albă legate pe brațe, ceea ce Ned bănuia că era o formă de identificare. Majoritatea erau înarmați cu pumnale și bâte, dar unul dintre ei, mai bine îmbrăcat decât restul, avea o sabie. Acesta striga cu o voce care trăda o persoană școlită:

– Deschide, protestant blasfemator!

Ceea ce însemna că bărbații erau catolici și că formau un pluton condus de un ofițer. Ned se gândi că făceau parte din miliția orașului. Informația oferită de Jeronima sugerase un masacru al nobililor protestanți, dar casa pe lângă care trecea era una oarecare, a unui meșter sau a unui mic negustor. Așa cum se temuse, ordinul de a ucide nu mai viza doar țintele aristocratice inițiale. Rezultatul putea fi cu adevărat îngrozitor.

Se simțea laș trecând pe furiș mai departe și sperând că bărbații cu banderole albe nu-l vedeau. Dar nicio altă acțiune nu avea sens. De unul singur, nu-i putea salva pe ocupanții casei de atacul a șase agresori. Dacă i-ar fi înfruntat, l-ar fi ucis, apoi și-ar fi întors din nou atenția spre casă. Iar el trebuia să o găsească pe Sylvie.

Ned o luă spre nord pe strada St Martin, căscând ochii în lumina stelelor și uitându-se pe străzile lăturalnice după o femeie micuță, cu

siluetă dreaptă și pas sprinten, venind spre el cu un zâmbet ușurat. Privind pe o alee, văzu încă un grup de bărbați cu banderole albe, de data asta numai trei, cu aspect aspru și fără săbii în mâini. Era pe punctul de a trece mai departe când ceva îi atrase atenția.

Bărbații se aflau cu spatele la el, uitându-se la ceva de pe jos, iar Ned observă ceva ce semăna înspăimântător cu forma grațioasă a unui picior de femeie tânără.

Se opri și privi. Era întuneric, dar niciun bărbat nu avea felinar. Când Ned se uită cu mai multă atenție, văzu că fata era întinsă pe jos și un al patrulea bărbat stătea în genunchi între coapsele ei. Ea gemea și, după o clipă, Ned înțelese că spunea: „Nu, nu, nu…"

Simți impulsul puternic de a fugi, dar nu putea să facă asta. Se părea că încă nu fusese violată, așa că, dacă intervenea în următoarele secunde, o putea salva.

Sau putea să moară.

Bărbații erau atenți la femeie și nu-l văzuseră, dar în orice moment unul dintre ei se putea uita în spate. Nu avu timp de gândire.

Ned puse felinarul jos și scoase sabia.

Se furișă în spatele grupului. Înainte ca teama să-l oprească, înfipse vârful sabiei în coapsa celui mai apropiat dintre ei.

Bărbatul scoase un urlet de durere.

Ned trase sabia. Următorul se întoarse să vadă ce se întâmplă și Ned îl atacă. Fu o lovitură norocoasă și vârful sabiei tăie fața bărbatului de la bărbie până la ochiul stâng. Acesta țipă și își duse ambele mâini la față. Sângele îi țâșnea printre degete.

Al treilea spectator se uită la cei doi tovarăși răniți și, speriindu-se, o rupse la fugă pe alee.

După o clipă, cei doi bărbați răniți de Ned făcură același lucru.

Bărbatul care stătea în genunchi sări în picioare și fugi după ei, ținându-și pantalonii cu ambele mâini.

Ned puse sabia însângerată în teacă, apoi îngenunche lângă fată și-i trase rochia peste picioare, acoperindu-i goliciunea.

Abia atunci se uită la fața ei și văzu că era Afrodita Beaulieu.

Nici măcar nu era protestantă. Ned se întrebă ce făcea pe stradă noaptea. Părinții nu i-ar fi dat voie să rătăcească singură nici măcar pe timp de zi. Ned se gândi că poate avusese o întâlnire tainică și își aminti cât de bucuroasă îi zâmbise lui Bernard Housse la Luvru. Și probabil că ar fi scăpat basma curată dacă aceasta nu ar fi fost tocmai noaptea în care cineva hotărâse să dezlănțuie războiul.

Ea se uită la el și spuse, nevenindu-i să creadă:

– Ned Willard? Slavă Domnului! Dar cum…?

El o luă de mână și o ridică în picioare.

– Nu avem timp de explicații, zise el.

Casa Beaulieu nu era departe de strada St Denis.

– Hai să te duc acasă.

Luă felinarul și o prinse de mână. Fata părea prea șocată ca să vorbească sau să plângă.

Ned privea cu teamă în jur pe măsură ce înaintau. Nimeni nu era în siguranță.

Când erau aproape de casa ei, patru bărbați cu banderole albe ieșiră de pe o stradă lăturalnică și-i acostară.

– Fugiți, protestanților?

Lui Ned îi îngheță sângele în vine. Se gândi să scoată sabia, dar și ei erau înarmați și erau patru. Pe ultimii îi luase prin surprindere și-i speriase, dar aceștia stăteau cu fața la el, cu mâinile pe mânere, gata să treacă la fapte. Nu avea nicio șansă.

Trebuia să scape din asta cu vorba bună. Bineînțeles, aveau să suspecteze imediat un străin. Accentul lui era destul de bun ca să amăgească oamenii – parizienii credeau că vine de la Calais –, dar uneori făcea greșeli gramaticale copilărești și se rugă să nu se dea de gol acum, spunând *le maison* în loc de *la maison*{26}.

Se strădui să zâmbească.

– Aceasta este domnișoara Beaulieu, neghiobule, spuse el. E o catolică credincioasă, iar casa contelui Beaulieu e chiar aici. Dacă te atingi de ea, ridic toată casa în picioare.

Nu era o amenințare deșartă: se aflau la distanță suficient de mică încât să i se audă strigătele. Dar Afrodita îl strânse mai tare de braț și înțelese că nu voia ca părinții ei să afle că ieșise din casă.

Liderul grupului spuse cu viclenie:

– Dacă e o nobilă catolică, ce caută pe stradă noaptea, la ora asta?

– Să-l rugăm pe tatăl ei să ne răspundă la întrebare, nu vreți?

Ned încercă să își mențină atitudinea arogantă și încrezătoare, dar îi era foarte greu.

– Și pe urmă poate să vă întrebe el ce naiba faceți necăjind-o pe fiica lui.

Trase adânc aer în piept și ridică bărbia, de parcă ar fi vrut să strige după ajutor.

– Bine, bine, spuse liderul. Dar hughenoții s-au răsculat împotriva regelui și miliția a ordonat să fie toți căutați și uciși, așa că ar fi mai bine să intrați în casă și să rămâneți acolo.

Ned nu lăsă să se vadă cât de ușurat era.

– Iar voi ați face bine să aveți grijă cum vă adresați nobililor catolici, zise el.

Apoi trecu pe lângă ei împreună cu Afrodita. Liderul lor nu mai spuse nimic.

De îndată ce ajunseră destul de departe ca să nu mai poată fi auziți, Afrodita spuse:

– Trebuie să intru prin spate.

El încuviință din cap. Era așa cum bănuise.

– Ușa e descuiată?

– Camerista mea mă așteaptă.

Era o poveste pe care o mai auzise de multe ori. Camerista Afroditei o ajuta pe stăpâna ei să aibă o relație interzisă. Ei bine, nu era treaba lui Ned. O conduse în spatele casei, unde ea ciocăni la o poartă înaltă de lemn. O fată tânără deschise de îndată.

Afrodita strânse cu putere mâna lui Ned și-i sărută degetele.

– Îți datorez viața, spuse ea.

Apoi se furișă înăuntru și poarta se închise în urma ei.

Ned porni spre casa Lagny, mult mai temător decât înainte. Acum era singur și, prin urmare, mult mai suspect. Atinse neliniștit mânerul sabiei.

În multe case se vedeau acum lumini. Probabil că locuitorii, alarmați de clopote, se treziseră și aprindeau lumânări. Fețele lor palide apărură la ferestre, privind îngrijorați afară.

Din fericire, casa Lagny nu era prea departe. Când urcă treptele spre ușa de la intrare, observă casa întunecată și tăcută. Poate că Lagny și servitorii se prefăceau că era goală, așa cum o sfătuise Ned pe Isabelle să facă.

Când ciocăni la ușă, aceasta se mișcă. Părea că nu fusese bine închisă, iar acum se deschise, dezvăluind un hol întunecat. Ned simți un miros dezgustător, ca într-o măcelărie. Ridică felinarul și i se tăie răsuflarea.

Peste tot erau cadavre, iar sângele era împrăștiat pe lespezile de pe podea și pe pereții îmbrăcați în lambriuri. Îl recunoscu pe marchiz, întins pe spate, cu răni de cuțit în burtă și piept. Simți că i se oprește inima. Lumină cu felinarul fețele celorlalte cadavre, temându-se ca nu cumva unul dintre ele să fie Sylvie. Erau toți necunoscuți și, după îmbrăcăminte, bănui că erau servitori.

Intră apoi în bucătărie, unde erau și mai mulți. Văzu o fereastră deschisă care dădea în curte și speră ca măcar unii să fi scăpat pe acolo.

Cercetă casa, luminând fața fiecărui mort. Spre marea lui ușurare, Sylvie nu era printre ei.

Acum trebuia să-i găsească ascunzătoarea. Dacă nu era acolo, se temea de ce era mai rău.

Înainte de a ieși din casă, rupse gulerul de dantelă de la cămașă și îl legă în jurul brațului stâng, ca să arate ca un membru al miliției. Exista pericolul să fie întrebat și descoperit ca fiind un impostor, dar, una peste alta, merita să riște.

Începea să fie disperat. În cele câteva săptămâni de când o cunoștea pe Sylvie, ajunsese să însemne ceva pentru el. „Am pierdut-o pe Margery, nu pot să o pierd și pe Sylvie, se gândi el. Ce m-aș face

apoi?”

Merse spre strada du Mur și găsi o clădire simplă de cărămidă, fără ferestre. Ajunse la ușă și ciocăni în lemn.

– Eu sunt, spuse el cu o voce joasă și insistentă. Sunt Ned. Ești acolo, Sylvie?

Era o liniște deplină. Simțea că inima îi bate mai încet. Apoi auzi scârțâitul unui zăvor și clicul încuietorii. Ușa se deschise și el intră. Sylvie o încuie și o zăvorî din nou, apoi se întoarse spre el. Ned ridică felinarul și îi privi fața. Era tulburată, speriată și plânsă, dar era vie și, din câte se părea, teafără.

– Te iubesc, spuse Ned.

Ea se aruncă în brațele lui.

(iv)

Pierre era uluit de rezultatul intrigilor lui. Miliția Parisului se arunca în masacrarea protestanților cu mai multă forță și dușmănie decât sperase el.

Știa că nu inteligența lui era adevărata cauză. Parizienii erau furioși că nunta avusese loc până la urmă, iar predicatorii îndrăgiți le spuseseră că aveau dreptate să se simtă astfel. Orașul era pregătit să explodeze de ură, așteptând doar să aprindă cineva praful de pușcă. Pierre nu făcuse decât să scapere chibritul.

Duminică, la ivirea zorilor, în ziua Sfântului Bartolomeu, sute de hughenoți erau morți sau muribunzi pe străzile orașului. Poate reușea chiar să-i ucidă pe toți protestanții din Franța. Își dădu seama, cu o senzație de triumf amestecat cu mirare, că asta putea fi soluția finală.

Pierre adunase în jurul lui un mic detașament de huligani, promițându-le că puteau fura orice voiau de la cei pe care îi omorau. Printre ei se aflau Brocard și Rasteau; Biron, spionul-șef; și câțiva derbedei de pe stradă pe care Biron îi folosea în misiuni precum urmărirea suspecților.

Pierre îi dăduse caietul negru prepozitului Le Charron, dar își amintea multe nume și adrese de acolo. Îi spiona pe acești oameni de paisprezece ani.

Merseră mai întâi acasă la René Duboeuf, croitorul din strada St Martin.

– Nu-i ucideți pe el sau pe soția lui până nu spun eu, porunci Pierre.

Dărâmară ușa și intrară în prăvălie. O parte dintre ei urcară la etaj.

Pierre deschise un sertar și găsi caietul croitorului, care conținea numele și adresele tuturor clienților. Dintotdeauna și-l dorise. Avea să-l folosească în seara aceea.

Oamenii îi târâră pe soții Duboeuf la parter doar în cămășile de noapte.

René era un bărbat mic de statură, de vreo cincizeci de ani. Era deja

chel când Pierre îl întâlnise, în urmă cu treisprezece ani. Soția lui era pe atunci tânără și frumoasă, dar era atrăgătoare și acum, când părea îngrozită. Pierre îi zâmbi.

– Françoise, dacă îmi amintesc bine, spuse el. Se întoarse apoi spre Rasteau și spuse: Taie-i degetul.

Rasteau scoase un chicotit ascuțit.

În timp ce femeia plângea în hohote și croitorul se ruga, un soldat îi ținu mâna întinsă pe masă și Rasteau îi tăie degetul mic și o parte din inelar. Sângele țâșni pe masă, mânjind o bucată de lână gri-deschis. Femeia țipă și leșină.

– Unde sunt banii? îl întrebă Pierre pe croitor.

– În comodă, după oala de noapte, spuse el. Vă rog să nu-i mai faceți rău.

Pierre dădu din cap spre Biron, care urcă la etaj.

Pierre văzu că Françoise deschisese ochii.

– Ridic-o în picioare, spuse el.

Biron se întoarse cu o geantă de piele pe care o goli pe masă, în băltoaca făcută de sângele lui Françoise. Era o movilă de monede fără mare valoare.

– Are mai mulți bani de atât, zise Pierre. Rupe-i cămașa de noapte.

Ea era mai tânără decât soțul ei și avea o siluetă frumoasă. Bărbații tăcură.

Pierre i se adresă croitorului:

– Unde sunt restul banilor?

Duboeuf ezită. Rasteau spuse entuziasmat:

– Să-i tai și sânii?

Duboeuf zise:

– În cămin, sus pe horn. Vă rog, lăsați-o în pace!

Biron căută cu mâna în horn – care era rece în august – și scoase o cutie de lemn încuiată. Sparse încuietoarea cu vârful sabiei și răsturnă banii pe masă, o grămadă mare de monede de aur.

– Tăiați-le gâtul și împărțiți banii, zise Pierre, apoi ieși afară fără să mai stea să vadă.

Oamenii pe care voia cel mai mult să-i transforme în victime erau marchizul și marchiza de Nîmes. I-ar fi plăcut să-l ucidă pe el în fața soției. Ce răzbunare ar fi fost! Dar locuiau dincolo de ziduri, în suburbia St Jacques, iar porțile orașului erau încuiate, așa că erau feriți de mânia lui Pierre deocamdată.

În lipsa lor, gândul lui Pierre se îndreptă spre familia Palot.

Isabelle Palot făcuse mai mult decât să-l insulte atunci când fusese la prăvălie, în urmă cu câteva zile – îl speriase. Iar Sylvie, isteață, își dăduse seama de asta. Dar acum venise momentul să fie pedepsite.

Oamenii rămaseră mult să împartă banii. Pierre presupuse că violau femeia înainte să o ucidă. Observase, în timpul războiului civil, că

atunci când bărbații începeau să omoare, întotdeauna comiteau și violuri. Înlăturarea unei interdicții părea să le înlăture pe toate.

În cele din urmă, ieșiră din prăvălie. Pierre îi conduse spre sud, pe strada St Martin, și traversară Île de la Cité. Își aminti cuvintele pe care le folosise Isabelle în privința lui: „mizerie", „scursura unei prostituate bolnave", „cadavru scârbos și puturos". Avea să-i amintească aceste cuvinte în timp ce trăgea să moară.

(v)

Ned văzu că toate cărțile lui Sylvie erau bine ascunse. Oricine intra în depozit ar fi văzut doar butoaie din podea până în tavan. Majoritatea butoaielor erau pline cu nisip, dar Sylvie îi arătă că unele erau goale și ușor de mutat ca să ascundă spațiul în care cărțile erau așezate în cutii. Îi spuse că nimeni nu-i descoperise vreodată secretul.

Stinseră lumina din felinarul lui Ned, de teamă ca nu cumva strălucirea slabă să se vadă prin crăpături și să fie observată de afară, așa că rămaseră pe întuneric ținându-se de mână. Clopotele sunau înnebunitor. Sunetele luptei ajungeau până la ei: țipete, strigătele aspre ale bărbaților care se luptau și câte un foc de armă. Sylvie își făcea griji pentru mama ei, dar Ned o convinse că Isabelle era într-o primejdie mai mică la ea acasă decât ar fi fost ei doi pe străzi.

Rămaseră așa ore întregi, ascultând și așteptând. Zgomotele străzii începură să se domolească odată cu lumina slabă care apăru pe la marginile ușii, precum rama unui tablou, indicând zorii zilei; Sylvie spuse:

– Nu putem sta aici la nesfârșit.

Ned deschise ușa câțiva centimetri, scoase capul cu grijă și se uită în ambele direcții ale străzii du Mur în lumina dimineții.

– E liber, spuse el.

Apoi ieși afară. Sylvie îl urmă și încuie ușa după ea.

– Poate au încetat omorurile, zise ea.

– S-ar putea să ezite să ucidă în plină zi.

Sylvie cită un verset din *Evanghelia după Ioan:*

– „Oamenii iubeau întunericul mai mult decât lumina pentru că faptele lor erau rele."

Porniră pe stradă unul lângă altul, mergând în pas grăbit. Ned purta încă banderola albă, gândindu-se că l-ar fi putut ajuta. Se baza mai mult pe sabia de la șold și, pentru mai multă siguranță, mergea cu mâna pe mâner. O luară spre sud, către râu.

După primul colț, văzură doi bărbați morți întinși pe jos în fața unei prăvălii unde se vindeau șei. Ned se miră să-i vadă pe jumătate dezbrăcați. Cadavrele erau parțial ascunse vederii de silueta unei bătrâne cu părul cărunt, îmbrăcată cu o haină murdară, care se apleca deasupra lor. După o clipă, Ned își dădu seama că le scotea hainele.

Hainele la mâna a doua erau prețioase: doar bogații își puteau permite haine noi. Orice lenjerie ruptă și murdară putea fi vândută pe post de cârpe fabricanților de hârtie. Ned își dădu seama că bătrâna aceea amărâtă fura îmbrăcămintea morților ca să o vândă. Trase pantalonii de pe picioarele unui cadavru, apoi o rupse la fugă cu legătura sub braț. Goliciunea cadavrelor înjunghiate făcea ca totul să pară și mai obscen. Ned observă că Sylvie își feri privirea când trecură mai departe.

Evitară străzile principale, largi și drepte, cu multe spații vizibile, și înaintară în zigzag pe aleile înguste și întortocheate ale cartierului Les Halles. Chiar și pe aceste străzi lăturalnice erau o mulțime de cadavre. Majoritatea fuseseră dezbrăcate și în unele locuri erau aruncate unele peste altele, ca și cum ar fi vrut să le facă loc oamenilor să treacă pe stradă. Ned văzu fețele bronzate ale muncitorilor în aer liber, mâinile albe și moi ale femeilor bogate, brațele și picioarele slabe ale copiilor. Nu reuși să mai numere câți erau. Era totul precum un tablou care înfățișa iadul într-o biserică catolică, doar că acesta era real, în fața ochilor lui, în unul dintre marile orașe ale lumii. Senzația de groază sporea în el, laolaltă cu scârba, și ar fi vomat dacă nu ar fi avut stomacul gol. Uitându-se la Sylvie, văzu că era palidă și că avea o expresie de hotărâre îndârjită.

Urmau însă scene și mai îngrozitoare.

Pe malul râului, miliția se descotorosea de cadavre. Morții și câțiva răniți neajutorați erau aruncați în Sena fără nicio ceremonie, de parcă ar fi fost șobolani otrăviți. Unii pluteau la vale, dar alții abia se mișcau, iar marginea puțin adâncă a râului era deja plină de cadavre. Un bărbat cu o prăjină lungă încerca să împingă trupurile în mijlocul râului ca să facă loc altora, dar nu reușea să le miște, ca și cum n-ar fi vrut să plece.

Oamenii erau prea preocupați ca să-i observe pe Ned și pe Sylvie, care trecură în grabă mai departe și traversară podul.

(vi)

Entuziasmul lui Pierre creștea pe măsură ce se apropiau de mica prăvălie de papetărie de pe strada Serpente.

Se întreba dacă să-i încurajeze pe oamenii lui să o violeze pe Isabelle. Ar fi fost o pedeapsă potrivită. Apoi îi veni o idee mai bună: să-i lase să o violeze pe Sylvie în fața mamei ei. Oamenii simțeau o durere mai mare când sufereau copiii lor: aflase asta de la Odette, soția lui. Îi trecu prin minte să o violeze el însuși pe Sylvie, dar asta ar fi putut să-i scadă autoritatea în fața celorlalți. Mai bine să facă ei treburile murdare.

Nu bătu la ușa prăvăliei. Nimeni în Paris nu se mai aștepta acum la vizitatori. Ciocănitul nu făcea decât să le dea timp oamenilor să se

înarmeze. Oamenii lui Pierre sparseră ușa cu lovituri de baros, ceea ce le luă doar câteva secunde, după care năvăliră înăuntru.

Când intră, Pierre auzi o împușcătură. Asta îi provocă un șoc. Oamenii lui nu aveau arme: erau scumpe și în general doar aristocrația avea arme de foc. O clipă mai târziu, o văzu pe Isabelle stând în spatele prăvăliei. Unul dintre oamenii lui Pierre era întins la picioarele ei, părând mort. În timp ce Pierre o privea, ea ridică al doilea pistol și-l ațintì cu grijă spre Pierre. Înainte să aibă timp să se miște, un altul o străpunse cu sabia. Isabelle căzu fără să mai tragă al doilea foc.

Pierre înjură. Plănuise o răzbunare mai elaborată. Dar mai era și Sylvie.

– Mai este o femeie, le strigă el celorlalți. Cercetați casa.

Nu dură mult. Biron alergă sus și coborî după un minut.

– Nu mai e nimeni aici, spuse el.

Pierre se uită la Isabelle. Pe întuneric, nu vedea dacă era vie sau moartă.

– Târâți-o afară, ordonă el.

La lumina zilei, văzu că lui Isabelle îi curgea sânge dintr-o rană adâncă de la umăr. Îngenunche deasupra ei și strigă mânios:

– Unde e Sylvie? Spune-mi, târfă!

Probabil era în agonie, dar îi răspunse cu un zâmbet strâmb.

– Diavole, șopti ea. Du-te la dracu', unde ți-e locul!

Pierre strigă de furie. Se ridică și o lovi cu piciorul în umărul rănit. Dar nu avea niciun rost: încetase să mai respire și ochii îl priveau fără să-l vadă.

Scăpase.

Apoi intră înapoi în casă. Oamenii lui căutau banii. Prăvălia era plină de tot felul de produse de papetărie. Începuseră să tragă registrele de pe rafturi și să golească dulapurile și sertarele, trântind hârtiile în mijlocul podelei. Pierre luă un felinar de la Brocard, îl deschise și apropie flacăra de grămada de hârtii. Aceasta se aprinse imediat și izbucni în flăcări.

(vii)

Ned simțea că el și Sylvie avuseseră noroc să ajungă pe malul stâng fără să fie acostați de nimeni. În general, miliția nu ataca oamenii la întâmplare: păreau să folosească nume și adrese pe care le aveau, cu siguranță, de la Pierre. Cu toate acestea, Ned fusese oprit și interogat o dată, pe când era cu Afrodita Beaulieu, și se putea întâmpla din nou foarte ușor, cu rezultate imprevizibile. Așadar, avu o senzație de ușurare când ajunse pe strada Serpente, cu Sylvie alături, grăbindu-se împreună spre prăvălie.

Văzu cadavrul pe stradă și avu un sentiment îngrozitor că știa cine

era. Și Sylvie știa – scoase un suspin și începu să alerge. O clipă mai târziu, erau amândoi aplecați deasupra siluetei nemișcate de pe caldarâmul însângerat. Ned observă imediat că Isabelle era moartă. Îi atinse fața: era caldă încă. Nu murise de mult, ceea ce explica de ce nu i se furaseră încă hainele.

Sylvie spuse plângând:

– Poți s-o duci în brațe?

– Da, zise Ned, dacă mă ajuți s-o urc pe umăr.

Avea să fie grea, dar ambasada nu era departe. Își dădu seama că avea să arate ca un milițian care scăpa de un cadavru și, prin urmare, erau șanse mici să fie întrebat ceva.

Ținea mâinile sub brațele lipsite de viață ale lui Isabelle când simți miros de fum și ezită. Se uită spre prăvălie și văzu mișcare înăuntru. Era un foc acolo? O flacără se aprinse și lumină interiorul și Ned văzu oameni umblând prin prăvălie cu un aer hotărât, ca și cum ar fi căutat ceva; probabil ceva de valoare.

– Sunt încă aici! îi spuse el lui Sylvie.

În clipa aceea, Ned văzu doi bărbați ieșind pe ușă. Unul avea o față mutilată, cu două găuri în loc de nas, înconjurate de cicatrice albe. Celălalt avea părul blond și des și o barbă ascuțită, iar Ned îl recunoscu pe Pierre.

– Trebuie s-o lăsăm – haide! zise Ned.

Îndurerată, Sylvie ezită preț de o clipă, apoi o rupse la fugă. Ned alergă după ea, dar fuseseră recunoscuți. Îl auzi pe Pierre strigând:

– Iat-o! Fugi după ea, Rasteau!

Ned și Sylvie alergară pe strada St Jacques și apoi în cimitirul St-Julien-le-Pauvre. Dar Sylvie începea să obosească și Rasteau îi prindea din urmă. Mintea lui Ned lucra frenetic. Rasteau avea vreo treizeci de ani, dar era mare și puternic, iar nasul îi fusese în mod sigur retezat într-o încăierare. Putea fi un adversar formidabil. În orice luptă care dura mai mult de câteva secunde, statura și îndemânarea lui și-ar fi spus cuvântul. Singura speranță a lui Ned era să-l ia cumva prin surprindere și să-l doboare repede.

Ned cunoștea bine împrejurimile. Luând-o spre capătul de est al bisericii, ieși pentru o clipă din câmpul vizual al lui Rasteau. Se opri brusc și o trase pe Sylvie în adăpostul adâncit al unui cadru de ușă.

Amândoi gâfâiau. Ned auzi pașii grei ai urmăritorului. Într-o secundă, apucă sabia cu mâna dreaptă și pumnalul cu cea stângă. Trebuia să gândească manevra perfect: nu-l putea lăsa să treacă pe lângă ei. Dar nu avu timp să stea prea mult pe gânduri. Când i se păru că Rasteau aproape îi ajunsese, Ned ieși de lângă ușă.

Momentul ales nu fu cel mai bun. Cu o clipă mai înainte, Rasteau încetinise pasul, bănuind probabil că era o capcană – și era puțin prea departe pentru ca Ned să-l ajungă. Nu se putu opri, dar reuși să se

răsucească și să evite să fie străpuns de sabia lui Ned.

Ned se mișcă repede și se aruncă în față, iar vârful sabiei intră în coasta lui Rasteau. Inerția îl făcu să treacă pe lângă Ned și sabia ieși. Rasteau se întoarse pe jumătate, se împiedică și căzu greoi. Fără să se mai gândească, Ned îl lovi cu sălbăticie. Rasteau făcu o mișcare largă cu arma și-l făcu pe Ned să-i scape sabia din mână. Aceasta zbură prin aer și căzu pe un mormânt.

Rasteau se ridică într-o clipă, mișcându-se cu repeziciune pentru un bărbat masiv. Ned o zări pe Sylvie ieșind de sub cadrul ușii și strigă:

– Fugi, Sylvie, fugi!

Rasteau veni atunci spre el, încercând să-l lovească sau să-l taie cu sabia. Ned se retrase, folosind pumnalul ca să pareze o împunsătură, apoi o lovitură circulară și încă o împunsătură – dar știa că nu putea continua mult așa. Rasteau simulă o lovitură în jos, apoi, cu o agilitate surprinzătoare, schimbă direcția și pătrunse pe sub garda lui Ned.

Pe urmă, Rasteau se opri brusc, iar vârful unei săbii ieși prin burta lui. Ned sări în spate, evitând sabia lui Rasteau – dar nu mai era necesar, căci lovitura își pierdu forța când Rasteau urlă de durere și căzu în față. Ned văzu în spatele lui silueta micuță a lui Sylvie, care ținea sabia căzută a lui Ned și o scotea din spatele lui Rasteau.

Nu așteptară să-l vadă pe Rasteau murind. Ned o luă de mână pe Sylvie și traversară în fugă piața Maubert, pe lângă spânzurătoare, către ambasadă.

Doi paznici înarmați stăteau de strajă la poartă. Nu erau angajați ai ambasadei, pentru că Ned nu-i mai văzuse până atunci. Unul dintre ei se așeză în fața lui Ned și zise:

– Nu puteți intra acolo.

– Eu sunt adjunctul ambasadorului și ea e soția mea, spuse Ned. Acum, dă-te din calea mea.

De la o fereastră de la etaj se auzi vocea autoritară a lui Walsingham:

– Se află sub protecția regelui – lasă-i să treacă!

Paznicul se dădu la o parte, iar Ned și Sylvie urcară scările. Ușa se deschise înainte să ajungă la ea.

Intrară în clădire, unde erau în siguranță.

(viii)

M-am căsătorit cu Sylvie de două ori: mai întâi, în mica biserică de la St-Julien-le-Pauvre, în fața căreia ea îl omorâse pe bărbatul fără nas; apoi, în cadrul unei slujbe protestante, la capela ambasadei engleze.

Sylvie era virgină la vârsta de treizeci și unu de ani, așa că voia să recupereze timpul pierdut; am făcut dragoste în fiecare noapte și în fiecare dimineață timp de luni de zile. Când eram deasupra ei, se agăța de mine de parcă o salvam de la înec, iar după aceea adormea plângând în brațele

mele.

Nu am mai găsit cadavrul lui Isabelle și asta făcea ca lui Sylvie să-i fie și mai greu să o jelească. În cele din urmă am tratat prăvălia incendiată ca pe un mormânt și, în fiecare duminică, stăteam în fața ei câteva minute, ținându-ne de mână și amintindu-ne de femeia puternică și curajoasă care fusese Isabelle.

În mod uimitor, protestanții și-au revenit după Noaptea Sfântului Bartolomeu. Fuseseră uciși trei mii de oameni în Paris și alte mii în masacre similare din alte părți; dar hughenoții au ripostat. Orașele în care protestanții erau majoritari primeau mulțimi de refugiați și închideau porțile în fața reprezentanților regelui. Familia de Guise, formată din catolici puternici aflați de partea monarhului, a fost primită înapoi în cercul regal după ce războiul civil a început din nou.

Slujbele au fost reluate în podul de deasupra grajdului, dar și în alte locuri clandestine din toată țara.

Walsingham a fost rechemat la Londra și am mers și noi cu el. Înainte de a pleca din Paris, Sylvie i-a arătat lui Nath depozitul din strada du Mur, iar Nath a preluat vânzarea de cărți ilegale pentru protestanții parizieni. Cu toate acestea, soția mea nu a vrut să-și abandoneze misiunea. A spus că va continua să comande cărți la Geneva. Voia să traverseze ea însăși Canalul Mânecii până la Rouen, să întâmpine acolo transporturile, apoi să le însoțească la Paris, să plătească mitele necesare și să ducă marfa în strada du Mur.

Îmi făceam griji pentru ea, dar am învățat de la regina Elisabeta că unele femei nu pot fi conduse de bărbați. În orice caz, nu sunt sigur că aș fi oprit-o chiar dacă aș fi putut. Avea o misiune sfântă și nu puteam să-i răpesc acest lucru. Dacă o mai ținea mult așa, într-o zi avea să fie prinsă. Și știam că atunci va muri.

Era destinul ei.

Capitolul 21

Rollo stătea pe puntea cargobotului *Petite Fleur* în timp ce se apropiau de coasta Angliei. Era momentul cel mai periculos.

Nava plecată din Cherbourg se îndrepta către portul Combe cu butoaie de lichior de mere, roți uriașe de brânză și opt preoți tineri de la Colegiul Englez din Douai.

Rollo purta o sutană de preot și o cruce pe piept. Părul i se rărea în creștet, dar își lăsase barba să crească. Pe umeri purta o pelerină albă, nu tocmai potrivită pentru un preot: era un semnal dinainte stabilit.

Făcuse pregătirile cu foarte multă grijă, dar acum prea multe lucruri puteau merge prost. Nici măcar nu știa sigur dacă aveau un căpitan demn de încredere. Omul era plătit bine pentru oprirea aceasta, dar altcineva – Ned Willard sau un alt om al reginei Elisabeta – i-ar fi putut oferi un preț mai mare ca să-l trădeze pe Rollo.

Și-ar fi dorit să nu se bazeze atât de mult pe sora lui. Era deșteaptă, bine organizată și neînfricată, dar, în cele din urmă, era femeie. Totuși, nici Rollo nu voia încă să pună piciorul pe pământ englezesc, așa că trebuia să se folosească de ea.

În amurg, căpitanul aruncă ancora într-un golf fără nume, la cinci kilometri distanță de destinație, în lungul coastei. Din fericire, marea era calmă. În golful de lângă plajă era ancorată o barcă mică de pescuit, cu capetele rotunjite, cu catarg și cu vâsle. Rollo știa vasul încă de pe vremea când tatăl lui era colector de taxe în portul Combe: fusese cândva *Saint Ava,* dar acum i se spunea simplu *Ava.* Dincolo de plajă, în despicătura unei creste de deal, se afla o căsuță solidă de piatră deschisă la culoare, de pe hornul căreia se înălța fum.

Rollo aștepta nerăbdător, privind căsuța și pândind un semn. Speranța lui era atât de mare, încât avea tot corpul încordat – simțea că ar fi putut să vomite din cauza fricii de eșec. Era începutul sfârșitului. Tinerii pe care îi însoțea erau agenții secreți ai lui Dumnezeu. Era un grup mic pentru început, dar aveau să li se alăture și alții. Într-o bună zi, anii întunecați aveau să se încheie: Anglia avea să renunțe la ideile prostești despre libertatea religioasă, iar marea masă a țăranilor și a muncitorilor ignoranți avea să cedeze din nou în fața autorității singurei Biserici adevărate. Familia Fitzgerald avea să-și recapete poziția cuvenită – dacă nu chiar mai bine: poate că Rollo putea să devină episcop, iar cumnatul lui, Bart, duce. În Kingsbridge urma să aibă loc o epurare a puritanilor precum cea din Paris, din Noaptea Sfântului Bartolomeu – deși Rollo trebuia să păstreze secretă o parte a acestui vis față de Margery, care ar fi refuzat să participe dacă ar fi știut la ce violențe se gândea el.

În cele din urmă, văzu răspunsul convenit pentru pelerina lui albă: un cearșaf alb era fluturat la o fereastră de la etaj.

Putea fi o păcăleală. Mal Roper, pescarul care locuia în căsuță, un catolic înverșunat, ar fi putut fi arestat de Ned Willard și torturat pentru informații, iar cearșaful alb putea fi momeala cu care era atras în capcană. Dar Rollo nu putea face nimic în privința asta. El și cei ca el își riscau viețile și toți o știau.

Pe măsură ce se întuneca cerul, Rollo își aduna preoții pe punte, fiecare având câte un sac cu lucrurile personale și obiectele de care aveau nevoie ca să le ducă sacramentele familiilor engleze private de ele: azime sfinte, vin, ulei pentru botez și apă sfințită.

– Liniște totală până ajungeți la casă, îi instrui el în șoaptă. Chiar și vocile joase se aud dincolo de apă. De obicei, golful e pustiu, cu excepția familiei pescarului, dar nu se știe niciodată – iar misiunea voastră s-ar putea sfârși înainte să ajungeți în Anglia.

Unul dintre preoți era exuberantul Lenny Price, primul om pe care îl cunoscuse la colegiul din Douai și cel mai în vârstă din grup.

– Lenny, tu comanzi după ce ajungeți pe uscat.

Căpitanul coborî barca, ce ateriză cu un pleoscăit în apă. Preoții coborâră pe o scară de funie, iar Rollo fu ultimul. Doi marinari apucară vâslele. Barca înainta clipocind pe valuri. Pe plajă, Rollo întrezări silueta unei femei micuțe cu un câine: era Margery. Răsuflă ușurat.

Barca se lovi de malul înclinat și preoții săriră în apa puțin adâncă. Margery îi întâmpină cu o strângere de mână, fără să spună nimic. Câinele ei bine dresat era la fel de tăcut.

Rollo rămase în barcă. Margery se uită la el, îi surprinse privirea, zâmbi și își duse mâna la bărbie ca și cum și-ar fi mângâiat barba: nu-l mai văzuse niciodată așa. „Prostule!” își zise el, apoi se întoarse repede cu spatele. Preoții nu trebuiau să afle că era fratele lui Margery: ei îl știau drept Jean Langlais.

Marinarii împinseră barca de la mal și începură să vâslească înapoi spre *Petite Fleur*. Rollo se uită de la pupa bărcii și o văzu pe Margery conducându-i pe preoți pe pietriș, apoi în căsuță. Se înghesuiră pe ușa din față și dispărură din vedere.

(ii)

Mal Roper, soția lui, Peg, și cei trei fii voinici îngenunchează pe podeaua de piatră din singura cameră de la parter a căsuței, în timp ce Lenny Price ținea slujba. Margery aproape plângea văzând bucuria acestor credincioși simpli în timp ce primeau sacramentele. Dacă își pierdea viața pentru acest moment, se gândi ea, tot ar fi meritat.

Se gândea deseori la mătușa ei, Maica Joan, moartă acum. Margery, tânără și tulburată, mireasă la șaisprezece ani, urcase la etajul casei

tatălui ei, unde bătrâna Joan transformase două camere mici într-o celulă ca la mănăstire și o capelă. Acolo îi spusese Joan că Dumnezeu avea un scop pentru ea, dar că trebuia să aștepte ca El să i-l dezvăluie. Ei bine, Joan avusese dreptate. Margery așteptase, Dumnezeu îi dezvăluise scopul și era acesta.

Cererea de preoți catolici era uriașă. Margery vorbea cu catolicii aristocrați și bogați din Londra de câte ori mergea Bart în Parlament. În mod discret, tatonă terenul și descoperi în scurt timp că mulți erau disperați să găsească sacramente. La Londra, Margery avea grijă să stea departe de ambasadele franceze și spaniole, pentru a evita să fie bănuită de conspirații. Îl convinsese pe Bart să fie la fel de prudent. El îi sprijinea misiunea. Ura protestantismul, dar la vârsta mijlocie devenise leneș și pasiv și se mulțumea să o lase pe ea să facă toată treaba, câtă vreme îl lăsa pe el să pară un erou. Pe Margery nu o deranja.

După slujbă, Peg Roper îi servi pe toți cu tocană de pește în castroane de lemn și cu pâine făcută în casă. Margery se bucură văzând preoții ducându-se la culcare: aveau mult de mers până la ivirea zorilor.

Familia Roper nu era bogată, dar Mal refuză banii.

– Vă mulțumim, doamnă, dar nu avem nevoie de plată pentru a îndeplini voia Domnului, zise el.

Margery văzu că era mândru să spună asta și acceptă refuzul.

Plecară la miezul nopții.

Margery avea două felinare. Cu unul lumina drumul, iar Lenny mergea în spatele lor cu al doilea. O luă spre nord, pe un drum cunoscut. Îi îndemna pe toți să tacă de câte ori se apropiau de câte un sat sau de o casă de fermă, pentru că nu voia să fie văzuți sau auziți. Un grup de nouă persoane care umblau noaptea putea stârni bănuieli și ostilitate în mintea celor care îi vedeau. Margery era deosebit de precaută în apropierea conacelor, unde puteau fi oameni înarmați, gata de a fi trimiși cu torțe ca să-i ia la întrebări pe călători.

Noaptea era blândă și drumul era uscat. Cu toate acestea, lui Margery îi era greu să meargă. De când născuse al doilea copil, pe Roger, suferea uneori de dureri de spate, mai ales când avea de parcurs o distanță mare. Trebuia să strângă din dinți și să îndure.

La fiecare două sau trei ore, se opreau într-un loc ales dinainte, departe de zonele locuite, unde se odihneau, beau apă din râu, mâncau din pâinea dată de Peg Roper pentru drum și își făceau nevoile înainte de a porni iar.

Margery asculta cu atenție în timp ce mergeau, încercând să surprindă sunetele altor oameni de pe drum. Într-un oraș, ar fi fost oameni ascunși pe alei, de obicei făcând vreo ticăloșie, dar aici erau la țară, unde erau puține lucruri de furat și, prin urmare, mai puțini

răufăcători. Cu toate acestea, rămase precaută.

Margery plânsese o zi întreagă când auzise despre masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu. Atâția oameni omorâți de catolici! Era mult mai rău decât o bătălie în care soldații omorau alți soldați. În Paris, cetățenii măcelăriseră femei și copii nevinovați cu miile. Cum de îngăduia Dumnezeu așa ceva? Și, ce era mai rău, papa îi trimisese o scrisoare de felicitare regelui Franței. Nu putea fi asta voia Domnului. Oricât de greu era de crezut, papa greșise.

Margery știuse că Ned era la Paris atunci și se temuse pentru viața lui, însă apoi se anunțase că toți cei de la ambasada engleză supraviețuiseră. La scurt timp după aceea, sosi vestea că Ned se însurase cu o franțuzoaică. Asta o întristase pe Margery – deși cam fără motiv, se gândea ea. Avusese ocazia să fugă cu el și refuzase. Nu-și putea petrece viața oftând după ea. Ned voia o soție și o familie. Trebuia să se bucure că își găsise fericirea fără ea. Dar nu se putea forța să facă asta.

Se întreba cum era noua doamnă Willard. Oamenii spuneau că franțuzoaicele erau foarte sofisticate. Oare avea să fie frumos îmbrăcată și încărcată de bijuterii? Margery se trezi sperând ca fata să fie o fluștiratică fără minte, de care Ned să se plictisească repede. „Ce speranță rușinoasă, se gândi ea. Ar trebui să-i doresc să fie fericit. Chiar îi doresc.”

Când se apropiară de New Castle, se văzu o lumină slabă spre est și reuși să distingă crestele zidurilor pe fundalul cerului. O senzație de ușurare și de epuizare o cuprinse brusc: fusese un drum lung.

Drumul ducea direct la intrare. Ca întotdeauna, ciorile de pe ziduri croncăniră la sosirea vizitatorilor.

Margery bătu în poartă. Figura cuiva apăru la ferestruica din poartă și, după un minut, o santinelă somnoroasă deschise ușa grea de lemn. Intrară și ușa fu zăvorâtă după ei. În sfârșit, Margery era în siguranță.

Își conduse protejații prin curte, apoi îi duse în capelă.

– În câteva minute, servitorii de la castel vă vor aduce micul dejun și așternuturi, le spuse ea. Atunci, puteți să dormiți – toată ziua și toată noaptea, dacă doriți. Dar țineți minte că e necesar să păstrați secretul. Oamenii de aici sunt toți catolici, dar, chiar și așa, nu ar trebui să-i întrebați cum se numesc și nici ei să vă întrebe cum vă numiți. Nu puneți întrebări despre locul în care vă aflați sau al cui este castelul. Ceea ce nu știți nu puteți dezvălui – nici chiar sub tortură.

Li se spusese deja asta înainte, de către Rollo, dar era bine să li se repete mai des.

A doua zi avea să ia câte doi și să-i trimită spre diferitele lor destinații. Doi urmau să o ia spre vest, la Exeter, doi spre nord, la Wells, doi spre nord-est, la Salisbury, și doi spre est, la Arundel. După ce le spunea la revedere, erau pe cont propriu.

Ieși din biserică și traversă curtea către casă. Sosirea preoților stârnise deja agitație, iar servitorii se treziseră și erau ocupați. Merse la etaj, în camera băieților. Dormeau în paturi alăturate. Se aplecă peste Bartlet, care avea acum șapte ani și era mare pentru vârsta lui, și îl sărută pe păr. Apoi trecu la micul Roger, care nu împlinise doi ani și care avea părul blond. Îi sărută obrazul catifelat.

Roger deschise ochii. Avea ochii căprui-aurii, la fel ca ai lui Ned.

(iii)

Sylvie abia aștepta prima ei vizită la Kingsbridge. Era orașul care îl formase pe bărbatul pe care-l iubea. Erau căsătoriți de mai puțin de un an și simțea că mai avea încă multe de aflat despre Ned. Știa că era curajos, bun și deștept. Cunoștea fiecare centimetru al trupului lui și îl prețuia cu totul, iar când făceau dragoste, simțea că era în mintea lui și că știa tot ceea ce gândea. Dar erau goluri în cunoștințele ei, subiecte despre care el nu prea vorbea, momente din viață la care rar făcea referire. Vorbea mult despre Kingsbridge și ea era nerăbdătoare să-l vadă. Cel mai mult își dorea să îi întâlnească pe oamenii care erau importanți pentru el, oameni pe care îi iubea și îi ura; mai ales pe femeia din mica pictură care stătuse lângă oglinda lui pentru bărbierit, în camera din Paris.

Îi motivase să meargă în vizită o scrisoare de la fratele lui Ned, Barney. Venise acasă la Kingsbridge, spunea el, împreună cu fiul lui.

– Nu știam că are un fiu, zise Ned, citind scrisoarea în salonul din căsuța pe care o închiriaseră în apropiere de catedrala St Paul.

Sylvie spuse:

– E însurat?

– Bănuiesc că da. Altfel nu poți avea copii. Dar e ciudat că nu pomenește de ea.

– Poți obține permisiunea lui Walsingham să pleci din Londra?

Sylvie știa că Ned și Walsingham erau ocupați să dezvolte serviciul secret de informații al reginei Elisabeta și să facă liste cu oamenii care ar fi putut conspira să o detroneze pe regină și să o pună în loc pe Mary Stuart.

– Da, zise Ned. O să vrea să fac câteva cercetări discrete despre catolicii din comitatul Shiring, mai ales despre contele Bart, dar mă pot descurca ușor cu asta.

Merseră de la Londra la Kingsbridge călare, făcând o călătorie relaxată de cinci zile. Sylvie nu era încă însărcinată, așa că nu era niciun pericol să meargă călare. Era dezamăgită că dura atât de mult să rămână gravidă, dar, din fericire, Ned nu se văitase.

Sylvie era obișnuită cu capitalele: trăise dintotdeauna în Paris până să se mărite cu Ned, iar de când venise în Anglia, locuiseră la Londra. Orașele de provincie păreau mai sigure, mai liniștite, mai puțin

frenetice. Îi plăcu imediat Kingsbridge.

O impresionă îngerul de piatră din vârful clopotniței de la catedrală. Ned îi spuse că, potrivit legendei, îngerul avea fața lui Caris, călugărița care înființase spitalul. Sylvie se întrebă nemulțumită de ce nu fusese statuia decapitată precum toate celelalte imagini idolatre cu sfinți și îngeri.

– Nu pot ajunge la ea, îi explică Ned. Ar trebui să construiască o schelă, spuse el cu lejeritate: era oarecum nepăsător cu privire la asemenea lucruri. Dar ar trebui să urci într-o zi în turn. Priveliștea orașului este magnifică.

Kingsbridge îi amintea de Rouen, cu docurile aflate de-a lungul râului și marea catedrală din centru. Avea același aer de prosperitate și vioiciune. Amintirea orașului Rouen o duse cu gândul la planul ei de a continua contrabanda cu literatură protestantă la Paris. Primise o scrisoare de la Nath, trimisă prin ambasada engleză. Fusese o misivă entuziastă: Nath prospera în calitate de vânzătoare de cărți clandestine, dar deocamdată avea destulă marfă și urma să-i scrie lui Sylvie de îndată ce începea să scadă numărul de cărți.

Între timp, Sylvie se gândise la un alt plan care să meargă în paralel cu primul. Erau mii de refugiați hughenoți în Londra, mulți dintre ei străduindu-se să învețe engleza, iar ea se gândi să le vândă cărți în franceză. Ned îi spusese că un străin nu avea voie să deschidă o librărie în Londra, așa că începuse să caute locații în afara zidurilor orașului, poate în suburbia Southwark, unde trăiau mulți refugiați.

Sylvie îl plăcu de îndată pe Barney – majoritatea femeilor îl plăceau, îi spusese Ned zâmbind. Barney purta pantaloni largi de marinar, încălțări legate cu șireturi și o căciulă de blană. Avea o barbă mare și roșcată, ce îi acoperea aproape toată fața bătută de vânt, și un zâmbet viclean care, bănuia Sylvie, făcea multe fete să li se înmoaie picioarele. Când ajunseră în casa din fața catedralei, îl îmbrățișă călduros pe Ned și o sărută pe Sylvie cu ceva mai mult entuziasm decât se cuvenea.

Atât Ned, cât și Sylvie se așteptau ca fiul lui să fie un bebeluș, dar Alfo avea nouă ani. Era îmbrăcat într-o versiune miniaturală a costumului de marinar al lui Barney, inclusiv căciula de blană. Copilul avea pielea de un cafeniu-deschis, părul creț și roșcat al lui Barney și aceiași ochi verzi. Era, în mod clar, african și, în mod și mai clar, fiul lui Barney.

Sylvie se ghemui ca să vorbească cu el.

– Cum te numești? îl întrebă ea.

– Mă numesc Barnardo Alfonso Willard.

– Îi spunem Alfo, zise Barney.

– Bună, Alfo, eu sunt mătușa Sylvie, spuse Sylvie.

– Mă bucur să te cunosc, răspunse băiatul politicos.

Cineva îl învățase bunele maniere.

Ned îl întrebă pe Barney:

– Și mama lui?

În ochii lui Barney apărură lacrimi.

– Cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o…

– Unde e?

– Într-un cimitir din Hispaniola, în Noua Spanie.

– Îmi pare tare rău, frate!

Alfo zise:

– Eileen are grijă de mine.

Casa era îngrijită de soții Fife, un cuplu în vârstă, care locuiau împreună cu fiica lor, Eileen, de douăzeci și ceva de ani.

Ned zâmbi.

– Și în curând o să mergi la gimnaziul Kingsbridge, la fel ca tatăl tău și ca mine, unde o să înveți să scrii în latină și să numeri bani.

– Nu vreau să merg la școală, răspunse Alfo. Vreau să fiu marinar cum e Căpitanul.

– O să vedem, zise Barney. Apoi îi spuse lui Ned: Știe că sunt tatăl lui, dar pe navă a deprins obiceiul de a-mi spune Căpitanul, cum îmi zic ceilalți.

În ziua în care sosiră, Ned o duse pe Sylvie să cunoască familia Forneron, cea mai importantă familie hughenotă din Kingsbridge, și discutară cu toții în franceză. Engleza lui Sylvie se îmbunătățea repede, dar era o ușurare să se poată relaxa și să vorbească fără să-și caute cuvintele. Soții Forneron aveau o fiică precoce de zece ani, Valerie, care își luă sarcina de a o învăța pe Sylvie câteva expresii englezești folositoare, ceea ce-i amuză pe toți.

Familia Forneron vru să afle totul despre masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu, lucru despre care se vorbea cu groază în toată Europa. Toți cei care o întâlneau pe Sylvie voiau să vorbească despre asta.

În a treia zi, Sylvie primi un dar scump, o bucată de pânză fină de Antwerp, suficient de mare pentru a-și croi o rochie, de la Dan Cobley, cel mai bogat om din oraș. Sylvie mai auzise de numele lui – ea și Ned navigaseră de la Paris la Londra pe una dintre navele lui Dan.

– Vrea să-mi intre în grații, zise Ned, în cazul în care într-o zi o să aibă nevoie de o favoare din partea reginei.

Dan veni în vizită a doua zi, iar Sylvie îl primi în salonul din față, camera cu vedere spre catedrală, și îl servi cu vin și prăjituri. Era un bărbat gras și încrezut, iar Ned îi vorbea într-un fel tăios care nu-i stătea în fire. După ce plecă Dan, Sylvie îl întrebă de ce nu-l putea suferi.

– E un puritan ipocrit, spuse Ned. Se îmbracă în negru și se plânge că există săruturi în piesele de teatru, dar apoi îi înșală pe oameni în

afaceri.

Un alt gol important în povestea vieții lui Ned se umplu atunci când fură invitați la cină acasă la Lady Susannah Twyford, o femeie voluptuoasă de vreo cincizeci de ani. Lui Sylvie îi trebui doar un minut ca să-și dea seama că Susannah fusese amanta lui Ned. Îi vorbea cu o intimitate naturală, care venea doar în urma unei relații sexuale. Ned părea fericit și relaxat în compania ei. Sylvie se simțea tulburată. Știa că Ned nu era virgin când se căsătoriseră, dar îi venea greu să-l vadă zâmbindu-i călduros unei iubite de demult.

Probabil Susannah simți neliniștea lui Sylvie, căci se așeză lângă ea și îi luă mâinile în ale ei.

– Ned e atât de fericit de când e însurat cu tine, Sylvie, și înțeleg de ce, spuse ea. Am sperat întotdeauna să găsească o femeie curajoasă și inteligentă, nu doar frumoasă. E un bărbat special și merită o femeie specială.

– Pare să te îndrăgească foarte mult.

– Da, recunoscu Susannah. Și eu îl îndrăgesc pe el. Dar e îndrăgostit de tine și asta e ceva diferit. Sper că noi două putem fi prietene.

– Și eu sper, spuse Sylvie. L-am întâlnit pe Ned când avea treizeci și doi de ani, așa că aș fi naivă să-mi imaginez că sunt prima femeie de care s-a îndrăgostit.

– Ciudat, totuși, cum ne imaginăm uneori lucruri absurde când ne îndrăgostim.

Sylvie își dădu seama că femeia era bună și înțeleaptă și se mai liniști.

Intră pentru prima dată în catedrală în Duminica Rusaliilor, pentru festivalul secerișului.

– E minunat, spuse Sylvie în timp ce mergeau prin naos.

– E o biserică magnifică, încuviință Ned. Nu mă satur niciodată să o privesc.

– Este, dar nu asta voiam să spun. Nu sunt statui de marmură, picturi țipătoare sau cutii împodobite cu oase vechi.

– Așa sunt bisericile voastre hughenote și sălile de întâlnire.

Sylvie începu să vorbească în franceză ca să se exprime mai bine.

– Dar asta e o catedrală! E uriașă, frumoasă și veche de sute de ani, așa cum trebuie să fie bisericile, și mai e și protestantă. În Franța, o slujbă hughenotă e ceva tainic, având loc într-un spațiu improvizat, și niciodată nu pare să fie cuvenită. Mă umple de bucurie să văd că o slujbă protestantă se ține într-un loc în care oamenii se închină la Dumnezeu de secole.

– Mă bucur foarte mult, zise Ned. Ai trecut prin mult mai multe necazuri decât alții. Ai dreptul la puțină fericire.

Se apropiară de un bărbat înalt și solid cam de vârsta lui Sylvie, cu o figură frumoasă, îmbujorată de băutură, îmbrăcat într-o haină

galbenă scumpă.

– Sylvie, acesta e Bart, conte de Shiring.

Sylvie își aminti că Ned trebuia să ia legătura cu catolicii din partea locului, iar Bart era cel mai important. Făcu o reverență.

Bart zâmbi, înclină ușor capul și îi aruncă o privire poznașă.

– Ești un pișicher, Ned, să vii acasă cu o fetișcană franțuzoaică frumoasă, zise el.

Sylvie bănuia *că fetișcană* nu era un cuvânt tocmai politicos, dar se hotărî să-l ignore. Lângă conte se afla un băiețel îmbrăcat în haine scumpe și ea întrebă:

– Și cine este acest tânăr?

– Fiul meu, Bartlet, vicontele, spuse Bart. Tocmai a împlinit nouă ani. Dă mâna, Bartlet, și spune bună ziua.

Băiatul se conformă. Avea aceeași statură viguroasă precum tatăl lui, deși era micuț. Sylvie zâmbi văzând sabia de lemn de la cingătoare.

Ned zise:

– Și aceasta este contesa Margery.

Sylvie ridică privirea și văzu, șocată, că era femeia din pictură. Al doilea șoc veni când își dădu seama că în realitate era și mai frumoasă. Deși mai în vârstă decât apărea în imagine – avea câteva riduri fine în dreptul ochilor și al gurii, ceea ce o făcu pe Sylvie să-și dea seama că avea treizeci de ani –, femeia în carne și oase avea un aer vivace și o charismă care aminteau de atmosfera încărcată a unei zile cu vreme furtunoasă. Avea părul bogat și cârlionțat, greu de stăpânit, și purta o pălărioară roșie înclinată într-o parte. „Nu-i de mirare că te-a iubit”, își spuse Sylvie imediat.

Margery răspunse la reverența lui Sylvie, studiind-o cu un interes sincer; apoi se uită la Ned și Sylvie remarcă iubirea din ochii ei. Margery părea să radieze de fericire când îl salută pe Ned. „Nu l-ai uitat, se gândi Sylvie. Nu o să-l uiți niciodată. E iubirea vieții tale.”

Sylvie se uită la Ned. Și el părea fericit. Avea un loc special pentru Margery în sufletul lui, nu încăpea îndoială.

Sylvie se simțea năucită. Susannah Twyford o luase puțin prin surprindere, dar nu făcea decât să-l îndrăgească pe Ned. Margery avea sentimente mult mai puternice, iar asta o irita. „Îl dorește pe soțul meu”, își spuse ea.

Ei bine, nu putea să-l aibă.

Apoi, Sylvie observă un copil de vreo doi ani, încă nesigur pe picioare, pe jumătate ascuns după fusta largă a rochiei roșii a lui Margery. Aceasta urmări privirea lui Sylvie și spuse:

– Acesta e al doilea fiu al meu, Roger. Se aplecă și ridică micuțul cu o mișcare rapidă. Roger, acesta este Sir Ned Willard, zise ea. E un om foarte important care lucrează pentru regină.

Roger arătă cu degetul spre Sylvie.

– Ea e regina? spuse el.

Toți începură să râdă.

– E regina mea, zise Ned.

„Mulțumesc, Ned”, se gândi Sylvie.

– Fratele tău e aici? o întrebă Ned pe Margery.

– În ultima vreme nu-l prea vedem pe Rollo, răspunse Margery.

– Dar unde e?

– A devenit consilierul contelui de Tyne.

– Sunt sigur că studiile lui de drept și experiența în afaceri îl fac să-i fie de ajutor contelui. Locuiește la castelul Tyne?

– Acolo are sediul, dar contele are proprietăți în tot nordul Angliei și înțeleg că Rollo călătorește mult în numele lui.

Pe când Ned îi cerceta pe catolicii locali, Sylvie era atentă la micuțul Roger. Avea ceva care o deranja și, după un minut, își dădu seama că băiatul avea o înfățișare familiară.

Semăna cu Ned.

Sylvie se uită la Ned și-l văzu analizându-l pe Roger puțin încruntat. Și el observase ceva. Sylvie îi citea chipul cu ușurință și înțelese, după expresia lui, că încă nu-și dădea seama ce anume îl nedumerea. Bărbații nu remarcau astfel de asemănări la fel de repede ca femeile. Sylvie o privi pe Margery în ochi și cele două femei se înțeleseră imediat fără cuvinte, însă Ned era doar confuz, iar contele Bart era orb la toate acestea.

Slujba începu cu un imn și conversația încetă până când ceremonia ajunse la sfârșit. Apoi, avură oaspeți la masă, iar Sylvie nu mai reuși să-l prindă singur pe Ned până când merseră la culcare.

Era primăvară și amândoi se băgară în pat dezbrăcați. Sylvie atinse părul lui de pe piept.

– Margery te iubește, zise ea.

– E măritată cu contele.

– Asta nu o s-o oprească.

– Cum poți să spui așa ceva?

– Pentru că s-a culcat deja cu tine.

Ned păru supărat, dar nu spuse nimic.

– Trebuie să fi fost acum trei ani, înainte să vii la Paris.

– De unde știi?

– Pentru că Roger are doi ani.

– Ah… Ai observat.

– Are ochii tăi. Se uită la ochii lui Ned. Căprui-aurii și minunați.

– Nu ești supărată?

– Am știut, când m-am măritat cu tine, că nu sunt prima femeie pe care ai iubit-o. Dar…

– Spune mai departe.

– Dar nu știam că e posibil să o mai iubești sau că a născut copilul tău.

Ned îi luă mâinile în ale lui.

– Nu pot să spun că mi-e indiferentă sau că nu-mi pasă de ea, zise el. Dar te rog să înțelegi că doar pe tine te vreau.

Spunea ceea ce trebuie, dar Sylvie nu era sigură dacă-l putea crede. Nu știa decât că-l iubea și nu avea să lase pe nimeni să i-l ia.

– Fă dragoste cu mine, spuse ea.

El o sărută.

– Doamne, ești o stăpână aspră, glumi el.

Apoi o sărută din nou.

Dar nu era de ajuns. Voia să trăiască ceva cu el ce nu avusese cu Susannah Twyford și cu Margery Shiring.

– Stai, spuse ea gânditoare. E ceva ce-ai vrut mereu să faci cu o femeie? Nu vorbise niciodată așa cu Ned – sau cu altcineva. Ceva care te stârnește când îți imaginezi, dar n-ai făcut niciodată?

Își ținu răsuflarea. Ce avea să spună?

El părea gânditor și puțin stânjenit.

– Este, spuse ea triumfătoare. Îmi dau seama. Se bucura că-i putea citi pe chip atât de ușor. Ce anume?

– Mi-e rușine să spun.

Avea acum un aer timid. Era încântător. Se apropie de el, lipindu-și trupul de al său. Cu o voce joasă, îi spuse:

– Atunci, șoptește-mi.

El îi șopti la ureche.

Ea îl privi zâmbind, puțin mirată, dar și excitată.

– Serios?

El scutură capul.

– Nu, las-o baltă. N-ar fi trebuit să-ți spun.

O stârnise și vedea că și el era la fel.

– Nu știu, spuse ea. Dar putem încerca.

Așa că încercară.

PARTEA A PATRA

1583–1589

Capitolul 22

Ned privea cu atenție chipul fiului său, Roger. Avea inima atât de plină, încât abia putea să vorbească. Roger era un copil în pragul adolescenței și începea să se înalțe, însă avea obrajii catifelați și vocea în schimbare. Avea părul creț și negru și un aer neastâmpărat ca Margery, dar ochii îi erau căprui-aurii.

Se aflau în salonul casei din fața catedralei. Contele Bart venise la Kingsbridge pentru ședințele de primăvară ale Curții și îi adusese cu el pe cei doi băieți pe care îi considera fiii lui: Bartlet, având acum optsprezece ani, și Roger, care avea doisprezece. Și Ned venise la Curte: acum era parlamentar de Kingsbridge.

Ned nu mai avea alți copii. El și Sylvie făceau dragoste deja de peste zece ani, cu o fervoare care nu scăzuse aproape deloc, dar ea nu rămăsese niciodată însărcinată. Asta îi întrista mult pe amândoi, iar Roger devenea astfel și mai prețios pentru Ned.

Ned își amintea totodată de propria adolescență. „Știu ce te așteaptă, își spunea el uitându-se la Roger; și aș vrea să-ți povestesc despre toate ca să-ți fie mai ușor; dar când aveam anii tăi, nu îi credeam niciodată pe cei mai vârstnici când spuneau că știu ce simt cei tineri și bănuiesc că nici tu nu o să mă crezi.”

Atitudinea lui Roger față de Ned era, firește, foarte relaxată. Ned era un prieten al mamei lui și Roger îl considera un fel de unchi neoficial. Ned nu-și putea manifesta afecțiunea decât ascultându-l cu atenție, luându-l în serios și răspunzând cu grijă la ceea ce-i spunea; poate de aceea Roger i se confesa uneori – ceea ce-l bucura pe Ned foarte mult.

Acum, Roger îi spuse:

– Sir Ned, dumneata o cunoști pe regină. De ce îi urăște pe catolici?

Ned nu se așteptase la asta, deși poate ar fi trebuit. Roger știa că părinții lui erau catolici într-o țară protestantă și abia acum era suficient de mare ca să se întrebe de ce.

Ned încercă să câștige timp și spuse:

– Regina nu-i urăște pe catolici.

– Îl obligă pe tata să plătească o amendă fiindcă nu se duce la biserică.

Ned văzu că băiatul era perspicace și micul val de plăcere pe care-l simți fu însoțit de o împunsătură dureroasă de regret pentru că trebuia să-și ascundă mândria, mai ales față de Roger.

Ned îi spuse lui Roger ceea ce le spunea tuturor:

– Când era tânără, prințesa Elisabeta mi-a zis că, dacă va deveni regină, niciun englez nu va muri din cauza religiei lui.

– Nu și-a ținut promisiunea, răspunse Roger repede.

– A încercat, zise Ned căutându-și cuvintele, astfel încât să-i poată explica unui copil de doisprezece ani complexitatea politicii. Pe de o parte, are puritani în Parlament care-i spun că e prea blândă și că ar trebui să-i ardă pe catolici de vii, așa cum a făcut predecesoarea ei, regina Mary Tudor, cu protestanții. Pe de altă parte, are de-a face cu catolici trădători cum e ducele de Norfolk, care vrea s-o omoare.

Roger se împotrivi cu încăpățânare:

– Preoții sunt executați doar pentru că aduc oamenii înapoi la credința catolică, nu-i așa?

Ned își dădu seama că Roger păstrase în minte mult timp toate aceste întrebări. Probabil se temea să-și provoace părinții cu asemenea lucruri. Ned era bucuros că băiatul avea destulă încredere în el încât să-i împărtășească grijile. Dar de ce era Roger atât de îngrijorat? Ned bănuia că Stephen Lincoln încă locuia – mai mult sau mai puțin clandestin – la New Castle. Poate era preceptorul lui Bartlet și al lui Roger și, mai mult ca sigur, ținea slujba regulat pentru cei din familie. Roger se temea că profesorul lui putea fi descoperit și executat.

Erau mulți astfel de preoți care fuseseră executați. Stephen era unul dintre înverșunații rămași după revoluția religioasă a reginei Elisabeta, dar erau zeci de preoți noi, poate chiar sute. Ned și Walsingham prinseseră șaptesprezece dintre ei. Toți fuseseră executați pentru trădare.

Ned îi interogase pe cei mai mulți dintre ei înainte de a muri. Nu aflase atât cât și-ar fi dorit, în mare parte pentru că fuseseră pregătiți să reziste interogatoriului, dar mai ales pentru că nu știau prea multe. Organizatorul lor opera sub numele de Jean Langlais, evident un pseudonim, și nu le dădea decât un minimum de informații în legătură cu misiunea din care făceau parte. Nu știau exact unde anume pe coastă ajunseseră, nici numele oamenilor necunoscuți care îi primiseră și-i trimiseseră apoi spre destinațiile lor. Ned zise:

– Acești preoți sunt instruiți în străinătate și aduși ilegal în Anglia. Îi sunt loiali papei, nu reginei. Unii dintre ei fac parte dintr-un grup de ultracatolici intransigenți, care se numesc iezuiți. Elisabeta se teme că ar putea complota pentru a o alunga de pe tron.

– Și chiar complotează? întrebă Roger.

Dacă Ned ar fi discutat cu un adult, ar fi răspuns în contradictoriu la aceste întrebări. Ar fi luat în râs naivitatea celui care presupunea că preoții clandestini nu erau vinovați de trădare. Dar nu voia să câștige o dispută cu fiul lui. Voia doar ca acesta să afle adevărul.

Toți preoții erau de părere că Elisabeta era nelegitimă și că adevărata regină a Angliei era Mary Stuart, Regina Scoțienilor; dar niciunul nu făcuse nimic concret în privința asta – cel puțin, până atunci. Nu încercaseră să ia legătura cu Mary Stuart în închisoare, nu adunaseră grupuri de nobili catolici nemulțumiți, nu complotaseră

pentru a o ucide pe Elisabeta.

– Nu, îi spuse el lui Roger. Din câte știu, nu complotează împotriva Elisabetei.

– Așadar, sunt executați doar pentru că sunt preoți catolici.

– Din punct de vedere moral, ai dreptate, zise Ned. Și mă întristează foarte mult că Elisabeta nu și-a putut ține promisiunea din tinerețe. Dar, din punct de vedere politic, e aproape imposibil pentru ea să tolereze în propriul regat o rețea de oameni care îi sunt loiali unui potentat străin – papa –, care a declarat că e dușmanul ei. Niciun monarh din lume nu ar îngădui așa ceva.

– Iar dacă ascunzi un preot în casă, pedeapsa este moartea.

Deci acesta era gândul care-l îngrijora pe Roger cel mai mult. Dacă Stephen Lincoln era prins în timp ce ținea slujba sau se dovedea că păstra sacramente la New Castle, atunci Bart și Margery ar fi fost executați.

Și Ned se temea pentru Margery. Era posibil să nu o poată proteja de furia legii.

Îi răspunse:

– Eu cred că ar trebui să putem toți să ne închinăm la Dumnezeu așa cum credem de cuviință și să nu ne batem capul cu ce fac alții. Eu nu-i urăsc pe catolici. Am fost prieten cu mama ta… și tatăl tău… toată viața. Nu cred că ar trebui să se omoare creștinii între ei din cauza teologiei.

– Nu numai catolicii ard oameni de vii. Protestanții din Geneva l-au ars pe rug pe Michel Servet.

Ned se gândi să răspundă că numele Servet era cunoscut în toată Europa tocmai pentru că era ceva neobișnuit ca protestanții să ardă oameni pe rug; dar se decise să nu meargă în direcția asta cu Roger. În schimb, îi spuse:

– E adevărat și asta va fi o pată pe numele lui John Calvin până în ziua judecății. Dar sunt câțiva oameni – din ambele tabere – care se luptă pentru toleranță. Regina Caterina, mama regelui Franței, e una dintre ei și este catolică. Regina Elisabeta este încă una.

– Dar amândouă omoară oameni!

– Niciuna dintre ele nu e sfântă. Este ceva ce trebuie să încerci să înțelegi, Roger. Nu există sfinți în politică. Doar oameni imperfecți, care pot totuși să schimbe lumea în bine.

Ned făcuse tot posibilul, dar Roger părea nemulțumit. Nu voia să i se spună că viața era complicată. Avea doisprezece ani și căuta anumite certitudini. Avea să învețe încet, la fel ca toată lumea.

Discuția fu întreruptă de apariția lui Alfo. Roger închise gura imediat și, după câteva clipe, își luă politicos la revedere.

Alfo îl întrebă pe Ned:

– Ce voia?

– Are diverse îndoieli de adolescent. Mă tratează ca pe un prieten de familie inofensiv. Cum e la școală?

Alfo se așeză. Acum avea nouăsprezece ani și moștenise membrele lungi ale lui Barney, dar și stilul lui degajat.

– Adevărul este că școala m-a învățat tot ce se putea încă de anul trecut. Acum îmi petrec timpul pe jumătate citind, pe jumătate învățându-i pe cei mai mici.

– Da?

Părea să fie ziua în care Ned era nevoit să-i sfătuiască pe cei tineri. Avea doar patruzeci și trei de ani – nu era destul de vârstnic pentru responsabilitatea asta.

– Poate ar trebui să mergi la Oxford și să studiezi la universitate. Ai putea locui la Colegiul Kingsbridge.

Lui Ned nu-i plăcea decât foarte puțin această idee. El nu mersese niciodată la universitate și nu putea spune că suferise prea mult din cauza asta. Era la fel de învățat ca majoritatea clericilor pe care îi întâlnise. Pe de altă parte, uneori observa că oamenii educați la universitate erau mai agili decât el în discuții și știa că învățaseră asta la dezbaterile studențești.

– Nu sunt făcut să devin cleric.

Ned zâmbi. Lui Alfo îi plăceau fetele – și ele îl plăceau pe el. Moștenise farmecul natural al lui Barney. Fetele timide erau speriate de înfățișarea lui de african, dar cele mai aventuroase erau curioase.

Ned observase că englezii erau lipsiți de logică în privința străinilor: îi urau pe turci și credeau că evreii sunt răi, dar africanii li se păreau de un exotism inofensiv. Oamenii ca Alfo, care ajungeau cumva în Anglia, se căsătoreau de obicei cu femei din aceeași comunitate, unde aspectul lor moștenit dispărea în decursul a trei sau patru generații.

– Dacă mergi la universitate nu înseamnă că ești obligat să devii cleric. Dar simt că te gândești la altceva.

– Bunica Alice visa să transforme vechea mănăstire într-o piață acoperită.

– Așa e, asta voia.

Fusese cu mult timp în urmă, dar Ned nu uitase cum privea ruinele împreună cu mama lui, imaginându-și tarabele instalate sub arcade.

– Încă este o idee bună, zise el.

– Aș putea folosi banii Căpitanului ca să o cumpăr?

Ned se gândi puțin. El administra averea lui Barney cât acesta era plecat pe mare. O mare parte erau bani lichizi, dar Ned făcuse și câteva investiții – o livadă în Kingsbridge, o lăptărie la Londra – și câștigase bani pentru fratele lui.

– Cred că am putea, dacă prețul e bun, spuse el precaut.

– Pot să-i abordez pe cei din adunarea canonică?

– Mai întâi, n-ar strica o mică cercetare. Întreabă despre vânzarea

recentă a terenului de construit din Kingsbridge – ce preț se cere pe acru.

– Așa o să fac, spuse Alfo entuziasmat.

– Să fii discret! Nu le spune oamenilor ce ai de gând – spune că te-am rugat eu să cauți un loc pentru mine. Apoi o să vorbim despre cât poți să oferi pentru mănăstire.

Eileen Fife intră în cameră cu un pachet în mână. Îi zâmbi afectuos lui Alfo și-i întinse pachetul lui Ned.

– Un mesager a adus asta de la Londra pentru dumneavoastră, Sir Ned. E în bucătărie dacă doriți să-l vedeți.

– Dă-i ceva de mâncare, spuse Ned.

– I-am dat deja, zise Eileen, indignată că Ned credea că ar fi omis acest gest de politețe.

– Sigur că da, iartă-mă.

Ned deschise pachetul. Era o scrisoare adresată lui Sylvie, cu scrisul de copil al lui Nath, trimisă fără îndoială prin ambasada engleză de la Paris. Probabil era o cerere pentru mai multe cărți, ceea ce se întâmplase de trei ori în ultimii zece ani.

Ned știa, din scrisorile lui Nath și din vizitele lui Sylvie la Paris, că Nath preluase rolul lui Sylvie și dincolo de vânzarea cărților. Încă lucra ca menajeră pentru familia lui Pierre Aumande de Guise și îl supraveghea pe acesta, continuând să le transmită informațiile protestanților din Paris. Pierre se mutase în palatul de Guise împreună cu Odette, fiul ei, Alain, acum un student în vârstă de douăzeci de ani, și Nath. Asta îi oferea lui Nath mai multe ocazii ca să spioneze, mai ales pe englezii catolici din Paris. Nath îl convertise și pe Alain la protestantism, lucru neștiut de Odette sau de Pierre. Toate informațiile lui Nath îi parveneau lui Sylvie prin astfel de scrisori.

Ned o puse deoparte ca să o deschidă Sylvie.

Cealaltă scrisoare era pentru el. Avea un scris citeț și înclinat spre dreapta, scrisul unui om meticulos care se grăbea, iar Ned văzu că era al lui Sir Francis Walsingham, șeful lui. Însă nu o putea citi imediat, pentru că era codificată. Îi spuse lui Eileen:

– Am nevoie de timp ca să scriu un răspuns. Dă-i mesagerului un pat pentru noaptea asta.

Alfo se ridică.

– O să mă apuc de noul nostru proiect! Mulțumesc, unchiule Ned.

Ned începu să decodeze scrisoarea. Erau doar trei propoziții. Era tentat să scrie mesajul descifrat deasupra celui codificat, dar acest lucru era strict interzis. Dacă o scrisoare codificată cu descifrarea alături ajungea în mâinile cui nu trebuia, dușmanii ar fi avut cheia tuturor mesajelor scrise cu același cod. Decodificatorii lui Ned, care lucrau cu corespondența interceptată a ambasadelor străine din Londra, beneficiaseră de mai multe ori de pe urma neglijenței celor pe

care îi spionau. Ned scrise mesajul descifrat cu un creion de fier, pe o tăbliță care avea să fie ștearsă apoi cu o cârpă umedă.

Având codul în minte, reuși să descifreze repede prima propoziție: „Vești de la Paris."

Pulsul îi crescu. El și Walsingham erau nerăbdători să afle ce aveau să facă francezii mai departe. În anii 1560 și 1570, regina Elisabeta își ținuse dușmanii la distanță, pretinzând că ia în considerare cererile în căsătorie ale prinților catolici. Ultima ei victimă fusese Hercule-Francisc, fratele regelui Henric al III-lea al Franței. Elisabeta urma să împlinească cincizeci de ani, dar avea încă puterea de a fascina bărbații – îl cucerise pe Hercule-Francisc cu toate că acesta avea douăzeci și ceva de ani, iar ea îi spunea „broscuța mea mică". Se jucase cu el timp de trei ani, până când acesta trăsese aceeași concluzie precum toți ceilalți pețitori, că nu avea de gând să se mărite cu nimeni. Dar Ned simțea că-și jucase cartea măritișului pentru ultima dată și se temea că dușmanii ei aveau să facă acum ceea ce spuneau de multă vreme că vor face – vor încerca într-adevăr să scape de ea.

Pe când Ned începea să decodifice a doua propoziție, ușa se deschise brusc și Margery dădu buzna înăuntru.

– Cum îndrăznești? zise ea. Cum îndrăznești?

Ned rămase ca trăsnit. Accesele bruște de furie ale lui Margery erau o spaimă pentru servitori, dar el nu avusese încă parte de unul. Relația lui cu ea era prietenoasă, aproape afectuoasă.

– Ce Dumnezeu am făcut? întrebă el.

– Cum îndrăznești să-i vinzi erezii protestante fiului meu?

Ned se încruntă.

– Roger mi-a pus întrebări, răspunse el, stăpânindu-și indignarea. Am încercat să-i răspund cu sinceritate.

– O să-mi cresc fiii în credința strămoșilor lor și nu accept să-i corupi tu.

– Bine, zise Ned puțin exasperat. Dar, mai devreme sau mai târziu, cineva tot o să le spună că există și un alt punct de vedere. Fii recunoscătoare că am fost eu, nu un puritan bigot ca Dan Cobley.

Deși era supărat pe ea, nu putea să nu observe cât de atrăgătoare era, fluturându-și părul bogat și cu ochii plini de mânie. Era mai frumoasă la patruzeci de ani decât fusese la paisprezece, când o sărutase în spatele mormântului starețului Philip.

Ea spuse:

– Și-ar da seama că e un blasfemator încăpățânat. Tu pozezi într-un om rezonabil în timp ce le otrăvești mintea.

– Ah! Înțeleg. Nu te nemulțumește protestantismul meu, ci faptul că sunt rezonabil. Nu vrei ca fiii tăi să știe că oamenii pot discuta în liniște despre religie și să fie în dezacord fără să încerce să se omoare

unii pe alții.

Deși se certa cu ea, își dădea seama că Margery nu credea cu adevărat că îi otrăvea mintea lui Roger. De fapt, era supărată pe soarta care îi despărțise pe ea și pe Ned, împiedicându-i să-și crească împreună copilul.

Dar era ca un cal în galop, nu putea fi oprită.

– Oh, ești tare deștept, nu? strigă ea.

– Nu, dar nu mă prefac că sunt prost, cum faci tu acum.

– N-am venit aici să mă cert. Îți spun să nu mai vorbești cu copiii mei.

Ned coborî vocea:

– Roger este și al meu.

– Nu trebuie să sufere din pricina păcatelor mele.

– Atunci, nu-i băga pe gât religia ta cu de-a sila. Spune-i ce crezi și recunoaște că oamenii buni pot să nu fie de acord. O să te respecte mai mult.

– Să nu îndrăznești să-mi spui cum să-mi cresc copiii.

– Atunci, nu-mi spune ce pot și ce nu pot să-i spun fiului meu.

Ea merse spre ușă.

– Ți-aș spune să te duci dracului, dar ești deja pe drum spre el.

Ieși din cameră și, o clipă mai târziu, ușa din față se trânti.

Ned privi pe fereastră, dar de data asta nu se bucură de frumusețea catedralei. Îi părea rău că se certase cu Margery.

Erau de acord într-o privință: nu aveau să-i spună niciodată lui Roger adevărul despre părinții lui. Amândoi credeau că pe băiat l-ar fi tulburat foarte mult – sau chiar pe bărbatul care avea să devină – să afle că fusese înșelat toată viața. Ned nu avea să trăiască niciodată bucuria de a-și recunoaște singurul fiu, dar trebuia să facă acest sacrificiu de dragul băiatului. Fericirea lui Roger era mai importantă decât a lui Ned: asta însemna să fii părinte.

Se uită la scrisoare și transcrise a doua propoziție: „Cardinalul Romero s-a întors împreună cu amanta lui.” Era ceva important. Romero era un trimis neoficial al regelui Spaniei. Probabil complota ceva cu ultracatolicii francezi. Iar amanta lui, Jeronima Ruiz, spionase pentru Ned când se petrecuse masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu. Poate voia să-i spună ce avea de gând Romero.

În timp ce lucra la a treia propoziție, Sylvie intră în salon. Ned îi întinse scrisoarea care venise împreună cu a lui. Ea nu o deschise imediat.

– Am auzit o parte din discuția ta cu Margery, spuse ea. Când vorbeați mai tare. Părea neplăcut.

Ned o luă de mână, simțindu-se stânjenit.

– Nu încercam să-l convertesc pe Roger. Voiam doar să-i răspund deschis la întrebări.

– Știu.

– Îmi pare rău dacă te-a supărat vechea mea dragoste.

– Nu sunt supărată, zise Sylvie. Mi-am dat seama în urmă cu mult timp că ne iubești pe amândouă.

Asta îl sperie pe Ned. Era adevărat, dar nu o recunoscuse niciodată.

Citindu-i gândurile, Sylvie spuse:

– Nu poți să ascunzi așa ceva de soția ta.

Apoi își deschise scrisoarea.

Ned se uită din nou la a lui. Cu gândurile îndreptate pe jumătate spre vorbele lui Sylvie, decodă ultima propoziție: „Jeronima vrea să vorbească numai cu tine."

Ridică privirea spre Sylvie și căută cuvintele potrivite.

– Numai să știi că te iubesc.

– Da, știu. Asta e de la Nath. Mai are nevoie de cărți. Trebuie să plec la Paris.

– Și eu la fel, zise Ned.

(ii)

Sylvie nu urcase nici acum în turnul catedralei ca să vadă priveliștea. După slujba de duminică, când soarele de primăvară strălucea prin ferestrele colorate, se uită la scara care urca în turn. În zidul din transeptul sudic era o ușiță care dădea spre o scară spiralată. În timp ce se întreba dacă trebuia să ceară voie sau să se furișeze pur și simplu pe ușă, Margery se apropie de ea.

– Nu aveam niciun drept să dau buzna în casa voastră și să fac o scenă, zise Margery. Mă simt jenată.

Sylvie închise ușița. Ce-i spusese Margery era important, iar priveliștea din turn avea să fie mereu acolo.

Simțea că ea era cea norocoasă și, prin urmare, putea fi mărinimoasă cu Margery.

– Înțeleg de ce erai supărată, îi răspunse ea. Cel puțin, așa cred. Și nu te pot condamna.

– Ce vrei să spui?

– Tu și Ned ar trebui să-l creșteți împreună pe Roger. Dar nu puteți, iar asta îți frânge inima.

Margery părea șocată.

– Ned a jurat că nu va spune nimănui.

– Nu a spus. Am ghicit și el n-a putut să nege. Dar secretul e în siguranță cu mine.

– Bart o să mă omoare dacă află.

– Nu o să afle.

– Mulțumesc, zise Margery cu lacrimi în ochi.

– Dacă Ned se însura cu tine, ar fi avut o casă plină de copii. Dar se pare că eu nu pot zămisli. Nu e ca și cum n-am încerca.

Sylvie nu știa de ce avea o discuție atât de sinceră cu o femeie care-l iubea pe soțul ei. Părea inutil să se prefacă.

– Îmi pare rău să aud asta… deși am presupus că așa e.

– Dacă eu mor înaintea lui Ned și Bart moare înaintea ta, ar trebui să te măriți cu Ned.

– Cum poți să spui așa ceva?

– Eu o să privesc din cer și o să vă binecuvântez căsnicia.

– Nu o să fie așa – dar mulțumesc că o spui. Ești o femeie bună.

– Și tu la fel, zâmbi Sylvie. Nu-i așa că e norocos?

– Ned?

– Să aibă iubirea amândurora.

– Nu știu, zise Margery. Chiar e norocos?

(iii)

Rollo era uluit de palatul de Guise. Era mai mare decât Luvrul. Cu tot cu grădini și curți, se întindea pe cel puțin doi acri. Palatul era plin de slujitori și de soldați, de rude îndepărtate și de pierde-vară, toți primind zilnic hrană și găzduire în fiecare noapte. Până și grajdurile erau mai mari decât întreaga casă construită de tatăl lui Rollo în Kingsbridge, la apogeul prosperității sale.

Rollo era invitat acolo în iunie 1583, pentru o întâlnire cu ducele de Guise.

Ducele „Scarface” François murise de mult, la fel și fratele lui, cardinalul Charles. Fiul lui François, Henric, având treizeci și doi de ani, era acum duce. Rollo îl studia fascinat. Printr-o coincidență care era considerată de cei mai mulți francezi predestinată, Henric se rănise la față cum pățise și tatăl lui. François fusese desfigurat de o suliță, pe când Henric fusese lovit de un glonț de archebuză, dar amândoi rămăseseră cu semne vizibile și acum era și Henric poreclit „Scarface”.

Cardinalul Charles, cunoscut pentru viclenia lui, fusese înlocuit în consiliile familiei de Guise de către Pierre Aumande de Guise, ruda îndepărtată de rang inferior care fusese protejatul lui Charles. Pierre era patronul Colegiului Englez și îi dăduse lui Rollo numele Jean Langlais, pe care acesta îl folosea mereu în timpul operațiunilor secrete.

Rollo îl găsi pe duce într-o cameră mică, dar opulentă, cu tablouri cu scene biblice în care apăreau mulți bărbați goi și femei dezbrăcate. Aveau un aer decadent care îl stânjenea pe Rollo.

Era flatat, dar și puțin intimidat de statutul înalt al celorlalți invitați. Cardinalul Romero era aici ca să-l reprezinte pe regele Spaniei, iar Giovanni Castelli era trimisul papei. Claude Matthieu era rectorul iezuiților. Acești oameni formau artileria grea a ortodoxiei creștine și el era uimit că se afla în compania lor.

Pierre se așeză lângă ducele Henric. Boala de piele a lui Pierre se agravase cu anii și acum avea pete roșii pe mâini și pe gât, dar și în colțurile ochilor și ale gurii, pe care le scărpina permanent.

Trei slujitori serveau vin și dulciuri în timp ce persoanele de vază își ocupau locurile; apoi rămaseră lângă ușă, așteptând alte ordine. Rollo presupuse că erau de încredere, dar tot ar fi vrut ca aceștia să aștepte afară. Discreția devenise o obsesie pentru el. Singura persoană din cameră care îi cunoștea numele adevărat era Pierre. În Anglia, era exact invers: nimeni nu știa că Rollo Fitzgerald era Jean Langlais, nici măcar sora lui, Margery. Teoretic, Rollo era angajatul contelui de Tyne, care era un catolic timid, credincios, dar înspăimântat de conspirații; contele îi plătea un salariu, îl lăsa să lipsească oricât și nu punea întrebări.

Ducele Henric deschise discuția cu o afirmație care îl încântă pe Rollo:

– Ne aflăm aici ca să discutăm despre invadarea Angliei.

Era visul lui Rollo. Munca pe care o făcuse în ultimii zece ani, introducând clandestin preoți în Anglia, era importantă, dar paliativă: păstra vie credința adevărată, dar nu reușea să schimbe cu nimic starea de lucruri. Adevărata sa valoare era pregătirea pentru etapa aceasta. O invazie condusă de ducele Henric putea întoarce Anglia la Biserica Catolică, readucând familia Fitzgerald în elita conducătoare.

Vedea totul cu ochii minții: flota invadatoare, cu flamuri fluturând; bărbații în armură care năvăleau pe plaje; intrarea triumfală în Londra, aclamată de mulțimile de oameni; încoronarea lui Mary Stuart; și el în haine de episcop, ținând slujba la catedrala Kingsbridge.

Rollo înțelese, din discuțiile cu Pierre, că regina Elisabeta era o pacoste mare pe capul familiei de Guise. De câte ori ultracatolicii preluau conducerea în Franța, valuri de hughenoți căutau refugiu în Anglia, unde erau primiți pentru îndemânarea și spiritul lor întreprinzător. Acolo prosperau, apoi le trimiteau bani acasă celor care aveau aceeași religie ca ei. Elisabeta intervenea și în Țările de Jos Spaniole, permițându-le voluntarilor englezi să meargă acolo și să lupte de partea rebelilor.

Dar Henric avea un alt motiv.

– E insuportabil, zise el, ca Elisabeta, care a fost declarată nelegitimă de către papă, să conducă Anglia și să o țină pe adevărata regină, Mary Stuart, în închisoare.

Mary Stuart, Regina Scoțienilor, era verișoara ducelui Henric. Dacă devenea regina Angliei, familia de Guise avea să fie cea mai puternică din Europa. Fără îndoială că asta era motivația lui Henric și a lui Pierre.

Rollo avu o clipă de nesiguranță cu privire la dominarea țării de

către o familie străină. Dar era un preț mic de plătit pentru întoarcerea la credința adevărată.

– Eu văd invazia ca pe o furcă cu doi dinți, zise Henric. O forță de douăsprezece mii de oameni va ajunge într-un port de pe coasta de est, îi va aduna pe nobilii catolici de acolo și va prelua controlul asupra nordului țării. O altă forță, probabil mai mică, va ajunge pe coasta de sud și din nou îi va aduna pe catolici pentru a prelua controlul. Ambele grupuri, aprovizionate și sprijinite de susținătorii englezi, vor pleca în marș spre Londra.

Liderul iezuit spuse:

– Foarte bine, dar cine va susține cu bani o asemenea invazie?

Cardinalul Romero îi răspunse:

– Regele Spaniei a promis să plătească jumătate din preț. Regele Filip e sătul de pirații englezi care-i atacă galioanele transatlantice și care îi fură încărcăturile de aur și de argint aduse din Noua Spanie.

– Iar cealaltă jumătate?

Castelli spuse:

– Cred că va contribui papa, mai ales dacă îi prezentăm un plan de luptă credibil.

Rollo știa că regii și papii făceau promisiuni mai ușor decât dădeau banii. Totuși, în clipa aceea, banii nu contau la fel de mult ca de obicei. Ducele Henric tocmai moștenise o jumătate de milion de livre de la bunica lui, așa că putea să acopere și el o parte din cheltuieli dacă era necesar.

Henric spuse:

– Forța invadatoare va avea nevoie de planurile porturilor potrivite pentru debarcări.

Rollo își dădu seama că Pierre aranjase acest eveniment. Știa deja răspunsurile la fiecare întrebare. Scopul întâlnirii era ca toți invitații să afle că ceilalți erau dispuși să-și joace rolul.

Rollo îi răspunse:

– Voi face rost de hărți.

Henric se uită la el.

– De unul singur?

– Nu, duce, nu singur. Am o rețea mare de catolici puternici și bogați în Anglia.

Era rețeaua lui Margery, nu a lui Rollo, dar cei de acolo nu știau asta. Iar Rollo insistase mereu să știe unde erau trimiși preoții lui, sub pretextul că voia să se asigure că erau compatibili cu protectorii lor.

– Poți să te bazezi pe oamenii aceștia? întrebă Henric.

– Înălțimea Voastră, nu sunt doar catolici. Sunt oameni care riscă deja pedeapsa cu moartea pentru că adăpostesc preoți pe care i-am trimis clandestin în Anglia în ultimii zece ani. Sunt vrednici de toată încrederea.

Ducele părea impresionat.

– Înțeleg.

– Nu ne vor face rost doar de hărți – vor fi inima răscoalei care va sprijini invazia.

– Foarte bine, spuse Henric.

Pierre vorbi pentru prima dată:

– Rămâne un element esențial de discutat: Mary Stuart, Regina Scoțienilor. Nu putem întreprinde așa ceva dacă nu avem un angajament clar din partea ei că va sprijini rebeliunea, că va autoriza executarea Elisabetei și că va lua coroana pentru ea însăși.

Rollo respiră adânc.

– Voi avea eu grijă să ne asigurăm în privința ei, spuse el.

Se rugă în gând să se poată ține de această promisiune ambițioasă.

Henric spuse:

– Dar e în închisoare, iar scrisorile ei sunt supravegheate.

– Este o problemă, dar nu de netrecut.

Ducele părea mulțumit. Se uită la cei din cameră. Cu nerăbdarea obișnuită a oamenilor puternici, zise:

– Cred că asta e tot. Domnilor, vă mulțumesc pentru participare.

Rollo privi spre ușă și, spre mirarea lui, văzu că celor trei servitori li se alăturase un al patrulea, un bărbat de vreo douăzeci de ani, cu părul tuns scurt, cum era la modă printre studenți. Îi părea vag cunoscut. Oricine ar fi fost, auzise probabil promisiunea lui Rollo de a-și trăda țara. Iritat, Rollo arătă cu degetul și spuse tare:

– Cine e omul acela?

Pierre răspunse:

– E fiul meu vitreg. Ce naiba faci aici, Alain?

Rollo îl recunoscu. Îl văzuse de mai multe ori de-a lungul anilor. Avea părul blond și barba familiei de Guise.

– Mama se simte rău, spuse Alain.

Rollo urmări cu interes alternanța emoțiilor de pe fața lui Pierre. La început, în trecere, văzu o umbră de speranță, reprimată de îndată; apoi, o mască de îngrijorare care nu-l convinse pe Rollo; și, în cele din urmă, o expresie de eficiență energică atunci când spuse:

– Cheamă doctorul imediat. Dă fuga la Luvru și adu-l pe Ambroise Paré – nu contează cât costă. Iubita mea Odette trebuie să aibă parte de cea mai bună îngrijire. Du-te, băiete, grăbește-te! Pierre se întoarse spre duce și adăugă: Dacă nu mai aveți nevoie de mine, Înălțimea Voastră…

– Du-te, Pierre, zise Henric.

Pierre ieși din cameră și Rollo se gândi: „Ce-o fi fost cu pantomima asta?”

(iv)

Ned Willard venise la Paris ca să se întâlnească cu Jeronima Ruiz, dar trebuia să aibă mare grijă. Dacă era bănuită că îi transmitea informații secrete lui Ned, avea să fie executată – și el la fel.

Era într-o librărie din umbra catedralei Notre-Dame. Prăvălia fusese cândva a tatălui lui Sylvie. Ned nu o cunoștea pe Sylvie pe atunci, dar îi arătase locul în 1572, când îi făcea curte. Acum, prăvălia era a altcuiva, iar Ned o folosea drept loc de unde putea observa împrejurimile.

Studia titlurile de pe cotorul cărților și, în același timp, supraveghea neliniștit fața vestică a bisericii, cu turnurile gemene. De îndată ce ușile înalte ale bisericii se deschiseră, renunță să se mai prefacă a cumpăra cărți și se grăbi să iasă afară.

Prima persoană care ieși din catedrală fu Henric al III-lea, care devenise regele Franței după ce fratele lui, Carol al IX-lea, murise, cu nouă ani în urmă. Ned îl privi zâmbind și făcând cu mâna mulțimii de parizieni din piață. Regele avea treizeci și unu de ani. Avea ochii negri și părul închis, rărindu-se deja la tâmple și lăsându-i un smoc de păr în vârful frunții. Era ceea ce englezii numeau un „politician” – *un politique* în franceză –, ceea ce însemna că lua decizii în privința religiei în funcție de ce considera că avea să fie bine pentru țară, nu invers.

Era urmat îndeaproape de mama lui, regina Caterina, acum o femeie bătrână și bondoacă, purtând o bonetă de văduvă. Regina-mamă născuse cinci fii, dar toți avuseseră sănătatea slabă și, până acum, trei muriseră de tineri. Mai rău de atât, niciunul nu avusese vreun fiu, motiv pentru care frații se succedaseră ca regi ai Franței. Totuși, acest ghinion o făcea pe Caterina cea mai puternică femeie din Europa. La fel ca regina Elisabeta, își folosise puterea ca să arbitreze conflictele religioase prin compromisuri, nu prin violență; la fel ca Elisabeta, și ea avusese un succes limitat.

Când grupul regal dispăru pe pod îndreptându-se către malul drept, se produse un exod prin cele trei uși cu arcade ale catedralei, iar Ned se alătură mulțimii, sperând să nu sară în ochi printre oamenii care veniseră să-l vadă pe rege.

O zări de îndată pe Jeronima Ruiz. Nu era greu să o distingi în mulțime. Purta roșu, ca de obicei. Acum avea puțin peste patruzeci de ani: silueta de clepsidră din tinerețe se îngroșase. Nu mai avea părul la fel de bogat și nici buzele la fel de pline. Cu toate acestea, mergea legănat și privea provocator pe sub genele negre. Radia încă sexualitate mai mult decât oricare femeie tânără din preajma ei – deși Ned simțea că ceea ce făcea pe vremuri cu naturalețe îi reușea acum doar cu un efort conștient.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. El văzu că îl recunoscuse, dar femeia privi repede în altă parte.

Nu putea să se apropie pur și simplu de ea: întâlnirea lor trebuia să pară accidentală. Și trebuia să fie scurtă.

Reuși să ajungă în apropiere de ea. Era alături de cardinalul Romero, deși de dragul aparențelor nu mergea la brațul lui, ci puțin mai în spate. Când cardinalul se opri să vorbească cu vicontele Villeneuve, Ned ajunse ca din întâmplare lângă ea.

Continuând să le zâmbească tuturor și nimănui, Jeronima spuse:

– Îmi risc viața. Putem vorbi doar câteva secunde.

– Bine.

Ned privi în jur, cu vagă curiozitate, stând la pândă să nu-i observe cineva.

Jeronima continuă:

– Ducele de Guise plănuiește să invadeze Anglia.

– Pe trupul lui Iisus! spuse Ned. Cum…

– Taci și ascultă, se răsti ea. Altfel nu o să am timp să-ți spun tot.

– Iartă-mă!

– Vor fi două incursiuni, una pe coasta de est și alta pe cea de sud.

Ned fu nevoit să întrebe:

– Câți oameni?

– Nu știu.

– Te rog, zi mai departe.

– Nu prea mai am ce. Ambele armate vor solicita sprijinul localnicilor și vor pleca spre Londra.

– E o informație extrem de valoroasă.

Ned îi mulțumi lui Dumnezeu pentru că Jeronima ura atât de mult Biserica Catolică, responsabilă pentru torturarea tatălui ei. Își dădu seama că motivația ei era similară cu a lui: și el urâse religia autoritară de când familia îi fusese distrusă de episcopul Julius și de acoliții lui. De câte ori îi slăbea îndârjirea, se gândea la felul în care furaseră tot ceea ce adunase mama lui în timpul vieții prin muncă și la femeia puternică și deșteaptă care se stinsese puțin câte puțin, până când moartea își făcuse milă de ea. Durerea acelei amintiri stârnea o rană veche și întărea voința lui Ned.

Se uită pieziș la Jeronima. De aproape, îi vedea ridurile de pe față și simți deodată un cinism aspru față de aspectul ei senzual. Devenise amanta lui Romero la optsprezece ani. Reușise să-i păstreze afecțiunea până la patruzeci de ani, dar cu siguranță nu-i fusese ușor.

– Mulțumesc că mi-ai spus, zise el.

Îi era cu adevărat recunoscător. Dar mai era ceva ce trebuia să știe.

– Ducele de Guise are în mod sigur colaboratori englezi.

– Sunt convinsă.

– Știi cine sunt?

– Nu. Adu-ți aminte că sursa mea de informații e discuția din pat. Nu pot să pun întrebări amănunțite. Dacă aș pune, ar începe să mă

suspecteze.

– Înțeleg, desigur.

– Ce vești ai de la Barney? întrebă ea, iar Ned simți o notă de nostalgie în glasul ei.

– Își petrece viața pe mare. Nu s-a căsătorit. Dar are un fiu de nouăsprezece ani.

– Nouăsprezece, spuse ea gânditoare. Cum mai trec anii!

– Îl cheamă Alfo. Dă semne că are aptitudinea tatălui său de a face bani.

– Înseamnă că e băiat deștept – ca toți cei din familia Willard.

– E deștept, într-adevăr.

– Transmite-i dragostea mea lui Barney, Ned.

– Încă ceva.

– Spune repede – vine Romero.

Ned avea nevoie de o modalitate permanentă prin care să comunice cu Jeronima. Improviză la repezeală:

– Când te întorci la Madrid, va veni la tine un bărbat ca să-ți vândă o cremă ce menține tenul tânăr.

Era destul de sigur că putea aranja asta cu negustorii englezi din Spania.

Ea zâmbi cu mâhnire.

– Folosesc destul de multă cremă de acest fel.

– Orice informație îi oferi va ajunge la mine, la Londra.

– Înțeleg.

Apoi se întoarse cu spatele la Ned și-i zâmbi cardinalului, împingându-și pieptul în față. Plecară împreună, Jeronima legănându-și dosul amplu. Ned se gândi că alcătuiau o imagine tristă – o prostituată care nu mai era tânără, profitând din plin de farmecele ei trecute pentru a menține afecțiunea unui preot bătrân, corupt și burtos.

(v)

Boala lui Odette îl încânta pe Pierre mai mult decât invadarea Angliei.

Odette era singurul obstacol în drumul lui spre măreție. Ajunsese principalul consultant al ducelui, fiind ascultat cu cea mai mare atenție și acordându-i-se mai multă încredere ca niciodată. Locuia într-un apartament din palatul din Vieille rue du Temple cu Odette, Alain și Nath, menajera lor veche. Primise titlul de lord al unui mic sat din Champagne, ceea ce îi permitea să-și spună *sieur de Mesnil,* membru al aristocrației, dar nu și al nobililor. Poate că ducele Henric nu avea să-l facă niciodată conte, dar aristocrația franceză câștigase dreptul de a numi oameni cu ranguri înalte în cler fără a primi aprobare de la Roma și ar fi putut să-l roage pe ducele Henric să-l

numească starețul unei mănăstiri sau chiar episcop – numai de n-ar fi fost căsătorit.

Dar poate că Odette avea acum să moară. Gândul acesta îl umplea atât de mult de speranță, încât era aproape dureros. Avea să fie liber, liber să urce în consiliile celor mari, să aibă o ascensiune aproape nelimitată.

Simptomele lui Odette includeau dureri după masă, diaree, scaune cu sânge și oboseală. Fusese întotdeauna greoaie, dar grăsimea se topise, probabil din cauza durerii pe care o simțea după masă. Doctorul Paré îi pusese diagnosticul de gastroenterită complicată de căldura uscată și spusese că trebuia să bea multă bere slabă și vin îndoit cu apă.

Singura spaimă a lui Pierre era că și-ar fi putut reveni.

Din păcate, Alain avea mare grijă de ea. Își abandonase studiile și pleca rareori de lângă mama lui. Pierre îl disprețuia pe băiat, dar Alain era surprinzător de simpatizat de personalul de la palat, care îl compătimea din pricina bolii mamei sale. Aranjase să i se trimită mâncarea în camerele lor și dormea pe podeaua din dormitorul ei.

Când putea, Pierre îi dădea lui Odette să mănânce tot ceea ce spusese Paré că trebuia să evite: coniac și vin tare, condimente și mâncare sărată. Asta îi provoca deseori crampe musculare și dureri de cap, iar răsuflarea ei avea un miros dezgustător. Dacă ar fi fost singurul care se îngrijea de Odette, ar fi putut s-o omoare astfel, dar Alain nu lipsea niciodată prea mult.

Când Odette începu să se simtă mai bine, Pierre văzu că posibilitatea de a obține un episcopat se îndepărta tot mai mult de destinul lui și deveni disperat.

La următoarea vizită, doctorul Paré îi spuse că Odette se însănătoșea, iar Pierre fu și mai descurajat. Perspectiva încântătoare a eliberării de femeia aceea vulgară începu să se stingă și simțea dezamăgirea ca pe o rană.

– Acum ar trebui să bea un întăritor, zise doctorul, apoi ceru o pană, hârtie și cerneală, pe care Alain i le aduse în grabă. Spițerul italian de peste stradă, Giglio, poate să o pregătească în câteva minute – e doar miere, lemn dulce, rozmarin și piper.

Scrise totul pe bucata de hârtie și i-o întinse lui Alain.

Lui Pierre îi veni o idee nebunească. Fără să mai stabilească toate detaliile, se hotărî să scape de Alain. Îi dădu băiatului o monedă și spuse:

– Du-te acum și cumpăr-o.

Alain ezită. Se uită la Odette, care adormise pe perna de puf.

– Nu-mi place să plec de lângă ea.

Oare ghicise cumva ideea cumplită care-l inspirase pe Pierre? În mod sigur, nu.

– Trimite-o pe Nath, zise el.

– Nath s-a dus la piața de pește. Tu du-te la spițerie. Rămân eu cu Odette. Nu-ți face griji, nu o las singură.

Alain încă ezita. Se temea de Pierre – majoritatea oamenilor se temeau de Pierre, dar putea fi încăpățânat câteodată.

Paré spuse:

– Du-te, băiete. Cu cât bea poțiunea mai curând, cu atât se va înzdrăveni mai repede.

Alain nu putea să-l sfideze pe doctor, așa că ieși din cameră.

Pierre spuse nepăsător:

– Mulțumesc pentru osteneală, doctore. Îți sunt foarte recunoscător.

– Mă bucur întotdeauna să ajut un membru al familiei de Guise, desigur.

– Îi voi transmite ducelui Henric.

– Ce mai face ducele?

Pierre era disperat să-l scoată pe Paré din cameră înainte să se întoarcă Alain.

– Foarte bine, răspunse el. Odette scoase un sunet slab în somn, iar Pierre spuse: Cred că vrea oala de noapte.

– Atunci, vă las, spuse Paré, apoi ieși.

Era șansa lui Pierre. Stătea cu sufletul la gură: își putea rezolva toate problemele acum, în câteva minute.

Putea s-o omoare pe Odette.

Două lucruri îl împiedicaseră să facă asta înainte de a se îmbolnăvi. Unul era forța ei fizică – nu era sigur că putea să o doboare. Celălalt era teama de mânia cardinalului Charles. Charles îl avertizase că, dacă Odette murea, avea să-l distrugă pe Pierre indiferent de circumstanțe.

Dar acum Odette era slăbită și Charles murise.

Oare Pierre avea să fie suspectat oricum? Se străduise să joace rolul soțului devotat. Charles nu se lăsase păcălit, nici Alain, dar pe alții îi amăgise, inclusiv pe Henric, care nu știa nimic din toată povestea. Alain îl putea acuza pe Pierre, dar el putea să-l înfățișeze pe Alain ca pe fiul îndurerat și isteric care dădea vina pe tatăl lui vitreg pentru o moarte cât se poate de naturală. Henric avea să creadă în varianta lui.

Pierre închise ușa.

Se uită dezgustat la Odette, care dormea. Faptul că fusese forțat să se însoare cu ea fusese umilința supremă. Simțea că tremură de o dorință pătimașă. Asta avea să fie răzbunarea finală.

Trase un scaun masiv prin cameră și-l împinse în dreptul ușii ca să nu poată intra nimeni.

Zgomotul o trezi pe Odette. Ridicând ușor capul, spuse neliniștită:

– Ce se întâmplă?

Pierre încercă să răspundă pe un ton liniștit:

– Alain îți aduce o poțiune întăritoare de la spițerie.

Traversă camera către pat. Odette simți pericolul. Cu vocea înspăimântată, întrebă:

– De ce ai blocat ușa?

– Ca să nu fii deranjată, spuse Pierre, apoi înșfacă perna de puf de sub capul ei și i-o puse peste față.

Se mișcă suficient de repede ca să-i astupe țipătul care-i plecase din gât.

Ea se zbătu cu o energie surprinzătoare. Reuși să scoată capul de sub pernă și trase panicată aer în piept înainte ca el să poată să-i acopere iar nasul și gura. Chiar și așa, Odette putea să-și folosească brațele și-l lovi cu pumnii în coaste și în burtă, iar el trebui să strângă din dinți ca să suporte durerea și să apese perna cu toată puterea.

Simți că ea putea să se zbată și să scape; iar gândul acesta înspăimântător îi spori puterile și apăsă perna cu toată forța.

În cele din urmă, ea păru să înceapă să șovăie. Loviturile deveniră mai slabe și brațele îi căzură neputincioase în lături. Mai lovi cu picioarele de câteva ori, apoi rămase nemișcată. Pierre apăsa în continuare perna. Nu voia să riște să-și revină. Spera ca Alain să nu se întoarcă încă – cu siguranță Giglio avea nevoie de mai mult timp ca să prepare amestecul.

Pierre nu mai omorâse niciodată pe cineva. Fusese responsabil de moartea a sute de eretici și mulți privitori nevinovați și încă avea coșmaruri cu grămezile de trupuri goale de pe străzile din Paris după masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu. Chiar și acum plănuia un război cu Anglia, care avea să ucidă alte mii de oameni. Dar nimeni nu murise până acum chiar de mâna lui. De data asta, era diferit. Sufletul lui Odette îi părăsea trupul în timp ce el îi oprea răsuflarea: era un lucru îngrozitor.

După ce rămase nemișcată câteva minute, el ridică ușor perna și îi privi fața, suptă din cauza bolii. Nu mai respira. Îi puse mâna pe piept, dar nu simți bătăile inimii.

Murise.

ÎI cuprinse euforia. Murise!

Îi puse perna la loc sub cap. Părea liniștită acum, că era moartă. Pe fața ei nu se vedea niciun semn al morții violente.

Când bucuria triumfului trecu de apogeu, începu să se gândească la pericolul de a fi descoperit. Mută scaunul din dreptul ușii. Nu mai știa unde se aflase înainte. Cu siguranță, nu avea să observe nimeni.

Uitându-se în jur după ceva care ar fi putut stârni bănuieli, văzu că cearșafurile erau neobișnuit de mototolite, așa că le netezi peste trupul lui Odette.

După aceea, nu mai știu ce să facă.

Voia să iasă din cameră, dar îi promisese lui Alain că rămâne acolo și ar fi părut vinovat dacă fugea. Mai bine să pretindă că nu știa nimic.

Dar abia suporta să stea în încăpere cu un cadavru. O urâse pe Odette și se bucura că era moartă, dar comisese un păcat îngrozitor.

Își dădu seama că Dumnezeu știa ce făcuse, chiar dacă nimeni altcineva nu știa. Își omorâse soția. Cum putea obține iertarea unui asemenea păcat?

Ea avea încă ochii deschiși. Se temea să-i privească de teamă să nu îl privească și ei. Ar fi vrut să-i închidă, dar îi era groază să atingă cadavrul.

Încercă să se adune. Părintele Moineau îl asigurase mereu că avea să fie iertat pentru că îndeplinea lucrarea lui Dumnezeu. Nu se aplica și aici același lucru? Nu, sigur că nu. Fusese un act de egoism total. Nu avea nicio scuză.

Se simțea condamnat. Văzu că îi tremurau mâinile – mâinile care ținuseră perna pe fața lui Odette atât de tare, încât se sufocase. Se așeză pe o bancă de la fereastră și privi afară ca să nu se uite la Odette; dar trebuia să se întoarcă o dată la câteva secunde ca să se asigure că stătea nemișcată, pentru că nu se putea abține să nu-și imagineze cadavrul ei ridicându-se în capul oaselor, întorcând fața oarbă către el, îndreptând un deget acuzator și mimând cuvintele „El m-a ucis”.

În cele din urmă, ușa se deschise și intră Alain. Preț de o clipă, pe Pierre îl cuprinse panica și aproape strigă: „Eu am fost, eu am ucis-o!” Apoi îi reveni calmul obișnuit.

– Liniște, spuse el, deși Alain nu făcuse prea mult zgomot. Doarme.

– Nu, nu doarme, zise Alain. Are ochii deschiși. Se încruntă. Ai netezit cearșafurile.

– Erau puțin mototolite.

În vocea lui se simțea o urmă de mirare.

– Frumos din partea ta. Apoi se încruntă din nou. De ce ai mutat scaunul?

Pierre era uluit că Alain observa asemenea detalii minore. Nu se putu gândi la un motiv inofensiv pentru mutarea scaunului, așa că recurse la negare:

– E acolo unde a stat mereu.

Alain părea nedumerit, dar nu insistă. Puse o sticluță pe măsuța laterală și-i dădu lui Pierre câteva monede primite rest. Apoi i se adresă cadavrului:

– Ți-am adus doctoria, mamă, spuse el. Poți să iei puțin chiar acum. Trebuie să fie amestecată cu apă sau vin.

Lui Pierre îi venea să strige la el: „Uită-te la ea – e moartă!”

Pe masă erau o carafă de vin și o cupă. Alain turnă puțină poțiune în cupă, adăugă vin din carafă și amestecă totul cu un cuțit. În cele din urmă, se apropie de pat.

– Hai să te ridicăm, zise el. Pe urmă, o privi atent și se încruntă.

Mamă? Vocea i se transformă într-o șoaptă: Sfântă Maria, nu!

Scăpă cupa pe jos și poțiunea uleioasă se vărsă pe podea.

Pierre îl urmărea cu o fascinație îngrozitoare. După o clipă, în care șocul îl încremenise pe loc, Alain se aplecă în față peste silueta nemișcată.

– Mamă! strigă el, ca și cum vocea ridicată putea s-o aducă înapoi.

Pierre întrebă:

– S-a întâmplat ceva?

Alain o apucă pe Odette de umeri și o ridică. Capul îi căzu pe spate fără viață.

Pierre se apropie de pat, stând intenționat în partea opusă față de Alain, la o distanță de la care nu putea să-l lovească. Nu se temea fizic de Alain – de fapt, era invers –, dar era mai bine să evite o încăierare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Alain se uită la el plin de ură.

– Ce-ai făcut?

– Nimic, doar am supravegheat-o, răspunse Pierre. Dar pare că și-a pierdut cunoștința.

Alain o întinse ușor pe pat, sprijinindu-i capul de perna care o omorâse. Îi atinse pieptul, încercând să-i simtă bătăile inimii; apoi gâtul, căutând pulsul. În cele din urmă, își apropie obrazul de nasul ei, ca să vadă dacă mai respiră. Își înghiți un suspin.

– E moartă.

– Ești sigur? Pierre îi atinse și el pieptul, apoi dădu trist din cap. Cât de îngrozitor, spuse el. Și noi credeam că își revine.

– Așa era! Tu ai ucis-o, ticălosule!

– Ești foarte supărat, Alain.

– Nu știu ce-ai făcut, dar ai ucis-o.

Pierre se duse la ușă și strigă după un servitor:

– Aici! Cineva! Repede!

Alain spuse:

– O să te omor.

Amenințarea era ridicolă.

– Nu spune lucruri pe care nu le gândești.

– Ba da, repetă Alain. De data asta, ai mers prea departe. Ai omorât-o pe mama și o să ți-o plătesc. Chiar dacă îmi ia toată viața, o să te omor cu mâinile mele și o să te privesc murind.

Preț de o clipă, Pierre simți un fior de groază. Apoi se scutură ca să scape de senzație: Alain nu avea să omoare pe nimeni.

Privi în lungul coridorului și o văzu pe Nath apropiindu-se, ducând un coș de la piață.

– Vino aici, Nath, spuse el. Repede. S-a întâmplat un lucru foarte trist.

(vi)

Sylvie își puse pălăria neagră cu văl gros și merse la înmormântarea lui Odette Aumande de Guise.

Voia să stea lângă Nath și Alain, fiindcă amândoi erau teribil de triști; simțea și o legătură emoțională cu Odette, pentru că amândouă se măritaseră cu Pierre.

Ned nu venise. Plecase la catedrala Notre-Dame ca să vadă ce catolici englezi importanți se aflau la Paris: poate că oamenii care colaborau cu ducele de Guise erau suficient de nesăbuiți încât să se dea de gol.

Ploua și cimitirul era plin de noroi. Majoritatea celor îndoliați îi păreau lui Sylvie membri mai mărunți ai familiei de Guise și menajere. Singurele persoane de vază care veniseră erau Véronique, care o cunoscuse pe Odette pe când erau adolescente, și însuși Pierre, care se prefăcea a fi zdrobit de durere.

Sylvie îl urmărea neliniștită, deși era sigură că nu avea să-i descopere deghizarea. Avea dreptate: nici măcar nu se uită la ea.

Nu plângeau decât Nath și Alain.

Când totul se sfârși, după ce Pierre și cei mai mulți dintre oameni plecară, Sylvie, Nath și Alain rămaseră sub coroana unui stejar bătrân ca să vorbească.

– Cred că a omorât-o, zise Alain.

Sylvie observă că Alain avea înfățișarea frumoasă a celor din familia de Guise, în ciuda ochilor roșii de plâns.

– Dar era bolnavă, spuse Sylvie.

– Știu. Dar am lăsat-o singură cu el doar câteva minute, ca să iau o poțiune de la spițer, iar când m-am întors, era moartă.

– Îmi pare tare rău, spuse Sylvie.

Habar nu avea dacă era adevărat ceea ce spunea Alain, dar era sigură că Pierre era capabil de crimă.

– O să plec de la palat, zise Alain. Acum nu mai am de ce să rămân, dacă ea nu e acolo.

– Unde o să te duci?

– O să mă mut la colegiu.

– Și eu trebuie să plec, zise Nath. Am fost concediată. Pierre m-a urât dintotdeauna.

– Oh, Doamne! Și ce-o să faci?

– Nu am nevoie de un loc de muncă. Afacerea cu cărți mă ține oricum pe drumuri mereu.

Nath era încăpățânată. De când Sylvie o transformase în spioană, cu mulți ani în urmă, devenise tot mai puternică și mai descurcăreață.

Dar Sylvie era acum tulburată.

– Chiar trebuie să pleci? Tu ești cea mai importantă sursă de

informații pentru noi în privința lui Pierre și a familiei de Guise.

– Nu am de ales. M-a dat afară.

– Nu poți să-l convingi? întrebă Sylvie disperată.

– Știi și tu că nu se poate.

Sylvie știa. Oricât l-ar fi rugat, Pierre nu anula un act de răutate.

Era o problemă serioasă – dar, înțelese Sylvie imediat, exista o soluție evidentă. Se întoarse spre Alain.

– Tu ai putea să stai cu Pierre, nu-i așa?

– Nu.

– Trebuie să știm ce face!

Alain părea chinuit.

– Nu pot să locuiesc cu omul care a ucis-o pe mama!

– Dar tu crezi în religia adevărată, cea protestantă.

– Bineînțeles.

– Și e datoria noastră de credincioși să o răspândim.

– Știu.

– Cel mai bun mod prin care poți să ajuți cauza este să-mi spui ce pune la cale tatăl tău vitreg.

El părea nehotărât.

– Așa să fie?

– Fă-te secretarul lui, fii indispensabil pentru el.

– Săptămâna trecută am jurat că o să-l omor ca să mă răzbun.

– O să uite repede lucrul ăsta – prea mulți oameni au jurat să-l omoare pe Pierre. Dar, cu siguranță, cel mai bun mod de a-i răzbuna moartea – și de a-L mulțumi pe Dumnezeu – ar fi să-i zădărnicești eforturile de a distruge religia adevărată.

Alain spuse gânditor:

– Asta ar onora amintirea mamei mele.

– Exact.

Apoi, începu să șovăie din nou.

– Trebuie să mă gândesc.

Sylvie se uită la Nath, care arăta discret cu degetul spre ea însăși, vrând să spună: „Lasă-l în seama mea, mă ocup eu.” Probabil că putea să o facă, se hotărî Sylvie: îi fusese lui Alain o a doua mamă.

– Nu pot să explic îndeajuns cât de important este pentru noi să aflăm despre englezii catolici care iau legătura cu familia de Guise, îi spuse Sylvie lui Alain.

– A fost o întâlnire importantă la palat săptămâna trecută, răspunse el. Vorbesc despre invadarea Angliei.

– E îngrozitor. Sylvie nu menționă că știa deja despre întâlnire. Ned o învățase să nu spună niciodată unui spion că avea și alte surse de informații – era o regulă esențială a jocului. Au fost și englezi la întâlnire?

– Da, unul, un preot de la Colegiul Englez. Tatăl meu vitreg s-a

întâlnit cu el de mai multe ori. O să ia legătura cu Mary Stuart și o să se asigure că le sprijină invazia.

Jeronima Ruiz nu știuse această informație crucială. Sylvie abia aștepta să-i spună lui Ned. Dar mai era un lucru important de care avea nevoie.

– Cine e preotul acesta?

– E cunoscut cu numele de Jean Langlais, spuse Alain.

Sylvie scoase un oftat de satisfacție.

– Chiar așa? făcu ea. Măi să fie!

Capitolul 23

La castelul Sheffield se afla una dintre cele mai incomode închisori și aici își petrecuse Alison ultimii cincisprezece ani, alături de Mary Stuart. Avea trei sute de ani și vechimea se făcea simțită. Era construit la confluența dintre două râuri și avea șanțuri cu apă în celelalte două laturi, așa că locul era incredibil de umed. Proprietarul, contele de Shrewsbury, se certase cu regina Elisabeta în privința sumei mărunte pe care i-o plătea pentru întreținerea lui Mary; și, în consecință, Shrewsbury le oferea cea mai ieftină mâncare și băutură.

Singurul aspect plăcut al locului era parcul cu cerbi, de zece kilometri pătrați, de dincolo de șanțuri.

Mary avea voie să călărească prin parc, deși era mereu însoțită de o escortă de gărzi înarmate. În zilele în care nu dorea să călărească, indiferent de motiv, Alison avea voie să meargă în parc de una singură: nu-i păsa nimănui dacă ea evada. Avea un ponei negru pe nume Garçon, care se comporta bine de cele mai multe ori.

De cum vedea în față aleea de nuci, alerga în galop cu Garçon aproape jumătate de kilometru, ca să-i consume energia în exces. După aceea, poneiul devenea mai ascultător.

Călăritul în viteză îi dădea senzația de libertate, care era scurtă și iluzorie. Când îl aducea pe Garçon la pas, își amintea că trăia într-o închisoare. Se întreba de ce rămânea acolo. Nimeni nu o oprea să se întoarcă în Scoția sau în Franța. Dar era prizoniera speranței.

Își trăise viața cu speranță – și dezamăgire. Așteptase ca Mary să devină regina Franței, ceea ce durase mai puțin de doi ani. Mary ajunsese apoi să conducă Scoția, dar nu fusese niciodată acceptată în totalitate ca regină și, în cele din urmă, o forțaseră să abdice. Acum era regina de drept a Angliei, recunoscută de toată lumea – cu excepția englezilor. Dar aici erau mii – poate chiar milioane – de catolici loiali care voiau să lupte pentru ea și să o declare regină, iar acum Alison spera și aștepta să apară ocazia prielnică.

Aștepta deja de foarte multă vreme.

Când trecu printr-o pădurice, un bărbat pe care nu-l cunoștea ieși de după un stejar mare și veni în fața ei.

Îl sperie pe Garçon, care se trase într-o parte. Alison îl supuse cu ușurință, dar nu înainte ca străinul să se apropie destul cât să apuce frâul.

– Dă-i drumul calului sau pun să te biciuiască, zise ea cu fermitate.

– Nu vreau să-ți fac rău, răspunse el.

– Atunci, dă-mi drumul.

El dădu drumul frâului și făcu un pas în spate.

Avea puțin sub cincizeci de ani, din câte bănuia ea; părul i se rărea în creștet și avea barba roșcată și stufoasă. Nu părea foarte amenințător și poate că apucase frâul doar ca să o ajute să stăpânească poneiul.

– Tu ești Alison McKay? o întrebă el.

Ea ridică bărbia, într-un gest de superioritate.

– Când m-am căsătorit cu soțul meu, am devenit Lady Ross, iar când l-am îngropat, după un an, am devenit văduva Lady Ross, dar am fost Alison McKay cu mult, mult timp în urmă. Cine ești tu?

– Jean Langlais.

Alison reacționă auzindu-i numele și-i spuse:

– Am auzit de tine. Dar nu ești francez.

– Sunt un mesager din Franța. Mai exact, de la Pierre Aumande de Guise.

– Îl cunosc.

Își aminti de tânărul cu părul blond și ondulat, cu un aer de competență nemiloasă. Și-l dorise de partea ei și crezuse că erau o echipă, dar nu fusese destinul lor. Desigur, acum nu mai era tânăr.

– Ce mai face Pierre?

– A devenit mâna dreaptă a ducelui de Guise.

– Episcop, desigur, sau chiar arhiepiscop? Nu, bineînțeles că nu, e căsătorit.

Cu o servitoare care fusese lăsată gravidă de unul dintre adolescenții năbădăioși din familia de Guise, din câte își amintea ea. Spre marele regret al lui Alison.

– Soția lui a murit de curând.

– Ah… Acum să-l vedem urcând. Poate ajunge chiar papă. Care e mesajul lui?

– Întemnițarea voastră se apropie de sfârșit.

Inima lui Alison începu să bată mai repede și fu cuprinsă de optimism, dar își stăpâni încântarea. Era ușor să spui „Întemnițarea voastră se apropie de sfârșit”. Era altceva să se și îndeplinească. Își păstră o expresie neutră și spuse:

– Cum așa?

– Ducele de Guise plănuiește să invadeze Anglia, cu sprijinul regelui Filip al Spaniei și al papei Grigore al XIII-lea. Mary Stuart trebuie să fie conducătoarea acestei armate. O vor elibera și o vor așeza pe tron.

Oare putea fi adevărat? Alison abia îndrăznea să creadă. Se gândi la ce trebuia să spună. Pretinse că meditează ca să câștige timp.

– Ultima dată când l-am văzut pe Henric de Guise era un băiețel de zece ani cu părul blond, iar acum vrea să cucerească Anglia.

– Familia de Guise îi este inferioară doar familiei regale a Franței. Dacă el spune că va cuceri Anglia, așa va fi. Dar trebuie să știe dacă verișoara lui, Mary, își va juca de bunăvoie rolul în această revoluție.

Alison îl privi cu atenție. Avea chipul slab și atrăgător, dar înfățișarea lui lăsa impresia unei lipse absolute de scrupule. Îi amintea puțin de Pierre. Luă o hotărâre.

– Poți să-ți ofer chiar acum această garanție.

Jean Langlais încuviință din cap.

– Ducele Henric nu te va crede pe cuvânt – nici pe mine, de altfel. Vrea o confirmare în scris de la Mary.

Speranțele lui Alison se stinseră iar. Asta era dificil.

– Știi că toate scrisorile pe care le trimite și pe care le primește sunt citite de un bărbat, Sir Ned Willard.

Alison îl întâlnise pe tânărul Ned Willard la St Dizier, unde venise împreună cu fratele vitreg al lui Mary, James Stuart, și încă o dată la castelul Carlisle. La fel ca Pierre, Ned venise de departe.

În ochii lui Langlais se văzu o recunoaștere a numelui și Alison bănui că și el îl întâlnise pe Ned.

– Trebuie să avem un mijloc secret de comunicare.

– Noi doi ne putem întâlni aici. Pot să călăresc singură cam o dată pe săptămână.

El aprobă din cap.

– Ar fi de ajuns deocamdată. Am tot urmărit castelul și văd că paza lui Mary e slabă. Dar s-ar putea întări. Avem nevoie de o modalitate mai greu de depistat.

Alison încuviință din cap. Avea dreptate.

– Ce sugerezi?

– Asta voiam să te întreb și eu. E vreun servitor, cineva care vine și pleacă în mod obișnuit de la castelul Sheffield, pe care l-am putea convinge să ducă scrisori pe furiș?

Alison se gândi. Făcuse asta și înainte, la Loch Leven, și putea să o facă din nou. Veneau mulți oameni la castel în fiecare zi. Trebuiau să aducă mâncare, băutură și tot ce era necesar pentru regina Mary și anturajul ei de treizeci de oameni – chiar și un monarh întemnițat avea Curte. Și asta pe lângă familia și oamenii contelui de Shrewsbury. Dar care dintre vizitatori putea fi fermecat, amenințat sau mituit să facă acest lucru periculos?

Alison se gândi la Peg Bradford, o fată simplă și slăbănoagă de optsprezece ani, care venea să ia lenjeria murdară și să o ducă acasă, la spălat. Nu o întâlnise niciodată pe regină și nu ascundea faptul că o venera pe Mary Stuart. Regina era acum trecută de patruzeci de ani și își pierduse frumusețea: captivitatea o făcuse să se îngrașe, iar părul ei, cândva bogat, se deteriorase atât de mult, încât purta o perucă de culoare castanie când avea musafiri. Dar avea încă alura de poveste a reginei obidite, care suferea cu noblețe cruzimea și nedreptatea, irezistibil de seducătoare pentru unii. Mary o cucerise pe Peg aproape instantaneu, aproape fără să se gândească: cu astfel de oameni, era

regală, dar prietenoasă, pentru ca ei să creadă că era minunat de caldă și de umană. Dacă erai regină, credea Alison, nu trebuia să faci prea multe ca să fii iubită.

– O spălătoreasă pe nume Peg Bradford, zise Alison. Locuiește pe Brick Street, lângă biserica St John.

– Voi lua legătura cu ea. Dar trebuie să o avertizezi.

– Desigur.

Avea să fie ușor. Alison și-o imagina pe Mary ținând-o de mână pe Peg, vorbindu-i cu voce joasă, pe un ton confidențial. Își imagina fericirea și devoțiunea de pe fața lui Peg în timp ce îi era încredințată o sarcină specială de către însăși regina.

– Spune-i că va veni un străin, spuse Langlais. Cu o pungă cu bani.

(ii)

În Shoreditch, dincolo de zidul de est al Londrei, între un abator și un iaz de adăpare a cailor, se afla o clădire numită Teatrul.

Când fusese construită, nimeni nu mai văzuse o asemenea structură în Anglia. O curte pietruită în mijloc era înconjurată de un octogon de galerii de lemn supraetajate, sub un acoperiș de țiglă. De pe una dintre cele opt laturi, o platformă numită scenă înainta spre curte. Teatrul fusese construit cu scopul de a se juca acolo diverse piese, fiind mult mai potrivit decât curțile și sălile hanurilor în care erau organizate de obicei.

Rollo Fitzgerald merse acolo într-o după-amiază de toamnă din 1583. Îl urmărea pe Francis Throckmorton. Trebuia să mai creeze o verigă în lanțul comunicării dintre ducele de Guise și Mary, Regina Scoțienilor.

Sora lui, Margery, nu știa că era în Anglia. Prefera să fie așa. Nu trebuia nici măcar să aibă vreo bănuială în legătură cu ce făcea el. Ea aducea în continuare preoți de la Colegiul Englez în țară, dar ura ideea unei lupte între creștini. Dacă afla că el pregătea o răscoală, i-ar fi făcut necazuri. Poate chiar era în stare să dea complotul în vileag, atât de puternică era credința ei în nonviolență.

Cu toate acestea, totul mergea bine. Aproape că nu-i venea să creadă că planul mergea fără piedici. Trebuia să fie voia Domnului.

Spălătoreasă Peg Bradford se dovedise ușor de convins, așa cum prevăzuse Alison. Avea să pună pe furiș scrisori în lenjerie doar ca să-i facă pe plac reginei Mary, iar mita pe care i-o dăduse Rollo se dovedise aproape de prisos. Habar nu avea că ceea ce făcea putea să o ducă la spânzurătoare. Rollo se simțea puțin vinovat că silise o fată atât de neștiutoare și de bine intenționată să devină trădătoare.

La celălalt capăt al lanțului, Pierre Aumande de Guise aranjase ca scrisorile lui Mary să fie păstrate la ambasada franceză din Londra.

Rollo nu mai avea nevoie acum decât de cineva care să ridice

scrisorile de la Londra și să i le ducă lui Peg la Sheffield; iar el îl alesese pe Throckmorton să facă treaba asta.

Intrarea la Teatru costa un penny. Throckmorton plăti încă un penny ca să intre în galeria acoperită și încă unul ca să închirieze un scaun. Rollo veni după el și rămase în spate, mai sus de el, căutând o ocazie să-i vorbească încet și fără să sară în ochi.

Throckmorton venea dintr-o familie bogată și distinsă, al cărei motto era „Virtutea este singura noblețe". Tatăl lui prosperase în timpul domniei răposatei regine Mary Tudor, dar căzuse în dizgrație sub conducerea Elisabetei Tudor, la fel ca tatăl lui Rollo. Iar tatăl lui Throckmorton se învoise bucuros să-l adăpostească pe unul dintre preoții secreți ai lui Rollo.

Throckmorton era îmbrăcat în haine scumpe, purtând un guler alb, extravagant. Încă nu împlinise treizeci de ani, dar începuse să chelească; rămăsese cu un ciuf în față, care, alături de nasul și de barba ascuțite, îi confereau un aspect de pasăre. După ce studiase la Oxford, Throckmorton plecase în Franța și luase legătura cu englezii catolici exilați – de aceea aflase Rollo ce înclinații avea. Totuși, nu se întâlniseră niciodată, iar Rollo nu era deloc sigur că îl putea convinge să-și riște viața pentru cauză.

Piesa se numea *Ralph Roister Doister*{27}, care era totodată și numele personajului principal, un fanfaron ale cărui acțiuni și cuvinte nu se potriveau niciodată. Lăudăroșenia lui era exploatată de diabolicul Matthew Merrygreek, care îl băga în situații absurde, făcând toți spectatorii să se zguduie de râs. Rollo își aminti de dramaturgul african Terențiu, care scrisese în latină în secolul al doilea î.H. Toți studenții trebuiau să citească piesele lui. Rollo se simțea atât de bine, încât – pentru câteva minute – uită chiar și de misiunea lui mortală.

Apoi se anunță o pauză și își aminti.

Îl urmă pe Throckmorton afară și se așeză în spatele lui la coadă, ca să cumpere o cupă cu vin. Apropiindu-se, Rollo îi spuse încet:

– Fii binecuvântat, fiule.

Throckmorton păru speriat.

Rollo nu purta haine preoțești, dar băgă discret mâna în gulerul de la cămașă, prinse crucea de aur pe care o purta pe sub haine, i-o arătă lui Throckmorton o clipă, apoi o ascunse la loc. Crucea îl identifica drept catolic. Protestanții credeau că era o superstiție să porți cruce.

Throckmorton spuse:

– Cine ești?

– Jean Langlais.

Lui Rollo îi trecuse prin minte că putea să folosească și alte nume false, ca să-și piardă și mai tare urma. Dar numele de Jean Langlais începuse să capete o aură. Reprezenta un personaj puternic și misterios, o ființă fantomatică mișcându-se în tăcere între Anglia și

Franța, lucrând în secret pentru cauza catolică. Devenise un avantaj pentru el.

– Ce vrei?

– Domnul are o misiune pentru tine.

Pe fața lui Throckmorton se văzură emoția și teama când se gândi la ce putea să însemne acest lucru.

– Ce fel de misiune?

– Trebuie să mergi la ambasada franceză – după lăsarea întunericului, cu pelerină și glugă – și să ceri scrisorile de la monsieur de Guise, apoi să duci scrisorile la Sheffield și să le dai unei spălătorese pe nume Peg Bradford. După aceea, trebuie să aștepți până îți dă Peg alte scrisori la schimb, pe care le vei duce înapoi la ambasadă. Asta e tot.

Throckmorton dădu ușor din cap.

– Sheffield e locul unde este închisă Mary, Regina Scoțienilor.

– Da.

Urmă o pauză lungă.

– Aș putea fi spânzurat pentru asta.

– Atunci, ai intra în rai mai repede.

– De ce nu o faci chiar dumneata?

– Pentru că nu ești singurul care a fost ales de Dumnezeu pentru lucrarea Sa. În Anglia, sunt mii de tineri ca dumneata dornici de schimbare. Rolul meu e să le spun tuturor ce pot face în lupta pentru restabilirea adevăratei credințe. Și eu am șanse să ajung în rai mai devreme decât alții.

Ajunseră în capătul rândului și cumpărară băuturile. Apoi Rollo îl conduse pe Throckmorton departe de mulțime. Rămaseră la marginea iazului, privind spre apa neagră. Throckmorton spuse:

– Trebuie să mă gândesc la asta.

– Nu, nu trebuie.

Era ultimul lucru pe care și-l dorea Rollo. Avea nevoie ca Throckmorton să-și asume angajamentul.

– Papa a excomunicat-o pe regina falsă, Elisabeta, și le-a interzis englezilor să o asculte. E datoria dumitale sfântă să o ajuți pe adevărata regină a Angliei să-și recapete tronul. Știi asta, nu-i așa?

Throckmorton luă o înghițitură de vin.

– Da, știu, răspunse el.

– Atunci, dă-mi mâna și spune-mi că îți vei juca rolul.

Throckmorton ezită o vreme, apoi îl privi pe Rollo în ochi și spuse:

– O voi face.

Își strânseră mâinile.

(iii)

Ned merse o săptămână până la Sheffield. O asemenea distanță,

două sute șaptezeci și trei de kilometri, putea fi făcută mai repede dacă, la anumite intervale, aveai pe drum grajduri cu cai, pentru a-i putea schimba de câteva ori pe zi; dar asta făceau mai ales negustorii care aveau nevoie de un serviciu regulat de curierat între orașe precum Paris și Antwerp, pentru că veștile însemnau bani pentru ei. Între Londra și Sheffield nu exista serviciu de curierat.

Călătoria îi dădu timp să se îngrijoreze.

Coșmarul lui se adeverea. Francezii ultracatolici, regele Spaniei și papa căzuseră în sfârșit de acord să acționeze împreună. Erau o combinație mortală. Laolaltă, aveau puterea și banii pentru a lansa o invazie a Angliei. Spionii făceau deja planuri cu porturile în care puteau debarca invadatorii. Ned nu se îndoia că nobilii catolici nemulțumiți precum contele Bart își ascuțeau săbiile și-și lustruiau armura.

Iar acum era implicată și Mary Stuart, ceea ce înrăutățea situația.

Ned primise un mesaj de la Alain de Guise, de la Paris, prin ambasada engleză de acolo. Alain locuia în continuare cu Pierre și îl spiona – asta era răzbunarea lui. La rândul său, Pierre îl trata pe fiul său vitreg ca pe un cal de bătaie inofensiv: îl trimitea după treburi și părea că îi făcea plăcere să-l aibă prin preajmă ca om bun la toate.

Mesajul lui Alain spunea că Pierre se bucura că reușise să ia legătura cu Mary, Regina Scoțienilor.

Erau vești proaste. Aprobarea lui Mary dădea întregului plan trădător aparența respectabilității sfinte. Pentru mulți, ea era adevărata regină a Angliei, iar Elisabeta era uzurpatoarea. Sub patronajul lui Mary, o adunătură de huligani străini devenea o armată a dreptății în ochii lumii.

Era înnebunitor. După tot ce realizase Elisabeta, aducând pacea religioasă și prosperitatea comercială în Anglia timp de douăzeci și cinci de ani, tot nu voiau să o lase în pace.

Sarcina lui Ned de a o proteja pe Elisabeta era îngreunată și mai mult de rivalitățile personale de la Curte – așa cum se întâmpla atât de des în politică. Mentorul său puritan, Walsingham, era în conflict cu amatorul de distracții Robert Dudley, conte de Leicester. „Coduri secrete și cerneală invizibilă! glumea Leicester când se întâlnea cu Walsingham în palatul de la White Hall sau în grădina de la Hampton Court. Puterea se câștigă cu arme și gloanțe, nu cu pana și cerneala!” Nu o putea convinge pe regină să scape de Walsingham – era prea deșteaptă pentru asta –, dar scepticismul lui îi alimenta zgârcenia, iar munca întreprinsă de Walsingham și de oamenii lui nu era niciodată finanțată cum trebuie.

Ned ar fi putut ajunge la Sheffield la sfârșitul celei de-a șasea zile de călătorie. Cu toate acestea, nu voia să ajungă cu ciorapii murdari și obosit de pe drum, în cazul în care trebuia să-și impună autoritatea.

Așa că se opri la un han aflat la trei kilometri de oraș. A doua zi se trezi devreme, își puse o cămașă curată și sosi la poarta castelului Sheffield la opt dimineața.

Era o fortăreață formidabilă, dar îl irita să vadă că era atât de slab păzită. Traversă podul peste șanțul de apă împreună cu alți trei oameni: o fată cu două căldări cu capac care conțineau lapte, fără îndoială; un zidar vânjos care căra un buștean lung pe umăr, probabil pentru niște reparații; și un căruțaș cu o încărcătură mare de fân. Trei sau patru oameni veneau din direcția opusă. Niciunul nu fu întrebat nimic de cei doi paznici înarmați de la poartă, care mâncau cotlete de miel și aruncau oasele în șanț.

Ned rămase pe cal în mijlocul curții interioare, privind în jur și orientându-se. Văzu o turlă în care bănuia că era închisoarea în care se afla Mary. Căruța cu fân merse hodorogit către clădirea care părea să adăpostească grajdurile. O a treia clădire, care părea cel mai puțin confortabilă, era locuința contelui.

Ned merse cu calul spre grajd. Strigă la un grăjdar tânăr pe un ton arogant:

– Hei! Tu! Ia calul.

Apoi descălecă. Băiatul speriat apucă frâul.

Arătând cu degetul, Ned spuse:

– Presupun că-l găsesc pe conte în clădirea aceea?

– Da, domnule. Pot să întreb cum vă cheamă?

– Sir Ned Willard și ai face bine să ții minte numele acesta.

După aceea, Ned se îndepărtă.

Deschise ușa de lemn a casei și intră într-un hol mic, unde, în vatră, ardea un foc ce scotea fum. Într-o parte, o ușă deschisă dezvăluia o sală medievală, mare și întunecată, în care nu era nimeni.

Portarul mai vârstnic nu fu la fel de ușor de intimidat precum grăjdarul. Îi blocă drumul și spuse:

– Bună ziua, domnule.

Avea maniere frumoase, dar ca paznic era aproape inutil: Ned ar fi putut să-l doboare cu o singură mână.

– Sunt Sir Ned Willard, cu un mesaj de la regina Elisabeta. Unde este contele de Shrewsbury?

Portarul îl măsură o clipă din priviri. Un om care nu avea în fața numelui altceva decât „sir” era mai prejos decât un conte pe scara socială. Pe de altă parte, nu era înțelept să jignească un mesager al reginei.

– E o onoare să vă primim în casă, Sir Ned, spuse portarul cu tact. Merg imediat să văd dacă e pregătit contele să vă primească.

Deschise o ușă din hol și Ned zări o sufragerie.

Ușa se închise și Ned îl auzi spunând:

– Stăpâne, puteți să-l primiți pe Sir Ned Willard cu un mesaj de la

Maiestatea Sa, regina Elisabeta?

Ned nu mai așteptă. Deschise ușa și dădu buzna, trecând pe lângă portarul speriat. Se trezi într-o cameră mică, cu o masă rotundă și un șemineu mare – mai călduros și mai confortabil decât cel din sala mare. Patru oameni luau micul dejun, dintre care doi îi erau cunoscuți. Femeia neobișnuit de înaltă, de vreo patruzeci de ani, cu o bărbie dublă și o perucă roșcată, era Mary, Regina Scoțienilor. Ultima oară o văzuse cu cincisprezece ani în urmă, când mersese la castelul Carlisle ca să-i spună că regina Elisabeta o făcuse prizonieră. Femeia ceva mai în vârstă de lângă ea era însoțitoarea ei, Alison, Lady Ross, care fusese cu ea la Carlisle și, mai înainte de asta, la St Dizier. Ned nu-i cunoștea pe ceilalți doi, dar putea să ghicească cine erau. Bărbatul de vreo cincizeci de ani, care începea să chelească și avea barba pătrată, trebuia să fie contele, iar femeia cu aspect înfricoșător și de aceeași vârstă cu el era soția lui, contesa, căreia i se spunea de obicei Bess de Hardwick.

Furia lui Ned se dublă. Contele și soția lui erau niște neghiobi neglijenți, care puneau în pericol tot ce reușise Elisabeta să facă.

Contele spuse:

– Ce naiba…?

Ned zise:

– Sunt un spion iezuit trimis de regele Franței ca să o răpesc pe Mary Stuart. Am sub haină două pistoale, unul ca să-l omor pe conte, celălalt ca să o omor pe contesă. Afară am șase oameni care se ascund într-o căruță cu fân și sunt înarmați până în dinți.

Nu știau cât de mult să-l ia în serios. Contele spuse:

– E un soi de glumă?

– E un soi de inspecție, zise Ned. Maiestatea Sa, regina Elisabeta, mi-a cerut să aflu cât de bine o păziți pe Mary. Ce să-i spun, domnule? Că am putut ajunge în prezența ei fără să fiu întrebat măcar o dată ceva sau percheziționat – și că aș fi putut aduce șase oameni cu mine?

Contele arăta ridicol.

– Trebuie să recunosc, ar fi mai bine dacă nu i-ați spune așa ceva.

Mary interveni pe un ton autoritar de regină:

– Cum îndrăznești să te comporți așa în prezența mea?

Ned continuă să discute cu contele:

– De acum înainte, va lua masa în turn.

– Insolența dumitale este intolerabilă, spuse Mary.

Ned o ignoră. Nu trebuia să fie politicos cu femeia care voia să-i ucidă regina.

Mary se ridică și se duse la ușă, iar Alison se grăbi după ea.

Ned i se adresă contesei:

– Te rog să mergi după ele, doamnă. În clipa asta nu sunt spioni iezuiți în curte, dar nu veți ști când vor fi, așa că e bine să vă formați

obiceiuri bune.

Contesa nu era obișnuită să i se spună ce să facă, dar știa că dăduse de bucluc și ezită doar o clipă înainte de a-l asculta.

Ned trase un scaun la masă.

– Acum, domnule, spuse el, să vorbim despre ce trebuie să faci înainte să-i dau un raport satisfăcător reginei Elisabeta.

(iv)

Întors la Londra, în casa lui Walsingham din Seething Lane, Ned îi povesti că Mary Stuart era păzită mai bine acum decât înainte.

Walsingham trecu imediat la subiectul principal:

– Poți să garantezi că nu comunică în afară cu nimeni?

– Nu, spuse Ned frustrat. Numai dacă scăpăm de toți servitorii și o ținem singură într-o hrubă.

– Cât aș vrea să putem, zise Walsingham cu fervoare. Dar regina Elisabeta nu ar permite o asemenea asprime.

– Regina noastră are o inimă blândă.

Părerea lui Walsingham despre Elisabeta era ceva mai cinică.

– Știe că poate fi subminată de poveștile despre cât de crud se poartă cu ruda ei regală.

Ned nu voia să se certe.

– În orice caz, nu putem face mai mult la Sheffield.

Walsingham își mângâie barba.

– Atunci, trebuie să ne concentrăm mai mult asupra capătului firului, spuse el. Probabil e implicată ambasada franceză. Verificăm ce englezi catolici merg acolo în vizită. Avem o listă.

– Mă apuc imediat de treabă.

Ned se duse la etaj, în camera încuiată în care Walsingham păstra registrele valoroase, și se așeză să studieze.

Cea mai lungă listă era a englezilor catolici de viță nobilă. Nu fusese greu de întocmit. Toate familiile care prosperaseră în timpul domniei lui Mary Tudor și căzuseră în dizgrație în cursul domniei Elisabetei erau suspectate din start. Își confirmau înclinațiile în multe feluri, deseori în mod deschis. Mulți plăteau amendă pentru că nu mergeau la biserică. Se îmbrăcau țipător, sfidând hainele sobre în negru și gri ale protestanților cucernici. Într-o casă catolică nu exista o Biblie în engleză. Aceste lucruri îi erau raportate lui Walsingham de către episcopii și guvernatorii comitatelor.

Contele Bart și Margery erau și ei pe listă.

Dar lista era prea lungă. Majoritatea acestor oameni nu se făceau vinovați de trădare. Ned simțea uneori că avea prea multe informații: putea fi dificil să separe grâul de neghină. Deschise registrul alfabetic cu catolicii din Londra. Pe lângă cei care locuiau acolo, Walsingham primea rapoarte zilnice despre catolicii care intrau și ieșeau din oraș.

Vizitatorii catolici stăteau de obicei în casele catolicilor din partea locului sau se cazau la hanuri frecventate de alți catolici. Fără îndoială că lista era incompletă. Londra era un oraș cu o sută de mii de oameni și era imposibil să ai spioni pe toate străzile. Dar Walsingham și Ned aveau informatori în toate locurile unde mergeau catolicii și le puteau urmări mișcările.

Ned frunzări registrul. Cunoștea sute din numele acelea – listele erau viața lui –, dar era bine să-și împrospăteze memoria. Și de data aceasta apăreau Bart și Margery, care veneau să stea la Casa Shiring de pe strada Strand de fiecare dată când se întrunea Parlamentul.

Ned deschise apoi registrul zilnic de vizitatori de la ambasada franceză din piața Salisbury. Casa era supravegheată zi și noapte din taverna Salisbury, aflată peste drum, și așa fusese de când revenise Walsingham de la Paris, în 1573. Începând din ziua precedentă și mergând înapoi, Ned verifică fiecare nume din listă în registrul alfabetic.

Margery nu apărea aici. De fapt, nici ea, nici Bart nu fuseseră descoperiți luând legătura cu ambasadori străini sau cu alte personaje suspecte când veneau la Londra. Socializau cu alți catolici, desigur, iar servitorii lor frecventau o tavernă catolică de lângă casa lor, numită *Băiatul irlandez.* Dar nimic nu îi lega de activități subversive.

Cu toate acestea, nenumărați vizitatori ai ambasadei franceze nu puteau fi identificați după nume. În mod frustrant, în registru apăreau prea multe intrări sub formă de *Necunoscut care livrează cărbune, Curier necunoscut cu scrisori, Femeie văzută neclar pe întuneric.* Totuși, Ned insistă, sperând să găsească un indiciu.

Apoi, văzu mirat o intrare din urmă cu două săptămâni: *Doamna Afrodita Housse, soția ambasadorului adjunct.*

La Paris, Ned o cunoscuse pe domnișoara Afrodita Beaulieu, care părea să îndrăgească un tânăr curtean pe nume Bernard Housse. Trebuia să fie aceeași persoană. Și, dacă așa era, Ned o salvase de o gașcă de violatori în timpul masacrului din Noaptea Sfântului Bartolomeu.

Se întoarse la registrul alfabetic și observă că domnul Housse, ambasadorul francez adjunct, avea o casă pe strada Strand.

Își puse haina și ieși.

Două întrebări nu-i dădeau pace în timp ce mergea grăbit spre vest. Știa oare Afrodita numele curierului către Sheffield? Și, dacă îl știa, se simțea suficient de îndatorată față de Ned încât să-i spună secretul?

Avea de gând să afle.

Trecu de zidurile Londrei la Ludgate, traversă apa urât mirositoare a râului Fleet și găsi reședința Housse, o casă modestă și plăcută din partea mai puțin costisitoare de nord a străzii. Bătu la ușă și-i spuse slujitoarei numele său. Așteptă câteva minute, gândindu-se la

posibilitatea îndepărtată ca Bernard Housse să se fi căsătorit cu o altă Afrodita. Apoi fu condus la etaj, într-un salonaș confortabil.

Își amintea o fată energică și cochetă de optsprezece ani, dar acum văzu o femeie grațioasă de douăzeci și nouă de ani, cu o siluetă care arăta că născuse de curând și poate încă mai alăpta. Ea îl salută călduros în franceză.

– Ești *chiar* dumneata, spuse ea. După atâta vreme!

– Așadar, te-ai măritat cu Bernard, spuse Ned.

– Da, răspunse ea cu un zâmbet satisfăcut.

– Aveți copii?

– Trei – până acum!

Se așezară. Ned era pesimist. Oamenii care își trădau țara erau, de obicei, indivizi mânioși și tulburați, care țineau dușmănii, cum erau Alain de Guise și Jeronima Ruiz. Afrodita era o femeie fericită în căsnicie, cu copii și un soț pe care părea să-l placă. Șansele de a împărtăși vreun secret erau mici – dar trebuia să încerce.

Îi spuse că se căsătorise cu o franțuzoaică și că o adusese acasă, iar Afrodita îi zise că voia să o cunoască. Ea îi spuse numele celor trei copii, pe care el le ținu minte fiindcă avea obiceiul de a memora nume. După câteva minute de conversație, el îndrumă discuția în direcția care îl interesa.

– Cândva, la Paris, ți-am salvat viața, zise el.

Ea deveni solemnă.

– Îți voi fi mereu recunoscătoare, spuse ea. Dar, te rog – Bernard nu știe nimic despre asta.

– Acum încerc să salvez viața unei alte femei.

– Serios? A cui?

– A reginei Elisabeta.

Ea păru stânjenită.

– Noi doi nu ar trebui să vorbim despre politică, Ned.

El insistă:

– Ducele de Guise plănuiește să o omoare pe Elisabeta ca să o urce pe tron pe verișoara lui, Mary Stuart. Cu siguranță nu ești de acord cu crima.

– Sigur că nu, dar…

– Este un englez care vine la ambasada voastră – preia scrisori trimise de Henric de Guise și i le duce lui Mary la Sheffield.

Ned ura faptul că trebuia să dezvăluie atât de mult din ce știa, dar era singura șansă de a o convinge.

– După aceea, aduce înapoi răspunsurile lui Mary.

Ned se uită cu atenție la Afrodita în timp ce vorbea, studiindu-i reacțiile, și i se păru că vede în ochii ei o confirmare.

– Probabil îl cunoști, zise el cu insistență.

– Ned, nu e corect.

– Trebuie să știu cum îl cheamă, zise el.

Era uluit să audă nota de disperare din propria voce.

– Cum poți să-mi faci așa ceva?

– Trebuie să o protejez pe regina Elisabeta de oamenii răi, așa cum te-am protejat cândva pe tine.

Afrodita se ridică.

– Regret că ai venit aici, dacă scopul tău a fost să obții informații de la mine.

– Te rog să salvezi viața unei regine.

– Îmi ceri să-mi trădez soțul și țara, să trădez un om care a fost oaspete în casa tatălui meu!

– Îmi ești datoare!

– Îți datorez viața, nu sufletul meu.

Ned știa că era înfrânt. Se simțea rușinat că încercase. Încercase să corupă o femeie cuviincioasă care îl plăcea. Uneori detesta munca pe care o făcea.

Se ridică.

– Te las, spuse el.

– Cred că așa trebuie.

Dar ceva încă îl sâcâia. Simțea că ea spusese ceva important, ceva ce el trecuse cu vederea în toiul discuției. Voia să-și prelungească vizita și să pună mai multe întrebări până când o spunea din nou, dar ea se uita înfuriată la el, vizibil nerăbdătoare să-l vadă plecat, și înțelese că, dacă nu pleca, ea avea să iasă din cameră.

Își luă la revedere și se întoarse întristat în oraș. Urcă dealul Ludgate și trecu de silueta gotică a catedralei St Paul, cu lespezile sale cenușii înnegrite de funinginea miilor de șemineuri din Londra. Turnul Londrei apăru apoi în fața lui, locul în care trădătorii erau interogați și torturați. După aceea o luă pe Seething Lane.

Când intră în casa lui Walsingham, își aminti ce spusese Afrodita: „Îmi ceri să-mi trădez soțul și țara, să trădez un om care a fost oaspete în casa tatălui meu!”

Un om care a fost oaspete în casa tatălui meu.

Prima listă pe care o făcuse Ned vreodată, când sosise la Paris cu Walsingham, în urmă cu zece ani, fusese un registru cu englezii catolici care mergeau în casa contelui de Beaulieu din strada St Denis.

Walsingham nu arunca niciodată nimic.

Ned alergă la etaj și intră în camera încuiată. Registrul cu lista de la Paris se afla pe raftul de jos al unui scrin. Îl scoase și suflă praful de deasupra.

Cu siguranță se referea la casa din Paris a tatălui ei, nu-i așa? Contele avea o casă la țară în Franța, dar, din câte știa Ned, nu fusese niciodată un loc de întâlnire pentru englezii exilați. Iar Beaulieu nu apăruse niciodată în registrul cu catolicii care locuiau la Londra.

Nimic nu era sigur.

Deschise repede registrul și începu să citească atent numele însemnate cu scrisul lui în urmă cu un deceniu. Se forță să nu se grăbească, amintindu-și fețele acelor tineri englezi furioși care plecaseră în Franța pentru că se simțeau nelalocul lor în propria țară. În același timp, era asaltat de amintiri legate de Paris: strălucirea prăvăliilor, hainele extraordinare, duhoarea de pe străzi, extravaganța petrecerilor regale, sălbăticia masacrului.

Deodată, un nume îi atrase atenția și se întoarse la lista alfabetică a catolicilor din Londra. Da, un bărbat care vizitase casa contelui Beaulieu din Paris era acum la Londra.

Numele lui era Sir Francis Throckmorton.

– Te-am prins, diavole, zise Ned.

(v)

– Orice ai face, nu-l aresta, spuse Walsingham.

Ned era surprins.

– Credeam că ăsta este scopul.

– Mai gândește-te. Întotdeauna va fi un alt Throckmorton. Vom face tot ce putem ca să o protejăm pe regina Elisabeta, desigur – dar, într-o zi, unul dintre trădătorii aceștia ne va scăpa printre degete.

Ned admira abilitatea lui Walsingham de a fi cu un pas înainte, dar nu știa unde voia să ajungă șeful lui.

– Ce putem face în afară de a fi vigilenți permanent?

– Misiunea noastră trebuie să fie aceea de a obține dovada că Mary Stuart complotează pentru uzurparea reginei Elisabeta.

– Probabil că Elisabeta va autoriza torturarea lui Throckmorton, dat fiind că i-a amenințat tronul; firește că Throckmorton va mărturisi; dar toată lumea știe că aceste confesiuni nu sunt de încredere.

– Într-adevăr. Trebuie să avem dovezi de netăgăduit.

– Și să o aducem pe Mary Stuart la judecată?

– Exact.

Ned era intrigat, dar tot nu știa ce plănuia mintea vicleană a lui Walsingham.

– Și ce am obține așa?

– Cel puțin, ar face ca Mary să devină nepopulară printre englezi. Toți, în afară de ultracatolicii extremiști, ar dezaproba pe cineva care vrea să detroneze o regină atât de iubită.

– Asta nu-i va opri pe asasini.

– Le va slăbi sprijinul. Și ne va întări pe noi când vom cere să fie înăsprite condițiile în care e închisă Mary.

Ned încuviință din cap.

– Iar Elisabeta va fi mai puțin îngrijorată că ar fi acuzată de o cruzime nemaiîntâlnită la o femeie față de verișoara ei. Și totuși…

– Va fi și mai bine dacă am putea dovedi că Mary a complotat nu doar să o detroneze pe regina Elisabeta, ci și să o omoare.

În sfârșit, Ned începea să înțeleagă raționamentul lui Walsingham și se miră de lipsa lui de scrupule.

– Vrei ca Mary să fie condamnată la moarte?

– Da.

Lui Ned i se părea înfiorător. Să execuți o regină era același lucru cu un sacrilegiu.

– Dar regina Elisabeta nu ar executa-o niciodată pe Mary.

– Chiar dacă am dovedi că a complotat să o asasineze pe Elisabeta?

– Nu știu, zise Ned.

– Nici eu, spuse Walsingham.

(vi)

Ned îl puse pe Throckmorton sub supraveghere constantă.

Cu siguranță, Afrodita îi spusese soțului ei despre vizita lui Ned, iar ambasada franceză trebuia să-l fi avertizat pe Throckmorton. Așadar, se gândi Ned, Throckmorton știa acum că Ned bănuia că exista o corespondență cu Mary. Totuși, pe baza aceleiași discuții, Throckmorton credea probabil că Ned nu cunoștea identitatea curierului.

Echipa care îl urmărea se schimba de două ori pe zi, dar mai exista și riscul să-i observe. Cu toate acestea, nu părea să o fi făcut. Ned presupuse că Throckmorton nu era obișnuit cu munci clandestine și pur și simplu nu-i trecea prin minte să verifice dacă era urmărit.

Alain de Guise îi scrisese de la Paris ca să-l anunțe că Pierre trimisese o scrisoare importantă pentru Mary Stuart prin curier. Scrisoarea aceea trebuia să-i fie dusă reginei pe furiș de către Throckmorton. Dacă acesta putea fi arestat cu scrisoarea lui Pierre asupra lui, Ned ar fi avut o dovadă concretă a trădării.

Dar Walsingham o voia pe Mary, nu pe Throckmorton, așa că Ned decise să aștepte și să vadă dacă Throckmorton primea un răspuns de la ea. Dacă era de acord cu complotul și mai ales dacă scria cuvinte de încurajare, putea fi condamnată.

Într-o zi de octombrie, în timp ce Ned aștepta cu nerăbdare să vadă ce avea să facă Throckmorton, un domn de la Curte pe nume Ralph Ventnor veni la adresa din Seething Lane, anunțând că regina Elisabeta voia să-i vadă imediat pe Walsingham și pe Ned. Ventnor nu cunoștea motivul.

Își puseră hainele potrivite și parcurseră mica distanță până la Turn, unde Ventnor avea o barcă la chei, așteptând să-i ducă la White Hall.

Ned se frământa în timp ce mergeau în amonte. O chemare categorică nu aducea decât rareori vești bune. Iar Elisabeta fusese mereu capricioasă. Asentimentul ei se putea schimba în doar o clipă.

Ajunși la White Hall, Ventnor îi conduse prin camerele gărzilor pline de soldați și prin camera de audiențe, unde așteptau curtenii, după care ajunseră printr-un pasaj în camera privată.

Regina Elisabeta stătea pe un scaun sculptat, aurit. Purta o rochie cu roșu și alb, cu un voal argintiu pe deasupra, iar mânecile aveau o căptușeală de tafta roșie. Era o ținută tinerească și strălucitoare, dar nu putea ascunde trecerea timpului. Elisabeta tocmai împlinise cincizeci de ani și vârsta i se citea pe față, în ciuda machiajului excesiv pe care îl folosea. Când vorbea, i se vedeau dinții galbeni și neregulați, dintre care unii lipseau.

În cameră era prezent și contele de Leicester. Avea aceeași vârstă ca regina, dar și el era îmbrăcat ca un tinerel bogat. În ziua aceea purta o ținută de mătase de un albastru-deschis cu broderie de aur, iar cămașa avea dantelă la încheieturi și la gât. Lui Ned i se părea absurd de costisitoare.

Ned remarcă nemulțumit că Leicester părea foarte plin de sine. Probabil urma să câștige niște puncte în plus față de Walsingham.

Ned și Walsingham se înclinară, iar regina le spuse pe un ton rece ca luna februarie:

– Un bărbat a fost arestat într-o tavernă din Oxford pentru că a spus că e pe drum spre Londra ca s-o împuște pe regină.

„Oh, la naiba, se gândi Ned, ne-a scăpat unul.” Își aminti cuvintele lui Walsingham: „Într-o zi, unul dintre acești trădători ne va scăpa printre degete.”

Leicester vorbi pe un ton tărăgănat și încrezut, ce părea să sugereze că totul era absurd.

– Omul era înarmat cu un pistol mare și a afirmat că regina este un șarpe și o viperă și că el îi va pune capul într-un par.

„Normal că Leicester insistă pe așa ceva”, își spuse Ned. De fapt, asasinul nu părea cu adevărat periculos, dacă era atât de indiscret încât să se lase oprit la o distanță de aproape o sută de kilometri de regină.

Elisabeta spuse:

– De ce vă plătesc atât dacă nu mă protejați de asemenea oameni?

Era scandalos: îi plătea doar cu șapte sute cincizeci de lire pe an, ceea ce nu era de ajuns nici pe departe, iar Walsingham finanța singur o mare parte din munca lor. Dar reginele nu erau obligate să fie corecte.

– Cine este acest om? întrebă Walsingham.

– John Somerfield, zise Leicester.

Ned recunoscu numele – era pe listă.

– Îl știm pe Somerfield, Maiestatea Voastră. E unul dintre catolicii din Warwickshire. E nebun.

Contele de Leicester râse sarcastic.

– Așadar, asta înseamnă că Maiestatea Sa nu e deloc în pericol, nu-i așa?

Ned se îmbujoră.

– Înseamnă că e puțin probabil să facă parte dintr-o conspirație serioasă, domnule.

– Oh, ce bine! În acest caz, nici gloanțele nu pot omorî pe nimeni, nu?

– Nu mă refeream…

Leicester continuă peste Ned:

– Maiestate, aș vrea să dați altcuiva sarcina de a proteja persoana dumneavoastră prețioasă. Apoi adăugă cu o voce mieroasă: Este cea mai importantă sarcină din tot regatul.

Era un lingușitor priceput și Elisabeta, din păcate, se lăsa fermecată.

Walsingham interveni pentru prima dată:

– Am dat greș, Maiestate. Nu am recunoscut pericolul prezentat de Somerfield. Fără îndoială că sunt mulți englezi care pot face mai bine treaba asta. Vă implor să acordați responsabilitatea aceasta unuia dintre ei. Cât despre mine, voi renunța cu bucurie la povara pe care am dus-o atâta vreme și-mi voi odihni oasele obosite.

Bineînțeles că nu vorbea serios, dar probabil era cea mai bună cale de a discuta cu regina în starea în care se afla acum. Ned își dădu seama că greșise certându-se. Dacă era supărată, nu făcea decât să o enerveze mai tare spunându-i că nu avea de ce să-și facă griji. Abnegația rostită cu umilință avea mai multe șanse să o mulțumească.

– Ai aceeași vârstă ca mine, răspunse regina.

Totuși, părea mai îmbunată de scuzele lui Walsingham; sau poate că o făcuse să reflecteze la faptul că, în realitate, nu era alt om în Anglia care să muncească atât de mult și cu atâta seriozitate ca Walsingham pentru a o proteja de atâția oameni, sănătoși și nebuni deopotrivă, care voiau să o asasineze. Cu toate acestea, nu era încă pregătită să-l ierte.

– Ce vei face ca să fiu mai în siguranță? întrebă ea.

– Maiestate, sunt pe cale să distrug o conspirație bine organizată împotriva Domniei Voastre de către dușmani de o factură foarte diferită de John Somerfield. Acești oameni nu-și flutură armele în aer și nu se laudă prin taverne cu ce intenții au. Sunt aliați cu papa și cu regele Spaniei, ceea ce pot să vă asigur că nu e adevărat în cazul lui Somerfield. Sunt hotărâți, bine finanțați și obsesiv de discreți. Cu toate acestea, mă aștept ca în câteva zile să-l arestez pe liderul lor.

Era o apărare viguroasă împotriva răutății lui Leicester, dar Ned tot era uluit. Fusese prematur. O arestare în acest moment ar fi oprit conspirația prea devreme și, în consecință, nu ar fi obținut dovada complicității lui Mary Stuart.

Regina spuse:

– Cine sunt acești oameni?

– De teamă să nu fie avertizați, Maiestate, ezit să le spun numele… Walsingham se uită insistent la Leicester … în public.

Leicester era pe punctul de a protesta indignat, dar regina spuse:

– Ai dreptate, nu ar fi trebuit să întreb. Prea bine, Sir Francis, ai face bine să ne lași și să te întorci la treburile tale.

– Mulțumesc, Maiestate, spuse Walsingham.

(vii)

Rollo Fitzgerald era neliniștit din pricina lui Francis Throckmorton.

Acesta nu era precum ceilalți oameni instruiți la Colegiul Englez. Își luaseră un angajament pe viață de a se supune Bisericii. Înțelegeau ascultarea și devotamentul. Părăsiseră Anglia, își petrecuseră anii învățând, intraseră în preoție și reveniseră acasă pentru a îndeplini misiunea pentru care se pregătiseră. Știau că își riscau viața – de fiecare dată când Walsingham prindea câte unul dintre ei și-l executa, moartea sa era preamărită la colegiu drept un martiriu.

Throckmorton nu făcuse niciun jurământ. Era un aristocrat tânăr și bogat, cu un atașament romantic față de catolicism. Își petrecuse viața făcându-și pe plac lui însuși, nu lui Dumnezeu. Curajul și hotărârea lui nu fuseseră puse la încercare. Putea să dea înapoi.

Chiar dacă mergea mai departe, existau și alte pericole. Cât de discret era? Nu avea experiența muncii clandestine. Oare avea să se îmbete și să se laude în fața prietenilor dezvăluind amănunte despre misiunea lui secretă?

Rollo era îngrijorat și în privința lui Peg Bradford. Alison susținea că Peg ar fi făcut orice pentru Mary, Regina Scoțienilor; dar Alison se putea înșela, iar Peg se putea dovedi nestatornică.

Cea mai mare temere a lui era însăși Mary. Avea să coopereze? Fără ea, tot complotul era inutil.

„Fiecare lucru la timpul lui, își spuse. Mai întâi, Throckmorton.”

Ar fi preferat să nu mai ia legătura cu el, din motive de siguranță, dar nu era practic. Rollo trebuia să știe dacă totul mergea conform planului. Prin urmare, merse fără tragere de inimă la casa lui Throckmorton din St Paul’s Wharf, mai jos de catedrală, într-o seară pe la amurg, când fețele erau greu de deslușit.

Din păcate, Throckmorton era plecat, după cum îi spuse un servitor. Rollo se gândi să plece și să se întoarcă altă dată, dar era nerăbdător să afle ce se întâmpla, așa că îi spuse servitorului că avea să aștepte.

Fu condus într-un salon mic. O fereastră dădea spre stradă. În spatele camerei, o ușă dublă era puțin întredeschisă, iar Rollo văzu dincolo o cameră mai mare, confortabilă și mobilată luxos, dar cu un miros puternic de fum: servitorul ardea gunoi în curtea din spate.

Rollo acceptă o cupă cu vin și medită, în timp ce aștepta, la ceilalți

agenți secreți. De îndată ce stabilea comunicarea între Pierre la Paris și Mary la Sheffield, trebuia să facă turul Angliei și să-i viziteze pe preoții secreți. Trebuia să adune hărțile de la ei sau de la protectorii lor și să confirme garanțiile de sprijinire a armatei invadatoare. Avea timp – invazia urma să aibă loc abia în primăvara anului următor –, dar erau multe de făcut.

Throckmorton veni la căderea nopții. Rollo îl auzi pe servitor deschizând ușa și spunând:

– Domnule, vă așteaptă un domn în salon – a preferat să nu-și spună numele.

Throckmorton păru bucuros să-l vadă pe Rollo. Scoase un pachet mic din buzunarul hainei, pe care îl trânti pe masă cu un gest triumfător.

– Scrisori pentru regina Mary! spuse el exaltat. Tocmai vin de la ambasada franceză.

– Bravo!

Rollo sări în picioare și începu să examineze scrisorile. Recunoscu pecetea ducelui de Guise și pe cea a omului lui Mary de la Paris, John Leslie. Își dorea să citească ce scria acolo, dar nu putea rupe sigiliile fără să dea de necaz.

– Când poți să le duci la Sheffield?

– Mâine, spuse Throckmorton.

– Excelent.

Apoi se auzi o bătaie în ușa din față. Amândoi încremeniră cu urechile ciulite. Nu era bătaia politicoasă a unui vizitator prietenos, ci bătaia arogantă a unei persoane ostile. Rollo merse la fereastră și văzu, în lumina lămpii din dreptul ușii, doi bărbați bine îmbrăcați. Unul întoarse capul spre lumină și Rollo îl recunoscu imediat pe Ned Willard.

– La naiba, spuse el. Oamenii lui Walsingham.

Își dădu seama că Ned îl pusese probabil pe Throckmorton sub urmărire. Acesta sigur fusese urmărit de la ambasada franceză, iar Ned își putea da seama, fără îndoială, de ce se dusese acolo. Dar cum aflase Ned de Throckmorton, de fapt? Rollo înțelese că serviciul secret al lui Walsingham era mult mai eficient decât își imaginase cineva.

Iar acum, Rollo avea să încapă pe mâinile lor.

Throckmorton spuse:

– Îl pun pe omul meu să le spună că am ieșit.

Deschise ușa salonului, dar fu prea târziu: Rollo auzi ușa din față deschizându-se și sunetul vocilor poruncitoare. Totul se petrecea prea repede.

– Du-te și trage de timp, spuse Rollo.

Throckmorton ieși în hol și spuse:

– Hei, ce e cu gălăgia asta?

Rollo se uită la scrisorile de pe masă. Erau în mod evident incriminatoare. Dacă scria acolo ce credea el, aveau să-i condamne la moarte pe el și pe Throckmorton.

Întregul plan era în pericol dacă Rollo nu reușea să scape din povestea asta în următoarele secunde.

Luă scrisorile și păși dincolo de ușa întredeschisă, în camera din spate. Aceasta avea o fereastră care dădea în curte. O deschise repede și sări peste pervaz. În același timp, auzi vocea lui Ned Willard, pe care o cunoștea din copilărie, venind din salon.

În mijlocul curții era un foc de frunze uscate, gunoaie măturate din bucătărie și paie murdare din grajd. Uitându-se mai departe în curte, văzu în lumina roșiatică și pâlpâitoare a focului silueta unui bărbat care se apropia printre copaci. Trebuia să fie un al treilea om din echipa lui Ned, bănuia Rollo – Ned era meticulos și nu ar fi uitat să supravegheze și ieșirea din spate a casei.

Bărbatul strigă la Rollo:

– Hei, tu!

Rollo trebuia să ia o decizie într-o clipită.

Throckmorton era condamnat. Avea să fie arestat și torturat și avea să spună totul înainte de a fi executat. Dar nu cunoștea adevărata identitate a lui Jean Langlais. Nu putea să trădeze pe nimeni în afară de spălătoreasă, Peg Bradford; iar ea era o slujitoare ignorantă, care nu putea să facă nimic cu viața ei inutilă decât să nască alți slujitori ignoranți. Mai important decât orice, Throckmorton nu putea să o incrimineze pe Mary Stuart. Singura dovadă împotriva ei erau scrisorile din mâna lui Rollo.

Mototoli scrisorile și le aruncă în flacăra galbenă și strălucitoare a focului.

Al treilea om alerga deja spre el.

Rollo rămase câteva secunde prețioase pe loc, ca să vadă hârtia aprinzându-se, înnegrindu-se și începând să se transforme în cenușă.

După ce dovezile fură distruse, îl luă prin surprindere pe cel de-al treilea bărbat alergând direct spre el. Îl împinse cu putere, făcându-l să cadă la pământ, și alergă mai departe.

Rollo traversă curtea în fugă și ajunse în scurt timp pe malul noroios al fluviului Tamisa.

O luă pe faleză și continuă să alerge.

(viii)

În primăvara anului 1584, Pierre merse să o vadă pe marchiza de Nîmes, evacuată din casă.

Soțul ei, marchizul, era un protestant care scăpase decenii întregi, dar Pierre avusese răbdare. Casa de la țară, din suburbia St Jacques, continuase să fie un centru pentru activități eretice chiar și după

marea lovitură dată de Pierre în 1559, când pusese să fie arestată toată congregația. Dar acum, în 1584, Parisul era subjugat de un grup neoficial numit Liga Catolică, devotat distrugerii protestantismului, iar Pierre reușise să-l aducă pe marchiz în fața curții supreme – numită Parlamentul din Paris – și să-l condamne la moarte.

Pe Pierre nu-l interesase niciodată bătrânul marchiz. Persoana pe care o ura cu adevărat era marchiza Louise, acum o văduvă strălucitoare de patruzeci de ani. Proprietățile ereticilor precum cea a marchizului erau confiscate, așa că execuția lui o lăsase pe drumuri.

Pierre așteptase douăzeci și cinci de ani acest moment.

Ajunse exact când marchiza îl înfrunta pe aprod la intrarea în hol. El rămase să privească lângă oamenii aprodului, așa că ea nu-l observă.

Era înconjurată de mărturia bogăției pierdute: picturi în ulei cu peisaje rurale pe pereții cu lambriuri, scaune sculptate strălucind de luciu, marmură pe jos și candelabre pe tavan. Purta o rochie verde de mătase, care părea să curgă ca apa pe șoldurile ei generoase. Pe când era tânăr, toți tinerii se holbau la pieptul ei mare – și încă era voluptuoasă.

– Cum îndrăzniți? spuse ea pe un ton autoritar. Nu puteți forța o femeie nobilă să iasă din casă.

Fără îndoială, aprodul mai făcuse asta și altă dată. Vorbea politicos, dar neînduplecat.

– Vă sfătuiesc să plecați fără scandal, doamnă, zise el. Dacă nu mergeți, veți fi luată pe sus, ceea ce e nedemn.

Ea se apropie de el și trase umerii în spate, atrăgând atenția asupra sânilor ei.

– Puteți fi discret, spuse ea pe un ton mai calm. Reveniți peste o săptămână, după ce voi fi avut timp să fac pregătiri.

– Curtea v-a lăsat suficient timp, doamnă, iar timpul a expirat.

Nici trufia, nici farmecul ei nu funcționaseră, așa că lăsă să i se vadă disperarea.

– Nu pot să plec din casă – nu am unde să mă duc! se văită ea. Nu pot să închiriez o cameră pentru că nu am bani, nici măcar un sfanț. Părinții mei au murit și toți prietenii mei sunt îngroziți să mă ajute de teamă să nu fie și ei acuzați de erezie!

Pierre o studie, bucurându-se de lacrimile de pe fața ei și de nota de panică din glas. Era marchiza care-l sfidase pe tânărul Pierre în urmă cu un sfert de secol. Sylvie i-o prezentase cu mândrie pe tânăra Louise, iar el făcuse o remarcă ce nu fusese pe placul ei, astfel că spusese: „Chiar și în Champagne, tinerii ar trebui învățați să fie respectuoși cu superiorii lor.” Și se întorsese cu spatele ca să-și sublinieze cuvintele. Amintirea era încă usturătoare.

Se bucura acum de inversarea rolurilor. De curând fusese numit

stareț la Holy Tree, o mănăstire care deținea mii de acri de pământ în Champagne. El păstra venitul și-i lăsa pe călugări să trăiască în sărăcie, potrivit jurămintelor făcute. Era bogat și puternic, pe când Louise era săracă și neajutorată.

Aprodul spuse:

– Vremea e călduroasă. Puteți dormi în pădure. Sau, dacă plouă, mănăstirea Sfânta Mary-Magdalena din strada la Croix primește femei fără adăpost.

Louise părea cu adevărat șocată.

– Locul acela e pentru prostituate!

Aprodul ridică din umeri.

Louise începu să plângă și își acoperi fața cu mâinile. Umerii i se lăsară și pieptul i se zgudui de suspine.

Pierre se simțea stârnit de nefericirea ei.

În clipa aceea, îi sări în ajutor. Ieși din micul grup de lângă ușă și se așeză între aprod și marchiză.

– Liniștiți-vă, doamnă, spuse el. Familia de Guise nu va permite ca o femeie nobilă să doarmă în pădure.

Ea își luă mâinile de pe față și-l privi printre lacrimi.

– Pierre Aumande, spuse ea. Cum poți să-ți bați joc de mine?

Avea să sufere și mai mult pentru că nu-i spusese Pierre Aumande de Guise.

– Sunt aici ca să te ajut în situația asta, zise el. Dacă vrei să mergi cu mine, te voi duce într-un loc sigur.

Ea rămase pe loc.

– Unde?

– Într-un apartament care a fost rezervat și plătit într-un cartier liniștit. Este și o menajeră acolo. Nu e luxos, dar vei avea confortul necesar. Vino să vezi cum arată. Sunt sigur că îți va fi de ajutor, cel puțin temporar.

Se vedea că nu știa dacă să-l creadă. Familia de Guise ura protestanții: de ce s-ar fi purtat frumos cu ea? Dar, după un lung moment de ezitare, își dădu seama că nu avea alte opțiuni, așa că spuse:

– Lasă-mă să pun câteva lucruri într-o valiză.

Aprodul spuse:

– Fără bijuterii. Voi inspecta valiza când plecați.

Ea nu răspunse, ci se întoarse cu spatele și ieși cu capul sus.

Pierre abia își mai putea ascunde nerăbdarea. În curând, femeia aceasta avea să fie în puterea lui.

Marchiza nu era rudă cu familia de Guise și se afla de partea opusă într-un război religios, dar în mintea lui Pierre erau cumva asemănători. Familia de Guise îl folosea drept consilier și asasin tocmit, dar, chiar și acum, îl disprețuia din punct de vedere social. Era

cel mai influent și mai bine răsplătit slujitor al lor, dar totuși slujitor; îl invitau mereu la consiliile de război, dar niciodată la o cină în familie. Nu putea să se răzbune pe această respingere. Dar putea să o pedepsească pe Louise.

Ea se întoarse cu o valiză de piele plină ochi. Aprodul, ducând până la capăt amenințarea făcută, o deschise și scoase tot conținutul. Femeia își împachetase zeci de piese de lenjerie frumoasă, din mătase și olandă, brodată și cu multe panglici. Asta îl făcu pe Pierre să se întrebe ce purta în ziua aceea pe sub rochia verde.

Cu aroganța-i caracteristică, îi întinse valiza lui Pierre ca și cum ar fi fost un lacheu.

El nu-i spulberă iluziile: avea să vină și asta la timpul potrivit.

O conduse afară. Biron și Brocard așteptau lângă cai; aduseseră unul în plus pentru marchiză. Plecară călare de pe moșia Nîmes, apoi intrară în Paris pe poarta St Jacques, mergând pe strada St Jacques spre Petit Pont. Traversară Île de la Cité și se îndreptară spre un șir de case modeste aflate nu departe de palatul de Guise. Pierre le dădu drumul lui Biron și Brocard și le ordonă să ducă acasă caii, apoi o conduse pe Louise înăuntru.

– Ai etajul de sus, îi spuse el.

– Cine mai locuiește aici? întrebă ea agitată.

El răspunse sincer:

– Câte un chiriaș la fiecare etaj. Majoritatea au lucrat în trecut pentru familia de Guise: un preceptor pensionat, o cusătoreasă pe care a lăsat-o vederea, o spaniolă care face traduceri uneori. Toți sunt oameni foarte respectabili.

Și niciunul nu dorea să-și piardă locul nemulțumindu-l pe Pierre.

Louise părea acum puțin mai liniștită.

Urcară la etaj. Louise gâfâia când ajunseră sus.

– Urcușul ăsta mă va obosi, se plânse ea.

Pierre era bucuros: asta însemna că acceptase deja să locuiască acolo.

Menajera îi primi înclinându-se. Pierre îi arătă lui Louise salonul, bucătăria, spălătoria și, în cele din urmă, dormitorul. Ea fu plăcut surprinsă. Pierre spusese că nu era luxos, dar, de fapt, mobilase apartamentul numai cu lucruri scumpe: avea de gând să-și petreacă un timp aici.

Louise era vizibil nedumerită: un om pe care îl considera dușman se purta cu generozitate cu ea. Pierre văzu pe fața ei că nu pricepea mai nimic. Foarte bine.

El închise ușa de la dormitor și ea începu să înțeleagă.

– Îmi amintesc cum mă uitam la ăștia, spuse el punându-i mâinile pe sâni.

Ea făcu un pas în spate.

– Te așteptai să devin amanta ta? spuse ea disprețuitoare.

Pierre zâmbi.

– Ești amanta mea, zise el, iar propriile cuvinte îl încântară. Scoate-ți rochia.

– Nu.

– O s-o rup de pe tine.

– O să țip.

– N-ai decât să țipi. Menajera se așteaptă la asta.

O împinse cu putere și ea căzu pe pat.

– Nu, te rog, spuse Louise.

– Nici măcar nu-ți amintești, mârâi el. „Chiar și la Champagne, tinerii ar trebui învățați să fie respectuoși cu superiorii lor.” Asta mi-ai zis acum douăzeci și cinci de ani.

Ea îl privi cu un scepticism îngrozit.

– Și pentru asta mă pedepsești așa?

– Desfă picioarele, spuse el. Abia am început.

(ix)

După aceea, mergând spre palatul de Guise, Pierre se simțea ca după un ospăț: sătul, dar puțin îngrețoșat. Îi plăcea să-i vadă pe aristocrați umiliți, dar asta fusese aproape prea mult. Avea să se întoarcă, desigur; dar poate nu în următoarele zile. Louise era o mâncare copioasă.

Când ajunse acasă, îl găsi așteptând în salonul din apartamentul său pe Rollo Fitzgerald, englezul care purta numele de cod Jean Langlais.

Pierre se enervă. Voia o oră numai pentru el, ca să-și revină după ce făcuse și să-și lase gândurile agitate să se potolească. În schimb, trebuia să treacă direct la treabă.

Rollo ducea un sac de pânză, pe care îl deschise ca să scoată un teanc de hărți.

– Toate porturile importante de pe coastele de sud și de est ale Angliei, spuse el mândru.

Puse hărțile pe masa de scris a lui Pierre.

Acesta le examină. Erau desenate de mâini diferite, unele mai îndemânatice decât altele, dar toate păreau admirabil de clare, cu locurile de ancorare, cheiurile și apele puțin adânci și periculoase însemnate cu grijă.

– Sunt bune, spuse el, deși le așteptăm de multă vreme.

– Știu, îmi pare rău, zise Rollo. Dar arestarea lui Throckmorton ne-a încurcat.

– Ce se întâmplă cu el?

– A fost acuzat de trădare și condamnat la moarte.

– Încă un martir.

Rollo spuse apăsat:

– Sper ca moartea lui să nu fie în van.

– Ce vrei să spui?

– Ducele de Guise e hotărât să invadeze Anglia?

– Absolut. Vrea să o vadă pe Mary Stuart pe tronul Angliei, la fel ca mai toți liderii europeni importanți.

– Bine. Temnicerii lui Mary au crescut nivelul de securitate din jurul ei, dar voi găsi o altă cale de a restabili comunicarea.

– Așadar, putem plănui invazia pentru anul viitor, 1585?

– Bineînțeles.

Fiul vitreg al lui Pierre intră în cameră.

– Vești de la Picardy, spuse el. Hercule-Francisc e mort.

– Doamne Sfinte! zise Pierre.

Hercule-Francisc era cel mai tânăr fiu al răposatului rege Henric și al reginei Caterina.

– E o catastrofă, îi spuse el lui Rollo. El era moștenitorul tronului.

Rollo se încruntă.

– Dar nu e nimic în neregulă cu regele Henric al III-lea, spuse el. De ce îți faci griji pentru moștenitorul lui?

– Henric este al treilea frate care devine rege. Ceilalți doi au murit de tineri și fără să aibă fii, așa că Henric ar putea face la fel.

– Atunci, dacă Hercule-Francisc a murit, cine e moștenitorul tronului?

– E un dezastru: e regele Navarrei. Iar el e protestant.

Rollo spuse indignat:

– Dar Franța nu poate să aibă un rege protestant!

– Sigur că nu.

Iar regele Navarrei era și un membru al familiei Bourbon, dușmani străvechi ai familiei de Guise, încă un motiv covârșitor pentru a-l ține departe de tron.

– Trebuie să-l convingem pe papă să respingă pretenția la tron a regelui Navarrei.

Pierre gândea cu glas tare. Ducele Henric avea să întrunească un consiliu de război până la sfârșitul zilei, iar Pierre trebuia să aibă planul pregătit.

– Va fi din nou război civil, iar ducele de Guise va conduce forțele catolicilor. Trebuie să merg la duce.

Se ridică. Rollo arătă cu degetul hărțile.

– Și cum rămâne cu invadarea Angliei?

– Anglia trebuie să mai aștepte, spuse Pierre.

Capitolul 24

Alison plecă să călărească împreună cu Mary Stuart în ziua în care aceasta împlinea patruzeci și trei de ani. Răsuflarea li se transforma în aburi în aerul rece al dimineții, iar Alison era recunoscătoare pentru căldura care venea dinspre poneiul ei, Garçon. Erau escortate de o divizie de soldați. Mary și oamenii ei nu aveau voie niciodată să discute cu cineva din afara grupului. Dacă un copil îi oferea reginei un măr, îi era luat de un soldat.

Aveau un temnicer nou, Sir Amias Paulet, un puritan atât de rigid, încât îl făcea pe Walsingham să pară libertin. Paulet era singurul om din câți cunoștea Alison care era imun la farmecul seducător al lui Mary. Când regina îi atingea brațul sau îi zâmbea cuceritor, când îi vorbea despre lucruri precum sărutări, sâni sau paturi, se uita la ea de parcă ar fi fost nebună și nu răspundea nimic.

Paulet nu se sfia să citească toate scrisorile lui Mary: i le dădea deschise, fără nicio scuză. Avea voie să le scrie rudelor și prietenilor din Franța și Scoția, dar în asemenea condiții sigur că nu putea spune nimic despre invadarea Angliei, despre salvarea ei, despre executarea Elisabetei și urcarea lui Mary pe tron.

Alison fu revigorată de plimbare, dar, când se întorceau spre casă, îi reveni depresia familiară: era a douăzecea aniversare consecutivă pe care Mary o petrecea în închisoare. Alison însăși avea patruzeci și cinci de ani și-și petrecuse toate aceste aniversări împreună cu Mary, sperând de fiecare dată că avea să fie ultima în care mai erau prizoniere. Alison simțea că-și trăiseră viața așteptând și sperând. Trecuse un timp cumplit de lung de când fuseseră cele mai bine îmbrăcate fete din Paris.

Fiul lui Mary, James, avea douăzeci și unu de ani și era regele Scoției. Nu-l mai văzuse de când avea un an. El nu părea interesat de mama lui și nu făcea nimic ca să o ajute, dar, la urma urmei, de ce ar fi făcut-o? Nu o cunoștea. Mary era cumplit de furioasă pe regina Elisabeta, pentru că o ținuse departe de singurul ei copil aproape toată viața lui.

Se apropiară de actuala lor închisoare. Conacul Chartley avea un șanț cu apă și parapete, dar în rest arăta mai mult a casă decât a castel, un conac cu structură de lemn, cu multe șemineuri vesele și cu șiruri de ferestre care luminau interiorul. Nu era suficient de mare pentru anturajul lui Mary și pentru gospodăria familiei Paulet, așa că soldații erau cazați în casele din apropiere. Mary și Alison nu se simțeau mereu înconjurate de gărzi, dar locul era, totuși, o închisoare.

Călăreții traversară podul peste șanț, apoi intrară în curtea mare și

opriră în dreptul fântânii din mijloc. Alison descălecă și-l lăsă pe Garçon să bea din copaia pentru cai. Într-o parte se afla o căruță cu bere și câțiva bărbați vânjoși rostogoleau butoaiele către camerele reginei prin intrarea în bucătărie. Lângă ușa principală, Alison observă un mic grup de femei. Lady Margaret Paulet era acolo cu o parte din servitoare, adunate în jurul unui bărbat cu haina murdară de pe drum. Lady Margaret era mai prietenoasă decât soțul ei, iar Alison traversă curtea ca să vadă ce se întâmpla acolo.

Bărbatul din mijlocul grupului ținea deschisă o casetă plină de panglici, nasturi și bijuterii ieftine. Mary se apropie și rămase în spatele lui Alison. Femeile pipăiau marfa, întrebând de preț și discutând animate despre lucrurile care le plăceau. Una dintre ele spuse cu șiretenie:

– Ai poțiuni de dragoste?

Era o remarcă ușuratică, iar vânzătorii ambulanți se pricepeau de obicei să-și farmece clientele, dar acesta păru stânjenit și spuse ceva despre panglicile care erau mai bune decât poțiunile.

Sir Amias Poulet apăru în dreptul ușii din față și veni să cerceteze. Trecut de cincizeci de ani, era un bărbat chel, cu câteva șuvițe de păr alb și cu o mustață roșcată și stufoasă.

– Ce se întâmplă aici? spuse el.

Lady Margaret își luă un aer vinovat.

– Oh, nimic, răspunse ea.

Paulet îi spuse vânzătorului:

– Pe Lady Margaret nu o interesează zorzoanele.

Margaret și servitoarele ei plecară nemulțumite, iar Paulet adăugă disprețuitor:

– Arată-i-le reginei scoțiene. Asemenea capricii sunt pe placul ei.

Mary și femeile din anturajul ei captiv ignorară grosolănia, care le era cunoscută. Erau disperate după puțină distracție, așa că se adunară repede în jurul negustorului, înlocuindu-le pe slujitoarele dezamăgite ale lui Paulet.

Și atunci, Alison se uită mai atent la el și își stăpâni cu greu un strigăt de uimire când îl recunoscu. Avea părul rar și barba stufoasă și roșcată. Era cel cu care vorbise în parcul de la castelul Sheffield, iar numele lui era Jean Langlais.

Se uită la Mary și își aminti că regina nu-l văzuse niciodată. Alison era singura cu care vorbise. Simți un val de speranță încântătoare. Fără îndoială că venise acolo ca să vorbească din nou cu ea.

Simți și un mic spasm de dorință. De când îl întâlnise în parc, avusese și o mică fantezie în care se căsătorea cu el, devenind cuplul cel mai important de la Curte când Mary ajungea regina Angliei catolice. Știa că era absurd să aibă asemenea gânduri legate de un om pe care îl întâlnise doar câteva minute; dar poate că o prizonieră avea

dreptul la visuri prostești.

Trebuia să-l ia pe Langlais din curtea în care erau prea mulți oameni și să-l ducă într-un loc în care putea să nu mai pretindă că este un vânzător ambulant, pentru a vorbi deschis.

– Mi-e frig, zise ea. Să mergem înăuntru!

Mary spuse:

– Încă mi-e cald după plimbare.

– Te rog, doamnă, amintește-ți că ai pieptul slăbit și intră în casă, spuse Alison.

Mary păru ofensată fiindcă Alison îndrăznea să stăruie; dar auzise probabil nota de insistență din vocea ei, fiindcă ridică suspicioasă din sprânceană. În cele din urmă, se uită direct la Alison, văzu mesajul din ochii ei măriți și spuse:

– Dacă mă gândesc mai bine, da, să intrăm.

Îl duseră pe Langlais direct în camera privată a lui Mary și Alison îi alungă pe toți cei prezenți acolo. Apoi, spuse în franceză:

– Maiestate, acesta este Jean Langlais, mesagerul ducelui de Guise.

Mary se însenină.

– Ce vrea ducele să-mi spună? întrebă ea nerăbdătoare.

– Criza a trecut, zise Langlais, vorbind în franceză cu un accent englezesc. Tratatul de la Nemours a fost semnat și protestantismul este din nou ilegal în Franța.

Mary dădu iritată din mână.

– Acestea sunt vești mai vechi.

Langlais se arătă insensibil la dezaprobarea reginei și continuă netulburat:

– Tratatul e un triumf pentru Biserică, pentru ducele de Guise și pentru restul familiei Maiestății Voastre.

– Da, știu.

– Ceea ce înseamnă că verișorul dumitale, ducele Henric, este liber să-și reia planul pe care l-a păstrat în suflet atâta vreme – de a o urca pe Maiestatea Voastră pe tronul care vă aparține de drept.

Alison ezită să se bucure. De prea multe ori se bucuraseră prematur. Cu toate acestea, speranța îi făcea inima să bată mai tare. Văzu și fața lui Mary luminându-se.

Langlais spuse mai departe:

– Sarcina noastră este, din nou, aceea de a stabili un canal de comunicare între duce și Maiestatea Voastră. Am găsit un englez catolic care să ne fie curier. Dar trebuie să găsim o cale prin care mesajele să intre și să iasă din casă fără să le citească Paulet.

Alison spuse:

– Am mai făcut asta, dar de fiecare dată e tot mai greu. Nu putem folosi din nou spălătorese. Walsingham a aflat de trucul acesta.

Langlais încuviință din cap.

– Probabil că Throckmorton a dezvăluit acest secret înainte de a muri.

Alison fu uluită văzând cât de cinic vorbea despre martiriul lui Sir Francis Throckmorton. Se întrebă câți alți colaboratori ai lui Langlais suferiseră torturi și fuseseră executați.

Alungă acest gând și spuse:

– În orice caz, Paulet nu ne lasă să dăm rufele la spălat în altă parte. Servitoarele reginei trebuie să spele hainele reginei în șanțul cu apă.

Langlais spuse:

– Trebuie să ne gândim la altceva.

– Nimeni din anturajul nostru nu are voie să ia legătura nesupravegheat cu lumea din afară, zise Alison cu tristețe. M-am mirat că Paulet nu te-a alungat.

– Am observat butoaiele cu bere aduse aici.

– Ah, zise Alison. E o idee. Ești foarte perspicace.

– De unde le aduc?

– De la hanul Lion's Head din Burton, cel mai apropiat oraș.

– Paulet le inspectează?

– Să verifice berea? Nu.

– Bine.

– Dar cum putem pune scrisori în butoaiele cu bere? Hârtia s-ar uda, iar cerneala s-ar șterge…

– Dar dacă am pune hârtiile în sticle sigilate?

Alison aprobă încet din cap.

– Și am putea face la fel cu răspunsurile reginei.

– Ați putea pune răspunsurile înapoi în aceleași sticle, pe care le-ați resigila – aveți ceară pentru sigilii.

– Sticlele ar zdrăngăni în butoaiele goale. Cineva ar putea cerceta de unde vine zgomotul.

– Ați putea găsi o modalitate de a împiedica asta. Să umpleți butoiul cu paie, de pildă. Sau să înfășurați sticlele în cârpe și să le prindeți în cuie de butoaie ca să nu se miște.

Alison era din ce în ce mai încântată.

– Ne gândim noi la ceva. Dar trebuie să-l convingem pe berar să coopereze.

– Da, zise Langlais. Lăsați-l în seama mea.

(ii)

Gilbert Gifford părea nevinovat, dar impresia era înșelătoare, se gândi Ned Willard. Părea mai tânăr de douăzeci și patru de ani: pe fața sa netedă se vedea doar puful adolescentin în locul bărbii și mustății și probabil că nu se bărbierise niciodată. Dar Alain de Guise îi spusese lui Sylvie, într-o scrisoare care venise prin ambasada engleză din Paris, că Gifford îl întâlnise de curând pe Pierre Aumande la Paris.

După părerea lui Ned, Gifford era un agent foarte periculos al dușmanilor reginei Elisabeta.

Însă se purta cu naivitate. În decembrie 1585, traversase Canalul Mânecii din Franța și debarcase la Rye. Nu avea, bineînțeles, permisiunea regală necesară unui englez ca să poată călători în străinătate, așa că îl mituise pe șeful portului din Rye. Pe vremuri, ar fi scăpat, dar lucrurile se schimbaseră. Un angajat al portului care lăsa acum un om suspect să intre în țară putea să primească pedeapsa cu moartea, cel puțin teoretic. Șeful portului îl arestase pe Gifford, iar Ned ordonase ca omul să fie adus la Londra pentru interogare.

Ned se gândea la misterul acesta în timp ce el și Walsingham stăteau față în față cu Gifford la o masă de scris din casa de pe Seething Lane.

– Ce naiba te-a făcut să crezi că poți să scapi basma curată? întrebă Walsingham. Tatăl tău este un catolic notoriu. Regina Elisabeta l-a tratat cu mare indulgență, numindu-l chiar mare șerif de Staffordshire – dar, în ciuda acestui lucru, a refuzat să participe la slujbă chiar și atunci când regina a venit la biserica parohială!

Gifford părea foarte puțin neliniștit pentru un om confruntat cu anchetatorul care trimisese atâția catolici la moarte. Ned bănuia că băiatul habar nu avea în ce belea intrase.

– Sigur că știu că am greșit plecând din Anglia fără permisiune, spuse el pe tonul cuiva care mărturisea un păcat mărunt. Vă rog să țineți cont de faptul că atunci aveam doar nouăsprezece ani. Încercă un zâmbet complice. Dumneata nu ai făcut lucruri nesăbuite în tinerețe, Sir Francis?

Walsingham nu-i răspunse la zâmbet.

– Nu, nu am făcut, răspunse el sec.

Ned aproape râdea. Probabil era adevărat.

Ned îl întrebă pe suspect:

– De ce te-ai întors în Anglia? Care e scopul călătoriei tale?

– Nu mi-am văzut tatăl de aproape cinci ani.

– De ce acum? insistă Ned. De ce nu anul trecut sau cel viitor?

Gifford ridică din umeri.

– Mi s-a părut un moment la fel de bun ca oricare altul.

Ned schimbă direcția interogatoriului:

– Și unde anume la Londra ai de gând să locuiești dacă nu te închidem în Turn?

– La hanul Plough.

Plough era un han aflat dincolo de Temple Bar, în vestul orașului, frecventat de vizitatorii catolici. Grăjdarul-șef era plătit de Walsingham și-i trimitea acestuia rapoarte de încredere despre cine venea și pleca de acolo.

– În care altă parte a Angliei vei călători? întrebă Ned.

– Merg la Chillington, firește.

Chillington Hall era reședința tatălui său din Staffordshire. Era un drum de o jumătate de zi călare de la Chartley, unde era închisă acum Mary Stuart. Era o coincidență? Ned nu credea în coincidențe.

– Când l-ai văzut ultima dată pe preotul Jean Langlais?

Gifford nu răspunse.

Ned îi lăsă puțin timp. Era disperat să afle mai multe de la omul acesta misterios. Sylvie îl văzuse pe Langlais în treacăt la Paris, în 1572, și aflase doar că era englez. Nath și Alain îl văzuseră doar de câteva ori în următorii ani și îl descriseseră ca fiind un om cu o înălțime puțin peste medie, cu o barbă castanie-roșcată și cu părul rărit, care vorbea franceza cu fluența dată de exercițiul îndelungat, dar cu un accent englezesc inconfundabil. Doi dintre preoții iliciți interogați de Ned îl numiseră organizatorul intrării lor clandestine în Anglia. Și asta era tot. Nimeni nu-i cunoștea numele adevărat sau zona Angliei din care provenea.

– Ei bine? spuse Ned.

– Încerc să mă gândesc, dar sunt sigur că nu cunosc niciun om cu numele acesta.

– Cred că am auzit destul, zise Walsingham.

Ned merse la ușă și chemă un slujitor.

– Du-l pe domnul Gifford în salon și rămâi cu el, te rog.

Gifford plecă, iar Walsingham spuse:

– Ce părere ai?

– Minte, zise Ned.

– Sunt de acord. Alertează-i pe toți ai noștri să fie cu băgare de seamă în privința lui.

– Foarte bine, spuse Ned. Și poate că a venit vremea să fac o vizită la Chartley.

(iii)

Sir Ned Willard îi păru lui Alison enervant de amabil în timpul săptămânii petrecute de acesta la conacul Chartley. Trecut acum de patruzeci de ani, era curtenitor și șarmant, deși făcea cele mai nesuferite lucruri. Se ducea peste tot și vedea tot. Când privea dimineața pe fereastră, el era în grădină, stând lângă fântână, mâncând pâine și urmărind venirile și plecările tuturor fără să-i scape nimic. Nu bătea niciodată la ușă. Intra în dormitorul oricui, indiferent dacă era femeie sau bărbat, spunând politicos: „Sper că nu vă deranjez.” Dacă i se spunea că deranja pe cineva, spunea sub formă de scuză: „Plec într-un minut”, apoi stătea oricât avea chef. Dacă cineva scria o scrisoare, o citea peste umărul acestuia. Intra peste regina Mary și oamenii ei în timpul meselor și le asculta conversațiile. Nu ajuta cu nimic să vorbească în franceză, pentru că el o vorbea fluent.

Dacă cineva protesta, spunea: „Îmi pare rău – dar prizonierii, să știți, nu prea au dreptul la intimitate.” Toate femeile spuneau despre el că e frumos, iar una recunoscuse că se plimba goală prin cameră sperând să intre peste ea.

Meticulozitatea sa era deosebit de frustrantă, pentru că, în ultimele săptămâni, Mary începuse să primească scrisori în butoaiele de la hanul Lion’s Head din Burton și se părea că se adunase un teanc de corespondență secretă la ambasada franceză din Londra de când Throckmorton fusese arestat cu un an în urmă. Mary și secretarul ei de multă vreme, Claude Nau, lucrau zilnic la avalanșa de scrisori, sporind numărul de cunoscuți confidențiali ai lui Mary cu susținători puternici din Scoția, Franța, Spania și Roma. Era o muncă importantă: Alison și Mary știau că oamenii uitau repede un erou care dispărea din vedere. Acum, Curțile din Europa primeau mementouri palpabile cum că Mary era sănătoasă și gata să-și ocupe tronul care îi aparținea de drept.

Când sosea Sir Ned Willard, totul trebuia să înceteze. Nu mai puteau scrie scrisori, darămite să le codifice, de teamă că putea să dea buzna și să vadă un document revelator scris pe jumătate. Numeroase scrisori fuseseră deja sigilate în sticle și ascunse într-un butoi gol, gata să fie ridicat de berarul de la Lion’s Head. Alison și Mary avuseseră o discuție lungă despre ce trebuiau să facă în privința lor. Deciseseră că ar fi putut atrage atenția asupra butoiului dacă îl deschideau ca să scoată sticlele, așa că le lăsaseră acolo unde erau; dar, din același motiv, nu adăugau nici altele noi.

Alison se ruga ca Ned să plece înainte de următoarea dată când avea să se aducă berea. Bărbatul care își spunea Jean Langlais venise cu ideea de a ascunde mesajele în butoaie, când văzuse cum era livrată berea – oare Ned nu ar fi gândit la fel și tot atât de repede? Rugăciunea ei rămase fără răspuns.

Alison și Mary stăteau la fereastră, urmărindu-l pe Ned în curte, când căruța grea sosi cu trei butoaie de bere de o sută douăzeci de kilograme.

– Du-te și vorbește cu el, zise Mary insistentă. Distrage-i atenția.

Alison ieși grăbită și se apropie de Ned.

– Ei bine, Sir Ned, spuse ea nonșalant, ești mulțumit de siguranța asigurată de Sir Amias Paulet?

– E mult mai meticulos decât contele de Shrewsbury.

Alison râse zglobiu.

– Nu voi uita niciodată cum ai dat buzna peste noi la micul dejun, pe când ne aflam la castelul Sheffield, zise ea. Erai ca un înger al răzbunării, înspăimântător!

Ned zâmbi, dar Alison înțelese că era un zâmbet semnificativ: știa că flirtează cu el. Nu părea să-l deranjeze, dar ea fu convinsă că nu credea lingușelile ei.

– A fost a treia oară când ne-am întâlnit, dar niciodată nu te-am văzut așa, îi spuse ea. De ce erai atât de furios până la urmă?

El nu răspunse imediat. Se uită peste umărul ei la oamenii berarului, care descărcau butoaiele pline cu bere de la fabrică și le rostogoleau spre camerele lui Mary. Alison stătea cu inima la gură: acele butoaie conțineau cu siguranță mesaje secrete incriminatoare de la dușmanii reginei Elisabeta. Tot ce trebuia să facă Ned era să oprească oamenii cu obișnuita lui fermitate manierată și să le ceară să deschidă butoaiele ca să verifice conținutul. Atunci, totul ar fi fost pierdut și un alt conspirator ar fi fost torturat și executat.

Dar Ned nu făcu nimic. Fața lui atrăgătoare nu trăda mai multă emoție decât atunci când fusese livrat cărbunele. Își întoarse din nou privirea spre ea și spuse:

– Pot să-ți răspund cu o întrebare?

– Da.

– De ce ești aici?

– Ce vrei să spui?

– Mary Stuart e prizonieră, nu tu. Nu ești o amenințare pentru coroana Angliei. Nu ai pretenții la tronul englez. Nu ai rude puternice la Curtea regelui Franței. Nu îi scrii scrisori papei și regelui Spaniei. Ai putea pleca de la conacul Chartley și nimeni nu s-ar supăra. De ce rămâi?

Era o întrebare la care se gândea și ea uneori.

– Eu și regina Mary am fost de tinere împreună, spuse ea. Eu sunt puțin mai mare și obișnuiam să am grijă de ea. Apoi, ea a crescut și a devenit o tânără frumoasă și atrăgătoare și m-am îndrăgostit de ea, într-un fel. Când ne-am întors în Scoția, m-am căsătorit, dar soțul meu a murit curând după nuntă. Părea să fie destinul meu să o slujesc pe regina Mary.

– Înțeleg.

– Serios?

Cu coada ochiului, Alison văzu oamenii ieșind cu butoaiele goale – inclusiv cu cel care conținea scrisorile secrete în sticle – și încărcându-le în căruță. Și de această dată, era de ajuns ca Ned să dea un ordin pentru ca butoaiele să fie deschise, dezvăluind secretul. Dar Ned nu dădu niciun semn că ar fi vrut să vorbească cu ei.

– Înțeleg, îi spuse el lui Alison, continuând discuția, pentru că și eu simt la fel pentru regina Elisabeta. Și de aceea eram atât de furios când am aflat că o dezamăgea contele de Shrewsbury.

Oamenii berarului intrară în bucătărie pentru a lua cina înainte de a pleca din nou. Criza trecuse. Alison respiră ușurată.

– Și acum a venit momentul să plec, zise Ned. Trebuie să mă întorc la Londra. La revedere, Lady Ross.

Alison nu știuse că era pe picior de plecare.

– La revedere, Sir Ned, spuse ea.

El intră în casă, iar Alison se întoarse lângă regina Mary. Îl urmăriră amândouă de la fereastră. Ned ieși din casă cu o pereche de desagi, care conțineau probabil puținele lucruri personale. Vorbi cu un grăjdar, care îi aduse calul.

Plecă înainte ca oamenii care livraseră berea să-și termine cina.

– Ce ușurare, spuse regina Mary. Slavă Domnului!

– Da, zise Alison. Se pare că am scăpat.

(iv)

Ned nu se duse la Londra. Merse la Burton și își luă o cameră la hanul Lion's Head.

După ce dădu calul în grija cuiva și despachetă bagajele, merse să exploreze hanul. Era un bar care dădea spre stradă. O intrare cu o arcadă pentru vehicule ducea în curtea cu grajduri într-o parte și spre camerele de oaspeți în cealaltă parte. În spate era berăria și aerul era încărcat de mirosul de drojdie. Era o afacere bănoasă: taverna era plină de băutori – călătorii veneau și plecau, iar căruțele cu bere erau într-un du-te-vino permanent în curte.

Ned observă că butoaiele goale din căruțele care veneau erau rostogolite într-un colț, unde un băiat le scotea capacul, le curăța în interior cu apă și cu o perie, apoi le așeza cu fundul în sus ca să se usuce.

Proprietarul era un bărbat masiv, a cărui burtă sugera că bea mult din berea produsă. Ned auzi că oamenii îl strigau Hal. Se mișca întruna, mergând de la berărie la grajd, îndemnându-și angajații și strigând ordine.

După ce Ned își făcu o imagine generală a hanului, se așeză pe o bancă din curte cu o carafă de bere și aștept. Curtea era aglomerată și nimeni nu-i dădea atenție.

Era aproape sigur că mesajele intrau și plecau de la conacul Chartley prin butoaiele de bere. Stătuse acolo o săptămână și urmărise cam tot ce se întâmpla, iar asta era singura posibilitate pe care o vedea. Când ajunsese berea, atenția îi fusese puțin distrasă de Alison. Ar fi putut fi o coincidență că alesese să discute cu el exact atunci. Dar Ned nu credea în coincidențe.

Se aștepta ca surugiii să ajungă mai încet decât el când venise de la Chartley; caii lui erau odihniți, pe când cei de la căruță erau obosiți. Se însera deja când căruța intră în curtea hanului Lion's Head. Ned rămase pe loc, urmărindu-i din priviri. Unul dintre căruțași intră înăuntru și se întoarse cu Hal, iar ceilalți rămaseră să deshame caii. Rostogoliră apoi butoaiele goale în locul în care stătea băiatul cu peria de curățat.

Hal se uită cum scotea capacele cu o rangă. Se sprijini de perete cu

un aer îngrijorat. Poate că așa și era. Mai exact, se gândise că, dacă deschidea butoaiele în secret, angajații lui ar fi știut că punea la cale ceva ilegal, pe când, dacă mima nonșalanța, aveau să presupună că nu era nimic special.

După ce capacele fură date la o parte, Hal se uită în fiecare butoi. Aplecându-se deasupra unuia, băgă mâna înăuntru și scoase două obiecte în formă de sticle, înfășurate în cârpe și legate cu sfoară.

Ned își îngădui un oftat satisfăcut.

Hal dădu din cap spre băiat, apoi traversă curtea până la o ușă pe care nu o folosise până atunci și intră.

Ned îl urmă în grabă.

Ușa ducea spre o serie de camere care păreau să facă parte din casa cârciumarului. Ned trecu dintr-o cameră de zi într-un dormitor. Hal stătea în dreptul unui dulap deschis, ascunzând cele două obiecte scoase din butoi. Auzind pașii lui Ned pe scânduri, se răsuci pe călcâie și spuse mânios:

– Ieși afară, acestea sunt camere private!

Ned zise încet:

– Niciodată n-ai fost mai aproape de spânzurătoare decât în clipa asta.

Expresia lui Hal se schimbă brusc. Păli și rămase cu gura căscată: era șocat și îngrozit. Era o transformare surprinzătoare pentru un tip masiv și gălăgios, iar Ned deduse că Hal – spre deosebire de Peg Bradford – știa exact ce fel de infracțiune comitea. După un lung moment de ezitare, acesta spuse cu vocea înspăimântată:

– Cine ești?

– Sunt singurul om din lume care te poate scăpa de eșafod.

– Oh, Doamne, ajută-mă!

– Te poate ajuta dacă mă ajuți și tu.

– Ce trebuie să fac?

– Spune-mi cine vine să ia sticlele de la Chartley, aducându-ți sticle noi ca să le trimiți acolo.

– Nu știu cum îl cheamă – pe cuvânt! Jur!

– Când e următoarea dată când vine?

– Nu știu – nu anunță niciodată, nu face vizite regulate.

„Sigur că nu”, se gândi Ned. Omul era precaut.

Hal gemu:

– Oh, Doamne, cât de nesăbuit am fost!

– Chiar ai fost. De ce ai făcut-o? Ești catolic?

– Sunt de orice religie mi se spune să fiu.

– Atunci, te-ai lăcomit la bani.

– Să mă ierte Dumnezeu!

– A iertat El și păcate mai grave. Acum, ascultă-mă! Tot ce trebuie să faci este să continui ca până acum. Dă-i sticlele curierului, acceptă-

le pe cele noi pe care le aduce, trimite-le la Chartley și adu răspunsurile înapoi, cum ai făcut mereu. Nu spune nimănui nimic despre mine, oriunde ai fi.

– Nu pricep.

– Nu trebuie să pricepi. Doar să uiți că m-ai cunoscut. Ai înțeles?

– Da – și îți mulțumesc că te-ai arătat milostiv.

„Nu meriți, trădător zgârcit”, se gândi Ned. Apoi spuse:

– Voi sta aici până când vine curierul, oricât va fi nevoie.

Acesta sosi două zile mai târziu. Ned îl recunoscu imediat: era Gilbert Gifford.

(v)

Era o treabă periculoasă să recrutezi oameni care să ia parte la o conspirație pentru a o ucide pe regină: Rollo trebuia să aibă mare grijă. Dacă alegea omul nepotrivit, putea să dea de cele mai mari necazuri.

Învățase să urmărească o anumită privire în ochii lor. O privire care să combine un scop nobil și o desconsiderare orgolioasă a consecințelor. Nu era nebunie, ci un fel de lipsă de rațiune. Uneori, Rollo se întreba dacă și el avea privirea aceea. Nu credea că o are: era precaut până la obsesie. Poate că o avusese pe când era tânăr, dar cu siguranță o pierduse, altfel ar fi fost de mult spânzurat și hăcuit în patru ca Francis Throckmorton și ca toți ceilalți tineri catolici idealiști, prinși de Ned Willard. În acest caz, ar fi ajuns de mult în rai, la fel ca ei; dar omul nu putea să aleagă momentul în care făcea acest drum.

Rollo credea că Anthony Babington avea privirea aceea.

Îl observa pe Babington de trei săptămâni, dar de la distanță. Încă nu-i vorbise. Nici măcar nu se dusese în casele și tavernele frecventate de Babington, pentru că știa că erau urmărite de spionii lui Ned Willard. Se apropia de el doar în locurile în care nu erau mulți catolici, printre grupurile atât de mari de oameni, încât unul în plus nu sărea în ochi: la popice, la luptele de cocoși și la asmuțirea câinilor pe urși. Venise momentul când trebuia să-și riște pielea.

Babington era un tânăr dintr-o familie catolică bogată din Derbyshire, care-l adăpostea pe unul dintre preoții secreți ai lui Rollo. O întâlnise pe Mary Stuart – în copilărie, Babington fusese paj în casa contelui de Shrewsbury, pe vremea când contele era temnicerul ei; băiatul fusese captivat de farmecul reginei întemnițate. Erau oare toate acestea de ajuns? Exista un singur mod de a afla.

Rollo îi vorbi în sfârșit în timpul unei lupte cu tauri.

Aceasta avea loc la Paris Gardens, în Southwark, pe malul sudic al fluviului. Intrarea costa un penny, dar Babington plătise doi pentru un loc la galerie, departe de îmbrâncelile și de mirosul oamenilor de rând așezați în staluri.

Taurul era închis într-un țarc, dar nu era legat în niciun fel. Șase câini mari de vânătoare, odată aduși înăuntru, săreau imediat la taur și încercau să-l muște de picioare. Taurul cel mare era surprinzător de agil, întorcând capul ușor de pe gâtul musculos și împungând la rândul lui cu coarnele. Câinii se fereau, deși nu întotdeauna cu succes. Cei norocoși erau pur și simplu aruncați în aer; cei mai puțin norocoși rămâneau înfipți într-un corn, până când îi scutura taurul și cădeau. Mirosul de sânge umplea aerul.

Publicul țipa și striga cuvinte de încurajare, făcând pariuri și întrebându-se dacă taurul avea sau nu să omoare toți câinii înainte de a muri din cauza rănilor.

Nimeni nu se uita în altă parte în afară de ring.

Rollo începu, ca întotdeauna, dându-i de știre celui vizat că era preot catolic.

– Fii binecuvântat, fiule, îi spuse el încet lui Babington, iar când acesta îi aruncă o privire speriată, îi arătă crucea de aur.

Babington era șocat și entuziasmat totodată.

– Cine ești dumneata?

– Jean Langlais.

– Ce vrei de la mine?

– A venit vremea lui Mary Stuart.

Babington făcu ochii mari.

– Ce vrei să spui?

Știa foarte bine ce însemna asta, își zise Rollo. Spuse mai departe:

– Ducele de Guise e pregătit cu o armată de șaizeci de mii de oameni.

Era o exagerare – ducele nu era pregătit și poate că nu reușea să aibă niciodată șaizeci de mii –, dar Rollo trebuia să inspire încredere.

– Ducele are hărțile tuturor porturilor mari de pe coasta de sud și cea de est, unde își poate debarca forțele. Mai are și o listă cu nobilii catolici loiali – inclusiv tatăl tău vitreg – pe care poate conta să li se alăture invadatorilor și să lupte pentru restaurarea credinței adevărate.

Acest lucru nu era o minciună.

– Chiar este adevărat? întrebă Babington, dornic să-l creadă.

– Un singur lucru ne lipsește și avem nevoie de un om capabil care să ne ajute.

– Spune mai departe.

– Un catolic de viță nobilă, a cărui credință e de netăgăduit, trebuie să alcătuiască un grup de prieteni asemenea lui și să o elibereze pe regina Mary din închisoare în momentul de criză. Tu, Anthony Babington, ai fost ales pentru asta.

Rollo se întoarse cu spatele la Babington, lăsându-l o clipă să se gândească la tot ce-i spusese. În ring, taurul și câinii morți sau care

trăgeau să moară erau târâți afară, iar apogeul distracției din după-amiaza aceea stătea să înceapă. În ring apăru un cal bătrân, cu o maimuță în șa. Mulțimea aclama: era partea lor preferată. Șase câini tineri fură eliberați în ring. Aceștia atacau și mușcau calul, care încerca disperat să scape de colții lor; dar câinii săreau și la maimuță, care părea să-i atragă mai mult. Spectatorii hohoteau de râs în timp ce maimuța, înnebunită de frică, încerca frenetic să evite mușcăturile lor, sărind de-a lungul spinării calului și încercând chiar să stea pe capul acestuia.

Rollo se uită la fața lui Babington. Uitase de distracție. Strălucea de mândrie, încântare și teamă. Rollo îi citea gândurile. Avea douăzeci și trei de ani și acesta era momentul său de glorie.

Rollo spuse:

– Regina Mary este închisă la conacul Chartley, în Staffordshire. Trebuie să mergi acolo în recunoaștere – dar să nu atragi atenția asupra ta încercând să-i vorbești. După ce îți faci planul, îi scrii, îi dai detaliile și-mi încredințezi mie scrisoarea. Am eu un mod de a-i transmite în secret scrisorile.

Lumina destinului strălucea în ochii lui Babington.

– O voi face, zise el. Și încă bucuros.

În ring, calul căzu, iar câinii înșfăcară maimuța și o sfâșiară.

Rollo îi strânse mâna lui Babington.

– Cum iau legătura cu dumneata? întrebă acesta.

– Nu o vei face, zise Rollo. Te voi căuta eu.

(vi)

Ned îl duse pe Gifford în Turnul Londrei cu brațul drept legat de încheietura stângă a unei gărzi.

– Aici sunt torturați trădătorii, zise Ned nonșalant în timp ce urcau treptele de piatră.

Gifford părea îngrozit. Intrară într-o cameră în care se aflau o masă de scris și un șemineu, neaprins pe timp de vară. Se așezară de o parte și de alta a mesei, Gifford fiind încă legat de escorta lui, care stătea alături.

În camera alăturată, se auzi un om țipând. Gifford păli.

– Cine e acolo? întrebă el.

– Un trădător pe nume Launcelot, spuse Ned. A închipuit un plan de a o împușca pe regina Elisabeta în timp ce se plimba prin St James's Park. A urzit planul acesta criminal împreună cu un alt catolic care, întâmplător, era supusul credincios al reginei.

Tot întâmplător, acest al doilea individ era un agent al lui Ned.

– Credem că Launcelot e probabil un nebun care operează de unul singur, dar Sir Francis Walsingham trebuie să se asigure.

Fața netedă de băiețaș a lui Gifford era albă ca varul și mâinile îi

tremurau.

Ned spuse:

– Dacă nu vrei să suporți aceleași chinuri prin care trece acum Launcelot, trebuie doar să cooperezi. Nimic dificil.

– Niciodată, spuse Gifford, cu vocea tremurând.

– După ce iei scrisorile de la ambasada franceză, mi le aduci mie ca să fac cópii, pe urmă le duci la Chartley.

– Nu poți să le citești, spuse Gifford. Nici eu nu pot. Sunt scrise codificat.

– Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu asta.

Ned avea un spărgător de coduri genial, pe nume Phelippes.

– Regina Mary va vedea sigiliile rupte de pe scrisori și va ști ce am făcut.

– Sigiliile vor fi refăcute, zise Ned; Phelippes era și un falsificator îndemânatic. Nimeni nu va putea să-și dea seama de diferență.

Gifford rămase uimit de aceste dezvăluiri. Nu bănuise cât de elaborat și de profesionist era serviciul secret al reginei Elisabeta. Așa cum bănuise Ned de la început, Gifford habar nu avea cu cine se punea.

Ned spuse mai departe:

– La fel vei face și când vei lua scrisorile de la Chartley. Mi le vei aduce mie, iar eu le voi copia înainte să le duci la ambasada franceză.

– Nu o voi trăda niciodată pe regina Mary.

Launcelot strigă din nou, dar strigătul se stinse când acesta începu să suspine și să ceară milă.

– Ești un om norocos, îi spuse Ned lui Gifford.

Gifford pufni neîncrezător.

– Oh, da, spuse Ned. Vezi tu, nu știi prea multe. Nu știi nici măcar numele englezului care te-a recrutat la Paris.

Gifford nu spuse nimic, dar Ned ghici din expresia lui că știa un nume.

– Își spunea Jean Langlais, zise Ned.

Gifford nu știa să-și ascundă sentimentele și mirarea se văzu imediat pe fața lui.

– Evident, e un pseudonim, dar e singurul pe care ți l-a spus.

Și de această dată, Gifford păru descurajat de cât de multe știa Ned.

– Ești norocos pentru că am la ce să te folosesc și, dacă faci cum ți se spune, nu vei fi schingiuit.

– Nu voi face asta.

Launcelot urlă ca din fundul iadului.

Gifford se întoarse și vomă pe podeaua de piatră. Mirosul îngrozitor de vomă umplu camera mică. Ned se ridică.

– Am aranjat să fii torturat după-amiază. Vin să te văd mâine. Până atunci, sigur te răzgândești.

Launcelot spuse printre suspine:

– Nu, nu, vă rog, opriți-vă!

Gifford se șterse la gură și șopti:

– O voi face.

– Trebuie s-o spui mai clar, răspunse Ned.

Gifford vorbi mai tare:

– O voi face, fir-ai să fii!

– Bine, spuse Ned. Apoi îi spuse gărzii: Dezleagă sfoara. Lasă-l liber.

Lui Gifford abia îi venea să creadă.

– Pot să plec?

– Câtă vreme faci ce ți-am spus. Vei fi urmărit, așa că nu-ți imagina că poți să mă înșeli.

Launcelot începu să strige după mama lui.

Ned adăugă:

– Iar a doua oară când vii aici nu mai scapi.

– Înțeleg.

– Du-te!

Gifford ieși din cameră, iar Ned auzi pașii lui grăbiți coborând treptele de piatră. Ned dădu din cap spre paznic și acesta ieși după el. Ned se așeză la loc pe scaun, epuizat. Închise ochii, dar după un minut Launcelot strigă din nou și Ned fu nevoit să plece.

Ieși din Turn și merse pe malul fluviului. Briza proaspătă dinspre apă alungă mirosul de vomă care îi rămăsese în nări. Privi în jur spre barcagiii, pescarii, vânzătorii ambulanți, oamenii ocupați, dar și cei leneși, sute de fețe care vorbeau, strigau, râdeau, căscau, cântau – dar nu strigau de agonie și nu asudau de groază. Trăiau normal.

Traversă Podul Londrei spre malul de sud. Aici trăiau majoritatea hughenoților. Aduseseră cu ei din Țările de Jos și din Franța tehnologii sofisticate pentru textile și prosperaseră repede la Londra. Erau clienți buni pentru Sylvie.

Prăvălia ei se afla la parterul unei clădiri cu structură de lemn dintr-un șir mai lung, o casă tipic londoneză, cu fiecare etaj ieșind în afară deasupra celui de jos. Ușa din față era deschisă și Ned intră. Îl liniștea șirurile de cărți și mirosul de hârtie și de cerneală.

Sylvie despacheta o cutie de la Geneva. Se îndreptă când auzi pașii lui. El o privi în ochii albaștri și îi sărută buzele moi.

Sylvie îl îndepărtă puțin și îi spuse în engleză, cu accentul ei franțuzesc delicat:

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

– A trebuit să îndeplinesc o sarcină neplăcută. O să-ți povestesc, dar vreau să mă spăl.

Ieși în curtea din spate, băgă un castron într-un butoi cu apă de ploaie și se spălă pe față și pe mâini cu apa rece.

Întors în casă, urcă la etaj în camerele lor și se prăbuși în fotoliul lui

preferat, închise ochii și-l auzi pe Launcelot strigând după maică-sa.

Sylvie urcă la etaj. Se duse în cămară, luă o sticlă de vin și turnă în două cupe. Apoi îi întinse un pahar, îl sărută pe frunte și se așeză aproape de el, cu genunchii lipiți de ai lui. El sorbi din vin și o luă de mână.

– Povestește-mi, spuse ea.

– Un bărbat a fost torturat în Turn azi. A amenințat viața reginei. Nu l-am torturat eu – nu pot s-o fac, nu sunt făcut pentru așa ceva. Dar am pus să se desfășoare un interogatoriu în camera de alături, pentru ca suspectul meu să audă țipetele.

– Îngrozitor!

– A funcționat. Am transformat un agent al dușmanilor într-un agent dublu. Acum lucrează pentru mine. Dar tot mai aud țipetele acelea.

Sylvie îi strânse mâna și nu spuse nimic. După o vreme, Ned zise:

– Uneori, urăsc munca asta.

– Datorită vouă, oameni ca ducele de Guise și ca Pierre Aumande nu pot face în Anglia ceea ce fac în Franța – să ardă oamenii pe rug pentru credința lor.

– Dar, ca să-i învingem, am devenit ca ei.

– Nu, nu ai devenit, spuse ea. Voi nu luptați pentru protestantismul obligatoriu cum luptă ei pentru catolicism. Voi luptați pentru toleranță.

– Așa am făcut la început. Însă acum, când prindem preoții secreți, îi executăm indiferent dacă au amenințat-o pe regină sau nu. Știi ce i-am făcut lui Margaret Clitherow?

– E femeia executată în York pentru că adăpostea un preot catolic?

– Da. A fost dezbrăcată, legată și întinsă pe jos; apoi, ușa de la intrarea casei a fost pusă peste ea și încărcată cu pietre până când a murit zdrobită.

– Oh, Doamne! Nu știam asta.

– Dezgustător!

– Dar tu nu ai vrut niciodată să fie astfel! Ai vrut ca oamenii cu credințe diferite să fie semeni buni.

– Am vrut, dar poate că e imposibil.

– Roger mi-a povestit ceva ce i-ai spus mai demult. Mă întreb dacă îți amintești ce i-ai zis când a vrut să știe de ce îi urăște regina pe catolici.

Ned zâmbi.

– Nu îmi amintesc.

– El nu a uitat ce i-ai spus.

– Poate că am făcut și ceva bine. Ce i-am spus lui Roger?

– Ai spus că nu există sfinți în politică, dar că oamenii imperfecți pot face lumea mai bună.

– Așa am spus?

– Așa mi-a povestit Roger.

– Bine, spuse Ned. Sper că e adevărat.

(vii)

Vara îi dădea speranță lui Alison, care se lumina odată cu vremea. Doar cercul intim de la conacul Chartley știa despre corespondența secretă cu Anthony Babington, dar dispoziția mai bună a lui Mary îi însuflețea pe toți.

Alison era optimistă, dar nu se lăsa orbită. Și-ar fi dorit să știe mai multe despre Babington. Venea dintr-o familie bună de catolici, dar asta era cam tot ce avea de spus despre el. Avea doar douăzeci și patru de ani. Oare era în stare să conducă o răscoală împotriva reginei care se agățase atât de strâns de putere timp de douăzeci și șapte de ani? Alison voia să știe care era planul.

Primiră detaliile în iulie 1586.

După schimbul inițial de scrisori, al căror scop era de a stabili legătura și de a asigura ambele tabere că acel canal de comunicare era deschis, Babington trimise întregul plan propus de el. Scrisoarea ajunse într-un butoi cu bere și fu decodată de secretarul lui Mary, Claude Nau. Alison stătea cu Mary și cu Nau în dormitorul reginei de la conacul Chartley, uitându-se la hârtie.

Era încântător.

– Babington scrie că „acest demers important și onorabil” este „ultima speranță de a recupera credința strămoșilor noștri”, dar spune mai multe, zise Nau uitându-se la mesajul descifrat. Prezintă șase măsuri separate care sunt necesare pentru succesul răscoalei. În primul rând, Anglia va fi invadată de o forță străină. În al doilea rând, forța aceea trebuie să fie suficient de puternică pentru a garanta o victorie militară.

Mary spuse:

– Ni s-a zis că ducele de Guise are șaizeci de mii de oameni.

Alison spera să fie adevărat.

– În al treilea rând, trebuie alese porturile în care armatele pot să debarce și să fie reaprovizionate.

– Cred că asta s-a aranjat de multă vreme, iar hărțile i-au fost trimise vărului meu, ducele Henric, spuse Mary. Deși s-ar putea ca Babington să nu știe asta.

– În al patrulea rând: când ajung, trebuie să fie întâmpinate de o forță locală masivă, pentru a proteja debarcarea de un contraatac imediat.

– Oamenii se vor răscula spontan, spuse Mary.

Lui Alison îi trecu prin minte că poate aveau nevoie de încurajare, dar asta se putea aranja.

– Babington s-a gândit puțin și la asta, zise Nau. A ales oameni, pe

care îi descrie ca „locotenenții Domniei Tale”, în vest, nord, South Wales, North Wales și în comitatele Lancaster, Derby și Stafford.

Alison se gândi că păreau impresionant de bine organizați.

– În al cincilea rând, regina Mary trebuie să fie eliberată, citi Nau cu voce tare. Eu însumi și alți zece domni cu o sută de susținători ne vom ocupa de eliberarea Domniei Tale din mâinile dușmanilor.

– Bine, spuse Mary. Sir Amias Poulet nu are nici măcar o sută de gărzi acolo și, oricum, majoritatea sunt găzduiți în împrejurimi, nu la conac. Noi vom fi departe până se adună ei.

Alison se simțea tot mai încântată.

– Și în al șaselea rând, desigur, Elisabeta trebuie ucisă. Babington scrie: „Pentru eliminarea uzurpatoarei, căreia nu mai trebuie să îi fim supuși în urma excomunicării, vor fi șase domni, toți prietenii mei apropiați, care, devotați fiind cauzei catolice și Maiestății Voastre, vor îndeplini această execuție tragică.” Cred că mai limpede de atât nu se poate.

Într-adevăr, se gândi Alison și, preț de o clipă, își imagină cu încântare uciderea reginei.

– Trebuie să răspund repede, spuse Mary.

Nau părea neliniștit.

– Ar trebui să avem grijă ce vorbim.

– E un singur lucru pe care îl pot spune și acela este da.

– Dacă scrisoarea Domniei Tale cade în mâinile cui nu trebuie…

– Va ajunge pe mâini sigure și va fi scrisă codificat.

– Dar dacă lucrurile merg prost…

Mary se îmbujoră și Alison își dădu seama că mânia și frustrarea din ultimii douăzeci de ani ieșeau la lumină.

– Trebuie să profit de ocazie. Altfel, nu mai e nicio speranță pentru mine.

– Răspunsul Domniei Voastre pentru Babington va fi o dovadă de trădare.

– Așa să fie, spuse Mary.

(viii)

Spionajul cerea multă răbdare, reflecta Ned în iulie 1586.

Sperase, în 1583, că Francis Throckmorton avea să-i procure dovada trădării lui Mary Stuart. Speranța se stinsese când răutatea contelui de Leicester îl forțase pe Ned să-l aresteze pe Throckmorton prematur. Apoi, în 1585, găsise un nou Throckmorton în persoana lui Gilbert Gifford. De data asta, contele de Leicester nu mai era în Anglia ca să le facă probleme: regina Elisabeta îl trimisese în Țările de Jos Spaniole în fruntea armatei, ca să lupte cu protestanții olandezi rebeli împotriva stăpânilor spanioli catolici. Leicester mai mult strica lucrurile acolo – el avea talent pentru flirt și farmec, nu pentru lupte și crime –, dar

măcar nu-l mai submina pe Walsingham.

Prin urmare, Ned era într-o poziție bună. Mary credea că trimite și primește scrisori secrete, dar Ned citea tot.

Cu toate acestea, era iulie și el încă nu găsise ce căuta, în ciuda celor șase luni de supraveghere.

Trădarea era *insinuată* în fiecare scrisoare trimisă sau primită de Mary, desigur, fie că era corespondența cu Pierre Aumande, fie cea cu regele Spaniei; dar Ned avea nevoie de ceva ce nu putea fi contestat de nimeni. Scrisoarea trimisă lui Mary de Babington, în iulie, era explicită și cu siguranță el avea să fie spânzurat pentru asta. Ned aștepta cu inima la gură să vadă ce răspundea Mary. În mod sigur, de data asta avea să-și exprime în scris intențiile. Cuvintele folosite pentru acest răspuns puteau, în sfârșit, să o condamne.

Răspunsul ei ajunse în mâinile lui Ned pe 19 iulie. Avea șapte pagini.

Era scris de secretarul ei, Claude Nau, ca de obicei, și codificat. Ned i-l dăduse lui Phelippes să-l descifreze și aștepta acum cuprins de nerăbdare. Observă că nu se putea concentra la nimic altceva. Primise o scrisoare lungă de la Jeronima Ruiz din Madrid despre politica internă de la Curtea Spaniei, dar o citi de trei ori fără să înțeleagă o vorbă. Se lăsă păgubaș și plecă din casa lui Walsingham din Seething Lane, traversând podul spre casa lui din Southwark pentru masa de prânz. Se simțea întotdeauna mai liniștit alături de Sylvie.

Ea închise prăvălia și pregăti somon în vin cu rozmarin. În timp ce luau masa, în sufrageria de deasupra prăvăliei, îi povesti despre scrisoarea lui Babington și răspunsul reginei. Nu avea secrete față de Sylvie – erau amândoi spioni.

Când tocmai terminau peștele, unul dintre ajutoarele lui Ned sosi cu mesajul decodat.

Era în franceză. Ned nu citea în franceză la fel de repede pe cât putea să vorbească, dar o parcurse împreună cu Sylvie.

Mary începea lăudând intențiile lui Babington în termeni generali.

– E deja de ajuns ca să o condamnăm de trădare, spuse Ned satisfăcut.

– E foarte trist, spuse Sylvie.

Ned se uită la ea și ridică din sprâncene. Sylvie era o protestantă luptătoare care își riscase viața pentru credința ei de multe ori, dar îi era milă de Mary Stuart.

Ea îi surprinse privirea.

– Îmi amintesc de nunta ei. Era doar o fată, dar era frumoasă și avea un viitor minunat. Urma să fie regina Franței. Părea cea mai fericită tânără din lume. Și uite ce s-a ales de ea.

– Și-a făcut toate astea cu mâna ei.

– Tu luai decizii bune la șaptesprezece ani?

– Nu cred.

– Când aveam nouăsprezece ani, eu m-am măritat cu Pierre Aumande. Asta înseamnă să ți-o faci cu mâna ta, nu-i așa?

– Înțeleg unde bați.

Ned citi mai departe. Mary continua cu laudele generale. Răspundea fiecărui element din planul lui Babington, îndemnându-l să facă pregătiri mai amănunțite pentru a întâmpina invadatorii, asigurându-și sprijinul rebelilor, înarmându-i și aprovizionându-i pe toți. Cerea o detaliere mai exactă a planului de a o elibera de la conacul Chartley.

– Din ce în ce mai bine, spuse Ned.

Cel mai important, îl ruga pe Babington să se gândească bine la modul exact în care asasinii reginei Elisabeta aveau să-și îndeplinească sarcina criminală.

Când citi această frază, Ned simți o greutate uriașă ridicându-i-se de pe spatele chinuit. Era o dovadă incontestabilă. Mary participa activ la plănuirea regicidului. Ar fi fost la fel de vinovată dacă ar fi mânuit ea însăși pumnalul.

În orice caz, Mary Stuart era terminată.

(ix)

Rollo îl găsi pe Anthony Babington sărbătorind.

Babington se afla în casa mare din Londra a lui Robert Pooley, alături de alți conspiratori, stând la o masă încărcată cu pui fripți, castroane cu cepe încinse în unt, pâine proaspătă și carafe cu vin de Xeres.

Pe Rollo îl deranja frivolitatea lor. Oamenii care complotau să detroneze un monarh nu trebuiau să se îmbete în miezul zilei. Totuși, spre deosebire de Rollo, ei nu erau niște complotiști inveterați, ci amatori idealiști implicați într-o aventură măreață. Încrederea supremă pe care le-o dădeau tinerețea și originea nobilă îi făcea neglijenți cu propria viață.

Rollo își încălca propria regulă intrând în casa lui Pooley. De obicei, se ținea departe de locurile în care mergeau catolicii. Acestea erau supravegheate de Ned Willard. Dar Rollo nu-l văzuse pe Babington de o săptămână și trebuia să știe ce se întâmplă.

Se uită în cameră, îi prinse privirea lui Babington și îi făcu semn să vină. Nesimțindu-se în largul lui în casa unui catolic cunoscut, îl conduse pe Babington afară. Lângă casă se afla o grădină spațioasă, adăpostită de soarele de august de o mică livadă cu duzi și smochini. Nici acest loc nu era suficient de sigur pentru gustul lui Rollo, pentru că doar un zid jos îl despărțea de strada aglomerată și gălăgioasă, cu căruțe și vânzători ambulanți, cu bocăneli și strigăte venind dinspre o construcție de pe cealaltă parte a străzii. Insistă să plece din grădină și să urce pe veranda umbroasă a bisericii de alături.

– Șterge-ți supărarea de pe chip, domnule Langlais, spuse Babington vesel. Am vești bune.

Scoase un sul de hârtii din buzunar și i le întinse cu un gest grandios.

Era o scrisoare codificată, alături de descifrarea făcută de Babington. Rollo merse sub arcadă și o citi la lumina soarelui. Era în franceză, adresată de Mary Stuart lui Babington. Îi aproba toate planurile și-l îndemna să facă aranjamente mai detaliate.

Rollo simți cum i se topește toată neliniștea. Scrisoarea era tot ce sperase el, elementul final și decisiv al planului. Avea să i-o ducă ducelui de Guise, care urma să-și adune de îndată armata invadatoare. Tirania nelegiuită de douăzeci și opt de ani a Elisabetei era aproape de sfârșit.

– Bravo, spuse Rollo, punând scrisoarea în buzunar. Mâine plec în Franța. Când mă întorc, voi fi însoțit de armata liberatoare a lui Dumnezeu.

Babington îl bătu pe spate.

– Bravo, zise el. Acum hai și mănâncă împreună cu noi!

Rollo voia să refuze, dar, înainte să apuce să vorbească, instinctele lui dădură alarma. Ceva era în neregulă. Pe stradă se făcuse liniște. Căruțele se opriseră, vânzătorii nu-și mai strigau marfa în gura mare, iar zgomotul construcției se domolise. Ce se întâmplase?

Îl prinse pe Babington de cot.

– Trebuie să plecăm de aici, îi spuse el.

Babington râse.

– De ce naiba? În sufrageria lui Pooley e un butoi cu cel mai bun vin și e băut doar pe jumătate!

– Taci, neghiobule, și ia-te după mine dacă ții la viața ta.

Rollo intră în biserica tăcută și întunecată și traversă în grabă naosul până la o intrare mică din peretele opus. Deschise puțin ușa: dădea către stradă. Se uită pe furiș afară.

Așa cum se temuse, se făcea o razie în casa lui Pooley.

Soldații își ocupau pozițiile pe stradă, urmăriți cu o încordare neliniștită de constructori, vânzători și trecători. La câțiva metri de Rollo, doi bărbați vânjoși, înarmați cu săbii se așezară în poarta grădinii, pregătiți în mod clar să prindă pe oricine încerca să fugă. În timp ce Rollo urmărea scena, apăru Ned Willard și bătu la ușa din față a lui Pooley.

– La naiba, spuse Rollo.

Un soldat începu să se întoarcă, așa că închise repede ușa.

– Am fost descoperiți.

Babington păru înspăimântat.

– De cine?

– De Willard. E mâna dreaptă a lui Walsingham.

– Ne putem ascunde aici.

– Nu pentru mult timp. Willard e meticulos. O să ne găsească dacă stăm aici.

– Și unde am putea să mergem?

– Nu știu.

Rollo se uită din nou afară. Ușa de la intrare a casei lui Pooley era acum deschisă și Willard dispăruse, probabil înăuntru. Soldații erau încordați, așteptând să treacă la fapte și privind cu precauție în jur. Rollo închise ușa din nou.

– Cât de repede poți să fugi?

Babington se albi.

– Voi sta să lupt, spuse el neconvingător.

Căută cu mâna la șold, dar nu avea sabia: Rollo bănuia că era atârnată într-un cui în holul lui Pooley.

Și atunci, Rollo auzi o oaie.

Se încruntă. Ascultă și-și dădu seama că nu era doar una, ci o turmă întreagă, își aminti că peste stradă era un abator. Un fermier ducea turma la tăiat, ceva ce se întâmpla zilnic în orice oraș din lume.

Sunetul se apropia.

Rollo se uită afară pentru a treia oară. Acum vedea turma și îi simțea și mirosul. Erau în jur de o sută de oi și umpleau strada dintr-o parte în alta. Trecătorii le înjurau și se adăposteau în dreptul ușilor, ferindu-se din calea lor. Ciobanii ajunseră în dreptul ușii lui Pooley și Rollo înțelese brusc cum îl puteau salva oile.

– Fii gata, îi spuse el lui Babington.

Soldații erau furioși fiindcă oile îi împingeau, dar nu aveau ce să facă. Dacă oamenii le-ar fi împins, și-ar fi scos armele la lumină, dar animalele deja speriate nu puteau fi forțate să facă altceva decât să meargă în șir către moarte. Rollo ar fi râs dacă nu s-ar fi temut pentru viața lui.

Când cei care mânau turma trecură de cei doi bărbați care păzeau poarta grădinii, toți soldații fură înconjurați de oi. În clipa aceea, Rollo spuse: „Acum!” și deschise ușa larg.

Ieși afară urmat de Babington. Dacă ar fi ieșit două secunde mai târziu, drumul le-ar fi fost blocat de animale. Alergă în lungul străzii, auzind pașii lui Babington în spatele lui.

Îi auzi pe soldați strigând: „Stați! Stați!” Rollo privi în urmă și văzu că unii dintre ei se străduiau să iasă din mijlocul oilor și să alerge după ei.

Rollo alergă în diagonală pe stradă și trecu prin fața unei taverne. Un pierde-vară care sorbea dintr-o cană cu bere întinse piciorul ca să-i pună piedică, dar Rollo îl ocoli. Ceilalți doar priveau. Londonezii nu erau în general binevoitori cu soldații, care deseori erau abuzivi, mai ales când beau; unii spectatori îi aclamau pe fugari.

O clipă mai târziu, Rollo auzi bubuitura unei archebuze, dar nu simți impactul și nici pasul lui Babington nu încetini, așa că înțelese că lovitura îi ratase. Se auzi încă o împușcătură tot fără efect, care îi făcu pe spectatori să alerge înăuntru să se adăpostească, știind că gloanțele nu ajungeau întotdeauna în direcția în care era îndreptată arma.

Rollo o luă pe o stradă lăturalnică. Un bărbat cu o bâtă în mână întinse un braț să-l oprească, strigând: „Paza orașului! Stai!" Membrii pazei orașului aveau dreptul de a opri și de a interoga orice suspect. Rollo încercă să-l ocolească, dar acesta roti bâta. Rollo simți lovitura în umăr, își pierdu echilibrul și căzu. Se rostogoli și privi în urmă, exact când Babington rotea brațul în semicerc, dându-i o lovitură puternică paznicului în tâmplă și culcându-l la pământ.

Acesta încercă să se ridice, dar părea prea amețit și se prăbuși din nou.

Babington îl ajută pe Rollo să se ridice și alergară mai departe.

Cotiră pe o altă stradă, apoi se furișară pe o alee și ieșiră într-o piață, unde încetiniră pasul. Se strecurară prin mulțimea de oameni care făceau cumpărături la tarabe. Un vânzător încercă să-i vândă lui Rollo un pamflet despre păcatele papei, iar o prostituată se oferi să se ocupe de amândoi la preț de unul. Rollo privi în urmă și nu văzu pe nimeni venind după ei. Scăpaseră. Poate reușiseră și ceilalți să scape în agitația creată.

– Domnul ne-a trimis îngerii să ne ajute, spuse Rollo solemn.

– Sub formă de oi, zise Babington, hohotind de râs.

(x)

Alison fu uimită când morocănosul Sir Amias Paulet îi propuse lui Mary Stuart să i se alăture împreună cu o parte din nobilimea locală la o vânătoare de cerbi. Reginei îi plăcea să călărească și să socializeze, așa că profită de ocazie.

Alison o ajută să se îmbrace. Mary voia să arate bine, dar și regal pentru oamenii care aveau să-i fie supuși în curând. Își puse o perucă peste părul cărunt și o fixă bine cu o pălărie.

Și Alison avea voie să vină, împreună cu Nau, secretarul. Ieșiră din curtea de la Chartley și traversară podul peste apă, apoi se îndreptară spre ținuturile de vânătoare și spre satul unde vânătorii aveau să se întâlnească.

Alison era încântată de soare, de briză și de planurile ei de viitor. Mai fuseseră conspirații de eliberare a reginei, iar Alison suferise câteva dezamăgiri cumplite, dar asta părea diferită, căci absolut toate aspectele fuseseră luate în considerare.

Trecuseră trei săptămâni de când Mary îi trimisese răspuns lui Anthony Babington, aprobându-i planul. Cât mai trebuiau să aștepte? Alison încercă să calculeze de câte zile avea nevoie ducele de Guise ca

să-și adune armata: două săptămâni? O lună? Poate că ea și Mary aveau să audă zvonuri despre invazie. Dintr-o zi în alta, se putea auzi în Anglia că se aduna o flotă pe coasta de nord a Franței și că mii de soldați plecau din țară cu caii și armurile lor. Sau poate că ducele avea să fie subtil și să-și ascundă flota pe râuri și în porturi ascunse până în ultima clipă, pentru ca invazia să producă un șoc.

Pe când medita la asta, văzu un grup de călăreți în depărtare, apropiindu-se în viteză. I se înmuiară picioarele. Oare era o echipă de salvare?

Grupul se apropie. Erau șase bărbați. Inima lui Alison începu să bată mai repede. Oare Paulet avea să se împotrivească? Adusese cu el doi soldați, dar erau depășiți numeric.

Liderul grupului era un bărbat pe care Alison nu-l recunoștea. Observă, în ciuda emoției covârșitoare, că era îmbrăcat într-un costum scump, din serj verde, cu broderii extravagante. Trebuia să fie Anthony Babington.

Apoi, Alison se uită la Paulet și se întrebă de ce nu părea deloc tulburat. Apropierea unui grup de călăreți iuți în câmp deschis era, în mod normal, ceva îngrijorător, dar el arăta ca și cum i-ar fi așteptat să apară.

Se uită din nou la călăreți și văzu, îngrozitor de speriată, că din spate apărea silueta zveltă a lui Ned Willard. Asta însemna că nu erau o echipă de salvare. Willard era dușmanul lui Mary de peste un sfert de secol. Apropiindu-se de acum de cincizeci de ani, avea fire argintii în părul negru și câteva riduri pe față. Deși era ultimul dintre călăreți, Alison simțea că el era adevăratul lider al grupului.

Paulet îl prezentă pe bărbatul îmbrăcat în serj verde drept Sir Thomas Gorges, un emisar al reginei Elisabeta, iar Alison simți că o cuprinde o răceală ca de mormânt.

Gorges enunță o frază care fusese în mod clar exersată înainte. Adresându-i-se lui Mary, spuse:

– Doamnă, stăpâna mea, regina, consideră că este ciudat că dumneavoastră, contrar pactului și angajamentului dintre voi, ați conspirat împotriva ei și a statului, lucru pe care ea nu l-ar fi crezut niciodată dacă nu ar fi văzut cu ochii ei dovada și nu s-ar fi convins.

Alison își dădu seama că asta nu era o vânătoare de cerbi. Paulet inventase un pretext ca să o separe pe Mary de majoritatea anturajului ei.

Regina avea parte de o surpriză oribilă. Calmul o părăsi. Fâstâcită, abia mai putea vorbi coerent.

– Eu niciodată… Am fost mereu o soră bună… Sunt prietena Elisabetei…

Gorges nu o luă în seamă.

– Servitorii Domniei Voastre, despre care știm că sunt la fel de

vinovați, vă vor fi luați.

Alison spuse:

– Trebuie să rămân cu ea!

Gorges se uită la Willard, care dădu scurt din cap că nu era de acord.

Gorges îi spuse lui Alison:

– Dumneata vei rămâne cu ceilalți servitori.

Mary se întoarse spre Nau.

– Nu-i lăsa să facă asta!

Nau arăta îngrozit, iar Alison îl compătimi: ce putea să facă un simplu secretar?

Mary coborî de pe cal și se așeză pe jos.

– Nu vreau să merg! spuse ea.

Willard vorbi pentru prima dată.

– Mergi la casa aceea, îi spuse el unui bărbat din grup. Îi arătă o casă mare de fermă, pe jumătate ascunsă de copaci, la un kilometru și jumătate distanță. Trebuie să aibă o căruță. Adu-o aici. Dacă e nevoie, o vom lega pe Mary Stuart și o vom urca în căruță.

Mary se ridică din nou, predându-se.

– Voi merge călare, spuse ea descurajată, urcându-se din nou pe cal.

Gorges îi întinse lui Paulet o hârtie, probabil mandatul de arestare. Paulet o citi și dădu aprobator din cap. Păstră hârtia, probabil dorind să aibă dovada – în cazul în care ceva mergea prost – că i se ordonase să o lase pe Mary să plece de sub paza lui.

Mary era palidă și tremura.

– Voi fi executată? spuse ea cu vocea tremurând.

Lui Alison îi venea să plângă.

Paulet se uită la Mary disprețuitor. După o pauză chinuitor de lungă, îi răspunse la întrebare:

– Nu astăzi.

Cei veniți să o aresteze să pregătiră să plece. Unul dintre ei dădu pinteni din spate calului reginei, făcând animalul să tresară și să o smucească pe Mary; dar ea era o călăreață bună și rămase în șa în timp ce calul porni din loc. Ceilalți merseră cu ea, înconjurând-o.

Alison începu să plângă în timp ce se uita la Mary îndepărtându-se, probabil către o altă închisoare. Cum de se întâmplase așa ceva? Singura posibilitate era ca planul lui Babington să fi fost descoperit de Ned Willard.

Se întoarse spre Paulet.

– Ce se va întâmpla cu ea? întrebă ea.

– Va fi judecată pentru trădare.

– Și pe urmă?

– Pe urmă, va fi pedepsită pentru crimele ei, spuse Paulet. Se va face voia Domnului.

(xi)

Babington se dovedea greu de prins. Ned scotoci fiecare casă din Londra în care stătuse conspiratorul fără să descopere vreun indiciu. Declanșă o vânătoare la nivel național, trimițându-le o descriere a lui Babington și a asociaților săi șerifilor, șefilor de porturi și guvernatorilor de comitate. Trimise doi oameni acasă la părinții lui Babington, în Derbyshire. În fiecare mesaj, îi amenința cu pedeapsa cu moartea pe cei care îi ajutau pe conspiratori să scape.

De fapt, Ned nu era foarte îngrijorat în privința lui Babington. Nu mai reprezenta un pericol prea mare. Complotul lui fusese anihilat. Mary fusese mutată, majoritatea conspiratorilor fiind acum interogați în Turnul Londrei, iar Babington era fugar. Toți nobilii aceia catolici care se pregătiseră să sprijine invazia își puneau probabil armura înapoi la păstrare.

Cu toate acestea, Ned știa, din lunga și neplăcuta lui experiență, că un alt complot se putea naște cu ușurință din cenușa celui vechi. Trebuia să găsească o cale prin care acest lucru să devină imposibil. Era de părere că procesul de trădare al lui Mary Stuart trebuia să o discrediteze în ochii celor mai fanatici susținători.

Mai era un om pe care era disperat să-l prindă. Toți prizonierii interogați îl pomeniseră pe Jean Langlais. Toți spuneau că nu era francez, ci englez, iar unii dintre ei îl întâlniseră la Colegiul Englez. Îl descriau ca pe un om destul de înalt, de vreo cincizeci de ani, care chelea în creștetul capului: nimic din înfățișarea lui nu părea să iasă în evidență. Nimeni nu-i știa numele adevărat sau locul de unde venea.

Faptul că se știau atât de puține lucruri despre un om atât de important sugera, după părerea lui Ned, că era extrem de competent și, prin urmare, periculos.

Ned știa acum, după ce-l interogase pe Robert Pooley, că atât Langlais, cât și Babington fuseseră la el acasă cu câteva minute înainte de raidul lor. Probabil erau cei doi văzuți de soldați în timp ce se îndepărtau în fugă de biserica de alături, evadarea lor fiind înlesnită de turma de oi care bloca strada. Ned îi ratase la milimetru. Dar poate că erau încă împreună, împreună cu cei câțiva conspiratori care erau în libertate.

Lui Ned îi luă zece zile ca să-i găsească.

Pe 14 august, un călăreț speriat sosi pe un cal asudat la casa din Seething Lane. Era un membru tânăr al familiei Bellamy, catolici cunoscuți, dar nebănuiți de trădare. Babington și ceilalți fugari apăruseră în casa familiei, Uxendon Hall, în apropiere de satul Harrow-on-the-Hill, la douăzeci de kilometri vest de Londra. Epuizați și morți de foame, îi imploraseră să le ofere adăpost. Familia Bellamy le dăduse mâncare și apă – obligați să o facă, din câte spuneau ei,

pentru că le era amenințată viața dar pe urmă insistaseră ca fugarii să plece și să-și continue drumul. Acum erau îngroziți că aveau să fie spânzurați fiindcă îi ajutaseră și voiau să-și demonstreze loialitatea ajutând autoritățile să-i prindă pe conspiratori.

Ned trimise imediat după cai.

Călărind în goană, ajunse împreună cu soldații în mai puțin de două ore la Harrow-on-the-Hill. Așa cum sugera și numele, satul era cocoțat în vârful unui deal, care se înălța dintre câmpurile înconjurătoare, și se mândrea cu o școală mică înființată recent de un fermier local. Ned se opri la hanul din sat și află că un grup de străini murdari trecuseră pe acolo mai devreme, pe jos, luând-o spre nord.

Îndrumați de tânărul Bellamy, grupul o luă pe drumul care ducea la capătul parohiei Harrow, marcat cu un bloc străvechi de piatră și nisip, apoi către satul următor, despre care Bellamy le spuse că se numea Harrow Weald. Dincolo de sat, la un han numit The Hart, îi ajunseră pe fugari din urmă.

Ned și oamenii lui intrară în clădire cu săbiile scoase, gata de luptă, dar micul grup al lui Babington nu opuse rezistență.

Ned îi privi cu atenție. Ofereau o priveliște jalnică, după ce își tăiaseră părul fără îndemânare și își mânjiseră fața cu un fel de zeamă, o încercare nereușită de deghizare. Erau tineri nobili obișnuiți cu paturi moi, dar de zece zile dormeau în așternuturi aspre. Păreau aproape ușurați că fuseseră prinși.

– Care dintre voi e Jean Langlais? întrebă Ned.

Preț de o clipă, nimeni nu răspunse.

Apoi, Babington zise:

– Nu e aici.

(xii)

Ned era pe punctul de a plesni de nervi în prima zi din februarie, 1587. Îi spuse lui Sylvie că se gândea să plece din slujba reginei. Voia să se retragă din viața de la Curte, să fie în continuare parlamentar de Kingsbridge și să o ajute pe Sylvie să țină librăria. Ar fi fost o viață mai plictisitoare, dar mai fericită.

Elisabeta însăși era motivul exasperării lui.

Ned făcuse tot posibilul să o scape de amenințarea lui Mary Stuart. Aceasta era acum închisă la castelul Fotheringhay din Northamptonshire și, cu toate că i se îngăduise până la urmă să aibă servitori lângă ea, Ned se asigurase că neclintitul Sir Amias Paulet va merge cu ea ca să garanteze o pază strictă. În octombrie, dovezile adunate de el fuseseră prezentate la procesul lui Mary și aceasta fusese condamnată pentru trădare. În noiembrie, Parlamentul dăduse sentința cu moartea. La începutul lunii decembrie, vestea sentinței fusese transmisă în toată țara, spre bucuria tuturor. Walsingham

redactase de îndată ordinul de execuție, pe care Elisabeta trebuia să-l semneze pentru a autoriza execuția. Fostul mentor al lui Ned, William Cecil, acum lord Burghley, aprobase formularea.

După aproape două luni, Elisabeta tot nu semnase actul.

Spre mirarea lui Ned, Sylvie empatiza cu Elisabeta.

– Nu vrea să omoare o regină, zise ea. Ar fi un precedent nefavorabil. Ea însăși e regină. Și nu e singura care are părerea asta. Toți monarhii din Europa vor fi scandalizați dacă o execută pe Mary. Cine știe în ce fel s-ar putea răzbuna?

Ned nu vedea lucrurile astfel. Își dedicase viața protejării Elisabetei, iar acum simțea că ea îi respingea eforturile.

Ca și cum ar fi sprijinit punctul de vedere al lui Sylvie, ambasadorii din Franța și Scoția veniră să o vadă pe Elisabeta la palatul Greenwich, pe 1 februarie, ca să pledeze pentru viața lui Mary. Elisabeta nu voia să se certe cu niciuna dintre aceste țări. Semnase de curând un tratat de pace cu regele James al VI-lea al Scoției, care era fiul lui Mary. Pe de altă parte, viața Elisabetei era încă amenințată. În ianuarie, un anume William Stafford mărturisi că uneltise să o otrăvească. Walsingham făcuse public acest lucru, lăsând să se înțeleagă că fusese mai aproape de reușită decât în realitate, ca să întărească sprijinul poporului pentru execuția lui Mary. Lăsând la o parte exagerarea, era totuși un avertisment înspăimântător asupra faptului că Elisabeta nu putea fi cu adevărat în siguranță câtă vreme trăia Mary.

După plecarea ambasadorilor, Ned decise să-i aducă din nou Elisabetei ordinul de execuție. Poate că acum avea să fie dispusă să-l semneze.

Lucra împreună cu William Davison, care îi ținea locul lui Walsingham ca ministru de externe pentru că Walsingham era bolnav. Davison era de acord cu planul lui Ned – toți consilierii Elisabetei erau disperați ca ea să termine odată cu asta. Davison și Ned introduseră ordinul de execuție în mijlocul unui teanc de hârtii pe care regina trebuia să le semneze.

Ned știa că Elisabeta nu putea fi păcălită de un astfel de mic subterfugiu. Dar se putea preface amăgită. Simțea că ea căuta un anume mod de a semna, pentru a putea spune apoi că nu intenționase să o facă. Dacă așa voia se fie, el avea să o ajute.

Părea într-o dispoziție bună, remarcă el ușurat când intrară în camera de audiențe.

– Ce vreme blândă pentru luna februarie, spuse ea.

Reginei îi era deseori prea cald. Sylvie spunea că din cauza vârstei: avea cincizeci și trei de ani.

– Te simți bine, Davison? întrebă ea. Faci destulă mișcare? Muncești prea mult!

– Mă simt foarte bine, iar Maiestatea Voastră este prea îngăduitoare întrebând asta, spuse Davison.

Nu începu să se tachineze cu Ned: știa că era supărat pe ea din cauza ambiguității ei. El nu-și putea ascunde sentimentele față de ea. Îl cunoștea prea bine, poate la fel de bine pe cât îl cunoștea Sylvie.

Avea o intuiție remarcabilă și acum îi demonstra acest lucru. Încă vorbind cu Davison, spuse:

– Teancul acela de hârtii pe care îl strângi la piept ca pe un copil iubit include și ordinul de execuție?

Ned se simțea ridicol. Habar nu avea de unde își dăduse seama.

– Da, mărturisi Davison.

– Dă-mi-l.

Davison scoase hârtia din teanc și i-o întinse reginei, înclinându-se în același timp. Ned aproape că se aștepta ca regina să-i certe fiindcă încercaseră să i-l dea pe furiș, dar ea nu o făcu. Citi documentul, ținându-l la distanță din pricina vederii tot mai slabe. Apoi spuse:

– Aduceți-mi cerneală și condei.

Uluit, Ned merse la o masă dintr-o parte și luă cele trebuincioase.

Oare chiar avea să semneze? Sau se juca în continuare cu el, așa cum se jucase cu toți prinții aceia europeni care voiau să se căsătorească cu ea?

Nu se măritase niciodată: poate că nici ordinul de execuție a reginei Mary Stuart nu avea să-l semneze vreodată.

Înmuie în călimara din mâna lui pana pe care i-o dăduse. Apoi ezită, se uită la el cu un zâmbet pe care nu-l putea descifra și semnă ordinul cu o înfloritură.

Abia venindu-i să creadă că o făcuse în sfârșit, Ned luă documentul și i-l întinse lui Davison.

Părând întristată, regina spuse:

– Nu îți pare rău să mă vezi făcând așa ceva?

Davison spuse:

– Prefer să o văd pe Maiestatea Voastră în viață, chiar dacă prețul este viața unei alte regine.

„Bun răspuns”, își zise Ned – îi amintea Elisabetei că Mary ar fi ucis-o dacă ar fi putut.

Ea spuse:

– Du documentul lordului cancelar și pune-l să aplice Marele Sigiliu.

„Și mai bine”, se gândi Ned; în mod sigur, vorbise serios.

– Da, Maiestate, zise Davison.

Ea adăugă:

– Dar folosește-l în cea mai mare taină.

– Da, Maiestate.

Era foarte bine că Davison spunea întruna „da, Maiestate”, își zise Ned – dar ce naiba intenționase să spună când precizase că trebuia să

folosească documentul în taină? Decise să nu mai întrebe.

Ea se întoarse spre el.

– Spune-i lui Walsingham ce am făcut. Pe un ton sarcastic, adăugă: Va fi atât de ușurat, încât s-ar putea să moară.

– Nu e chiar atât de bolnav, slavă Domnului, zise Ned.

– Spune-i că execuția va trebui să aibă loc în castelul Fotheringhay, nu pe pajiște – nu în mod public.

– Prea bine.

Regina părea cuprinsă de o stare meditativă.

– Măcar de-ar fi un prieten credincios care să dea lovitura pe ascuns, spuse ea încet, fără să se uite la niciunul dintre ei. Ambasadorii Franței și Scoției nu m-ar putea condamna pentru asta.

Ned era șocat. Ceea ce propunea ea era o crimă. Se hotărî imediat să nu aibă nimic de-a face cu acest plan, nici măcar să nu-l pomenească altora. Ar fi fost prea ușor pentru regină să nege că ar fi făcut o asemenea sugestie și să demonstreze acest lucru spânzurându-l pe ucigaș.

Ea se uită direct la Ned. Simțindu-i împotrivirea, își îndreptă privirea spre Davison. Nici acesta nu spuse nimic. Apoi oftă și spuse:

– Scrieți-i lui Sir Amias la Fotheringhay. Spuneți-i că reginei îi pare rău că el nu a găsit un mod de a scurta viața lui Mary Stuart, având în vedere marele pericol la care Elisabeta este expusă în fiecare ceas al zilei.

Era un lucru lipsit de scrupule chiar și după standardele Elisabetei. „A scurta viața” nu era tocmai un eufemism. Dar Ned îl cunoștea mai bine pe Paulet. Era un temnicer aspru, dar moralitatea rigidă care îl făcea să trateze un prizonier cu severitate avea să-l împiedice să o ucidă. Nu se putea convinge că o crimă era voia Domnului. Avea să refuze cererea Elisabetei – iar ea probabil că avea să-l pedepsească pentru asta. Nu avea răbdare cu oamenii care nu voiau să o asculte.

Îi lăsă să plece pe Davison și pe Ned.

În sala de așteptare, Ned îi spuse în șoaptă lui Davison:

– După ce ordinul de execuție e sigilat, îți sugerez să i-l duci lordului Burghley. Probabil va convoca o întâlnire a Consiliului de Coroană. Sunt sigur că vor vota să trimită ordinul la Fotheringhay fără să se mai consulte cu regina Elisabeta. Toată lumea vrea ca asta să se întâmple cât mai curând.

– Dumneata ce vei face? întrebă Davison.

– Eu? spuse Ned. Eu voi angaja un călău.

(xiii)

Singurul membru al micului anturaj al lui Mary Stuart care nu plângea era însăși Mary.

Femeile rămaseră toată noaptea lângă patul ei. Nimeni nu dormea.

Din sala mare, se auzea bocănitul tâmplarilor care construiau, fără îndoială, un fel de eșafod. Prin fața camerelor neîncăpătoare ale reginei, cizme grele pășeau încolo și încoace prin pasaj: neliniștit, Paulet se temea de o tentativă de evadare și postase acolo un paznic solid, care rămase toată noaptea.

Mary se trezi la ora șase. Era încă întuneric. Alison o îmbrăcă la lumina lumânării. Mary alese un jupon roșu-închis și un corsaj din satin roșu, cu decolteul mare. Adăugă o fustă neagră de satin și o mantie din același material, cu broderie aurie și cu mâneci crestate, ca să se vadă căptușeala violet. Avea un guler de blană care să alunge frigul din mohorâtul Fotheringhay. Alison o ajută să-și pună o maramă albă, cu un văl lung de dantelă care îi cădea pe spate până la pământ. Îi amintea lui Alison de o trenă superbă din catifea albastră-cenușie pe care o ținuse la nunta lui Mary la Paris, în urmă cu atât de mulți ani triști.

Mary merse apoi în micul oratoriu ca să se roage. Alison și ceilalți rămaseră afară. În timp ce așteptau, se lumină de ziuă. Alison privi pe fereastră și văzu că avea să fie o zi frumoasă și însorită. Cumva, detaliul acesta mărunt o înfuria.

Ceasul bătu ora opt și în curând se auziră ciocănituri puternice la ușa lui Mary. O voce de bărbat strigă:

– Domnii o așteaptă pe regină!

Până în clipa aceea, Alison nu crezuse cu adevărat că Mary avea să fie ucisă, își imaginase că totul era o înșelătorie, o înscenare pusă la cale de Paulet cu un scop dușmănos; sau de Elisabeta, care avea să dea o grațiere în ultima clipă. Își aminti că William Appletree, care trăsese asupra Elisabetei în timp ce se afla pe o barcă pe Tamisa, fusese grațiat în mod dramatic când era pe eșafod. Dar, dacă lorzii erau acolo ca să fie martori la execuție, trebuia să fie real. Simți că inima i se transformă într-o greutate de plumb și că i se înmoaie picioarele. Voia să se întindă, să închidă ochii și să adoarmă pentru totdeauna.

Dar trebuia să aibă grijă de regina ei.

Ciocăni la ușa capelei și privi înăuntru. Mary era în genunchi în fața altarului, ținând în mână cartea de rugăciuni în latină.

– Mai lasă-mi o clipă să-mi termin rugăciunile, spuse ea.

Alison transmise mesajul prin ușa închisă, dar cei de afară nu erau dispuși să cedeze. Ușa se dădu de perete și intră șeriful.

– Sper că nu ne obligă să o târâm până acolo, spuse el cu o voce în care se auzea panica.

Iar Alison își dădu seama, într-un moment de compasiune care o mira și pe ea, că și el era tulburat.

Acesta deschise ușa capelei fără să bată. Mary se ridică imediat în picioare. Era palidă, dar calmă, iar Alison – care o cunoștea bine – se simți mai liniștită în clipa aceea, fiindcă regina avea să-și mențină

atitudinea regală pe tot parcursul încercării grele care urma. Alison era ușurată: nu i-ar fi plăcut să o vadă pe Mary pierzându-și și demnitatea odată cu viața.

– Veniți după mine, spuse șeriful.

Mary se întoarse o clipă și luă un crucifix de fildeș dintr-un cârlig de pe peretele de deasupra altarului. Apăsând crucea pe pieptul ei mare și ținând cartea de rugăciuni în cealaltă mână, merse în urma șerifului, urmată de Alison.

Mary era cu câțiva centimetri mai înaltă decât șeriful. Boala și izolarea o făcuseră corpolentă și-i rotunjiseră umerii, dar Alison văzu, cu o mândrie îndurerată, că insista să meargă drept, cu o ținută maiestuoasă, fără pași șovăielnici.

În mica anticameră care dădea în amfiteatru, fură opriți.

– De aici, regina merge singură, spuse șeriful.

Servitorii lui Mary protestară, dar șeriful era hotărât.

– Ordinul reginei Elisabeta, spuse el.

Mary vorbi cu o voce fermă și ascuțită.

– Nu te cred, spuse ea. Ca regină-fecioară, Elisabeta nu ar condamna niciodată o altă femeie să moară fără doamnele ei de onoare alături.

Șeriful o ignoră, apoi deschise ușa către amfiteatru.

Alison văzu o estradă temporară, de vreo șaizeci de centimetri înălțime, îmbrăcată în pânză neagră, și o mulțime de nobili în jur.

Mary trecu de prag, apoi se opri, pentru ca ușa să nu poată fi închisă, și spuse cu o voce care răsună în amfiteatru:

– Le implor pe Domniile Voastre să lase servitorii alături de mine, ca să poată relata felul în care am murit.

Cineva răspunse:

– Și-ar putea înmuia batistele în sângele ei, să le folosească apoi ca relicve blasfematoare pentru proști superstițioși.

Cineva își făcea deja griji pentru cum aveau să facă față reacției publice față de execuție, după cum observă Alison. Orice ar fi făcut, își spuse ea înnebunită, cei care luau parte la acest spectacol dezgustător aveau să fie priviți cu ură și dispreț pentru totdeauna.

– Nu vor face așa ceva, zise Mary. Vă dau cuvântul meu.

Lorzii se adunară grămadă, iar Alison auzi murmure, apoi o voce care spuse:

– Bine, dar numai șase dintre ei.

Mary cedă și îi arătă unul câte unul pe cei pe care îi voia – începând cu Alison –, apoi merse mai departe.

Alison vedea acum întregul amfiteatru. Estrada se afla în mijloc. Stând pe estradă pe două scaune, îi recunoscu pe conții de Kent și de Shrewsbury. Al treilea scaun fără spătar, cu o pernă deasupra, era cu siguranță pentru Mary. În față, îmbrăcat tot în pânză neagră, era butucul, iar pe podea stătea un topor uriaș de tăietor de lemne, cu

lama proaspăt ascuțită cu piatra.

În fața estradei se mai aflau două scaune, unul ocupat de Paulet, iar celălalt de un bărbat pe care Alison nu îl cunoștea. Într-o parte stătea un individ vânjos în haine de muncitor, singurul care era îmbrăcat astfel; după o clipă de nedumerire, Alison își dădu seama că trebuia să fie călăul. Un grup mare de soldați înarmați formau un cerc în jurul estradei. Dincolo de acest cerc, erau o mulțime de spectatori – o execuție trebuia să aibă martori.

Alison îl observă în mulțime pe Sir Ned Willard. El făcuse mai mult decât oricine ca să se ajungă la oroarea din ziua aceea. Îi întrecuse pe dușmanii Elisabetei de fiecare dată. Nici măcar nu părea triumfător. De fapt, arăta înfricoșat la vederea estradei, a toporului și a reginei condamnate. Alison ar fi preferat să-l vadă jubilând – l-ar fi putut urî mai mult.

Bușteni trosneau într-un șemineu masiv, dar nu aveau prea mult efect – lui Alison i se părea că sala era mai friguroasă decât curtea scăldată în soare care se vedea pe ferestre.

Mary se apropie de estradă și Paulet se ridică, întinzându-i mâna ca să o ajute să urce.

– Mulțumesc, zise ea. Dar nu-i scăpă ironia crudă a politeții lui, pentru că adăugă apoi cu amărăciune: E ultima dată când vă mai pricinuiesc necazuri.

Urcă cele trei trepte ținând capul drept.

După aceea, își ocupă calm locul pe scaunul de execuție.

În timp ce se citea ordinul pentru execuția ei, rămase nemișcată, cu fața lipsită de orice expresie; dar când preotul începu să se roage, tare și pompos, rugându-L pe Dumnezeu să o convertească la protestantism în ultima clipă, ea protestă.

– Eu respect religia romano-catolică străveche, zise ea cu o fermitate regească, și vreau să-mi vărs sângele apărând-o.

Bărbatul nu o luă în seamă, ci continuă să se roage.

Mary se întoarse într-o parte pe scaun, ca să stea cu spatele la el, și deschise cartea de rugăciuni în latină. Începu să citească cu glas tare, dar nu prea puternic, în timp ce preotul perora cu emfază. Alison își zise cu mândrie că Mary era de departe mai grațioasă decât celălalt. După un minut, Mary se lăsă în genunchi și continuă să se roage cu fața la butuc, de parcă ar fi fost un altar.

În cele din urmă, rugăciunile încetară. Mary trebuia să-și scoată veșmintele. Alison urcă pe estradă ca să o ajute. Mary părea că ar fi vrut să se dezbrace repede, ca și cum era nerăbdătoare să termine odată, iar Alison îi scoase mantia și fusta cât de repede putu, apoi marama cu văl.

Mary rămase în lenjeria roșie, imaginea vie a martirului catolic, iar Alison își dădu seama că alesese culoarea tocmai pentru a avea acest

efect.

Servitorii ei plângeau și se rugau cu glas tare, dar Mary îi admonestă, spunând în franceză:

– Nu plângeți pentru mine!

Călăul ridică toporul.

O altă femeie aduse o eșarfă albă și acoperi ochii reginei.

Mary îngenunche. Neputând să vadă butucul, îl pipăi cu mâinile, apoi coborî capul, expunându-și gâtul gol și alb. În câteva secunde, toporul avea să taie carnea aceea moale. Alison era îngrozită până în adâncul sufletului.

Cu glas puternic, Mary strigă în latină:

– În mâinile Tale, Doamne, îmi încredințez sufletul.

Călăul ridică toporul și-l coborî cu putere.

Însă dădu greș. Lovitura nu tăie gâtul lui Mary, ci se înfipse în osul cefei. Alison nu se mai putu stăpâni și scoase un geamăt. Era cea mai cumplită priveliște pe care o văzuse în viața ei.

Mary nu se mai mișcă, iar Alison nu putu să-și dea seama dacă mai era conștientă. Nu scotea niciun sunet.

Călăul ridică toporul și lovi iar, de data asta mai aproape de țintă. Marginea de oțel străpunse gâtul în locul potrivit, intrând aproape de tot. Dar o bucată de mușchi rămase neatinsă, iar capul nu căzu nici de această dată.

În mod înfiorător, călăul prinse capul toporului cu ambele mâini și tăie mușchiul cu lama.

În sfârșit, capul lui Mary căzu de pe butuc pe patul de paie care fusese pregătit să-l primească.

Bărbatul ridică țeasta de păr, o ținu ca să o vadă toți, apoi spuse:

– Dumnezeu să apere regina!

Dar Mary purtase o perucă și acum, spre groaza și repulsia lui Alison, peruca se desprinse de cap. Capul reginei căzu de pe estradă și călăul rămase în mână cu peruca creață și castanie. Capul se rostogoli pe jos, acoperit de un păr scurt și cărunt.

Era o ultimă și înfiorătoare insultă, iar Alison nu putu decât să privească în altă parte.

Capitolul 25

Sylvie simțea că îi vine rău când se gândea la invazia spaniolă. Își imagina un alt masacru ca acela din Noaptea Sfântului Bartolomeu. Vedea din nou cu ochii minții grămezile de cadavre despuiate, arătându-și rănile hidoase pe străzile Parisului. Crezuse că scăpase de toate acestea. Chiar avea să se întâmple din nou?

Dușmanii reginei Elisabeta schimbaseră tactica. În loc de conspirații secrete, acum preferau măsuri fățișe. Regele Filip al Spaniei își aduna armada. Filip reflectase mult timp la acest plan, însă decapitarea lui Mary Stuart oferea legitimitate invaziei în ochii conducătorilor europeni. Zgârcitul papă Sixtus fusese atât de șocat de execuție, încât promisese un milion de ducați de aur pentru costurile războiului.

Ned aflase din timp de armadă, dar deja devenise cel mai prost păstrat secret din Europa. Sylvie auzise discuții despre asta în biserica protestantă franceză din Londra. Regele Filip nu putea ascunde adunarea sutelor de nave și a miilor de soldați din jurul Lisabonei, care era punctul de pornire. Flota lui Filip cumpăra milioane de tone de provizii – mâncare, praf de pușcă, ghiulele de tun și esențialele butoaie în care puteau păstra orice –, iar cumpărătorii săi erau forțați să scotocească Europa în căutare de stocuri. Sylvie știa că luau marfă inclusiv din Anglia, pentru că un negustor din Kingsbridge, pe nume Elijah Cordwainer, fusese spânzurat pentru că le vânduse.

Ned era disperat să afle planul de luptă al regelui spaniol. Sylvie îi rugase pe cunoscuții săi din Paris să fie atenți la orice indiciu. Între timp, aflară vești de la Barney. Nava lui, *Alice,* ancorase pentru scurt timp la Dover, în drum spre portul Combe, iar Barney profitase de ocazie ca să-i scrie fratelui său, spunându-i că avea să ajungă la Kingsbridge în câteva zile și că avea un motiv anume pentru care spera să-l vadă acolo pe Ned.

Sylvie avea o asistentă capabilă, pe care o putea lăsa să aibă grijă de librărie în lipsa ei. Și Ned reuși să plece din Londra pentru câteva zile. Ajunseră la Kingsbridge înaintea lui Barney. Cum nu știau exact când avea să sosească, mergeau în fiecare zi pe malul apei ca să întâmpine bărcile ce ajungeau dimineața în portul Combe. Fiul lui Barney, Alfo, acum în vârstă de douăzeci și trei de ani, mergea cu ei. La fel și Valerie Forneron.

Alfo și Valerie formau un cuplu. Valerie era fiica atrăgătoare a fabricantului de batist, un imigrant hughenot pe nume Guillaume Forneron. Era una dintre numeroasele fete din Kingsbridge care fuseseră atrase de farmecul lui Alfo, asemănător cu al lui Barney, și de aspectul său exotic. Sylvie se întreba dacă Guillaume avea vreo

problemă legată de faptul că pețitorul arăta atât de diferit de toți ceilalți. Cu toate acestea, părea că lui Guillaume nu-i păsa decât că Alfo era protestant. Dacă Valerie s-ar fi îndrăgostit de un catolic, ar fi avut loc o explozie.

Alfo îi mărturisi lui Sylvie că el și Valerie erau logodiți neoficial.

– Crezi că o să se supere Căpitanul? întrebă Alfo neliniștit. N-am putut să-l întreb.

Sylvie se gândi o clipă.

– Spune-i că-ți pare rău că nu i-ai putut cere binecuvântarea, pentru că nu l-ai văzut de trei ani, dar știi că o să-i placă de ea. Nu cred că o să se supere.

Barney sosi în a treia zi, având o surpriză pentru ei. Coborî din barcă alături de o femeie cu obrajii roșii de vreo patruzeci de ani, cu părul blond și cârlionțat și cu un zâmbet larg.

– Ea e Helga, spuse el, părând mulțumit de el însuși. Soția mea.

Helga se apropie imediat de Alfo. Îi apucă mâinile și îi spuse cu un accent german:

– Tatăl tău mi-a povestit despre mama ta și știu că nu o să-i iau locul niciodată. Dar sper că noi doi vom ajunge să ținem unul la altul până la urmă. Iar eu o să încerc să nu fiu ca mamele vitrege rele din povești.

Era exact ceea ce trebuia să spună, se gândi Sylvie.

Aflară povestea printre picături: Helga era o văduvă fără copii din Hamburg. Fusese o vânzătoare prosperă de vin german, căruia englezii îi spuneau vin de Renania. Barney fusese mai întâi clientul, apoi iubitul și logodnicul ei. Ea își vânduse afacerea ca să fie cu el, dar plănuia să înființeze alta în Kingsbridge, importând același vin.

Alfo le-o prezentă pe Valerie și, în timp ce se străduia să găsească modul potrivit de a spune că erau logodiți, Barney i-o luă înainte zicând:

– E minunată, Alfo, ia-o repede de nevastă.

Toți începură să râdă, iar Alfo reuși să spună:

– Asta am de gând, Căpitane.

Sylvie se bucura enorm să fie martora acestui eveniment: toți se îmbrățișau și-și dădeau mâna, iar veștile bune curgeau; nu se putea abține să nu compare familia lui Ned cu a ei. Ei nu fuseseră decât trei, ea și părinții săi, apoi rămăseseră doar ea și mama ei. La început, o uluise familia mare a lui Ned, însă acum îi iubea pe toți și rareori se mai gândea la familia ei.

În cele din urmă, o luară pe drumul scurt de pe deal, pe strada principală. Când ajunseră acasă, Barney aruncă o privire prin piață și spuse:

– Hopa! Ce s-a întâmplat cu ruinele mănăstirii?

– Vino să vezi, zise Alfo.

Îi conduse pe toți prin intrarea nouă din zidul de vest al mănăstirii. Pavase curtea pătrată pentru ca oamenii să nu o umple de noroi. Reparase arcadele și bolțile și acum se afla câte o tarabă de piață în fiecare nișă. Locul era plin de cumpărători.

Barney spuse:

– Păi ăsta e visul mamei! Cine a făcut asta?

– Tu, Căpitane, zise Alfo.

Ned îi explică:

– Am cumpărat locul cu banii tăi, iar Alfo l-a transformat într-o piață acoperită, așa cum a plănuit mama acum aproape treizeci de ani.

– E minunat, spuse Barney.

Alfo adăugă cu mândrie:

– Și produce o grămadă de bani.

Sylvie, care știa multe despre nevoile negustorilor, îi dăduse lui Alfo multe sfaturi pentru piața acoperită. În stilul caracteristic tinerilor, Alfo nu spunea prea mult despre ajutorul pe care îl primise: și, în stilul mătușilor binevoitoare, nici ea nu-i aducea aminte.

Adevărul era că Alfo avea instincte comerciale bune. Sylvie presupunea că le moștenise de la mama lui, care avea inițiativă și care, se pare, făcea cel mai bun rom din Noua Spanie.

– Locul e arhiplin, zise Barney.

– Vreau să mă extind în vechiul refectoriu al călugărilor, spuse Alfo. Pe urmă, adăugă în grabă: Dacă ești de acord, Căpitane.

– Pare să fie o idee bună, zise Barney. O să ne uităm împreună în registre mai târziu. Avem destul timp.

Se întoarseră în piață și în cele din urmă intrară în casă. Familia se adună în jurul mesei pentru prânz și discuțiile se întoarseră inevitabil la invazia spaniolă.

– După tot ce am făcut, zise Ned cu o mâhnire care îi rupea inima lui Sylvie. Nu am vrut decât o țară în care oamenii să se împace singuri cu Dumnezeu, nu să murmure rugăciuni ca un papagal. Dar ei nu ne lasă.

Alfo îl întrebă pe Barney:

– În Spania există sclavi, Căpitane?

„De unde i-a venit o asemenea idee?” se întrebă Sylvie. Își aminti momentul în care Alfo conștientizase problema sclaviei. Avea treisprezece sau paisprezece ani pe atunci. Mama îi spusese că bunica lui fusese sclavă și că mulți sclavi aveau pielea închisă la culoare, exact ca a lui. Se liniștise când aflase că sclavia nu putea fi impusă legal în Anglia. De atunci, nu mai pomenise subiectul, dar acum Sylvie își dădea seama că nu îl uitase nicio clipă. Pentru el, Anglia însemna libertate; iar posibilitatea unei invazii spaniole îi stârnise din nou temerile.

– Da, spuse Barney. În Spania există sclavie. La Sevilia, unde

locuiam eu, toate familiile bogate aveau sclavi.

– Și sclavii au pielea închisă la culoare?

Barney oftă.

– Da. Câțiva sunt prizonieri de război europeni, de obicei vâslași pe galere, dar majoritatea sunt africani sau turci.

– Dacă ne invadează spaniolii, vor schimba legile noastre?

– În mod sigur. Ne vor face pe toți catolici. Ăsta este scopul.

– Și o să îngăduie sclavia?

– E posibil.

Alfo dădu din cap întristat, iar Sylvie se întrebă dacă eventualitatea apariției sclaviei avea să-l bântuie toată viața.

– Nu putem face nimic să împiedicăm invazia?

– Ba da, spuse Barney. Nu ar trebui să așteptăm să vină – ar trebui să atacăm primii.

Ned spuse:

– Deja i-am propus asta reginei: o lovitură anticipată.

– Să-i oprim înainte de a porni.

Ned era mai moderat.

– Să-i atacăm înainte să ridice pânzele, cu scopul de a provoca suficiente pagube pentru ca regele Filip să se răzgândească.

Barney spuse nerăbdător:

– Și regina Elisabeta a fost de acord?

– A decis să trimită șase nave: patru de război și două barcazuri.

Barcazurile erau nave mai mici și mai rapide, folosite deseori pentru recunoaștere și trimiterea mesajelor, dar nu pentru lupte.

– Patru nave de război împotriva celei mai bogate și mai puternice țări din lume? protestă Barney. Nu e de ajuns!

– Nu putem risca toată flota! Ar însemna să lăsăm Anglia fără apărare. Dar invităm navele comerciale înarmate să se alăture flotei. Vor obține pradă dacă misiunea are succes.

– O să merg și eu, spuse Barney imediat.

– Oh, zise Helga, care de abia vorbise până atunci. Părea uluită. Atât de curând?

Lui Sylvie îi părea rău pentru ea. Dar se măritase cu un marinar, iar marinarii duceau vieți periculoase.

– O să iau ambele nave, continuă Barney.

Avea două nave acum, *Alice* și *Bella*.

– Cine conduce?

– Sir Francis Drake, spuse Ned.

Alfo spuse entuziasmat:

– Și e cel mai potrivit pentru asta!

Drake era un erou pentru tinerii englezi: înconjurase Pământul, fiind doar al doilea căpitan din istoria omenirii care reuşise acest lucru. Era exact genul de faptă îndrăzneață care aprindea imaginația

tinerilor, își zise Sylvie.

– O să fie bine dacă Drake e cu voi, spuse Alfo.

– Posibil, zise Sylvie, dar eu o să mă rog să fie și Dumnezeu cu voi.

– Amin, zise Helga.

(ii)

Nimeni nu trebuia să iubească marea, dar Barney o adora. Îl încânta să navigheze și adora vântul care sufla în pânze și valurile care străluceau în lumina soarelui.

Era ceva nebunesc în sentimentul acesta. Marea era periculoasă. Deși flota engleză nu văzuse încă dușmanul, pierduse deja o navă, *Marengo,* în timpul unei furtuni cumplite în golful Biscaya. Chiar dacă vremea era bună, exista riscul permanent de a fi atacați de navele țărilor inamice – sau de pirați, care se prefăceau a fi prietenoși până în ultima clipă. Puțini marinari ajungeau la bătrânețe.

Fiul lui Barney alesese să vină în călătorie. Alfo spera să ajungă în linia întâi, să-și apere țara. Iubea Anglia și mai ales Kingsbridge. Dar Barney refuzase categoric. Adevărata pasiune a lui Alfo era comerțul. Aici era diferit de tatăl lui, care urâse mereu hârțoagele. În plus, era una ca Barney să-și riște viața; dar să-și pună copilul iubit în pericol era cu totul altceva.

Apele înșelătoare ale Atlanticului deveneau mai calme pe măsură ce se apropiau de călduroasa Mediterană. După calculele lui Barney, flota se afla la aproape cincisprezece kilometri de Càdiz, în apropiere de Gibraltar, în capătul de nord-vest al Spaniei, când se auzi o împușcătură și flamura de convocare fu ridicată pe nava-amiral, *Elizabeth Bonaventure,* chemându-i pe toți căpitanii la un consiliu de război cu viceamiralul Sir Francis Drake.

Era ora patru, într-o după-amiază frumoasă de miercuri, 29 aprilie 1857, și o briză puternică dinspre sud-vest împingea cele douăzeci și șase de nave direct spre destinație, cu o viteză de cinci noduri. Ezitant, Barney coborî pânzele lui *Alice* și nava încetini până când se opri, urcând și coborând pe valuri într-un fel care le făcea rău celor neobișnuiți.

Doar șase nave din convoi erau de luptă și îi aparțineau reginei. Celelalte douăzeci, inclusiv cele două nave ale lui Barney, erau nave comerciale înarmate. Fără îndoială că regele Filip avea să-i acuze că nu erau cu nimic mai buni decât pirații – și avea dreptate, după părerea lui Barney. Dar, spre deosebire de Filip, Elisabeta nu avea mine de argint nesecate ca acelea din Noua Spanie care să-i finanțeze flota, iar acesta era singurul mod în care putea să adune o flotă de luptă.

Barney îi porunci echipajului să coboare o barcă pentru a merge până la *Elizabeth Bonaventure.* Văzu că și ceilalți căpitani făceau la fel.

După câteva minute, barca se ciocni de latura navei-amiral și Barney urcă pe scara de sfoară până pe punte.

Era o navă mare, lungă de treizeci de metri, cu armament masiv – patruzeci și șapte de tunuri, inclusiv două tunuri mari care trăgeau cu ghiulele de douăzeci și șapte de kilograme –, dar nu avea nicio cameră suficient de mare în care să încapă toți căpitanii. Rămaseră pe punte, în jurul unui scaun sculptat pe care nu îndrăznea nimeni să stea.

Câteva nave se aflau încă la o distanță de doi-trei kilometri în spate și nu toți căpitanii erau de față când apăru nerăbdătorul Drake.

Era un bărbat solid de peste patruzeci de ani, cu părul roșcat și creț, cu ochii verzi și cu tenul alb-rozaliu, pe care unii îl numeau „proaspăt". Capul lui părea prea mic pentru trup.

Barney își scoase pălăria și ceilalți căpitani îi urmară exemplul. Mândria lui Drake era cunoscută, poate pentru că urcase pe culmi înalte plecând dintr-o fermă umilă din Devon. Dar respectul căpitanilor pentru el era autentic. Știau cu toții fiecare detaliu al călătoriei lui de trei ani în jurul lumii.

Se așeză pe scaunul sculptat, ridică privirea spre cer și spuse:

– Am putea ajunge la Càdiz până la apus.

Càdiz era ținta lui, nu Lisabona, unde se aduna flota spaniolă. Drake, la fel ca răposata mamă a lui Barney, era obsedat de vești și îi luase la întrebări pe căpitanii a două nave comerciale olandeze pe care le întâlnise în dreptul Lisabonei. Aflase de la ei că navele cu provizii pentru invazii erau încărcate la Càdiz și profitase de această informație. Navele cu provizii erau mai ușor de înfrânt și – poate chiar mai important pentru Drake, mereu lacom – încărcăturile lor puteau fi o pradă mai valoroasă.

Ajutorul lui Drake era William Borough, un navigator celebru care scrisese o carte despre busolă. Acesta spuse:

– Dar nici măcar nu suntem în formulă completă – mai multe nave sunt mult în spate.

Barney se gândi că nu existau doi oameni mai diferiți decât Drake și Borough. Adjunctul era educat, meticulos și precaut, un om al registrelor, documentelor și hărților. Drake era impulsiv, disprețuia timiditatea, fiind un om de acțiune.

– Avem vântul și vremea de partea noastră, spuse el. Trebuie să profităm de ocazie.

– Càdiz este un port mare, dar intrarea în golf e periculoasă, ripostă Borough.

Flutură o hartă pe care Drake nu se coborî să o privească. Dar Borough spuse mai departe:

– Există un singur pasaj cu apă adâncă și acela se apropie de vârful peninsulei – unde se află o fortăreață plină de tunuri.

– Nu arborăm niciun steag când intrăm, zise Drake. Nu vor ști cine

suntem decât atunci când va fi prea târziu.

– Habar nu avem ce nave sunt în port, răspunse Borough.

– Negustori, din câte spuneau căpitanii olandezi.

– S-ar putea să fie și nave de război.

– Sunt toate la Lisabona – motiv pentru care mergem la Càdiz.

Pentru Borough, nepăsarea lui Drake era exasperantă.

– Atunci, care e planul de luptă? întrebă el furios.

– Planul de luptă? spuse Drake indiferent. Veniți după mine!

Începu să strige imediat diverse ordine spre echipaj. Barney și ceilalți căpitani se grăbiră să ajungă la bărci, râzând și bucurându-se de îndrăzneala lui Drake, nerăbdători și ei să treacă la fapte. O împunsătură de neliniște îi șoptea lui Barney că Borough făcea bine că era precaut, dar spiritul de luptător al lui Drake era molipsitor.

De îndată ce Barney se întoarse la bordul lui *Alice,* îi ordonă echipajului să ridice pânzele. Erau șase, câte două la fiecare catarg, toate cu formă pătrată. Marinarii se urcară pe catarge ca maimuțele și, în mai puțin de un minut, briza sufla în pânze, iar prova navei străpungea valurile. Barney era fericit.

Privi în față. O pată apăru la orizont și căpătă treptat înfățișarea unei fortărețe.

Barney cunoștea orașul Càdiz. Se afla aproape de gura râului Guadalquivir, la o sută de kilometri în aval de Sevilia, unde locuise cu Carlos și cu Ebrima în urmă cu aproape treizeci de ani. La câțiva kilometri în interiorul țării era Jerez, sursa vinului tare căruia englezii îi spuneau „vin de Xeres". Orașul Càdiz, cu fortul său, se afla la capătul unei peninsule lungi, care înconjura un port natural mare. Două râuri se vărsau în golful larg, având sate și așezări pe mal.

Navele din flotă se aliniară cu ușurință în urma navei-amiral a lui Drake, mai întâi cele de război, apoi cele comerciale. Fără ordine clare, adoptară formația cunoscută drept „linie de șir răsturnată" sau șir indian, pentru ca un dușman aflat exact în față – adică acolo unde se aflau spaniolii în clipa aceea – să poată trage doar într-o singură navă din convoi. Asta însemna și că, dacă Drake găsea drumul bun printre apele adânci, atunci îl găseau cu toții.

Lui Barney îi era frică, dar teama lui avea un efect straniu: îl incita. Era mai bună chiar și decât vinul de Xeres. Se simțea mai viu când era în pericol decât în oricare altă zi. Nu era prost: cunoștea agonia rănilor și văzuse panica provocată de spaimă a celor care se înecau în timp ce nava se scufunda. Dar nimic din toate acestea nu reușea să diminueze emoția pe care o simțea în luptă, când se pregătea să ucidă sau să fie ucis.

Mai era o oră până la apus, observă el, când *Elizabeth Bonaventure* intră în portul Càdiz.

Barney studie fortăreața. Nu vedea nicio mișcare în dreptul

tunurilor, nici încărcarea ghiulelelor în tunuri, nici oameni alergând după praf de pușcă, găleți și uneltele lungi, în formă de șuruburi, folosite la curățare, cărora le spuneau „viermi de tun”. Nu putea să distingă decât o mână de soldați pe metereze, privind cu o oarecare curiozitate spre flota necunoscută care se apropia. În mod clar, nu se dăduse nicio alarmă.

Când *Alice* intră în port în spatele navelor din față, Barney își îndreptă privirea spre oraș. Văzu ceva ce arăta ca o piață centrală plină de oameni. Acolo nu erau tunuri, din simplul motiv că ar fi lovit navele cele mai apropiate, ancorate una lângă alta lângă mal.

Observă nedumerit că unele nave își scoseseră pânzele, lăsând catargele dezgolite. De ce ar fi făcut așa ceva? Pânzele mai aveau nevoie de reparații din când în când, dar nu toate în același timp. Își aminti ce îi spusese Ned despre regele Filip, care confiscase zeci de nave străine pentru armada sa, indiferent de dorințele proprietarilor lor. Probabil, bănuia Barney, că acele nave trebuiau să fie împiedicate să scape pe furiș. Dar acum erau imobilizate, incapabile să fugă din calea tunurilor englezilor. Aveau ghinion de două ori.

Privind prin lumina înserării, lui Barney i se părea că vede că majoritatea oamenilor din piață stăteau cu spatele la apă. Erau două grupuri și, pe măsură ce flota se apropia, observă că un grup urmărea o piesă ce se desfășura pe o scenă, iar celălalt înconjura o trupă de acrobați. În Càdiz nu se dăduseră lupte de când se știa Barney, nici cu mulți ani înainte, și bănuia că oamenii de aici se considerau în siguranță. Nu se întorceau în fiecare zi ca să se uite la navele care soseau, ceva ce se petrecea zilnic.

În următoarele minute, aveau să treacă printr-un șoc îngrozitor.

Aruncă o privire prin golf. Erau cam șaizeci de ambarcațiuni la un loc, din câte vedea el. Aproape jumătate erau cargouri mari, iar celelalte erau un amestec de nave mai mici, toate ancorate la chei sau în larg. Majoritatea echipajelor erau probabil pe mal, servind mâncare proaspătă și bând prin taverne, bucurându-se între timp de compania femeilor. Cu siguranță, mulți dintre ei se aflau în piața centrală. Navele englezești erau ca vulpile în coteț, gata de atac. Barney simți un val de încântare: ce lovitură devastatoare avea să fie pentru invazia regelui Filip dacă flota engleză le-ar fi distrus pe toate!

Se întorsese aproape în cerc complet și privea spre nord când văzu galerele.

Erau două, ieșind din portul St Mary, la gura de vărsare a râului Guadalete. Știa ce erau după profilul îngust și liniile vâslelor care atârnau în lateral, intrând și ieșind din apă într-o sincronizare perfectă. Galerele s-ar fi răsturnat într-o furtună atlantică, dar erau folosite în apele mai calme ale Mediteranei. Echipate cu sclavi, erau rapide și ușor manevrabile și nu depindeau de vânt, un mare avantaj

față de navele cu pânze.

Barney le privi traversând golful în viteză. Tunurile erau montate în frunte, așa că nu puteau trage decât în față. De obicei, aveau la provă un pinten de fier sau de alamă pentru atac, după care restul de sulițași și de archebuzieri urcau la bordul navei inamice avariate ca să nimicească echipajul. Dar nimeni nu ar fi trimis două galere să atace douăzeci și șase de nave, așa că Barney trase concluzia că erau într-o misiune de recunoaștere. Aveau de gând probabil să-l întrebe pe conducător ce era cu flota care se apropia.

Dar nu apucară să o facă.

Drake întoarse nava-amiral spre galere, cu o manevră perfect executată. Poate că ar fi avut necazuri dacă nu ar fi bătut vântul în golf, pentru că navele cu pânze erau neajutorate când acesta se potolea, pe când galerele nu aveau nevoie de vânt. Dar Drake avea noroc.

Celelalte nave de război urmară cu precizie exemplul lui Drake.

Navele comerciale păstrară cursul, înaintând prin pasajul cu apă adâncă pe lângă fort, în loc să se împrăștie în port.

Barney urmărea galerele. Fiecare avea cam douăzeci și patru de vâsle, din câte vedea el. O vâslă era manevrată de cinci sclavi. Acești oameni nu trăiau mult; legați de bănci, arși de soare, scăldați în propria mizerie, erau atinși mereu de boli contagioase. Cei slabi rezistau câteva săptămâni, cei mai puternici un an sau doi, iar când mureau, cadavrele le erau aruncate neceremonios în mare.

În timp ce galerele se apropiau de *Elizabeth Bonaventure,* Barney aștepta ca Drake să acționeze. Tocmai când se temea că viceamiralul ezita prea mult să tragă, un nor de fum se ridică de pe nava-amiral și, o clipă mai târziu, un bubuit de tun se auzi în tot golful. Prima ghiulea nimeri în apă, fiindcă tunarul măsurase greșit distanța; artileria era o artă inexactă, după cum știa prea bine însuși tunarul Barney. Dar rată și a doua, și a treia oară, așa că Drake se gândi că poate omul era incompetent.

Galerele nu reacționară la salvele de tun: tunurile lor mai mici nu acopereau încă distanța.

Tunarul lui Drake nu era însă incompetent. A patra ghiulea intră în mijlocul unei galere și a cincea îi lovi prova.

Erau lovituri mortale, cu muniție grea, iar galera începu să se scufunde de îndată. Barney auzea strigătele răniților și țipetele înspăimântate ale celor suficient de norocoși încât să nu fi fost răniți. Soldații își aruncară armele, săriră în apă și înotară spre a doua galeră, iar cei care nu putea înota apucară bucăți de lemn plutitoare. După câteva clipe, echipajul făcea același lucru. Un cor de strigăte și de rugăminți se ridică din rândul vâslașilor, care implorau să fie eliberați din lanțuri, dar nimeni nu avea timp pentru ei, așa că fură

lăsați să urle jalnic și să se scufunde odată cu epava.

A doua galeră încetini și începu să urce supraviețuitorii la bord. Drake încetă focul, poate din considerente de politețe față de oamenii neajutorați din apă, dar mai mult ca să-și păstreze muniția.

Aproape imediat, alte galere apărură din portul St Mary, cu vâslele coborând și urcând cu grația repetitivă a picioarelor cailor de curse. Barney numără șase, toate înaintând cu viteză prin apa calmă a portului. Era impresionat de cel care era la comandă: doar un om curajos trimitea șase nave să lupte cu douăzeci și șase.

Apărură în șir – una lângă alta conform tacticii obișnuite, pentru că astfel protejau laturile vulnerabile ale vaselor alăturate.

Navele de război se întoarseră din nou și începură să tragă toate patru de îndată ce galerele ajunseră la distanța potrivită.

În timp ce lupta se întețea, Barney văzu că o parte dintre navele din port ridicau ancora și înălțau pânzele. Echipajele lor nu plecaseră încă la mal, bănuia Barney, iar căpitanii perspicace își dăduseră seama că orașul era atacat, hotărând să dea bir cu fugiții. Dar majoritatea navelor erau blocate: nu aveau timp să-și adune echipajul de prin taverne și bordeluri, iar nava nu putea naviga fără echipaj.

În piața orașului, oamenii intrară în panică, unii fugind de pe malul apei către case, dar cei mai mulți alergând spre fortăreață ca să se adăpostească.

Pe Barney îl interesau navele care nu se mișcau din locul în care stăteau ancorate în golf. Probabil erau păzite doar de unul sau doi paznici de noapte. Începu să le privească mai atent și își fixă privirea asupra unei nave micuțe, cu margini rotunjite și cu trei catarge, care părea construită pentru transport de marfă, nu pentru luptă. Nu vedea nicio mișcare pe punte.

Își instrui echipajul să coboare puțin pânzele, încetinind nava, și să cârmească spre cargobot. Între timp, Barney văzu doi bărbați care abandonau nava: coborâră pe frânghie până la barcă, o dezlegară și vâsliră energic spre mal. Asta îi confirma instinctul: nava rămânea astfel părăsită.

Se uită din nou dincolo de golf, la navele de război, și văzu că forțaseră galerele să se retragă.

După câteva minute, *Alice* ajunse suficient de aproape de cargobot ca să coboare pânzele, devenind aproape nemișcată. Oamenii din echipajul lui Barney traseră cele două vase unul lângă altul, cu cârlige și funii. În cele din urmă, reușiră să sară de pe o punte pe alta.

Nu era nimeni la bordul cargobotului.

Secundul lui Barney, Jonathan Greenland, coborî în cală ca să investigheze marfa.

Se întoarse întristat, cărând bucăți de lemn într-o mână și inele de metal în cealaltă.

– Doage de butoi, explică el dezgustat. Și inele întăritoare de fier.

Barney era dezamăgit. În privința prăzii, nu valora prea mult. Pe de altă parte, dacă distrugea încărcătura, afecta invazia, reducând numărul butoaielor pentru proviziile armadei.

– Dă-i foc, spuse el.

Bărbații din echipaj aduseră terebentină de pe *Alice* și stropiră cu lichid inflamabil puntea cargobotului și spațiile de sub punte. Apoi dădură foc în câteva locuri, sărind în grabă înapoi pe nava lor.

Se întuneca, dar cargobotul aprins lumina puternic navele din apropiere, iar Barney alese a doua țintă. La fel ca prima dată, *Alice* se apropie și descoperiră că paznicii fugiseră. Echipajul de pe *Alice* urcă la bordul navei și, de data aceasta, Jonathan Greenland ieși din cală fericit.

– Vin, spuse el. Din Jerez. Lacuri și oceane de vin.

Marinarii englezi primeau bere, dar spaniolii norocoși aveau vin, iar flota invadatoare avea nevoie de mii de litri de vin. Dar era o încărcătură pe care armada nu avea să o mai primească.

– Ia-l pe tot, spuse Barney.

Echipajul aprinse torțe și începu munca grea de a aduce butoaiele din cală și de a le transfera pe *Alice*. Lucrau cu toții bucuroși, știind că fiecare avea să primească o parte din vânzarea mărfii prețioase.

Nava inamică era echipată complet pentru călătorie, iar echipajul lui Barney luă și toate cărnurile sărate, brânza și biscuiții, pentru aprovizionarea propriei nave. Era și înarmată, așa că Barney luă tot praful de pușcă. Ghiulelele nu aveau mărimea potrivită pentru tunurile lui, dar puse oamenii să le arunce în apă, ca să nu poată fi lansate spre marinarii englezi.

Când cala rămase goală, dădu foc navei.

Privind spre port, văzu alte cinci sau șase nave arzând. Pe mal se aprinseseră torțe și văzu tunurile din fortăreață trase de cai spre docuri. Invadatorii englezi erau încă prea departe, dar Barney credea că scopul era să-i descurajeze pe atacatori să mai vină la mal. I se păru că vede soldați adunându-se în piață. Bănuia că orășenii presupuseseră că atacul asupra navelor era un preludiu al invaziei și hotărâseră cu viclenie să se protejeze. Nu știau că ordinele lui Drake vizau distrugerea navelor spaniole, nu cucerirea orașelor.

Însă rezultatul era că nu exista nicio împotrivire. Barney văzu o navă mare trăgând spre navele engleze atacatoare, dar era ceva ieșit din comun: în rest, nu prea exista schimb de focuri, iar invadatorii puteau să prade și să incendieze netulburați.

Barney se uită în jur, căutând alte nave pe care să le distrugă.

(iii)

Anglia se bucură la primirea veștii despre atacul neprevăzut al lui

Drake asupra orașului Càdiz, dar soțul lui Margery, contele Bart, nu luă parte la sărbătoriri.

Zvonurile erau diferite, dar toate spuneau că aproximativ douăzeci și cinci de nave mari fuseseră distruse și că mii de tone de provizii fuseseră furate sau scufundate. Armada spaniolă fusese schilodită înainte de a porni măcar. Niciun marinar englez nu murise și doar unul singur fusese rănit de un foc norocos, tras de pe o galeră. Regina Elisabeta făcuse chiar profit de pe urma expediției.

– A fost o zi infamă, se dezlănțui Bart în timpul cinei la New Castle. Fără avertisment, fără declarație de război, doar crime și jafuri comise de un grup de pirați obraznici.

Bart, la cincizeci de ani, îi amintea dureros lui Margery de socrul care o violase, numai că Bart era mai roșu la față și mai gras decât fusese tatăl lui. Ea spuse arțăgoasă:

– Navele acelea se pregăteau să vină să ne omoare pe toți – inclusiv pe fiii mei. Mă bucur că le-au scufundat.

Tânărul Bartlet îi luă partea tatălui său, ca de obicei. La douăzeci și trei de ani, Bartlet semăna cu tatăl lui Margery, fiind înalt și pistruiat, dar din păcate avea stilul lui Bart. Îl iubea, dar îi era greu să-l placă și asta o făcea să se simtă vinovată.

– Regele Filip nu vrea decât ca Anglia să revină la catolicism, spuse Bartlet. Majoritatea englezilor s-ar bucura.

– Mulți s-ar bucura, dar nu când prețul este să fim cuceriți de o țară străină, ripostă Margery.

Stephen Lincoln era șocat.

– Doamnă, cum poți să spui așa ceva? Papa a aprobat planul regelui spaniol.

Stephen nu se dovedise un bun prieten pentru Margery, dar tot nutrea simpatie pentru el. Petrecuse treizeci de ani ca preot în secret, ținând slujbe ascunse pe întuneric și păstrând sacramentele în ascunzători nedemne, de parcă ar fi fost lucruri rușinoase. Își dedicase viața lui Dumnezeu, dar și-o trăise ca un criminal, ceea ce-i lăsase fața brăzdată și suptă și îi amărâse sufletul. Dar de data asta se înșela, la fel ca papa.

– Eu cred că e o greșeală, spuse ea răspicat. O invazie ar îndepărta oamenii de catolicism, pentru că l-ar asocia cu dominația străină.

– De unde știi așa ceva?

Stephen voia să spună *Tu, o biată femeie,* dar nu îndrăznea să o enunțe cu glas tare.

Margery răspunse:

– Știu, pentru că asta s-a întâmplat în Țările de Jos. Olandezii patrioți luptă pentru protestantism nu pentru că le pasă de doctrină, ci pentru că vor să fie independenți de Spania.

Roger se alătură discuției. Fusese un copil atât de drăguț, se gândi

Margery. Dar acum avea șaptesprezece ani, iar barba neagră și creață îi creștea repede. Privirea ghidușă a lui Margery se regăsea ușor schimbată în fiul ei, o încredere energică în sine care făcea oamenii să zâmbească. Avea ochii căprui-aurii ai tatălui său biologic, Ned. Ce bine era că Bart, ca majoritatea celor de genul lui, nu observa niciodată culoarea ochilor și că oricine altcineva ar fi avut bănuieli cu privire la descendența lui Roger nu ar fi spus nimic de teamă să nu fie trecut de Bart prin ascuțișul sabiei. Roger spuse:

– Atunci, mamă, cum crezi *tu* că s-ar putea întoarce țara noastră la catolicism?

Era mândră că avea un fiu care putea pune o întrebare atât de profundă și de provocatoare. Avea un intelect ager și plănuia să meargă la Colegiul Kingsbridge, la Oxford. Roger era un catolic convins și lua parte în mod activ la intrarea clandestină a preoților în țară. Cu toate acestea, Stephen, preceptorul său, nu reușise să suprime independența pe care băiatul o moștenise de la Ned.

Ea îi răspunse:

– Dacă sunt lăsați în pace, englezii se vor întoarce încet și în liniște la vechea lor credință.

Însă destinul englezilor nu era să fie lăsați în pace.

În 1587, nu veni armada spaniolă, dar, pe măsură ce vara se schimba cu toamna, Margery și toți ceilalți înțeleseră că poate sărbătoriseră prea devreme. Își imaginaseră că Drake împiedicase invazia. Dar raidul asupra orașului Càdiz nu făcuse decât să o amâne. Regele Filip era atât de bogat, încât, spre consternarea englezilor, începuse pur și simplu să construiască nave noi și să cumpere alte provizii.

Regina Elisabeta și guvernul ei porniră să organizeze o luptă pe viață și pe moarte.

Fortificațiile aflate de-a lungul coastei fură reparate în iarna aceea. Se întăriră castelele și se înălțară movile de pământ în jurul orașelor care nu văzuseră lupte de secole întregi. Zidurile din Kingsbridge fură refăcute, căci zidurile vechi dispăruseră de mult în extinderea urbană. Tunurile vechi și ruginite din portul Combe fură curățate și verificate. Se instalară lanțuri de focuri semnalizatoare în vârful dealurilor, de pe coastă până la Londra, gata să transmită vestea îngrozitoare că fuseseră văzute galioanele.

Margery era înfricoșată. Catolicii aveau să-i măcelărească pe protestanți și invers. Dar să fii un discipol al lui Iisus nu trebuia să aibă legătură cu tunurile și cu săbiile, cu uciderile și cu mutilările. În evanghelie, doar dușmanii lui Iisus făceau vărsare de sânge.

Margery nu putea să nu se gândească la faptul că Ned credea, la fel ca și ea, că nu era bine ca, din pricina doctrinei, creștinii să se omoare între ei. El susținea că și regina Elisabeta era de aceeași părere, deși

recunoștea că ea nu ținuse întotdeauna cont de idealurile sale.

Margery suferea cumplit în primele luni ale anului 1588, când începură să ajungă la ei detalii despre mărimea și forța noii armade. Se zvonea că avea peste o sută de nave, un număr care îi îngrozea pe englezi, a căror întreagă flotă era alcătuită din treizeci și opt de nave.

Guvernul începu să-i întemnițeze pe catolicii cunoscuți, ca o măsură de precauție. Margery spera ca bărbații din familia ei să fie trimiși la închisoare, unde puteau fi în siguranță. Însă Bart nu era considerat periculos. Nu făcuse parte niciodată dintr-o conspirație. Margery fusese agentul secret de la New Castle și avusese atâta grijă, încât nimeni nu o suspecta.

Apoi, sosiră armele.

Două căruțe încărcate cu fân intrară în curtea castelului, dar când fânul fu dat la o parte, descoperiră șase halebarde, vreo patruzeci de săbii, zece archebuze, un sac de gloanțe și un butoi mic cu praf de pușcă. Margery privi cum armamentul era cărat în casă și ascuns în vechiul cuptor de pâine. Apoi îi spuse lui Bart:

– Pentru ce sunt astea?

Chiar nu știa. Oare soțul ei avea să lupte pentru regină și țară sau pentru Biserica Catolică?

El clarifică imediat lucrurile:

– Voi aduna o armată de țărani și de nobili catolici loiali și o voi împărți în două. O jumătate o voi conduce eu până la portul Combe, ca să-i întâmpin pe eliberatorii spanioli, iar Bartlet va conduce cealaltă jumătate la Kingsbridge, unde va prelua controlul orașului și va ține slujba la catedrală – în latină.

Un protest îngrozit îi stătea lui Margery pe buze – dar și-l reprimă. Dacă îl lăsa pe Bart să afle ce părere avea, înceta să-i mai dea informații.

Bart crezu că era doar scârbită de vărsarea de sânge. Dar era mai serioasă de atât. Nu se mulțumi doar să privească în altă parte – trebuia să întreprindă ceva să împiedice asta.

În loc să protesteze, continuă să-l descoasă.

– Nu poți să faci singur toate astea.

– Nu voi fi singur. Nobilii catolici din toată țara vor face același lucru.

– De unde știi?

– Fratele tău conduce toată acțiunea.

– Rollo? Margery nu știa asta. Dar e în Franța.

– Nu mai e. Organizează nobilimea catolică.

– Dar de unde știe cum să o organizeze?

Când puse întrebarea, Margery își dădu seama cu groază care avea să fie răspunsul. Bart îi confirmă temerile.

– Toți nobilii care și-au riscat viața ascunzând câte un preot sunt

dispuși să lupte împotriva Elisabetei Tudor.

Margery simți că nu mai putea respira, de parcă tocmai fusese lovită în stomac. Se strădui să-și ascundă sentimentele față de Bart – care, din fericire, nu era atent.

– Așadar… Înghiți în sec, respiră adânc și începu din nou: Așadar, Rollo s-a folosit de rețeaua mea de preoți secreți ca să organizeze o răscoală armată împotriva reginei Elisabeta.

– Da, spuse Bart. Am considerat că e mai bine să nu-ți spunem.

„Sigur că ați considerat", își spuse Margery amărâtă.

– Femeilor nu le place să se vorbească despre vărsare de sânge, continuă Bart, de parcă ar fi fost un expert în sentimentele femeilor. Dar oricum aflai până la urmă.

Margery era furioasă și dezamăgită, dar nu voia ca Bart să știe asta. Îi puse apoi o întrebare banală:

– Unde ții armele?

– În vechiul cuptor de pâine.

– Nu sunt suficiente arme pentru o armată.

– Trebuie să mai vină. Și e destul loc în spatele cuptorului.

Bart se întoarse să le dea instrucțiuni servitorilor, iar Margery profită de ocazie și plecă.

Fusese ea proastă? Știa foarte bine că Rollo nu ar fi ezitat să o mintă, la fel și Bart. Dar crezuse că Rollo, asemenea ei, nu voia decât să-i ajute pe catolici să primească sacramentele. Ar fi trebuit să-i ghicească intențiile?

Poate ar fi putut să-i ghicească planurile dacă ar mai fi vorbit cu el. Dar, de câțiva ani, doar îi făcuse cu mâna de pe plajă când aducea câte un grup de preoți de la Colegiul Englez. Lipsa de contact îl ajutase să o mintă.

De un lucru era sigură: nu avea să mai aducă preoți în Anglia de la colegiul lui Rollo. Făcuse toate acestea fără să le cunoască rolul dublu, dar acum, când știa adevărul, nu voia să aibă nimic de-a face cu asta, nici cu altceva din ce își dorea fratele ei. Avea să-i trimită un mesaj codificat în legătură cu asta cu prima ocazie. El avea să se înfurie, iar acest lucru îi oferea lui Margery o oarecare satisfacție.

Rămase trează în noaptea aceea și în alte câteva nopți care urmară, apoi decise să înceteze să-și mai facă reproșuri și să acționeze totuși cumva. Nu era obligată să păstreze secretele lui Rollo sau ale lui Bart. Exista ceva ce putea face ca să împiedice vărsarea de sânge și să-și țină fiii în siguranță?

Se hotărî să discute cu Ned Willard.

Paștele venea peste câteva zile și, ca de obicei, urma să meargă la Kingsbridge cu Bart și cu băieții pentru Târgul de Paști. Aveau să participe toți la slujbele speciale de la catedrală. Bart nu mai putea să evite slujbele protestante: era prea periculos și prea scump – amenda

era acum de douăzeci de lire dacă nu mergeai la biserică.

Avu mustrări de conștiință când familia ei se apropie de Kingsbridge și văzu turnul catedralei peste vârfurile copacilor. Oare nu trebuia să sprijine invazia spaniolă și răscoala catolică ce urma? La urma urmei, rezultatul putea fi ca Anglia să redevină catolică și asta trebuia să fie voia Domnului.

Paștele devenise o treabă plictisitoare pentru protestanți. Oasele sfântului Adolphus nu mai erau plimbate pe străzile din Kingsbridge într-o procesiune colorată. Nu se mai juca nicio piesă în catedrală. În schimb, un grup de actori juca, în curtea hanului Bell, în fiecare după-amiază, o piesă care se numea *Everyman*{28}. Protestanții nu înțelegeau nevoia oamenilor de spectacol și de culoare în biserică.

Dar Margery, la patruzeci și cinci de ani, nu mai credea că protestantismul era malefic și catolicismul perfect. Pentru ea, distincția importantă se făcea între tiranie și toleranță; între oamenii care încercau să-și impună forțat valorile față de ceilalți și cei care respectau credința celor care nu erau de acord cu ei. Rollo și Bart aparțineau grupului autoritar pe care ea îl disprețuia. Ned era unul dintre puținii oameni care credeau în libertatea religioasă. Avea să îi acorde toată încrederea ei.

Nu îl întâlni pe Ned în prima zi petrecută la Kingsbridge, nici în a doua. Poate că nu avea să vină în anul acela de Paști. Îl văzu pe nepotul lui, Alfo, care se mândrea acum cu soția lui, Valerie Forneron. O văzu și pe cumnata nemțoaică a lui Ned, Helga, dar nu și pe Barney, care revenise de la Càdiz cu încă o mică avere obținută prin jaf, întorcându-se pe mare după o scurtă pauză. Margery nu voia să-i întrebe despre planurile lui Ned. Nu voia să le dea impresia că era disperată să vorbească cu el – deși era.

În sâmbăta Paștelui, se afla în piața din vechea mănăstire, acum acoperită. Pipăia o bucată de pânză de o culoare roșie ca vinul, care credea că i s-ar fi potrivit chiar dacă nu mai era o fetișcană. Apoi privi dincolo de piața pătrată și văzu silueta scundă și robustă a lui Sylvie, soția lui Ned.

Sylvie era ca Margery și amândouă știau asta. Margery nu avea de ce să fie modestă. Își dădea seama că ea și Sylvie erau două femei atrăgătoare, inteligente și hotărâte – de fapt, semănau cu formidabila mamă a lui Ned. Sylvie era protestantă, desigur, și încă una activă; dar și aici Margery vedea o asemănare, pentru că amândouă își asumau riscuri enorme de dragul credinței lor.

Dar Margery ar fi vrut să-i vorbească lui Ned, nu lui Sylvie; aceasta îi surprinse privirea, zâmbi, apoi veni spre ea.

Margery se gândi că putea să-i transmită lui Ned un mesaj prin Sylvie. De fapt, poate că era chiar mai bine, pentru că nimeni nu putea să arunce suspiciunea asupra ei spunându-i lui Bart că stătuse de

vorbă cu Ned.

– Ce pălărie drăguță, spuse Sylvie cu accentul ei franțuzesc plăcut.

– Mulțumesc.

Margery purta o pălărie dintr-o catifea de un albastru-deschis. Îi arătă lui Sylvie materialul pe care îl văzuse.

– Îți place culoarea asta?

– Ești prea tânără ca să porți roșu-burgund, zise Sylvie cu un zâmbet.

– Frumos din partea ta.

– I-am văzut pe băieții tăi. Roger poartă barbă acum!

– Cresc atât de repede…

– Te invidiez. Eu nu am rămas niciodată însărcinată. Știu că Ned e dezamăgit, deși nu se plânge.

Faptul că Sylvie cunoștea atât de bine sentimentele nerostite ale lui Ned și că o spusese atât de nonșalant stârni un val de gelozie în inima lui Margery. „Tu nu ai copii, își zise ea, dar îl ai pe el."

Apoi spuse:

– Sunt îngrijorată pentru băieții mei. Dacă ne invadează spaniolii, vor fi nevoiți să lupte.

– Ned spune că navele reginei vor încerca să împiedice debarcarea soldaților spanioli.

– Nu sunt sigură că avem destule nave.

– Poate că Dumnezeu va fi de partea noastră.

– Nu mai sunt atât de sigură ca înainte de partea cui se află Dumnezeu.

Sylvie zâmbi trist.

– Nici eu.

Cu coada ochiului, Margery îl zări pe Bart intrând în piața acoperită. Era forțată să ia repede o decizie.

– Vrei să-i transmiți lui Ned un mesaj din partea mea?

– Sigur că da. Dar e pe aici, pe undeva…

– Îmi pare rău, nu mai e timp. Spune-i să organizeze un raid la New Castle și să-i aresteze pe Bart, pe Bartlet și pe Roger. O să găsească arme ascunse în vechiul cuptor – sunt puse acolo pentru sprijinirea invadatorilor.

Știa că planul ei era riscant, dar avea încredere în Ned.

– O să-i spun, zise Sylvie cu ochii măriți. Dar de ce vrei să fie arestați fiii tăi?

– Ca să nu fie nevoiți să lupte. Mai bine în închisoare decât la cimitir.

Sylvie părea speriată de acest gând. Poate că nu-și imaginase că, uneori, copiii provocau și suferință, nu doar bucurie.

Margery se uită la Bart: încă nu o observase. Dacă se despărțea acum de Sylvie, nu putea să afle că vorbiseră.

– Îți mulțumesc, zise Margery, apoi plecă.

Îl văzu pe Ned a doua zi la catedrală, în timpul slujbei de Paști. Silueta lui zveltă, atât de familiară, îi era încă dragă, chiar și după atâția ani. Inima părea să-i bată mai încet și se simți cuprinsă de un amestec de iubire și de regret care o făcea să sufere și să se bucure în aceeași măsură. Era bucuroasă că îmbrăcase în dimineața aceea o haină albastră, nouă. Însă nu vorbi cu el. Tentația era mare: se uită în ochii lui și îi văzu încrețindu-se la colțuri în timp ce spunea ceva neclar. Dar rezistă ispitei.

Plecă din Kingsbridge și se întoarse la New Castle cu familia ei marți, după Paști. Ned Willard veni miercuri.

Margery era în curte când o santinelă de pe metereze strigă:

– Călăreți pe drumul dinspre Kingsbridge! Doisprezece… cincisprezece… poate douăzeci!

Ea dădu fuga în casă. Bart, Bartlet și Roger erau în sala mare, pregătindu-și deja săbiile.

– Probabil e șeriful din Kingsbridge, zise Bart.

Apoi apăru Stephen Lincoln.

– Ascunzătoarea e plină de arme! zise el cu vocea înspăimântată. Ce să fac?

Margery se gândise dinainte la asta.

– Ia cutia cu sacramente și fugi pe poarta din spate. Du-te la taverna din sat și așteaptă acolo să primești vești de la noi că ai cale liberă.

Sătenii erau catolici și nu aveau să-l trădeze.

Stephen plecă în grabă.

Margery li se adresă apoi băieților:

– Voi doi să nu spuneți și să nu faceți nimic, ați auzit? Lăsați-l pe tatăl vostru să vorbească. Stați pe loc.

Bart spuse:

– Dacă nu le spun eu altceva.

– Dacă nu vă spune el altceva, repetă ea.

Bart nu era tatăl niciunuia dintre ei, dar ea păstrase bine secretul.

Își dădu seama că trecuseră treizeci de ani de când ea și Ned se întâlniseră în sala aceea, după ce el revenise de la Calais. Ce piesă văzuseră atunci? *Mary Magdalena.* Fusese atât de încântată după ce îl sărutase, încât urmărise spectacolul fără să înțeleagă nimic. Era plină de speranță că avea să ducă o viață fericită cu el. „Dacă aș fi știut atunci cum avea să se desfășoare viața mea, își spuse ea, poate m-aș fi aruncat de pe metereze.”

Auzi caii intrând în curte și, o clipă mai târziu, șeriful păși în sala mare. Era Rob Matthewson, fiul bătrânului șerif Matthewson, care murise. Rob era la fel de masiv precum tatăl lui și la fel de hotărât să nu primească ordine de la nimeni în afară de regină.

Matthewson era urmat de un grup mare de soldați, printre care se

afla și Ned Willard. Văzându-l de aproape, Margery observă că pe fața lui Ned începeau să se vadă ridurile adâncite de oboseală din jurul nasului și gurii, iar în părul negru avea fire argintii.

Îl lăsa pe șerif să conducă acțiunea.

– Trebuie să vă controlez casa, conte Bart, spuse Matthewson.

– Ce naiba cauți aici, câine obraznic? zise Bart.

– Am informații că există aici un preot catolic pe nume Stephen Lincoln. Dumneata și familia dumitale trebuie să rămâneți în camera asta cât timp îl caut eu.

– Nu mă duc nicăieri, zise Bart. Aici locuiesc.

Șeriful ieși din nou, urmat de grupul său. Ned se opri la ușă.

– Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat asta, contesă Margery, spuse el.

Ea se comportă conform planului.

– Nu, nu îți pare rău, zise ea ca și cum ar fi fost supărată pe el.

El continuă:

– Dar, cum regele Spaniei se pregătește să ne invadeze, nu putem lua de bună loialitatea nimănui.

Bart mormăi dezgustat. Ned nu mai spuse nimic și ieși.

După câteva minute, auziră strigăte triumfătoare, iar Margery bănui că Ned îl îndrumase pe Matthewson spre ascunzătoare.

Se uită la soțul ei, care ghicise cu siguranță același lucru. Consternarea și mânia apărură pe fața lui Bart, iar Margery înțelese că urma să iasă scandal.

Oamenii șerifului începură să aducă armele în sala mare.

– Săbii, spuse șeriful. Zeci de săbii! Arme și muniție. Halebarde. Arcuri și săgeți. Toate ascunse într-o cămăruță secretă. Conte Bart, ești arestat.

Bart părea paralizat: fusese descoperit. Se ridică și începu să strige:

– Cum îndrăzniți? Sunt contele de Shiring. Nu puteți face așa ceva și să vă așteptați să scăpați cu viață. Roșu la față, ridică tonul și mai mult: Gărzi! Aici!

Apoi scoase sabia. Bartlet și Roger îl imitară.

– Nu! țipă Margery. Făcuse asta pentru ca fiii ei să fie în siguranță – în schimb, le pusese viețile în pericol. Opriți-vă!

Șeriful și oamenii lui scoaseră săbiile la rândul lor.

Ned nu scoase sabia, dar ridică brațele și strigă:

– Opriți-vă cu toții! Nu ajungem nicăieri cu lupta și oricine îi atacă pe oamenii șerifului va fi spânzurat.

Cele două grupuri stăteau față în față în sala mare. Soldații lui Bart dădură buzna și rămaseră în spatele contelui, apoi apărură și alți oameni ai șerifului. Lui Margery nu-i venea să creadă cât de repede degeneraseră lucrurile. Dacă se luptau, avea să iasă un măcel îngrozitor.

– Omorâți-i pe toți! strigă Bart.

Apoi căzu la pământ.

Se prăbuși ca un copac, mai întâi încet, apoi tot mai repede, lovind podeaua de piatră cu o bufnitură înfiorătoare. Toată lumea încremeni.

Margery îngenunche lângă el și-i puse mâna pe piept. Apoi îi pipăi încheietura mâinii și gâtul: nu mai exista niciun semn de viață.

Se uită la soțul ei. Era un om prea îngăduitor cu sine însuși, care nu făcuse nimic altceva decât să trăiască după bunul său plac, indiferent față de ceilalți, în cei cincizeci de ani petrecuți pe pământ.

– A murit, spuse ea.

Și nu simți decât ușurare.

(iv)

Pierre Aumande se duse la apartamentul în care o ținea pe Louise de Nîmes, amanta lui din ultimii patru ani. O găsi îmbrăcată elegant, cu părul aranjat într-o coafură complicată, de parcă ar fi mers la Curte, ceea ce, bineînțeles, nu avea voie să facă niciodată. O punea mereu să se îmbrace așa, pentru că îi sporea plăcerea de a o înjosi. Oricine putea să umilească un servitor, dar Louise era marchiză.

Nu se plictisise de acest joc și simțea că n-avea să se plictisească niciodată. Nu o bătea des, pentru că îl dureau mâinile. Nici măcar nu se culca cu ea prea des. Erau moduri mai alese prin care să o facă să sufere. Ceea ce-i plăcea cel mai mult era să-i distrugă demnitatea.

Fugise de el o dată. El râsese: știa ce avea să se întâmple. Puținii ei prieteni și rude erau îngroziți că aveau să fie bănuiți de erezie dacă o primeau – așa că nu avea unde să se ducă. Născută într-o lume privilegiată, era complet incapabilă să-și câștige singură existența. La fel ca atâtea alte femei nevoiașe, ajunsese să se prostitueze ca să nu moară de foame. După o noapte într-un bordel, îl rugase să o primească înapoi.

În glumă, el se prefăcuse că ezită, forțând-o să coboare în genunchi și să-l implore. Dar, desigur, era prea bună ca să o piardă.

Astăzi, se miră puțin să îl vadă pe fiul lui vitreg, Alain, în apartament, stând lângă Louise pe canapea și discutând apropiați.

– Alain și Louise! zise el.

Amândoi săriră în picioare.

– Ce cauți aici? îl întrebă Pierre pe Alain.

Alain arătă o rochie așezată pe un scaun.

– Mi-ai spus să-i aduc rochia aceea.

Pierre își aminti că așa îi poruncise.

– Nu ți-am spus să-ți petreci după-amiaza bârfind aici, zise el. Întoarce-te la palat. Spune-i ducelui Henric că vin să-l văd și că am aflat care e planul de luptă al regelui Spaniei pentru invadarea Angliei.

Alain ridică din sprâncene.

– Cine ți-a spus așa ceva?

– Nu contează. Așteaptă-mă în fața apartamentului de la palat al ducelui. Poți să iei notițe.

Se apropie de Louise și-i mângâie nonșalant sânii.

Alain plecă.

Și Alain, și Louise se temeau de Pierre. În momentele de luciditate, își dădea seama că de asta îi ținea în preajma lui. Nu pentru că Alain îi era de folos ca om bun la toate, nici pentru nurii lui Louise. Erau aspecte secundare. Îi plăcea fiindcă le era frică de el. Îi ridicau moralul.

Îi păsa dacă erau prieteni? Nu vedea niciun rău în asta. Putea chiar să înțeleagă de ce ar fi empatizat Alain cu Louise. Era o femeie mai în vârstă, un substitut pentru mama lui.

Îi strânse sânii mai tare.

– Aceștia au fost mereu cea mai frumoasă parte a ta, zise el.

Ea se strâmbă dezgustată. Expresia fu trecătoare și și-o reprimă imediat, dar el o văzu și o plesni peste față.

– Șterge-ți privirea aia de pe față, spuse el.

– Îmi pare rău, zise ea smerită. Vrei să ți-o sug?

– Nu am timp. Am venit să-ți spun că am invitat pe cineva la cină aici, mâine. Vreau să-l răsplătesc pe cel care mi-a spus despre planul de luptă al spaniolilor. O să ne servești cina.

– Foarte bine.

– Goală.

Ea se holbă la el.

– Goală? spuse ea. În fața unui străin?

– O să te comporți absolut normal, numai că nu o să ai haine pe tine. Cred că asta o să-l amuze.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Absolut nimic?

– Poți să porți pantofi.

Ea reuși cu ceva efort să nu plângă.

– Mai ai și alte cerințe?

– Nu. Doar să ne servești.

– Foarte bine.

Nefericirea ei îl excita și fu tentat să mai stea, dar voia să-l vadă pe ducele Henric cât mai repede. Se întoarse și ieși din cameră. Când închise ușa, o auzi suspinând și zâmbi satisfăcut în timp ce cobora scările.

(v)

Ned fu încântat să primească o scrisoare de la Alain de Guise, din Paris, în care îi descria planul de luptă al regelui Spaniei.

Armada spaniolă avea să traverseze Canalul Mânecii și să ancoreze la Dunkirk. Acolo urma să se întâlnească cu armada spaniolă din Țările de Jos, condusă de Alessandro Farnese de Parma, cel mai de succes general trimis vreodată acolo de regele Spaniei. După aceea, armada astfel întărită avea să se întoarcă și să navigheze spre vest, direct în estuarul fluviului Tamisa.

Ned primi și o scrisoare de la Jeronima Ruiz, în care aceasta îl anunța că armada spaniolă avea o sută douăzeci și nouă de nave.

Jeronima se afla la Lisabona, unde văzuse armada cu ochii ei, numărând navele din port. Mersese acolo cu cardinalul, care făcea parte din marele grup de preoți care trebuiau să binecuvânteze navele și să-i ierte pe toți cei douăzeci și șase de mii de marinari și soldați de păcatele pe care aveau să le comită în Anglia.

Regina Elisabeta era devastată. Întreaga ei flotă avea treizeci și opt de nave. Nu vedea cum ar fi putut să-i învingă pe invadatori, cum nu vedea nici Ned. Elisabeta avea să fie distrusă. Regele Filip urma să conducă Anglia, iar ultracatolicii să domine Europa.

Ned era îngrozit. Simțea că era numai vina lui, pentru că încurajase executarea lui Mary Stuart.

Informațiile Jeronimei erau confirmate și de alți spioni. Numerele se schimbau foarte puțin de la un mesaj la altul.

Elisabeta voia să știe câte trupe avea ducele de Parma în Țările de Jos și cum avea de gând să traverseze Canalul. Ned primea rapoarte de la mai mulți spioni, dar erau atât de diferite, încât decise să meargă să vadă el însuși.

Însemna să-și rișteze propria viață. Dacă era prins și se afla că era spion englez, atunci spânzurătoarea era cea mai bună consecință la care se putea aștepta. Dar ajutase el însuși la crearea catastrofei care îi amenința și era datoria lui să facă tot ce putea ca să o evite, inclusiv să-și rișteze viața.

Se îmbarcă pe o navă către Antwerp. Era un oraș cosmopolit, plin de viață: își dădu seama că oricine era bine primit cu condiția să-și plătească datoriile. „Și nici nu susține nimeni cum că ar fi cămătăria un păcat”, îi spunea Carlos Cruz.

Ned era curios să-l cunoască pe Carlos, verișorul îndepărtat despre care auzise atât de multe. Avea cincizeci și unu de ani, era greoi și avea o barbă stufoasă care încărunțea. Ned se gândi că arăta ca un țăran vesel dintr-un tablou olandez cu prostovani de la țară care se distrau. Era greu să-și imagineze că Barney și Carlos omorâseră un sergent într-o încăierare stârnită de un joc de cărți.

Carlos trăia într-o casă mare de pe malul mării, cu o fierărie uriașă în curtea din spate. Avea o soție frumoasă, Imke, care îl întâmpină cu un zâmbet larg de bun venit. Fiica și ginerele lui locuiau cu ei, împreună cu cei doi nepoți. Bărbații se îmbrăcau sobru, dar femeile

purtau culori superbe: albastru-deschis și stacojiu, violaceu și culoarea piersicii. Casa era plină de obiecte scumpe: tablouri în ulei înrămate, instrumente muzicale, oglinzi, carafe, castroane și sticlărie decorativă, cărți cu coperte de piele, covoare și draperii. Locuitorii Țărilor de Jos păreau orientați către cămin și își arătau bogăția într-un mod ciudat de domestic, pe care Ned nu-l mai întâlnise în altă parte.

Ned avea nevoie de ajutorul lui Carlos pentru misiunea sa, dar nu era sigur că avea să-l primească. Carlos era spaniol și catolic. Pe de altă parte, fusese forțat de Biserică să plece din ținutul lui de baștină. Oare voia să acționeze împotriva armadei? Ned urma să afle în curând.

În ziua sosirii lui Ned, Ebrima Dabo, asociat de multă vreme cu Carlos în afaceri, veni la cină cu soția lui, Evi. Ebrima, în vârstă de șaptezeci de ani, avea părul creț și cărunt. Evi purta un colier de aur cu un pandantiv de diamant. Ned își aminti că Barney spusese că, pe vremea când Ebrima era sclav, fusese amantul mătușii Betsy. Ce viață dusese acest om! Mai întâi fusese fermier în Africa de Vest, apoi soldat, prizonier de război, sclav în Sevilia, din nou soldat în Țările de Jos și, în cele din urmă, un fierar bogat în Antwerp.

Carlos turna vin cu generozitate și bea el însuși o mare parte. În timpul mesei, află că și Carlos, și Ebrima erau rezervați în privința armadei spaniole.

– În parte, pentru că din pricina reginei Elisabeta spaniolii nu au reușit să cadă la pace cu Țările de Jos, zise Carlos în franceză, o limbă pe care o înțelegeau toți. După ce regele Spaniei va cuceri Anglia, va scăpa de intervenția ei aici.

Ebrima spuse:

– Când preoții ajung să conducă guvernul, e rău pentru afaceri.

– Și dacă mișcarea noastră de independență e înfrântă, nimic nu va mai opri Sfânta Inchiziție, adăugă Carlos.

Ned se simțea încurajat: era bine că își făceau griji. Decise că era momentul potrivit să le facă o propunere.

Se gândise multă vreme la asta. Avea să fie mai în siguranță dacă mergea împreună cu Carlos, care vorbea fluent olandeza, cunoștea țara și era cunoscut de sute de oameni din regiunea aceea. Dar Carlos și-ar fi riscat viața astfel.

Ned respiră adânc și spuse:

– Dacă vrei să ajuți Anglia, există un lucru pe care îl poți face.

– Spune-mi, zise Carlos.

– Am venit să verific numărul trupelor spaniole care se pregătesc să se îmbarce spre Anglia.

– Ah, zise Ebrima, pe tonul unui om care tocmai se lămurise într-o privință. Chiar mă întrebam.

– Armata spaniolă e concentrată mai ales la Dunkirk și la

Nieuwpoort, zise Carlos.

– Mă întreb dacă ai vrea să le vinzi spaniolilor o încărcătură de ghiulele de tun. Probabil că au nevoie de mii de ghiulele pentru bătălia care urmează. Iar dacă noi doi am ajunge cu câteva căruțe pline de muniție, am fi bine primiți, nu suspectați.

– Pe mine să nu vă bazați, spuse Ebrima. Vă doresc numai bine, dar eu sunt prea bătrân pentru asemenea aventuri.

Era un început prost, își zise Ned îngândurat – putea să-l determine pe Carlos să refuze.

Dar Carlos zâmbi și spuse:

– Va fi ca în vremurile de odinioară.

Ned se relaxă și mai bău puțin vin.

A doua zi, Carlos urcă tot stocul de ghiulele în căruțe, apoi căută mai multe în Antwerp. În cele din urmă, adunară opt căruțe. Le uni două câte două într-un șir, fiecare pereche fiind trasă de doi boi. Porniră la drum în a treia zi.

Drumul spre Nieuwpoort mergea de-a lungul coastei și Ned văzu în curând ceea ce-l interesa: pregătirile pentru invazie. De-a lungul malului erau ancorate bărci noi cu fundul plat și în fiecare șantier se construiau intens altele noi. Erau ambarcațiuni grosolane, greoaie, al căror scop nu putea fi decât transportul cât mai multor oameni. Păreau să fie câteva sute, iar Ned aprecia că fiecare putea să ducă între cincizeci și o sută de soldați. Câte mii de trupe avea ducele de Parma în așteptare? Soarta țării lui Ned depindea de răspunsul la această întrebare.

În curând, Ned începu să vadă soldații, în tabere aflate mai departe de mare, stând în jurul focului și gătind, jucând zaruri sau cărți, la fel de plictisiți pe cât erau de obicei. Mai mulți soldați trecură pe lângă ei pe drum și, văzând căruțele încărcate, îi aclamară puternic. Ned era ușurat să vadă că ghiulelele erau într-adevăr pașaportul lor de trecere.

Începu să estimeze numerele, dar taberele păreau să nu se mai sfârșească. Kilometru după kilometru, pe măsură ce boii greoi trăgeau căruțele pline pe drumul de pământ, erau tot mai multe trupe.

Trecură pe lângă Nieuwpoort și merseră mai departe spre Dunkirk, dar peisajul nu se schimbă.

Intrară fără probleme în orașul fortificat Dunkirk și ajunseră în piața de pe malul mării. În timp ce Carlos se târguia cu un căpitan de armată pentru prețul ghiulelelor, Ned merse pe plajă și privi apa gânditor.

Numărul trupelor de aici era mai mult sau mai puțin același cu acela al trupelor care se îmbarcau la Lisabona, din câte bănuia el. În total, păreau să fie peste cincizeci de mii de oameni care urmau să invadeze Anglia. Era o armată vastă, mai mare decât orice văzuse Europa în ultimele decenii. Cea mai mare bătălie de care își amintea

Ned fusese asediul din Malta, în care luptaseră treizeci sau patruzeci de mii de atacatori turci. Se simțea copleșit de puterea colosală care voia cu orice preț să-i distrugă căminul.

Dar mai întâi trebuiau să ajungă în Anglia.

Puteau bărcile cu fundul plat să transporte soldații în largul mării până în Anglia? Era periculos – se puteau răsturna în apele agitate. Probabil că scopul lor era să ducă soldații la navele mai mari, ancorate în apropiere de mal – ceea ce putea să dureze câteva săptămâni dacă toate galioanele urmau să ancoreze în mod obișnuit.

Ned se uită spre port și își imagină miile de oameni transportați spre galioanele ancorate în largul coastei – și își dădu seama că acesta era punctul slab al planului de luptă al regelui Spaniei. Odată îmbarcați, invadatorii aveau să fie o forță de neoprit.

Era o perspectivă sumbră. Dacă invazia reușea, reîncepeau arderile pe rug. Ned nu avea să uite niciodată strigătele îngrozitoare ale lui Philbert Cobley în timp ce era ars pe rug în fața catedralei Kingsbridge. Cu siguranță Anglia nu se putea întoarce la astfel de practici.

Singura speranță era să oprească armada în Canal, înainte de îmbarcarea trupelor. Flota Elisabetei era depășită numeric, așa că șansele erau mici. Dar asta era singura soluție.

Capitolul 26

Rollo Fitzgerald văzu din nou Anglia la ora patru după-amiaza, vineri, pe 29 iulie 1588. Inima i se umplu de bucurie.

Stătea pe puntea navei-amiral spaniole *San Martin,* obișnuindu-se cu urcușul și coborâșul pe valuri fără un efort prea mare. Anglia era doar o pată la orizont, către nord, dar marinarii aveau modurile lor de a verifica unde se aflau. Marinarul sondor aruncă la pupa o greutate prinsă cu o sfoară și măsură lungimea acesteia în timp ce se desfășura. Măsurase doar șaizeci de metri când greutatea ajunse pe fundul mării, iar căușul se ridică la suprafață cu nisip alb – dovada clară, pentru un marinar priceput, că nava intra în gura nordică a Canalului Mânecii.

Rollo fugise din Anglia după nimicirea complotului său de eliberare a reginei Mary Stuart. Timp de câteva zile, în care își rosese unghiile de frică, fusese doar cu un pas înaintea lui Ned Willard, dar reușise să scape înainte ca acesta să pună mâna pe el.

Plecase imediat la Madrid, pentru că acolo avea să se decidă soarta Angliei. Prezentându-se în continuare drept Jean Langlais, muncise neobosit pentru a ajuta și a încuraja invazia spaniolă. Se bucura de o mare credibilitate. Rapoartele lui Don Bernadino de Mendoza, ambasadorul Spaniei – mai întâi la Londra, apoi la Paris –, îl lămuriseră pe regele Filip că Langlais făcuse mai mult decât oricine ca să păstreze viu catolicismul în Anglia protestantă. Era al doilea ca statut după William Allen, care avea să devină arhiepiscop de Canterbury după invazie.

Lansarea armadei fusese amânată iar și iar, dar în cele din urmă, pe 28 mai 1588, porniră cu Rollo la bord.

Regele Spaniei îl înfățișase drept un război de apărare: răzbunare pentru atacurile piraților englezi asupra convoaielor transatlantice, pentru ajutorul oferit de regina Elisabeta rebelilor olandezi și pentru raidul lui Drake de la Càdiz. Dar Rollo se simțea ca un cruciat. Venea să-și elibereze țara de păgânii care puseseră stăpânire pe ea în urmă cu treizeci de ani. Era unul dintre numeroșii catolici englezi care se întorceau odată cu armada. Pe nave se aflau și o sută optzeci de preoți. Rollo credea că eliberatorii aveau să fie bine primiți de către englezii care rămăseseră fideli în inima lor credinței vechi. Îi fusese promis postul de episcop de Kingsbridge, răsplata lui pentru toți anii aceia de muncă secretă, dificilă și periculoasă, desfășurată sub nasul lui Ned Willard. Catedrala Kingsbridge avea să țină din nou slujbe catolice, cu crucifixe și tămâie – iar Rollo avea să prezideze totul în veșminte preoțești minunate, potrivite cu statutul său.

Amiralul armadei era ducele de Medina Sidonia, un bărbat în vârstă

de treizeci și opt de ani, care chelise prematur. Era cel mai bogat proprietar de pământ din Spania și nu avea prea multă experiență pe mare. Cuvântul de ordine pentru el era precauția.

După ce i se confirmase poziția armadei, Medina Sidonia urcă în vârful catargului un steag special, unul care fusese binecuvântat de papă și plimbat într-o procesiune prin catedrala din Lisabona. Apoi arboră steagul regelui, o cruce roșie diagonală, pe arborele trinchet. Alte steaguri apărură și pe celelalte nave: castele din Castilia, dragoni din Portugalia, flamurile nobililor aflați la bordul fiecărei nave și emblemele sfinților care îi protejau. Fâlfâiau și se întindeau vitejește în bătaia vântului, proclamând forța și bravura flotei.

San Martin trase trei salve de tun ca să semnaleze rugăciunea de mulțumire, apoi strânse velele și coborî ancora, iar Medina Sidonia întruni consiliul de război.

Participa și Rollo. Învățase suficient de bine spaniola în ultimii doi ani ca să urmărească discuțiile și chiar să ia parte dacă era necesar.

Viceamiralul lui Medina Sidonia era chipeșul Don Juan Martinez de Recalde, căpitan pe *San Juan de Portugal*. Ofițer de marină dintotdeauna, avea acum șaizeci și doi de ani și era cel mai experimentat căpitan din toată armada. Ceva mai devreme în ziua aceea, capturase un vas de pescuit englez și interogase echipajul, iar acum povestea că flota engleză, după cum aflase, era adunată la gura râului Plym. Era primul port mare de pe coasta de sud.

– Dacă dăm fuga acum la Plymouth și-i luăm prin surprindere, putem să distrugem jumătate din flota engleză, spuse Recalde. Ne vom răzbuna pentru raidul lui Drake de la Càdiz.

Lui Rollo îi tresăltă inima de speranță. Oare se putea termina chiar atât de repede?

Dar Medina Sidonia avea îndoieli.

– Avem ordine stricte de la Maiestatea Sa, regele Filip, spuse el. Trebuie să mergem direct la locul de întâlnire cu ducele de Parma și armata spaniolă din Țările de Jos, la Dunkirk, nu să deviem de la curs. Regele vrea o invazie, nu o luptă pe mare.

– Chiar și așa, știm că vom întâlni nave engleze, ripostă Recalde. Cu siguranță vor încerca să ne împiedice să ajungem la locul de întâlnire. Dacă avem ocazia perfectă de a-i distruge, ar fi o prostie să o ignorăm.

Medina Sidonia se întoarse spre Rollo și îl întrebă:

– Cunoști locul acesta?

– Da.

Mulți englezi l-ar fi privit acum pe Rollo ca pe un trădător. Dacă l-ar fi văzut pe nava-amiral a forței invadatoare, sfătuind dușmanii, l-ar fi condamnat la moarte. Nu ar fi înțeles. Dar pe el avea să-l judece Dumnezeu, nu oamenii.

– Gura portului Plymouth e strâmtă, spuse el. Nu pot trece una pe

lângă alta decât două sau trei nave, nu mai mult. Iar intrarea este plină de tunuri. Dar, odată ajunse înăuntru, câteva galioane ar putea stârni haosul. Ereticii nu ar avea unde să fugă.

Navele spaniole erau echipate cu tunuri grele cu țeava scurtă, inutile la distanță, dar distrugătoare de aproape. În plus, punțile armadei erau pline de soldați gata de acțiune, pe când navele de război engleze erau echipate doar cu marinari. Avea să fie un masacru, se gândi Rollo încântat.

Apoi adăugă:

– Iar orașul Plymouth are o populație de vreo două mii de oameni – mai puțin de o zecime din efectivele noastre. Ar fi neajutorați.

Medina Sidonia se gândi o vreme în tăcere, apoi spuse:

– Nu. Vom aștepta aici, să ne ajungă din urmă și cei întârziați.

Rollo fu dezamăgit. Dar poate că Medina Sidonia avea dreptate. Spaniolii erau cu mult mai puternici decât englezii, așa că Medina Sidonia nu avea de ce să rișt e. Nu conta prea mult unde sau când intrau în luptă cu flota Elisabetei – armada avea să câștige în mod sigur.

(ii)

Barney Willard se afla la Plymouth Hoe, un parc de pe culmile joase de unde se vedea intrarea în port. Era cu un grup mic de oameni care îl însoțeau pe amiralul flotei engleze, lordul Howard. Din parcul Hoe vedeau flota, multe vase fiind încărcate cu apă proaspătă și cu mâncare. Cele câteva nave de război din flota regală fuseseră completate de nave comerciale mai mici, inclusiv cele două ale lui Barney, *Alice* și *Bella,* iar acum erau aproape nouăzeci de ambarcațiuni în port.

Briza sufla dinspre sud-vest. Mirosea a mare, ceea ce-l înveselea mereu pe Barney, dar, din păcate, direcția vântului era perfectă pentru armada spaniolă, care intra în Canal dinspre Atlantic și se îndrepta spre est.

Regina Elisabeta își asumase un risc uriaș. Într-o întâlnire cu căpitanii ei de marină – lordul Howard, Sir Francis Drake și Sir John Hawkins hotărâse să trimită majoritatea flotei să întâmpine armada spaniolă în capătul de vest al Canalului. Capătul de est – „Marea îngustă”, unde ducele de Parma plănuia să se întâlnească cu armata invadatoare – rămăsese apărat de doar câteva nave de război. Știau toți cât de riscant era.

Atmosfera din Plymouth Hoe era tensionată. Soarta Angliei se afla în mâinile lor și se confruntau cu un dușman copleșitor de puternic. Barney știa că, într-o bătălie pe mare, toate așteptările puteau fi date peste cap de vremea imprevizibilă. Dar șansele erau împotriva lor și toți erau îngrijorați – în afară de viceamiralul Drake, a cărui nepăsare

celebră se văzu limpede când se alătură unui grup de localnici într-un joc de popice.

În timp ce Barney privea neliniștit peste apă, un barcaz apăru în strâmtoare. O navă mică, de vreo cincizeci de tone, care ridicase pânzele și zbura pe apă ca o pasăre. Barney cunoștea nava.

– E *Golden Hind,* spuse el.

Printre cei adunați se auzi un murmur de interes. *Golden Hind* era una dintre navele iuți, trimise să patruleze zonele cele mai vestice din apropierea Angliei și să pândească invadatorii. Nu putea exista decât un singur motiv pentru care venise în viteză acolo, își zise Barney, iar teama îi făcu pielea de găină.

Urmări nava intrând în port, coborând velele și ancorând pe plajă. Înainte să fie legată măcar, doi oameni coborâră în grabă și alergară spre oraș. După câteva minute, doi cai în galop urcară panta către parc. Drake lăsă jocul și înaintă prin iarbă, șchiopătând din pricina rănii mai vechi de glonț din gamba dreaptă, ca să audă ce aveau de spus.

Cel mai în vârstă se prezentă drept Thomas Fleming, căpitanul de pe *Golden Hind.*

– Ne-am întâlnit cu spaniolii în zori, zise el gâfâind. De atunci gonim cu vânt din pupa.

Amiralul, Charles Howard, era un bărbat viguros de cincizeci și doi de ani, cu barba argintie.

– Bravo, îi spuse el lui Fleming. Spune-ne ce ai văzut.

– Cincizeci de nave spaniole aproape de insulele Scilly.

– Ce fel de nave?

– Majoritatea erau galioane mari, alături de nave de aprovizionare și câteva nave înarmate, cu vâsle și vele deopotrivă.

Deodată, Barney se simți cuprins de o senzație bizară de liniște. Evenimentul care amenințase atât de des și de atâta vreme se petrecuse în sfârșit. Cea mai puternică țară din lume ataca Anglia. Sfârșitul îndoielilor aducea o ușurare ciudată. Acum, nu mai era nimic de făcut decât să lupte până la moarte.

Howard spuse:

– În ce direcție merg spaniolii?

– Niciuna, domnule. Aveau pânzele coborâte și părea că îi așteaptă și pe ceilalți să vină din urmă.

Lordul Parminter zise:

– Ești sigur de numărul lor, omule?

– Nu ne-am apropiat, de teamă să nu fim prinși și să nu vă putem da de știre.

– Foarte bine ai făcut, Fleming, spuse lordul Howard.

Barney estima că insulele Scilly se aflau la o sută șaizeci de kilometri de Plymouth. Dar Fleming parcursese distanța în mai puțin

de o zi. Armada nu putea avansa cu aceeași viteză, dar putea ajunge acolo până la căderea nopții, calculă el neliniștit, mai ales dacă lăsa în urmă navele mai lente cu provizii.

Gândurile lui Parminter mergeau cam în aceeași direcție.

– Trebuie să ridicăm pânzele de îndată! spuse el. Armada trebuie înfruntată direct, înainte să ajungă pe uscat.

Parminter nu era marinar. Barney știa că ultimul lucru pe care și-l doreau englezii era o luptă față în față.

Lordul Howard îi explică totul cu o răbdare politicoasă:

– Se apropie fluxul, iar vântul bate din sud-vest. E foarte greu pentru o navă să iasă din port când fluxul și vântul îi stau împotrivă – e imposibil pentru o flotă întreagă. Dar fluxul se va schimba la ora zece în noaptea asta. Atunci vom putea ieși în larg.

– Spaniolii ar putea fi aici până atunci!

– Ar putea. Dar ce bine că, din câte se pare, căpitanul lor s-a decis să aștepte și să se regrupeze.

Drake interveni pentru prima dată.

– Eu n-aș fi așteptat, spuse el. De altfel, nu înceta niciodată să se fălească. Cel care ezită e pierdut.

Howard zâmbi. Drake era un lăudăros, dar un om pe care era bine să-l ai alături în timpul luptei.

– Spaniolii au ezitat, dar încă nu sunt pierduți, din păcate, spuse el.

– Chiar și așa, zise Drake, suntem într-o postură proastă. Armada e în vânt față de noi. Asta îi avantajează.

Barney dădu posomorât din cap. Din experiența lui, vântul însemna totul într-o bătălie pe mare.

– Ar fi posibil ca *noi* să ajungem în vânt față de *ei?* întrebă Howard.

Barney știa cât de dificil era să navighezi contra vântului. Când o navă stătea perpendicular pe direcția vântului și velele erau înclinate, se putea întoarce brusc la nouăzeci de grade în direcția vântului. Așadar, cu vântul din nord, nava putea merge cu ușurință spre est sau vest, la fel ca spre sud. O navă bine construită, cu un echipaj experimentat, se putea descurca și mai bine, călătorind către nord-est sau nord-vest cu pânzele ajustate corect sau „cu vânt strâns”. Asta era navigarea aproape de vânt – o provocare, pentru că cea mai mică eroare putea duce nava într-o zonă interzisă, unde avea să încetinească și să se oprească. Acum, dacă flota engleză voia să o ia spre sud-vest, cu vântul din față dinspre sud-vest, trebuia să meargă în zigzag mai întâi spre sud și apoi spre vest, un procedeu lent și obositor, numit navigație în volte.

Drake nu părea convins.

– Nu numai că ar trebui să plutim în zigzag, dar ar trebui și să evităm să ajungem în raza vizuală a dușmanului, altfel poate schimba cursul ca să ne intercepteze.

– Nu te-am întrebat dacă ar fi dificil. Am întrebat dacă ar fi posibil.

Drake zâmbi. Îi plăceau discuțiile de acest gen.

– E posibil, spuse el.

Barney se simți încurajat de bravada lui Drake. Asta era tot ce aveau.

Lordul Howard spuse:

– Atunci, să o facem.

(iii)

O bună parte din sâmbăta aceea, Rollo rămase lângă balustrada de la babordul navei *San Martin,* în timp ce aceasta naviga în bătaia vântului favorabil prin Canalul Mânecii către Portsmouth. Armada forma o coloană lată, cu cele mai bune nave de luptă în față și în spate și cu navele de provizii apărate la mijloc.

În timp ce privea malurile stâncoase din trecătoarea Cornwall, Rollo era copleșit de sentimente contradictorii de încântare și vinovăție. Asta era țara lui și el o ataca. Știa că îndeplinea voia lui Dumnezeu, dar în adâncul sufletului ceva îi spunea că poate asta nu îi onora pe el și familia lui. Nu-i păsa cu adevărat de oamenii care aveau să moară în luptă: nu-și bătuse niciodată capul cu asemenea lucruri – oamenii mureau mereu, așa era rostul lumii. Dar nu putea să scape de teama că, dacă invazia eșua, avea să rămână în istorie ca un trădător, iar asta îl mâhnea profund.

Era momentul pe care îl așteptau iscoadele engleze și focurile de avertizare se aprinseră de pe un deal pe altul, trimițând un semnal de alarmă înflăcărat de-a lungul coastei, mai rapid decât puteau înainta navele. Rollo se temea că flota engleză, avertizată din timp, putea să iasă din portul Plymouth și să se îndrepte spre est ca să nu fie prinsă în capcană. Amânarea precaută a lui Medina Sidonia îi făcuse să piardă ocazia.

De câte ori armada trecea aproape de maluri, Rollo vedea mulțimi de oameni pe stânci, uitându-se la ei nemișcați și tăcuți, de parcă ar fi fost cuprinși de teamă: în istoria lumii, nimeni nu văzuse atât de multe nave la un loc.

Către seară, marinarii spanioli observară apa puțin adâncă și stâncile negre și amenințătoare din reciful periculos numit Eddystone, așa că fură nevoiți să devieze puțin cursul ca să-l evite. Celebra zonă periculoasă urma să apară la sud de Plymouth. Curând după aceea, câteva pânze îndepărtate dinspre est, reflectând soarele la apus, îi oferiră lui Rollo prima imagine înfiorătoare cu flota engleză.

Medina Sidonia ordonă armadei să arunce ancora, ca să se asigure că navele rămâneau în vânt față de englezi. Cu siguranță a doua zi aveau să se lupte, iar el nu voia ca dușmanul să obțină un avantaj.

Puțini oameni dormiră la bordul navei *San Martin* în noaptea aceea.

Își ascuțeau armele, verificau iar și iar pistoalele și butoiașele cu praf de pușcă și își lustruiau armurile. Tunarii așezau ghiulelele în chesoane și strângeau funiile care țineau tunurile pe loc, apoi umpleau butoaiele cu apă de mare ca să stingă focurile. Obstacolele fură date la o parte din lateralele navelor pentru ca tâmplarii să ajungă mai repede la găurile din carenă și să le repare.

Luna apăru la două noaptea. Rollo era pe punte și privea în depărtare, căutând flota engleză, dar nu vedea decât contururi șterse care ar fi putut fi fuioare de ceață. Spuse rugăciuni pentru armadă și pentru el însuși, implorând să supraviețuiască bătăliei de a doua zi și să trăiască suficient cât să devină episcop de Kingsbridge.

Zorii vărătici apărură devreme și le confirmară că în față erau cinci nave engleze. Dar, când lumina crescu, Rollo privi în urmă și avu parte de un șoc înfricoșător. Flota engleză era *în spatele* armadei. Cum naiba se întâmplase una ca asta?

Cele cinci nave trebuie să fi fost o momeală. Grupul principal înconjurase cumva armada, sfidând vântul, iar acum se afla în poziția mai avantajoasă, gata de luptă.

Marinarii spanioli erau uluiți. Nimeni nu-și dăduse seama că noul model al navelor engleze, mai jos şi îngust, creştea atât de mult manevrabilitatea acestora. Rollo era descurajat. Ce pas înapoi – și atât de devreme în desfășurarea luptei!

Către nord, văzu restul flotei engleze apropiindu-se pe lângă coastă ca să se alăture celorlalte nave, cu mișcări în zigzag dureros de scurte către sud și nord prin pasajul îngust. Spre uimirea lui Rollo, când nava din față ajunse în punctul cel mai sudic al mișcării în zigzag, deschise focul asupra flancului nordic al armadei. Își descărcă tunurile, apoi se întoarse din nou către nord. Niciuna dintre navele spaniole nu fu lovită, așa că englezii doar își irosiră muniția; dar spaniolii erau acum de două ori șocați: mai întâi de arta marinăriei, apoi de îndrăzneala căpitanului englez.

Se trăseseră primele salve ale bătăliei.

Medina Sidonia ordonă să se dea semnalul combinat de tunuri și steaguri pentru ca armada să-și ocupe poziția de luptă.

(iv)

Fu rândul englezilor să fie uimiți. Navele spaniole, îndreptându-se către est, departe de flota lui Howard, se mișcară într-o formație defensivă cu o precizie pe care nu o avusese niciodată vreo flotă engleză. Ca și cum ar fi fost dirijate de o mână divină, formară un semicerc perfect, cu o lungime de câțiva kilometri, ca o semilună cu colțurile îndreptate amenințător către englezi.

Ned Willard urmărea totul de pe puntea navei *Ark Royal*. Ned era omul lui Walsingham de pe nava-amiral. *Ark* era un galion cu patru

catarge și cu o lungime de puțin peste treizeci de metri. Exploratorul Sir Walter Raleigh o construise și i-o vânduse reginei Elisabeta, însă zgârcita regină nu-i plătise banii, ci îi dedusese cinci mii de lire din banii pe care spunea că i-i datorează el. Nava era puternic înarmată, având treizeci și două de tunuri aliniate pe cele două punți cu tunuri și castelul de la prova. Ned nu avea o cabină doar pentru el, dar avea luxul unui pat într-o cameră cu alți patru oameni. Marinarii dormeau pe punți, iar cei peste trei sute de oameni din echipaj, plus peste o sută de soldați, se străduiau să-și găsească loc pe o navă care avea, în punctul cel mai lat, doar unsprezece metri.

Urmărind manevra aproape magică a spaniolilor, Ned observă că navele cu provizii se aflau în mijloc și că galioanele de luptă erau fie în față și pe mijloc, fie în capete. Își dădu seama imediat că englezii puteau să lovească doar în colțurile semilunii, căci orice vas care intra în semicerc avea să fie expus atacului din spate, rămas fără vânt în pânze. Fiecare vas, în afară de ultimul, era păzit de cel din spate. Era o formație foarte bine gândită.

Armada spaniolă îl neliniștea pe Ned și în alte feluri. Navele sclipeau, fiind vopsite în culori aprinse, și chiar și de la distanță vedea că oamenii de pe punți erau îmbrăcați în cele mai elegante haine, cu pieptare și ciorapi stacojii, albaștri, violet și aurii. Chiar și sclavii de la vâslele galioanelor purtau jachete de un roșu aprins. Ce fel de oameni se îmbrăcau pentru război de parcă ar fi mers la petrecere? Pe navele engleze, doar nobilii purtau haine elegante. Chiar și căpitanii precum Drake și Hawkins aveau haine obișnuite de lână și veste de piele.

Lordul Howard stătea pe puntea de la pupa navei *Ark,* o poziție înaltă din spatele catargului principal, de unde vedea atât majoritatea navelor sale, cât și dușmanii. Ned stătea în apropiere de el. În spatele lor, flota engleză forma o linie dezordonată, cu totul neimpresionantă.

Ned observă un marinar care împrăștia rumeguș pe puntea principală și îi luă un moment să-și dea seama că o făcea pentru ca nu cumva podeaua să devină alunecoasă din pricina sângelui.

Howard strigă un ordin, iar *Ark* conduse flota în luptă.

Howard o luă spre colțul de nord al semilunii. Departe, spre sud, nava *Revenge* a lui Drake ataca celălalt capăt.

Ark ajunse în spatele navei spaniole aflate în capăt, un galion mare care, după părerea lui Howard, trebuia să fie *Rata Coronada.* Când *Ark* trecu prin dreptul pupei celeilalte nave, căpitanul spaniol se întoarse, iar cele două nave trecură cu bordul una pe lângă cealaltă. Și atunci, ambele traseră cu toate tunurile.

Bubuitul tunurilor mai apropiate fu ca o lovitură, observă Ned, iar fumul scos de praful de pușcă deveni mai rău decât ceața; dar, când vântul limpezi aerul, văzu că niciuna dintre nave nu o nimerise pe cealaltă. Howard știa că spaniolii nu voiau decât să se apropie

suficient cât să abordeze și, având grijă să evite dezastrul, păstrase o distanță prea mare ca să provoace vreo daună. Salvele spaniolilor, trase cu tunuri mai grele, cu țevile mai scurte, fuseseră la fel de ineficiente.

Ned tocmai trecuse prin prima înfruntare pe mare, dar nu se întâmplase nimic.

Navele care veneau din urmă atacau acum *Rata* și alte trei sau patru galioane apropiate, dar fără un efect prea mare. O parte dintre salvele englezilor provocaseră stricăciuni în greementul vaselor inamice, dar niciuna dintre tabere nu suferise avarii serioase.

Privind către sud, Ned văzu că atacul lui Drake asupra capătului de sud avea un rezultat asemănător.

Bătălia se mută spre est, până când spaniolii pierdură orice șansă de a mai ataca portul Plymouth; odată îndeplinit acest obiectiv, englezii se retraseră.

Cu toate acestea, câștigul era mic, își spuse Ned cu tristețe. Armada înainta, mai mult sau mai puțin afectată, către locul de întâlnire cu armata spaniolă a Țărilor de Jos: Dunkirk. Pericolul pentru Anglia rămânea la fel de mare.

(v)

În săptămâna aceea, Rollo se simți tot mai optimist cu fiecare zi care trecea.

Armada naviga maiestuos spre est, urmărită și hărțuită de flota engleză, dar nu fusese nici oprită, nici întârziată prea mult. Un câine care latră la picioarele unui cal ce trage la căruță riscă, mai devreme sau mai târziu, să primească în cele din urmă o lovitură în cap. Spaniolii pierdură două nave în timpul incidentelor, iar Drake, spre mirarea nimănui, își părăsi postul cât să o captureze pe una dintre ele, un galion valoros, numit *Rosario.* Dar armada era de neoprit.

Sâmbătă, pe 6 august, Rollo privi în față peste bompresul navei *San Martin* și văzu conturul familiar al portului francez Calais.

Medina Sidonia decise să se oprească acolo. Armada mai avea aproape patruzeci de kilometri până la Dunkirk, unde ducele de Parma trebuia să-i aștepte cu armata lui și cu o flotilă de ambarcațiuni gata să se alăture invaziei; dar exista o problemă. La est de Calais, apa puțin adâncă și bancurile de nisip ajungeau până la douăzeci și cinci de kilometri în larg, ceea ce putea fi fatal pentru un navigator care nu le cunoștea suficient de bine; astfel, exista pericolul ca armada să fie forțată să meargă prea departe în direcția aceea de vânturile din vest și de mareele puternice. Precautul Medina Sidonia decise din nou că nu era nevoie să-și asume riscuri.

La semnalul unui tun de pe *San Martin,* navele marii flote coborâră simultan velele și se opriră toate odată, apoi aruncară ancorele.

Englezii se opriră mai puțin elegant, la vreo opt sute de metri în spate.

Navigând de-a lungul Canalului, Rollo urmărise cu invidie cum apăreau de pe coasta engleză vase mici care aduceau provizii pentru flotă, cum butoaiele cu praf de pușcă și hălcile de șuncă erau urcate la bord. Spaniolii nu mai fuseseră aprovizionați de la Corunna: francezii aveau ordin să nu facă afaceri cu armada, pentru că regele voia să rămână neutru în acest război. Cu toate acestea, Rollo trecuse de multe ori prin Calais în călătoriile lui și știa că locuitorii îi urau pe englezi. Guvernatorul orașului își pierduse un picior cu treizeci de ani în urmă, în timpul unei lupte de recucerire a portului de la ocupanții englezi. Acum, Rollo îl sfătui pe Medina Sidonia să trimită o mică delegație la mal, cu salutări și cadouri, și, după cum era de așteptat, armada avu voie să cumpere orice le era necesar. Din păcate, nu fu câtuși de puțin suficient: în oraș nu exista destul praf de pușcă pentru a înlocui o zecime din ce folosise armada în ultima săptămână.

Primiră apoi un mesaj care îl înfurie la culme pe Medina Sidonia: ducele de Parma nu era gata. Niciuna dintre navele lui nu avea provizii, iar îmbarcarea nu începuse. Avea nevoie de câteva zile ca să pregătească navele și să navigheze spre Calais.

Rollo nu era sigur că mânia căpitanului era justificată. Nu era posibil ca Parma să-și urce armata în bărci mici și să-i pună pe soldați să aștepte acolo cine știe cât timp. Era mai logic să aștepte până când avea confirmarea că spaniolii ajunseseră.

Mai târziu în după-amiaza aceea, Rollo avu surpriza neplăcută de a vedea o a doua flotă engleză care venea către Calais dinspre nord-est. Era cealaltă parte din jalnica flotă a Elisabetei, se gândi el – acele nave care nu fuseseră trimise la Plymouth ca să întâmpine armada. Majoritatea navelor pe care le vedea nu erau de război, ci vase comerciale mici, oarecum înarmate, neputându-se compara cu mărețele galioane spaniole.

Armada spaniolă era mult mai puternică. Iar întârzierea nu era un dezastru. Ținea flota engleză la distanță deja de o săptămână. Trebuiau doar să-l aștepte pe Parma. Puteau să o facă. Și atunci, victoria avea să devină accesibilă.

(vi)

Ned știa că flota engleză dăduse greș. Armada spaniolă, aproape intactă și acum reaprovizionată, era pe punctul de a se întâlni cu ducele de Parma și cu armata din Țările de Jos. După ce făceau asta, aveau să fie la o distanță de mai puțin de o zi de coasta engleză.

Sâmbătă dimineața, lordul Howard întruni consiliul de război pe puntea de pe *Ark Royal.* Era ultima lor șansă să oprească invazia.

Un atac direct acum ar fi fost o sinucidere. Armada avea mai multe

nave și mai multe tunuri, iar englezii nu aveau nici măcar avantajul mărunt al unei manevrabilități mai bune. Dar pe mare, în mișcare, forma de semilună a forței spaniole părea invulnerabilă.

Mai era ceva ce puteau face?

Mai mulți participanți luară cuvântul deodată, sugerând nave de foc.

Era o soluție disperată, după părerea lui Ned. Trebuiau sacrificate nave scumpe, care urmau să fie incendiate și trimise către dușman. Vânturile capricioase și curenții haotici ar fi putut să le devieze cu ușurință cursul; sau navele inamice s-ar fi putut feri cu agilitate din calea lor. Așa că nu puteau fi siguri că navele de foc aveau să își atingă ținta și să îndeplinească obiectivul de a da foc flotei inamice.

Dar nimeni nu avea o idee mai bună.

Aleseră opt nave mai vechi pentru a fi sacrificate și le mutară în mijlocul flotei engleze, sperând să ascundă pregătirile.

Umplură calele navelor cu catran, cârpe și lemn vechi, iar catargele le unseră cu smoală.

Ned își aminti o discuție cu Carlos despre asediul de la Antwerp, în care se folosise o tactică similară de către rebelii olandezi, și îi sugerase lui Howard ca tunurile de pe navele de foc să fie încărcate. Cu puțin noroc, căldura focului avea să aprindă praful de pușcă și să detoneze armele în clipa în care ajungeau lângă flota inamică. Lui Howard îi plăcu ideea și dădu ordinul.

Ned supraveghea încărcarea tunurilor după cum îi explicase Carlos, punând în fiecare o încărcătură dublă, o ghiulea și muniție.

La pupa fiecărei nave de foc fu legată o barcă mică, pentru ca echipajele îndrăznețe care navigau către dușmani să poată scăpa în ultimul minut.

Spre uluirea lui Ned, încercarea lor de a masca activitatea eșuă. Spaniolii nu erau proști și înțeleseră ce se întâmpla. Ned văzu că mai multe barcazuri și bărci spaniole fură manevrate ca să formeze o barieră între cele două flote și bănui că Medina Sidonia avea un plan de a-și proteja armada. Cu toate acestea, Ned nu-și dădea seama cum avea să funcționeze.

Când se făcu noapte, vântul se înteți și mareea se schimbă. La miezul nopții, vântul și mareea erau perfecte. Micile echipaje ridicară pânzele și îndreptară navele de foc neluminate către felinarele strălucitoare ale armadei spaniole. Ned se străduia să vadă, dar încă nu ieșise luna, iar navele păreau doar niște pete întunecate pe marea neagră. Distanța dintre cele două flote era de numai opt sute de metri, dar părea interminabilă. Inima lui Ned bubuia. Totul depindea de asta. Nu se ruga prea des, dar acum înălță o rugăciune fierbinte către cer.

Deodată, se aprinse o lumină puternică. Una după alta, cele opt nave izbucniră în flăcări. Pe fundalul incendiului roșiatic, Ned văzu

marinarii sărind în bărcile de salvare. Opt vâlvătăi separate se unire în curând și se transformară într-un singur infern. Iar vântul împinse inexorabil bomba de foc către flota inamică.

(vii)

Rollo privea cu inima la gură și cu răsuflarea tăiată. Navele de foc se apropiau de barajul format din micile nave trimise de Medina Sidonia ca să le oprească. Fumul care îi umplea nările mirosea a lemn și a smoală. Simțea chiar și căldura flăcărilor.

Două barcazuri se desprinseră din baraj și o luară spre capetele șirului de nave de foc. Echipajele, riscându-și viața, aruncară ghearele de pisică spre vasele în flăcări. De îndată ce se agățară, fiecare echipaj încercă să tragă nava într-o parte. Deși tremura pentru propria viață, Rollo era uimit de curajul și de priceperea marinarilor spanioli. Se îndreptară astfel spre largul mării, unde navele de foc se puteau face scrum într-un mod inofensiv.

Mai rămâneau șase nave de foc. Alte două barcazuri, repetând manevra, se apropiară de navele de foc din capete. Cu puțin noroc, își zise Rollo, toate șase aveau să fie desprinse în același fel, două câte două, devenind astfel ineficiente. Tactica lui Medina Sidonia funcționa. Rollo prinse curaj.

Pe urmă, bubuitul unui tun îl înspăimântă.

Cu siguranță nu mai era nimeni în viață la bordul navelor, dar tunurile lor păreau să tragă ca prin farmec. Oare era Satan acolo, încărcând tunurile în timp ce flăcările dansau în jurul lui, ajutându-i pe eretici? Apoi, Rollo își dădu seama că armele fuseseră încărcate dinainte, fiind declanșate atunci când căldura aprinsese praful de pușcă.

Rezultatul fu un carnagiu. Prin vâlvătaia de un portocaliu aprins, văzu conturul negru al oamenilor de pe barcazuri, zguduindu-se ca niște diavoli din iad pe măsură ce erau străpunși de gloanțe. Se gândi că tunurile fuseseră încărcate probabil cu pietre și alice. Oamenii păreau că urlă, dar nu se auzea nimic peste mugetul flăcărilor și bubuitul tunurilor.

Tentativa de a captura și a devia navele de foc eșuă când membrii echipajelor căzură, morți sau răniți, pe punte sau în mare. Navele de foc, purtate de maree, se apropiau neobosite.

În momentul acela, spaniolilor nu le mai rămânea decât să fugă.

La bordul navei *San Martin,* Medina Sidonia trase o salvă de avertizare, ordonând să se ridice ancora și să se plece; dar era de prisos. Pe fiecare navă pe care o vedea Rollo în lumina portocalie, oamenii roiau pe catarge și întindeau velele. În graba lor, mulți nu mai ridicau ancorele, ci tăiau pur și simplu cu toporișca frânghiile groase cât brațul, lăsând ancorele pe fundul mării.

La început, *San Martin* se urni cu o lentoare chinuitoare. Ca și celelalte nave, fusese ancorată cu vântul în față pentru stabilitate; așadar, fu nevoită mai întâi să se întoarcă, o operațiune dificilă pentru velele mici. Lui Rollo i se părea inevitabil impactul: galionul avea să ia foc înainte ca el să se poată îndepărta pentru a se pregăti să sară în apă și să înoate până la mal.

Medina Sidonia trimise calm un barcaz în jurul flotei, cu ordinul ca toate navele să navigheze spre nord și să se regrupeze, dar Rollo nu era sigur că aveau să se supună prea multe. Prezența navelor de foc aprinse în mijlocul lor era atât de înspăimântătoare, încât majoritatea marinarilor nu se gândeau decât la cum să scape.

Când se întoarseră, iar vântul le umflă în sfârșit pânzele, fură nevoiți să se concentreze să scape fără să se lovească unii de alții. De îndată ce se eliberau, cele mai multe nave fugeau cât de repede le purtau vântul și mareea, indiferent de direcție.

Apoi, o navă de foc ajunse periculos de aproape de *San Martin* și scânteile care săreau aprinseră velele din față.

Rollo se uită în jos la apa neagră, dar ezită să sară.

Însă nava era pregătită să lupte cu incendiul. Pe punte erau butoaie cu apă de mare și grămezi de găleți. Un marinar apucă o găleată și aruncă apa pe pânza aprinsă. Rollo luă o altă găleată și procedă la fel. Li se alăturară și alții și stinseră repede flăcările.

Apoi, în sfârșit, galionul ajunse în direcția vântului și se îndepărtă de pericol.

Se opri după un kilometru și jumătate, iar Rollo se uită înapoi: englezii nu făceau nimic. La adăpost de flăcări în contra vântului, își permiteau să privească, în timp ce armada era cuprinsă încă de confuzie și panică. Deși niciuna dintre navele spaniole nu luase foc, pericolul fusese atât de mare, încât nu se putuse gândi la nimic altceva în afară de cum să-și scape pielea.

Pentru moment, *San Martin* rămăsese singură – și vulnerabilă. Acum era întuneric și nu mai puteau face nimic. Dar navele fuseseră salvate. A doua zi de dimineață, Medina Sidonia urma să aibă dificila sarcină de a readuna armada. Dar se putea face asta, iar invazia ar fi continuat.

(viii)

Când zorii apărură deasupra orașului Calais, Barney Willard, aflat pe puntea lui *Alice,* văzu că navele de foc eșuaseră. Resturile lor fumegânde erau împrăștiate pe plajele din Calais, dar niciun alt vas nu arsese. Se vedea o singură epavă, *San Lorenzo,* plutind neajutorată către stânci.

La vreo doi kilometri spre nord, văzu silueta navei-amiral spaniole *San Martin,* precum și alte patru galioane. Restul flotei era ascuns

vederii. Navele se împrăștiaseră și își pierduseră formația, dar erau intacte. În timp ce Barney le privea, cele cinci galioane o luară spre est și prinseră viteză: Medina Sidonia pleca să-și adune rătăciții. Imediat după aceea, se putea întoarce la Calais cu toată forța, ca să ajungă la punctul de întâlnire cu ducele de Parma.

Dar Barney simțea că englezii aveau acum o mică șansă. Armada era vulnerabilă câtă vreme disciplina era distrusă și navele dispersate. Ar fi putut să le atace câte una sau câte două.

Iar dacă puteau fi împinse spre bancurile de nisip dinspre Țările de Jos, șansele creșteau. Barney navigase de multe ori pe lângă acele bancuri în drum spre Antwerp, iar Drake le știa la fel de bine, dar pentru majoritatea navigatorilor spanioli erau niște primejdii nedescoperite. Era o ocazie favorabilă – deși nu pentru mult timp.

Spre marea satisfacție a lui Barney, lordul Howard ajunse la aceeași concluzie.

Ark Royal trase o salvă de avertizare și nava *Revenge* a lui Drake ridică ancora și pânzele. Barney le strigă ordine marinarilor săi, care își alungară somnul și intrară cu toții în priză, ca un cor bine instruit care începea un madrigal.

Flota engleză porni în urmărirea celor cinci galioane.

Barney rămase pe punte, păstrându-și echilibrul fără efort pe valurile înalte. Vânturile erau puternice în august, iar rafalele își schimbau mereu forța și direcția, cu alternanțe de ploi învolburate și cu vizibilități reduse, așa cum se întâmpla deseori în Canal. Barney se bucura de senzația de goană pe valuri, de aer sărat în plămâni, de ploaie rece care îi răcorea fața și de perspectiva prăzii de la sfârșitul zilei.

Rapidele nave engleze ajunseră din urmă galioanele, însă fuga spaniolilor nu fu inutilă, pentru că, în timp ce treceau prin strâmtori în Marea Nordului, adunară alte nave împrăștiate ale armadei. Cu toate acestea, erau încă depășiți numeric de englezi, care se apropiară și mai mult.

Era ora nouă dimineața și, după calculele lui Barney, se aflau la aproape unsprezece kilometri distanță de Țările de Jos și de orașul Gravelines. Apoi, brusc, Medina Sidonia decise că nu avea rost să mai fugă și se întoarse cu fața spre dușmani.

Barney coborî pe puntea cu tunuri. Tunarul-șef era un nord-african cu pielea neagră, pe nume Bill Coory. Barney îl învățase pe Bill tot ce știa, iar acum devenise la fel de bun pe cât fusese Barney, poate chiar și mai bun. Barney îi ordonă să pregătească pentru luptă echipa de tunari de pe *Alice*.

Văzu nava lui Drake, *Revenge,* apropiindu-se de *San Martin.* Cele două nave aveau să treacă una pe lângă alta, așa cum făcuseră de sute de ori în ultimele zile, fără efecte vizibile. Dar de data asta, era diferit.

Barney începu să se neliniștească tot mai tare când *Revenge* schimbă cursul, apropiindu-se periculos de nava spaniolă. Drake simțise miros de sânge sau de aur și se deplasă până la câteva sute de metri de țintă. Barney se temea pentru viața eroului Angliei: dacă Drake era ucis în prima înfruntare din bătălie, avea să-i demoralizeze complet pe englezi.

Ambele nave traseră cu tunurile de la provă, arme mici și ineficiente care puteau provoca panică și agitație în echipajul inamic, dar nu puteau schilodi nava. Apoi, când cele două nave mari ajunseră una în dreptul celeilalte, avantajul vântului deveni vizibil. Nava spaniolă, aflată în direcția vântului, luă bandă pentru ca tunurile, chiar și din cea mai joasă poziție, să se ridice cât mai mult. Nava engleză, în contra vântului, se înclină spre dușman și, de la distanța aceea mică, îndreptă tunurile spre puntea și pântecele expus al navei.

Începură cu toții să tragă. Tunurile celor două nave scoteau sunete diferite. *Revenge* trăgea într-un ritm măsurat, ca o tobă, fiecare tun de pe punte trăgând atunci când ajungea în poziția optimă, cu o disciplină care bucura inima de artilerist a lui Barney. Sunetul de pe *San Martin* era mai profund, dar neregulat, de parcă tunarii ar fi economisit muniția.

Cele două nave se ridicau și coborau pe valuri ca niște dopuri de plută, fiind acum atât de aproape una de alta, încât, chiar și cu marea agitată, tunurile nu aveau cum să rateze.

Câteva ghiulele uriașe loviră nava *Revenge.* Din pricina unghiului, acestea izbiră greementul; dar chiar și acest lucru putea să dăuneze navei dacă se rupeau catargele. *San Martin* suferi alt gen de avarii: o parte dintre tunurile lui Drake trăgeau cu o varietate neobișnuită de muniție – pachete de cuburi mici de fier, numite zaruri, care sfâșiau carnea; perechi de ghiulele legate una de alta, care se rostogoleau pe greement și dărâmau capetele de vergă; chiar și bucăți de fier vechi care puteau distruge pânzele.

Scena fu acoperită apoi de nori uriași de fum. Barney auzea strigătele oamenilor mutilați printre bubuituri, iar gustul prafului de pușcă îi pătrunse în nas și în gură.

Navele se depărtară una de alta, trăgând cu tunurile de la provă în același timp. Când apărură prin perdeaua de fum, Barney văzu că Drake nu avea de gând să încetinească și să se întoarcă pentru a ataca din nou nava *San Martin,* ci se îndrepta direct către următoarea navă spaniolă aflată în apropiere. Barney deduse ușurat că *Revenge* nu fusese avariată prea serios.

A doua navă din șirul englez, *Nonpareil,* atacă *San Martin.* Urmând exemplul lui Drake, căpitanul se apropie la mustață de nava inamică, deși nu atât cât să le permită spaniolilor să-i agațe cu ghearele de pisică și să-i abordeze – iar tunurile bubuiră din nou. De data aceasta,

Barney crezu că spaniolii trăseseră mai puține salve și bănui că tunarii reîncărcau mai lent.

Văzuse destul: era momentul să li se alăture. Era important ca *Alice* să fie văzută atacând navele spaniole, pentru că acest lucru le dădea lui Barney și echipajului său dreptul de a primi o parte din pradă.

San Felipe era următorul galion din șirul spaniol și era deja înconjurat de navele engleze care trăgeau fără milă asupra lui. Lui Barney îi aminteau de o haită de câini care atacau un urs, una dintre distracțiile preferate de englezi. Navele se apropiară atât de mult, încât Barney văzu un englez înnebunit sărind peste spațiul gol pe puntea lui *San Felipe,* fiind tăiat imediat în bucăți de săbiile spaniolilor. Își dădu seama că era singura dată în ultimele nouă zile când cineva urcase la bordul unei nave inamice – ceea ce demonstra în ce măsură reușiseră englezii să-i împiedice pe spanioli să-și folosească tacticile preferate.

Când *Alice* intră în iureșul luptei, călcând pe urmele navei de război *Antelope,* Barney privi spre orizont și văzu consternat un nou grup de nave spaniole, care veneau să intre în luptă. Era nevoie de curaj pentru a sări în ajutorul unei flote depășite numeric, dar se părea că spaniolilor nu le lipsea.

Strângând din dinți, Barney îi strigă timonierului să se apropie la o sută de metri de *San Felipe.*

Soldații de pe galion traseră cu muschetele și cu archebuzele, fiind suficient de aproape încât să nimerească o parte a oamenilor înghesuiți pe puntea lui *Alice.* Barney se așeză în genunchi și scăpă nevătămat, dar șase membri ai echipajului său căzură pe punte, sângerând abundent. Și atunci Bill Coory începu să tragă, iar tunurile de pe *Alice* bubuiră. Alicele străpunseră puntea galionului, doborând marinari și soldați, iar ghiulelele mai mari izbiră lemnul carenei.

Galionul răspunse cu o ghiulea mare – față de cele opt mai mici trase de *Alice* – și, când aceasta se înfipse în pupă, Barney simți o lovitură în stomac. Tâmplarul navei, care aștepta pe punte un moment exact ca acesta, dădu fuga jos pentru a încerca să repare stricăciunea.

Barney mai luase parte la lupte. Nu era neînfricat – oamenii fără frică nu rezistau prea mult pe mare –, dar descoperi că, odată începută lupta, erau atât de multe lucruri de făcut, încât nu se mai gândea la pericol decât după ce acesta trecea. Era stăpânit de o încântare energică, strigând întruna instrucțiuni echipajului, fugind dintr-o parte în alta ca să vadă mai bine și coborând o dată la câteva minute pe puntea cu tunuri ca să dea ordine și să-i încurajeze pe tunarii asudați. Se îneca cu fum, aluneca pe sângele scurs și se împiedica de trupurile morților și ale răniților.

Ocoli *Antelope* prin spate și o luă după nava mai mare, trecând a doua oară pe lângă ea și trăgând de data asta cu tunurile de la babord.

Îi scăpă o înjurătură când galionul le lovi catargul din spate. O fracțiune de secundă mai târziu, simți o arsură cumplită pe scalp. Duse mâna la cap și scoase o așchie de lemn din păr. Simți umezeala caldă a sângelui, dar era doar un firicel și își dădu seama că scăpase doar cu o zgârietură.

Catargul nu căzu, iar tâmplarul dădu fuga să-l întărească cu stâlpi de susținere.

Când *Alice* scăpă de fumul sulfuros, Barney observă că armada se așeza încet în formația de semilună. Era uimit că echipajele și căpitanii puteau da dovadă de atâta disciplină în timp ce îndurau lovituri îngrozitoare. Navele spaniole se arătau îngrijorător de greu de scufundat, iar în curând aveau să ajungă și întăririle.

Barney făcu un ocol cu *Alice* pentru încă un atac.

(ix)

Bătălia continuă toată ziua și Rollo se simțea disperat pe la jumătatea după-amiezii.

Sun Martin fusese lovită de sute de ori. Trei dintre tunurile mari ale navei fuseseră dislocate de pe socluri și deveniseră inutile; dar mai avea suficiente. Nava găurită era menținută la suprafață de scafandri, cei mai curajoși oameni, care intrau în apă cu plăci de plumb și câlți pentru a călăfătui carena în timp ce salvele continuau. În jurul lui Rollo erau numai morți și răniți, care strigau numele Domnului sau al sfântului preferat, implorând să-i scape de agonie. Aerul pe care îl respira avea gust de fum și de sânge.

Magnifica navă *Maria Juan* era atât de avariată, încât nu reușea să mai plutească, iar Rollo o privi disperat scufundându-se încet, dar fără speranță, în valurile cenușii și reci ale Mării Nordului, dispărând pentru totdeauna. *San Mateo* era aproape de sfârșit. În efortul de a se menține la suprafață, echipajul arunca peste bord tot ce putea fi mișcat: tunuri, grătare, lemne rupte, chiar și cadavrele camarazilor morți. *San Felipe* era atât de grav deteriorată, încât nu mai putea fi cârmită și plutea neajutorată departe de bătălie, către bancurile de nisip.

Nu era doar faptul că spaniolii erau depășiți numeric. Erau soldați curajoși și marinari pricepuți, dar obișnuiau să își câștige bătăliile lovind cu pintenii navelor și abordând, iar englezii își dăduseră seama cum să-i împiedice să facă asta. În schimb, fuseseră forțați să înceapă să tragă, un gen de luptă care îi dezavantaja. Englezii dezvoltaseră o tehnică de tir rapid, pe care spaniolii nu o puteau înfrunta. Tunurile spaniole mai mari erau greu de reîncărcat, uneori fiind necesar ca tunarii să se atârne de funii peste carenă ca să introducă ghiuleaua; iar în toiul luptei acest lucru era aproape imposibil.

Rezultatul era un dezastru.

Ca și cum ar fi vrut ca înfrângerea să fie și mai sigură, vântul își schimbase direcția dinspre nord, așa că nu mai aveau cum să fugă în direcția aceea. La est și la sud erau doar bancuri de nisip, iar englezii îi atacau din vest. Spaniolii erau prinși în capcană. Rezistau cu stoicism, dar navele lor aveau să fie scufundate până la urmă de tunurile englezilor sau împinse pe bancurile de nisip.

Nu mai aveau nicio speranță.

(x)

La ora patru după-amiaza, vremea se schimbă.

O vijelie neașteptată se apropie dinspre sud-vest. Pe puntea navei lordului Howard, *Ark Royal,* Ned Willard era bătut de vântul puternic și udat de ploaie. Ar fi îndurat bucuros, dar ceea ce îl deranja era că armada spaniolă era acum ascunsă de o perdea de ploaie. Flota engleză se apropiase treptat de locul în care ar fi trebuit să fie spaniolii – dar ei nu mai erau acolo.

Doar nu erau să scape tocmai acum?!

După o jumătate de oră, furtuna trecu la fel de repede pe cât se stârnise și, în soarele de după-amiază apărut din senin, Ned văzu uluit că navele spaniole erau acum la trei kilometri spre nord și avansau în viteză.

Ark întinse pânzele și plecă în urmărire, iar restul flotei veni după ea, însă aveau nevoie de timp ca să o prindă din urmă, iar Ned înțelese că nu aveau să se mai dea lupte până la căderea nopții.

Ambele flote rămaseră aproape de coasta de est a Angliei.

Se lăsă întunericul. Ned era epuizat și adormi îmbrăcat pe patul lui. Când se iviră zorile a doua zi, se uită în față și văzu că spaniolii erau la aceeași distanță, mergând încă spre nord cât de repede puteau.

Lordul Howard se afla la locul lui obișnuit, pe puntea de la pupă, bând o bere slabă.

– Ce se întâmplă, domnule? întrebă Ned politicos. Se pare că nu putem să-i ajungem.

– Nu e nevoie, zise Howard. Uite! Fug de noi.

– Și unde se duc?

– Bună întrebare. Din câte văd eu, vor fi forțați să ocolească vârful de nord al Scoției, apoi să se întoarcă spre sud prin Marea Irlandei – pentru care nu sunt hărți, după cum știi.

Ned nu știuse acest lucru.

– Am fost cu dumneata în fiecare oră din ultimele unsprezece zile, dar tot nu înțeleg cum de s-a întâmplat așa ceva.

– Adevărul, Sir Ned, este că e foarte greu să cucerești o insulă. Invadatorul are un dezavantaj uriaș. Rămâne fără provizii, devine vulnerabil când încearcă să îmbarce și să debarce trupele și se rătăcește pe teritorii sau mări necunoscute. Ceea ce am făcut noi, în

cea mai mare parte, a fost să hărțuim dușmanul până când greutățile inerente l-au copleșit.

Ned încuviință din cap.

– Iar regina Elisabeta a avut dreptate să-și cheltuie banii pe flotă.

– Așa e.

Ned privi peste ape la armada spaniolă care se retrăgea.

– Înseamnă că am câștigat, zise el.

Abia îi venea să creadă. Știa că trebuia să țopăie de bucurie și probabil că asta avea să facă după ce digera veștile, dar deocamdată era uluit.

Howard zâmbi.

– Da, zise el. Am câștigat.

– Păi, spuse Ned, să fiu al naibii!

Capitolul 27

Pierre Aumande fu trezit de fiul său vitreg, Alain.

– E o întrunire de urgență a Consiliului de Coroană, spuse Alain.

Părea neliniștit, fără îndoială pentru că trebuia să tulbure somnul stăpânului său arțăgos.

Pierre se ridică în capul oaselor și se încruntă. Întrunirea era o surpriză și lui nu-i plăceau surprizele. Cum de nu aflase de asta mai înainte? Care era urgența? Se scărpină pe brațe, gândindu-se, iar pielea sa uscată se scutură pe cuvertura brodată.

– Ce altceva mai știi?

– Avem un mesaj de la d'O, spuse Alain.

Numele neobișnuit de François d'O îi aparținea administratorului financiar al regelui Henric al III-lea.

– Vrea să se asigure că participă și ducele de Guise.

Pierre privi pe fereastră. Era încă întuneric și nu vedea nimic afară, dar auzea ploaia torențială căzând pe acoperiș și stropind ferestrele. Nu avea să afle nimic dacă mai rămânea în pat, așa că se ridică.

Era cu două zile înainte de Crăciun, în 1588. Se aflau la castelul regal de la Blois, aflat la peste o sută șaizeci de kilometri sud-vest de Paris. Era un palat uriaș, cu cel puțin o sută de camere, iar Pierre ocupa un apartament luxos, de aceeași mărime ca acela al stăpânului său, ducele de Guise, și aproape la fel de mare ca al regelui.

Asemenea regelui și ducelui, Pierre adusese cu el o parte din propria lui mobilă de lux, inclusiv patul extrem de confortabil și masa de scris, a cărei mărime era simbolică. Mai avea ceva de preț cu el, o pereche de pistoale cu roată de fricțiune, cu finisaje de argint, dăruite de regele Henric. Fusese prima și singura dată când primise un cadou de la un rege. Le păstra lângă pat, gata să tragă.

Avea un alai de servitori conduși de Alain, acum în vârstă de douăzeci și opt de ani, pe care îl dresase complet și îl transformase într-un ajutor credincios. Alături de el se afla și Louise de Nîmes, amanta lui încântător de reticentă.

Pierre făcuse din ducele Henric de Guise unul dintre cei mai importanți oameni din Europa, mai puternic chiar decât regele Franței. Propriul statut al lui Pierre crescuse odată cu cel al stăpânului său.

Regele Henric era un pacifist convins, la fel ca mama lui, regina Caterina, și încercase să le arate o oarecare blândețe protestanților francezi eretici numiți hughenoți. Pierre prevăzuse pericolul acestui lucru de la bun început. Îl încurajase pe duce să înființeze Liga Catolică, o uniune de cofraternități ultracatolice, pentru a combate

alunecarea spre erezie. Acum era forța dominantă din politica franceză, controlând Parisul și alte orașe importante. Liga era atât de puternică, încât reușise să-l alunge pe regele Henric din Paris, motiv pentru care se afla acum la Blois. Iar Pierre reușise să-i obțină ducelui numirea de locotenent-general al armatelor regale, lăsându-l astfel pe rege fără controlul propriilor forțe armate.

Stările Generale – Parlamentul Național al Franței – erau reunite încă din octombrie. Pierre îl sfătuise pe ducele de Guise să pozeze în reprezentantul poporului la negocierile cu regele, deși, de fapt, era liderul opoziției față de puterea regală, iar scopul adevărat al lui Pierre era să se asigure că regele ceda tuturor pretențiilor emise de Ligă.

Pierre era puțin îngrijorat din cauza aroganței stăpânului său, care mergea prea departe. În urmă cu o săptămână, la banchetul familiei de Guise, fratele ducelui Henric, Louis, cardinalul de Lorena, ținuse un toast pentru „fratele meu, noul rege al Franței!" Vestea acestei insulte ajunsese bineînțeles la rege, cât ai clipi. Pierre nu credea că regele Henric avea îndrăzneala de a se răzbuna cumva, dar, pe de altă parte, asemenea laude ispiteau soarta.

Pierre își puse un pieptar alb, scump, cu crestături prin care se vedea căptușeala de mătase aurie. Culoarea nu îi scotea în evidență mătreața, care îi curgea permanent de pe scalpul uscat.

Lumina specifică mijlocului iernii apăru cu greu și dezvălui cerul mohorât și ploaia neobosită. Luând cu el un lacheu care să ducă lumânarea, Pierre merse prin câteva pasaje întunecoase și pe holurile castelului întortocheat spre camerele ducelui Henric.

Căpitanul gărzii de noapte a ducelui, un suedez pe nume Colii, pe care Pierre avusese grijă să-l mituiască, îl salută politicos și spuse:

– A fost cu doamna de Sauves jumătate de noapte. S-a întors la ora trei.

Charlotte de Sauves, o doamnă extrem de promiscuă, era actuala amantă a ducelui. Probabil că voia să doarmă până târziu în dimineața aceea.

– Trebuie să-l trezesc, spuse Pierre. Trimite o cană cu bere. Nu avem timp pentru altceva.

Pierre intră în camera de culcare. Ducele era singur: soția lui era la Paris, urmând să nască al paisprezecelea copil. Pierre scutură umărul ducelui adormit. Neavând încă patruzeci de ani, Henric era viguros și se trezi repede.

– Mă întreb ce-o fi atât de urgent încât consiliul să nu poate aștepta să-și ia oamenii micul dejun, mormăi ducele, trăgându-și un pieptar de satin gri peste lenjeria de corp.

Pierre nu voia să admită că nu știa.

– Regele se frământă din cauza Stărilor Generale.

– M-aș preface bolnav, numai că ceilalți ar putea să profite că lipsesc ca să comploteze împotriva mea.

– Nu spune că *ar putea,* ci că *ar face-o.*

Acesta era prețul succesului. Slăbiciunea monarhiei franceze, care începuse cu moartea prematură a regelui Henric al II-lea în urmă cu treizeci de ani, îi oferise familiei de Guise oportunități uimitoare – dar, de câte ori puterea lor creștea, alții încercau să le-o fure.

Imediat apăru un servitor cu o cană de bere. Ducele o goli dintr-o suflare, apoi spuse mulțumit:

– Așa mai merge.

Pieptarul lui de satin nu era călduros, iar pe coridoarele palatului era frig, așa că Pierre îi întinse o capă pe care să o poarte până la sala de consiliu. Ducele luă o pălărie și mănuși, apoi plecară.

Colii mergea în față. Ducele nu se ducea nicăieri fără o gardă de corp, atunci când trecea dintr-un apartament în altul la palat. Cu toate acestea, soldații nu aveau voie să intre în sala de consiliu, iar Colii rămase în capătul scării mari, în timp ce ducele și Pierre intrară.

Un foc mare ardea în vatră. Ducele Henric își scoase capa și se așeză la masa lungă alături de ceilalți consilieri.

– Adu-mi niște stafide de Damasc, îi spuse el unui servitor. N-am mâncat nimic.

Pierre li se alătură consultanților în dreptul pereților, iar consiliul începu să discute problema taxelor.

Regele întrunise Stările Generale pentru că avea nevoie de bani. Negustorii prosperi care alcătuiau Starea a Treia – după aristocrație și cler – refuzau cu încăpățânare să-i dea o parte mai mare din banii lor, câștigați cu greu. Își trimiseseră cu insolență contabilii să examineze finanțele regale și declaraseră apoi că regele nu ar fi avut nevoie de taxe mai mari dacă și-ar fi drămuit mai bine banii.

Administratorul financiar, François d'O, trecu direct la subiect.

– Starea a Treia trebuie să ajungă la un compromis cu regele, spuse el, uitându-se la ducele Henric.

– Așa vor face, răspunse ducele. Dați-le timp. Mândria nu le permite să cedeze imediat.

Era foarte bine, se gândi Pierre. Când se ajungea cu adevărat la compromis, ducele avea să fie eroul zilei pentru că îl organizase.

– Dar asta nu înseamnă *imediat,* nu-i așa? spuse d'O cu încăpățânare. Îl sfidează pe rege de două luni.

– Se vor da pe brazdă.

Pierre se scărpină la subsuoară. De ce fusese chemat Consiliul de Coroană atât de urgent? Era o discuție nesfârșită și părea că nu se întâmplase nimic nou.

Un servitor îi aduse ducelui o farfurie.

– Alteță, nu sunt stafide, zise el. V-am adus niște prune de Provence.

– Dă-mi-le, zise ducele. Mi-e atât de foame, că aș mânca și un cal.

D'O nu lăsă discuția să devieze.

– Când le spunem celor din Starea a Treia că trebuie să fie rezonabili, știți ce ne răspund? continuă el. Spun că ei nu au de ce să ajungă la un compromis, pentru că au sprijinul ducelui de Guise.

Se opri și privi în jurul mesei. Ducele își scoase mănușile și începu să-și îndese prune în gură.

D'O îi spuse:

– Alteță, susțineți că sunteți un mediator între rege și popor, dar ați devenit obstacolul din calea rezolvării.

Lui Pierre nu-i plăcea cum suna asta: era aproape un verdict.

Ducele Henric înghiți o prună. Pentru o clipă, păru că nu mai știe ce să spună.

În timp ce ezita, o ușă se deschise și ministrul Revol intră din apartamentul alăturat, care îi aparținea regelui. Revol se apropie de ducele Henric și spuse cu o voce joasă și clară:

– Alteță, regele dorește să vă vorbească.

Pierre era uimit: era a doua surpriză a dimineții. Se petrecea ceva ce el nu știa și presimțea pericolul.

Ducele răspunse mesajului de la rege cu o lipsă îndrăzneață de grabă. Scoase din buzunar o cutie de zaharicale suflată cu argint, în formă de scoică, și puse înăuntru câteva prune de luat cu el, de parcă ar fi vrut să ia o gustare în timp ce vorbea cu regele. Apoi se ridică și își luă capa. Cu o mișcare a capului, îi porunci lui Pierre să-l urmeze.

În camera alăturată se afla un grup de gărzi de corp ale regelui, condus de un om pe nume Montsery, care îi aruncă ducelui o privire încruntată. Aceste gărzi de elită, foarte bine plătite, se numeau cei Patruzeci și Cinci, iar ducele Henric, îndemnat de Pierre, propusese ca acest grup să fie desființat pentru a economisi bani – și, desigur, pentru a slăbi și mai mult statutul regelui. Nu fusese una dintre cele mai bune idei ale lui Pierre. Sugestia fusese respinsă și singura consecință era acum că cei Patruzeci și Cinci îl urau pe duce.

– Așteaptă aici în caz că am nevoie de tine, îi spuse ducele Henric lui Pierre.

Montsery îi deschise ducelui a doua ușă.

Ducele Henric se îndreptă spre ușă, apoi se opri și se întoarse din nou spre Pierre.

– Dacă mă gândesc mai bine, spuse el, întoarce-te la Consiliul de Coroană. Poți să-mi spui ce vorbesc în lipsa mea.

– Foarte bine, alteță, zise Pierre.

Montsery îi deschise ducelui ușa, dincolo de care se afla regele Henric. În vârstă de treizeci și șapte de ani, Henric era rege de cincisprezece ani. Avea fața cărnoasă și senzuală, dar iradia o autoritate pașnică. Se uită la ducele Henric și spuse:

– Iată-l, deci, pe omul căruia i se spune noul rege al Franței.

Apoi se întoarse spre Montsery și îi făcu un semn din cap, scurt, dar inconfundabil.

În clipa aceea, Pierre își dădu seama că era pe cale să se producă o catastrofă.

Cu o mișcare rapidă și fluidă, Montsery scoase un pumnal lung și-l înjunghie pe duce.

Lama ascuțită pătrunse cu ușurință prin pieptarul subțire de mătase al acestuia și se înfipse în pieptul lui vânjos.

Pierre rămase încremenit de groază.

Ducele deschise gura ca și când ar fi vrut să strige, dar niciun sunet nu se auzi, iar Pierre înțelese imediat că rana fusese probabil fatală.

Însă pentru gărzi nu fu suficient, pentru că îl înconjurară pe duce și îl înjunghiară repetat cu săbii și cuțite. Sângele îi țâșnea pe nas și pe gură, stropind peste tot în jur.

Paralizat de spaimă, Pierre privi încă o clipă. Ducele Henric căzu, sângerând abundent din numeroasele răni.

Pierre ridică privirea spre rege, care urmărea totul cu calm.

În cele din urmă, Pierre își reveni. Stăpânul lui fusese ucis și poate că el era următorul. Pe tăcute, dar repede, se întoarse cu spatele și ieși pe ușă, ajungând din nou în sala de consiliu.

Membrii Consiliului de Coroană aflați în jurul mesei lungi se uitară la el în tăcere, iar el realiză brusc că probabil știuseră ce avea să se întâmple. Întrunirea „urgentă” era un pretext de a-l lua pe nepregătite pe ducele de Guise. Era o conspirație și toți erau implicați.

Voiau ca el să spună ceva, pentru că încă nu știau dacă asasinatul se petrecuse sau nu. Profită de nesiguranța lor de moment ca să scape. Traversă camera în viteză, fără să spună nimic, și ieși. Auzi larma stârnindu-se în urma lui, întreruptă de o ușă trântită.

Garda de corp a ducelui, Colii, se uită nedumerit la Pierre, dar Pierre îl ignoră și coborî în fugă scara mare. Nimeni nu încercă să-l oprească.

Era șocat. Avea răsuflarea întretăiată și simțea că transpiră în ciuda frigului. Ducele era mort, ucis – și totul se întâmplase, în mod clar, la ordinul regelui. Ducele Henric devenise prea încrezător în sine însuși. La fel și Pierre. Fusese sigur că neputinciosul rege Henric nu avea să fie vreodată atât de curajos și de hotărât – și se înșelase, în mod dezastruos, fatal.

Avusese noroc că nu-l omorâseră și pe el. Își înăbuși panica în timp ce alerga prin castel. Regele și colaboratorii lui probabil că nu-și făcuseră și alte planuri în afară de asasinat. Dar acum, când ducele era mort, aveau să se gândească la cum să-și consolideze triumful. Mai întâi, aveau să-i elimine pe frații ducelui, cardinalul Louis și arhiepiscopul de Lyon; apoi, atenția lor avea să se îndrepte spre

principalul său consultant, Pierre.

Însă, în următoarele minute, totul avea să fie doar haos și confuzie, așa că Pierre avea o mică șansă de a se salva.

Fiul cel mare al ducelui Henric, Charles, era acum duce de Guise, își dădu seama Pierre în timp ce alerga pe un coridor. Băiatul avea șaptesprezece ani, fiind destul de mare ca să-i calce pe urme tatălui său – Henric însuși avea doar doisprezece ani când devenise duce. Dacă reușea să scape de acolo, Pierre avea să facă la fel cum făcuse cu Henric: să intre pe sub pielea mamei, să devină un consultant indispensabil pentru cel tânăr, să planteze în amândoi sămânța răzbunării și, într-o bună zi, noul duce ar fi devenit la fel de puternic precum cel vechi.

Mai avusese parte și altă dată de asemenea lovituri și de fiecare dată revenise mai puternic ca niciodată.

Ajunse în camerele lui, suflând din greu. Fiul său vitreg, Alain, era în salon.

– Pune șaua pe trei cai, se răsti Pierre. Nu lua decât bani și arme. Trebuie să fugim de aici în zece minute.

– Unde mergem? întrebă Alain.

Băiatul acesta prost ar fi trebuit să întrebe *de ce,* nu *unde.*

– Încă nu m-am hotărât, doar *mișcă-te!* urlă Pierre.

Intră în dormitor. Louise, în cămașă de noapte, stătea în genunchi, rugându-se în șoaptă.

– Îmbracă-te repede, spuse Pierre. Dacă nu ești gata, plec fără tine.

Ea se ridică și se apropie de el, cu mâinile încă împreunate în rugăciune.

– Ai necazuri, spuse ea.

– Bineînțeles că am necazuri, de asta fug, zise el nerăbdător. Îmbracă-te!

Louise deschise palmele și dezvălui un pumnal scurt, cu care îi crestă fața lui Pierre.

– Iisuse! strigă el de durere.

Dar șocul era mai puternic. Nu s-ar fi mirat mai tare nici dacă lama s-ar fi mișcat singură. Dar era vorba de *Louise,* șoricelul îngrozit, femeia neajutorată de care abuza din amuzament; iar ea îl *tăiase* – nu era doar o zgârietură, ci o tăietură adâncă în obraz, care acum sângera abundent pe barbă și pe gât.

– Târfă ce ești, o să-ți tai gâtul! strigă el, aruncându-se spre ea și întinzând mâna după cuțit.

Ea făcu iute un pas înapoi.

– Ticălosule, s-a terminat, acum sunt liberă! urlă ea – apoi îl înjunghie în gât.

Deși nu-i venea să creadă, simți lama pătrunzându-i dureros în carne. Ce se întâmpla? De ce credea că e liberă? Un rege slab îl

omorâse pe duce, iar acum, o femeie slabă îl înjunghiase pe Pierre. Era năucit.

Dar Louise era o asasină nepricepută: nu-și dăduse seama că prima lovitură trebuia să fie fatală. Făcuse o treabă de mântuială și acum avea să moară.

Mânia dirijă gesturile lui Pierre. Duse mâna dreaptă la gâtul rănit și cu stânga dădu la o parte mâna în care Louise ținea cuțitul. Era rănit, dar viu, și avea să o omoare acum pe Louise. Alergă spre ea, lovindu-se unul de altul înainte ca ea să apuce să-l taie din nou. Ea își pierdu echilibrul și căzu la pământ, scăpând cuțitul din mână.

Pierre îl ridică. Încercând să ignore durerea provocată de răni, se așeză călare pe Louise și ridică pumnalul. Se opri o clipă, neștiind unde să o înjunghie: pe față? pe sâni? în gât? în burtă?

O lovitură puternică în umărul drept îl aruncă în partea stângă. Preț de o clipă, brațul drept îi rămase moale și veni rândul lui să scape cuțitul. Căzu greoi, rostogolindu-se de pe Louise și rămânând pe spate.

Apoi ridică ochii și-l văzu pe Alain.

Tânărul avea în mână pistoalele cu roată de fricțiune primite de Pierre de la regele Henric și le ținea pe amândouă ațintite spre Pierre.

Pierre se uită neajutorat la arme timp de un minut. Trăsese cu ambele de mai multe ori și știa că funcționau bine. Nu știa cât de bine știa Alain să tragă, dar nu prea putea să rateze stând la doi pași de el.

Într-o secundă de liniște, Pierre auzi zgomotul ploii. Înțelese că Alain știuse din timp de asasinarea ducelui – de aceea întrebase *unde,* și nu *de ce.* Și Louise știuse. Așadar, conspiraseră să-l ucidă pe Pierre în momentul acela de slăbiciune. Și aveau să scape basma curată: toți urmau să presupună că Pierre fusese ucis din ordinul regelui, la fel ca ducele.

Cum i se putea întâmpla una ca asta tocmai lui, Pierre Aumande de Guise, maestrul manipulărilor de peste trei decenii?

Se uită la Louise, apoi din nou la Alain și văzu pe fețele lor aceeași expresie. Era o ură amestecată cu altceva: bucurie. Era momentul lor de glorie și erau fericiți.

– Nu-mi mai ești de niciun folos, spuse Alain.

Strânse degetele pe manetele șerpuite de sub pistoale.

Ce însemna asta? Pierre se folosise mereu de Alain, nu invers, nu-i așa? Ce anume nu pricepea? Pierre era din nou năucit.

Deschise gura să strige după ajutor, dar niciun sunet nu-i ieși din gâtul rănit.

Rotițele se învârtiră și ambele arme scoaseră scântei, apoi se declanșară cu un bubuit dublu.

Pierre se simți de parcă tocmai îl lovise un baros în piept. Durerea era copleșitoare.

O auzi pe Louise vorbind de parcă ar fi fost la mare distanță:

– Acum, întoarce-te în iad, de unde ai venit.

Apoi se făcu întuneric.

(ii)

Contele Bartlet își boteză primul fiu Swithin, după străbunicul copilului, iar pe al doilea îl numi Rollo, după unchiul său. Amândoi luptaseră cu vitejie împotriva protestantismului, iar Bartlet era un catolic convins.

Margery nu era mulțumită de niciunul dintre aceste nume. Swithin fusese un om dezgustător, iar Rollo o înșelase și o trădase. Cu toate acestea, pe măsură ce personalitățile băieților începeau să se contureze, li se schimbă și numele: Swithin deveni un copil care se târa foarte repede și fu poreclit Swifty{29}, iar rotofeiul Rollo deveni Roley{30}.

Lui Margery îi plăcea să o ajute dimineața pe Cecilia, soția lui Bartlet. Astăzi îi dădea omletă lui Swift, în timp ce Cecilia îl alăpta pe Roley. Cecilia avea tendința de a se îngrijora pentru copii, iar Margery avea o influență liniștitoare; probabil toate bunicile erau așa, își zise Margery.

Al doilea ei fiu, Roger, intră în camera copiilor să-și vadă nepoții.

– O să-mi fie foarte dor de ei când voi pleca la Oxford, zise el.

Margery observă că tânăra doică, Dot, se înseninâ imediat în prezența lui Roger. Avea un farmec tăcut, cu un zâmbet ambiguu, care era foarte atrăgător, și lui Dot i-ar fi plăcut, fără îndoială, să-l cucerească. Poate era bine că pleca la universitate: Dot era o fată drăguță și se purta frumos cu copiii, dar orizonturile ei erau prea înguste pentru Roger.

Gândul acesta o făcu să se întrebe ce întrevedea Roger însuși la orizont, așa că îl întrebă:

– Te-ai gândit ce o să faci după Oxford?

– Vreau să studiez dreptul, zise Roger.

Era interesant.

– De ce?

– Pentru că e foarte important. Legile sunt baza pentru dezvoltarea țării.

– Deci, ceea ce te interesează cu adevărat este guvernul.

– Cred că da. Am fost mereu fascinat de ce spunea tata când se întorcea de la ședințele Parlamentului: cum negociau oamenii și ce manevre făceau, de ce adoptau o poziție sau alta.

Contele Bart nu găsise Parlamentul niciodată prea interesant și fusese prezent în Camera Lorzilor doar din obligație. Dar tatăl adevărat al lui Roger, Ned Willard, era un animal politic. Ereditatea era fascinantă.

– Poate o să devii parlamentar de Kingsbridge și o să intri în Camera

Comunelor, spuse Margery.

– Nu e ceva neobișnuit pentru fiul mai tânăr al unui conte. Dar Sir Ned este parlamentar.

– O să se pensioneze mai devreme sau mai târziu.

Margery bănuia că ar fi făcut-o bucuros dacă i-ar fi putut lăsa locul fiului său.

Deodată, auziră glasuri puternice la parter. Roger ieși din cameră, dar se întoarse să anunțe:

– Tocmai a venit unchiul Rollo.

Margery era șocată.

– Rollo? spuse ea cu scepticism. Nu a mai venit la New Castle de ani de zile!

– Ei bine, acum e aici.

Margery auzi strigăte de bucurie în holul mare în timp ce Bartlet își întâmpina eroul.

Cecilia le spuse bucuroasă celor doi copii:

– Haideți să-l cunoașteți pe unchiul vostru, Rollo.

Margery nu se grăbea să-l întâmpine pe Rollo. I-l întinse pe Swifty lui Roger și spuse:

– Vin și eu mai târziu.

Ieși din camera copiilor și merse pe coridor către camerele ei, urmată de buldogul ei, Maximus. Bartlet și Cecilia se mutaseră, cum era firesc, în cele mai bune camere, iar pentru contesa văduvă rămăsese un apartament drăguț, cu dormitor și budoar. Margery intră în budoar și închise ușa.

Simțea o mânie glacială. După ce descoperise că Rollo se folosea de rețeaua ei pentru a instiga o insurecție violentă, îi trimisese un mesaj scurt, codificat, spunându-i că nu mai putea să-l ajute să aducă preoți în Anglia în mod clandestin. El nu răspunsese și nu mai comunicaseră de atunci. Petrecuse multe ore compunând un discurs indignat pe care intenționa să i-l țină dacă l-ar mai fi văzut. Dar acum, când se afla din nou aici, simțea că nu mai știa ce să-i spună.

Maximus se întinse în fața focului, iar Margery rămase la fereastră, privind afară. Era decembrie: servitorii traversau curtea înfofoliți în pelerine groase. Dincolo de zidurile castelului, câmpurile erau pline de noroi tare și rece, iar copacii goi își înălțau crengile despicate spre cerul cenușiu. Intenționase să-și ia puțin timp ca să-și recapete stăpânirea de sine, dar era în continuare șocată. Luă în mână rozariul ca să se liniștească.

Auzi servitorii cărând bagaje pe coridor prin fața ușii ei și bănui că Rollo avea să folosească fostul lui dormitor, care se afla față în față cu dormitorul ei nou. Curând după aceea, se auzi o bătaie în ușă și Rollo intră.

– M-am întors! anunță el bucuros.

Margery observă că acum era chel, cu fire albe în barbă. Se uită la el cu o expresie împietrită.

– De ce ai venit?

– Și eu mă bucur să te văd, spuse el sarcastic.

Maximus mârâi încet.

– La ce naiba te așteptai? spuse Margery. M-ai mințit ani de zile. Știi ce părere am despre creștinii care se omoară între ei din cauza doctrinei – și, cu toate acestea, n-ai ezitat să mă folosești tocmai pentru acest scop. Mi-ai transformat viața într-o tragedie.

– Am îndeplinit voia Domnului.

– Mă îndoiesc. Gândește-te la câte morți a provocat conspirația ta – inclusiv moartea lui Mary, Regina Scoțienilor!

– Acum e o sfântă în ceruri.

– În orice caz, eu nu te mai ajut și nu te poți folosi de New Castle.

– Cred că vremea conspirațiilor a trecut. Mary, Regina Scoțienilor, a murit, iar armada spaniolă a fost învinsă. Dar dacă s-ar ivi o altă ocazie, mai sunt și alte locuri în afară de New Castle.

– Sunt singura persoană din Anglia care știe că tu ești Jean Langlais. Te-aș putea trăda, i-aș putea spune lui Ned Willard.

Rollo zâmbi.

– Dar nu o vei face, spuse el încrezător. Poți să mă trădezi, dar și eu te pot trăda. Chiar dacă nu aș vrea să te dau de gol, probabil aș face-o sub tortură. Ai ascuns preoți ani de zile și acesta e un delict capital. Ai fi executată – probabil în același mod ca Margaret Clitheroe, care a fost stâlcită treptat până a murit.

Margery se uită la el îngrozită. Nu se gândise atât de departe.

Rollo continuă:

– Și nu ești numai tu. Și Bartlet, și Roger au ajutat la aducerea preoților pe furiș. Așadar, vezi tu, dacă mă trădezi, ai putea provoca executarea ambilor tăi fii.

Avea dreptate. Margery era prinsă în capcană. Oricât de rău era Rollo, nu avea altceva de făcut decât să-l protejeze. Se simțea înnebunită de frustrare, dar nu putea face nimic. Se uită la expresia lui îngâmfată preț de câteva momente.

– Blestemat să fii, spuse ea. Te blestem să arzi în iad.

(iii)

În a douăsprezecea zi de Crăciun, avu loc o cină mare în familie în casa Willard din Kingsbridge.

Tradiția unei piese de teatru anuale la New Castle se stinsese. Domeniile contelui deveniseră tot mai sărace de-a lungul anilor de discriminare împotriva catolicilor, iar contele de Shiring nu-și mai permitea banchete luxoase. Așadar, familia Willard organiza propria petrecere.

Șase persoane erau prezente la masă. Barney era acasă, însuflețit de victoria împotriva armadei spaniole. Stătea în capul mesei, iar Helga, soția sa, se afla în dreapta lui. Fiul său, Alfo, stătea în stânga, iar Sylvie observă că începea să se rotunjească odată cu prosperitatea. Soția lui Alfo, Valerie, avea în brațe un copil, o fetiță. Ned stătea în capătul opus, față în față cu Barney, iar Sylvie era lângă el. Eileen Fife aduse un platou uriaș cu porc fript cu mere și băură din vinul auriu de Renania adus de Helga.

Barney și Ned povesteau întruna scene din marea bătălie de pe mare. Sylvie și Valerie discutau în franceză. Valerie alăpta copilul în timp ce se înfrupta din friptura de porc. Barney spunea că bebelușul avea să semene cu bunica Bella: era puțin probabil, își zise Sylvie, fiindcă doar unul dintre cei opt străbunici ai copilului era african și în acel moment avea un ten rozaliu-deschis, nimic ieșit din comun. Alfo îi povestea lui Barney despre ce îmbunătățiri plănuia să-i aducă pieței acoperite.

Sylvie se simțea în siguranță lângă familia ei vorbăreață, cu mâncare pe masă și un foc în vatră. Dușmanii Angliei erau înfrânți deocamdată, deși era limpede că aveau să apară mereu alții. Iar Ned auzise de la un spion că Pierre Aumande era mort, ucis în aceeași zi cu stăpânul lui, ducele de Guise. Mai exista dreptate pe lume.

Privi în jurul mesei spre fețele zâmbitoare și își dădu seama că sentimentul care o copleșea era fericirea.

După cină, îmbrăcară haine groase și ieșiră. În locul piesei de teatru de la New Castle, hanul Inn avea o trupă de actori care juca pe o scenă temporară în curtea mare a tavernei. Familia Willard plăti intrarea și se alătură mulțimii.

Piesa *Acul cumetrei Gurton*{31} era o comedie fără perdea despre o bătrână care își pierduse singurul ac și nu mai putea să coasă. Printre celelalte personaje se numărau un măscărici pe nume Diccon, care se prefăcea că-l invocă pe diavol, și un servitor numit Hodge, care era atât de înspăimântat, încât se scăpa în pantaloni. Publicul râdea în hohote.

Ned era într-o dispoziție de zile mari, așa că ieși cu Barney din curte și intrară în cârciumă pentru o carafă cu vin.

Pe scenă, Gammer începu să se bată cu vecina ei, doamna Chat. Brusc, Sylvie surprinse privirea unui om din curte care nu râdea. Simți imediat că mai văzuse fața aceea. Avea o expresie sumbră de fanatism îndărătnic pe care nu putea să o ignore.

El se uită la ea, dar nu păru să o recunoască.

Apoi își aminti de o stradă din Paris și de Pierre Aumande, care stătea în fața casei lui micuțe, îndrumându-l pe preotul cu părul rar și cu barba roșcată.

– Jean Langlais? murmură ea, nevenindu-i să creadă.

Oare chiar era omul pe care Ned îl vâna de atâta vreme?

El se întoarse cu spatele la piesă și ieși din curte.

Sylvie trebuia să se asigure că era el. Știa că nu trebuia să-l scape din ochi. Nu-i putea permite să dispară. Jean Langlais era dușmanul religiei protestante și al soțului ei.

Îi trecu prin gând că omul putea fi periculos. Se uită după Ned, dar el nu se întorsese de la cârciumă. Până să revină, omul care părea a fi Jean Langlais ar fi putut să dispară. Nu putea să aștepte.

Sylvie nu ezitase niciodată să-și riște viața pentru credința ei.

Se luă după el.

(iv)

Rollo se hotărâse să se întoarcă la castelul Tyne. Știa că nu mai putea folosi New Castle cu vreun scop secret. Margery nu avea să-l trădeze intenționat – asta ar fi dus la execuția celor doi fii ai ei –, dar vigilența ei putea să dea greș și să devină un risc pentru siguranța lui. Era mai bine să nu știe nimic.

Era încă plătit de contele de Tyne și încă îndeplinea, din când în când, sarcini legale pentru acesta, cât să confere poveștii lui credibilitate. Nu prea știa ce îndatoriri clandestine mai puteau exista acum pentru el. Rebeliunea catolică eșuase. Dar spera din tot sufletul ca, mai devreme sau mai târziu, să fie reluat efortul de readucere a Angliei la credința adevărată, iar el să ia parte la asta.

Pe drum către Tyne, se oprise la Kingsbridge, unde se alăturase unui grup de drumeți care mergeau la Londra. Întâmplător, era a douăsprezecea zi de Crăciun și se juca o piesă de teatru în curtea hanului Bell, așa că mergeau să vadă spectacolul, urmând să plece a doua zi de dimineață.

Rollo privise puțin, dar i se păruse o piesă vulgară. Într-un moment deosebit de gălăgios, surprinsese privirea unei femei micuțe din public, de vârstă mijlocie, care se uita la el ca și cum ar fi vrut să-și dea seama de unde îl cunoștea.

Nu o mai văzuse niciodată și habar nu avea cine era, dar nu-i plăcuse felul încruntat în care îl privea, încercând să-și amintească unde îl mai văzuse. Își trăsese gluga pelerinei pe cap, se întorsese și ieșise din curte.

Ajuns în piață, ridică ochii spre fața vestică a catedralei. „Aș fi putut fi episcop aici”, își zise el cu amărăciune.

Intră îndurerat în catedrală. Biserica era un loc mohorât și lipsit de culoare sub conducerea protestanților. Sfinților și îngerilor sculptați în nișele de piatră li se tăiase capul pentru a împiedica idolatrizarea lor. Picturile de pe pereți abia se mai vedeau pe sub stratul subțire de var. În mod uimitor, protestanții lăsaseră intacte ferestrele superbe, probabil pentru că ar fi costat prea mult să înlocuiască sticla; dar

culorile nu se vedeau foarte bine în după-amiaza aceea de iarnă.

„Aș fi schimbat toate acestea, își spuse Rollo. Le-aș fi dat oamenilor o religie în culori, costume și pietre prețioase, nu puritanismul acesta rece și cerebral." Simți că i se întoarce stomacul pe dos la gândul lucrurilor pe care le pierduse.

Biserica era goală: toți preoții plecaseră să vadă piesa, își zise el; dar, întorcându-se, privi în urmă în lungul naosului și văzu că femeia care se uitase la el în piață îl urmărise în catedrală. Când îi întâlni din nou privirea, ea îi vorbi în franceză, iar cuvintele ei răsunară sub boltă precum vocea morții.

– *Cest bien toi – Jean Langlais?* Ești chiar tu – Jean Langlais?

El se întoarse cu spatele, cu gândurile învălmășite. Era într-un pericol îngrozitor. Fusese recunoscut drept Langlais. Se părea că ea nu-l cunoștea pe Rollo Fitzgerald – dar avea să-l cunoască în curând. Dintr-o clipă în alta, avea să-l identifice drept Langlais în fața cuiva care-l știa de Rollo – un om ca Ned Willard – și viața lui avea să se sfârșească.

Trebuia să scape de ea.

Traversă în grabă culoarul de sud. O ușă din peretele de acolo ducea dintotdeauna la mănăstire – dar acum, când apăsă mânerul, ușa rămase închisă și el înțelese că probabil fusese blocată când Alfo Willard transformase patrulaterul în piață.

Auzi pașii ușori ai femeii alergând prin naos. Presupuse că voia să-l vadă de aproape – ca să-i confirme identitatea. Trebuia să evite asta.

Alergă pe culoar spre încrucișare, căutând o cale de scăpare și sperând să dispară în oraș înainte ca ea să-l mai vadă o dată. În transeptul de sud, la baza turnului masiv, era o ușă mică în perete. Se gândi că ar putea da în piața nouă, dar, când o deschise, văzu doar o scară îngustă în spirală care urca. Hotărându-se într-o clipită, ieși pe ușă, o închise în urma lui și începu să urce treptele.

Spera ca scara să aibă o ușă care ducea în galeria construită de-a lungul culoarului de sud, dar, pe măsură ce urca, își dădea seama că nu avea atât de mult noroc. Auzi pași în urma lui și nu putu decât să urce mai departe.

Începu să răsufle din greu. Avea cincizeci și trei de ani, iar urcatul scărilor era acum mult mai greu decât altădată. Însă nici femeia care-l urmărea nu era mult mai tânără.

Cine era? Și de unde îl cunoștea?

Evident, era franțuzoaică. I se adresase cu *toi,* nu cu *vous,* ceea ce însemna ori că îl cunoștea bine – ceea ce nu era adevărat –, ori că nu credea că merita să i se adreseze cu pronumele de politețe *vous.* Probabil îl văzuse la Paris sau la Douai.

O franțuzoaică la Kingsbridge era aproape sigur o imigrantă hughenotă. Exista o familie Forneron, dar ei erau din Lille, iar Rollo

nu fusese niciodată acolo.

Dar Ned Willard avea o soție franțuzoaică.

Ea trebuia să fie cea care urca gâfâind în urma lui Rollo. Își aminti numele ei: Sylvie.

Spera în continuare ca după următoarea cotitură să apară o arcadă prin care să iasă de pe scară și să intre în unul dintre pasajele ascunse în zidăria masivă, dar spirala părea să urce la nesfârșit, ca într-un coșmar.

Gâfâia și era epuizat când, în cele din urmă, ultimele trepte se terminară cu o ușă mică de lemn. Dădu ușa de perete și fu lovit de o rafală de aer rece. Se feri de pragul de sus și păși afară, iar vântul trânti ușa în urma lui. Se afla pe o pasarelă îngustă de piatră din vârful turnului central, care se înălța peste încrucișare. Un perete nu mai înalt de genunchi era tot ce stătea între el și o cădere de câteva zeci de metri. Se uită la acoperișul stranei, aflat mult mai jos decât el. La stânga era cimitirul; la dreapta, pătratul format de vechea mănăstire, acum acoperit, unde se găsea piața acoperită. În spatele lui, ascunsă de lățimea clopotniței, era piața locală. Vântul îi flutura cu putere pelerina.

Pasarela înconjura baza clopotniței. Deasupra, în vârful ascuțit al acesteia, se afla îngerul masiv de piatră care de la sol părea de mărimea unui om. Merse repede pe pasarelă, sperând să mai fie o scară interioară sau una mobilă, niște trepte pe care să coboare. În capătul opus, privi în jos spre piața aproape pustie acum, fiindcă toată lumea se afla la Bell și urmărea piesa.

Nu avea cum să coboare. Când ajunse înapoi de unde plecase, femeia apăru în cadrul ușii.

Vântul îi sufla părul peste ochi. Își dădu șuvițele la o parte și se uită la el.

– *Tu* ești, spuse ea. Tu ești preotul pe care l-am văzut cu Pierre Aumande. Trebuia să fiu sigură.

– Tu ești soția lui Willard?

– El îl caută de ani de zile pe Jean Langlais. Ce cauți la Kingsbridge?

Presupunerea lui fusese corectă: habar nu avea că era Rollo Fitzgerald.

Drumurile lor nu se încrucișaseră niciodată în Anglia.

Până astăzi. Iar acum îi știa secretul. Avea să fie arestat, torturat și spânzurat pentru trădare.

Atunci, își dădu seama că exista o alternativă simplă. Făcu un pas spre ea.

– Nebună ce ești! spuse el. Nu știi în ce pericol te afli?

– Nu mă tem de tine, spuse ea aruncându-se spre el.

Rollo o apucă de brațe. Ea țipă și se zbătu. El era mai mare, dar ea era precum o vijelie, zvârcolindu-se și lovind cu piciorul. Reuși să-și

elibereze un braț și îl întinse spre fața lui, dar el se feri.

O împinse pe pasarelă până în colț, lipind-o cu spatele de zidul jos, dar ea reuși cumva să se răsucească pe după el. Acum el era cu spatele la coborârea abruptă și ea îl împinse cu toată forța. Dar era prea puternic pentru ea și reuși să o împingă înapoi. Ea strigă după ajutor, dar vântul îi astupa țipetele și el era sigur că nu o putea auzi nimeni. O trase într-o parte, ca să-și piardă echilibrul, apoi trecu în cealaltă parte și aproape izbuti să o arunce peste margine, dar ea îi zădărnici planul și se lăsă moale, prăbușindu-se la pământ. Apoi se răsuci și scăpă din strânsoare; se trase înapoi, se ridică în picioare și fugi.

El se luă după ea, alergând pe pasarelă și ocolind colțurile, cu coborârea fatală la o distanță de doar un pas greșit. Nu reușea să o prindă. Sylvie ajunse în dreptul ușii, dar vântul o trântise și trebui să se oprească și să o deschidă, în secunda aceea, el puse mâna pe ea. O apucă de guler cu o mână, iar cu cealaltă o prinse de poala hainei și o trase de lângă ușă, înapoi pe pasarelă.

Ea dădea din mâini în timp ce o trăgea și-și lăsa picioarele să se târâie pe podeaua de piatră. Repetă trucul și se lăsă moale. De data asta însă nu-i mai reuși, lui fiindu-i și mai ușor s-o tragă. Ajunseră la colț.

El puse un picior pe zid și încercă să o arunce dincolo. Peretele era găurit la nivelul podelei pentru scurgerea apei de ploaie și ea reuși să bage mâna într-o gaură și să se prindă de margine. El o lovi cu piciorul peste mână și ea îi dădu drumul.

Izbuti să o tragă până ajunse pe jumătate dincolo de margine. Era cu fața în jos și se uita la distanță, urlând înspăimântată de moarte. El dădu drumul gulerului ei și încercă să o apuce de glezne ca să o poată răsturna. O prinse de o gleznă, dar nu putu să o apuce și de cealaltă. Îi ridică piciorul cât de tare putea. Era acum aproape dincolo de margine, agățându-se de vârful zidului cu ambele mâini.

El îi luă o mână și o desprinse de pe zid. Ea se dezechilibră, dar îl apucă în ultima clipă de încheietura mâinii. Aproape căzu peste margine odată cu ea, dar puterea o părăsi și-i dădu drumul.

El se clătină un moment, rotind brațele; pe urmă, reuși să pășească în spate, în siguranță.

Ea se rostogoli în cealaltă direcție și, cu o încetineală de coșmar, se înclină și căzu de pe parapet. El urmări, cu un amestec de triumf și de groază, cum cădea încet prin aer, învârtindu-se întruna, în vreme ce vântul îi transforma țipetele într-un strigăt stins.

Auzi o bufnitură când ea căzu pe acoperișul stranei. Sări înapoi prin aer și se prăbuși cu capul într-un unghi ciudat, iar el bănui că își rupsese gâtul. Se rostogoli apoi fără viață pe acoperișul înclinat și căzu peste margine, se lovi de vârful unui contrafort, ateriză pe pavilionul cu versant al culoarului de nord, trecu de margine și, în cele din urmă,

se opri, un maldăr de carne fără viață, în cimitir.

Nu mai era nimeni în cimitir. Rollo se uită în direcția opusă, dar nu văzu nimic altceva decât acoperișuri. Nu văzuse nimeni lupta.

Păși pe sub pragul jos, închise ușa după el și coborî scara în spirală cât de repede putea. Se împiedică de două ori și aproape căzu, dar trebuia să se grăbească.

Ajungând jos, se opri și ascultă la ușă. Nu se auzea nimic. Deschise puțin ușa. Nu auzi nici voci, nici pași. Aruncă o privire. Catedrala părea goală.

Intră în transept și închise ușa în urma lui.

Traversă în fugă culoarul de sud, punându-și gluga pe cap. Ajunse în capătul de vest al bisericii și întredeschise ușa. Erau câțiva oameni în piață, dar nimeni nu se uita spre el. Ieși afară. Fără să se oprească, o luă spre sud, trecu de intrarea în piața interioară și nu privi deloc în jur: nu voia să dea ochii cu nimeni.

Ocoli palatul episcopului prin spate și se îndreptă spre strada principală.

Îi dădu prin gând să plece din oraș și să nu se mai întoarcă niciodată. Dar știau mai mulți oameni că era acolo și că plănuia să plece a doua zi de dimineață cu un grup de călători; așa că, dacă pleca în pripă, cu siguranță bănuiala ar fi căzut asupra lui. Garda orașului ar fi putut trimite călăreți după el să-l aducă înapoi. Era mai bine să rămână și să se prefacă nevinovat.

Se întoarse spre piață.

Piesa se sfârșise și mulțimea ieșea din curtea hanului. Îl zări pe Richard Grimes, un constructor prosper din Kingsbridge care făcea parte din consiliul cetății.

– Bună ziua, domnule consilier, spuse el politicos.

Grimes avea să-și amintească mai târziu că îl văzuse pe Rollo venind de pe strada principală, din direcția râului, în aparență nefiind deloc în apropierea catedralei.

Grimes se miră să-l vadă după atâția ani și era pe punctul de a începe o conversație, când auziră amândoi strigăte de spaimă și uimire dinspre cimitir. Grimes o luă în direcția zarvei, iar Rollo îl urmă.

Mulțimea se aduna în jurul cadavrului. Sylvie era întinsă cu brațele și cu picioarele rupte, cu o parte a capului scăldată într-o pată oribilă de sânge. Cineva îngenunche lângă ea și îi pipăi pieptul ca să-i simtă bătăile inimii, dar era limpede că murise. Consilierul Grimes se strecură printre oameni și spuse:

– E Sylvie Willard. Cum s-a întâmplat una ca asta?

– A căzut de pe acoperiș, zise Susan White, o veche iubire a lui Rollo, cândva o fată drăguță cu fața în formă de inimă.

Acum era doamnă respectabilă de peste cincizeci de ani, cu părul cărunt.

– Ai văzut-o căzând? o întrebă Grimes.

Rollo se încordă. Fusese sigur că nu îi văzuse nimeni. Dar dacă Susan se uitase în sus, probabil îl recunoscuse.

Dar Susan spuse:

– Nu, n-am văzut, dar e evident, nu?

Mulțimea se dădu la o parte și apăru Ned Willard.

Se uită o clipă la cadavrul întins pe jos, apoi urlă ca un taur rănit: „Nuuu!" Căzu în genunchi lângă Sylvie și îi ridică ușor capul – văzu că o parte a feței îi era zdrobită. Începu apoi să plângă, spunând întruna „Nu, nu", printre suspinele care îi ieșeau din piept.

Grimes privi în jur.

– A văzut-o cineva căzând?

Rollo se pregătea să dea bir cu fugiții. Dar nu vorbi nimeni. Crima nu avusese martori.

Scăpase basma curată.

(v)

Margery rămase lângă mormântul lui Sylvie când sicriul fu coborât în pământ. Ziua era rece și tăcută, iar soarele plăpând de iarnă răzbea când și când printre nori – dar Margery se simțea de parcă era prinsă într-o tornadă.

I se frângea inima pentru Ned. El plângea cu fața ascunsă în batistă, incapabil să vorbească. Barney era în dreapta lui și Alfo în stânga. Margery îl cunoștea pe Ned și știa că o iubise pe Sylvie cu toată ființa lui. Își pierduse sufletul-pereche.

Nimeni nu știa de ce alesese Sylvie să urce în turn. Margery știa că fratele ei, Rollo, fusese în oraș în ziua aceea și îi trecuse prin minte că ar putea avea un răspuns la această întrebare, dar el plecase a doua zi. Margery întrebase la întâmplare câteva persoane dacă îl văzuseră pe Rollo înainte ca acesta să plece și trei dintre acestea îi spuseseră: „Da, la piesa de teatru, stătea aproape de mine." Ned spunea că Sylvie își dorise mereu să vadă priveliștea din turn și poate că nu-i plăcuse piesa, alegând acel moment pentru a-și îndeplini dorința; una peste alta, Margery se gândise că aceasta era cea mai plauzibilă explicație.

Durerea lui Margery când se gândea la Ned era și mai chinuitoare dintr-un motiv anume: faptul că această tragedia putea, în sfârșit, să-i aducă lucrul după care tânjise în ultimii treizeci de ani. Era teribil de rușinată de acest gând, dar nu se putea preface oarbă față de situația lui Ned, acum singur și liber să se însoare cu ea.

Dar, chiar dacă se întâmpla asta, aveau să sfârșească și chinurile ei? Avea să rămână cu un secret pe care nu i-l putea dezvălui lui Ned. Dacă îl trăda pe Rollo, își condamna propriii fii. Avea să păstreze secretul și să-l înșele pe bărbatul iubit? Sau avea să-și vadă copiii în ștreang?

În timp ce se rosteau rugăciunile peste trupul zdrobit al lui Sylvie, Margery îl imploră pe Dumnezeu să nu o forțeze să aleagă.

(vi)

A fost precum o amputare. Nu aveam să mai primesc niciodată înapoi partea aceea din mine care a dispărut când a murit Sylvie. Știam ce simte un bărbat care încearcă să meargă după ce a pierdut un picior. Nu aveam să scap niciodată de senzația că trebuia să fie ceva acolo unde fusese dintotdeauna membrul pierdut. Era un gol în viața mea, o prăpastie mare ce nu avea să se mai umple niciodată.

Dar morții trăiesc în imaginația noastră. Cred că acesta e adevărul despre fantome. Sylvie plecase de pe pământ, dar în fiecare zi o vedeam cu ochii minții. O și auzeam. Mă avertiza în privința unui coleg nedemn de încredere, mă tachina când admiram silueta unei femei tinere, râdea împreună cu mine de un consilier înfumurat și plângea din pricina bolii unui copil.

Cu timpul, uraganul de durere și de mânie s-a mai domolit și m-a cuprins o resemnare tristă și calmă. Margery s-a întors în viața mea ca o prietenă veche, revenită de peste ocean. În vara aceea a venit la Londra și s-a mutat în Casa Shiring de pe Strand; în curând, am ajuns să o văd zilnic. Am aflat sensul cuvântului „dulce-amar", gustul acru al pierderii și dulceața speranței într-un singur fruct luminos. Mergeam la piese de teatru, călăream pe câmpurile Westminster, ne plimbam cu barca pe râu și făceam picnic la Richmond. Și făceam dragoste – uneori dimineața, alteori după-amiaza, alteori noaptea; câteodată, în toate aceste momente ale zilei.

Walsingham a fost suspicios la început, dar ea l-a dezarmat cu o combinație de farmec și de intelect pe care el o găsea irezistibilă.

În toamnă, fantoma lui Sylvie mi-a spus să mă însor cu Margery. „Sigur că nu mă supăr, a spus ea. Am avut dragostea ta cât am fost în viață. Acum, poate să o aibă Margery. Vreau doar să privesc din cer și să te văd fericit."

Ne-am căsătorit în catedrala Kingsbridge de Crăciun, la aproape un an de la moartea lui Sylvie. A fost o ceremonie discretă. Nunțile sunt, de obicei, pentru tinerii aflați la începutul vieții, dar a noastră părea mai degrabă un final. Eu și Walsingham o salvaserăm pe regina Elisabeta și ne luptaserăm pentru idealul ei de libertate religioasă; eu, Barney și marinarii englezi învinseserăm armada spaniolă; iar eu și Margery eram, în sfârșit, împreună. Mi se părea că toate firele vieții noastre erau acum împletite.

Dar mă înșelam. Nu se terminase încă – nu de tot.

PARTEA A CINCEA

1602–1606

Capitolul 28

Rollo Fitzgerald trăise ultimul deceniu al secolului al șaisprezecelea într-o furtună de frustrări și dezamăgiri. Nimic din ce încercase să facă nu reușise. Anglia era mai protestantă ca niciodată. Viața lui era un eșec.

Dar, la cumpăna dintre secole, simți că mai exista o ultimă speranță.

Regina Elisabeta avea șaizeci și șase de ani la începutul secolului. Era o vârstă venerabilă și începuse să arate obosită, palidă și melancolică. Refuza să privească spre viitor și transformase în act de trădare punerea în discuție a celui care avea să-i urmeze la tron. „Oamenii proslăvesc mereu răsăritul, nu apusul soarelui", spunea ea – și nu se înșela. În ciuda interdicției, toată lumea vorbea despre ce avea să se întâmple după moartea ei.

La sfârșitul verii, în 1602, un vizitator de la Roma veni să-l vadă pe Rollo la castelul Tyne. Era Lenny Price, care îi fusese elev lui Rollo la Colegiul Englez în anii 1570. Tânărul energic cu obrajii roșii era acum un bărbat cărunt de cincizeci și cinci de ani.

– Biserica are o misiune pentru dumneata, spuse Lenny. Vrem să mergi la Edinburgh.

Se aflau pe acoperișul unui turn al castelului, privind terenurile cultivate până la Marea Nordului. Lui Rollo îi crescu pulsul auzind cuvintele lui Lenny. Scoția era condusă de regele James al VI-lea, fiul lui Mary Stuart.

– Misiune? spuse el.

– Regina Elisabeta nu are niciun moștenitor, zise Lenny. Niciunul dintre cei trei copii ai lui Henric al VIII-lea nu a avut la rândul său copii. Așadar, regele James este candidatul cu cele mai mari șanse să-i urmeze Elisabetei la tronului Angliei.

Rollo încuviință din cap.

– A publicat o carte în care explică dreptul lui la tron.

James credea în puterea cuvântului scris, o filosofie utilă pentru regele unei țări mici și sărace precum Scoția.

– În mod clar, face manevre în acest sens. Caută sprijin – așa că Roma e de părere că e momentul potrivit să obțină niște promisiuni de la el.

Rollo simți un val cald de speranță, dar se forță să fie realist.

– În ciuda a ceea ce a fost mama lui, James nu e catolic. A fost luat de lângă Mary Stuart când avea doar un an și, de atunci, i-au picurat zilnic în ureche otrava protestantismului.

– Dar există ceva ce nu știi, spuse Lenny. Aproape nimeni nu știe, așa că nu trebuie să spui cuiva. Coborî vocea, chiar dacă erau singuri.

Soția lui James e catolică.

Rollo era șocat.

– Ana a Danemarcei, regina Scoției, e catolică? Dar a fost crescută ca protestantă!

– Dumnezeu a trimis un om credincios la ea și a văzut lumina.

– Adică a convertit-o cineva?

Aproape șoptind, Lenny spuse:

– A fost primită în sânul Bisericii.

– Domnul fie lăudat! Dar asta schimbă tot.

Lenny ridică o mână cu precauție.

– Nu credem că va putea să-și convertească și soțul.

– El nu o iubește?

– Greu de spus. Informatorii noștri din Scoția spun că țin unul la altul. Și au trei copii. Dar se spune și că James e un pervers.

Rollo ridică întrebător din sprâncene.

– Cu băieți tineri, îi explică Lenny.

Bărbații care iubeau alți bărbați comiteau un păcat de moarte, dar mulți dintre ei erau preoți, așa că Rollo nu era prea uimit.

Lenny continuă:

– James știe că soția lui a devenit catolică și a acceptat acest lucru. Dacă nu ne putem aștepta să readucă exclusiv catolicismul în Anglia, putem spera măcar la toleranță.

Rollo se strâmbă când auzi de *toleranță.* Pentru el, era ceva imoral, un semn de mers înapoi, de greșeală și de decadență. Cum putea acum Biserica Catolică să ceară *toleranță?*

Lenny nu observă și continuă:

– Trebuie să profităm de situație și aici intervii dumneata. Trebuie să te duci la Edinburgh cu un mesaj din partea Bisericii Catolice din Anglia. Dacă James ne promite libertatea cultului, noi nu ne vom opune pretenției lui la tronul Angliei.

Rollo înțelese imediat că acesta era cel mai bun lucru de făcut și inima i se umplu de optimism. Dar exista un mic impediment.

– Dar nu am un rang suficient de mare, zise el. Regele Scoției nu mă va primi.

– Dar regina te va primi, zise Lenny. E una de-a noastră acum, așa că putem aranja.

– Este atât de devotată?

– Da.

– E grozav, zise Rollo. Mă duc, bineînțeles.

– Bravo, spuse Lenny.

Șase săptămâni mai târziu, Rollo se afla la palatul Holyrood din Edinburgh. Casa era situată la poalele unui deal numit Scaunul lui Arthur. Către vest, un drum de un kilometru și jumătate ducea spre un alt deal, pe care se înălța castelul Edinburgh, o casă mult mai puțin

confortabilă. Regele James și Regina Ana preferau să stea la Holyrood.

Rollo îmbrăcă hainele preoțești și își puse un crucifix la gât. Intră în aripa de vest a palatului și i se prezentă drept Jean Langlais unui însoțitor, înmânându-i bacșișul cuvenit. Fu condus într-o cameră mică și plăcută, cu ferestre înalte și cu un foc strașnic. Scoția nu era atât de rea, se gândi el, dacă erai bogat. Ar fi fost cu totul altceva pe vânturile acelea reci dacă erai unul dintre copiii desculți pe care îi văzuse prin oraș.

Trecu o oră. Toți știau că slujitorii regali se prefăceau a fi influenți ca să solicite șpăgi, indiferent dacă aveau sau nu putere. Dar Rollo nu se baza doar pe asta. Preotul care o convertise pe regina Ana la catolicism trebuia să-i spună la rândul său că trebuia să se întâlnească cu Rollo. Cu toate acestea, mai întâi era necesar să afle că Jean Langlais era acolo.

Femeia care intră nu era regina de douăzeci și șapte de ani, ci o femeie grațioasă, trecută de șaizeci de ani, care îi părea cunoscută.

– Bine ai venit în Scoția, frate Langlais, spuse ea. Îți mai amintești de mine? Au trecut aproape douăzeci de ani.

Când vorbi, o recunoscu pe însoțitoarea dintotdeauna a lui Mary Stuart. Acum avea părul cărunt, dar aceiași ochi albaștri și ageri. El se ridică în picioare și îi strânse mâna.

– Lady Ross! zise el.

– Acum sunt Lady Thurston.

– Nu mă așteptam să te văd.

– Regina Ana a fost foarte bună cu mine.

Rollo înțelese situația. După executarea lui Mary Stuart, Alison revenise în Scoția și se recăsătorise. Devenise utilă pentru regina Ana și ajunsese doamnă de onoare. Fără îndoială că Alison i-l prezentase reginei pe preotul catolic care o convertise.

– Bănuiesc că dumneata ai sugerat misiunea mea de azi, spuse Rollo.

– Poate așa a fost, zise Alison.

Erau vești bune. Șansele de succes ale lui Rollo creșteau.

– Mulțumesc pentru ajutor.

– Îți datorez foarte mult, zise Alison cu căldură, iar Rollo se gândi că poate avea o slăbiciune pentru el.

Dar nu îl interesase niciodată romantismul. Dragostea era o pasiune care părea să fi trecut pe lângă el. Se întreba cum să-i răspundă lui Alison când intră regina Ana.

Avea o față lungă și ovală, cu fruntea înaltă, și părul creț, de un castaniu-deschis. Avea o siluetă frumoasă și purta o rochie cu un decolteu adânc, care îi dezvăluia bustul generos.

– Mă bucur foarte mult să te văd, frate Langlais, spuse ea cu amabilitate.

Rollo se înclină și spuse:

– Maiestatea Voastră îmi face o mare onoare.

Ea îl corectă:

– Fac o onoare Bisericii pe care o reprezinți.

– Desigur, zise el. Eticheta regală era cumplit de dificilă. Iertați-mă.

– Dar haide să luăm loc și să stăm de vorbă.

Ea se așeză, fiind urmată imediat de Rollo și Alison. Regina îl privea curioasă pe Rollo, așteptând ca el să deschidă discuția.

Rollo trecu direct la subiect.

– Sfinția Sa, papa Clement, crede că Maiestatea Voastră ar putea fi în curând regina Angliei.

– Bineînțeles, spuse ea. Dreptul soțului meu la tronul Angliei este indiscutabil.

În mod sigur, nu era indiscutabil. Mary Stuart fusese executată ca trădătoare, iar copiii trădătorilor, conform ideii general acceptate, nu puteau moșteni titluri. Rollo spuse cu tact:

– Și totuși, sunt oameni care îl contestă.

Ea încuviință din cap: cunoștea aceste lucruri.

Rollo spuse mai departe:

– Sfinția Sa i-a instruit pe englezii catolici să sprijine pretenția regelui James, cu condiția ca acesta să promită că ne va acorda libertatea religioasă.

– Maiestatea Sa, soțul meu, este un om tolerant, zise ea.

Un mormăit de dezgust îi scăpă lui Rollo la auzul cuvântului *toleranță* și fu nevoit să-l ascundă tușind.

Regina Ana nu păru să observe.

– Regele James a acceptat convertirea mea la credința adevărată, continuă ea.

– Minunat, murmură Rollo.

– Regele James îngăduie prezența teologilor catolici la Curte și intră deseori în dezbateri cu ei.

Rollo o văzu pe Alison dând discret din cap, în semn de încuviințare.

– Te pot asigura, fără nici cea mai mică îndoială, spuse regina Ana cu fermitate, că atunci când va deveni regele Angliei, le va acorda catolicilor libertatea religioasă.

– Acest lucru mă bucură nespus, spuse Rollo convingător.

Dar în gând îl auzi pe Lenny Price întrebând: „Dar e adevărat?” Rollo trebuia să audă asta de la însuși regele James.

Exact atunci, ușa se deschise și intră James.

Rollo sări în picioare și se înclină adânc.

Regele James avea treizeci și șase de ani. Avea o față rotundă și cărnoasă de hedonist, iar în ochi avea o privire vicleană. Sărută drăgăstos obrazul soției sale.

Regina Ana îi spuse:

– Fratele Langlais, aici de față, vine să ne spună că Sfinția Sa, papa, sprijină pretenția ta la tronul Angliei.

James îi zâmbi lui Rollo și spuse cu un puternic accent scoțian:

– Mulțumesc că ne-ai adus această veste bună, părinte.

Saliva ușor când vorbea, de parcă limba îi era prea mare ca să-i încapă în gură.

Ana spuse:

– L-am asigurat că le vei acorda libertatea religioasă englezilor catolici.

– Splendid, spuse regele. Mama mea era catolică, după cum știi, frate Langlais.

– *Requiescat in pace,* zise Rollo, folosind formularea catolică pentru „Odihnească-se în pace", preferată de catolici.

– Amin, zise regele James.

(ii)

Ned Willard plânse când muri regina Elisabeta.

Se stinse la palatul Richmond pe 24 martie 1603, la primele ore ale unei zile ploioase de joi. Ned se afla în încăperea plină de curteni, clerici și doamne de onoare: o regină era prea importantă ca să moară în pace.

Ned avea șaizeci și trei de ani. Cei doi protectori ai săi, William Cecil și Francis Walsingham, muriseră cu ani în urmă, dar monarhul încă avea nevoie de serviciul de informații, iar Ned continuase să-și îndeplinească misiunea. Stătea lângă patul de moarte, alături de secretarul de stat al Elisabetei, Robert Cecil, un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, mărunțel și cocoșat, cel mai tânăr fiu al marelui William. „Pigmeul meu", îi spusese Elisabeta lui Robert, cu obișnuita cruzime a monarhilor. Dar îl ascultase, pentru că era la fel de eminent precum tatăl său. Bătrânul William le spusese celor doi fii ai săi: „Thomas nu poate conduce nici pe un teren de tenis, dar Robert ar fi în stare să conducă Anglia."

„Acum suntem toți pigmei, își zise Ned îndurerat. Elisabeta era colosul, noi doar am slujit-o."

Elisabeta stătuse trei zile în pat, neputând să vorbească mai deloc. Adormise pe la zece în seara precedentă. Acum era ora trei dimineața și încetase, pur și simplu, să mai respire.

Ned nu-și putea controla suspinele. Femeia care îi dominase viața murise. Pentru prima dată în ani de zile, își aminti momentul în care o zărise pe tânăra prințesă Elisabeta ieșind din baie și simți o durere aproape fizică la gândul că fata frumoasă pe care o văzuse atunci era acum un trup neînsuflețit, întins pe pat în fața lui.

Robert Cecil ieși din cameră când doctorii o declarară moartă și Ned

îl urmă, ștergându-și fața cu mâneca hainei. Nu aveau timp să jelească. Erau prea multe de făcut.

Plecară spre Londra pe întuneric, pe o barjă înfiorător de lentă. În ciuda interdicției regale de a discuta despre succesiune, consiliul fusese de acord cu mult timp în urmă ca James al Scoției să fie următorul rege al Angliei. Dar asta trebuia să se întâmple repede. Ultracatolicii știau că regina era pe moarte și poate că aveau planuri mai elaborate.

Nu exista niciun rival pentru James ca rege, dar existau alte moduri prin care succesiunea putea fi perturbată. Cel mai probabil scenariu era ca extremiștii să încerce să-i răpească pe James și pe fiul său cel mai mare, prințul Henric. Fie aveau să-l ucidă pe James, fie aveau să-l forțeze să abdice și să-și declare fiul rege – același mod în care James însuși urcase pe tronul Angliei când încă era bebeluș. Cum prințul Henric avea doar nouă ani, era evident că un adult trebuia să fie regentul lui și, desigur, acesta avea să fie unul dintre nobilii catolici seniori, poate chiar fiul vitreg al lui Ned, contele Bartlet de Shiring.

Și atunci protestanții ar fi putut forma o armată, începând războiul civil, iar Anglia ar fi trecut din nou prin oroarea și vărsarea de sânge a războaielor religioase franceze.

Ned și Cecil își petrecuseră ultimele trei luni luând măsuri de precauție împotriva acestui scenariu îngrozitor. Ned făcuse o listă cu cei mai puternici catolici și, cu aprobarea lui Cecil, îi trimisese pe toți în închisoare. O gardă înarmată fusese instalată la ministerul de finanțe. Tunurile fuseseră verificate la palatul White Hall.

Ned se gândi că cele trei femei importante ale secolului al șaisprezecelea erau acum moarte: Elisabeta, regina Caterina a Franței și Margareta de Parma, guvernatoarea Țărilor de Jos. Toate încercaseră să împiedice oamenii să se mai omoare unii pe alții în numele religiei. Privind în urmă, i se părea că realizările lui erau jalnic de limitate. Răufăcătorii dejucau mereu eforturile pacificatorilor. Războaiele religioase sângeroase făcuseră prăpăd decenii întregi în Franța și în Țările de Jos. Doar Anglia rămăsese oarecum într-o stare de pace.

Tot ce dorea Ned să realizeze, în timpul care-i mai rămăsese din viață, era să mențină pacea.

Zorii se iviră când erau încă pe râu. Când ajunseră la White Hall, Cecil întruni Consiliul de Coroană.

Consiliul aprobă proclamația, iar Robert Cecil scrise totul cu mâna lui. Apoi, consilierii ieșiră pe pajiștea din fața arenei pentru turnir, unde se adunaseră mulțimi de oameni care cu siguranță auziseră zvonuri. Un crainic citi anunțul că Elisabeta murise și că James al Scoției era acum rege.

După aceea plecară spre oraș, unde se adunaseră alte mulțimi de

oameni în locurile în care se citeau de obicei proclamațiile. Crainicul citi declarația în fața catedralei St Paul, apoi din nou la Cheapside Cross.

Consiliul merse în cele din urmă la Turnul Londrei și ocupă oficial fortăreața în numele regelui James I al Angliei.

Reacția londonezilor fu discretă, după cum observă Ned. Elisabeta fusese populară și oamenii erau triști. Negustorii din Londra prosperaseră în timpul domniei ei și dorința lor cea mare era să nu aibă loc schimbări. James era o necunoscută: era un rege străin, deși un scoțian era mai bun decât un spaniol; era protestant, dar avea o soție catolică; era un bărbat despre care se zvonea că are apucături femeiești.

Regina Elisabeta fu înmormântată când James se afla încă pe drumul lung din Scoția.

O mie de îndoliați oficiali însoțiră dricul pe distanța scurtă până la Westminster Abbey, iar Ned estimă că cel puțin o sută de mii de oameni urmăriră procesiunea. Sicriul era acoperit cu catifea violet, cu un portret de ceară colorată al Elisabetei în haine protocolare.

Ned avea un loc desemnat în cortegiu, dar, când intrară în catedrală, reuși să se strecoare și să o găsească pe Margery. O ținu de mână în timpul slujbei și se încurajă lângă ea, ca și când ar fi simțit căldura unui foc. Și ea suferea, pentru că ajunsese să aibă aceleași convingeri ca Ned, cum că pacea dintre creștini era mai importantă decât disputele dogmatice – iar Elisabeta simbolizase acest crez prin care salvase vieți.

Când sicriul fu coborât în mormânt în Capela Doamnei, Ned începu să plângă din nou.

Se întrebă pentru ce plângea. În parte, pentru idealismul Elisabetei, care fusese și al lui. Jelea pentru că acele idealuri fuseseră compromise în mod atât de josnic de-a lungul anilor de solicitările politicii cotidiene; pentru că, în cele din urmă, Elisabeta trimisese la moarte aproape la fel de mulți catolici pe cât de mulți protestanți omorâse regina Mary Tudor – „Mary cea Sângeroasă”. Mary îi omorâse pentru credința lor, pe când Elisabeta îi omorâse pentru trădare, dar linia de departajare se estompase de multe ori. Elisabeta era o ființă imperfectă, iar domnia ei fusese un fel de cârpăceală. Cu toate astea, Ned o admirase mai mult decât pe oricare alt om de sub soare.

Margery îi întinse o batistă să-și șteargă lacrimile. Era brodată cu un model de ghinde și el o recunoscu, puțin surprins, pe cea pe care i-o dăduse el în același scop în urmă cu aproape jumătate de secol. Își șterse fața, dar era ca și cum ar fi încercat să usuce plaja din portul Combe: lacrimile curgeau mai departe, necruțătoare ca mareea.

Principalii funcționari ai casei regale își rupseră, conform ritualului,

bastoanele albe ce desemnau funcția lor și aruncară bucățile în mormânt, după coborârea sicriului.

Când alaiul începu să plece, Ned își dădu seama că viața lui meritase trăită datorită oamenilor care îl iubiseră, printre care se numărau patru femei importante: mama lui, Alice; regina Elisabeta; Sylvie și Margery. Se simțea înnebunit de durere pentru că Elisabeta era a treia care murea; așa că se agăță cu putere de Margery în timp ce ieșeau din catedrala mare, pentru că înțelese că doar pe ea o mai avea.

(iii)

La un an de la moartea reginei Elisabeta, Rollo Fitzgerald jură că avea să-l omoare pe regele James.

James își încălcase jurământul față de catolici. Reactivase legile date de Elisabeta împotriva catolicismului și le aplicase cu și mai multă sălbăticie, de parcă nu ar fi promis nimănui toleranță sau libertatea religioasă. Rollo nu avea să afle niciodată dacă făgăduințele reginei Ana fuseseră sincere sau nu, dar bănuia că nu. Împreună, James și Ana îl amăgiseră pe Rollo, dar și comunitatea de englezi catolici și pe însuși papa. Pe Rollo îl înfuria faptul că fusese păcălit și folosit ca un instrument de înșelare a altora.

Dar nu avea de gând să cedeze. Nu voia să accepte victoria mincinosului James și a puritanilor ranchiunoși, a blasfematorilor și rebelilor împotriva adevăratei Biserici. Încă nu se terminase.

Ideea de a-l împușca sau înjunghia pe James era periculoasă: dacă voiai să te apropii de rege, exista riscul prea mare de a fi oprit de gărzi sau de curteni înainte de a comite fapta. Stând pe acoperișul turnului de la castelul Tyne, Rollo medita la modul în care putea fi dus la bun sfârșit asasinatul și, în acest timp, pofta lui de răzbunare creștea, iar planul lui devenea monstruos de ambițios. Cât de bine ar fi fost să o ucidă și pe regina Ana! Și poate și pe copiii cuplului regal: Henric, Elisabeta și Carol. Și pe curtenii cei mai importanți, mai ales pe Ned Willard. Ar fi vrut să-i împuște pe toți în același timp, cu un tun cu țeavă dublă din cele pe care le folosiseră împotriva armadei. Se gândi la navele de foc și se întrebă dacă nu putea să dea foc unui palat când erau toți laolaltă.

Și, treptat, planul începu să i se contureze în minte.

Merse la New Castle și le vorbi despre planul său contelui Bartlet și fiului cel mare al contelui, Swifty, acum în vârstă de douăzeci de ani. În copilărie, Bartlet îl idolatrizase pe Rollo, iar acesta avea încă o influență mare asupra lui. Lui Swifty i se spusese, de când fusese suficient de mare încât să poată vorbi – că averile moșiei Shiring scăzuseră în timpul domniei Elisabetei. Și tatăl, și fiul erau extrem de dezamăgiți că James continua persecutarea catolicilor la fel cum

făcuse Elisabeta.

Fratele mai mic al lui Bartlet, Roger, nu era de față. Lucra la Londra cu Robert Cecil și nu mai locuia la New Castle – ceea ce era un lucru bun. Influențat de mama lui, Margery, și de tatăl său vitreg, Ned Willard, Roger ar fi putut să dezaprobe planul lui Rollo.

– Deschiderea Parlamentului, spuse Rollo, după ce servitorii plecară și îi lăsară singuri la cină. Îi adunăm pe toți la un loc: regele James, regina Ana, ministrul de finanțe, Robert Cecil, Sir Ned Willard și membrii acelui Parlament eretic și blasfemator – toți morți dintr-o lovitură.

Bartlet părea nedumerit.

– E o perspectivă tentantă, zise el. Dar nu pot să-mi imaginez cum s-ar putea realiza.

– Eu pot.

Capitolul 29

Ned Willard era în alertă, privind neliniștit în jurul capelei, analizând invitații la nuntă și căutând semne de pericol. Era așteptat și regele James, iar Ned se temea pentru viața lui cum se temuse și pentru cea a Elisabetei. Serviciul secret nu putea să slăbească vigilența.

Trecuseră trei zile de la Crăciun, în 1604.

Lui Ned nu-i plăcea prea mult regele James. Noul rege se dovedise mai puțin tolerant decât Elisabeta, nu doar în privința catolicilor. Avea un dinte împotriva vrăjitoarelor – scrisese și o carte pe acest subiect – și dăduse legi aspre împotriva lor. Ned credea că majoritatea erau niște bătrâne inofensive. Cu toate acestea, era hotărât să-l apere pe James ca să împiedice războiul civil de care se temea.

Mirele era Philip Herbert, fiul de douăzeci și unu de ani al contelui de Pembroke. Philip îi atrăsese atenția regelui James în modul acela stânjenitor în care tinerii fermecători îi atrăgeau deseori atenția regelui de treizeci și opt de ani. Un isteț de la Curte spusese: „Elisabeta a fost rege, iar James e regină”, iar gluma se repetase în toată Londra. James îl încurajase pe Philip să se însoare, ca și când ar fi vrut să demonstreze că interesul lui față de băiat era inocent – ceea ce nu credea nimeni.

Mireasa era Susan de Vere, nepoata răposatului William Cecil și nepoata secretarului de stat Robert Cecil, prietenul și colegul lui Ned. Știind că venea și James, mirele și mireasa așteptau la altar, pentru că regele trebuia să ajungă ultimul. Erau în capela palatului White Hall, unde unui asasin i-ar fi fost extrem de ușor să dea lovitura.

Ned auzea zvonuri de la spionii lui din Paris, Roma, Bruxelles și Madrid: englezii catolici exilați din toată Europa complotau să scape de regele James, care, după părerea lor, îi trădase. Dar Ned nu aflase încă detalii despre conspirații precise, așa că, pentru moment, nu putea decât să stea cu ochii în patru.

Dacă s-ar fi gândit în tinerețe la cum avea să fie viața lui la șaizeci și cinci de ani, ar fi presupus că munca lui s-ar fi terminat. Ar fi reușit ori el, ori Elisabeta, iar Anglia ar fi fost prima țară din lume în care exista libertate religioasă: sau ar fi dat greș și englezii ar fi ars din nou pe rug pentru credința lor. Nu anticipase niciodată că lupta avea să fie la fel de aprigă chiar și după ce ajungea la bătrânețe, iar Elisabeta era moartă; că Parlamentul încă îi persecuta pe catolici și că aceștia încă încercau să ucidă monarhul. Avea să se sfârșească vreodată?

Se uită la Margery, care stătea lângă el, cu o pălărie de un albastru-deschis deasupra cârlionților argintii. Ea îi simți privirea și spuse:

– Ce e?

– Nu vreau să te vadă mirele, murmură Ned în glumă. S-ar putea să te vrea pe tine de mireasă.

Ea chicoti.

– Sunt o femeie bătrână.

– Ești cea mai frumoasă femeie bătrână din Londra.

Și era adevărat.

Ned aruncă o privire neliniștită prin încăpere. Îi recunoștea pe aproape toți cei prezenți. Era un apropiat al familiei Cecil de aproape o jumătate de secol și cunoștea familia mirelui aproape la fel de bine. O parte dintre tinerii din spate îi păreau vag cunoscuți și presupuse că erau prietenii tânărului cuplu. Lui Ned îi era tot mai greu, pe măsură ce anii treceau, să deosebească tinerii unii de alții.

El și Margery se aflau în primele rânduri, dar Ned nu se simțea bine acolo și se uita mereu peste umăr; în cele din urmă plecă de lângă Margery și merse în spatele sălii. De acolo îi putea urmări pe toți, ca o porumbiță care le analiza pe toate celelalte păsări, căutând coțofana care voia să-i mănânce puii.

Toți bărbații purtau săbii, cum era firesc, așa că oricare dintre ei ar fi putut fi, teoretic, un asasin. Această bănuială generalizată era aproape inutilă, iar Ned se căzni să-și dea seama cum putea afla mai multe.

În cele din urmă sosiră regele și regina, întregi și nevătămați, iar Ned răsuflă ușurat văzându-i însoțiți de doisprezece soldați. Unui asasin i-ar fi fost greu să treacă de o asemenea gardă de corp. Ned se așeză și se mai liniști puțin.

Cuplul regal înaintă lent pe culoar, salutându-și prietenii și favoriții și răspunzând cu eleganță la plecăciunile celorlalți. Când ajunseră în față, James le făcu semn preoților că puteau să înceapă.

În timp ce se ținea slujba, cineva se furișă în capelă și instinctele lui Ned traseră semnalul de alarmă.

Nou-venitul rămase în spate. Ned îl privea fără să-i pese că bărbatul îl vedea studiindu-l. Avea în jur de treizeci de ani, era înalt și lat în spate, cu un aer de soldat. Cu toate acestea, nu părea stresat sau prea tensionat. Se sprijinea de perete, mângâindu-și mustața lungă și urmărind ceremonia. Emana o încredere în sine plină de aroganță.

Ned decise să discute cu el. Se ridică și merse în spate. Când se apropie, bărbatul dădu nonșalant din cap și spuse:

– Bună ziua, Sir Ned.

– Mă cunoști…

– Toată lumea te cunoaște, Sir Ned.

Remarca era un compliment cu o notă subtilă de batjocură.

– … dar eu nu te cunosc, termină Ned.

– Fawkes, spuse bărbatul. Guy Fawkes, la dispoziția dumitale.

– Și cine te-a invitat aici?

– Sunt prieten cu mirele, dacă te interesează atât de mult.

Un om care avea de gând să-l omoare pe rege nu avea cum să discute în modul acela zeflemitor. Cu toate acestea, Ned avea un presentiment urât în privința lui Fawkes. Ceva din nonșalanța lui, din lipsa de respect ascunsă doar pe jumătate și din tonul lui sarcastic sugera înclinații subversive. Ned insistă:

– Nu te-am mai întâlnit până acum.

– Vin din York. Tatăl meu a fost proctor în consistoriu acolo.

– Aha.

Proctorul era un avocat, iar consistoriul era un tribunal bisericesc. Pentru a avea un asemenea post, tatăl lui Fawkes trebuia să fie un protestant ireproșabil și să fi depus jurământul de credință pe care îl urau catolicii. Fawkes era, aproape sigur, inofensiv.

Totuși, în timp ce se întorcea la locul său, Ned decise să stea cu ochii pe Guy Fawkes.

(ii)

Rollo Fitzgerald explora Westminsterul, căutând un punct slab.

O serie de clădiri mai mari și mai mici stăteau înghesuite în jurul unei curți numite Westminster Yard. Rollo dădea târcoale neliniștit, dar nimeni nu părea să-i dea prea multă atenție. Curtea era o piațetă întunecată în care obișnuiau să zăbovească prostituatele. Fără îndoială că acolo se petreceau lucruri infame după căderea întunericului. Complexul era înconjurat de ziduri și oarecum izolat, dar porțile erau rareori închise, chiar și noaptea. Între limitele lui se aflau toate clădirile Parlamentului, precum și câteva taverne, o brutărie și pivnițele extinse ale unui negustor de vinuri.

Camera Lorzilor, unde venea regele pentru a deschide lucrările Parlamentului, era o clădire în forma unui H turtit. Sala mare a Lorzilor, cea mai mare încăpere, era bara transversală. Una dintre laturile verticale ale H-ului era Camera Prințului, folosită drept garderobă; cealaltă latură era Camera Pictată, utilizată pentru ședințele de comitet. Dar aceste trei camere se aflau la etaj. Pe Rollo îl interesau mai mult camerele de la parter.

Sub Camera Prințului se afla o sală pentru portar și un apartament pentru custodele garderobei regelui. Alături era un pasaj îngust, Parliament Place, care ducea spre cheiul numit Treptele Parlamentului, pe malul stâng al Tamisei.

Rollo intră într-o tavernă locală, numită *Barcagiul,* și se prefăcu a fi un negustor de lemne de foc care căuta un spațiu de depozitare și care era dispus să dea de băut oricui îi oferea informații. Acolo, află două lucruri interesante: în primul rând, custodele garderobei nu avea nevoie de apartament și era de acord să-l închirieze; în al doilea rând,

că acesta avea pivniță. Cu toate acestea, i se spuse că locul era rezervat curtenilor și nu era disponibil pentru negustorii de rând. Rollo păru descurajat și spuse că trebuia să caute în altă parte. Clienții obișnuiți ai barului îi mulțumiră pentru băutură și îi urară noroc.

Rollo recrutase deja un alt conspirator, pe curteanul Thomas Percy. În calitate de catolic, Percy nu avea să fie niciodată consilierul regelui, dar James îl numise printre gentlemenii pensionari, un grup de gărzi regale de ceremonie. Sprijinul lui Percy era un noroc cu două fețe, pentru că era un personaj nestatornic, când plin de o energie maniacă, când paralizat de depresie, semănând cu străbunul său, Hotspur, dintr-o piesă celebră despre tinerețea regelui Henric al V-lea; dar acum se dovedea util. La sugestia lui Rollo, Percy pretinse că avea nevoie de cheia de la camerele Custodelui Garderobei, ca să stea cât timp era la Curte, și – după o negociere îndelungată – închirie apartamentul.

Era un pas mare înainte.

Oficial, Rollo se afla la Londra pentru un proces prelungit dintre contele de Tyne și un vecin, în legătură cu dreptul de proprietate asupra unei mori de apă. Aceasta era acoperirea. Adevăratul lui scop era să-l ucidă pe rege. Pentru asta avea nevoie de mai mulți oameni.

Guy Fawkes era exact genul de persoană pe care o căuta. Tatăl lui Fawkes, protestant convins, murise când micul Guy avea opt ani și fusese crescut de mama și de tatăl său vitreg, catolici amândoi. Tânăr și bogat, Fawkes renunțase la o viață de trândăvie și își vânduse moșia moștenită de la tatăl lui, apoi pornise în căutarea aventurii. Plecase din Anglia și luptase pentru Spania împotriva rebelilor protestanți din Țările de Jos, unde învățase despre ingineria din timpul asediilor. Acum revenise la Londra, neavând ce face și gata de distracție.

Din nefericire, Fawkes era supravegheat.

În după-amiaza aceea, se afla la teatrul Globe, pe malul sudic al Tamisei, urmărind o piesă nouă, *Măsură pentru măsură*{32}. La două locuri distanță de el stătea pe o bancă Nick Bellows, un bărbat discret, îmbrăcat în haine cenușii, despre care Rollo știa că era unul dintre urmăritorii lui Ned Willard.

Rollo stătea în mulțimea spectatorilor fără locuri. Urmărea piesa dezaprobator: povestea despre un conducător puternic care își încalcă în mod ipocrit propriile legi era menită, evident, să încurajeze nerespectarea autorității. Rollo căuta o ocazie de a vorbi cu Fawkes fără să atragă atenția lui Bellows, dar se dovedea destul de dificil. Bellows îl urmă pe Fawkes când acesta se ridică, o dată ca să cumpere o cupă cu vin și o dată ca să urineze în râu.

Rollo nu apucase să discute cu el când piesa se termină și publicul începu să plece. Mulțimea bloca ieșirea și oamenii se înșiruiau încet. Rollo se strecură în urma lui Fawkes și-i spuse la ureche cu voce joasă:

– Orice ai face, nu te uita în spate, doar ascultă.

Poate că Fawkes mai fusese implicat în activități ilegale, pentru că făcu exact cum îi spusese Rollo, dând imperceptibil din cap ca să arate că pricepuse.

– Sfinția Sa, papa, are o treabă pentru tine, spuse Rollo pe același ton scăzut. Dar ești urmărit de unul dintre spionii regelui James, așa că mai întâi trebuie să scapi de el. Intră într-o tavernă și bea o cupă cu vin, ca să pot să o iau înaintea ta. Apoi mergi pe malul râului și îndepărtează-te de pod. Așteaptă acolo până apare o barcă pe plajă, apoi plătește barcagiul să traverseze, ca să scapi de urmăritor. Când ajungi pe celălalt mal, vino repede pe Fleet Street și ne întâlnim la taverna York.

Fawkes dădu din nou din cap.

Rollo se îndepărtă. Traversă Podul Londrei și merse în pas grăbit prin oraș și dincolo de ziduri, către Fleet Street. Rămase peste stradă de taverna York, întrebându-se dacă Fawkes avea să vină. Bănuia că nu putea să reziste chemării la aventură și avea dreptate. Fawkes apăru, pășind în stilul său țanțoș, care îl ducea pe Rollo cu gândul la un luptător în ring. Rollo se mai uită pe stradă câteva minute, dar nici Bellows, nici altcineva nu îl urmărise.

Intră în tavernă.

Fawkes stătea într-un colț, cu o carafă de vin și două cupe. Rollo se așeză în fața lui, cu spatele la încăpere; devenise un obicei adânc înrădăcinat pentru el să-și ascundă fața. Fawkes spuse:

– Cine mă urmărește?

– Nick Bellows. Un bărbat mărunt, cu haină cafenie, care stătea la două locuri de tine.

– Nu l-am observat.

– Se străduiește destul de mult să nu fie observat.

– Bineînțeles. Ce dorești de la mine?

– Am o întrebare simplă pentru tine, zise Rollo. Ai curaj să-l ucizi pe rege?

Fawkes îl privi cu atenție, încercând să-și formeze o părere despre el. Privirea lui ar fi intimidat mulți oameni, dar Rollo avea aceeași considerație pentru propria persoană și îl privi la rândul său.

În cele din urmă, Fawkes spuse:

– Da.

Rollo dădu din cap satisfăcut. Era genul de discuție deschisă pe care o voia.

– Ai fost soldat, înțelegi disciplina, spuse el.

Fawkes zise din nou:

– Da.

– Noul tău nume este John Johnson.

– Nu sare puțin în ochi?

– Nu mă contrazice. O să fii îngrijitorul unui mic apartament pe care l-am închiriat. Te duc acolo chiar acum. Nu poți să te întorci la tine acasă, s-ar putea să fie supravegheată.

– Am două pistoale în cameră de care mi-ar părea rău să le las în urmă.

– O să trimit pe cineva să-ți aducă lucrurile când voi fi sigur că drumul e liber.

– Bine.

– Ar trebui să plecăm acum.

– Unde e apartamentul?

– La Westminster, zise Rollo. La Camera Lorzilor.

(iii)

Se întunecase deja în seara aceea ploioasă, dar tavernele și prăvăliile din Londra erau luminate de felinare și de torțe aprinse, iar Margery știa că nu se înșelase când îl văzuse pe fratele ei pe stradă. Stătea în fața unei taverne, *Lebăda albă,* părând să-și ia la revedere de la un bărbat pe care Margery crezu că-l recunoaște.

Nu-și văzuse fratele de ani de zile. Ceea ce nu o deranja: nu-i plăcea să i se amintească faptul că el era Jean Langlais. Din cauza acestui secret îngrozitor, aproape refuzase cererea în căsătorie a lui Ned din urmă cu cincisprezece ani. Dar, dacă ar fi făcut-o, nu ar fi putut să-i spună de ce. Îl iubea foarte mult, dar ceea ce înclinase balanța în cele din urmă nu fusese dragostea ei pentru el, ci dragostea lui pentru ea. Știa că tânjea după ea și, dacă l-ar fi refuzat fără vreo explicație plauzibilă, și-ar fi petrecut tot restul vieții nedumerit și rănit. Avea o putere asupra vieții lui și nu putea să reziste tentației de a-l face fericit.

Nu se simțea în largul ei păstrând acest secret, dar era precum durerea de spate de care suferea de la nașterea lui Roger: nu dispărea niciodată, dar învățase să trăiască așa.

Traversă strada. În același timp, al doilea bărbat plecă și Rollo se întoarse să intre înapoi în tavernă.

– Rollo! spuse ea.

El se opri în fața ușii speriat și, preț de o clipă, păru atât de înfricoșat, încât îi fu teamă pentru el; apoi, o recunoscu.

– Tu ești, zise el precaut.

– Nu știam că ești la Londra! spuse ea. Nu era Thomas Percy cel cu care vorbeai?

– Da, el era.

– M-am gândit eu. I-am recunoscut părul încărunțit prea devreme.

Margery nu știa la ce religie aderase Percy, dar o parte din familia lui celebră era catolică și Margery intrase la bănuieli.

– Nu te-ai apucat iar să-ți faci de cap, nu-i așa, Rollo?

– Sigur că nu. Toată povestea aceea s-a terminat.

– Așa sper. Margery nu era întru totul convinsă. Și ce cauți aici?

– Mă ocup de un proces prelungit pentru contele de Tyne. Are o dispută cu un vecin pentru dreptul de proprietate asupra unei mori.

Margery știa că era adevărat – fiul ei, Roger, îi pomenise de asta.

– Roger spune că șpăgile și cheltuielile de judecată au costat deja mai mult decât trei mori.

– Nepotul meu isteț are dreptate. Dar contele e încăpățânat. Vino înăuntru!

Intrară și se așezară. Un bărbat cu nasul mare și roșu îi aduse lui Rollo o cupă cu vin fără să i se ceară. Aerul său de stăpân îi sugera lui Margery că el era proprietarul.

– Mulțumesc, Hodgkinson, spuse Rollo.

– Ceva pentru doamna? întrebă bărbatul.

– Un pahar mic cu bere, te rog, spuse Margery.

Hodgkinson plecă și Margery zise:

– Aici locuiești?

– Da.

Ea era nedumerită.

– Dar contele de Tyne nu are o casă în Londra?

– Nu, închiriază una când se întrunește Parlamentul.

– Ar trebui să folosești Casa Shiring. Bartlet s-ar bucura să stai acolo.

– Acolo nu sunt servitori decât atunci când vine Bartlet la Londra – acum e doar un îngrijitor.

– Bartlet ți-ar trimite bucuros câțiva oameni de la New Castle ca să aibă grijă de tine, dacă îl rogi.

Rollo părea iritat.

– Atunci ar cheltui banii pe carne și pe vin pentru ei înșiși și mie mi-ar servi doar șuncă și bere, iar dacă m-aș plânge, i-ar spune lui Bartlet că sunt prea pretențios și înfumurat. Sincer, prefer o tavernă.

Margery nu era sigură dacă era supărat pe ea sau pe ideea de servitori necinstiți, dar decise să renunțe la întrebare. Dacă voia să stea într-o tavernă, n-avea decât s-o facă.

– Și ce mai faci? întrebă ea.

– La fel ca întotdeauna. Contele de Tyne e un stăpân bun. Dar tu? Ned e bine?

– E la Paris acum.

– Serios? spuse Rollo curios. Ce face acolo?

– Muncește, răspunse ea vag. Nu sunt foarte sigură.

Rollo știa că mințea.

– Presupun că îi spionează pe catolici. Asta e munca lui, toată lumea știe.

– Haide, Rollo, e vina ta că ai încercat să o omori pe regină. Nu te

preface indignat.

– Ești fericită cu Ned?

– Da. Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, mi-a dat o viață neobișnuită, dar în ultimii cincisprezece ani am fost cu adevărat fericită. Observă că ciorapii și încălțările lui erau murdare de noroi și adăugă: Cum de te-ai murdărit în halul ăsta?

– A trebuit să merg pe malul râului.

– De ce?

– E o poveste lungă. Și am o întâlnire.

Rollo se ridică în picioare.

Margery își dădu seama că era trimisă la plimbare. Își sărută fratele pe obraz și plecă. Nu-l întrebase ce întâlnire avea și, în timp ce se îndepărta de tavernă, se întrebă de ce. Răspunsul îi veni imediat: nu credea că i-ar fi spus adevărul.

(iv)

Rollo impuse măsuri stricte de securitate la apartamentul custodelui. Toți ajungeau înainte de ivirea zorilor, pentru a nu fi văzuți intrând. Fiecare își aducea mâncare și nimeni nu ieșea afară în timpul zilei. Plecau din nou după ce se întuneca.

Rollo avea aproape șaptezeci de ani, așa că lăsa treburile mai grele în seama tinerilor precum Fawkes și Percy, dar chiar și lor le era greu. Toți proveneau din familii nobile și bogate și niciunul nu mai săpase prea mult până atunci.

Mai întâi, trebuiau să dărâme zidul de cărămidă din pivniță, apoi să scoată pământul din spatele zidului. Tunelul trebuia să fie suficient de larg pentru a putea trage înăuntru butoaie cu praf de pușcă de o sută douăzeci de kilograme. Economiseau timp nefăcându-l mai mare, dar dezavantajul era că trebuiau să lucreze îndoiți de la mijloc sau întinși pe burtă – iar spațiul închis devenea încins.

În timpul zilei, rezistau cu pește sărat, carne uscată și stafide. Rollo nu-i lăsa să trimită după niciun fel de mâncare cu care erau obișnuiți, de teamă să nu atragă atenția asupra lor.

Era o muncă făcută în noroi, motiv pentru care Rollo fusese murdar în mod stânjenitor când dăduse din senin peste Margery. Pământul pe care trebuiau să-l scoată din tunel trebuia urcat la parter, apoi scos noaptea din casă și transportat prin Pasajul Parlamentului, apoi pe Treptele Parlamentului, de unde putea fi aruncat în râu. Rollo se enervase când Margery îl întrebase de ciorapii lui murdari, dar părea că acceptase explicația lui.

Săpătorii tunelului erau discreți, dar nu invizibili. Chiar și pe întuneric, erau văzuți uneori venind și plecând de oamenii care mergeau cu felinare. Pentru a înlătura bănuielile, Fawkes dăduse de știre că avea constructori la lucru, făcând modificările pe care le

ceruse soția stăpânului. Rollo spera ca nimeni să nu observe cantitatea nefirească de pământ scoasă de acolo în urma unor simple modificări.

Pe urmă, dădură peste o problemă atât de gravă, încât Rollo se temu că i-ar fi putut strica tot planul. După ce săpaseră câțiva metri în tunel, dăduseră de un zid solid de piatră. Firește, își dădu el seama, clădirea cu două niveluri avea fundație bună: ar fi trebuit să anticipeze asta. Munca deveni mai grea și mai lentă, dar trebuiau să continue, pentru că nu ajunseseră destul de departe sub camera de dezbateri, ca să fie siguri că explozia îi ucidea pe toți cei prezenți acolo.

Fundațiile de piatră se dovediră groase de câțiva metri. Rollo se temea că nu aveau să termine treaba până la ceremonia de deschidere. Pe urmă, adunarea Parlamentului se amână din cauza unei epidemii de ciumă în Londra, iar săpătorii primiră un nou termen-limită.

Chiar și așa, Rollo se frământa cumplit: progresau extrem de încet. Cu cât dura mai mult, cu atât riscau mai mult să fie descoperiți. Și mai exista un pericol. Pe măsură ce înaintau, șubrezind fundațiile, Rollo se temea ca nu cumva să se prăbușească. Fawkes puse stâlpi de lemn ca să sprijine tavanul – așa cum spunea că făcuse sub zidurile orașelor în timpul asediilor din Țările de Jos –, dar Rollo nu era sigur cât de multe știa acest luptător despre minerit. Tunelul se putea prăbuși, ucigându-i pe toți. Putea chiar să provoace prăbușirea întregii clădiri – ceea ce nu ar fi avut niciun rezultat dacă regele nu era înăuntru.

Luând pauză într-o zi, vorbiră despre cine avea să fie în sală când urma să explodeze praful de pușcă. Regele James avea trei copii. Prințul Henric, de unsprezece ani, și prințul Carol, de patru ani, aveau probabil să-și însoțească părinții la ceremonie.

– Presupunând că mor amândoi, prințesa Elisabeta va fi moștenitoarea lor, zise Percy. Va împlini nouă ani.

Rollo se gândise deja la prinți.

– Trebuie să fim pregătiți să punem mâna pe ea, spuse el. Oricine o are pe ea are și tronul.

– Stă la mănăstirea Coombe, în Warwickshire, zise Percy.

– Va avea nevoie de un lord protector, care va fi, evident, adevăratul conducător al Angliei.

– Îl propun pe contele de Northumberland, rudă cu mine.

Rollo dădu aprobator din cap. Era o sugestie bună. Northumberland era unul dintre pairii importanți din ținut și un simpatizant al catolicilor. Dar Rollo avea o idee și mai bună.

– Îl propun pe contele de Shiring.

Ceilalți nu fură la fel de entuziasmați. Rollo știa la ce se gândeau: Bartlet Shiring era catolic, dar nu avea statutul lui Northumberland.

Prea politicos ca să-l denigreze pe nepotul lui Rollo, Percy spuse:

– Trebuie să plănuim răscoale în toate colțurile țării în care sunt

pairi catolici puternici. Protestanții nu trebuie să aibă nicio ocazie de a propune un rival la tron.

– Eu pot să garantez acest lucru în comitatul Shiring, zise Rollo.

Cineva spuse:

– Vor muri mulți oameni.

Rollo nu avea răbdare cu oamenii care își făceau griji pentru omoruri. Un război civil ar fi însemnat o epurare.

– Protestanții merită să moară, zise el. Iar catolicii vor merge direct în rai.

În clipa aceea, se auzi un zgomot ciudat. La început, fu ca un val de apă pe deasupra capului. Apoi se transformă într-un huruit de pietre care alunecă. Rollo se temu imediat de o prăbușire. Ceilalți avură, evident, aceeași reacție, pentru că dădură buzna, ca și când ar fi vrut să-și salveze viața, pe scara îngustă de piatră care ducea din pivnița apartamentului la parter.

Acolo se opriră și ascultară. Zgomotul continuă intermitent, dar podeaua nu se mișca, iar Rollo își dădu seama că reacționaseră exagerat. Clădirea nu era pe punctul de a se prăbuși. Dar *ce* se întâmpla?

Rollo arătă cu degetul spre Fawkes.

– Vino cu mine, spuse el. Să verificăm. Voi, ceilalți, păstrați liniștea.

Îl conduse pe Fawkes afară și ocoliră clădirea. Zgomotul încetase, dar Rollo se gândi că venise probabil din locul pe unde săpau tunelul.

În spatele clădirii, un șir de ferestre se întindea pe toată lățimea etajului superior, luminând camera de dezbateri. În mijlocul șirului se afla o ușă mică, ce dădea spre scara exterioară de lemn: aceasta nu se folosea prea des, întrucât intrarea mare se găsea pe cealaltă parte. Sub scară, la parter, era o ușă dublă de lemn pe care Rollo abia dacă o remarcase până atunci. Dacă s-ar fi gândit la asta, ar fi presupus că era o cale de acces spre una dintre magaziile în care grădinarii își țineau lopețile. Acum, pentru prima dată, ambele uși erau deschise. Un cal aștepta cuminte afară.

Rollo și Fawkes intrară pe ușă.

Era o magazie, dar era uriașă. De fapt, bănuia Rollo, avea probabil aceeași lungime și aceeași lățime ca încăperea de dezbateri de deasupra. Nu era foarte sigur, pentru că sala fără ferestre era întunecată, luminată mai ales de lumina care intra pe ușă. Din câte vedea, arăta ca o criptă de biserică, cu stâlpi masivi ce sprijineau un tavan jos de lemn, probabil podeaua sălii de sus. Rollo realiză cu stupoare că săpătorii ciopliseră probabil la baza unuia dintre stâlpi. Pericolul de prăbușire era și mai mare decât se așteptase.

Încăperea era aproape goală; doar diverse bucăți de lemn și saci se aflau în jur și o masă pătrată cu o gaură făcută deasupra. Rollo pricepu de îndată care era explicația zgomotului: un bărbat cu fața

înnegrită de praf lua cu lopata cărbune dintr-o movilă și îl urca în căruță. Aceasta era sursa zgomotului.

Rollo se uită la Fawkes și își dădu seama că amândoi se gândeau la același lucru. Dacă puneau mâna pe camera aceea, puteau aduce praful de pușcă și mai aproape de rege – și, totodată, puteau opri săpatul tunelului.

O femeie de vârstă mijlocie îl privea pe căruțaș cum muncea. Când căruța se umplu, el numără câteva monede cu mâna plină de funingine și i le dădu femeii, plătindu-i cărbunele. Ea merse cu monedele spre ușă ca să le examineze la lumină, după care îi mulțumi. Apoi, în timp ce căruțașul trăgea calul în spate, pentru a-l înhăma la căruță, femeia se întoarse spre Rollo și Fawkes și le spuse politicos:

– Bună ziua, domnilor. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

– Ce e cu camera asta? întrebă Rollo.

– Cred că a fost o bucătărie pe vremea când se făceau banchete în camera mare de deasupra. Acum e depozitul meu de cărbune. Sau a fost: vine primăvara și vreau să scap de marfă. Poate ați dori și dumneavoastră: e cel mai bun cărbune de pe malurile râului Tyne, dă multă căldură…

Fawkes o întrerupse:

– Nu vrem cărbune, dar căutăm un spațiu în care să depozităm o cantitate mare de lemne. Mă numesc John Johnson, sunt îngrijitorul de la apartamentul Custodelui Garderobei.

– Eu sunt Ellen Skinner, văduvă și vânzătoare de cărbune.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Skinner. Se poate închiria locul acesta?

– Am plătit chiria până la sfârșitul anului.

– Dar ați zis că scăpați de marfă pentru că vine primăvara. Puțini oameni mai cumpără cărbune când e cald.

Ea avea o privire șireată.

– Poate folosesc spațiul și altfel.

Se prefăcea că ezită, dar Rollo îi văzu strălucirea lăcomiei în ochi. Argumentele ei nu erau decât niște tactici de negociere. Începu să prindă speranțe.

– Stăpânul meu ar plăti bine, zise Fawkes.

– Aș renunța la chirie pentru trei lire, spuse ea. Și ar trebui să-i plătiți proprietarului în plus – mie îmi ia patru lire pe an.

Rollo își înăbuși impulsul de a spune bucuros „E un chilipir”. Prețul nu conta, dar dacă părea că Fawkes aruncă cu banii pe fereastră, putea să atragă atenția și poate chiar suspiciunea.

Fawkes se târgui de dragul aparențelor.

– O, doamnă, mi se pare prea mult, spuse el. Sigur îl puteți lăsa la o liră pentru chirie.

– S-ar putea să-l păstrez. Voi avea nevoie de o magazie pentru

cărbune din septembrie.

– Împărțiți diferența, zise Fawkes. O liră și zece șilingi.

– Dacă ați da două lire, am bate palma chiar acum.

– O, foarte bine, spuse Fawkes și întinse mâna.

– A fost o plăcere, domnule Johnson, zise femeia.

– Vă asigur, doamnă Skinner, că plăcerea este de partea mea, spuse Fawkes.

(v)

Ned plecă la Paris într-o încercare disperată de a afla ce se întâmpla la Londra.

Auzea în continuare zvonuri vagi despre comploturile catolicilor împotriva regelui James. Bănuielile îi crescuseră când Guy Fawkes scăpase cu îndemânare de supraveghere și dispăruse. Dar lipsa de detalii din aceste zvonuri era supărătoare. Multe comploturi de asasinare a monarhilor fuseseră țesute la Paris, deseori cu ajutorul familiei de ultracatolici de Guise.

După asasinarea simultană a ducelui Henric și a lui Pierre Aumande, Ned se temuse că Alain nu va mai putea furniza informații despre englezii catolici exilați; dar Alain moștenise câte ceva din viclenia tatălui său vitreg. Îi devenise util văduvei și se împrietenise cu tânărul duce, așa că trăia în continuare la palatul de Guise din Paris și lucra pentru familie. Și pentru că ultracatolicii de Guise beneficiau de încrederea complotiștilor englezi, Alain afla multe lucruri despre planurile lor și îi transmitea lui Ned informațiile prin scrisori codificate, trimise prin canalele secrete de comunicare mai vechi. O mare parte din discuțiile exilaților rămâneau fără vreun rezultat, dar de mai multe ori în decursul anilor ponturile lui Alain duseseră la arestări.

Ned îi citea toate scrisorile, dar acum spera să afle mai multe printr-o vizită în persoană. Într-o discuție față în față, puteau să iasă la suprafață detalii întâmplătoare care să se dovedească importante.

Oricât de preocupat era, călătoria în Franța îl făcea să se simtă nostalgic. Îi amintea de el însuși în tinerețe; de marele Walsingham, cu care lucrase timp de două decenii; și, mai presus de toate, de Sylvie. Pe drum către întâlnirea cu Alain, merse pe strada Serpente și rămase o vreme în fața prăvăliei care fusese casa lui Sylvie, amintindu-și de ziua fericită în care fusese invitat la cină acolo, sărutând-o apoi în camera din spate, dar și de ziua îngrozitoare în care Isabelle fusese ucisă. Acum era o măcelărie acolo.

Trecu podul spre Île de la Cité, intră în catedrală și spuse o rugăciune de mulțumire pentru viața lui Sylvie. Biserica era catolică, iar Ned era protestant, dar credea de multă vreme că lui Dumnezeu nu-I păsa de asemenea diferențe.

În ultima vreme, regele Franței avea aceeași părere. Henric al IV-lea semnase Edictul de la Nantes, acordându-le protestanților libertatea religioasă. Noul duce de Guise era un copil, iar familia de Guise nu putuse să submineze pacea de data aceasta; și astfel se sfârșiseră patruzeci de ani de război civil. Ned îi mulțumi lui Dumnezeu și pentru Henric al IV-lea. Poate că Franța, asemenea Angliei, își croia drum treptat spre toleranță.

Slujbele protestante se țineau încă discret și, de obicei, în afara zidurilor orașelor, ca să evite să-i atâțe pe ultracatolici. Ned merse spre sud pe strada St Jacques, ieși pe poarta orașului și ajunse în suburbii. Un om care stătea și citea pe marginea drumului era indicatorul pentru o cărare ce ducea prin pădure până la o cabană de vânătoare. Era biserica informală la care mergea Sylvie înainte să o întâlnească Ned. Fusese deconspirată de Pierre Aumande, iar congregația se destrămase, dar acum redevenise locaș de cult.

Alain era deja acolo, împreună cu soția și copiii. Alături de el se afla și vechea lui prietenă, Louise, marchiza văduvă de Nîmes. Amândoi fuseseră la castelul Blois când ducele Henric și Pierre fuseseră asasinați, iar Ned bănuia că luaseră parte la complot, deși nimeni nu îndrăznise să investigheze vreuna dintre crime din cauza presupusei implicări a regelui. Ned o văzu și pe Nath, care preluase afacerea lui Sylvie cu cărți ilegale: devenise o bătrână prosperă, purtând o căciulă de blană.

Ned se așeză lângă Alain, dar nu-i vorbi decât atunci când începură imnurile, când toți cântau prea tare ca să-i audă vorbind.

– Toți îl urăsc pe James, șopti Alain în franceză. Spun că și-a încălcat promisiunile.

– Nu se înșală, recunoscu Ned. Totuși, trebuie să-i împiedic să-l omoare. Altfel, pacea și prosperitatea câștigate de Elisabeta cu eforturi atât de mari vor fi fie distruse de războiul civil. Ce altceva ai mai auzit?

– Vor să ucidă întreaga familie regală, pe toți în afară de prințesă, pe care vor s-o declare regină.

– Toată familia, repetă Ned îngrozit. Brute însetate de sânge!

– În același timp, vor să ucidă toți miniștrii și lorzii importanți.

– Probabil plănuiesc să dea foc unui palat sau ceva asemănător. Ar putea s-o facă în timp ce sunt adunați la un banchet sau urmăresc o piesă de teatru.

El era unul dintre miniștrii importanți. Deodată, înțelese că era vorba despre salvarea propriei vieți, nu doar despre cea a regelui. Îl trecu un fior.

– Unde vor să o facă?

– N-am putut să aflu acest amănunt.

– Ai auzit vreodată numele Guy Fawkes?

Alain dădu din cap.
– Nu. A venit un grup să-l vadă pe duce, dar nu știu cine erau.
– Nu s-a pomenit niciun nume?
– Nume adevărate, nu.
– Ce vrei să spui?
– Singurul nume pe care l-am auzit a fost unul fals.
– Și care era?
– Jean Langlais, spuse Alain.

(vi)

Margery era tulburată din pricina lui Rollo. Răspunsurile la întrebările ei fuseseră toate plauzibile, dar tot nu putea să aibă încredere în el. Cu toate astea, nu știa ce ar fi putut face să scape de angoasă. Sigur, i-ar fi putut spune lui Ned că Rollo era Jean Langlais, dar nu se putea hotărî să-și condamne fratele la spânzurătoare doar pentru că avea ciorapii murdari de noroi.

Când Ned plecă la Paris, Margery decise să-l ia pe nepotul ei, Jack, fiul lui Roger, în vizită la New Castle. Simțea că era datoria ei. Orice ar fi ajuns Jack să facă în viață, putea fi ajutat de relațiile lui cu aristocrația. Nu era nevoie să-i placă, dar trebuia să-i cunoască. Să ai un conte drept unchi era uneori mai bine decât să ai bani. Iar la moartea lui Bartlet, următorul conte avea să fie fiul său, Swifty, care era vărul lui Jack.

Jack era un băiat de doisprezece ani, curios și cu o gândire logică. Intra energic în conversații contradictorii cu Roger și cu Ned, alegând întotdeauna poziția opusă față de ceea ce spunea adultul. Ned credea că Jack era exact ca Margery în tinerețe, dar ea nu-și amintea să fi fost atât de îndrăzneață. Jack era micuț, ca Margery, având același păr negru și creț. Era frumușel acum, dar într-un an sau doi urma să se transforme în bărbat, iar aspectul avea să i se înăsprească. Fascinația și plăcerea de a-și urmări copiii și nepoții crescând și schimbându-se erau pentru Margery marea bucurie a vârstei înaintate.

În mod firesc, Jack nu fu de acord cu bunica lui în privința vizitei planificate.

– Vreau să fiu un aventurier ca unchiul Barney, zise el. Nobilii nu au nimic de-a face cu negustoria – doar stau și încasează chiria de la oameni.

– Nobilimea menține pacea și aplică regulile, răspunse ea. Nu poți să faci afaceri fără legi și standarde. Cât argint e într-un penny? Cât de lat este un balot de pânză? Ce se întâmplă când oamenii nu-și plătesc datoriile?

– Fac reguli care să le convină lor, zise Jack. În orice caz, breasla din Kingsbridge impune greutățile și măsurile, nu contele.

Ea zâmbi.

– Poate ar trebui să fii om de stat, ca Sir Ned, nu aventurier.

– De ce?

– Ai idei foarte rigide despre guvern. Ai putea să fii *tu* guvernul. Unii dintre cei mai puternici oameni de la Curte au fost cândva elevi isteți ca tine.

El rămase pe gânduri. Era la vârsta aceea încântătoare când orice părea posibil. Dar ea voia să se comporte bine la New Castle.

– Fii politicos, spuse ea când se apropiau. Nu te certa cu unchiul Bartlet. Ești aici ca să-ți faci prieteni, nu dușmani.

– Bine, bunico.

Nu era sigură dacă el luase în serios avertismentul ei, dar ea făcuse tot ce se putea. „Un copil va fi mereu exact ceea ce este, se gândi ea, nu ce vrei tu să fie."

Îi întâmpină fiul ei, contele Bartlet. Trecut de patruzeci de ani acum, era pistruiat ca tatăl lui Margery, dar își conturase personalitatea după Bart, despre care credea că era tatăl lui. În mod miraculos, faptul că Bartlet era, de fapt, rezultatul violării ei de către contele Swithin nu otrăvise întru totul relația dintre mamă și fiu. În timp ce Jack explora castelul, Margery rămase în holul mare cu Bartlet și bău un pahar cu vin.

– Sper ca Swifty și Jack să se cunoască mai bine, spuse ea.

– Mă îndoiesc că vor fi apropiați, zise Bartlet. E o diferență mare de vârstă de la doisprezece la douăzeci de ani.

– Am dat peste unchiul tău Rollo la Londra. Stă într-o tavernă. Nu știu de ce nu folosește Casa Shiring.

Bartlet ridică din umeri.

– Aș fi încântat să o facă. Măcar i-ar da ceva de lucru leneșului de îngrijitor.

Un servitor îi mai turnă vin lui Margery.

– Te duci și tu la Londra anul ăsta, mai târziu, pentru deschiderea Parlamentului.

– Nu neapărat.

– De ce nu? se miră Margery.

– O să spun că sunt bolnav.

Toți conții erau obligați să participe la lucrări, dar dacă voiau să se eschiveze, trebuiau să pretindă că sunt prea bolnavi ca să călătorească.

– Dar care este motivul adevărat?

– Am prea multe de făcut aici.

Lui Margery i se părea fără sens.

– N-ai lipsit niciodată din Parlament de când ai devenit conte. Nici tatăl, nici bunicul tău. Asta e motivul pentru care ai o casă la Londra.

– Pe noul rege nu îl interesează părerile contelui de Shiring.

Era neobișnuit pentru el. Bartlet, la fel ca Bart și ca Swithin, își

exprima de obicei părerile cu glas tare, fără să întrebe dacă îi păsa cuiva care erau acestea.

– Nu vrei să te împotrivești altor legi contra catolicismului?

– Cred că am pierdut lupta aceea.

– Nu știam că ești atât de defetist.

– E important să știi când să continui să lupți – și când să te oprești. Bartlet se ridică. Probabil vrei să te instalezi în cameră înainte de cină. Ai tot ce-ți trebuie?

– Da, cred că da.

Îl sărută și merse la etaj. Era nedumerită. Poate că nu era, de fapt, ca Bart și Swithin. Mândria nu i-ar fi lăsat niciodată pe cei doi să spună lucruri precum „Cred că am pierdut lupta aceea". N-ar fi recunoscut că s-ar fi putut înșela.

Poate că Bartlet se maturiza.

(vii)

Cea mai dificilă și periculoasă parte a planului lui Rollo veni atunci când trebui să cumpere treizeci și șase de butoaie cu praf de pușcă și să le aducă la Westminster.

Împreună cu doi dintre cei mai tineri conspiratori, traversă fluviul și merse la Rotherhithe, un cartier de docuri și de șantiere navale. Ajunși acolo, merseră la un grajd și-i spuseră unui grăjdar că voiau să închirieze o căruță cu fundul plat și doi cai care s-o tragă.

– Trebuie să luăm niște lemne de la o navă distrusă, zise Rollo. Vrem să le folosim ca să construim un hambar.

Scândurile de pe nave erau deseori reciclate în acest fel. Pe grăjdar nu-l interesa povestea lui Rollo. Îi arătă o căruță și doi cai zdraveni, iar Rollo spuse:

– Bine, exact ce-mi trebuie.

Atunci, grăjdarul zise:

– Omul meu, Weston, o să vă conducă.

Rollo se încruntă. Nu putea să accepte așa ceva. Un străin putea să fie martor la tot ce se întâmpla.

– Aș prefera să merg singur, zise el, încercând să nu pară agitat. Am două ajutoare.

Grăjdarul dădu din cap dezaprobator.

– Dacă Weston nu merge cu voi, trebuie să plătiți o garanție, altfel de unde să știu că mai aduceți căruța înapoi?

– Cât costă? întrebă Rollo de dragul aparențelor – era dispus să plătească aproape orice sumă.

– Cinci lire pentru fiecare cal și o liră pentru căruță.

– Trebuie să-mi dați o chitanță.

După ce finalizară tranzacția, ieșiră din grajd și merseră la un vânzător de lemne de foc pe nume Pearce. Rollo cumpără de acolo

legături de lemne, crengi neregulate legate la un loc, precum și lemne de foc, bușteni cu formă mai regulată legați de asemenea laolaltă. Încărcară tot lemnul în căruță. Pearce se miră de insistența lui Rollo de a așeza meticulos legăturile în căruță, în forma unui pătrat scobit, lăsând la mijloc un spațiu gol.

– Probabil mai aveți de luat ceva ce vreți să țineți ascuns, zise el.

– Nimic valoros, spuse Rollo, de parcă se temea de hoți.

Pierce se bătu cu degetul peste nas cu subînțeles.

– Am înțeles.

Merseră cu căruța la Greenwich, unde Rollo urma să-l întâlnească pe căpitanul Radcliffe.

Guy Fawkes calculase cantitatea de praf de pușcă necesară, asigurându-se că distrugeau complet Camera Lorzilor și pe toți cei din interior. Un domn care avea un pistol sau o archebuză putea să cumpere o cutie cu praf de pușcă pentru propria folosință și nimeni nu îi punea vreo întrebare; dar nu exista nicio justificare pentru ca Rollo să cumpere cantitatea de care avea nevoie fără să stârnească bănuieli.

Soluția lui era să apeleze la un infractor.

Radcliffe era un intendent corupt care cumpăra provizii pentru marina regală. Jumătate din ce cumpăra nu mai urca la bordul unei nave, ci era vândut a doua oară ca să-și căptușească el buzunarele. Cea mai mare problemă a lui Radcliffe era că trebuia să ascundă cât de bogat era.

Partea bună, din punctul de vedere al lui Rollo, era că nu putea să bată toba despre vânzarea prafului de pușcă, pentru că astfel ar fi fost spânzurat fiindcă furase de la rege. Trebuia să-și țină gura ca să-și scape pielea.

Rollo se întâlni cu Radcliffe în curtea unei taverne. Încărcară opt butoaie în căruță, așezându-le două câte două în mijlocul pătratului format din lemne. Un observator oarecare ar fi presupus că în butoaie era bere.

– Probabil vă așteptați la un război, zise Radcliffe.

Rollo avea răspunsul pregătit.

– Suntem marinari negustori, spuse el. Trebuie să ne apărăm.

– Asta așa e, zise Radcliffe.

– Nu suntem pirați.

– Nu, spuse Radcliffe. Sigur că nu.

La fel ca Pierce, Radcliffe era dispus să creadă tot ce nega Rollo.

Când terminară, completară pătratul și puseră lemne deasupra, pentru ca încărcătura secretă să nu se vadă de la vreo fereastră înaltă.

Pe urmă, Rollo se îndreptă cu căruța înapoi spre Westminster, mergând cu precauție. Ciocnirile între vehiculele cu roți erau ceva obișnuit, ducând în general la încăierări între vizitii, ce escaladau uneori în bătăi de stradă. Oamenii din Londra, care profitau imediat

de orice ocazie, jefuiau deseori căruțele când vizitiii nu erau atenți. Dacă i se întâmpla lui așa ceva, totul se termina. Mergea cu atât de multă grijă, lăsând mereu alte căruțe să treacă înainte, încât ceilalți vizitii începură să-l privească suspicioși.

Ajunse înapoi la Westminster Yard fără probleme.

Fawkes îi aștepta și deschise ușile duble când se apropiară, pentru ca Rollo să poată intra cu căruța în depozit fără să se oprească. Fawkes închise ușile după ei și Rollo răsuflă ușurat. Scăpase basma curată.

Nu trebuia decât să repete figura de încă trei ori.

Fawkes îi arătă o ușă nouă în perete, abia vizibilă în lumina unei lămpi.

– Am făcut un pasaj de aici până în apartamentul Custodelui Garderobei, zise el. Acum putem trece dintr-un spațiu în altul fără să ieșim afară și să riscăm să ne vadă cineva.

– Foarte bine, spuse Rollo. Dar pivnița?

– Am zidit tunelul.

– Arată-mi.

Cei doi intrară pe ușa nouă în apartament, apoi coborâră treptele până în pivniță. Fawkes acoperise gaura pe care o făcuseră în zid, dar reparația se vedea chiar și la lumina lumânării.

– Adu niște noroi sau funingine și murdărește cărămizile noi, zise Rollo. Și ciobește-le un pic cu un târnăcop, ca să arate ca și cum s-au stricat cu timpul.

– Bună idee.

– Vreau ca bucata aia să nu se distingă de restul zidului.

– Bineînțeles. Dar oricum nu o să coboare nimeni aici.

– Pentru orice eventualitate, spuse Rollo. Nu putem fi prea grijulii.

Apoi se întoarseră în depozit.

Ceilalți doi descărcau butoaiele cu praf de pușcă și le rostogoleau până în capătul îndepărtat al sălii. Rollo le spuse să pună lemnele de foc în fața butoaielor și să așeze legăturile astfel încât grămada să rămână stabilă. Unul dintre cei doi tineri stătea pe masa stricată, având grijă să nu bage piciorul prin gaură, iar celălalt îi dădea legăturile ca să le așeze în vârf.

După aceea, Rollo le analiză cu atenție munca. Nimeni nu ar fi bănuit că nu era o grămadă oarecare de lemne de foc. Era mulțumit.

– Chiar dacă ar percheziționa cineva locul ăsta, spuse el satisfăcut, probabil n-ar găsi praful de pușcă.

(viii)

Ned și Margery locuiau în St Pauls Churchyard, într-o casă plăcută, cu un păr în curtea din spate. Nu era mare, dar Margery îi dăduse un aspect intim decorând-o cu covoare și tablouri, iar iarna se încălzeau

cu foc de cărbune. Lui Ned îi plăcea pentru că putea să privească pe fereastră și să vadă catedrala, ceea ce-i amintea de Kingsbridge.

Ned se întoarse de la Paris într-o seară târzie, obosit și neliniștit. Margery îi pregăti o cină frugală, apoi merseră la culcare și făcură dragoste. A doua zi de dimineață, el îi povesti despre călătorie. Ea îngheță de spaimă când auzi ce spunea și se strădui să-și ascundă sentimentele. Din fericire, Ned se grăbea să îi raporteze lui Robert Cecil și ieși imediat după micul dejun, lăsând-o să se gândească în liniște la tot.

Exista un plan de ucidere a tuturor membrilor familiei regale, cu excepția prințesei Elisabeta, și, în același timp, a miniștrilor importanți, ceea ce însemna probabil că aveau să incendieze un palat, după cum spusese Ned. Dar Margery știa mai multe. Bartlet avea să lipsească de la deschiderea lucrărilor Parlamentului, pentru prima dată de când devenise conte de Shiring. Pe Margery o nedumerise decizia lui, dar acum începea să aibă sens. Complotiștii aveau să atace la Westminster.

Ceremonia de deschidere era peste zece zile.

De unde știa Bartlet despre asta? Ned aflase că era implicat Jean Langlais, iar Margery știa că Langlais era Rollo. Unchiul lui Bartlet îl avertizase să nu meargă acolo.

Acum ea știa totul, dar ce putea să facă? Putea să-l denunțe pe Rollo și probabil că asta avea să facă până la urmă, deși se cutremura de groază că-și trimitea fratele la moarte. Dar poate că exista și o cale mai bună. Putea să meargă să-l vadă pe Rollo. Știa unde locuia. Putea să-i spună că aflase tot și să-l amenințe că-i spune și lui Ned. Odată ce Ned afla, întregul complot era compromis. Rollo nu avea încotro – trebuia să renunțe la întregul plan.

Își puse o pelerină grea și cizme rezistente și ieși în toamna londoneză.

Merse până la hanul *Lebăda albă* și îl găsi pe proprietar, un bărbat cu nasul roșu.

– Bună ziua, domnule Hodgkinson, spuse ea. Am fost aici acum câteva săptămâni.

Avea un aer morocănos – probabil băuse prea mult din propriul vin în noaptea precedentă – și se uită la ea cu indiferență, apoi spuse:

– Nu pot să-i țin minte pe toți cei care beau o cupă cu vin aici.

– Nu-i nimic. Vreau să-l văd pe Rollo Fitzgerald.

– Nu e nimeni aici cu numele acesta, spuse el scurt.

– Dar aici locuia!

El îi aruncă o privire ostilă.

– Pot să întreb cine sunteți?

Margery își luă un aer de superioritate aristocratică și spuse:

– Sunt contesa văduvă de Shiring și ați face bine să aveți grijă cum

vă purtați.

Acesta își schimbă imediat atitudinea: nimeni nu voia să se certe cu un aristocrat.

– Vă cer iertare, doamnă, dar nu-mi amintesc să fi avut vreun oaspete cu numele pe care l-ați pomenit.

– Mă întreb dacă au stat aici și prieteni de-ai lui. Dar Jean Langlais?

– Ah, da! spuse Hodgkinson. Un nume franțuzesc, deși vorbea ca un englez. Dar a plecat.

– Știți unde s-a dus?

– Nu. Domnul Langlais nu e un om care să dea informații nenecesare, doamnă. E foarte discret.

Sigur că era.

Plecă de la han. Ce putea face acum? Habar nu avea unde ar fi putut fi Rollo. Acum nu mai avea sens să-l denunțe, pentru că nici Ned nu putea să-l găsească. Se străduia să se gândească la ceva. Oamenii aveau de gând să comită o atrocitate și ea trebuia să-i oprească.

Putea să-i avertizeze? Probabil ar fi putut să o facă fără să-l condamne pe Rollo la moarte. Se gândi la o scrisoare anonimă. I-ar fi putut scrie lui Ned, prefăcându-și scrisul și pretinzând că era unul dintre complotiști. Nu era nevoie să spună nimic despre Rollo. Scrisoarea putea doar să-l avertizeze pe Ned să nu vină la deschiderea lucrărilor dacă voia să trăiască.

Dar era neverosimil. De ce ar fi vrut un conspirator catolic să-i salveze viața unui cunoscut curtean protestant?

Pe de altă parte, dacă scrisoarea ajungea la un catolic, acesta ar fi aprobat complotul și ar fi păstrat vestea pentru sine.

Avea nevoie de cineva situat între cele două tabere: un om care să-i fie loial regelui, dar suficient de prietenos cu catolicii încât aceștia să nu-l vrea mort. Erau mai multe asemenea persoane la Curte, iar Margery se gândi la lordul Monteagle, un catolic care voia să trăiască în pace cu conaționalii săi protestanți. Oamenii ca Rollo și ca Bartlet spuneau despre el că era un om slab și șovăielnic, dar Margery îl considera rațional. Dacă era avertizat, ar fi dat alarma.

Se hotărî să-i scrie o scrisoare.

Ieși din han și intră într-una dintre numeroasele librării din St Paul's Churchyard, de unde cumpără alt gen de hârtie decât folosea de obicei. Întoarsă acasă, ascuți o pană cu un cuțitaș. Folosind mâna stângă pentru a-și schimba scrisul, începu:

Domnule, din dragostea pe care o port unor prieteni ai dumneavoastră, îmi doresc să supraviețuiți.

I se păru că sună destul de vag.

De aceea, v-aș sfătui, dacă vă prețuiți viața, să vă gândiți la o scuză ca să nu fiți prezent la ședința Parlamentului.

Era o aluzie clară: viața lui era în pericol.

Ce ar spune Rollo într-un asemenea mesaj? Probabil ceva pios.

Pentru că Dumnezeu și omul și-au unit eforturile spre a pedepsi ticăloșia acestor vremuri.

Fraza părea să aibă tonul apocaliptic potrivit.

Nu desconsiderați acest avertisment, ci retrageți-vă în țara dumneavoastră, unde puteți aștepta în siguranță să se producă evenimentul.

Trebuia să spună ceva despre cum aveau să fie uciși oamenii. Dar nu știa de la Ned decât că plănuiau să pornească un incendiu. Trebuia să insinueze acest lucru.

Întrucât, chiar de nu pare să fie vreo tulburare, vă spun că acest Parlament va suferi o lovitură cumplită. Dar nu vor vedea cine îi atacă.

La ce altceva s-ar mai fi gândit un conspirator? Să distrugă dovezile?

Nu condamnați sfatul meu, pentru că v-ar putea face bine și nu vă poate dăuna cu nimic; căci pericolul va trece de îndată ce veți arde scrisoarea.

Și cum ar fi trebuit să încheie? Decise că trebuia ceva sincer.

Și sper ca Dumnezeu – în a Cărui pază sfântă vă încredințez – să vă dea înțelepciunea de a vă folosi de acest sfat.

Împături scrisoarea și o sigilă, apăsând o monedă pe ceara moale și rotind-o puțin ca să nu se înțeleagă urma imprimată, ca și cum inelul de sigiliu ar fi fost apăsat în mod neglijent.

Acum trebuia să o trimită.

Probabil cei din casă, poate chiar Monteagle însuși, aveau să o recunoască, așa că avea nevoie de o deghizare.

Margery și Ned aveau o fată în casă, care în momentul acela spăla cearșafuri în curtea din spate. Margery îi spuse că e liberă pentru tot restul zilei și-i dădu șase pence ca să meargă la spectacolul cu urși.

Se duse apoi la garderoba lui Ned. Își puse o pereche de pantaloni, adunându-și jupoanele ca să-i umfle puțin, apoi îmbrăcă un pieptar vechi și ponosit. Ned era zvelt, dar hainele tot erau prea mari pentru ea. Însă era de așteptat ca un mesager oarecare să fie prost îmbrăcat. Își puse o pereche de încălțări uzate și le îndesă cu cârpe ca să i se potrivească. Văzu că avea glezne prea mici pentru un bărbat. Își prinse părul și-l ascunse sub a treia dintre cele mai bune pălării ale lui Ned.

Ar fi fost ciudat dacă Ned venea acum acasă. Dar era aproape sigură că avea să lipsească toată ziua: probabil că se adunaseră multe treburi de făcut cât fusese la Paris. Și trebuia să ia cina acasă la Cecil. Posibilitatea de a se întoarce pe neașteptate era mică – spera ea.

Privindu-se în oglindă, văzu că nu prea semăna cu un bărbat. Era prea frumoasă și avea mâinile prea mici. Băgă o lopată în șemineu și răzui puțină funingine, apoi o folosi ca să-și mânjească fața și mâinile. Oglinda îi spuse că era ceva mai bine. Acum putea trece drept un bătrânel murdar în genul celor care erau folosiți ca mesageri.

Ieși din casă pe ușa din spate și plecă repede, sperând că niciun vecin care o zărea să nu o recunoască. Merse spre est către Aid Gate și ieși din oraș. Traversă câmpurile spre satul Hoxton, unde Monteagle avea o casă cu o grădină mare. Se duse la ușa din spate, așa cum ar fi făcut un mesager soios.

Un bărbat cu gura plină de mâncare veni la ușă. Ea îi întinse scrisoarea și spuse cu cea mai groasă voce:

– Pentru lordul Monteagle, mesaj personal și foarte important.

Bărbatul mestecă și înghiți.

– Și de la cine e?

– De la un domn care mi-a dat un penny.

– Bine, bătrâne, ține încă unul.

Ea întinse mâna, mică și murdară, și luă moneda, apoi se întoarse cu spatele.

(ix)

Ned Willard și cea mai mare parte a Consiliului de Coroană stăteau în jurul mesei la cină în casa lui Robert Cecil când un servitor veni să-i spună lui Cecil că lordul Monteagle trebuia să-i vorbească urgent.

Cecil se scuză și îl rugă pe Ned să meargă cu el. Monteagle aștepta într-o încăpere alăturată, părând tulburat și ținând o foaie de hârtie de parcă ar fi stat să sară în aer. Începu cu ceea ce se vedea a fi o propoziție exersată.

– Cel care a scris scrisoarea asta pare să mă creadă trădător, spuse el, dar sper că pot dovedi că nu sunt aducând scrisoarea la dumneavoastră, secretarul de stat, la o oră după ce am primit-o.

Lui Ned i se părea ironic faptul că tânărul lord Monteagle, înalt și chipeș, era vizibil înspăimântat de piticul Cecil.

– Loialitatea dumitale nu este pusă la îndoială, murmură Cecil împăciuitor.

Nu era chiar adevărat, se gândi Ned; dar Cecil era politicos.

Monteagle întinse scrisoarea și Cecil o luă. Fruntea lui înaltă și albă se încreți când începu să citească.

– Pe toți sfinții, ce scris dezordonat!

Citi până la sfârșit, apoi i-o întinse lui Ned. Cecil avea mâini lungi, cu degete frumoase, precum cele ale unei femei.

Cecil îl întrebă pe Monteagle:

– Cum a ajuns la dumneata?

– Servitorul meu mi-a adus-o la cină. I-a dat-o un bărbat care a venit la ușa de la bucătărie. Omul meu i-a dat un bănuț.

– După ce ai citit scrisoarea, ai trimis pe cineva să-l aducă înapoi pe mesager?

– Bineînțeles, dar dispăruse. Sincer să fiu, bănuiesc că servitorul meu și-a terminat cina înainte să-mi aducă scrisoarea, deși se jură că

nu e așa. În orice caz, nu l-am mai găsit pe mesager când l-am căutat. Așa că am înșeuat calul și am venit direct aici.

– Ai făcut bine, domnule.

– Mulțumesc.

– Ce părere ai, Ned?

– Toată povestea mi se pare absolut falsă, spuse Ned.

Monteagle se miră.

– Serios?

– Uite. Autorul spune că îi pasă de supraviețuirea dumitale din dragostea pe care o poartă unor prieteni. Pare puțin neobișnuit.

– De ce?

– Scrisoarea este o dovadă de trădare. Dacă cineva știe că există un complot de ucidere a regelui, datoria lui este să anunțe Consiliul de Coroană; iar dacă nu o face, riscă să fie spânzurat. Și-ar risca cineva viața de dragul unui prieten al unui prieten?

Monteagle era uluit.

– Nu m-am gândit la asta, spuse el. Am luat scrisoarea de bună.

Cecil zâmbi sugestiv.

– Sir Ned nu ia niciodată ceva de bun, zise el.

– De fapt, continuă Ned, bănuiesc că autorul scrisorii este foarte cunoscut de dumneata sau de cineva căruia i-ai putea arăta scrisoarea.

Monteagle arăta și de data asta depășit de situație.

– De ce spuneți asta?

– Nimeni, în afara unui școlar care încă nu știe să țină bine pana, nu scrie așa. Dar laudele sunt cele ale unui adult. Prin urmare, scrisul e schimbat intenționat. Asta sugerează că persoana care citește scrisoarea îl cunoaște pe cel ce o scrie suficient de bine încât să-i recunoască scrisul.

– Îngrozitor, zise Monteagle. Mă întreb cine ar putea să fie!

– Propoziția cu ticăloșia vremurilor e doar de paradă, spuse Ned mai departe, gândind cu voce tare. Miezul mesajului se află în următoarea propoziție. Dacă Monteagle merge la Parlament, riscă să fie ucis. Bănuiesc că partea asta e adevărată. Se potrivește cu ce am aflat la Paris.

– Dar cum au de gând să ucidă oamenii? spuse Cecil.

– E întrebarea-cheie. Cred că autorul nu știe. Uite cât de vag vorbește! „Va suferi o lovitură cumplită… nu vor vedea cine îi atacă.” Sugerează un pericol de la distanță, poate cu salve de tun, dar nimic mai specific.

Cecil dădu aprobator din cap.

– Sau, desigur, totul poate fi în imaginația unui nebun.

– Nu cred, zise Ned.

Cecil ridică din umeri.

– Nu există dovezi concrete și nu putem verifica nimic. O scrisoare

anonimă e doar o bucată de hârtie.

Cecil avea dreptate, dovezile erau neclare – dar instinctul îi spunea lui Ned că amenințarea era reală. Neliniștit, spuse:

– Orice am crede noi, regele trebuie să vadă scrisoarea.

– Desigur, spuse Cecil. E la vânătoare în Hertfordshire, dar acesta e primul lucru pe care îl va vedea când va reveni la Londra.

(x)

Margery știuse dintotdeauna că ziua aceasta îngrozitoare avea să vină. Reușise să uite acest lucru, chiar și ani la rând, și fusese fericită, dar în inima ei realizase că avea să vină o răfuială. Îl amăgise pe Ned decenii întregi, dar o minciună se întorcea mereu la tine, mai devreme sau mai târziu, iar acum venise momentul acela.

– Știu că Jean Langlais vrea să-l ucidă pe rege, îi spusese Ned, îngrijorat și frustrat. Dar nu pot să fac nimic, pentru că nu știu cine e Langlais și unde să-l găsesc.

Margery se simțea sfâșiată de vinovăție. Știuse că bărbatul anonim pe care Ned îl vânase aproape toată viața era Rollo și păstrase pentru ea această informație.

Dar se părea că Rollo voia acum să-i omoare pe rege, pe regină și pe cei doi fii ai lor, pe lângă toți miniștrii importanți, inclusiv pe Ned. Nu putea să permită una ca asta. Dar tot nu era sigură ce să facă, pentru că, și dacă ar fi dezvăluit secretul, era posibil să nu poată salva pe nimeni. Știa cine era Langlais, dar nu și unde era, și habar nu avea cum intenționa să-i omoare pe toți.

Ea și Ned erau acasă, în St Paul's Churchyard. Luaseră un mic dejun cu ouă și bere slabă, iar Ned își pusese pălăria, pregătit să plece la Robert Cecil. În acel moment al zilei, zăbovea deseori, stând lângă foc, ca să-i împărtășească grijile lui. Acum îi spuse:

– Langlais a fost foarte, foarte precaut – dintotdeauna.

Margery știa că era adevărat. Preoții secreți pe care Rollo îi aducea în Anglia cu ajutorul ei îl cunoscuseră drept Langlais, dar niciunuia nu i se spusese că era sora lui. Același lucru era valabil și pentru cei care conspiraseră să o elibereze pe Mary Stuart și să o facă regină: toți îl știau de Langlais, nimeni nu știa că era Rollo Fitzgerald. Fiind atât de precaut, se deosebea de majoritatea celorlalți conspiratori. Ei abordaseră misiunea cu un avânt temerar, dar Rollo știuse ce fel de oameni înfrunta, mai ales pe Ned, și nu-și asumase niciodată riscuri inutile.

Margery îi spuse lui Ned:

– Nu poți să anulezi deschiderea lucrărilor?

– Nu. Am putea să o amânăm sau să o mutăm în alt loc; deși nu ar arăta bine deloc: dușmanii lui James ar spune că regele e atât de urât de oameni, încât să teme să deschidă propriul Parlament ca să nu fie

asasinat. Așa că James va lua singur decizia. Dar ceremonia trebuie să aibă loc undeva, cândva. Țara trebuie guvernată.

Margery nu mai putu să îndure.

– Ned, am făcut un lucru groaznic, spuse ea.

La început, el nu fu sigur ce să creadă.

– Ce anume?

– Nu te-am mințit, dar am păstrat un secret față de tine. Am crezut că sunt nevoită să o fac. Încă mai cred că asta. Dar vei fi foarte furios.

– Despre ce naiba vorbești?

– Știu cine este Jean Langlais.

Ned era uluit, ceva neobișnuit pentru el.

– Poftim? Cum ai putut… dar cine e?

– E Rollo.

Ned arăta de parcă tocmai aflase că murise cineva. Se albi la față și rămase cu gura deschisă. Se clătină și se așeză greoi pe scaun. În cele din urmă, spuse:

– Și tu știai?

Margery nu mai putea să vorbească. Se simțea ca și cum cineva ar fi strâns-o de gât. Își dădu seama că îi curgeau lacrimi pe obraji. Încuviință din cap.

– De cât timp?

Ea icni, suspină și reuși să spună:

– Dintotdeauna.

– Dar cum ai putut să nu-mi spui?

Când își găsi în cele din urmă cuvintele, acestea năvăliră pur și simplu din gura ei:

– Credeam că doar aduce în Anglia preoți inofensivi, care să le ducă sacramente catolicilor, apoi tu ai aflat că el complota să o elibereze pe Mary Stuart și pe regina Elisabeta… a plecat din țară, pe urmă s-a întors după armada spaniolă, dar a spus că totul s-a terminat și că nu va mai complota și că, dacă îl trădez, o să spună că Bartlet și Roger l-au ajutat să aducă preoții clandestin în țară.

– Tu i-ai scris lui Monteagle.

Ea încuviință.

– Voiam să te avertizez fără să-l condamn pe Rollo.

– Cum ai aflat?

– Bartlet mi-a spus că nu merge la deschiderea Parlamentului. Nu a lipsit niciodată până acum. Probabil l-a avertizat Rollo.

– Când toate acestea se întâmplau, eu nu știam nimic. Eu, marele spion, înșelat de propria soție.

– Oh, Ned.

Ned o privi ca și cum ar fi fost cea mai josnică infractoare.

– Rollo a fost în Kingsbridge în ziua în care a murit Sylvie.

Cuvintele lui erau ca un glonț și Margery nu se mai putu ține pe

picioare. Se prăbuși în genunchi pe covor.

– Vrei să mă omori, îmi dau seama, zise ea. Dă-i drumul, fă-o, acum nu mai pot să trăiesc.

– Mă supăram atât de tare când oamenii spuneau că nu mai sunt demn de încredere să lucrez pentru regina Elisabeta pentru că mă însurasem cu o catolică. Ce proști sunt, mă gândeam eu. Acum se dovedește că eu eram prostul.

– Nu, nu ai fost.

El îi aruncă o privire atât de plină de mânie, încât îi frânse inima.

– Ba da, am fost, zise el, apoi plecă.

(xi)

Ned și Cecil se întâlniră cu regele James în prima zi din noiembrie. Regele îi primi la White Hall, în Galeria Lungă care ducea de la camerele private la livadă. Pe lângă tablouri, în galerie se aflau și draperii neprețuite de brocart cu fir de aur și argint, așa cum îi plăceau lui James.

Ned știa că Cecil se îndoia de autenticitatea scrisorii lui Monteagle, bănuind că nu era decât o hârtie menită să provoace necazuri. Cecil încă mai credea asta când Ned îi spuse că un pair catolic, contele Bartlet, plănuia să lipsească de la deschiderea Parlamentului fără vreun motiv plauzibil și că probabil fusese avertizat.

Cecil plănuia să-și ia toate măsurile de precauție posibile, dar nu să reprogrameze ceremonia. Ned avea altceva de gând.

Voia să facă mai mult decât să împiedice crimele. De prea multe ori fusese pe urma trădătorilor doar ca să-i vadă dispărând și trăind ca să mai comploteze și altă dată. De data asta, voia să-i aresteze pe conspiratori. Voia să-l prindă pe Jean Langlais în sfârșit.

Cecil îi dădu lui James scrisoarea lui Monteagle, spunând:

– Desigur, nimeni nu ar păstra așa ceva secret de Maiestatea Voastră. Pe de altă parte, s-ar putea să nu merite să fie luată în serios. Încă nu e sprijinită de date concrete.

Ned adăugă:

– Nu sunt date, Maiestate, dar sunt indicații în plus. Am auzit zvonuri la Paris.

James ridică din umeri.

– Zvonuri, spuse el.

Ned zise:

– Nu le poți crede, dar nici nu le poți ignora.

– Exact.

James citi scrisoarea ridicând-o în apropierea lămpii, pentru că lumina de iarnă care intra pe fereastră era slabă.

Regele nu se grăbea, iar gândurile lui Ned se îndreptară spre Margery. Nu o mai văzuse de când îi spusese adevărul. Dormea la o

tavernă. Nu putea suporta să o vadă sau să vorbească cu ea: era prea dureros. Nici nu putea să identifice sentimentul care îl copleșea, dacă era mânie, ură sau jale. Tot ce putea să facă era să se uite în altă parte și să-și ocupe mintea cu altceva.

Regele lăsă să-i cadă într-o parte mâna plină de inele în care ținea hârtia și rămase nemișcat un minut, privind în altă parte. Ned vedea inteligența din ochii lui și linia hotărâtă a gurii, dar urma de autoindulgență era evidențiată de pielea pătată și de ochii umflați. Ned presupunea că era greu să fii disciplinat și moderat când deținei puterea absolută.

Regele citi din nou scrisoarea, apoi îl întrebă pe Cecil:

– Ce părere ai?

– Am putea întări imediat paza de la curțile Westminster cu gărzi și cu tunuri. Apoi, putem închide porțile și cerceta zona în întregime. După aceea, îi putem controla și monitoriza pe toți cei care intră și ies până după deschiderea în siguranță a Parlamentului.

Era planul preferat de Cecil, dar atât el, cât și Ned știau că trebuiau să-i ofere regelui opțiuni, nu instrucțiuni.

James era mereu conștient de imaginea lui publică, în ciuda discursului său despre dreptul divin al regilor.

– Trebuie să avem grijă să nu alarmăm publicul cu ceva ce ar putea să nu fie nimic, zise el. Regele ar părea slab și înfricoșat.

– Siguranța Maiestății Voastre este cea mai importantă. Dar Sir Ned are o sugestie alternativă.

James se uită întrebător la Ned, care era pregătit.

– Gândiți-vă la asta, Maiestate. Dacă există un complot, atunci poate că pregătirile nu sunt încă făcute. Așadar, dacă acționăm acum, s-ar putea să nu găsim ce căutăm. Mai rău decât atât, s-ar putea să descoperim pregătirile neterminate, ceea ce ne-ar oferi doar dovezi îndoielnice pentru proces. Atunci, pamfletarii catolici ar spune că acuzațiile au fost scornite ca pretext pentru persecuții.

James nu înțelegea încă unde bătea.

– Trebuie să facem ceva.

– Într-adevăr. Ca să-i prindem pe complotiști și să adunăm un număr mare de dovezi incriminatoare, trebuie să lovim în ultima clipă. Astfel, o vom proteja pe Maiestatea Voastră atât acum, cât și în viitor, ceea ce e foarte important.

Ned își ținu răsuflarea: acesta era momentul crucial. James se uită la Cecil.

– Cred că ar putea avea dreptate.

– Maiestatea Voastră hotărăște.

Regele se întoarse spre Ned.

– Foarte bine. Acționați pe 4 noiembrie.

– Mulțumesc, Maiestate, zise Ned ușurat.

Ned și Cecil păși în spate, înclinându-se, dar regelui îi veni încă o idee și spuse:

– Avem vreun indiciu despre cine se află în spatele acestei ticăloșii?

Toată furia lui Ned la adresa lui Margery se întoarse ca un tsunami și se strădui să-și suprime tremuratul.

– Da, Maiestate, spuse el cu o voce de-abia stăpânită. E un om pe nume Rollo Fitzgerald, din Shiring. Mi-e rușine să recunosc că e cumnatul meu.

– În acest caz, spuse James pe un ton amenințător, pe sângele Domnului, ai face bine să-l prinzi pe nenorocit!

Capitolul 30

Când complotiștii auziră despre scrisoarea lui Monteagle, duminică, pe 3 noiembrie, începură să se acuze unul pe altul de trădare. Atmosfera deveni otrăvitoare în apartamentul Custodelui Garderobei.

– Unul de-al nostru a făcut asta! spuse Guy Fawkes bătăios.

Rollo se temea că acești tineri agresivi aveau să înceapă să se bată.

– Nu contează cine a făcut-o, spuse el imediat. Persoana aceea a fost, cu siguranță, mai degrabă un prost decât un trădător.

– Cum poți fi atât de sigur?

– Pentru că un trădător ne-ar fi numit pe toți. Idiotul ăsta a vrut doar să-l prevină pe Monteagle.

Fawkes se potoli.

– Presupun că are sens.

– Întrebarea importantă este cât de mult rău a provocat.

– Exact, zise Thomas Percy. Putem să ne mai continuăm planul sau trebuie să-l abandonăm?

– După tot ce-am făcut? Nu.

– Dar dacă Cecil și Willard știu…

– Am auzit că scrisoarea a oferit detalii vagi, iar Cecil nu e sigur ce să facă în privința asta, spuse Rollo. Avem încă o șansă foarte mare. Nu putem renunța atât de ușor – succesul ne bate la ușă!

– Cum putem verifica?

– *Tu* poți verifica, îi spuse Rollo lui Percy. Mâine-dimineață vreau să mergi în recunoaștere. Vizitează-l pe contele de Northumberland, ruda ta. Gândește-te la un pretext – eventual, cere-i un împrumut.

– Care e scopul?

– E doar o acoperire, ca să nu ghicească faptul că încerci să afli cât de multe știe Consiliul de Coroană.

– Și cum să aflu asta?

– Prin atitudinea lui față de tine. Dacă ești bănuit de trădare, e aproape sigur că el a auzit zvonuri despre tine. O să fie agitat în prezența ta și nerăbdător să te scoată din casă cât mai repede. S-ar putea chiar să-ți dea un împrumut doar ca să scape de tine.

Percy ridică din umeri.

– Bine.

Grupul se despărți, lăsându-l pe Fawkes să aibă grijă de apartament. A doua zi de dimineață, Percy merse la Northumberland. La întoarcere, se întâlni cu Rollo într-o tavernă din apropiere de Poarta Episcopului. Percy părea vesel.

– L-am găsit la Syon Place, zise el.

Rollo știa că asta era casa contelui de la țară, aflată nu departe de

Londra spre vest.

– A refuzat scurt să-mi dea un împrumut, a zis că sunt o pușlama și m-a invitat la cină.

– Înseamnă că nu bănuiește nimic.

– Ori așa, ori e un actor mai bun decât Richard Burbage.

– Foarte bine.

– Nu e absolut convingător.

– Dar e foarte sugestiv. Mă duc să-i dau vestea cea bună lui Fawkes.

Rollo porni să traverseze Londra. Nu se simțea în siguranță – nici pe departe: Ned Willard era mult prea aproape de adevăr. Cu toate acestea, cerbul era încă puțin înaintea copoilor. Și trebuia să rămână astfel încă un timp – doar câteva ore. A doua zi, la aceeași oră, totul se va fi sfârșit.

Dar când ajunse să vadă Camera Lorzilor, suferi un șoc îngrozitor.

În spatele clădirii, unde se afla intrarea de la depozit, mai mulți bărbați bine îmbrăcați ieșeau din camera de dezbatere de la etaj prin ușa din spate și coborau pe scara exterioară de lemn. Rollo nu-și amintea să fi văzut vreodată ușa aceea folosită.

Îl recunoscu pe cel care conducea grupul. Era contele de Suffolk, care, în calitatea sa de lord șambelan, făcea aranjamentele pentru deschiderea Parlamentului.

Lordul Monteagle era cu el.

Rollo înjură. Era de rău.

Se ascunse după un colț ca să nu fie văzut. Își înăbuși dorința de a da bir cu fugiții. Trebuia să afle exact ce se petrecea. Orice făceau oamenii aceia acolo, un pericol teribil plana asupra planului său. Rămase după colț, ascuns pe jumătate, gata în orice moment să o ia la sănătoasa.

Bărbații coborâră treptele și ajunseră la ușile duble ale depozitului, unde era ascuns praful de pușcă. Rollo observă că erau tăcuți și vigilenți. Suffolk încercă ușa și văzu că era încuiată. După un schimb de replici, îi porunci unui servitor să o spargă.

Așadar, își spuse Rollo cu inima strânsă, era o echipă de căutare. Era exasperant. Cu siguranță planul lui nu putea fi zădărnicit atât de ușor.

Servitorul lui Suffolk scoase o rangă. Rollo nu blocase ușa: era un depozit, nu o vistierie, iar instalarea zăvoarelor de fier sau a încuietorilor elaborate ar fi atras atenția. Așa că ușa se deschise fără prea mare dificultate.

Grupul intră înăuntru.

Rollo alergă spre apartamentul Custodelui Garderobei și traversă în fugă pasajul nou făcut de Fawkes. Deschise încet ușa magaziei și privi înăuntru. Încăperea era slab luminată, ca întotdeauna, iar felinarele ținute de oamenii lui Suffolk luminau parțial spațiul mare, abia

perceptibil.

Cu toate acestea, îl văzuseră pe Guy Fawkes.

„Doamne, ajută-ne, se rugă Rollo în gând, altfel s-a zis cu noi."

Fawkes stătea într-o parte cu un felinar în mână, îmbrăcat cu o pelerină și purtând o pălărie înaltă. Părea că Suffolk tocmai îl zărise, pentru că Rollo îl auzi pe conte spunând cu o voce speriată:

– Cine ești, omule?

Rollo își ținu respirația.

– Sunt John Johnson, domnule, spuse Fawkes.

Avea vocea calmă: era soldat și mai fusese în situații periculoase. Rollo își dorea să nu fi ales un nume care să arate de la o poștă că este inventat.

– Și ce naiba cauți aici, Johnson?

– Stăpânul meu a închiriat depozitul acesta și apartamentul de alături. Eu sunt îngrijitor, cum s-ar spune, când stăpânul nu e aici.

Era o poveste cât se poate de credibilă, își spuse Rollo optimist. Exista vreun motiv pentru care Suffolk să nu o creadă?

– Și în ce scop folosește stăpânul tău pivnița asta?

– Să păstreze lemne de foc, după cum vedeți.

Membrii grupului se uitară la grămada de lemne ca și cum nici nu o remarcaseră mai devreme – ceea ce era posibil în lumina slabă.

– Tot lemnul ăsta doar pentru un apartament? spuse Suffolk.

Fawkes nu răspunse la această întrebare retorică. Rollo își dădu seama uluit că trecuse cu vederea această lipsă de verosimilitate.

Suffolk continuă:

– Dar cine e stăpânul tău?

– Thomas Percy.

Se auzi un murmur de reacție dinspre echipa de căutare. Știau că Percy era un Gentleman Pensionar și știau și că avea rude catolice.

Pe Rollo îl cuprinse groaza atât de tare, încât îi veni să verse. Era momentul cel mai periculos. Avea să-i dea cuiva prin minte să caute *în* grămada de lemne?

Își aminti că spusese la repezeală: „Chiar dacă ar percheziționa cineva locul ăsta, probabil n-ar găsi praful de pușcă." Era pe cale să afle dacă era adevărat. Se simțea atât de încordat, încât putea să plesnească.

Suffolk îl luă pe Monteagle deoparte și doi bărbați se apropiară de locul în care stătea Rollo, în spatele ușii deschise pe jumătate. Îl auzi pe Monteagle spunând agitat:

– Asta îl implică pe contele de Northumberland!

– Vorbește mai încet, spuse Suffolk mai calm. Nu îl putem acuza pe unul dintre cei mai mari pairi ai ținutului din cauza unei provizii prea mari de lemne de foc.

– Trebuie să facem ceva!

– Nu trebuie să facem nimic altceva decât să raportăm Consiliului de Coroană ce am văzut.

Rollo deduse că Suffolk nu se gândise să cerceteze grămada de lemne – încă.

Monteagle începea să se liniștească.

– Da, desigur, aveți dreptate, iertați-mă. Mă tem că eu voi fi scos vinovat pentru toate acestea, pentru că mie mi-au trimis scrisoarea anonimă.

Rollo spera ca agitația lui Monteagle să-i fi distras atenția lui Suffolk de la căutare.

Suffolk îl bătu pe umăr pe Monteagle și spuse:

– Înțeleg.

Cei doi se alăturară din nou grupului.

După o conversație scurtă, echipa de căutare ieși din clădire. Fawkes închise ușa spartă cât putu de bine. Apoi Rollo intră în depozit.

– Am auzit tot, îi spuse el lui Fawkes. Eram în spatele ușii.

Fawkes se uită la el.

– Doamne, salvează-ne, spuse el. A fost cât pe ce.

(ii)

Margery trăia într-un abis de nefericire. Îi fugise lumea de sub picioare. După plecarea lui Ned, nu bău și nu mâncă nimic timp de o săptămână. Nu vedea rostul de a se mai da jos din pat dimineața. Dacă se forța să coboare, stătea pur și simplu lângă șemineu plângând, până când se întuneca din nou și putea urca în pat. Viața ei se sfârșise. Ar fi putut merge acasă la fiul ei, Roger, dar asta însemna să se explice și nu era în stare.

Dar cu două zile înainte de deschiderea Parlamentului, o cuprinse neliniștea. Îl prinsese Ned pe Rollo sau nu? Avea să continue ceremonia? Ned avea să fie acolo? Aveau să moară cu toții?

Își puse haina și merse pe Strand până la White Hall. Nu intră în palat, ci rămase afară, pe jumătate ascunsă de negura după-amiezii de iarnă, așteptând să-l vadă pe soțul ei. Curtenii intrau și ieșeau cu căciuli de blană pe cap. Margery simțea că leșină de foame și se sprijini de un perete ca să rămână în picioare. O ceață rece venea dinspre fluviu, dar era deja atât de amărâtă, încât aproape că nu-i păsa.

Regreta din toată inima că păstrase secretul lui Rollo atât de mult. Ar fi trebuit să-i spună adevărul lui Ned cu ani în urmă. Ar fi fost un cutremur oricând ar fi făcut-o, dar acum fusese cel mai prost moment, după ce el devenise o parte atât de mare din ea, încât nu mai reușea să trăiască fără el.

În cele din urmă, îl zări. Avea o expresie posomorâtă. Poate era o

iluzie, dar părea să fi îmbătrânit teribil în doar o săptămână: avea fața brăzdată de riduri din cauza grijilor și obrajii palizi îi erau acoperiți de o barbă căruntă.

Îi ieși în cale și el se opri. Se uită la fața lui, căutând să vadă ce simțea. La început, el tresări ușor, apoi expresia i se schimbă și păru furios. Instinctul îi spuse că încercase să uite de ea și de ce făcuse, iar acum nu-i plăcea că i se reamintise. Dădea vreun semn de îmbunare, exista vreo urmă de milă? Nu era sigură.

Ea îi adresă întrebarea pentru care venise:

– L-ai găsit pe Rollo?

– Nu, zise Ned, apoi trecu pe lângă ea și intră.

O copleși tristețea. Îl iubea atât de mult!

Se îndepărtă de porțile palatului. Amețită de durere, rătăci pe malul noroios al Tamisei. Mareea umfla apele, iar curentul curgea acum repede la vale, făcând suprafața agitată și tulbure.

Se gândi să intre în apă. Era aproape întuneric acum și probabil că nu ar fi văzut-o nimeni. Nu învățase niciodată să înoate; viața ei s-ar fi sfârșit în câteva minute. I-ar fi fost frig și ar fi avut un moment lung de panică în lipsa aerului, dar agonia ei s-ar fi terminat atunci.

Era un păcat, un păcat de moarte, dar iadul nu putea fi mai rău de atât. Se gândi la o piesă de teatru în care o fată se înecase după ce fusese respinsă de prințul Danemarcei, iar doi gropari se întrebau dacă trebuia să aibă parte de o înmormântare creștinească. Dacă intra acum în râu, Margery nu avea să primească asta. Trupul i-ar fi fost dus de ape, poate până în mare, unde ar fi plutit încet la vale până pe fund, alături de marinarii uciși în bătălia cu armada spaniolă.

Și cine ar fi ținut slujbă pentru sufletul ei? Protestanții nu credeau în rugăciuni pentru morți, iar catolicii nu s-ar fi rugat pentru o sinucigașă. Ar fi fost și osândită, nu numai moartă.

Rămase acolo o vreme, scindată chinuitor între dorința de a primi pacea morții și groaza de a stârni mânia veșnică a lui Dumnezeu. În cele din urmă, i se păru că o vede pe mătușa ei, Maica Joan, venind spre ea prin noroi, nu așa cum fusese în timpul vieții, ci mergând drept, fără a se ajuta de cârje. Deși era întuneric, Margery îi văzu fața, care era mai tânără, și observă că zâmbea. Năluca nu vorbi, ci o luă tăcută de braț pe Margery și o îndepărtă ușor de apă. Când se apropiară de White Hall, Margery văzu doi tineri mergând împreună, râzând grosolan de ceva; se întoarse să o întrebe pe Joan dacă și ei puteau să o vadă; dar Joan dispăruse, iar Margery era din nou singură.

(iii)

În după-amiaza zilei de luni, 4 noiembrie, Rollo stătea alături de Guy Fawkes pe podeaua din mijlocul magaziei, dându-i ultimele instrucțiuni.

Rollo scoase un fitil din iască – lemn putrezit și uscat extrem de inflamabil – și o cutie plină tot cu iască. Scoase cuțitul și împărți fitilul în bucăți egale de lățimea degetului său mare, apoi spuse:

– Fawkes, aprinzi iasca, apoi spui *Tatăl nostru,* nici repede, nici încet, așa cum ai spune-o la biserică.

Fawkes aprinse fitilul.

– *Pater noster,* începu el, spunând cuvintele rugăciunii în latină.

Când termină, fitilul arsese până aproape de primul semn. Rollo suflă și-l stinse.

– Acum, zise Rollo, câte rugăciuni trebuie să spui ca să scapi în siguranță de aici?

Fawkes se încruntă.

– Ca să plec de aici, să închid ușile și să ajung la râu, două rugăciuni, zise el. Ca să urc în barcă, să dezleg funia și să apuc vâslele, încă două. Poate încă șase ca să vâslesc suficient de departe și să fiu în siguranță, departe de explozie. Să zicem zece, în total.

– Atunci, trebuie să tai fitilul pe lungimea a zece lățimi de deget.

Fawkes dădu din cap că pricepuse.

Rollo se ridică.

– E timpul să pregătim praful de pușcă.

Fawkes trase masa, se urcă pe ea și începu să înlăture legăturile de lemne de deasupra, dându-i-le lui Rollo în mână. Nu le arunca pe podea, pentru că trebuiau să rămână intacte ca să refacă bariera – în cazul în care se mai făcea o percheziție.

Rollo avea o senzație ciudată în stomac. Chiar se întâmpla acum, în sfârșit: aveau să-l omoare pe rege.

După câteva minute, făcuseră un pasaj prin grămada de butoaie.

Rollo adusese o rangă și o unealtă de grădinărit care semăna cu o lopată mică. O echilibră pe vârful unui butoi cu praf de pușcă și o răsturnă, vărsând pulberea cenușie pe jos. Făcu o dâră de praf de pușcă cu lopata de la butoi până în fața grămezii. Dâra avea să acționeze ca un fitil. Avusese grijă să aleagă o lopată de lemn: un instrument de fier ar fi făcut scântei pe lespezile de piatră și i-ar fi aruncat în aer într-o clipită.

Acum era înspăimântător de real, iar Rollo se bucura cu toată ființa știind acest lucru. Iată praful de pușcă, iată fitilul; deasupra era camera; a doua zi era ziua cea mare. Explozia avea să zguduie regatul și să pună capăt protestantismului englez. Triumful după care alergase Rollo o jumătate de secol era ca și al lui. În doar câteva ore, munca lui de-o viață avea să ajungă la sfârșit.

– Trebuie să punem lemnul la loc cu grijă, zise el. Capătul dârei de praf de pușcă trebuie să se afle sub legătura din față.

Refăcură împreună teancul și îl ajustară până fură mulțumiți.

Apoi Rollo îi spuse lui Fawkes:

– În noaptea asta, noi, ceilalți, plecăm în comitate, ca să fim gata să stârnim răscoalele.

Fawkes încuviință.

– Mâine-dimineață, de îndată ce ești sigur că regele e în camera de deasupra, pur și simplu aprinzi fitilul, îl pui pe jos cu capătul neaprins așezat în siguranță pe dâra de praf de pușcă, apoi pleci.

– Da, spuse Fawkes.

– Vei auzi explozia de pe râu.

– Da, încuviință Fawkes din nou. O vor auzi și la Paris.

(iv)

În Galeria Lungă de la White Hall, la doar câteva minute de mers până la Westminster Yard, era liniște, dar instinctele îl atenționau pe Ned precum o alarmă zgomotoasă și insistentă.

Robert Cecil credea că Thomas Percy era un personaj nedemn de încredere, dar nu vedea nicio problemă în privința grămezii de lemne. Contele Suffolk era îngrijorat din cauza conflictelor politice care aveau să se stârnească dintr-o acuzație falsă adusă contelui de Northumberland. Dar Ned era sigur că cineva avea de gând să-l omoare pe rege și știa că acel om nu fusese încă găsit.

Din fericire, regele James împărtășea simțul ascuțit al pericolului pe care îl avea și Ned. Avea o cămașă de fier pe care o purta deseori în situațiile care-l făceau să se simtă vulnerabil și decise că avea să o poarte a doua zi, la ceremonia de deschidere. Era de ajuns pentru Ned, dar spre seară, târziu, reuși să-l convingă pe rege să aprobe o a doua cercetare la Camera Lorzilor.

Acei membri ai Consiliului de Coroană care încă se temeau că era doar o alarmă inutilă insistară ca echipa să fie condusă de Thomas Knevett, judecătorul de pace de la Westminster, care avea să pretindă că era în căutarea unor robe de ceremonie care lipseau și care îi aparțineau regelui. Lui Ned nu-i păsa ce susțineau că fac câtă vreme făcea parte din grup.

Ceilalți aveau felinare, dar Ned luă o torță aprinsă, atrăgând priviri încruntate și dezaprobatoare dinspre cei care-și făceau griji pentru discreție.

– O percheziție e o percheziție, spuse el cu încăpățânare. Dacă nu vezi, nu găsești nimic.

În timp ce parcurgeau distanța scurtă de la palatul White Hall la Westminster Yard, cu felinarele proiectând umbre agitate, Ned se gândea la Margery. Era mereu în gândurile lui, chiar dacă era ocupat să salveze viața regelui. Era cumplit de furios pe ea, dar îi lipsea îngrozitor. Ura să meargă într-o tavernă gălăgioasă în fiecare noapte și să doarmă singur într-un pat străin. Voia să-i spună diverse lucruri și să-i ceară părerea. Inima lui tânjea după ea. Se bucura în secret că

totul se petrecea în timpul unei urgențe majore, căci îi ocupa mintea și-i distrăgea atenția de la nefericirea lui.

Grupul intră în Camera Lorzilor pe ușa principală și cercetă sala mare și cele două camere alăturate, Camera Prințului și Camera Pictată.

Din nefericire, Ned nu știa ce anume căuta. Un asasin ascuns? Un tun dosit? Nu găseau nimic.

„Cum o să mă simt, se întreba Ned, dacă e cu adevărat o alarmă falsă? O să arăt ca un prost, dar regele o să trăiască și asta e tot ce contează."

La parter se găseau diverse apartamente. Cercetară cămăruța portarului și apartamentul Custodelui Garderobei, închiriat de Thomas Percy; apoi intrară în depozit, pe ușa pe care Suffolk o spărsese mai devreme. Ned se miră văzând cât de mare era spațiul, dar în rest era așa cum îl descrisese Suffolk, chiar și servitorul cu pelerină și pălărie care păzea locul.

– Tu trebuie să fii Johnson, îi spuse Ned acestuia.

– La dispoziția dumneavoastră, domnule.

Ned se încruntă. Johnson avea ceva familiar.

– Ne-am mai întâlnit până acum?

– Nu, domnule.

Ned nu era la fel de sigur, dar era greu să-și dea seama în lumina pâlpâitoare a torței.

Se întoarse spre grămada de lemne.

Erau multe. Thomas Percy avea de gând să pornească o conflagrație? Ar fi aprins repede tavanul de lemn al magaziei, care probabil era podeaua de la Camera Lorzilor. Dar nu era o metodă de asasinare de nădejde. Mai mult ca sigur cineva ar fi simțit mirosul, iar familia regală ar fi fost scoasă din clădire cu mult înainte ca locul să ardă complet. Ca să fie un pericol adevărat, focul trebuia să se aprindă repede, cu catran sau terebentină, ca o navă de foc, transformând clădirea într-un infern înainte ca cineva să scape de acolo. Era pe acolo catran sau terebentină? Ned nu vedea nici urmă de așa ceva.

Se apropie mai mult de lemne. Când făcu asta, îl auzi pe Johnson înăbușindu-și o obiecție. Se întoarse și se uită la el.

– E ceva în neregulă?

– Iertați-mă, domnule, dar torța dumneavoastră aruncă scântei. Vă rog să aveți grijă să nu dați foc lemnelor.

Johnson era agitat fără rost.

– Dacă lemnul ia foc, poți să-l stingi cu piciorul, spuse Ned nepăsător și se duse mai aproape.

Lemnul era așezat într-o ordine meticuloasă. Ceva ascuns adânc în memoria lui Ned se străduia să iasă la suprafață. Scena îi amintea de o altă întâmplare, petrecută cu mult timp în urmă, dar nu reușea s-o

identifice clar. Simțea că mai stătuse o dată așa, într-o magazie întunecată, uitându-se la o grămadă asemănătoare, cândva demult – dar nu mai știa când sau unde.

Se întoarse cu spatele spre grămadă și văzu că toți îl urmăreau tăcuți. Îl credeau nebun, dar nu-i păsa.

Se uită din nou la îngrijitorul lui Percy și observă că omul purta pinteni.

– Pleci undeva, Johnson? îl întrebă el.

– Nu, domnule.

– Atunci, de ce porți pinteni?

– Am fost călare mai devreme.

– Hm… Ai niște cizme surprinzător de curate pentru un om care a călărit pe vremea asta de noiembrie.

Fără să mai aștepte un răspuns, Ned se întoarse din nou spre lemnele de foc.

O masă veche, cu o gaură deasupra, se afla în apropiere de grămada de lemne, iar Ned bănuia că cineva se urcase pe masă ca să așeze cu grijă legăturile de sus.

Deodată, își aminti.

Era în noaptea aceea cumplită a masacrului din Noaptea Sfântului Bartolomeu din Paris. El și Sylvie se refugiaseră în magazia de pe strada du Mur, unde ea își păstra rezerva secretă de cărți interzise. Ascultaseră sunetele înăbușite ale revoltei din oraș, strigătele răgușite ale oamenilor care luptau și țipetele celor răniți, pocnetul împușcăturilor și dangătul înnebunit al clopotelor sutelor de biserici. În depozitul acela, la lumina unei lămpi, Ned se uitase la butoaiele stivuite ce păreau să umple spațiul dintre podea și tavan, așezate perfect unele lângă altele.

Dar unele dintre butoaie puteau fi îndepărtate pentru ca Sylvie să ajungă la cutiile cu literatură de contrabandă.

– Pe toți sfinții, spuse Ned încet.

Îi întinse torța unui membru al echipei de căutare și se urcă pe masă, având grijă să nu bage piciorul în gaură.

Odată ce ajunse într-o poziție sigură pe masă, întinse mâinile și luă legătura de vreascuri de deasupra. O aruncă la podea, apoi luă încă una.

Auzi un zgomot și se întoarse.

John Johnson încerca să fugă, alergând prin magazie spre capătul opus.

Ned scoase un strigăt de avertizare, dar unul dintre însoțitorii săi pornise deja. Îl văzu pe Edmund Doubleday alergând după Johnson.

Acesta ajunse la o ușă din peretele din capăt, care nu se văzuse până atunci în lumina slabă, și o dădu de perete.

În clipa aceea Doubleday făcu un salt prin aer și se prăbuși peste

Johnson cu o bufnitură sonoră. Amândoi căzură la podea.

Johnson se zbătu să se ridice, dar Doubleday îl apucă de picior. Johnson îl lovi cu piciorul în față, însă atunci fură înconjurați de toți ceilalți. Când Johnson încercă să se ridice, ceilalți îl împinseră la loc. Cineva se așeză pe el. Altcineva îl apucă de brațe și un al treilea se așeză peste picioarele lui.

Johnson încetă să se mai zbată.

Ned traversă încăperea și se uită la Johnson. Fața i se vedea mai bine acum, la lumina mai multor felinare.

– Te recunosc, spuse Ned. Ești Guy Fawkes.

– Du-te dracului, spuse Fawkes.

– Legați-i mâinile la spate și înlănțuiți-i picioarele ca să poată merge, dar să nu poată fugi, ordonă Ned.

Cineva spuse:

– Nu avem funie.

– Scoateți-i pantalonii și sfâșiați-i în bucăți.

Un bărbat fără pantaloni nu putea ajunge prea departe. Ceva stârnise fuga bruscă a lui Johnson.

– De ce te temi? îl întrebă Ned gânditor.

Nu primi niciun răspuns.

„A încercat să fugă atunci când am aruncat a doua legătură de lemne, se gândi Ned. Ce o fi însemnând asta?”

– Căutați-l în buzunare, spuse el.

Doubleday îngenunche lângă Johnson și începu să-l scotocească. Doubleday avea un semn mare și roșu pe față de la lovitura primită, care începea deja să se umfle, dar el nu părea să fi observat.

Scoase de sub pelerina lui Johnson o cutie cu iască și un fitil.

„Așadar, își zise Ned, avea de gând să dea foc la ceva.” Fitilul era marcat cu scopul de a regla momentul când se aprindea – probabil pentru ca cel care îl aprindea să poată scăpa înainte de…

Înainte de ce?

Ned se uită la grămada de lemne, apoi la bărbatul care îi ținea torța aprinsă și o posibilitate îngrozitoare îi trecu prin cap.

– Du-te imediat cu torța afară, te rog, și stinge flăcările, spuse el, abia reușind să-și stăpânească vocea. Chiar acum.

Bărbatul căruia i-o dăduse ieși repede afară. Ned auzi sunetul flăcărilor stinse în apă, probabil într-o albie cu apă pentru cai, și răsuflă ușurat.

Interiorul era încă slab luminat de felinarele ținute de ceilalți bărbați din echipă.

– Acum, zise Ned, să vedem dacă zidul ăsta de lemne de foc ascunde ce cred eu.

Bărbații mai tineri începură să dea legăturile la o parte. Aproape imediat, Ned văzu pulberea cenușie de pe jos. Avea aproape aceeași

culoare precum lespezile din care era făcută podeaua. Părea să fie praf de pușcă.

Se cutremură gândindu-se cât de aproape stătuse cu torța aprinsă care arunca scântei în jur. Nici nu era de mirare că Johnson începuse să se agite.

În spatele legăturilor era un spațiu asemănător cu cel din depozitul lui Sylvie; dar aici nu erau ascunse Biblii, ci butoaie – zeci de butoaie. Unul fusese înclinat într-o parte pentru ca praful să se verse pe podea. Ned ridică un felinar ca să vadă mai bine și rămase uluit. Erau cel puțin treizeci de butoaie de diverse mărimi – mai mult decât suficient ca să culce la pământ Camera Lorzilor și să-i ucidă pe toți cei dinăuntru.

Inclusiv pe Ned Willard.

Era extrem de furios la gândul că Rollo plănuise să-l omoare și pe el, și pe membrii familiei regale, și restul Consiliului de Coroană, dar și pe majoritatea parlamentarilor.

Nu era singurul care simțea așa. Doubleday spuse:

– Voiau să ne omoare pe toți!

Ceilalți își exprimară zgomotos acordul.

Unul dintre cei care stăteau peste Fawkes îl lovi putere în boașe. Fawkes se zvârcoli de durere.

Ned înțelese imboldul, dar puse capăt violenței.

– Trebuie să rămână conștient și să vorbească, zise el. Ne va da numele tuturor colaboratorilor săi.

– Păcat, spuse unul dintre ei. Mi-ar fi plăcut să-l omor în bătaie.

– Nu-ți face griji, zise Ned. În câteva ore, va fi tras pe roată. Va urla în agonie înainte să-și trădeze prietenii. Și când termină cu asta, va fi spânzurat, tras cu funii și ciopârțit în patru. Se uită câteva clipe la cel de pe jos. Cred că va fi de ajuns pedeapsa asta, spuse el.

(v)

Rollo călări toată noaptea, schimbând caii de câte ori putea, și ajunse la New Castle în dimineața zilei de marți, 5 noiembrie. Acolo, el și contele Bartlet așteptară nerăbdători un mesager de la Londra care să le aducă vestea fericită a morții regelui.

În capela care făcea parte din complexul castelului erau zeci de săbii, arme și armuri. De îndată ce auzeau că regele era mort, Bartlet avea să-i adune pe catolicii loiali și să-i înarmeze, apoi aveau să meargă la Kingsbridge în marș, unde Rollo urma să țină slujba în latină în catedrală.

Dacă ceva mergea prost, iar veștile de la Londra nu erau cele așteptate de el, avea un plan alternativ. Pregătise un cal iute și doi desagi cu câteva lucruri utile. Avea să călărească până în portul Combe și să se îmbarce pe prima navă spre Franța. Cu puțin noroc,

putea să scape înainte ca Ned Willard să închidă porturile, căutându-i pe organizatorii complotului prafului de pușcă.

Era aproape imposibil să afle ceva marți, dar Rollo și Bartlet rămaseră totuși treji până târziu, pentru orice eventualitate. Rollo petrecu o noapte agitată și se trezi miercuri odată cu zorii. Se schimbase lumea? Era Anglia în toiul unei revoluții? Cu siguranță aveau să afle răspunsurile înainte ca soarele să apună în ziua aceea.

Aflară mai devreme de atât.

Rollo se afla la micul dejun împreună cu Bartlet și cu familia lui când auzi tropot de copite în complex. Săriră toți de la masă, traversară casa în fugă și ieșiră în pragul ușii de la intrare, disperați să afle ce se întâmplase.

Doisprezece oameni și mai mulți cai se învârteau prin curte. Preț de o clipă, nu văzură cine îi conducea. Rollo privea fețele tuturor, căutând pe cineva cunoscut. Toți erau înarmați până în dinți, unii cu săbii și pumnale, alții cu arme de foc.

Și atunci, Rollo îl văzu pe Ned Willard.

Rollo încremeni. Ce însemna asta? Planul dăduse greș? Sau începuse revoluția și Ned făcea parte dintr-o ariergardă disperată trimisă de resturile rămase din guvernul protestant?

Ned îi dădu imediat răspunsul.

– Ți-am găsit praful de pușcă, spuse el.

Cuvintele îl străpunseră pe Rollo precum gloanțele. Se simți lovit direct în inimă: complotul eșuase. Fierbea de mânie gândindu-se la cum îl împiedicase Ned de fiecare dată de-a lungul anilor. Nu voia nimic altceva decât să-l apuce de gât și să-l sugrume.

Încercă să-și stăpânească sentimentele și să gândească limpede. Deci Ned găsise praful de pușcă – dar de unde știuse că el îl pusese acolo?

– M-a trădat sora mea? întrebă Rollo.

– Ți-a păstrat secretul cu treizeci de ani mai mult decât ar fi trebuit s-o facă.

Trădat de o femeie. N-ar fi trebuit niciodată să aibă încredere în ea.

Se gândi la calul care îl aștepta. Avea vreo șansă să scape de mulțimea tinerilor puternici, să ajungă la grajd și să fugă călare?

Ned păru să-i citească gândurile. Arătă spre Rollo și spuse:

– Păziți-l bine. Mi-a scăpat printre degete timp de treizeci de ani.

Unul dintre bărbați ridică o archebuză cu țeava lungă și o îndreptă spre nasul lui Rollo. Era o pușcă veche și Rollo văzu fitilul strălucitor gata să fie aprins de mecanismul de tragere.

În clipa aceea, Rollo înțelese că totul se terminase.

Contele Bartlet începu să protesteze vehement, dar Rollo aștepta cu nerăbdare finalul. Avea șaptezeci de ani și nu mai avea pentru ce să trăiască. Își petrecuse viața încercând să distrugă monarhia eretică din Anglia și eșuase. Nu avea să mai beneficieze de o altă șansă.

Șeriful Matthewson, nepotul șerifului pe care și-l amintea din tinerețe, îi spuse lui Bartlet cu o voce fermă, dar calmă:

– Vă rog, domnule, să nu avem necazuri. Nu va fi bine pentru nimeni.

Tonul rezonabil al șerifului și gălăgia făcută de Bartlet îi păreau lui Rollo un zgomot de fond. Simțindu-se ca într-un vis sau poate ca într-o piesă de teatru, băgă mâna în pieptar și scoase pumnalul.

Ajutorul de șerif care ținea arma îndreptată spre el spuse cu o voce panicată:

– Aruncă cuțitul!

Archebuză îi tremura în mână, dar reuși să o țină ațintită spre fața lui Rollo.

Toți tăcură și se uitară la Rollo.

– O să te omor, îi spuse Rollo ajutorului.

Nu avea de gând să facă asta, dar ridică în sus cuțitul, având grijă să nu-și miște capul și să strice ținta acestuia.

– Pregătește-te să mori, zise el.

În spatele ajutorului, Ned se puse în mișcare.

Ajutorul de șerif apăsă pe trăgaci și firul aprins atinse praful de pușcă din mecanismul de tragere. Rollo văzu o flamă și auzi o pocnitură, înțelegând imediat că îi fusese furată ocazia de a muri repede. În ultima fracțiune de secundă, țeava fusese dată într-o parte de către Ned. Rollo percepu o durere ascuțită în partea laterală a capului și, simțind sângele în ureche, își dădu seama că glonțul îl zgâriase.

Ned îl apucă de braț și-i luă cuțitul.

– N-am terminat cu tine, spuse el.

(vi)

Margery era chemată la rege.

Nu era prima dată când avea să îl întâlnească. În cei doi ani de domnie de până atunci, participase la câteva festivități regale împreună cu Ned: banchete, concursuri și piese de teatru. Ned îl considera pe James un hedonist, interesat mai ales de plăcerile senzuale; dar Margery credea că avea o latură răutăcioasă.

Probabil că fratele ei, Rollo, mărturisise ceva sub tortură și astfel o implicase în aducerea ilegală a preoților în Anglia. Bănuia că avea să fie acuzată, arestată și executată alături de el.

Se gândi la Mary Stuart, o martiră catolică plină de curaj. Margery voia să moară cu demnitate, la fel ca regina Mary. Dar Mary era regină și fusese, din indulgență, decapitată. Oare Margery putea să-și mențină demnitatea și să se roage pentru asupritorii ei atunci când murea? Sau avea să strige și să plângă, să-l blesteme pe papă și să ceară îndurare? Nu știa.

Pentru ea, mai rău era gândul că Bartlet și Roger urmau să aibă aceeași soartă.

Își puse cele mai bune haine și plecă la White Hall.

Ned o aștepta în anticameră, spre mirarea ei.

– Intrăm împreună, zise el.

– De ce?

– O să vezi.

Era tensionat și încordat la maximum și nu-și dădea seama dacă mai era furios pe ea. Îl întrebă:

– O să fiu executată?

– Nu știu.

Margery simți că amețește, fiind gata să se prăbușească. Ned o văzu împleticindu-se și o prinse. Preț de o clipă, rămase moale în brațele lui, prea ușurată ca să se mai țină pe picioare. Apoi se desprinse de el. Nu avea dreptul la îmbrățișarea aceea.

– Mă descurc, spuse ea.

El o mai ținu puțin de braț, apoi îi dădu drumul, iar ea reuși să stea în picioare. Dar el încă se uita la ea cu o privire încruntată. Ce însemna asta?

Nu avu mult timp să se gândească, fiindcă un slujitor regal îi făcu semn lui Ned că venise momentul să intre.

Intrară unul lângă altul în Galeria Lungă. Margery auzise că regelui James îi plăcea să aibă întâlniri în încăperea aceea pentru că putea să se uite la tablouri atunci când se plictisea.

Ned se înclină, iar Margery făcu o reverență. Apoi James spuse:

– Omul care mi-a salvat viața!

Saliva puțin în timp ce vorbea, un mic impediment ce părea să se potrivească gusturilor sale de sibarit.

– Maiestatea Voastră este foarte binevoitoare, zise Ned. Și, desigur, o cunoașteți pe Lady Margery, contesa văduvă de Shiring și soția mea de șaisprezece ani.

James dădu din cap, dar nu spuse nimic, iar Margery deduse din răceala lui că știa despre apartenența ei religioasă.

– Aș vrea să-i cer Maiestății Voastre o favoare, spuse Ned.

James răspunse:

– Sunt tentat să spun „Chiar și jumătate din regat”, numai că fraza asta are un trecut ghinionist.

Se referea la povestea Salomeei, care ceruse capul lui Ioan Botezătorul.

– Nu cred că i-am cerut vreodată ceva Maiestății Voastre, deși serviciile mele poate v-au câștigat bunăvoința.

– M-ai salvat de diavolii aceia cu praful lor de pușcă – pe mine și familia mea, dar și întregul Parlament, zise James. Haide, spune, ce dorești?

– În timpul interogatoriului, Rollo Fitzgerald a făcut anumite acuzații despre crimele comise în urmă cu mulți ani, între 1570 și 1580, în timpul domniei reginei Elisabeta.

– Despre ce fel de crime vorbești?

– A mărturisit că a adus ilegal în Anglia preoți catolici.

– Oricum va fi spânzurat.

– Susține că a avut colaboratori.

– Și cine au fost aceștia?

– Răposatul conte de Shiring; soția lui de atunci, Margery, care acum e soția mea; și cei doi fii ai lor, Bartlet, care e acum conte, și lordul Roger.

Regele se întunecă la față.

– O acuzație gravă.

– O rog pe Maiestatea Voastră să ia în considerare faptul că o femeie poate fi dominată de un soț cu o voință de fier și de un frate la fel de autoritar și că ea și copiii ei nu sunt întru totul de vină pentru crimele comise sub influența unor bărbați atât de puternici.

Margery știa că nu era adevărat: ea condusese, nicidecum nu se lăsase condusă. Ar fi spus-o dacă nu ar fi fost doar viața ei la mijloc. Dar își înghiți cuvintele.

Ned continuă:

– O rog pe Maiestatea Voastră să le cruțe viața. Este singura răsplată pe care o cer pentru salvarea vieții Domniei Voastre.

– Nu pot să spun că mă bucură rugămintea ta, zise regele.

Ned nu zise nimic.

– Dar spui că intrarea clandestină a preoților în țară s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– S-a terminat după armada spaniolă. De atunci, Rollo Fitzgerald nu și-a mai implicat familia în crimele lui.

– Nici măcar nu aș lua asta în seamă dacă nu ar fi serviciul remarcabil pe care l-ai făcut în slujba coroanei Angliei atâția ani.

– Întreaga mea viață, Maiestatea Voastră.

Regele părea ursuz, dar până la urmă dădu aprobator din cap.

– Foarte bine. Colaboratorii săi nu vor fi judecați.

– Mulțumesc.

– Puteți pleca.

Ned se înclină, iar Margery făcu o reverență. Apoi ieșiră.

Merseră împreună, fără să vorbească, printr-o serie de anticamere, apoi ieșiră din palat și ajunseră pe stradă. O luară amândoi spre est. Trecură de biserica St-Martin-in-the-Fields și continuară drumul pe Strand. Margery simțea doar ușurare. Toate minciunile și înșelătoriile luaseră sfârșit.

Trecură de palatele aflate de-a lungul malului Tamisei și intrară pe strada Fleet, unde era mai puțin aglomerat. Margery nu știa la ce se

gândea Ned, dar părea să meargă acasă împreună cu ea. Sau spera la prea mult?

Intrară în oraș prin poarta Lud și începură să urce. În fața lor, în vârful dealului, catedrala St Paul se înălța deasupra șirurilor de case cu acoperișul jos ca o leoaică cu pui. Ned tot nu vorbea, dar Margery simțea că i se schimbase starea. Fața i se relaxa ușor, ridurile de tensiune și de mânie păreau să dispară și văzu chiar umbra vechiului său zâmbet reținut. Încurajată, Margery se întinse și îl luă de mână.

El îi permise o vreme să-l țină de mână, lăsând-o moale în palma ei fără să răspundă. Dar în cele din urmă, ea îl simți strângându-i degetele ușor, dar ferm, și își dădu seama că avea să fie bine.

(vii)

L-am spânzurat în fața catedralei Kingsbridge.

Eu și Margery nu ne-am alăturat mulțimii, dar nici nu puteam lipsi, așa că am privit de la fereastra casei vechi. Ea a izbucnit în plâns când l-au adus pe Rollo de la Casa Breslelor pe strada principală până în piață, urcându-l apoi pe eșafod.

Când suportul a fost tras de sub el, Margery a început să se roage pentru sufletul lui. Ca protestant, n-am crezut niciodată în rugăciunile pentru sufletele morților, dar m-am alăturat de dragul ei. Și am făcut și ceva mai practic, tot de dragul ei. Rollo ar fi trebuit coborât și eviscerat cât încă era în viață, apoi ciopârțit în bucăți, dar l-am mituit pe călău ca să-l lase pe Rollo să moară sufocat înainte ca trupul să-i fie mutilat conform ritualului – spre dezamăgirea mulțimii, care voia să-l vadă pe trădător suferind.

După aceea, m-am retras din viața de la Curte. Eu și Margery ne-am întors la Kingsbridge definitiv. Roger, care nu a aflat niciodată că e fiul meu, mi-a preluat funcția de parlamentar de Kingsbridge. Nepotul meu, Alfo, a devenit cel mai bogat om din oraș. Eu am rămas lord de Wigleigh – îmi deveniseră foarte dragi oamenii din sătucul meu.

Așa că Rollo a fost ultimul dintre cei pe care i-am trimis la spânzurătoare. Dar mai rămâne o parte care trebuie povestită…

Epilog

1620

La optzeci de ani, Ned petrecea o mare parte din timp dormind. Moțăia după-amiaza, mergea devreme la culcare și uneori ațipea după micul dejun, în salonul din față al casei din Kingsbridge.

Casa era mereu plină. Fiul lui Barney, Alfo, și fiul lui Ned, Roger, aveau amândoi copii și nepoți. Roger cumpărase casa vecină, iar cei tineri se purtau ca și cum cele două case ar fi fost una și aceeași.

Cineva le spusese copiilor că bunicul Ned știa tot, iar strănepoții dădeau fuga în salon ca să-i pună întrebări. Se mira întotdeauna de ce îl întrebau. Cât durează să ajungi în Egipt? Iisus a avut o soră? Care e cel mai mare număr?

Îi privea cu mare plăcere, fascinat de natura întâmplătoare a asemănărilor cu membrii familiei: unul avea farmecul ștrengăresc al lui Barney, altul avea voința de neclintit a lui Alice, iar o fetiță îi făcea ochii să lăcrimeze când zâmbea la fel ca Margery.

Trăsăturile moștenite se vedeau și în alte feluri. Alfo era primarul din Kingsbridge, cum fusese bunicul său, Edmund. Roger era membru în Consiliul de Coroană al lui James I. La New Castle, din păcate, contele Swifty era un tiran arogant, așa cum fuseseră Swithin, Bart și Bartlet.

Familia crescuse precum ramurile unui copac, iar Ned și Margery urmăriseră împreună progresul, până când viața ei ajunsese la un sfârșit pașnic în urmă cu trei ani. Ned mai vorbea cu ea uneori, când era singur. „Alfo a cumpărat taverna măcelăriei”, spunea el când se culca la sfârșitul zilei. Sau: „Micul Eddie e cât mine de înalt acum.” Nu prea conta că ea nu răspundea: el știa ce ar fi spus: „Banii se lipesc de degetele lui Alfo la fel ca mierea.” Sau: „Eddie o să alerge în curând după fete.”

Ned nu mai fusese de ani de zile la Londra și nici nu avea să mai meargă. În mod surprinzător, nu tânjea după emoția de a fugări spioni și trădători, nici după provocările și intrigile guvernării. Teatrul însă îi lipsea. Iubise spectacolele de când văzuse povestea Mariei Magdalena jucată la New Castle în cea de-a douăsprezecea zi de Crăciun, în urmă cu mult timp. Dar piesele de teatru erau evenimente rare în Kingsbridge: trupele ambulante veneau o dată sau de două ori pe an, ca să joace în curtea hanului Bell. Ned se consola cu gândul că avea o parte din piesele preferate sub formă de cărți, ca să le poată citi. Avea un scriitor care îi plăcea în mod deosebit, deși nu-și amintea niciodată cum îl chema. În ultima vreme uita foarte multe lucruri.

Acum stătea cu o carte în poală și adormise citind. Întrebându-se ce-l trezise, ridică ochii și văzu un tânăr cu părul negru și cârlionțat ca al lui Margery: nepotul lui, Jack, fiul lui Roger. Îi zâmbi. Jack semăna cu Margery și în alte privințe: era arătos, fermecător și năbădăios – și mult prea serios în privința religiei. Extremismul lui o luase în direcția opusă față de cel al lui Margery și era un fel de puritan. Acest lucru pricinuia certuri cumplite cu tatăl său pragmatic.

Jack avea douăzeci și șapte de ani și era necăsătorit. Spre surprinderea familiei, alesese să fie constructor și prosperase. Erau mulți constructori celebri în trecutul familiei: poate și asta se moștenea.

Acum stătea în fața lui Ned.

– Am vești importante, bunicule, spuse el. Plec de aici.

– De ce? Ai o afacere de succes aici în Kingsbridge.

– Regele le face viața grea celor care iau în serios învățăturile Bibliei.

Ceea ce voia să spună era că el și prietenii săi puritani se deosebeau cu încăpățânare de Biserica engleză sub multe aspecte doctrinare, iar regele James era la fel de intolerant cu ei cum era și cu catolicii.

– Mi-ar părea rău să pleci, Jack, spuse Ned. Îmi amintești de bunica ta.

– O să-mi pară rău să-mi iau la revedere. Dar vrem să locuim într-un loc unde putem îndeplini voia Domnului fără obstacole.

– Toată viața am încercat să fac din Anglia o țară de acest fel.

– Dar nu este așa, nu?

– E mai tolerantă decât oricare alt loc, din câte știu eu. Unde vrei să mergi în căutarea unei libertăți mai mari?

– În Lumea Nouă.

– Pe trupul lui Iisus! zise Ned șocat. Nu credeam că vrei să pleci atât de departe. Iartă-mi expresia urâtă, dar m-ai luat prin surprindere.

Jack dădu din cap în semn că accepta scuzele. Dezaproba aproape la fel de mult ca și catolicii exclamațiile blasfematoare pe care Ned le învățase de la regina Elisabeta; dar nu mai insistă.

– Mulți dintre noi am decis să navigăm spre Lumea Nouă și să înființăm acolo o colonie.

– Ce aventură! E genul de lucru pe care bunica Margery ar fi adorat să-l facă.

Ned îl invidia pe Jack pentru tinerețea și îndrăzneala lui. El nu avea să mai călătorească niciodată. Din fericire, avea multe amintiri – despre Calais, Paris, Amsterdam. Își amintea fiecare detaliu al acelor călătorii chiar și atunci când nu-și aducea aminte în ce zi sau săptămână se întâmplaseră.

Jack adăugă:

– Deși James continuă să fie regele nostru în teorie, sperăm că o să

fie mai puțin interesat de felul în care alegem să ne închinăm, fiindcă îi va fi imposibil să impună reguli la o distanță atât de mare.

– Aș zice că ai dreptate. Îți doresc numai bine.

– Te rog, roagă-te pentru noi.

– Așa o să fac. Spune-mi cum se numește nava voastră ca să-L rog pe Dumnezeu să o aibă în pază.

– Se numește *Mayflower*.

– *Mayflower*. Trebuie să încerc să țin minte.

Jack se duse la masa de scris.

– O să notez numele pentru tine. Vreau să ne pomenești în rugăciunile tale.

– Mulțumesc.

Era înduioșător faptul că lui Jack îi păsa atât de mult de rugăciunile lui Ned.

Jack scrise numele pe o bucată de hârtie și lăsă pana jos.

– Acum trebuie să te las, am foarte multe treburi de făcut.

– Sigur că da. Oricum, sunt obosit. S-ar putea să trag un pui de somn.

– Somn ușor, bunicule!

– Domnul să fie cu tine, băiete drag!

Jack plecă, iar Ned privi pe fereastră superba față vestică a catedralei. De aici se zărea intrarea în cimitirul unde erau îngropate Sylvie și Margery. Nu se uită la carte. Se bucura de gândurile lui. În ultima vreme, îi erau deseori de ajuns.

Mintea lui era precum o casă pe care o mobilase toată viața. Mesele și paturile erau cântecele pe care le putea cânta, piesele de teatru pe care le urmărise, catedralele pe care le văzuse și cărțile pe care le citise în engleză, franceză și latină. Împărțea această casă imaginară cu familia lui, și cei vii, și cei morți: părinții, fratele, femeile pe care le iubise, copiii. Erau camere de oaspeți pentru musafirii importanți precum Francis Walsingham, William și Robert Cecil, Francis Drake și, bineînțeles, regina Elisabeta. Erau și dușmanii săi acolo – Rollo Fitzgerald, Pierre Aumande de Guise, Guy Fawkes –, deși erau închiși în pivniță și nu-i mai puteau face rău.

Tablourile de pe pereți înfățișau momentele în care fusese viteaz, ingenios sau blând. Transformau casa într-un loc fericit. Iar lucrurile rele pe care le făcuse, minciunile pe care le spusese, oamenii pe care îi trădase și ocaziile în care fusese laș erau toate scrise cu litere groase în peretele toaletei.

Memoria lui alcătuia biblioteca. Putea scoate orice volum, fiind transportat instantaneu în alt loc și în alt timp: școala pregătitoare din Kingsbridge din copilăria lui inocentă, palatul Hatfield din anul palpitant 1558, malurile Senei din noaptea însângerată a Sfântului Bartolomeu, Canalul Mânecii din lupta cu armada spaniolă. În mod

ciudat, personajul lui Ned – care trăia în aceste povești – nu rămânea la fel. Uneori i se părea că o cu totul altă persoană învățase latină, că altcineva se lăsase vrăjit de tânăra prințesă Elisabeta, că un alt personaj înjunghiase un om fără nas în cimitirul bisericii St Julien-le-Pauvre și că un altul urmărise navele de foc împrăștiind galioanele de lângă Calais. Dar, bineînțeles, toți erau versiuni diferite ale lui însuși, proprietarul casei.

Și într-o zi, cât de curând, casa avea să se prăbușească, așa cum se întâmpla cu clădirile vechi, apoi, destul de repede, totul avea să se transforme în scrum.

Cu acest gând în minte, îl luă somnul.

SFÂRȘIT

Mulțumiri

Consultanții istorici pentru *Coloana de foc* au fost: Mercedes García-Arenal pentru Spania; răposatul Roderick Graham pentru Scoția; Robert Hutchinson pentru Anglia; Guy Le Thiec pentru Franța; și Geoffrey Parker pentru Țările de Jos.

Am primit ajutor și de la: Anne-Laure Béatrix și Béatrice Vingtrinier de la muzeul Luvru din Paris; Dermot Burke de la Hatfield House; Richard Dabb și Timothy Long de la Muzeul Londrei; Simon Lennox, Trisha Muir și Richard Waters de la castelul Loch Leven; Sarah Pattinson de la castelul Carlisle; Les Read, pentru teatrul englez din secolul al XVI-lea; și Elisabeth Taylor de la Galeria Națională de Portrete din Londra.

Editorii mei au fost: Cherise Fisher, Leslie Gelbman, Phyllis Grann, Neil Nyren, Brian Tart și Jeremy Trevathan.

Printre prietenii și membrii familiei care m-au sfătuit se numără: John Clare, Barbara Follett, Emanuele Follett, Tony McWalter, Chris Manners, Charlotte Quelch, John Studzinski, Jann Turner și Kim Turner.

Cu toții m-ați ajutat să scriu o carte mai bună și vă ofer cele mai sincere mulțumiri.

Cine a existat în realitate?

Cititorii mă întreabă uneori care dintre personajele dintr-un roman sunt personalități istorice și care sunt fictive. Pentru cei curioși să afle, iată o listă cu personajele din Coloana de foc *care au existat în realitate.*

Anglia

Mary Tudor, regina Angliei
Elisabeta Tudor, sora ei vitregă, regină mai târziu
Tom Parry, trezorierul Elisabetei
Sir William Cecil, consilierul Elisabetei
Robert Cecil, fiul lui William
Sir Francis Walsingham, șeful spionilor
Robert Dudley, conte de Leicester
Sir Nicholas Throckmorton
Nicholas Heath, lord cancelar
Sir Francis Drake, căpitan de vas
Sir John Hawkins, comandant de marină, presupus a fi și spion
Sir Francis Throckmorton
George Talbot, conte de Shrewsbury
Bess de Harwick
Sir Amias Paulet
Gilbert Gifford, spion
William Davison, secretar de stat temporar al reginei Elisabeta
Anthony Babington, trădător
Margaret Clitheroe, martiră catolică
Howard de Effingham, lord prim-amiral
Philip Herbert, conte de Pembroke, conte de Montgomery
Edmund Doubleday
Guy Fawkes
Thomas Percy

Franța

François, duce de Guise
Henric, fiul lui François
Charles, cardinal de Lorena, fratele lui François
Marie de Guise, sora lui François și mama lui Mary, Regina Scoțienilor
Louis „Bottles”, cardinal de Guise
Anna d’Este, ducesă de Guise
Henric al II-lea, regele Franței
Caterina de Medici, regina Franței
Diane de Poitiers, amanta regelui Henric al II-lea

Copiii lui Henric și ai Caterinei:
Francisc al II-lea, rege al Franței
Carol al IX-lea, rege al Franței
Henric al III-lea, rege al Franței
Margot, regina Navarrei
Mary Stuart, Regina Scoțienilor
Antoine, regele Navarrei
Henric, fiul lui Antoine, mai târziu regele Henric al IV-lea al Franței
Louis, prinț de Condé
Gaspard de Coligny, amiralul Franței
Charles de Louviers, asasin
William Allen, liderul catolicilor englezi exilați
Ambroise Paré, chirurg regal
Jean de Poltrot, asasin
Jean de Hangest
Jean Le Charron, prepozitul Parisului

Scoția

James Stuart, fratele vitreg nelegitim al lui Mary, Regina Scoțienilor
James Stuart, fiul lui Mary, Regina Scoțienilor, mai târziu regele James al VI-lea al Scoției și regele James I al Angliei
Ana de Danemarca, regina Scoției
John Leslie, episcop de Ross
Sir William Douglas
Lady Agnes, soția lui
George, „frumușelul Geordie", fiul lor
Willie Douglas, fiul nelegitim al lui Sir William

Spania

Regele Filip al II-lea
Contele de Feria, diplomat
Episcopul Alvaro de la Quadra
Bernardino de Mendoza, ambasadorul Spaniei la Londra
Alonso Perez de Guzman, al șaptelea duce de Medina Sidonia, amiralul armadei spaniole

Țările de Jos

Margareta de Parma, guvernatoare, sora vitregă nelegitimă a regelui Filip al II-lea
Pieter Titelmans, mare inchizitor

{1} Joc medieval, inspirat din vânătorile regilor, care considerau căprioru (masculul căprioarei roșii, *Capreolus Capreolus)* ca fiind regele animalelor sălbatice. Un căprior era demn să fie vânat dacă pe coarnele lui se regăseau zece puncte, un așa-zis *ten of harts* (n.tr.).

{2} Cicatrice (în lb. engleză în original, n.tr.).

{3} Sac pentru scrot – obiect de îmbrăcăminte specific medieval, echivalentul lenjeriei moderne, care se purta peste pantaloni (n.tr.).

{4} Etajul de locuit al familiei nobiliare (în lb. italiană în original, n.tr.).

{5} „City" în textul original (denumirea franceză este Île de la Cité, n.tr.).

{6} Balcon de piatră din catedralele catolice, plasat în fața corului sau a orgii și utilizat de oratori (n.tr.).

{7} Flori de crin, simbolul casei regale a Franței (în lb. franceză în original, n.tr.).

{8} Instrument muzical cu coarde și claviatură, asemănător spinetei (n.tr.).

{9} Trăsură și cai (în lb. engleză în original, n.tr.).

{10} Șeful poliției (n.tr.).

{11} Bordul stâng al navei, stând cu fața spre direcția de înaintare (n.tr.).

{12} Bordul drept al navei, stând cu fața spre direcția de înaintare (n.tr.).

{13} Structură cu ferestre care iese din peretele unei case, în stilul unui balcon închis (n.tr.).

{14} Spadă lungă, ușoară, cu două tăișuri și cu gardă completă, care acoperă priza (n.tr.).

{15} O uncie (oz) = 28,35 grame (n.tr.).

{16} Gaură de tragere pentru tunuri, cu capac, practicată în bordajul navei (n.tr.).

{17} Cocoșul de la răscrucea Gallows (n.tr.).

{18} *Psalmul 22,* David: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine." (în lb. franceză în original, n.tr.).

{19} El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă (în lb. franceză în original, n.tr.).

{20} Element arhitectonic sub formă de arcadă, cu basorelief (n.tr.).

{21} Livra Tower, echivalentă cu aproximativ 350 g, ieșită din uz în 1526 în Anglia; livra Troy, echivalentă cu 373 g, sau „livra farmaceutică", folosită pentru măsurarea medicamentelor și a metalelor prețioase (n.tr.).

{22} 5 280 picioare = 1 609 m; 5 000 picioare = 1 524 m (n.tr.).

{23} Mărturisirea oficială de credință a Bisericii Anglicane, aprobată de Adunarea Clerului în 1562 (n.tr.).

{24} Registru de casă (în lb. franceză în original, n.tr.).

{25} Monedă franceză din Evul Mediu (n.tr.).

{26} Casă (în lb. franceză în original) – substantiv de genul feminin în franceză, articulat în mod corect cu articolul hotărât *la,* corespunzător genului feminin (n.tr.).

{27} Piesă de teatru scrisă de Nicholas Udall în 1552 și publicată în 1567, considerată cândva prima comedie scrisă în limba engleză (n.tr.).

{28} Spectacol de teatru moral, apărut la sfârșitul secolului al XV-lea (n.tr.).

{29} De la adjectivul *swift* în engleză – *iute, rapid* (n.tr).

{30} De la verbul *to roll* în engleză – *a se rostogoli* (n.tr.).

{31} *Gammer Gurtoris Needle* – una dintre cele mai vechi piese scrise în limba engleză, atribuită lui William Stevenson (1530–1575) (n.tr.).

{32} În original *Measure for Measure* de William Shakespeare, scrisă în 1603 sau 1604 și publicată în 1623 (n.tr.).

Table of Contents

Pagina de titlu
Personajele
Prolog
PRIMA PARTE (1558)
- Capitolul 1
  - (ii)
  - (iii)
  - (iv)
  - (v)
  - (vi)
  - (vii)
- Capitolul 2
  - (ii)
  - (iii)
- Capitolul 3
  - (ii)
  - (iii)
  - (iv)
- Capitolul 4
  - (ii)
  - (iii)
  - (iv)
  - (v)
  - (vi)
  - (vii)
  - (viii)
  - (ix)
- Capitolul 5
  - (ii)
- Capitolul 6
  - (ii)
  - (iii)
  - (iv)
  - (v)
- Capitolul 7
  - (ii)
  - (iii)
- Capitolul 8
  - (ii)
  - (iii)
  - (iv)

(v)
(vi)
(vii)
(viii)
(ix)
(x)
(xi)
PARTEA A DOUA – de la 1559 la 1563
Capitolul 9
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
(vi)
(vii)
(viii)
(ix)
(x)
Capitolul 10
(ii)
(iii)
Capitolul 11
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
(vi)
(vii)
(viii)
(ix)
(x)
(xi)
Capitolul 12
(ii)
Capitolul 13
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
(vi)
(vii)
(viii)
PARTEA A TREIA – de la 1566 la 1573
Capitolul 14

(ii)
(iii)
(iv)
Capitolul 15
(ii)
(iii)
(iv)
Capitolul 16
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
(vi)
(vii)
(viii)
(ix)
Capitolul 17
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
Capitolul 18
Capitolul 19
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
(vi)
(vii)
(viii)
Capitolul 20
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
(vi)
(vii)
(viii)
Capitolul 21
(ii)
(iii)
PARTEA A PATRA – 1583-1589
Capitolul 22
(ii)

(iii)
(iv)
(v)
(vi)
Capitolul 23
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
(vi)
(vii)
(viii)
(ix)
Capitolul 24
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
(vi)
(vii)
(viii)
(ix)
(x)
(xi)
(xii)
(xiii)
Capitolul 25
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
Capitolul 26
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
(vi)
(vii)
(viii)
(ix)
(x)
Capitolul 27
(ii)
(iii)

(iv)
(v)
(vi)
PARTEA A CINCEA – 1602-1606
Capitolul 28
(ii)
(iii)
Capitolul 29
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
(vi)
(vii)
(viii)
(ix)
(x)
(xi)
Capitolul 30
(ii)
(iii)
(iv)
(v)
(vi)
(vii)
Epilog – 1620
Mulţumiri
Cine a existat în realitate?